SCOTT BAKER

İKİ BİN YILDIR
MÜHÜRLÜ KALMIŞ BİR KİTAP
TÜM SIRLARI ÇÖZÜYOR...

KAYIP DENKLEMLER

OLİMPOS®

5. BASKI

BAŞTAN SONA MACERA DOLU BİR HİKÂYE!

ANTİK ROMA'DAN FİLİSTİN'E, NORTH CAROLINA'DAN PAKİSTAN'A UZANAN BİR KİTAP...

DA VİNCİ'NİN ŞİFRESİ VE *ZAMAN YOLCUSUNUN KARISI* BU KİTAPTA BULUŞUYOR.

İKİ BİN YILLIK BİR ZAMAN DİLİMİNDE TARİHLER ARASI YOLCULUK...

SHAUN STRICKLAND'IN SIRADAN BİR LİSE ÖĞRETMENİYKEN BİR KAHRAMANA DÖNÜŞMESİNİ BÜYÜK BİR KEYİFLE OKUYACAKSINIZ.

OLİMPOS®

O andan itibaren

akıl almaz sırlar çözülmeye başlar...

SCOTT BAKER

KAYIP DENKLEMLER

OLİMPOS®

KAYIP DENKLEMLER
Scott Baker

Orijinal Adı: The Rule of Knowledge
© Scott Baker, 2015

Çeviri: Esra Gül Coşkun
Redaksiyon: Özge Erkin
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarımı: Olimpos Yayınları

5. Baskı: Ocak 2017
ISBN: 978-605-9176-01-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

SCOTT BAKER

KAYIP DENKLEMLER

OLİMPOS®

ÖNSÖZ

Acı.

Keskin, dayanılmaz acı.

Hiçlik.

Işık. Parlak ve beyaz.

Hiçlik.

O ses de ne? Benim kalp atışım mı? Dur, bu canımı yakıyor.

Hiçlik.

Tanrım, o kadar susadım ki…

Acı.

Yapmam gereken bir şey var.

Hiçlik.

Yapmam gereken…

Panik.

Kim… Kimim ben?

BİRİNCİ KISIM

TARİHTE BAŞKA BİR GÜN

"Ve onlar geldiklerinde, beni burada bulacaklar.
Kaçmayacağım, korkumu görmeyecekler.
Ve savaşacağım, sonuna kadar.
O rüzgârın önünde, asla eğilmeyeceğim."
"Eastern Wind", Christopher Davison(*)

(*) Christopher John Davison, sahne adıyla Chris de Burgh, 1948 doğumlu Arjantin asıllı İrlandalı şarkıcı. The Lady in Red şarkısıyla tanınır. (ç.n.)

ROMA, M. S. 33

Rüzgâr, arenadaki kumları havalara savurup tenini yaktı ve boğazına kaçtı ama mahkûm buna aldırış etmedi.

Bronz ve güneşte parlayan teniyle Gladyatör Saul, öne doğru büyük bir adım attı. Gösterdiği gayretten değil ama korkudan – ölümün kesin olduğu bilgisiyle gelen korkudan- akan terler gözlerine dolarken, gözlerini kıstı. Ölümün kendisi değil, onunla gelen şeylerdi sorun. Ölüm yenilgi; yenilgi ise başarısızlık demekti. Başarısızlık bir seçenek değildi ama bu savaştan sağ kurtulmasının da bir yolu yok gibiydi. Bakışları arena etrafında bir yay çizerek, yavaşça gezindi. Burada yüz tane gladyatör vardı ama sanki bin tane varmış gibi geliyordu. Şansın yaver gittiği bir hamle, sırta saplanan bir bıçak, yerdeki kaygan kan gölcüğüne basıp düşmek... Bir anda her şey bitebilirdi.

Roma mühendisliğinin bir mucizesiyle, parfümlü sular havaya tazyikli bir şekilde püskürtülüyordu. Davullar ve borazanlar, kalabalığın içindeki yüksek yerinden tüm bu olanları seyreden Sezar'ın kendisi nihayet ayağa kalkana kadar, ortamı heyecanlandıracaktı. Birkaç dakika içinde Royale(*) başlayacak ve yüz gladyatör yaşamın kırmızı iksiri, zayıflayan kalplerinin son atışlarıyla, cansız bedenlerinden boşalana kadar dövüşeceklerdi. Kumlar boyanacak ve hepsi ölecekti.

Ölüm. Yenilgi. Başarısızlık.

Burada herhangi birinin tahmin edebileceğinden daha fazla şey tehlikedeydi. Bir kez daha öne doğru hamle yapan Saul annesini düşündü.

(*) Royale. Romalılar döneminde çok sayıda gladyatörün yer aldığı ve tek bir gladyatör kalana kadar devam eden mücadele. (ç.n.)

BÖLÜM: 1

KUZEY CAROLINA, BİRLEŞİK DEVLETLER, M.S. 2014

Shaun Strickland, şehirden çıkarken hız limitlerini aşıyordu, hem de birazcık değil –neredeyse iki katına çıkarak. Zihni başka yerde, çoğalan olasılıklar arasında koşturuyordu. Gösterdiği gayretten değil ama olacakları tahmin etmekten dolayı, akan terler gözlerine dolarken gözlerini kıstı. İşte olmuştu. En sonunda.

Zihni bir saat öncesine, Masonville Lisesi'nin öğretmenler kafeteryasına giderken telefonunun çaldığı ana geri döndü. Dersine girdiği fizik sınıfı, çok sevdikleri zillerinin sesiyle birlikte büyükbaş hayvanlar gibi koşturarak sınıftan çıktılar. Zil bu yeknesak, durgun kasabada her zaman dakik olan neredeyse tek şeydi.

"Belki de GMT'yi bir yana bırakmalı ve dünyanın geri kalanının saatlerini, birbirine göre ayarlamak için Masonville Lisesi'nin zilini kullanmalılar." diye düşünmüştü, eşyalarını masadan toplarken.

Belki gerçekten de öyle yapmalılar, diyerek hemfikir oldu beyni. Beyni onunla sık sık konuşurdu, ya işlerinde yardımcı olmak için ya da bir hata veya aptalca davranış için azarlamak amacıyla. Söyleyeceği şey her zaman Shaun'ın duymak istediği şey olmuyordu ama genellikle duyması gerekeni söylüyordu.

Saat tam üç buçukta Shaun Strickland, insan neden of çeker sorusunun cevabıydı. Bir kucak dolusu kâğıdı toplayıp elini cebine atmıştı ve anahtarlar ve son doğum gününde hediye gelen yeni

anahtarlıkla -tabanca şeklinde bir çakmakla- oynuyordu. Shaun sigara içmiyordu ama kimya derslerinde Bunsen lambalarını yakmada bunu faydalı buluyordu. Tabancayı şu anda taşıdığı ve yalan yanlış doldurulmuş yazılılara tutmayı düşündü; bu, gece onları okurken harcayacağı bir sürü zamandan tasarruf ettirebilirdi ama vazgeçti. Güç bela.

Bilimin sınırlarını zorlayacak yeteneğe sahip olsa da Shaun, memleketinde kalma kararını uzun zaman önce vermişti. Her ne kadar yeterince takdir edilmediğini sık sık hissetse de kardeşinin yaptığı gibi kasabadan ayrılsaydı şu anda nerede olacağına odaklanmamaya çalışıyordu. Aslında, lise fen bilgisi öğretmeni sabretmekten memnundu, çünkü; günün sonunda işten çıkınca tanışmayı umut edebileceği en güzel ve en harika kadına, evine gidiyordu. Hayır, bu gerçekten de o kadar kötü değildi. Zaman uzarken, saatin sinir bozucu her tik takında onu düşünüyor ve kaçınılmaz olarak dudaklarına bir gülümseme yerleşiyordu. Lauren.

Cep telefonu çaldığında, onu düşünerek merdivenleri çıkıyordu. İyi insan lafının üstüne–

"Selam!" dedi, hemen gülümseyerek. "Ne oldu? Elmaları alıp almadığımı mı soracaktın? Ben de şimdi–"

"Shaun, dinle beni." diyerek sözünü kesti, Lauren. "Eğer posta kutusuna önemli gibi görünen bir şey gelirse onu açmam gerektiğini söylemiştin, biliyorsun?"

"Ya, evet..."

"Senin adına gelmiş olsa bile?" Bu posta konusunda, sıradışı derecede heyecanlı gibi geliyordu sesi.

"Lauren, neler oluyor?" Onun altın rengi gölgeleri olan saçlarının afacan bir sırıtışı çerçevelediğini hayal etti. Bir şeyler dönüyordu. "İşte, bugün bir mektup geldi. İngiltere'den. Cambridge Üniversitesi'nden."

Shaun merdivenlerde durdu. "Ne diyor?"

"Mektup senin adına gelmiş olsa bile mi?"

"Uzatmayı bırak!"

"İngiltere'ye gitmeni istiyorlar!"

"Ne?" Shaun yanından geçen öğrencilerin bakışlarının birden kendisine döndüğünden habersiz, bağırdı.

"Gerçekten! Senin oraya gönderdiğin bir makaleyle ilgili bir şeyler söylüyorlar ve –konferans gibi bir şeyde- bir konuşma yapmanı istiyorlar."

Shaun'ın yüzündeki kan çekildi. Telefonu hâlâ tutuyor ama onu artık elinde hissedemiyordu. Lauren'ın bahsettiği şeyi tam olarak biliyordu. İlk başlarda, karmaşık fizik teorilerinin güzelliğini ve zarafetini, tanımlamaya çalışmayı uğraştırıcı bulmuş ve her zaman yanlış yorumlamalarla dolu bir şey olarak görmüştü. Eğer kavranması gerekiyorsa, o teoriyi göstermesi gerektiğini biliyordu. Bir tabloda olduğu gibi, şöyle bir göz gezdirmenin yapabileceği şeyi kelimeler yapamaz; tabloyu gösterirsiniz ve birden soyut olan şeyler anlaşılır hale gelir. Teorilerini test etme yeteneğine sahip olmayı, karmaşık matematiği dünyaya İngilizce gibi yetersiz bir dilde açıklamaya çalışmaktansa, göstermeyi çok istiyordu. Fizikteki önemli fikirlerin pek çoğunun bunları test etmek için gereken yollar var olmadan çok önce, ortaya çıkmış olması gerçeğiyle avunuyordu. Einstein bunu "düşünce deneyi" olarak adlandırmıştı ve kendisi, fikirlerini kanıtlamak için mantıklı sonuçlara varan bir düşünce silsilesi oluşturma işinin hastasıydı. Asıl mesele, elbette bir şeyi gerçekten deneyene kadar onu gerçekten bilemeyeceğiniz gerçeğiydi. İşte Shaun'ın gece geç saatlerdeki çalışma seansları, böyle böyle düşünce deneyleri haline geldi; karmaşık teorilerin üst üste yığılı sayfalar boyunca, detaylarıyla titizlenilerek açıklanması.

Günleri ergen uyuşukluğuyla mücadele ederek geçiyorsa da, geceleri yaptığı işler onu tam anlamıyla sevinçten havalara uçuran bir kaçıştı. Lauren, pek çok geceler dokuz buçuk sularında, uyuduğunda Shaun çalışma odasına geçer, bir Beatles ya da Pink Floyd CD'si açar ve yazmaya başlardı. Yazar, araştırır, test eder, hesap yapar ve beynini bir atletin kaslarını çalıştırdığı gibi çalıştırırdı. Burası zihninin sınırlama olmadan koşabildiği, Shaun'ın çok az kişinin anladığı bir dili konuşabildiği bir yerdi.

Bu uzun geceler boyunca keşifler, onun pudra renkli odasını ışığa boğardı. Ama bunlar sadece ona aitti. Onun kavramsal konulardaki yeteneğini, eğer çevresindeki herhangi biri aşırı derecede şaşıracak kadar anlamış olsaydı, hayret verici olabilirdi. Ama kimse anlamıyordu. Bunun iki kötü yanı vardı; bu Shaun'ı hayal kırıklığına uğratıyor ve hırçınlaştırıyordu.

Fikirlerini paylaşabileceği, ona katılabilecek birileri olmadığı için hırçındı. Öğrencilerinin pazar günü kilisede duydukları saçma hikâyeler hakkında konuştuklarını duyunca, hırçınlaşıyordu. Saçma batıl inançlar, çığlık atmak istemesine neden oluyordu. Eğer gerçek dünyanın bilimiyle ilgili herhangi bir şeyi anlamış olsalardı, vakitlerini boşa harcamazlardı.

Diğer öğretmenler onun her zaman için biraz üzgün olduğunu düşünürlerdi ve bu da "Her şey yolunda mı Shaun?" ya da "Biraz yorgun görünüyorsun Shaun, uykunu alıyor musun?" gibi endişe dolu sorular sormalarına neden olurdu. Shaun ise her zaman gülümser ve nazikçe kafasını sallardı.

Lauren gece geç saatlerde arada sırada Shaun'a kısa bir ziyarette bulunur, gözlerini kısıp masadaki kargacık burgacık yazılmış kâğıt destelerine bakardı. Onun yarı açıklanmış bir teoriyi bırakıp gidemeyeceğini bilirdi; bu yüzden saati söyler, eşinin saçlarını karıştırır ve uykudan dolayı kırışmış suratında endişeli bir ifadeyle tekrar yatağına yuvarlanırdı.

Shaun, fikirlerinin pek çoğunun ciddiye alınamayacak kadar fantastik, en azından kendi ömrü süresince test edilemeyecek kadar uygulanamaz olduğunu biliyordu. Çalışmalarını, bunları anlayabilecek zihinlerin olduğunu düşündüğü her yere –üniversitelere, araştırma kurumlarına ve özel şirketlere- göndermiş ama hiçbirinden haber almamıştı. Bir kere bile. Şu ana kadar.

"Sadece bir şey var." dedi Lauren, hâlâ telefondaydı. "Senin yarın orada olmanı istiyorlar."

"Ne?" Shaun gerçekliğe geri döndü.

"Burada öyle diyor. Bekle, sana okuyayım:

'Sayın Strickland,

Bu mektubu, sizi 14 Ocak'ta Cambridge'de düzenlenecek; yıllık Dünya Geliştiriciler Konferansı'nda bir konuşma yapmak üzere, resmen davet etmek için yazıyorum. Konferansta, bilimdeki en son ilerlemeler ve teoriler bir araya geliyor ve "Uzaydaki Delikler" adlı makalenizi aldıktan sonra, açılış sunumumuzu yapmak için mükemmel bir aday olacağınızı düşündük.

Teklifimizi kabul ederseniz, lütfen çalışma saatleri içinde bizimle iletişime geçin. Masraflarınız, üniversite tarafından karşılanacak ve uçuşlarınız teyit etmenizi beklemek üzere, önceden ayırtılmış durumda. Kabul etmenizi ve sizi 14 Ocak'ta bizzat görmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz.

En içten dileklerimle,

Profesör Doktor M. S. Landus

"...sonra bazı telefon numaraları ve bir adres var." diyerek konuşmasını bitirdi, Lauren.

Sessizlik.

"Shaun? Shaun, orda mısın?"

Shaun'ın zihni fırıl fırıl çalışıyordu ve ağzına hareket etme komutu verse de o yanıt vermiyordu.

"Shaun? Bu iyi bir şey, değil mi? Bu, çalışmanı gönderdiğin yerlerden biri?"

"Ah, evet, bu iyi." diye cevap verdi, Shaun en sonunda. "Yirmi dakika içinde evde olurum. Benim..."

Ama artık telefonu düşünmüyordu; çoktan kapatmıştı. Yavaşça dönüp ön büroya inen merdivenlere tekrar baktı. Mektubu gönderen profesör, Shaun'ın çalışmalarına hayran olduğu, yıllardır internetten saatlerce süren konuşmalarını dinlediği bir adamdı ama mektupta bahsedilen makale; Cambridge'e yedi yıldan fazla bir zaman önce gönderilmişti. Şu anda bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark edemiyordu.

Bir şeyler... Ne yapması gerekiyordu? Şey evet, derslere girmesi ve elma almayla ilgili bir şeyler... Lauren o turtayı hâlâ pişirmek isteyecek miydi? Eğer Shaun eve elma götürmezse sinirlenir miydi? Yaptığı aramanın neden olduğu şaşkınlık, Shaun'ın tüm mantığını kaybetmesine neden olmuştu.

Ön bürodan geçip park yerine doğru yürürken, sekretere seslendi.

"Gladys, sanırım birkaç günlüğüne benim yerime geçecek birini bulman gerekecek."

Üç odaklı gözlüğü olan ufak tefek kadın, bakmakta olduğu ekrandan başını kaldırdı.

"Uykunu alıyor musun Shaun? Yorgun görünüyorsun. İyi hissetmiyor musun?"

"Ah, evet, hiç iyi değilim."

BÖLÜM: 2

Shaun'ın Chevron'u evin önündeki araba yolunda, frenleri acı acı bağırarak durdu. Bu yolculuk Shaun'a bilgiyi işleyip sindirmesine izin verecek zamanı tanımıştı.

"Lauren!" diye bağırdı, Lauren'ı kapakları açık iki bavula doğru eğilmiş halde, bir kot pantolonu katlarken bulduğu oturma odasına dalarken. Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlattı ve ahşap döşeme üzerinde bir gösteri yaparcasına kaydı. Kollarını iki yana açmış bir şekilde durdu. "Elmaları unuttum!"

Lauren başını kaldırdı ve Shaun'a doğru koşup kollarını boynuna dolamadan önce güldü. "Bebeğim, senle o kadar gurur duyuyorum ki! Harika zaman geçireceğiz. Daha önce hiç yurtdışına çıkmadım ve şimdi İngiltere'ye gidiyoruz."

Shaun eşinin narin vücudunu kucakladı ve onu tutkuyla öptü. Sonra, tam o anda, Lauren'ın az önce dediği şeyi duydu.

"Gidiyoruz mu?" Lauren'a, onu omuzlarından tutup suratındaki ifadeden bir şeyler anlamaya çalışarak baktı. Genç kadının yüzü parlıyordu. "Elbette ikimiz! İngiltere'ye gitme şansını kaçıracağımı düşünmedin, öyle değil mi? Soho ve Knightsbridge'de alışveriş, kırmızı otobüslerde geziler ve Big Ben'i görmek; belki Buckingham Sarayı'nı bile ziyaret edebiliriz?"

Shaun, Lauren'ın arkasına bakınca pasaportlarının yanında duran iki tane açık bavulu gördü. Elbette bavullardan biri, kendisinin her zamanki kıyafetlerinden oluşan düzgün bir yığınla

doluydu; düz tişörtler, kot pantolon ve birkaç tane de Lauren'ın "lüks" diye adlandırdığı ortamlar için klasik gömlek. İkinci bavul neredeyse boştu ama Lauren'ın dolabının neredeyse tümü, bunun yanına yığılı halde duruyordu.

"Ya..." Shaun, Lauren'ın kollarını boynundan indirdi. Haberleri verirken onun gözlerine bakmayı zor buluyordu. "Benle birlikte gelmeni her şeyden daha çok isteyeceğimi biliyorsun ama şu anda İngiltere'ye bir uçak biletini karşılayamayız. Gidip gitmeyeceğimden bile emin değilim daha. Hâlâ arayıp geleceğimi teyit etmem ve uçakta yer bulabilir miyim bakmam, gerek."

"Hepsi tamam! Ve bana seninkinin yanında bir koltuk ayırttılar. Hiçbir şey için para ödemek zorunda değiliz."

Shaun başını biraz yana çevirip, eşine şüpheyle baktı. "Üniversiteyi çoktan aradın?"

"Seni aradıktan hemen sonra, onları aradım. Aslında, belki biraz önce, ama önemli olan her şeyin halledilmiş olması. Gerçi birazcık şaşırmış gibilerdi, çünkü; kadın bizim zaten geçen hafta teyit ettiğimizi düşünüyordu. Her neyse, bu gece Charlotte'dan kalkacak uçağa biletlerimiz var."

Tüm bunlar çok hızlı oluyordu. Shaun'ın analitik zihni, durumların tuhaflığını seziyor ama üzerinde durmuyordu.

"Bu gece? Ama daha yeni öğrendik. Ve Charlotte? Şu anda Charlotte'a bir uçuş bulamam; sabaha kadar iç hatlar uçuşu olmayacak."

"İşte bu yüzden ikimize bir sürü hindili ve yabanmersinli sandviç hazırladım. Birkaç saattir açlıktan ölüyorum ve eğer on bire kadar orada olacaksak, akşam yemeği için duracak zamanımız olmayacak. Bak, sonunda hak ettiğin ilgiyi göreceksin ve dünya senin ne kadar akıllı olduğunu görecek."

"Bu gece on bir mi?" Shaun kafasında hesabı yaptı. Charlot-

te'taki havaalanına gidiş altı saat sürüyordu ve çok önceden bileti kontrol ettirmeleri gerekiyordu. Saatine baktı. "Şimdi çıkmamız gerekirdi. Tam şu anda."

"Öyle mi?" Lauren, Shaun'a gözlerinde o genç kızlara özgü pırıltıyla baktı; Shaun'ın ona aynı anda hem âşık olup hem de güvenmemesine neden olan bakıştı bu. Shaun'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. "Bavulunu ne kadar çabuk toplayabilirsin?"

***

Charlotte'a giden yol hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Shaun yazısının sayfalarını karıştırırken ağaç öbekleri ve virajlar midesinin bulanmasına neden oluyordu.

"Babana ne dedin?" diye sordu Shaun, en sonunda dünyanın dönmesini durdurmaya çalışmak amacıyla, ufuk çizgisine bakmak için durduğunda.

"Söylemedim."

Shaun eşine baktı. Genç kadın bakışlarını sabit tutuyordu ama dudaklarında bir sırıtış belirirken, çenesindeki kaslar seğirdi.

"Söylesem bana işi hatırlatıp tartışma çıkarırdı. Sabah onu arayıp, pazartesi günü orada olamayacağımı söylerim."

"Sabah uçakta olacağız Lauren. Ve onun beni kabul etmesi için ne kadar uğraştığımı biliyorsun, bu yüzden eğer seni boş yere işten alıkoyduğumu düşünürse, kötü olur."

"Boş yere değil, senin büyük çıkışın için. Ve senle çoktan evlendim, unuttun mu? Artık onun iznine ihtiyacım yok. Ergen değiliz Shaun, beni o küçük kasabada sonsuza kadar kilitli tutamaz ve Soho'da alışveriş yapmamı da kesinlikle engelleyemez."

Shaun gibi Lauren da seyahat etmenin, Masonville'den çıkmanın hayalini kuruyordu. Film yıldızlarına makyaj ve özel efektler yapmak için Los Angeles'a taşınmayı düşlüyordu. Sinemaya,

kostümlere ve tiyatroya bayılıyordu. Kolejde öğretmenleri ona açığa çıkmayı bekleyen büyük bir yeteneği olduğunu, söylemişlerdi ama babası onun aile işinde çalışması için ısrar ederek, dar fikirli davranmıştı. Ama o hâlâ hayal kuruyordu ve Shaun, onun anne ve babasının beklentilerini görmezden gelip gerçekten ilginç bir şeyler –çocuk yetiştirmek ve turta pişirmekten daha fazlasını- yapmaktan bahsederken, ışıldamasını seyretmeyi seviyordu. O, insanları güzelleştiriyordu.

Shaun, Lauren'ın babasının işinde çalışmaktan nefret ettiğini ve tütün yetiştiriciliğini, hayattaki asil bir uğraş olarak görmediğini biliyordu. Ama aynı zamanda ailesini onurlandırmaya karar verdiğini de biliyordu, en azından o ve Shaun taşınacak kadar para biriktirene kadar. Ve toplantılarla geçen bir günün sonrasında, kanepeye yığılırken hep söylediği gibi; "Hayat fedakârlıklarla doludur."

Shaun iç çekip gözlerini ovalarken, Lauren tekrar yola döndü. Saat şimdiden yedi olmuştu ve hava kararıyordu. Kâğıtlarına geri döndü ve tekrar iç çekti. Uzay-zaman konusunu yıllar önce, içinden çıkamadığı güç bir durum yüzünden hüsrana uğradıktan sonra bırakıp, başka alanlara yönelmişti. Bu kadar uzun zaman sonra, kendi teorisine hızlandırılmış şekilde tekrar çalışmak, umduğundan daha zor geldi.

"Bu konuyla ilgili soruları olacaktır." dedi. "Cevaplayamayacağım bir sürü soru soracaklar."

"Cevaplayamayacağın hiçbir şey yok bebeğim." diyerek gülümsedi Lauren, kendine özgü iyimserliğiyle.

"Keşke bu doğru olsa." Shaun zorla gülümsedi. Her gün cevaplayamayacağı sorularla karşılaşıyordu ama cevaplayamamasının nedeni; soruların zor olması değildi.

Shaun'a göre uzay, zaman ve evrenin sisteminin nasıl oluştu-

ğunun bilimi, nefes alıp vermek kadar içgüdüsel bir şeydi. Bundan daha ilginç herhangi bir şey hayal edemiyordu. Ama bir sorunu vardı. Öğrencilerini entelektüel olarak, hiçe saydığının farkına varmamanın dışında, Shaun Strickland'ın sorunu; kendisinin zeki olduğunun farkında olmamasıydı.

Shaun'ın aklına daha bu sabah sınıfla baş etmeye uğraştığı bir ders geldi.

"... buna 'doppler etkisi' denir ve bu yüzden sirenin sesi size yaklaştıkça yükselir, çünkü; yarattığı ses dalgalarını yakalıyordur. Onlara doğru hareket eder; bu yüzden ses dalgaları daha kısadır ve daha kısa ses dalgası daha tiz bir ses demektir. Sonra ambulans yanınızdan geçer ve... Vıroooooom, sizden uzaklaşıyordur, bu yüzden ses dalgaları esneyip daha uzun hale gelir ve bu yüzden ses perdesi ne olur?"

Tahtaya bakmak için bir an durdu. Düzgün bir şekilde karalanmış kendi el yazısı ve mantıklı, tutarlı bir düşünce dizisi; hepsi beyaz tebeşirle yazılmış. Arkasını döndüğünde Kuzey Carolina, Masonville onuncu sınıf öğrencilerinin boş suratlarının hiçbirinde kendisinin ne hakkında konuştuğuna dair bir ipucu bulamayacağını biliyordu. Bu yüzden sadece bir saniye daha uzatarak dönmeden önceki anın tadını çıkardı.

Ve işte.

"Böylece daha derin gibi mi olur?" Konuşan, bir ağacı andıran Tom Charbell adındaki çocuktu. Aslında bu, Shaun'ın beklediğinden daha fazlasıydı. İç çekip gülümsedi ve cevap vermek için nefes aldı.

Zil. İzdiham.

Shaun sınıf, koridoru yarılamamış da hâlâ önünde oturuyormuş gibi devam etti.

"Doğru Tommy. Aynı şey ışık için de geçerlidir." dedi iç çe-

kerek. "Bize doğru yaklaşan bir nesne kendi ışık dalgalarını yakalar ve böylece dalga boyunu kısaltıp nesneyi mavi olarak tonlar. Uzaklaşan bir nesnede ise tam aksi geçerlidir. Işık, dalgalarını uzatarak yaklaşır ve kırmızıya doğru bir geçişi vardır. Evrenin genişlediğini bu şekilde biliyoruz..."

Shaun, çocuklar ayaklarını sürüyerek geçerlerken birinin, "Bunları neden öğrenmek zorundayız ki zaten?" diye homurdandığını duydu. Bu, cevaplayamayacağı bir soruydu. Eğer onlar nedenini bilmiyorlarsa, Shaun onlara söyleyemezdi.

Hayır, sorular zor olduğundan değildi. Zor olan şey harekete geçmek için bir neden bulmaktı.

***

Günün son ışıkları da solduğunda, sadece dört saat kadar bir süredir yoldaydılar. Hava Shaun'ın okuması için çok karanlık oluncaya kadar, Lauren'ın arabayı süreceği konusunda anlaşmışlardı. Pek çok insanın aksine topluluk önünde konuşmak; Shaun'ı ürküten bir şey değildi. Muhtemelen, diye düşündü, kendisini duymaya hevesli, konuştuğu şeye ilgi gösteren bir dinleyici topluluğu; tahtaya tükürükleriyle ıslattıkları kâğıt toplarını fırlatmanın fiziğinde iyice uzmanlaşmış görünen dokuzuncu sınıf çocuklarıyla, karşılaştırıldığında bir lükstü.

Gerçi Shaun şimdi yorgundu. Lauren iyi gidiyordu ve ona biraz dinlenmesi gerektiği ve kendisinin uçakta uyuyabileceği konusunda ısrar etti.

Shaun'ın eşi, onun zeki olduğunu biliyordu, gerçi çoğu zaman onun ne hakkında konuştuğunu anlamıyordu. Ama sorun değildi bu. Onun birlikte olmayı tercih edeceği başka biri yoktu. Bazı kızlar kaslardan etkilenirlerdi ama görünüşe göre Lauren nöronlardan, her zaman ne yapılması gerektiğini bilen, tamamen güvenebileceği birine sahip olmaktan hoşlanıyordu.

Shaun'ın başı, düzensiz bir ritimle cama vurup duruyordu. Pat pat, ka, pat pat... Gerçekten de farkında değildi. Yorgundu ve kısa süre sonra arabayı kullanması gerektiğini biliyordu. Kısa bir uyuklamadan sonra, kucağındaki kâğıtları çantasına koyabilmek için toparladı. Yorgun gözlerle önlerindeki yola baktı, tam da ormandan bir şeyin fırlayıp, farlarına doğru geldiği anda.

Lauren'ın hiç fırsatı olmadı. Shaun'ın büründüğü uyuşukluk battaniyesini paramparça ederek, çığlık attı. Chevron'un arka tarafı kontrolden çıkıp savrulurken, lastikler acı acı bağırdı ama artık çok geçti. Çarpmayla birlikte korkunç bir gümbürtü sesi geldi ve bu, bir tondan daha fazla gelen araba hâlâ hızla giderken oldu. Aracın tüm ivmesi nesneye çarpıp onu yolun ilerisine gönderdi. Shaun'ın kucağındaki kâğıtlar uçup gösterge paneline çarptı ve beyaz bir kargaşa şeklinde etrafa saçıldı. Lauren, arabanın ağırlığıyla mücadele edip yuvarlanmaktan kurtulmak amacıyla kendilerini düz yolda tutmaya çalışarak direksiyonla uğraşırken Shaun'ın kolları kendini güvenceye almak için arabanın tavanına ve yan tarafına uzandı. Lauren'ın içmekte olduğu kahve ön cama serpildi ve tekrar kendisine doğru sıçrarken suratını yaktı.

Sonra hepsi bitti. Birdenbire araba durdu.

Sessizlik.

Lauren'ın elleri direksiyonu sımsıkı tutuyordu, parmak eklemleri bembeyazdı; kısa, hızlı hızlı nefesler alıyordu. Her ne kadar araba durmuş olsa da Shaun kollarının deminki yerlerine yapışıp kaldığını fark etti. Kalbi kulaklarında atıyordu. Yorgun bedenini birdenbire sarsan adrenalinden sonra, midesinin bulandığını hissetti. Derin nefesler alarak Lauren'a baktı. Genç kadın tam önüne bakıyordu. "İyi misin?" Cevap yok. "Lauren."

Lauren havlamaya benzer kısa bir ses çıkararak, irkilip kendine geldi ve bakışlarını odaklayarak Shaun'a baktı.

"İyi misin?" diye tekrarladı Shaun, kendi nefes alıp verişini, yavaşlatarak.

Lauren, sanki kendini değerlendiriyormuş gibi durdu. "İyiyim, iyiyim."

"Tamam, sadece nefes al. Sanırım bir geyiğe çarptık."

Lauren tam önüne bakıyordu.

"O, geyik değildi."

BÖLÜM: 3

Duman yerden kalkınca, koyu sarı farların etraftaki karanlıkta donuk renkli görünmesine neden oldu. Araba farının ışığı yolun çapraz tarafına vuruyor, ağaçların yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Yolun görülebilen kısmı boştu ve orman böceklerinin vızıltı ve çıtırtıları sessizliği ara ara bozuyordu. Arabadan yaklaşık on metre ötede geniş, hareketsiz bir nesne öylece duruyordu.

Shaun'ın kapısı açılırken, gecenin içinde yankılanıp havayı delerek, yüksek sesle gıcırdadı. Shaun geri çekilmesi gerekirse diye kapısını aralık bırakarak, öne doğru dikkatle adım atarken ayakları çakıl taşlarını eziyordu. Araba tekrar çalışırken motor gümbürdemeye başladı. Dönüp bakınca Lauren'ın daha net bir görüş açısı yakalamak için başını hareket ettiren siluetini gördü.

"Sadece biraz geri git, arabayı düzelt." Shaun konuşurken nefesinin yumuşak bir meltemle taşındığını görebiliyordu. İstemsiz bir şekilde titredi ve hâlâ asfaltın üstünde uzanan nesneye doğru yavaş yavaş adım atarken, ceketinin fermuarını çekti. Kocaman, siyah dört çeker geri geri gitti ve farlarını önündeki yola vuracak şekilde döndü. Çarptıkları şey her neyse hâlâ orada, kısa farın yarattığı koni şeklindeki ışık huzmesinin ucundaydı. Shaun yavaş yavaş ilerledi.

"Uzunları yak." diye bağırdı Lauren'a. Genç kadın şok konusunda asla iyi olmamıştı ve arabayı hareket ettirmek zihnini meşgul tutuyordu; Shaun paniğin onu ele geçirmesine izin vermek istemiyordu.

Ön tarafa gelince Shaun ön camı ve ızgarayı gördü. İkisi de kana bulanmıştı. Ön camın iç tarafına serpilen kahve ilk başta görüşünü engellemişti ama şimdi net bir şekilde görüyordu.

"Tan-rım!" diye bağırdı Shaun bu görüntüye. Sonra, Lauren uzunları yakınca, Shaun yoldaki nesneye doğru giden ışığı takip etti. Bu şey epey uzağa fırlamıştı –arabanın durduğu yerin tam on metre uzağına- ve şimdi hareketsiz bir şekilde uzanıyordu. Kocaman, kahverengimsi ve gecenin soğuk havasında, sıcaklığından dolayı buharlar çıkaran bu şey bir hayvana benziyordu. Bu şey her neyse canlıydı ya da onlar kendisine vurana kadar canlıydı. Shaun ileri doğru hareketlendi. Neydi bu? Bir şeylere mi sarılmıştı? Bir ürperti tüm bedenini sararken, daha hızlı hareket etmeye başladı. Olamaz, olamaz, olamaz.

Shaun son beş-altı metrede koşmaya başladı. Buna inanamıyordu. Omzunun üstünden arkaya baktı ve Lauren'a arabayı sürmesi için işaret etti. Panik olma sırası ondaydı. Lastikler asfaltın üstünde çatır çutur sesler çıkarırken Shaun o şeyin ayaklarına baktı. Bunlar insan ayaklarıydı.

İlk başta gördüğü şeye inanamadı –hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı- ama Shaun başını hızlı bir şekilde sallayarak, şokun kalıntılarını üstünden attı ve nabzı kontrol etmek için elini uzatarak çömeldi. Yaklaşan farların artan ışığı altında, bu insanı daha iyi görmeye başlarken, tereddüt etti. Tanrım! diye düşündü. Bu adam da kim?

Adam, yüzü arabaya dönük bir şekilde cenin pozisyonunda yatıyordu. Üstünde kat kat giyilmiş, paçavra gibi görünen şeyler vardı. Giysileri ve teni inanılmaz derecede kir ve pislik içindeydi ve şimdi de lime lime olmuş giysileri kana bulanmıştı. Darmadağınık olmuş bir saç öbeği, deri bir şapkanın altına sımsıkı toplanmıştı ve adamın kapalı gözleri gür kaşlarından ve aşırı uzamış sakalından dolayı zar zor görünüyordu.

Shaun elini, adamın boynu etrafındaki bez parçasına daldırıp parmaklarıyla teninde sıcaklık aradı. Çok fazla kan vardı. Adamın üstündeki paçavralar kandan dolayı kayganlaşmış, saçları keçeleşmiş ve sakalı akmakta olan taze kanlara bulanmıştı. Derken Shaun'ın parmak uçları adamın tenine değdi ve bekledi.

Lauren arabadan indi ama kapıyı sanki bir kalkanmışçasına açık tuttu. "Shaun, geyik değil, değil mi?"

Shaun başını kaldırıp baktı. "Yaşıyor ama güç bela. 911'i ara, cep telefonum arka koltukta." Teninin karıncalanmasına neden olan bir his, Shaun'ın parmak uçlarına bakmasına neden oldu. Şimdi parmak uçlarında ufak şişlikler vardı? Neydi bunlar? Su kabarcıkları? Adamın bir hastalığı mı vardı yoksa?

Bir tür omurga zedelenmesi olasılığına karşı adamı hareket ettirme riskine girmek istemiyordu ama nefes alıp veriyor mu diye bakmak için başını eğdi. Anında bunu yapmamış olmayı diledi.

Yumuşak meltem durdu. Koku, onu kontrolden çıkmış bir otobüs gibi çarptı. Shaun öğürdü ve sırt üstü yere düştü. Chevron'dan başını kaldırıp bakan Lauren, Shaun'ın burnunu ve ağzını kapatmış şekilde oturduğunu gördü. "İyi misin? Shaun, ne oldu?" diye sordu hemen.

"Bu herif sidik gibi kokuyor!" Bu yorum, gerginliği biraz olsun azalttı ama Lauren gülmedi. Shaun onun yüzünü zar zor görüyordu ama genç kadının sesi çok yüksek çıkıyordu. Shaun onun gergin hissettiğini biliyordu. "Sinyal yok." dedi. "Tek çubuk bile göstermiyor ve telefonu birkaç kez açıp kapattım."

Bu, Lauren'ın teknik herhangi bir şey için çözümüydü; kapatıp tekrar açmak. Yeterince komik ama normalde işe yarardı. Normalde ama burada normal hiçbir şey yoktu.

"Ah, kahretsin." dedi Shaun, bir kez daha denemek için oturumuna gelirken. "Biraz dolaş, arabanın üstüne çık da bak bakalım, sinyal alabiliyor musun? Acil durumlar için özel arama tuşu var."

"Yok, hiçbir şey görünmüyor." diye seslendi Lauren, arabanın üstüne tırmandıktan sonra.

"En son ne zaman başka bir arabanın yanından geçtik?" diye bağırdı, Shaun dik otururken; adamın nefes alıp vermesine memnun olmuştu.

"Dağlara çıktığımızdan beri tek bir araba görmedim. En azından birkaç saattir."

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Shaun, bunu düşünmeye cesaret etmeden önce bile bunun ne demek olduğunu biliyordu. Bu adamı burada bırakamazsın, diyerek araya girdi Shaun'ın beyni. Onu en yakındaki hastaneye götürmek zorunda kalacaksın. O da nereydi kim bilir?

"Lauren..." diye başladı söze Shaun.

"Ya hayır." Genç kadın biliyordu.

"Bu bir insan. Bir erkek ve gerçekten kötü yaralanmış."

"Shaun, havaalanına gitmek zorundayız."

"Bebeğim..." Shaun cümlesini yarıda kesti. Bunun sadece göstermelik bir karşı koyma olduğunu biliyordu. Lauren planlarının tamamen bozulmadığı inancına tutunuyordu. Ama kahretsin. Gecenin bir yarısı bu dağlarda pejmürde kılıklı yaşlı bir adamın ne işi vardı? Ve yola böyle koşarken ne düşünüyordu acaba?

"Arabayı buraya getirebilir misin? Onu taşımak istemiyorum eğer şeyse..." Neyse, diye sorarak araya girdi, Shaun'ın beyni. Eğer tamamen hapı yutmuşsa mı? Bunun için artık çok geç.

Shaun arabanın farları yaklaşırken, adamın bedenine dikkatle baktı. Motor yüksek sesle gürledi ve Shaun adamın sese uyanıp uyanmayacağını merak etti. Bir yandan, bu şeklin hareket etmesini istiyordu ve bir yandan da hareket etmediğine memnundu.

İnip kalkan göğsü inceledi ve sonra birdenbire, adamın sadece kıvrılıp yatmadığını sımsıkı tuttuğu bir şeye sarılıp dertop olduğunu fark etti.

"Nasıl oldu da buna böyle sımsıkı sarıldın acaba?" diye merak

etti, Shaun. Daha yakından baktı ve adamın büyük bir paket tuttuğunu gördü. Sanki birdenbire canlanabilir diye gözlerini adamın suratından ayırmadan eğildi. Önce bir kolu hareket ettirdi, sonra diğerini. Paçavralar içindeki adam bilinci yerinde olmadığından hiçbir direnç göstermedi. Hamur gibi bir kol yana açıldı ve Shaun adamın tuttuğu şeyi eline aldı. Bu, geniş bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir şeydi. Bez ve deri parçalarına sarılmış bir şey vardı ve bu da neredeyse, kendisini tutan adam kadar kötü kokuyordu.

"O da ne?" diye sordu Lauren, Shaun bunu sanki her an canlanabilecekmiş gibi geldiğinden, vücudundan uzakta tutarak, arabaya doğru taşırken.

"Bilmem. Yaşlı adam buna bütün gücüyle sarılmıştı."

Shaun, paketi yolcu koltuğuna koyarken Lauren burnunu kırıştırdı. "Iyyy, leş gibi kokuyor! Bu hayvan derisi falan mı?" Arka kapıyı açarken yüzünü buruşturdu. "Ona dokunmamız gerektiğine emin misin?" Lauren yere indi ve adamın bacakları etrafında dolandı. Shaun'ın adamı arka koltuğa dikkatle taşımasına yardım ederken birbirine karışmış kir, kan ve pislikler Lauren'ı neredeyse mahvedecekti. "Bu kokuyla nasıl süreceğiz?" diye sordu.

"Sinyal alana kadar süreceğiz, sonra sağlık görevlilerini arayabiliriz. Yani, buralarda bir yerlerde bir kasaba falan olması lazım –yoksa bu adam başka nereden gelmiş olabilir ki?"

Lauren tek kaşını kaldırdı. "Bu adamı görüyor musun? Muhtemelen yıllardır buralarda yaşıyor. Sanki on yıldır falan duş almamış gibi kokuyor. Onu tanımış olsan bile tüm o kıl ve kirlerden onun kim olduğunu söyleyemezdin."

Lauren haklıydı. Yine de Shaun bunun tuhaf olduğu konusunda hemfikirdi. Saatine baktı: 20.53, yani havaalanına varmak için yaklaşık iki saatleri vardı ve bu, işleri değiştirecekti. Kahretsin.

Deli, yaşlı ahmak; ne düşünüyordu ki acaba?

Shaun, direksiyon tarafındaki kapıyı açarken Lauren da yolcu koltuğuna tırmanacak oldu ama orda duran paketi görünce hemen durdu. Bir şeyler olacağı içine doğdu. "Ben o şeye dokunmuyorum." diye itiraz etti.

"Ayaklarının dibine koy o zaman." diye önerdi Shaun, bir gözünü arka koltukta uzanan hareketsiz insandan ayırmadan. Adam çok kötü yaralanmıştı, her yerinden kanlar akıyordu; giysilerini kaplayan çamur ve kandan dolayı yaraların nerede olduğunu söylemek imkânsızdı.

Taktığı şapkanın önü, avcılarınki gibi önü siperlikliydi ama yan tarafları kulaklarını ve boynunu da kapatıyordu. Görünüşe göre kendisine çarpılmadan çok önce de adam kötü haldeymiş. Adam sanki savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Yılankavi dağ yollarında hızla ilerliyorlardı, ikisi de kazadan dolayı şaşkındı ama adamın hayatta oluşuna da rahatlamışlardı.

Lauren, adamın kanıyla kayganlaşmış pakete dokunmamaya çalışarak, ayaklarını huzursuz bir şekilde oynattı.

"Sence kim olabilir?" diye sordu, sessizliği bozmak için.

"Düşündükçe daha da tuhaf geliyor bu. Yani, buralarda kilometreler boyunca hiçbir yer yok ve adam bize el sallayıp durdurmaya falan da çalışmadı, sadece koşarak yola çıktı. Doğrudan önümüze koştu!"

"Belki de bir şeyden kaçıyordu?"

"Belki. Ama bizi görmemiş değildir. Yani; tek yol, yüksek ses, parlak ışıklar, göze çarpıyoruz."

Lauren sessizdi. Gözleri aşağı sabitlendi. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı.

"Ona dokunmak istemiyorum." dedi en sonunda Lauren, uzun bir duraklamadan sonra.

Paket arabanın zemininde ona doğru kayıp incik kemiklerine sertçe vurdu. Lauren irkildi.

"Onu oldukça sıkı bir şekilde kucaklamıştı." dedi Shaun.

"Cüzdan falan var mı diye üstünü yokladım ama hiçbir şey yoktu. Bahse varım, bu şey her neyse bu adam hakkında bize bir şeyler söyleyecek. Önemli bir şey olması lazım. Eğer önemli olmasaydı hızla gelen bir cip tarafından çarpıldıktan sonra o paketi sıkıca tutmaktan başka bir şey düşünürdü."

Lauren yine itiraz edecek oldu ama sonra iç çekti. İlk şaşkınlık kısmen geçmişti ve şimdi merak ediyordu –ve tüm bu olayın dehşetine rağmen biraz da heyecanlıydı.

Torpido gözünde bacaklarına örtecek bir şeyler aradı, en sonunda kırkyama gibi birbirine eklediği peçeteler, faturalar ve kâğıt mendillerde karar kıldı. Eğilip paketi kucağına aldı. Bu şey, sanki korkunç bir sırrın yükünü taşıyormuş gibi ağırdı.

"Bu kaplamanın içinde kesinlikle bir şey var." dedi, hayvan derisine dokunurken. "Elime gelenlere bakılırsa birkaç şey."

Shaun'a bir kere daha baktıktan sonra katmanları soymaya başladı.

***

Serin gecede Chevron, tepelerin arasından hızla geçiyor, dönemeçleri kararlı bir süratle alıyordu. Çok gerilerinde bir yerlerde başka bir araç durdu. Bu, mat siyah bir arabaydı ve farları olmasa karanlıkta görünmez olacaktı.

Yolcu tarafındaki kapı açıldı ve bir çift parlak siyah ayakkabı asfalta adım attı. Bir an durup sonra döndüler, arabanın ön tarafına gidip büyük bir kan lekesinde durdular. Ayakkabıların sahibi, daha yakından bakmak için çömeldi, sonra doğrulup açık kapıya geri döndü.

Lastiklerin memnun edici bir şekilde dönmesiyle araba öne doğru atıldı, hemen arkasından kendisine tıpatıp benzeyen üç siyah ağır arabayla birlikte.

Işığı emiyor gibilerdi ve gecenin içindeki üç delik gibi görünüyorlardı. Karanlıkta nasıl göründüklerini söylemek imkânsız-

dı ama bunun önemi de yoktu. Arabaların sürücüleri için önemli olan tek şey, avlarına yaklaşmış olmalarıydı.

***

Lauren, kucağındaki paketin dış katmanlarını soyarken, yüzünü buruşturdu. Paketten kirli hava kokusu yükselip arabayı doldurdu. Hatta arka koltukta düzenli bir şekilde nefes alıp veren adamdan gelen idrar ve çöp kokusunu bile bastırdı. Katman üstüne katman. Eski deriden yapılmış iç tabakanın üstünde taze hayvan derisinden bir dış kaplama var gibi görünüyordu.

En sonunda Lauren, tüm katmanları soyup atınca yarı şeffaf bir torbayla karşılaştı. Bunun içinde kâğıtlar, kitaplar ve parşömenlerden oluşan büyük bir yığın olduğunu görebiliyordu.

"Bu da ne böyle?" dedi Shaun, torbaya sonra da arkadaki adama göz atarken. Adam şimdi biraz daha rahat nefes alıp veriyor gibiydi ve başı araba yolda tümseklerden geçtikçe yumuşak bir şekilde sallanıyordu. Kısa süre önce ıslak ve akışkan haldeki kanlar, artık sakalında ve suratında yavaş yavaş kuruyor, başka bir tabaka daha oluşturuyordu.

"Bu şey de ne?" diye sordu Lauren, şeffaf torbayı kaldırarak.

Shaun şöyle bir baktı. "Bir tür hayvanın midesi gibi görünüyor." Lauren elindeki şeye baktı ve kısa bir tiksinme sesi çıkardı. "Midesi mi? İnsan, kitapları neden bir hayvanın midesine koyar ki?"

"Bilmem, ama daha ileriye gitmemiz gerektiğinden gerçekten emin değilim."

"Ya hayır, ellerimi boş yere bu iğrençliklere bulaştırmadım ben. Bu şeyi açıyorum ve içinde ne var öğreniyorum." Sonra tırnaklarını mideden yapılmış torbaya geçirerek onu deldi.

Önceki karşılaştıkları kokular, şu anda Lauren'ın kucağındaki yığından yükselen kokuyla karşılaştırıldığında hafif kalıyordu. İkisinin de hayal edebileceğinden daha uzun bir süredir orada sıkışıp kalmış hava, arabanın içini hızla doldurdu.

Shaun öğürüp arabayı durdurdu ve dışarı çıkmak için kapısını hemen açtı. Ancak Lauren kokuyu tahmin edip süveterini burnuna ve ağzına çekmişti.

"Ah, bu ne arkadaş!" Shaun koltuğuna tekrar oturmadan önce taze gece havasından derin derin nefesler çekti, ciğerlerine. "Ben de bunların sadece dışı kötü kokuyor sanıyordum!" dedi Shaun, en iyi Han Solo(*) sesiyle. "Bu iğrenç!" dedi hemen.

"Hayır, iğrenç olan sensin, yüksek lifli bir kahvaltı yaptıktan sonra. Bu ilginç."

Shaun eşine baktı, onun bundan gerçekten hoşlandığına inanmak istemeyerek.

"Şuna da bak, birileri ağız mı değiştiriyor ne? Durmuşken, cep telefonlarını tekrar kontrol edebilir misin?" diye sordu Shaun, tekrar koltuğuna oturup arabayı çalıştırırken. Lauren telefonu eline alıp sinyal çubuklarına baktı. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Dikkatini tekrar kucağındaki yığına verdi.

Hava geçirmez bir hayvan midesi ve deri yalıtımıyla, kim bilir ne kadar uzun süredir korunmakta olan derli toplu yığın, belgelerden oluşan desteydi. Hepsi de inanılmaz derecede eski ve narin görünen kitaplar, kâğıtlar, metinler. Lauren destenin en üstünde duran elyazmasının ilk sayfasını dikkatle açtı. Bu onun anlayamadığı bir semboller koleksiyonuydu ve bunun gibi bir şeyi belki Shaun'ın kendisini götürdüğü müzeler haricinde, hiçbir yerde görmediğinden emindi. Yazı biraz Arapçaya benziyordu.

"Aman Tanrım." dedi Lauren, başını birden kaldırırken. "Ya bunları çalmışsa? Ya bunlar bir müzeye falan aitse ve adam da polisten kaçıyorsa?"

(*) Yıldız Savaşları filminde Han Solo, Luke Skywalker'ın soğuktan donmasını engellemek için bir tauntaunu kesip Luke'ı bunun içine sarar. Ancak hayvanı kesince çıkan kötü kokudan sonra "Ben de bunların sadece dışı kötü kokuyor sanıyordum!" der. (ç.n.)

Shaun buna itiraz edemedi. Bu da diğer herhangi bir olasılık gibi mantıklı görünüyordu. Lauren desteyi incelemeye devam etti. Eski parşömenlerden oluşan tekli sayfalar, ince deri şeritlerle birbirine tutturulmuş ve ham deriyle ciltlenmiş üç kitap ve sıkıca rulo haline getirilmiş parşömen tomarları vardı. Pek çoğu farklı türde yazılarla doluyken bazıları da çizimlere benzeyen şeyler içeriyordu.

"Bu bir tür koleksiyon gibi görünüyor," diye söze başladı Lauren "ve gerçekten herhangi bir düzeni de yok gibi görünüyor. Yazılar, bu tekli kâğıtlarda sayfadan sayfaya değişiyor gibi görünüyor... Ve sonra bu resimli olanlar var–"

Blip! Lauren ne söyleyeceğini unutmuştu. Blip!

Bu, cep telefonuna gelen mesaj sesiydi; bu da tekrar sinyal aldıkları anlamına geliyordu. Lauren arabanın orta konsolundaki telefonu alıp ekrana baktı ve sonra Shaun'a uzattı.

"Sesli mesajlar." dedi Lauren sakin bir sesle. "Erkek kardeşin ve babam."

"Sesli mesajlar." dedi Lauren sakin bir sesle. "Ağabeyin ve babam."

Shaun irkildi. Lauren'ın babası, Shaun'ın cep telefonunu sadece Lauren'ı evde bulamayınca arardı. Ağabeyi Tim'e gelince, şimdi neden arıyordu ki? Yıllardır konuşmamışlardı.

"Pekâlâ, bunları sonra dinleriz." Dedi, bağlantıyı kesme tuşuna basarken. 911'i arayıp bekledi. "Neredeyiz biz?" diye fısıldadı Lauren'a, torpido gözünde açık duran haritaya doğru, başıyla işaret ederek.

Lauren bir saniye haritayla boğuştuktan sonra, onu Shaun'a uzattı. Tüm o muhteşem özelliklerine rağmen, diye düşündü Shaun tepedeki lambayı yakarken, harita okumak bunlardan biri değil. Bir eliyle telefonu tutup diğeriyle haritayı çevirirken dizleriyle direksiyonu kontrol ediyordu.

"Ah," dedi operatör çıkınca, "Eski güney yolu üstündeki

Greensville kavşağının yaklaşık olarak otuz kilometre batısındayız..."

Blip, blip, blip.

"Kahretsin!"

"Ne oldu?" Lauren, Shaun'ın telefonu kulağından çektiğini görünce şöyle bir baktı. Shaun telefonu kapatıp genç kadının kucağına attı.

"Sinyal gitti. Gözünü ayırma olur mu ve eğer sinyal tekrar gelirse tekrar ara tuşuna bas. Biz... Buradayız. Evet." dedi, haritayı ona uzatırken bir noktaya işaret ederek.

Lauren dikkatini tekrar desteye verdi ve Shaun tekrar önlerindeki yola odaklanırken o da karıştırmaya devam etti. Shaun kısa süre sonra, kilometrelerdir ilk kez karşılarına çıkan bir tabela fark etti. Bu, yirmi beş kilometre ileride Motel 6 adındaki bir yeri gösteren tabelaydı. Shaun gülümsedi. En azından bir sabit hat telefonu bulabilirler ve belki bir duş alabilirlerdi. Bu berduşu orada bırakabilirler ve eğer gerçekten bastırırlarsa havaalanına hâlâ yetişebilirlerdi.

"Baksana, bir ara bahsettiğin o kuponlardan hâlâ var mı yanında? Konaklama için de bir şeyler vardı orada, değil mi? Belki biz..."

Lauren dinlemiyordu. "Lauren?"

Genç kadın iri, yeşil gözleri kocaman açılmış bir şekilde kucağına bakıyordu.

"İyi misin? Ne oldu?" diye sordu Shaun, kalbi hızla atmaya başlarken.

Lauren yavaşça ve ciddi bir ifadeyle başını kaldırıp Shaun'a baktı. Sonra baktığı şeyi Shaun okuyabilsin diye onun önüne, gösterge paneline doğru kaldırdı. Her ne kadar belki o kadar basit olmasa da bu da diğerleri gibi bir kitaptı ama sadece çok eskiydi. Üstünde hâlâ ait olduğu hayvanın tüyleri bulunan bir tür deriyle ciltlenmişti ve kalın bir kitaptı.

Kitabın kapağında tuhaf bir sembol vardı: dikey bir çizgiyle birlikte yatay bir çubuk ve bundan gözyaşları gibi sarkan biri daha büyük, biri daha küçük iki yarım halka. Ancak Shaun'ın frenlere asılmasına neden olan şey kitabın görünüşü değil, sayfada yazan kelimelerdi:

"Bu günlük bundan iki bin yıldan daha fazla bir zaman sonra, M. S. 13 Haziran 2014'te bulunacaktır. Benim adım Graeme Fontéyne ve ben her şeyi hatırlıyorum."

BÖLÜM: 4

Motel büyük değildi; sadece on iki odası vardı ve Clive, en son ne zaman tüm odaların dolu olduğunu hatırlayamıyordu. Kesinlikle beş yıldızlı değildi. Hatta Otel 6 zincirinin bir üyesi bile değildi, sahipleri bu ismi sırf mekân daha saygın görünsün diye kullanıyorlar ve kimsenin kendilerini dava etme zahmetine girmeyeceğine inanıyorlardı. Clive, ahşap sandalyesinin ayakları üzerinde geriye kaykıldı ve bankonun üstündeki ufak televizyona baktı. Aşırı kilolu ve saçları dökülen yirmi altı yaşındaki Clive, Motel 6'nın resepsiyonunda çalışmanın kolay olduğunu düşünüyordu. Gece vardiyasında sadece, yaklaşık bir saat süren birkaç angarya iş vardı. Sonra, gecenin geri kalanında porno izliyordu. Bir sürü, bir sürü porno. Bunun zamanın geçmesine yardımcı olduğunu fark etmişti ve zaten gece yarısından sonra da kimse gelmezdi. Bu gece yağmur yoktu ve yıldızlar görünüyordu. Evet, bu geceyi sevmişti. Muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmek istemeyecek olması isabet olmuştu, çünkü; bu, onun hayatının son gecesi olacaktı.İşleri erkenden bitirmişti ve dışardaki çakıl taşlarının üstünde tekerleklerin sesini duyduğunda, Indiana Bones Kuku Tapınağı'nda filmini izlemeye başlamıştı. Sandalyesini biraz şaşkınlık ve sinirle geriye itti ve panjurların arasından dışarıdaki kocaman cipe bakabilmek için boynunu eğdi.

Homurdanarak, sandalyesinin dört ayağını da yere indirip oturdu ve DVD'yi çıkarmak için büyük cüssesini öne doğru itti.

Bir keresinde disklerinden birini, sırf birileri şikâyet edecek mi diye, kurum içi film oynatıcıda bırakmıştı. Kimse de şikâyet etmemişti. Sineklikli kapı hızla açılırken Clive ayağa kalktı. İçeri giren adam Clive'ın yaşlarında, belki biraz daha yaşlı görünüyordu. Tedirgin ve acelesi varmış gibi duruyordu. Adam gözleri kocaman açılmış ve çaresiz bir şekilde kendine doğru eğilince, Clive iğrenç bir insan kokusu aldı.

"Telefonunuzu kullanmam gerek, bir kaza oldu." dedi adam.

"Şehir içi arama ücreti otuz beş sent." dedi Clive, heceleri yayarak konuştuğu Güneyli aksanıyla. "Tabii bir oda tutmak istemediğin sürece, o zaman bunu da faturana eklerim." Adam ceplerini yoklayıp bir avuç dolusu bozukluk çıkardı ve tezgâha bıraktı. Clive yeşil renkli çevirmeli bir telefonu bankonun diğer tarafına itti ve adam aceleyle rakamları çevirirken şüpheyle onu süzdü.

"Operatör, evet, bir kaza oldu. Motel 6'dayız..." Clive adamın acil arama merkezine hikâyesini yeniden anlatmasını dinledi ve ellerindeki ve giysilerindeki kanı fark etti. Telaşlı adam telefonu kapattı. Ancak şimdi bu halden anlamayan resepsiyonistin suratına bakarak sordu, "Temizlenebileceğimiz bir yeriniz var mı?"

"Elimdeki tek şey üzerinde bir sürü anahtarı olan bu pano. Eğer bu anahtarlardan birini istersen gecelik seksen iki dolar ödemek zorunda kalırsın." Odalar sadece kırk beş dolardı ama Clive keriz gördü mü tanırdı. Adam açıkça sinirlenmiş bir şekilde kaşlarını çattı. "Odaya ihtiyacım yok, sadece temizlenmem lazım. Ambulans yolda, geliyor ve bizim de havaalanına yetişmemiz gerek."

"Bu gece değil, yetişmeniz gerekmiyor. Radyoda duymadınız mı? Havaalanında büyük bir elektrik kesintisi var. Yarın sabaha kadar havaalanı tümüyle kapalı."

"Ne?" dedi adam çileden çıkmış bir halde. "Emin misin?"

"Her beş dakikada bir televizyonlarda. Eğer istersen kalıp bir

süre seyredebilirsin." Clive televizyonu çevirdi. Neredeyse planlanmış gibi tam o sırada program reklama girdi ve bir haber bülteni başladı:

"...şehrin yarısını etkiledi. Bu büyük elektrik kesintisine neyin neden olduğuna dair, henüz bir açıklama yok, ancak yetkililer bir terörist saldırı ihtimalini göz ardı etmiyorlar. Charlotte emniyet müdürüne göre; büyük kamu hizmetleri sabahın erken saatlerinde kaldığı yerden devam edecek ve kendisi herkesi sakin kalmaya çağırıyor. Bir kez daha tekrar edelim; büyük bir elektrik kesintisi Charlotte şehrini vurdu ve otuz binden fazla evin ve büyük kamu hizmet binalarının elektriklerinin gitmesine neden oldu. Merkez tren garı ve havaalanı bir sonraki duyuruya kadar kapalı olacak."

"Ya hayır, olamaz, olamaz! Şaka yapıyor olmalısınız!" diye bağırdı, Shaun ekrana bakarken.

Gece kontrolden çıkıyordu. Birdenbire en büyük endişesi; sayfa numaralamasını doğru yapmaktan arabasının arkasında yarı canlı, kan revan içindeki bir berduşu taşımaya kaymıştı. Şimdi uçuşu iptal olmuş, en azından yarın sabaha kadar ertelenmiş gibi görünüyordu. Elbette bu gece havaalanında bir terörist saldırısı oldu, diye düşündü –olur da planları yeterince rayından çıkmamış olursa diye. Shaun gergin bir şekilde ensesini ovaladı, sonra yarı canlı bir adamla soğuk bir arabada oturan Lauren'ı düşündü. Onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve burası da uygun gibi görünüyordu. "Peki, tamam, bir oda tutacağım ama ambulans gelince ona nerede olduğumuzu söyle, tamam mı?"

Clive, anahtar sırasının en üst köşesine uzanıp bir anahtar aldı. "İşte, oda on iki, ileride en sonda. Ambulansın gelmesi epey sürer, en azından bir saatlik mesafede hiçbir hastane yok. Ah, bu arada ödemeyi peşin alıyoruz."

"Şaka yapıyorsunuz." dedi Shaun.

"Para ödenene kadar anahtarı alamazsınız. Motel politikası." Clive anahtarı geri çekti. "Evet, işine öyle geliyor demiyor da." dedi Shaun, kendi kendine homurdanarak. Cüzdanını çıkarıp iki ellilik çıkardı ve bankonun diğer tarafına fırlattı.

"Ya, hiç bozuğumuz yok. Sadece tam tutarı alabilirim. Ya da sabah Heather'ı görüp bozukluğu var mı sorabilirsin."

"Kalsın." diye gürledi Shaun. "Odadan bir sürü telefon görüşmesi yapacağız –üstünü de bunlara sayarsın." Shaun anahtarı Clive'ın elinden kaptı ve tekrar kapıya koşturdu. Clive gülümseyip banknotları cebine koydu.

"Arayabildin mi?" diye sordu Lauren, Shaun sürücü koltuğuna atlayıp sinirli olduğu çok açık bir şekilde gaza bastı.

"Eşek herif!"

"Shaun?"

"Burada bir süre beklemek zorunda kalacağız." diyerek söze başladı. "Ambulans yolda ama bir saati bulabilir ve havaalanında da lanet olası, büyük bir elektrik kesintisi var."

"Ne? Büyük bir elektrik kesintisi mi?"

"Şehrin yarısını etkilemiş, görünüşe göre. Haberlerdeydi. Yarın sabaha kadar hiçbir uçak kalkmıyor." dedi Shaun vitesi geri atıp çakıl taşları üstünde hızla dönerken, suratını asıp omuzlarını silkerek. Lauren telaşlanmış bir şekilde koltuğunun kenarlarını kavradı. Shaun'ı teselli etmeye çalışarak, "En azından üstümüzü başımızı temizleme fırsatımız olacak." dedi.

Shaun ona bakıp biraz rahatladı. Her zaman iyimserdi o. Önlerinde çiftçilerin kullandıkları türden kamyonetlerin ve yıpranmış pikapların durduğu sekiz, dokuz ve on numaralı odaların önünden yavaşça geçtiler. On bir ve on iki numaralı odalara yaklaşırlarken büyük, metal bir çöp kutusu gördüler, bu yüzden Shaun arabayı yedi numaranın önündeki boş yerde durdurdu.

Lauren'a anahtarları verdi ve bilinci yerinde olmayan adamı taşısa mı yoksa arka koltukta huzurla nefes alıp verirken mi bıraksa diye düşünerek, aşağı indi. Adamın, arabasında uyanmasını istemediğine karar verdi, bu yüzden kolu Shaun sırtından aşağı sarkacak şekilde onu omzuna attı, sonra ayağıyla arka kapıyı kapatıp odaya yöneldi. Oda en kibar deyimiyle mütevaziydı. Çift kişilik bir yatak, eski paslanmış bir metal sandalyenin altına itildiği ufak bir tezgâh ve bir telefon. Bir televizyon vardı ama üzerindeki elle yazılmış büyük bir kâğıt, çalışamaz durumda olduğunu söylüyordu. Gerçi bir şey vardı, duş. Shaun, berduş adamı omzundan yatağa taşıdı ve elinden geldiğince nazik bir şekilde yatırdı. Lauren'ın ilk önce duşa girmesi konusunda anlaştılar ama öncesinde genç kadın arabaya geri dönüp ön koltukta duran desteyle geri döndü.

"Bunu yapmalı mıyız gerçekten bilmiyorum." dedi Shaun, ama bunun boşa olduğunu biliyordu. Lauren'ın ilgisini neyin çektiğini ikisi de görmüştü.Diğerleri kadar eski olan kitaplardan biri mükemmel bir İngilizceyle yazılmıştı. Bunun imkânsız olduğunu biliyorlardı, yani bu deste ya sahteydi ya da... Ya da neydi? Shaun mantıklı bir açıklama bulabilmek için zihnini çalıştırdı.

Lauren desteyi dikkatle yere koydu ve hayvan derisi kaplı kitabı aldı. Bu, dikkat çekecek kadar iyi korunmuştu –ya da göründüğü kadar eski değildi. Ama Shaun yatakta bilinci kapalı şekilde yatan adama baktı. Adam kesinlikle sahte değildi.

Lauren paslı sandalyeye tüneyip kitabın ilk sayfasını açtı. Bu, kitapların en kalın olanıydı ve gün ışığını en son görüşünün üstünden asırlar geçmiş olabilirdi ama ilk satır şöyle diyordu: "Bu günlük bundan iki bin yıldan daha fazla bir zaman sonra, M. S. 13 Haziran 2014'te bulunacaktır." O gün, bugündü. Shaun tekrar yatağa baktı, sonra okumak için Lauren'ın arkasına geçip omzunun üstünden kitaba doğru eğildi.

BÖLÜM: 5

Benim adım Graeme Fontéyne ve ben her şeyi hatırlıyorum. Bu kitabı; kendi akıl sağlığımı korumak için olduğu kadar başladığım şeyi bitirmek için de yazıyorum.

Söyleyeceğim ilk ve en önemli şey şu: İnsan zihni zaman içinde iki yerde yaşamak için tasarlanmamıştır. Bunu sana söylüyorum ki eğer bulunmazlarsa diğerlerinin başına ne geldiğini bilebilesin.

Hatırladığım ilk şey acıydı. İnanılmaz bir acı, sanki tüm evrenin ağırlığı beni dört bir yandan ezmeye çalışıyordu ve rahatlama yoktu. Çıplak, soğuktan donmuş ve susuz bir şekilde uyandım. O kadar susuzdum ki... Şimdi bile bunu düşünmek çok zor geliyor. Sanki bedenimdeki bütün sinir uçları çığlık atıyormuş gibi hissettim. Tüm insanlık tarihinde böyle bir acı görülmemiştir.

Sonra bu acı gitti.Susuzluk geldi sonra. Hareket etmeden önce, orada ne kadar uzun zamandır uzandığımdan emin değildim ama birkaç saat geçmiş olmalıydı. Hiçbir yerim kırık değildi. Kesik yoktu, yara yoktu –sadece susuzluk. En sonunda ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Karanlıktı, soğuktu ve ben çıplaktım –bunların kendilerini böyle açık bir şekilde belli etmeleri ne tuhaftı. Dolunay kocamandı ve etrafımdaki çimenlerle kaplı tepeleri aydınlatıyordu. Yer kuruydu ve otlar ara ara tepeler ve yığınlar şeklinde bir araya toplanmıştı. Rüzgâr kumların arasından esti ve taneciklerini çıplak ayaklarıma hafifçe çarptı.

Yürüdüm. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Aklımda susuzluktan başka hiçbir şey olmadan, tüm gece amaçsız bir şekilde yürüdüm. Değişmeyen arazi boyunca saatlerce güçlükle yürüdükten sonra, bir ışık gördüm. Yaklaştıkça sesler duydum, kahkahalar duydum ve üç adamın bir ateşin etrafında oturduklarını gördüm. Onlara yavaşça yaklaştım ve kahkahaları durdu, çünkü; birer birer dönüp bana bakmışlardı. Bir duraksamadan sonra tekrar kahkahalara boğuldular ve bu kez güldükleri bendim. Adamlardan biri bir şey söyledi.

Sessiz kaldım.

Hepsi aynı anda, tekrar kahkahalara boğuldular. Bu çok tuhaftı: Adamın benim dilimi konuşmadığını biliyordum ama dediklerini tam olarak anlıyordum. Dediklerini buraya senin için İngilizce olarak yazacağım ama konuştuğumuz dilin bu olmadığını bilesin.

İlk adam suratında kocaman bir sırıtmayla tekrar konuştu. "'Soğuk bir gece, öyle değil mi?' dedim."

"Çok soğuk." diye cevapladım, kendi sesime şaşırmış bir şekilde. Artık rahatsız edecek derecede kahkahalar atan üçlü karınlarını tutuyor, hava şartlarının yıprattığı suratlarından yaşlar akana kadar gülüyorlardı. O anda işaret ettikleri şeyin çıplaklığım ve özellikle de soğuğun bunun üzerine etkileri olduğunu fark ettim. Gülümsedim. Nedense rahatlamış bir şekilde gülümsedim.

"Su?" diye sordum o zaman. Boğazımdan çıkan kulak tırmalayıcı ses, vücudumda nem adına hiçbir şey olmadığı gerçeğini belli etti. Kahkahalar durdu ve konuşan adam daha yakından bakıp beni inceledi.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu, bakışları şüphe ve endişe arasında tereddüt ederken.

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Söyleyecek hiçbir

şeyim yoktu. Aslında, uyandığımdan beri bu soruyu kendime sormamıştım. Kafam bu haldeyken tek yapabildiğim; gerçeği söylemekti.

"Bilmiyorum." dedim sadece. Konuşan adam gür, siyah kaşlarının altından beni süzdü ve yine gür, siyah sakallarının altındaki dudaklarını büzdü. Sonra bir karara varınca, arkadaşlarına çok hızlı bir şekilde bir şeyler söyleyip gözlerini benden ayırmadan ayağa kalktı.

"Arkadaş, gel bizle ateşin etrafına otur da kendini ısıt. Yosef sana giysi getirecek." Adam dirseğimden tutarak, beni halkaya yönlendirdi. Sıcaklık inanılmazdı. Bir dakika sonra diğerlerinden biri, daha açık renk saçları ve gamzeli bir yüzü olan daha uzun bir adam, bana gri bir urba getirdi. Bunu sessizce giyip oturdum. Bir dakika sonra daha kısa ve saçları dökülmekte olan diğer adam bana bir şarap tulumu uzattı. Bunu kana kana ve çabucak içtim. İçtim, içtim ve kısa süre sonra yana devrildim.

Uyandığımda daha sıcaktım. Bir çadırın içindeydim. Güneş, kumaştan geçerek parlayıp gözlerime batıyor, başım zonkluyordu. Dışarıda ses yoktu ama sönmekte olan bir ateşin çıtırtılarını duyabiliyordum. Kalkıp çadırın kanadını açınca, güçlü ışıktan gözlerim kamaştı.

Soğuyan közlerin önünde tek başına; diğerlerinden daha uzun boylu, kahverengi saçlı olan adam oturuyordu. Büyük bir kayanın üstüne tünemişti ve uzun bir değnekle ateşin küllerini karıştırıyordu. Beni görünce ayağa kalktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Başım ağrıyor." diye cevap verdim.

"Çok şarap içtin." dedi gülerek ve her ne kadar teni yıpranmış olsa da onun bir çocuktan fazlası olmadığını fark ettim.

"Arkadaşların nerede?" diye sordum.

"Babamla amcam sürünün başındalar. Burada kalmamı ve uyanırsan sana yardım etmem gerektiğini söylediler. Yakında dö-

nerler." Çocuğun konuşması yalındı. Bu tuhaf dilde bile her nasılsa anlamıştım; onun basit bir adam olduğunu, anlayabiliyordum.

"Eğer istersen sana biraz yiyecek vermem gerektiğini söylediler." Dönüp ayaklarının dibinde duran bir sepete uzandı, içinden bir ekmek somunu gibi duran bir şey aldı. Bunu memnuniyetle aldım. Başımdaki ağrıya rağmen, daha net düşünmeye başlıyordum.

"Adını sorabilir miyim?" Hâlâ bana bakan çocuğa baktım.

"Benim adım Yosef. Babam Jonah ve amcam da James."

"Yosef? Yosef ne?" diye üsteledim.

"Yosef ne? Ne demek istiyorsun?" Çocuk kafası karışmış görünüyordu ve başını biraz yana eğdi.

"Soyadın ne?"

"Babamın bana verdiği son ad(*) Yosef'ti. Bundan sonra başka bir tane daha adım olduğunu sanmıyorum."

Boş verdim.

"Senin adın ne?" diye karşılık verdi. Artık nerede olduğum, burada neden bulunduğum ya da –bu düşünce Yosef'in sorusuyla tam hedefine ulaştı- kim olduğum konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark edecek kadar, aklım başımdaydı. Bir sonraki söylediğim şey dudaklarımdan neredeyse kendiliğinden döküldü.

"Saul. Benim adım Saul."

O anda koyunların melemeleri sol tarafıma bakınmama neden oldu. Diğer iki adamın, Jonah ve James'in arkalarında beyaz lüleleri toza belenmiş, başları harcadıkları çaba yüzünden öne düşmüş uysal hayvanlar sürüsüyle beraber, yakındaki bir tümseği aştıklarını gördüm. Adamlar yaklaşırken onlara gülümseyip el sallayarak, naziklikleri için teşekkürlerimi sundum.

(*) İngilizcede soyadı kelimesinin karşılığı last name'dir ve bunun da Türkçedeki birebir anlamı son addır. (ç.n.)

"Dün gece kafan epey karışık gibi görünüyordun ama birkaç tulum şarap ve iyi bir dinlenme sana iyi gelmiş gibi duruyor."

"Çok daha iyi hissediyorum, teşekkürler." dedim. "Sanırım soyuldum ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Uyandığımda hiçbir şeyim yoktu."

"Evet, gördük. Bu yöreler tek başına seyahat etmek için biraz tehlikelidir. Batıya doğru iki günlük yürüme mesafesindeki bir köyden geldik. Sürüyü birkaç günde bir başka bir yere götürmek zorundayız. Bir aydan fazla bir zamandır hiç yağmur yağmadı." Jonah başına doladığı bez parçasını çıkardı ve yerde dimdik duran bir değneğe astı.

"Çoban olmadığını sanıyorum. Ve görünüşüne bakılırsa Yahudi de değilsin."

Neye benzediğimi ilk o zaman düşündüm. Kafa karışıklığıma rağmen, fiziksel görünüşüm konusunda güçlü bir sezim vardı. Dünden önce olan hiçbir şeyi hatırlamadan bile, kararlar verebileceğime dair kendime güveniyordum. Ahlak ilkelerim, hoşlandığım ve hoşlanmadığım şeyler gibi temel hususları biliyordum.

Bu adamlar gibi görünmediğimi kesinlikle biliyordum. Onlardan daha uzundum ve her ne kadar saçım başım koyu renkse de tenim açık renkliydi. Başımı eğip vücuduma baktım. Bu, fiziksel olarak iyi eğitilmiş bir adamın vücuduydu. Ayrıca bunun çalıştığını biliyordum. İyi çalışıyordu.

Koşabileceğimi, dövüşebileceğimi ve eğer mecbur kalırsam yerden otuz metre yüksekteki bir telin üstünde hiç düşmeden yürüyerek karşıya geçebileceğimi biliyordum. Kendimden ve yeteneklerimden emindim ama adımı bilmiyordum.

"Doğudan geldim." diye yalan söyledim. "Sanırım dün gece başıma çok sert bir darbe aldım. Batıda ailemi arıyorum." Bu son açıklamanın beni biraz olsun inandırıcı kılmasını umdum.

"Hangi kasabayı arıyorsun kardeş?"

Durup üçüne de boş gözlerle baktım.

"Şimdi, eğer batıya gidiyorsan bizim köyümüze, Chorazin'e geleceksin, sonra da yarım gün uzaklıktaki Capernaum'a. Oradan başlamak isteyebilirsin. Orası suyun yakınında büyük bir kasabadır ve kardeşim Simon'u orada bulabilirsin. Balıkçılık yapar ve sana yardım edecektir. Elbette ihtiyacın olduğu sürece başımızın üstünde yerin var ama sürüyü bugün başka yere taşıyıp daha doğuya yöneleceğiz." Belinde taşıdığı bir torbayı, ipini çözüp bana uzattı. "İşte biraz ekmek. Lütfen al bunu."

Torbayı almak için uzandım ve bu sırada Jonah bileğimi kavrayıp sımsıkı tuttu.

"Sende bir şeyler var arkadaş." dedi elini bileğimden ayırmadığı gibi gözlerini de gözlerimden ayırmadan. "Sende çok tuhaf bir şeyler var. Bunlar olağan dışı zamanlar ve senin de bunda bir rolün var."

Beni rahat bıraktı, hem elini çekti hem de bu doğaçlama değerlendirmesini kesti. "Tanrı yanında olsun."

Biraz şaşırdım ama bu çobandan bir kötülük geleceğini hissetmedim ve bu yüzden gülümsedim.

"İyiliğiniz için teşekkürler ve yiyecek için. Sizi hatırlayacağım."

Bunu söyledikten sonra dönüp batıya doğru yürüdüm.

***

Bir inleme.

Shaun ve Lauren birlikte yatağa doğru döndüler. Kesinlikle bir inleme sesi gelmişti. Shaun adamın üstüne eğilmek için yanına gitti. "Sorun yok arkadaşım. Rahatla, artık güvendesin. Ambulans geliyor."

Bir devamı yoktu. İnleme sesi gelmişti ama adamın bilinci açılmamıştı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bilinci hâlâ yerinde değil. Okumaya devam edelim."

İkisi de kendini kaptırmıştı. Akşamın ve bu kitabın tuhaflığına rağmen gözleri sayfaya geri döndü.

BÖLÜM: 6

Parlak güneş ışığı altında, batıya doğru saatlerce yürüdüm ama kimseyi görmedim. Güneş ufukta batarken, ayaklarımın altındaki toprak kızıla dönüyordu.

Köyü görmeden önce onun seslerini duydum. Uzaktan gelen bir çığlık, sessizliği bozdu ne bir çocuğun ne de bir kadının çığlığıydı bu, daha ziyade bir erkeğin gırtlağının derinlerinden gelen, hayvani bir çığlıktı. Korkmuş bir adamın çığlığı. Sonra birden ses kesildi. Toynak seslerini duydum. Dehşeti duydum. Daha fazla erkeğin çığlıklarını duydum. Koşmaya başladım ve koştukça bağırışlar daha yüksek sesle gelmeye başladı. Duman kokusu aldım. Daha hızlı koştum.

Yoldaki bir dönemeci aştım ve güçlükle durabildim. Başı kesilmiş bir adamın bedeni bir hayvan leşi gibi dağılmış bir şekilde yola serilmişti. Üç metre ötede ağzı açık bir şekilde havaya bakan, saçlı, kanlı bir kütleyi andıran başı duruyordu. Hemen başımı çevirerek öğürdüm. Adam benimkinden çok da farklı olmayan bir urba giyiyordu ama bedeni yaralardan delik deşik olmuştu. Etrafındaki yol toynak izleri ve ıslak, kanlı toprak parçalarıyla kirlenmişti.

Sesler daha yüksek çıkmaya başlarken koşmaya devam ettim; çok bariz görünen tehlikeye dikkat ediyordum artık. Amacımın ne olduğunu bilmiyordum ve bu da beni ilerlemeye sevk etti. Köye vardığımda her yer yanıyordu, binalar alevler altındaydı.

Devam ettim, evlere ve sokaklardaki kargaşaya yürüdüm. Dehşete düşmüş insanlar her yana koşuyordu. O katliamın ortasında hiç fark edilmeden kasabanın merkezi boyunca yürüdüm. Sonra derme çatma inşa edilmiş bir evin önünde, yere düşen bir kadın gördüm. Bir adamın bedeni üzerine eğilmiş ağlıyor, onun cansız gibi duran gövdesini kucaklıyor, yüzünü okşuyordu. Ona karşı merhamet duydum. Kadının önünde eğildim ve o da başını kaldırıp ıslak kirpikli gözleri arasından beni endişeyle süzerken sessizleşti. Adam yaşıyordu ama bacağındaki bir yaradan dolayı çok kanaması vardı. Gömleğimi çıkarıp şeritler halinde yırttım. Şeritleri bacağının etrafına dolayıp sıkıca bağladım, kalan bez parçasını da yan tarafındaki bir yarayı bağlamak için kullandım. Acısı yoğun olabilirdi ama bu yaraların ölümcül olmadığını biliyordum.

Kadın, gözlerini suratımdan ayırmadan beni seyretti, sonra adam inlerken tekrar ona baktı. Adam bana bakmak için gözlerini açtı. "Sen onlardan değilsin."

"Değilim." diye cevapladım, bahsettiği kişilerin kim olduğunu bilmediğim düşünülürse bu sağlam bir tahmindi.

"Bunlar canını yakar ama bu yaralardan ölmezsin." dedim.

Adam başını iki yana salladı. "Mishca ellerinde, oğlum ellerinde!" Konuşmak için harcadığı çabadan dolayı öksürdü. Suratından, tüm gücüyle mücadele ettiği ama kaybettiği anlaşılıyordu.

"Oğlunu kim aldı?"

"Onu aldılar, onu uzaklara götürdüler." diye cevap verdi adam, kederlere gark olarak. "O daha on iki yaşında."

Kadına döndüm. "Onu nereye götürdüler?"

Kadın bana gözleri kocaman açılmış bir şekilde baktı ve kolunu kaldırıp işaret etti. Üst tarafım çıplak bir şekilde, işaret ettiği tarafa koştum.

Etrafımda dövüşler, yangınlar ve can çekişmelerden ibaret bir manzara vardı. Kasabadaki erkeklerin demirden kısa kılıçlar tutarak bir araya gelip düşmanların iki ya da üçüne karşı mücadele verdiklerini gördüm ama dikkatimi çeken bu düşmanlardı.

Kırmızı renkli kıyafetleri ve deri şeritlerle bağlanmış altın zırhları olan bu adamlar, savaşçılar gibi hareket ediyorlardı. Acımasızlardı ve artık ortadaki ne savaşıysa bunu kazanıyor gibi görünüyorlardı. Zırhlı adamlardan kaçmak için sert dönüşler yaparak, sokaktan aşağı koşup çocuğu aradım. Artık bir Roma askeri olduğunu bildiğim iriyarı bir muhafızın ellerinde çırpınan ufak bir çocuk görünce yavaşladım.

Bir grup Romalı, meydan muharebelerinin son anlarında canlılıklarını yitirdiler ve sonra o anda çocuğu gövdesinden sımsıkı tutup toprağın içinde sürükleyen adamın arkasında, bir kuyruk oluşturdular. Çocuk, kendini tutan adamın bacaklarını tekmeledi ama geniş omuzlara ve miğferinin tepesinde uzun bir kuş tüyüne sahip bu tıknaz bölük komutanı, onun dengi değildi. Adam, cılız çocuğa boyun eğmesi için elinin tersiyle suratına bir kez değil, iki-üç kez vuracak kadar durakladı. Çocuk anında bayıldı –ve ben sinirden kudurdum.

"Bırak onu!" diye bağırdım öfkeyle. Metallerin çarpışma sesleri ve katliamın çığlıkları arasından bile adam beni duydu. Durdu, döndü ve ben yırtık bir urbayla silahsız bir şekilde tek başıma dikilirken bana baktı. Sonra tuhaf bir şey oldu. Adam bana konuştu. Bana konuştu ama çobanlardan duyduğum dilde değil. Tekrar önüne dönerken laubali bir şekilde tok, bariton bir sesle bana doğru konuştu. Ama, bir kez daha, anladım.

"Uza buradan seni köpek." dedi. "Bu sefil karakolda daha fazla vakit öldürmek istemiyorum."

Sonraki olan şey daha da tuhaftı. Bu yeni dilde ben de ona karşılık verdim: "O zaman hemen git ve çocuğu da olduğun yere

bırak." Kelimeler sanki bu dili tüm hayatım boyunca konuşuyormuşum gibi dudaklarımdan döküldü. Askerlerin hepsi dönüp baktı. Çocuğu tutan adam, bana ne yapması gerektiğinden emin olamayınca kaşlarını çattı.

"Eğer Romalıysan görev yerinden epey uzaktasın." dedi.

"Çocuğu bırak." dedim sertçe. Romalı olup olmadığımı bilmiyordum ama bu çocuğun özgür olması gerektiğini biliyordum. Tıknaz bölük komutanı, beni bir süre daha inceledi ve sonra arkasından gelen muhafızlara bir şeyleri işaret etti. Sokağın birkaç yüz metre aşağısındaki demirden bir kafese doğru yürüdü.

Emri üzerine muhafızlardan ikisi kılıçlarını çekmiş bir vaziyette bana doğru yaklaştılar. Bölük komutanı çocuğun tekrar çırpınmaya başladığını hissetti ve ben kendisine bir kez daha bağırınca sorunu çözmek üzere elini kaldırdı.

"Çocuğu bırak dedim. Ona bir daha dokunmayacaksın."

O iri yarı adam, iki muhafızın ayaklarımın dibinde baygın şekilde yatarken benim hiç zarar görmeden ayakta dikildiğimi görünce şaşkına döndü. Eliyle tekrar işaret etti ve geri kalan dört muhafız bana doğru yürüdü. Bu kez bölük komutanı arkasını dönmedi. İlk muhafızın kısa kılıcını çekip bana doğru saldırdığını görecek kadar uzun bir süre seyretti. Hamle gelince vücudumu tam zamanında yana eğerek adamın kolunu kendi kolumun altında kilitleyip, diğer avuç içimle de adamın dirseğini tuttuğumu görecek kadar uzun bir süre seyretti. Adamın kolu hemen kırıldı ve kılıcı karnına sonuna kadar gömmek için kolunu diğer tarafa doğru bükerken, hiçbir direnç göstermedi.

İkinci ve üçüncü saldırganlar da neredeyse aynı zamanda geldi, biri kılıcını başının üstüne kadar kaldırmış bir şekilde hamle yaptı, diğeri ise kılıcının ucu yeri gösterecek şekilde birincinin arkasından geldi. Bölük komutanı ilk saldırganla başladığım dön-

me hareketine devam etmemi ve ikinci saldırganın zırhla korunan gövdesine attığım tekmeyi seyretti. Topuğum adamın göğsündeki zırhla sert bir şekilde buluştu ve onu doğrudan arkadaşının kılıcının ucuna uçurdu. Kılıç, adamın omuriliğini zedeledi ve bedeni, üçüncü askerin kılıcı hâlâ içine gömülüyken, yere yığıldı.

Yüzünü gölgeleyen şaşkınlıkla hâlâ seyreden bölük komutanı, hareketime devam ettiğimi, düşen adamların bedeni üstünden koşarak geçtiğimi ve üçüncü muhafızın eli kılıcının ağırlığıyla aşağı inerken ayağımın ön tarafını adamın suratına geçirip anında bayılmasına neden olduğumu gördü. Dördüncü muhafız yaklaşırken tereddüt etti, sonra da durdu.

Toynakların gümbürtüsü, sokağı doldurdu ve en az yirmi adamın savaş çığlıkları, köyün şu an durduğumuz köşesindeki tuhaf büyüyü bozdu. Bölük komutanı döndü ve yanımızdan fırtına gibi geçen süvarilerden birinin çektiği kılıç, omzunun hemen üstünden geçerken kenara çekildi. Kenara çekilirken çocuğu süvarilerin yoluna itti. İlk süvarilerin çocuktan kaçtıklarını gördüm ama diğerlerinin onu göremeyebileceğini biliyordum. Hücum eden hayvanların ve onların acımasız binicilerinin önüne koştum ve yere düşen çocuğun üstüne atlayıp onu sokak boyunca sıralanmış evlerden birinin kapalı penceresinden içeri soktum.

BÖLÜM: 7

Adam pencereden uçup, resepsiyon bölümünün önündeki asfalta sert bir iniş yaparken cam kırıkları etrafa saçıldı. Tuzla buz olan camın sesi Shaun ve Lauren'ı bulundukları ana geri döndürdü.

"Bu da neydi?" diye sordu Lauren soluk soluğa. Motel odalarının penceresine giden Shaun'u takip edip sahneyi seyretti; motel resepsiyonisti yerde yüzükoyun yatıyordu, üç siyah araba motelin ön tarafına park etmişti ve arabaların bitişiğinde tepeden tırnağa siyahlar içinde dört adam dikiliyordu.

Adamlar hareketsiz ve sessizlerdi. Omuz genişliğinde açık ayakları ve arkada kavuşturdukları eldivenli elleriyle Shaun ve Lauren'ın seyrettiği şeyi seyrederek dikiliyorlardı. Dayak yemiş motel görevlisinin inlemesini, yana dönüp kendini yavaşça elleri ve ayakları üstüne kaldırmasını seyrediyorlardı. Siyahlar içindeki başka bir adamın resepsiyon kapısından görevlinin çömeldiği, adamın gelişiyle birlikte poposunun üstüne oturduğu yere gelişini seyrediyorlardı. Shaun onu duyamıyordu ama beden dili açıktı: Görevli yalvarıyordu –başını iki yana sallıyor, avuç içleri havaya bakacak şekilde ellerini kaldırıyordu. Siyahlar içindeki adam doğrudan onun önünde dikilip bir kolunu başına doğru kaldırdı ve o anda Shaun onu gördü. Adam eldiven içindeki uzun parmağını görevliye sallıyormuş gibi görünüyordu ama bu parmak değildi. Namlu iki kez parladı ve görevli yığıldı. Ölmüştü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Shaun. Lauren sessiz kaldı.

Diğer adamlar harekete geçti. İkisi cesedi kaldırıp üstünü kontrol ettikten sonra ufak tefek eşyalarını aldılar. Diğer ikisi ilk motel odasının kapısına yürüyüp tekme atarak içeri girdiler. Shaun ve Lauren bu kez tabancanın patladığını göremediler ama bir kadının çığlıklarını ve bir adamın bağırmalarını duydular. İkisi de tabancaların BAM! BAM! sesleriyle susturuldu.

Lauren, çığlık atacak oldu ama Shaun eliyle onun ağzını kapatıp başka bir çıkış var mı diye etrafına bakındı. Yoktu. Bir sonraki kapı tekmelenip açılırken siren sesleri köşeden duyuldu ve ambulansın kırmızı ışıkları etrafı aydınlattı. Büyük, beyaz bir ambulans moteldeki sıra sıra odaların önünde duran park yerinin ortasında frenlere asılarak durdu. Shaun ve Lauren, sağlık görevlilerinden birinin ambulansın yolcu tarafından inip ölü motel görevlisinin yanında dikilen adama yaklaşmasını seyrettiler. Sağlık görevlisi konuşuyormuş gibiydi.

Siyahlar içindeki adam kolunu kaldırıp onu göğsünden iki kez vurunca sağlık görevlisi susturuldu. Siyahlı adam hiç vakit kaybetmeden ambulans şoförüne, daha tepki verme şansı bulamadan ateş açtı. Bir saniye sonra sürücü direksiyonun üstüne yığıldı ve ambulans ileri, doğrudan aşağıdaki adamlara doğru gitmeye başladı. Shaun eşini pencereden çekti. Eliyle hâlâ Lauren'ın ağzını kapatırken, gözlerinin içine bakıp fısıldadı, "Buradan çıkmak zorundayız!"

Genç kadın inleyip sonra nefesini kontrol altına almaya çalışarak, başını tamam der gibi salladı.

Shaun, Lauren'ı bıraktı ve bir şey, herhangi bir şey bulmak için odayı aradı. Dışarıda silahlı adamların kapıları sistemli bir şekilde tekmeleyerek içeri girip odadaki insanları öldürdüklerini duyabiliyorlardı.

"Onlar... Onlar herkesi vuruyorlar! Ah, Tanrım!" Lauren panik olmaya başlayarak, hızlı hızlı nefes alıp verdi. "Ah, Tanrım!"

O anda, pencerelerinin dışında büyük bir çarpışma sesi duydular. Shaun dışarı bakmaya cesaret edince, ambulansın odalarının hemen önündeki çöp tenekesine çarptığını gördü.

"Geliyorlar." dedi duygudan yoksun bir sesle, adamların başka bir odaya girip dakikalar sonra tekrar ortaya çıkmalarını ve ardından bir sonrakine girmelerini seyrederken.

KÜT! diye vuruyorlardı kapılara. Çığlıklar, boğuşma, BAM!

Dördüncü oda.

"Tamam, arabaya gitmeyi denemek zorundayız." dedi Shaun, en sonunda.

Beşinci oda.

"Onlara doğru mu gideceğiz?" dedi Lauren nefes nefese.

Altıncı oda.

"Onlar bir odaya girene kadar bekleyeceğiz ve sonra..." Bunları zihninde oynatarak etrafına bakındı. Kendi cipleri on beş metre ilerideydi. Bunu asla başaramazlardı. Zamanları yoktu.

"Lanet olsun! Lanet! Lanet!" diye söylendi. Sonra onu gördü. Tam orada, kırmızı ışıklarıyla alev alev görünüyordu. Kendi arabalarına asla ulaşamazlardı –siyahlı adamlar az önce yedinci odaya girmişlerdi – ama ambulans sadece beş metre kadar uzaktaydı.

"Tamam, zamanlamayı doğru yapmak zorundayız." dedi, kapı koluna uzanırken. Tam o anda yataktan bir inleme sesi geldi.

Shaun hemen dönüp baktı. Berduşu tamamen unutmuştu. Kararsız bir şekilde durakladı.

"Shaun, gidemeyiz. Onu taşıyamazsın."

Lauren'ın haklı olduğunu biliyordu ama... "Eğer onu bırakırsak öldürürler." Lanet olsun, lanet olsun, lanet.

Şimdi koşarsan ambulansa tam zamanında varabilirsin ama bir adamı kesinlikle ölüme terk ediyorsun. Onu almayı dene ve hepiniz de ölün.

Lanet olsun. Sen nasıl bir adamsın?

Aptal beyin.

Shaun yarı emekleyerek yarı sürünerek yataktaki adamın yanına gitti. Adam hafifçe yana dönmüş ama uyanmamıştı.

"Lauren, sana söylediğimde kapıyı hemen aç." Adamı omzuna aldı. "Çöp tenekesine kadar koşacağım. Kapıdan çıktığım an beni takip et, anladın mı? Hemen arkamdan. Eğer beni görürlerse senin burada sıkışıp kalmanı istemiyorum."

Lauren başını olur anlamında salladı. Kazadan dolayı zaten bitkindi ve korku için ayıracak daha fazla enerjisi yoktu.

"Şimdi!" dedi Shaun, kulak tırmalayıcı bir sesle.

Lauren kapıyı açtı ve Shaun çöp tenekesine doğru koşarken onu takip etti. Odayla büyük metal çöp tenekesi tarafından sağlanan sığınak arası yaklaşık üç metreydi ama sanki bir maratonmuş gibi geliyordu. Shaun'ın ayaklarını sürüyerek attığı adımların sesi kulaklarında çınlarken, uylukları yanıyordu. Hayatının en uzun saniyesinden sonra çöp tenekesinin arkasına geçip sindi. Lauren da nefes nefese kalmış bir şekilde onun yanına geldi.

Beklediler.

Genç kadın çöp tenekesinin kenarından diğer tarafa baktı ve siyahlı adamların dokuz numaralı odaya girdiklerini gördü. İçeride kimse yoktu. Dışarı çıktılar. On numaralı oda.

Kendilerini görmemişlerdi. Tanrım, onları görmemişlerdi! Dizleri üstünde güçlükle ilerleyerek Shaun çöp tenekesinin diğer tarafına döndü ve berduş kendisine ağır bir yük olurken ambulansın yolcu kapısına geldi. Eşi arkasında değildi.

"Lauren!" diye seslendi fısıltıyla. Ama genç kadın orada değildi. İçi büyük bir dehşetle dolarken panikledi. Anne ve babasının öldüğünü duyduğu günden beri böyle hissetmemişti. Korkudan başı döndü ve Lauren çöp tenekesinin kenarında belirdiğinde, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Bir şeyi göğsüne sımsıkı bastırmıştı.

"Tanrım, ne yapıyorsun sen?" diye tısladı Shaun, rahatlama ve öfke karışımı bir hisle.

"Günlük." dedi genç kadın sadece. Shaun bunu hepten unutmuştu ve şu anda Lauren'ın bunu almak için odaya geri gittiğine inanamıyordu. Delirmiş miydi bu kadın? Kendisiyle, babası onu aile servetinden men etmekle tehdit etmesine rağmen evlenmişti ama bu, eğer görseler kendisini öldürecek insanların önünden geçip açık alanda hızla karşıya geçmek, tamamen yeni bir çılgınlık seviyesiydi.

Ne yazık ki bu kez görmüşlerdi.

İlk kurşun, çöp tenekesinin uzak tarafındaki köşeye geldi. Motel resepsiyonunun dışında duran siyah arabaların yanındaki birinden, nereden baksan elli metre öteden açılmıştı ateş. Bu kurşunla birlikte, silahlı adamların hepsi onların varlığından haberdar oldu. Artık sıvışacak, düşünecek zaman yoktu; sadece yolcu tarafındaki kapıdan aceleyle içeri girip, berduşu içeri itecek kadar zaman vardı. Shaun adamın üstünden tırmanırken beceriksiz bir şekilde koltukların üstüne düştü. Ölü sağlık görevlisi hâlâ direksiyondaydı ve Shaun üç kurşunun cesede saplandığını duydu. Lauren günlüğü fırlattı ve açık yolcu kapısına tırmandı.

Sağlık görevlisinin bedenini siper olarak kullanarak direksiyona ulaşan Shaun, hâlâ çalışmakta olan ambulansı geri vitese taktı. Sürücü tarafındaki kapıyı açıp adamı aceleyle aşağı atarak direksiyonu motelden uzaklaşmalarını sağlayacak şekilde çevirdi. Ambulansın ön tarafı hızla diğer tarafa dönerken ceset uçarak aşağı indi. Shaun ambulansı döndürmeye devam etti, böylece ön tarafı park yerinin çıkışına bakıyordu; sıra sıra dizilmiş siyah arabaların yanından vınlayarak geçerken mermiler aracın önüne ve yanına yağmur gibi yağdı.

Ambulansın arkası çöp tenekesiyle aynı hizaya gelince, Shaun vitesi ikiye taktı ve gazı kökledi. Torkun devreye girmesi yaklaşık

yarım saniye sürdü ve sonra güçlü motor ambulansı öne doğru fırlattı. Tekerlekler duman çıkardı ve dönerken tiz bir sesle öttüler, mermi yağmuru ise durmak bilmiyordu. BAM! BAM! PAT! Arka camlar patladı. Shaun koltuğa daha da gömüldü. Her geçen saniye ambulans kendisi ve siyahlı adamlar arasındaki mesafeyi artırıyordu.

Shaun üçüncü vitese geçti, sonra dördüncüye ve sonra mısırın patlarken çıkardığı seslerin yavaşlaması gibi bir sesle, vuruşlar giderek daha da azalıp uzaklaşmaya başladı. En sonunda kesildi.

Kurtulmuşlardı.

"Neler oluyor böyle?" diye sordu Lauren, Shaun sağlık görevlisinin telsizini bulmak için etrafına bakınırken. Telsiz aracın ortasında, tavandan sarkan büyük bir kutunun içindeydi. Shaun küfretti. Hem telsiz hem de GPS birimine, kaçışları sırasında aracın ön tarafından gelen bir sürü kurşun isabet etmişti ve ikisi de neredeyse tanınmayacak haldeydiler.

Shaun dikiz aynasına baktı. Bir arabanın farları motelin oradan yola vuruyor ve bir şeytanın parlayan gözleri gibi kendilerini işaret ediyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Shaun. "Geliyorlar. Başını eğ. Cep telefonun hâlâ yanında mı?"

Lauren ceplerini yoklayıp bir telefon çıkardı. "Çekmiyor." dedi, yenik bir şekilde.

"Tamam, tamam. Dayan, şimdi bir kasabadan çok da uzakta olamayız." Bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordu. Ambulansın kendilerine gelmesi kırk dakikadan daha fazla sürmüştü ve aracın hangi taraftan geldiğinden bile emin değildi.

Karanlığın içinde, nereye gittikleri ya da oraya varmalarının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikirleri olmadan ilerlediler. Kendilerini kovalayan arabalarla aralarına mesafe koymuşlardı,

belki bir dakika kadar, ama sonra yol düzleşince gittikçe yaklaşan farları görebiliyorlardı.

"Neden herkesi öldürüyorlardı?" diye sordu Lauren.

Shaun adamların sistemli bir şekilde, her bir motel odasına nasıl daldıklarını düşündü. Her seferde bir kapı. Orada olan herkesi öldürerek. Hedeflerini kaçırma olasılığını kabul etmiyorlardı.

"Bir şeyler arıyorlardı." diye cevapladı Shaun. "Bir şeyleri ya da birilerini arıyorlardı. Sokak kabadayıları gibi görünmüyorlardı, bunlar organizeler ve işlerini biliyorlar."

İkisi de düşünüyorlardı. Berduş ikisinin arasında yığılmış gibi duruyordu, bedeni arada bölme olmayan tek parça koltuğun ortasında tuhaf bir şekilde kıvrılmıştı. Yine ağır ağır nefes alıp veriyor, arada sırada inliyordu ama uyanmamıştı.

"Tüm bunlar olurken nasıl uyuyabiliyor?" diye sordu Lauren, ses tonu artan paniğini ele verirken.

"O kitap hâlâ yanında mı?" diye sordu.

"Evet." diye cevapladı Lauren, kitabı önündeki yerden alırken.

"Sanırım... Sanırım o kitaptaki her neyse gerçek bir şey ya da en azından birileri öyle olduğunu düşünüyor ve onun önemli olduğunu da düşünüyor." Lauren'a baktı. "Birilerini öldürecek kadar önemli." dedi, tekrar kabaca bağlanmış cilde bakıp, konuşurken bile kendinden şüphe duyarak.

"Okumaya devam et." dedi. "Orada bize yardımcı olacak bir şeyler olabilir."

"Eğer istedikleri buysa verelim gitsin." dedi Lauren, tiz bir sesle.

Bu düşünce Shaun'ın aklına da gelmişti ama vazgeçti.

"Ne yaptıklarını gördün. Muhtemelen moteldeki adamı kendilerine ukalalık ettiği için vurdular ve sonra da moteldeki herkesi

öldürdüler. Lanet olsun, sağlık görevlilerini bile vurdular. Bu şeyi onlara vermenin onları durduracağını ya da hayatlarımızı kurtaracağını sanmıyorum."

Lauren onun haklı olduğunu biliyordu. Shaun durdu, eylem planı konusunda kendine daha güvenli hissediyordu. Her ne kadar takip edilirken kitap okumak saçma görünse de Lauren kendilerini takip edenlerin durmayacağını biliyordu. Bu günlük,bir kurtuluş yolu bulmak için tek şansları olabilirdi. En azından şimdilik ateş açma mesafesinde değildiler.

"Yüksek sesle oku, tamam mı? Ve dayan." Hurdası çıkmış ambulans, dağ yolunda inanılmaz bir hızla ilerliyordu. Şimdi, yaklaşık kırk beş saniye arkadan başka bir araç da hızla geliyordu. Mesafeyi kapatarak.

Lauren tavandaki ışığı bulup açtı ve gözyaşları görüşünü bulandırırken, sayfaları açtı. Gözyaşlarını silip kelimelere odaklandı.

BÖLÜM: 8

"İyi misin?" diye sordum çocuğa. Ağlıyordu ve yüzü eziklerden dolayı morarmıştı ama başını evet anlamında salladı. "Mishca? Sen Mishca mısın?" Kolundan tutup ayağa kalkması için yardım ederken tekrar başını salladı, pencerenin kırık ahşap parçaları etrafımızdaki yerlere saçılmıştı. İçinde bulunduğumuz kulübe, küçük bir depo gibi görünüyordu. Savaşın gök gürültüsünü andıran uğultusu sokağı doldurdu. Atlar üstündeki adamlar her kimse –dönüyor, kılıçlarıyla yara açıyor ve tekmeliyorlardı, rakiplerinden daha az yeteneklilerdi ama sayıca onlardan daha fazla olduklarından üstünlük sağlayarak- Romalılar'la dövüşüyorlardı.

Çocuğu sokağa çıkarıp geldiğim yoldan geri götürdüm. Çocuk endişe ve beklenmedik bir kaçışın heyecanıyla epey hızlı bir şekilde topallayarak beni takip etti.

Kısa süre sonra çocuğun sokakta yatan anne ve babasıyla karşılaştık. Mücadele, kasabanın bu bölgesinden geçip başka yerlere gitmişti ve sokak boyunca insanlar yaralılarla ilgilenip ölülerinin başında ağlıyorlardı. Bizim yaklaşmamızla kadın bir ağıt yakıp kollarını iki yana açtı. Çocuk topallamasını unutup annesinin kucağına gitmek için koştu. Çocuğun babası da yattığı yerden uzanıp çocuğu kendine çekti. Orada dikilerek, bu ana tanık olduğuma bir an memnun olup seyrettim.

Etraftaki ölü ve yaralı insanları görünce yardım etmeye mec-

bur hissettim. Çocuğu ve babasını kanlar içinde ve samimi bir şekilde sarılırken bırakarak, bana en yakın insanlar için yapabileceklerimi yaptım. Kurbanlardan biri on altı yaşından fazla değildi ve bilerek indirilen darbelerle öldürülmüştü. Otuz yaşlarında olan bir diğeri cansız elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu basit bir kazma aleti, bir tür kürekle çocuğun yanında yatıyordu. Bu bir çiftçinin aletiydi, bir savaşçının değil. Yaralıların yaralarını, elimden geldiğince sarıp ilerledim.

Bir adamın bacağına destek için bir şeyler sararken omzumda bir el hissettim. Dönüp bakınca Mishca'nın babasının tüm ağırlığını oğluna vererek ayakta durduğunu gördüm. Başıyla işaret ederek beni çağırdı.

"Yabancı, sen oğlumu kurtardın. Sana para verememem ama şimdi içeri gelmelisin. Askerler her an geri dönebilir."

. "Yahudi isyancılar geldi." dedi Mishca'nın babası. "Romalılar'la savaşıyorlar ama sadece bize daha fazla kin güdülmesine neden oluyorlar."

O anda toynakların kapının önünden yıldırım gibi geçtiklerini duydum ve içerideki herkes olduğu yere sindi. Sesler kesilince adam tekrar konuştu.

"Oğlumu kurtardın, arkadaşlarıma iyilik ettin ama daha seni tanımıyoruz. Adın nedir?"

Durdum, sonra istikrarlı olmaya karar vererek, "Saul. Benim adım Saul." dedim.

***

Sonraki birkaç gün, isyancılar Romalılar'ın saldırısını defettikten sonra nerede olduğumla ilgili daha çok şey öğrendim. Burası Filistin topraklarında ufak bir köydü. Bu bana kendimi iyi hissettirdi ama nedenini bilmiyordum ve belki de Filistin'in benim memleketim olduğunu tahmin ettim. Halk Yahudi ve Araplardan

oluşuyordu ama tüm bölge Roma işgali altındaydı.

Bana, normalde bu bölgede sadece birkaç tane bölük komutanı olduğu ve halkın kendi haline bırakıldığı ama son zamanlarda mutaassıp asilerden oluşan grupların bunun gibi küçük kasabalarda Roma karakollarına saldırı düzenlediği anlatıldı. Saldırıdan birkaç gün önce asiler, kuzeydeki bir kasabaya saldırmışlardı ve bunun üzerine bölge valisi bölge üzerindeki devam eden hâkimiyetlerini kanıtlamak için komşu kasabalara bir lejyon(*) Roma askeri göndermişti.

Burada olanlar bu yüzdendi. Köyün adı Chorazin'di ve Thella'daki bir Roma karakoluna düzenlenen saldırı için Roma'nın aldığı intikamın en şiddetli kısmını yaşamıştı. Askerler çocukları alarak, direnmeye çalışan herkesi öldürerek işe başlamışlardı. Elbette aileler çocuklarını korumak için mücadele etmişlerdi ve sonuç olarak pek çok insan ölmüştü. Chorazin'de ise asiler Roma'nın nasıl hareket ettiğini takip edip saldırıyı tahmin etmişlerdi; tam zamanında harekete geçip saldırmışlar, mücadeleyi kazanmışlar ama savaşı kızıştırmışlardı.

Birkaç hafta boyunca Mishca ve ailesiyle kaldım. Gitmeme gerek yoktu. Kendim hakkında bilgileri arıyordum. Kim olduğumu ve ne yaptığımı bilmem gerekiyor ve Chorazin herhangi bir araştırmaya başlamak için iyi bir yermiş gibi görünüyordu.

Mishca'nın babası Mycha, bu haftalar boyunca yaralarından dolayı sıkıntı çekti. Bacağını tedavi etmiştim ama iyileşmesi uzun süren kırık bir kaburgası vardı, bu yüzden çalıştığı tarlalarda ona yardımcı oldum. Bu iyi bir anlaşma oldu. Çalışmam gerekiyordu ve karşılığında yiyecek ve kalacak bir yer veriliyordu. Tüm bu süre boyunca hafızamın geri geleceğini umdum. Aşağı yukarı bir

---

(*) Lejyon. Eski Roma'da, 4200–6000 arası askerin yer aldığı tümene verilen ad. (ç.n.)

aydan sonra hâlâ gelmemişti.

Bir sabah tarlada çalışırken, güneş tüm sıcaklığını üstüme verir ve terler güneşte yanmış sırtımdan akarken, Mishca koşarak yanıma geldi. Orada bulunduğum süre içinde iyice yakınlaşmıştık. Onu Roma kafeslerinden kurtaran bu gizemli seyyah çok ilgisini çekiyordu.

"Anlamıyorum." dedi elinde suyla nefes nefese kalmış bir şekilde. "Babama batıya seyahat ettiğini söyledin ama bana nereye gittiğini bilmediğini söylüyorsun." Çocuğun her zaman bir sürü sorusu vardı. Özellikle de cevaplayamayacağım soruları.

"Evet, doğru anlamışsın."

"O zaman, neden seyahat ediyorsun ki?" diye sordu bana merakla bakarak. Gülümseyip çocuğa göz kırptım. "Nereye gideceğimi bilmiyorum. Ama babana bunu söylememelisin yoksa tüm yıl boyunca beni tarlada kendi yerine çalıştırır!"

Çocuk parlak, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir Yahudi'ye çok fazla benzemiyorsun." dedi. "Çok uzaklardan mı geldin?"

Durup çocuğu bir süre inceledim. Gözlerinden keskin bir zekâ okunuyordu. O anda ona sırrımı açmaya karar verdim; hem yeni yalanlar uydurmaktan usanmaya başladığımdan hem de dile getiremediğim nedenlerden dolayı ona güvendiğimden.

"Mishca," dedim ciddi bir sesle, "Sır tutabilir misin?" Çocuğun yüzü aydınlandı. "Sana söyleyeceğim şey ,senle benim aramda bir sır. Anlıyor musun?" Çocuk başını hevesle salladı.

"Erkek sözü?" Çocuk tekrar, tereddüt etmeden başını salladı. Doğrudan gözlerine baktım.

"Mishca, geçen ay üstümde hiçbir kıyafetim, yanımda yiyecek ve kim olduğum ya da nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan uyandım." Durdum. Çocuk gözlerini kıstı. "Kendi adımı bile bil-

miyorum."

"Ama adının Saul olduğunu söyledin."

"Uydurdum."

"Ama beni Romalılar'dan kurtardın."

"Seni başın beladaydı diye kurtardım, akraba olduğun için değil."

"Ama... O zaman..." Zihni bu fikirle boğuşuyordu. "O zaman ne yaptığını nasıl biliyorsun? Anne baban kim? Nerede yaşıyorsun?"

Çocuğa bakıp gülümsedim. Sonra omuzlarımı silktim. Mishca başını sağa sola sallayıp bunu düşündü. Sonra beni şaşırttı.

"Elbette bundan bir sürü şey çıkarabilirsin." diyerek söze başladı. "Kendinle ilgili bildiğin ve sana yardımcı olması gereken şeyler var. Bizim dilimizi konuşuyorsun, bu yüzden buraya yakın bir yerden gelmiş olman lazım. Romalılar'a kendi dillerinde seslendin, bu yüzden belki orduya katılması için tutsak ettikleri çocuklardan biriydin. Babam onların bunu yaptıklarını söylüyor. Küçük çocukları ailelerinden alıp Romalı olarak yetiştiriyor ya da büyük oyunlarda dövüşmeleri için eğitiyorlar."

"Oyunlar?"

"Erkekleri birbiriyle ölümüne dövüştürdükleri oyunlar bunlar ya da bazen yabancı memleketlerden gelen büyük, yırtıcı hayvanlara karşı bile mücadele ediyorlar. Yani, sen nasıl dövüşüleceğini biliyorsun, bu yüzden belki de ordudaydın, gerçi şimdiye kadar gördüğüm Romalılar'ın hiçbiri senin gibi dövüşmüyordu."

Tüm o birbiriyle bağlantısız konulara rağmen, çocuk haklıydı: Bu bilmeceyi kendi kendime çözmek için çalışmam gerekiyordu. Tüm bilinmeyenlere rağmen emin olduğum bir şey vardı: Buraya bir şey yapmak için gelmiştim. Bir amacım vardı, bunu seziyordum. Bir nedeni vardı.

Chorazin'de bulunduğum son birkaç hafta boyunca bir şeylerin olacağına dair bir his içime giderek yerleşiyordu. Bu bir üzüntüden türemiş ama şimdi huzursuz edici bir hayal kırıklığına dönmüştü. Tarlaları kazmaktan daha fazlasını yapmak için burada olduğumu biliyordum. Çocuğun suratına baktım.

"Haklısın Mishca. Kesinlikle haklısın. Ve şimdi neden gitmem gerektiğini biliyorsun." Bunu çocuğa söylemekten çekiniyordum. Onun bana olan bağlılığı çok güçlüydü ve ben de ona çok düşkündüm. Bakışları yere düştü. Anlıyordu ama bundan mutlu olmamıştı. Sonra birden gözleri parladı.

"Tamam. Kim olduğunu öğrendiğin zaman geri gelip bizi ziyaret edebilirsin. Belki de çok zenginsindir!"

Güldüm. "Belki de öyleyimdir."

O anda tarladaki diğer işçilerden birinden bir bağırış geldi. Bir adam delirmiş gibi bağırıp arkasını işaret ederek bize doğru koşuyordu. Yaklaştıkça onu daha net duydum.

"Romalılar! Romalılar geri geldi! Buraya geliyorlar, tüm bir lejyon! Romalılar geliyor!"

Tepkim ani oldu. Mishca'yı tek kolumla kucakladım ve atının bir ağaca bağlı olduğu yere doğru koştum.

"Doğru eve git." dedim atı çözerek. "Aileni tahıl ambarına götür, orada saklanın. Anladın mı?"

Mishca'nın gözleri dehşetle büyüdü.

"Mishca!" diye bağırdım çocuğa. Tekrar yüzüme odaklandı. "Anladın mı?" diye sordum tekrar. O da başını evet anlamında salladı.

"Doğru eve." Hayvanın sağrısına hafifçe vurdum ve o da ileri doğru atılıp çocuğun cılız bedeni kendisine sıkıca tutunurken, tozu dumana katarak dörtnala gitmeye başladı.

Bu yol Romalılar'ın Capernaum'daki karargâhlarından kasa-

baya giden tek yoldu, bu yüzden Mishca'nın yaklaşık beş dakika önde olduğunu biliyordum. İşçiler tarlalardan koşup saklanmak için çevredeki ağaçların arasına saklandılar. Ben de aynısını yaptım ama başka bir niyetle. Saldırı alışılmışın dışındaydı. Romalılar genellikle sadece asiler tarafından saldırıya uğradıklarında komşu kasabalara karşı saldırıda bulunurlardı –bu hareket şekli yüzünden asiler, şimdi güneyde Bethsaida'da askerleri bekliyor, Chorazin'deki halkı savunmasız bırakıyorlardı.

Yerden ucu keskin metal bir çapa alıp yolun kenarına yakın ağaçlara doğru koştum. Çapayı yolun kenarından otuz santim bile uzakta olmayan uzun, gür bir ağacın gövdesine indirdim. Aletin yetersiz oluşuna küfrederek bıraktığım ize çapayı tekrar indirdim. Ufak bir kıymık uçtu. Sonra sesi duydum.

Bu, tarladaki tümsekten yıldırım hızıyla inen atların sesiydi. Çapayı tekrar, tekrar ve tekrar indirdim. Artık vahşi adamların bağırışlarını duyabiliyordum. Sadece birkaç saniyelik mesafedelerdi. Tekrar, tekrar, tekrar. Zaman yoktu. Daha fazla kıymık uçtu ve en yakın tepeden yükselen toz bulutunu görebiliyordum. On beş saniyem vardı, belki on.

Çapayı başımın üstüne kadar kaldırdım, artık doğru yeri tutturmaktan ziyade vuruşlarımdaki güçle ilgileniyordum. Çapayı sert bir şekilde indirdim –çapanın başı uçup gitti ve ağaca, birdenbire işe yaramaz bir sopaya dönüşen, kör uçla vurdum. Beş saniye. Hayal kırıklığı içinde ağaçtan geri çekildim, sonra hızla koştum ve bir sırıkla atlamacı gibi kendimi havaya fırlatmak için sopayı yere sabitledim. Havada bir top gibi küçülerek iki ayağımı bir araya getirip gövdeye tekme attım. En sonunda ağaç yola devrildi.

Tam da ilk asker dönemeçten çıkıp arkasında ikinci, sonra üçüncü askerle birlikte görünürken yolun yan tarafındaki çalılara daldım. Yolun ortasında yatan uzun, gür ağaca, sonra da

atlarını dizginleyip yavaşlayan süvarilere baktım. Saflar arasında bir bağrışma oldu ve sonra asker kafilesi durdu. Sütun halindeki askerler ikiye ayrıldı ve tek bir süvari saflar arasından öne çıktı.

Bu, Mishca'ya vurduğunu gördüğüm bölük komutanıydı. Görünüşe göre asilerin saldırısından sağ kurtulmuştu ve görünüşü daha pek çok kişiden fazla yaşayacağını gösteriyordu. Çenesi köşeliydi ve burnu bir kereden daha fazla kırılmış gibi görünüyordu. Kısa, hızlı bir emir verdi ve süvarilerden ikisi atlarından indi. Ağaca doğru yürüyüp kılıçlarını çektiler ve ağacın yerdeki kısmının hâlâ küçük parçalarla ana gövdeye bağlı olduğu yere sırayla vurmaya, başladılar.

Gözlerim sıra boyunca hareket edip otuz erkek saydı ve dönemecin diğer tarafında daha fazlasının olduğundan emindim. İki muhafızın ağacı ikiye bölüp parçaları yoldan sürüklemeleri sadece birkaç dakika sürdü. Onları yavaşlatma planım Mishca'ya sadece birkaç dakika kazandırmıştı. Bu yeterli değildi.

Bölük komutanı atını ağaca doğru sürüp attan indi. Kalbim küt küt atarak, çimenler üstünde uzandığım yerden sadece elli metre kadar uzakta, ağaca dikkatle baktı. Muhafızlardan biri ağacı düşürmek için kullandığım çapanın başını uzatırken bölük komutanı gövdeyi inceledi. Sonra başı alıp en az bir seksen beşlik boyuyla ayağa kalktı. Ben sopayı elimde sımsıkı tutarken o da ucu sivri kazma aletine baktı.

"Bu bilerek yapılmış ve biz gelmeden hemen önce yapılmış. Bu çiftçilerden hangisi," dedi tükürür gibi, demir alet başını tekrar yukarı tutarak, "Bunu yaptıysa, hâlâ burada. Çok yakında olduğundan şüpheleniyorum." Sesi tok ve tehditkârdı ve bölüklere bütün dikkatlerini kendisine vermelerini emretti. Gerisini duymama gerek yoktu. Eğer ararlarsa beni birkaç dakika içinde bulacaklarını biliyordum. Seçeneğim yoktu. Etrafımı yokladım ve elim yumruk büyüklüğünde bir taşı buldu.

Bunu ağaçların oluşturduğu sınıra fırlatıp, artık kalın bir sopaya çevirdiğim şeyi diğer elimle tutarak tek dizimin üstünde doğruldum. Taş çalıların içine çarpıp ses çıkararak askerlerin dikkatini çekince ,sopayı bir mızrak gibi en yakın atın üstündeki adama doğru fırlattım. Sopa elimden çıkar çıkmaz onun arkasından hızla koştum. Adam taşın sesiyle başını çevirdiğinden dikkatlice yaptığım atışı tüm sertliğiyle karşıladı. Kalın sopa yanağına geldi ve onu ayaklarını havaya kaldırmasına neden olacak şekilde atından aşağı düşürdü.

Saniyeler içinde atın üstündeydim ve tam da omuzlarımın üstünde sallanan kısa bir kılıç darbesinden kaçmak için hemen öne eğilip atın boynunu kucakladım. Aynı anda topuklarımı atın yanlarına dürttüm ve hayvan kasları canlanınca, safların arasından dörtnala koşarak, sapanından fırlayan bir taş gibi çıkarken öne doğru fırladım.

Bağrışmaları duydum ve lejyonun beni takip ettiğini biliyordum. At yol boyunca, kendisini takip edenlerin çok az önünde son sürat ilerledi.

BÖLÜM: 9

Ambulans, kendini takip edenlerin çok az önünde son sürat ilerliyordu. Durumları kötüye gidiyordu. Aynadaki farların yansımaları, Lauren'ı hikâyeden gerçekliğe döndürmüştü.

"Shaun, geliyorlar." diye bağırdı.

"Ne kadar uzaktalar?" diye sordu Shaun, hızlanarak ve geniş aracın kontrolünü elinde tutmaya uğraşarak.

"Belki altmış metre. Bilmiyorum ama o farlar gerçekten de giderek parlaklaşıyor."

"Onları görüyorum." dedi Shaun, yan taraftaki aynalarına bakarak. Artık sadece beş saniye kadar geridelerdi ve yol düzleşmeye başlıyor, Shaun'ın kendilerini kurşunlardan korumak için, köşeleri kullanma avantajını ortadan kaldırıyordu.

Lauren günlüğü bırakıp ambulansın arkasına gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Shaun. Genç kadın cevap vermedi.

Kovalamaca artık hızlanmıştı ve ilk kurşun sağanağı aralıksız bir şekilde üstlerine yağmaya başladı. Shaun artık aşırı telaşlıydı. Onlarla arasına mesafe koyamıyordu –araba yeterince hızlı değildi.

"Lauren, ne yapıyorsun?" Sessizlik. "Lauren!" diye bağırdı bu kez.

"Arıyorum." diye cevap verdi.

"Neyi arıyorsun?" diye sordu, dikiz aynasında gittikçe yak-

laşan farlardan ziyade, önündeki yola odaklanmaya çalışarak. Bir kurşun sürücü tarafındaki aynaya isabet edip onu paramparça etti ve Shaun'ın tehlikeli bir şekilde direksiyonu kırmasına neden oldu. Araba onlara yaklaşıyordu ama en azından ambulansın, kendilerini takip edenlerin doğrudan lastiklere sıkmasını engelleyen, yere yakın bir arka tamponu vardı.

Shaun, Lauren'ın arka tarafta bir şeyleri karıştırdığını duydu. "Lauren, çık oradan! O kurşunlardan biri bu kadar mesafede, o kapıdan gelecek şimdi!"

"Onları geçemeyiz Shaun." dedi Lauren en sonunda, şaşırtıcı bir şekilde sakin bir sesle. "Çok hızlılar. Onların gerçekten çok yakına gelmelerine izin vermek zorundayız ve sonra da onlara sertçe çarpmalıyız."

"Sonra da çarpmalı mıyız?" diye tekrarladı Shaun.

"Onların çok yakına girmelerine izin ver, sonra da frenlere asıl." dedi Lauren, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. Shaun itiraz etmek üzereydi ki kendini durdurdu. Lauren haklıydı. Arkadaki arabaya takibi bırakmalarına yetecek kadar zarar verebilirlerdi.

Omzunun üstünden kaçamak bir bakış attı ve Lauren'ın ambulans sedyesine uzun, metal bir silindir bağladığını gördü.

"O da ne öyle? O silindirin içindeki ne?" diye sordu Shaun.

"Oksi-asetilen. Bunu insanları enkazdan çıkarırken, metalleri kesmek için kullanıyorlar."

"Gerçekten mi?" Shaun başını yana eğip alt dudağını öne çıkardı, onun bildiği bu tesadüfi şeylerden etkileniyordu.

"Hazır mısın?"

Shaun, kendini sakinleştirip dikiz aynasından tekrar arkayı kontrol etti. İki tane far dik dik kendisine bakıyordu.

"Tamam, şimdi!" diye bağırdı Lauren, etrafındaki raflara sıkı-

ca tutunarak. Shaun yoldaki bir dönemeci aşarlarken, arkasındaki arabayla aynı hizaya geldi ve ikisi de tekrar hızlanırlarken frenlere asıldı. Ambulans itiraz edercesine tiz sesler çıkarıp inledi ama Shaun aracı yolda tutmak için mücadele ederken, lastiklerinden dumanlar çıkararak anında hızını düşürdü.

Arkadaki araba gafil avlanınca ambulansın arkasına hızla çarptı ve vurmanın etkisiyle ön tarafı içine çöküp arkası yerden tamamen havalandı. Araba ivme kazanırken şasisi yamulup büküldü. En sonunda arabanın hızı kesilince, arka tarafı aşağı inip yerle sert bir şekilde buluştu.

Ambulansın içinde Shaun ve Lauren çarpmaya kendilerini hazırlama vakti bulmuşlardı ama koltuğun ortasında, bir yere tutunmadan yatan berduş, ön panele hızla çarpınca dişlerinin ikisi döküldü.

Raflar ve yolcu koltuğunun sırtı arasına kendini sabitleyen Lauren'a, birkaç ilaç şişesi çarptı ama genç kadın, araç düzeldiği anda tekrar harekete geçti. İleri uzanıp başlığı uçana kadar silindirin tepesine vurmak için kullandığı ağır, metal kabı buldu. Oldukça yüksek yoğunluklu bir gaz, beyaz bir duman bulutu halinde yükseldi. Arka kapıların sürgüsünü açtı ve kanatları yana doğru hızla açarken Shaun'a seslendi: "Anahtarlarını ver." Shaun ona merakla baktı. "Anahtarların!" diye üsteledi genç kadın.

Shaun'ın onun ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama elini cebine atıp gürültülü bir ses çıkaran anahtar destesini buldu. Bunları Lauren'a doğru fırlattı. Sedyenin yanına gelen genç kadın bunun frenlerini tekmeleyerek açtı ve sonra Shaun'ın anahtarlarına çabucak göz atarak orijinal, tabanca şeklindeki çakmağını buldu.

Hiç tereddüt etmeden, bu küçük tabancanın tetiğini çekti ve alevi silindirin başlığından çıkan beyaz renkli gaza tuttu. Sonuç hemen kendini gösterdi: Islık sesi çıkararak yükselen gazın olduğu

yerde şimdi kükreyen bir meşale vardı. Turuncu renkte püsküren alev, başlıktan çıkıp neredeyse iki metre ileri kadar ulaşarak kendini öfkeyle öne atıyor, Lauren'ı baskıya karşı geriye yaslanmak zorunda bırakıyordu. Sıcaklık yoğundu ve gürültü, uyandırıldığı için ağzından kükremeyle birlikte alevler çıkartan bir hayvanınki gibi öfkeli bir homurdanmayı andırıyordu.

Shaun eşinin ne yaptığını fark etti ve koltukların üstünden atlayıp Lauren'a sedyeyi geriye çekmesinde yardımcı oldu. Birlikte çaba göstererek tüm tertibatı –sedye, silindir, alevi falan- arka kapılardan artık ön tarafı ambulansın arkasına çarpıp içine çökmüş siyah arabanın ön camına doğru gönderdiler. Arabanın alev alan içini çığlıklar doldurdu. Şimdi gösterişli, siyah bir BMW'nin –daha doğrusu eskiden öyle olan bir arabanın- içini alevlerden çıkan ışık aydınlatıyordu. Ölüm ve patlayan, yanan etlerin sesi arabanın paramparça olmuş camlarından yükselen, mavi-gri renkli dumanla birbirine karıştı.

Ambulansın açık kapılarının hemen ilerisindeki ısı ve ışıktan hipnotize olan Shaun, kendini zorlayarak tekrar sürücü koltuğuna oturdu, Lauren da hemen onun arkasından geldi. Shaun gaza bastı ve ambulans içindeki tıbbi malzemeleri açık kapılardan yola saçarak, öne doğru atıldı.

Sonraki dönemeci aşmadan önce Shaun, Lauren'ın tarafındaki –hâlâ sağlam durumdaki tek- aynaya baktı ve alevler içindeki bir bedenin sürücü tarafındaki kapıdan çıkıp bir adım attığını gördü, yere düşmeden önce.

Hareketsiz, alevler içinde, ölü bir şekilde.

BÖLÜM: 10

Sessiz gecenin içinde, beyaz bir çizgi yolu kucaklıyordu. Kurşunlar yüzünden patlamış, parçalanmış ve kalbura dönmüş ambulansın bir ambulansa ihtiyacı vardı. Araç kendi kendinin bir parodisi gibiydi –inanması güçtü ama hâlâ gidiyordu. Şu anda gidiyordu. Arkasında bıraktığı katliamdan, içindeki üç hayatın geleceğiyle birlikte kaçıyordu. Sonra benzini bitti.

Shaun nereye gittiğini bilmeden ama oraya bir an önce varmak isteyerek, önündeki yola baktı. Görüntüler, silah sesleri gibi zihninde arka arkaya gelmeye başladılar. PAT! Dağ başında adamın birine çarpmaları. PAT! Günlüğü okurken Lauren'ın suratı. PAT! Motel çalışanını, sonra da sağlık görevlilerini öldüren siyahlı adamlar. Tanrım! diye düşündü Shaun, hatta ölü sürücünün bedenini kalkan olarak kullanmak zorunda kalışını hatırlayarak. Neler oluyordu? Kurallar değişiyordu.

Motorun ilk boğulur gibi ses çıkarması, ambulans yavaşlarken ani bir yalpalamaya denk geldi ve... Sonra düzeldi.

"Bu da neydi?" diye sordu Lauren, koltukta daha rahat oturabilmek için bilinci yerinde olmayan berduşla mücadele ederken. Shaun'ın aşağıya bakmasına gerek yoktu. Benzinin azaldığını fark etmişti ve şimdi bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde isimsiz, suratsız katiller tarafından kovalanırlarken benzinleri bitmek üzereydi. En azından hepiniz hayatta kaldınız, berduş bile, diyerek yorum yaptı; Shaun'ın beyni.

"Hâlâ yaşıyor, değil mi?" diye sordu Shaun.

Lauren benzin göstergesine bakıyor, sanki bu konuda konuşmak bunu gerçeğe dönüştürecekmiş gibi hiçbir şey söylememeyi tercih ediyordu.

"Evet, hâlâ yaşıyor. Öldüğünde nasıl kokacağını düşünmek bile istemiyorum." Kendini durdurdu. "Yani, eğer ölürse."

Genç kadın az önce bir araba dolusu adamı ızgara yapar gibi pişirmişti. Shaun bunun Lauren'a henüz dank etmediğini biliyordu. Kendisi de sağlıklı düşünme yetisini kaybediyordu. Ambulans tekrar yalpaladı.

"Oraya varamayacağız." dedi Lauren, en sonunda.

"Oraya varacağız." dedi, "Oranın" nerede olduğundan emin olmadan. "Hiçbir ambulans yeterince benzini olmadan hastaneden çıkıp–"

BİP! Kırmızı yanan benzin göstergesi turuncuya döndü ve onun yanında bir sözcük belirdi: "Yedek".

"Yedek?" diye sordu Shaun, panele doğru. "Yedek mi?" diye tekrarladı. Sonra dudaklarında kocaman bir sırıtmayla Lauren'a baktı. "Tabii ya. Yedek depo." dedi gözleri parlayarak.

Gerginlikten kurtulmak iyi gelmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu eşine.

"Pekâlâ, senin de dediğin gibi, sanırım birileri bir şeyleri aradığı için kovalanıyoruz. Bence bu şey de bu kitap ya da bu adam," dedi, berduşa işaret ederek, "Ya da ikisi birden ve bence uğraşıp bunun nedenini öğrenmeliyiz. Bence bu..."

Ama Shaun dinlemeyi bırakmıştı. Lauren de görmüştü bunu. Farlar. Uzakta, arkalarında. Lauren bir nefes aldı ve sanki durumun kaçınılmazlığına karşı koymak için kitabı açtı. Ambulans bir dönemeci aştı ve...

...önümdeki tek açık yolda, yıldırım hızıyla. At diğer yola hızla geçti, bir sonraki dönemeci daha da hızlı alarak...

Farlar yaklaşıyordu.

...ama pes etmedim. Bir mızrak kulağımın hemen yanından geçip solumdaki bir ağaca saplandı. Açık arazide ilerlerken, mızraklardan birinin sırtıma saplanmasının an meselesi olduğunu biliyordum, bu yüzden düşünebildiğim tek şeyi yaptım: Atı yolun kenarına doğru sürdüm ve yol boyunca devam eden sık çalılıklara doğru son sürat daldım.

"Ana yoldan çıkmalıyız. Bu şekilde onları atlatamayız."

En azından süvarilerden bazılarının beni takip edeceğini umarken, suratıma çarpan dallardan dolayı başımı eğiyordum. Onları kasabadan uzağa çekmek zorundaydım.

O anda arkamdan gelen bağırışları duydum.

"Bu o. İstediğim o!"

Bu bir anlam ifade etmedi. Çalılıkların arasından çıkıp bir açıklığa geldim ve çok geç de olsa bir tuzağa düştüğümü anladım.

Ambulans şimdiye kadar kat ettikleri ana yoldan çıkan ilk tali yola, sola doğru sert bir dönüş yaptı. Shaun farları kapattı ve başka bir işaret tabelalı yol karşısına çıkınca, tekrar sert bir dönüş yaptı: "Charlotte, 20 km." Medeniyet. O kadar yakındı ama arkalarında farların ilk dönemeci aştıklarını gördü. "Buraya bu kadar çabuk nasıl geldiler?"

Kendi kendime bu soruyu sordum ama cevabı biliyordum. Beklemişlerdi. Açıklık boyunca uzun bir çizgi halinde sıralanmış atlara bakınca durum anlaşıldı. Atımın dizginlerini çektim; gidecek hiçbir yerim yoktu. Arkamda, beni takip edenler ağaçların arasından çıkıp etrafımın tamamen sarılmış olduğunu görünce yavaşladılar; onların kasabaya saldırmayı hiç de istememiş olduklarını fark ettim. Benim için gelmişlerdi. O anda çizginin ucunda bir yerlerden telaşlı bir bağırma sesi duyuldu. Gözlerim bunun ne olduğunu bana anlatıyor ama kalbim buna inanmak istemiyordu.

Tekmeler savurup çığlıklar atan Mishca iki tane iri muhafız tarafından tutuluyordu. Ben bakarken bir tanesi çocuğun suratına tokat attı. Atımı onlara doğru bakacak şekilde yavaşça çevirdim. Atlarının üstündeki belki yirmi kadar askerin hepsi uzaktan seyrederek, atlarını zapt ettiler. Daha yakına geldim.

Ambulans bir yokuşu tırmandı ve yol aniden dik bir şekilde alçalmaya başladı. Girdikleri bu yol her neyse görünüşe göre şehrin dış mahallelerine giden kestirme bir yoldu.

"Bir harita bul." dedi Shaun. Lauren cevap vermeyince tekrar, yüksek sesle konuştu. "Kitabı kapat ve hastaneye giden bir harita bul! Tüm ambulanslarda bunlardan vardır. Eğer ana yollar kapalıysa, tüm alternatif yolları onlara gösteren haritalar."

Lauren torpido gözünü karıştırdı. Portatif bir telsiz ve bazı resmi görünümlü evrakların üzerinde bir sokak rehberi vardı. "Burada bir harita var!" dedi, telsizi kaldırıp rehberi çekerken.

"Telsizde birilerine ulaşabilecek misin bir bak ve sonra da beni hastaneye yönlendirmen gerekecek."

Artık tamamen banliyödeydiler. Evler, sokak lambaları ve diğer arabalar yanlarından hızla akıp geçiyordu. Bu, etrafta diğer insanlar varken peşlerindeki adamların kendilerine ateş açma olasılığının daha düşük olduğunu düşünen Shaun'u biraz rahatlattı. Yanılıyordu.

İlk kurşun, ambulansın tepesindeki kırmızı ışıklardan birini patlatarak yukarı gitti.

"Umurlarında değil." dedi Lauren, Shaun'ın aklını okuyarak. "Tamam, birazdan ana bir yol çıkacak. Sola dön." Elindeki cızırtılı bir sesten başka bir şey çıkarmayan telsizle uğraştı. Shaun, geldiğini görmeyen trafiğin önünden hızla geçerken, direksiyonu sımsıkı kavradı. Ambulansın arkasından bir şişe uçup yola düştü ve arabalardaki sürücüler bundan kaçmak için direksiyon kırdılar.

"Hemen ilerden sağa," dedi Lauren, haritayı döndürerek, "Ya da belki sola."

"Lauren!" dedi Shaun sertçe. Yolcu tarafındaki aynaya bakıp, BMW'nin dönemeci aştığını gördü.

"Sağa. Kesinlikle sağa." dedi Lauren, eşinin istediğinden daha az ikna edici bir sesle. Tam iki kurşun daha ambulansın arka-yan tarafına isabet ederken, Shaun direksiyonu sert bir şekilde çevirdi. Kurşunlar arabanın içinde yankılanırken irkilip içgüdüsel olarak başını eğdi, sonra karşıdan akın akın gelen trafiğe bakmak üzere başını kaldırdı. "Ağğhhh!" diye bağırdı, üç şerit halindeki arabalardan ilk birkaç tanesi, kornalarını çalarak yolundan çekilirken.

Lauren haritayı çevirdi ve alçak bir sesle, "Ya, sol tarafmış." dedi.

Shaun hiç vakit kaybetmeden uzanıp bir düğmeyi kaldırdı. Birden sirenler ve hâlâ çalışan ışıklar karşıdan gelen trafiği ambulansın varlığı konusunda, uyararak çalışmaya başladı. Kızıl Deniz'in ikiye ayrılması gibi yol önlerinde açıldı.

Siyah BMW karşıdan gelen trafiğin içinde kendine yol açmak için çok farklı bir yaklaşım kullanıyordu; otomatik tabancalar. Sirenler bangır bangır çalmasına rağmen, Shaun ve Lauren otomatik tabancalar tahrip melodilerini mırıldanırken, seri bir şekilde çıkan ateş seslerini duyabiliyorlardı. BMW, doğrudan orta şeride ateş açarak trafiğin ortasında kelimenin gerçek anlamıyla, bir delik açmıştı.

Lastikleri, radyatörleri ve sürücülerinin başları patlayan araçlar orta şeritten fırlayıp yan şeritlerdeki diğer araçlara girdiler. Bazıları bir Hollywood dublör gösterisindeki gibi takla attı. Arabalar başka arabalara çarptı, sürücüler yoldan tam olarak çıkamadılar ve önlerdeki arabalar arkadan hızla gelen arabalar için rampa görevi görüp onları havaya göndererek taklalar atmalarına neden

oldu; çarpışmalardan ve kurşunlardan dolayı havada patlayan benzin depolarıyla arabalar, daha da ileri uçuyorlardı. Daha sonra akşam haberlerinde "Charlotte'da Çarpışan Araba Yarışı" olarak adlandırılacak devasa kitle imhası; panikleyen, ölen ve hızla giden araçlarının kontrolünü kaybeden yüzlerce sürücünün bir araya getirdiği bir sonuçtu. Arkalarındaki siyah BMW bu katliam içinden trafiği bir bıçak gibi kesip geçerek hızla ilerledi. On saniye kadar. Tüm dünyada ince, sivri kaportası ve tasarımıyla bilinen; bir Lotus birdenbire ortaya çıktı ve son hızla BMW'nin altına girdi. Bunun sonucunda BMW'nin attığı takla, karşı taraftan takla atan başka bir aracın tavanına sırt üstü düşünce kısa kesildi. İki tavan ancak kenarları birbirine değecek şekilde duruyordu. BMW'nin öne doğru gidişi birden durdu ve dikey ekseninde inanılmaz bir şekilde dönmeye başladı. Gökyüzünden düşen bir matkap gibi aşağıdaki katliamın içine daldı ve içinde mavi saçlı, yaşlı bir kadının olduğu üstü açık bir arabanın içine tuhaf bir şekilde daldı.

Shaun tüm bunları aynadan gördü.

"Vay anasını..." diye mırıldandı, şaşkınlıkla ve inanamayarak.

Aynı anda hem korkup hem dehşete düşen Lauren, arkalarındaki korkunç sahneye onu azarlayamayacak kadar takılıp kalmıştı. Arkadaki açık kapılardan bir sonraki dönemeci aşıp bunları göremez olmadan önce, dumanları, yangını ve katliamı seyretti.

Ancak o zaman kanla ıslanmış bluzuna baktı. Sonra onu hissetti; sağ kolunun yan tarafında, omzunun hemen aşağısında. Bir kurşun kendisine isabet etmiş ve o fark etmemişti bile, ama şimdi fark ediyordu. Yarası zonkluyordu. Bluzunun beyazlığına yayılmış kana baktı. Shaun da fark etti ve sesini titretmemeye çalışarak korkuyla konuştu. "Lauren. Odaklan." dedi, onu bulunduğu ana geri getirirken. "Beni hastaneye yönlendirmen gerek. Hastaneye gitmemiz gerek."

"Bir şeyler bana onların bu gece meşgul olacaklarını söylüyor." dedi yavaşça, kolunu tutup önüne dönerken. Sesinde şakacı bir tını yoktu, sadece korku ve olanları kavrayamama vardı. Bu gece İngiltere'ye gidiyor olmaları gerekiyordu. Shaun'ın şu anda konuşması için bilgilerini tazeliyor olması gerekiyordu, bu... Artık her neyse bununla uğraşıyor olması değil.

Hızlandıktan on dakika sonra Shaun direksiyonu hastanenin acil girişine kırdı. Tam da altı ambulans sirenleri öterek çıkarken o girdi. Dışarı koşarak çıkan sağlık görevlileri tarafından hemen karşılandılar. Çalışanlar ambulansın durumuna şaşırmış görünüyorlardı ama sorgulamadılar. Görünüşe göre otoyoldaki olayların haberi buraya gelmişti. Güzel, bu da daha az soru demek, dedi Shaun'ın beyni.

Ambulanstan sarsılmış bir şekilde indiklerinde sedye ve tekerlekli sandalyeler onları bekliyordu. Shaun sandalyeyi reddedip berduşu ambulanstan sürükleyerek indirdi ve sedyelerden birine yatırdı. Ancak Lauren kendisine sunulan tekerlekli sandalyeye yığılır gibi oturdu. Sentetik kumaş kaplı sandalyeye çöktü ve her ne kadar vücudu oturak yerinde dursa da kalbi, zihni ve ruhu yere uzanmıştı. Birincil tehlikenin geçtiği o ilk dakikalarda, çaresizce hayatta kalma ihtiyacına gerek kalmayınca; duygularına yenik düşerek gözyaşlarına boğuldu. Shaun, eşi çarptıkları adamla birlikte sağlık görevlileri tarafından götürülürken, titreyen bacaklarla ayakta dikildi. Onları takip edecek oldu ama bacakları onu yüz üstü bıraktı. İlk adımı vücudunun ağırlığını kaldırdı ama ikincisi bunu yapamadı. Shaun acil girişinin ortasında tek dizinin üstüne çöküp kaldı. İki eli de yere gitti. Etrafındaki kargaşanın ortasında Shaun Strickland yalnızdı, kederler içindeydi ve hareket edemiyordu.

Kontrol edilemez bir şekilde ağlayarak yere çöktü.

BÖLÜM: 11

BRÜKSEL, M.S. 2008

Kürek aşağı giderken, toprağı bölerek nemli derinliklere daldı. Arkeoloji öğrencisi bir başka çamur topağı kaldırarak küreği daha sert itti. Sabahtan beri kazıyordu ama girdiği zahmet sonucunda terden başka bir şey kazanamamıştı. Brüksel'e, burada kendisi gibi bir İtalyan erkeğiyle zaman geçirmek isteyecek bir sürü Fransız, Alman ve Belçikalı kız olacağını düşünerek gelmişti. Fransızcası oldukça iyiydi ve bunun alıştırmasını yapma fırsatı yakalamak istiyordu.

Ama burada hiç seksi Fransız kadınları yoktu. Çamur ve tarihten başka çok az şey vardı. Kazı alanı şehre yakındı ve buranın hemen yakını meşhur Waterloo Savaş alanıydı ama onun umurunda değildi. İlginç bir şey bulmayı beklemiyordu. Kazı alanı zaten defalarca kazılmıştı.

Silvio, birlikte çalıştığı, inek öğrencilere benzeyen herife baktı. Alec, terler çilli omuzlarında belirip çelimsiz kollarından akarken ciddiyetle toprağı kazıyordu. Keşke bu yerin tarihi hakkında konuşmayı kesseydi. Adam ayaklı ders kitabı gibiydi. Hikâye ilginç olabilirdi, tabii bu kadar sinir bozucu biri tarafından anlatılmıyor olsaydı.

"1814'te Fransız General Napolyon Bonapart'ın teslim olmasıyla, savaşla geçen yirmi beş şiddet dolu yıl sona erer." Alec en heyecanlı yerindeydi. "Tutsak düşüp sürgün edilen Bonapart,

Elba adındaki bir Akdeniz adasında hapsedilir. Sonra geriye kalan müttefik Avrupalı güçler, anakarayı eski barış dolu günlerine döndürmek için işe koyulur."

Eğer bu kavruk herif daha çok kazıp daha az konuşsaydı, öğleden sonraki molalarına kadar günlük açmaları gereken delik kotasını gerçekten doldurabilirlerdi, bu da Silvio'nun bu gece için hazırlanmak amacıyla eve gidebileceği anlamına gelirdi. Kaldığı pansiyondan çok da uzakta olmayan bir bar olduğunu duymuştu ve şansını denemeye hevesliydi.

"İşler bir süre oldukça iyi gider ama sonra 1815 Mart'ının ilk gününde Napolyon, Elba'daki ada hapishanesinden kaçar. Bazıları onun muhafızlara rüşvet verdiğini söylüyor, bazıları sadık tebaa tarafından kurtarıldığını söylüyor ama hiç kimse onu kurtarmak için denizleri aşan kişinin kim olduğunu gerçekten bilmiyor. Napolyon Fransa'ya gider ve insanlar kendisine sanki o bir tanrıymış gibi muamele ederler. On dokuz gün sonra Napolyon tekrar imparatordur. Ordusu onun yardımına koşar. Mücadele yılları boyunca tutsak olan askerler serbest bırakılınca, Napolyon'un Büyük Ordu'sunu yeniden düzenlemesine olanak sağlarlar. Avrupa müttefik güçleri savaşı tekrar başlatıp imparatoru son bir kez alaşağı etmek için hazırlanırlar."

"Cidden ya, sen susar mısın hiç?" dedi, Silvio homurdanarak.

Alec bu bölünmeyi duymazdan geldi. "Napolyon diğer güçler yardımlarına gelmeden önce İngiliz, Prusya, Belçika ve Felemenk ordularına saldırmaya kararlıdır."

Şimdi heyecanlanıyor, kaşları suratından fırlayıp gidecekmiş gibi kalkıyor, sesi telaşlı ve tiz bir tona bürünüyordu. Silvio düşünceli bir şekilde kazmaya devam etti.

"Wellington Dükü Waterloo'nun güneyindeki Soignies ormanlık alanından çıkan Brüksel yolunda mevzilenir. İkinci sütre-

nin aşağısında, vadinin güney tarafındaki yolda La Belle Alliance Çiftliği vardır. Bu çiftlik, bugün sen ve benim üstünde durduğumuz yer işte."

Alec sanki alkış bekliyormuş gibi konuşmasını bitirdi. Alkış gelmedi. Silvio elleri ve dizleri üstüne çökmüş, bir şeylerin üstündeki toprağı temizlemek için yumuşak bir fırça kullanıyordu. Alec eğilip baktı. Silvio'nun bu kadar ilgili olduğunu daha önce hiç görmemişti –belki de verdiği tüm o dersler en sonunda etkisini gösteriyordu. Bu kazıda herhangi bir şey bulmayı gerçekten de beklememişti, o sadece tüm bu olayların geçtiği yerde olma düşüncesini seviyordu. Çamurların arasından çıkarken şeklin neye benzediğini anlamak için boynunu eğdi. Hiç şüphe yoktu. Bu bir insan iskeletiydi.

***

Biraz sonra kalça bölgesindeki toprakları dikkatle temizlerken, "Herkes bu pozisyonda mı ölür?" diye sordu Silvio, sırf bir şeyler söylemiş olmak için. İskelet neredeyse tamdı ve koşar gibi görünen, klasik "Etrafı beyaz tebeşirle çizilmiş" şekilde yatıyordu. Alec sessizdi. Şimdi yaklaşık yirmi dakikadır bu şekli toprağın altından özenle çıkarıyorlardı ve bir şey bulduklarını işleri bitene kadar kimseye söylememe konusunda anlaşmışlardı. Bunun bir asker olduğunu umup buna inanmaya cüret ediyorlardı. İkisi kahraman olacaklardı.

Buldukları şeyi zafer kazanmış bir edayla şeflerine açıklamaya hazırlanırlarken, Silvio başka bir şey daha buldu. Sağ kalça kemiğinin delikli başını çekinerek fırçalayınca gümüş renkli bir parıltıyla karşılaştı. Yumuşak uçlu fırçası toprak parçalarını dağıttıkça daha fazla metal ortaya çıktı. Bir kurşun! Onlar bir... Bekle bir dakika. Silvio ilk başta bir şey söylemedi ama birkaç dakika sonra Alec'e kemiğe gömülü parlak metal silindiri işaret etti. Silvio, meraklanarak delirmiş gibi fırçaladı.

İki öğrenci çömelmiş bir vaziyette buldukları şeyi incelemeye başladıklarında bir saat ancak geçmişti. Ellerinde hâlâ sımsıkı tuttuğu çürümüş bir eski tip tüfekle birlikte, Waterloo Savaşı'ndan bir askerin kemikleriydi bunlar. Sağ uyluk kemiği boyunca ince, silindir şeklinde bir nesne uyluğunun onda biri uzunluğunda kadar bir yeri kaplıyordu. Bu, bir on sentin çapı kadardı ve birkaç yerinde ufak işaretler, delikler ve hepsinden tuhafı ışıklar vardı. Bir şey kesindi: Bu şey 1815'te yoktu.

***

SAN FRANSISCO, M.S. 2011

David Black "Oynat" düğmesine basmak üzereydi. Bu, onun kader anıydı. Geliştirmeyle geçen beş yıl, bu şifrelemeyi kırmaya gitmişti.

Dünyanın en iyi kodek(*) geliştirme yazılım mühendislerinden biri olarak bu an, Olimpiyatlarda altın madalya kazanmaya benziyordu. Ne yaptığını kimsenin gerçekten anlamaması onun için nadiren sorun olurdu; o kendisini çoğunlukla "dijital sihirbaz" olarak tanımlıyordu.

"Kodek", yani kodlayıcı-kod çözücü, daha az depolama alanında daha iyi bir görüntü kalitesi elde etmek amacıyla video verilerini şifreleyen bir algoritma anlamına geliyordu. Beş yıl önce bu ufak, daire şeklindeki diski aldığında, bunun içinde video verisi olduğundan oldukça emindi. Diskin üzerindeki blok şablonu art arda geliyordu yani diskin her yerine rastgele yazılmış parçalı veri birimlerinden ziyade, devamlılığı olan bir şey kaydedilmişti.

Ve şimdi, en sonunda bunu çözdüğünü düşünüyordu. Bu sıkıştırılmış kesitleri çözmek, akla hayale gelebilecek en inanılmaz derecede çaba gerektiren görevlerden biri olmuştu. Bu, şimdiye

---

(*) Kodek (İng. codec: coder ve decoder). Verilerin dijital ortamda sıkıştırılıp kodlanması ve tekrar çözülmesini, yani okunmasını sağlayan yöntem. (ç.n.)

kadar gördüğü her şeyin çok ötesindeydi –Wright kardeşlerin Kitty Hawk Plajı üstünde süzülmeden önce bir roket bulması gibiydi.

Piyasaya giren her yeni kodek onu bu acayip, küçük diski anlamaya biraz daha yaklaştırıyordu ama veri, diskin kendisinin moleküler yapısına işlenmişti. İki yıldan biraz fazla süren bir hesaplama, düzeltme ve yeniden hesaplamayla birlikte en sonunda çözmüştü. Eşitliği çözmek onun için diskte ne olduğunu gerçekten görmekten çok daha önemli hale gelmişti. Matematiği çok severdi, bu da iyiydi çünkü kendisine verilen emirler diskin içindeki görüntüler her neyse bunları görmesine izni olmadığını belirtiyordu. Maaşı iyiydi ve alanının öncüsü bir yerde çalışıyordu, bu yüzden kendisinden istenileni yaptı.

Şu an bulunduğu küçük oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı, bir uçta bir kanepe ve diğer birkaç rahat sandalye vardı. Diğer uçta geniş bir plazma ekran vardı. Şefiyle birlikte arkasına yaslanarak, projeyi sipariş veren iki Avrupalıya hazır olup olmadıklarını sordu. İkisi de gözleri ekrana sabitlenmiş bir şekilde öne doğru eğilerek, başlarını evet anlamında salladılar. David oynat tuşuna bastı.

Hiçbir şey yoktu. Siyahlık. Kahretsin.

David ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kodekin şifresini çözdüğüne dair onlara söz vermişti ve çözdüğünü biliyordu. Bu diskte bir veri vardı ve... Ama sonra ekranda beyaz renkte bir metin belirdi:

KİMLİK NO: 0012

KİŞİ: Napolyon Bonapart

AJAN: X10

Bu metin ekranda beş saniye kaldı ve sonra ekran tekrar kararardı. Hepsi de afallamış şekilde orada oturuyorlardı. Sadece beş saniyelik bir görüntü olması gerçeği onun zerre kadar umurunda değildi; bunun gibi bir teknolojiyle bunu ya alırdınız ya da

alamazdınız. David veriyi diskten almıştı halinden son derece memnundu. Ancak ziyaretçiler sessizlik içinde oturmaya devam edince, gerilmeye başladı. Oturduğu yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Ne bekliyorlardı ki?

En sonunda adamlardan biri diğerine İtalyanca bir şeyler söyledi. Diğeri homurdandı. Sonra ilk adam tekrar konuştu, yoğun aksanı ne demek istediğini anlamayı güçleştiriyordu.

"Bundan, başka bir video daha yaptınız mı?" diye sordu doğrudan David'e. Cevap veren, şefi Randy Bilis'ti.

"Ah, hayır –bu dünyada bu diski oynayabilecek tek oynatıcı bu. Rica ettiğiniz gibi sadece tek bir birim yaptık."

İtalyan, arkadaşına açıklamak için tekrar konuştu. Kır saçlı ve ilkinden daha iriyarı olan ama arkadaşınınki gibi gür, siyah sakalları olmayan ikinci adam başını tamam anlamında yavaşça salladı. İlk adam çevirdi.

"Arkadaşım farklı bir şey görmeyi bekliyordu. Daha fazla resimli bir şey. Bulduğunuz başka bir şey yok mu?"

İşi hallettiği için kendisiyle gurur duyan, kırk iki yaşındaki bir Teksaslı olan Randy, oturduğu masadan kalktı ve müşterilerine tepeden bakacak şekilde durdu.

"Bu, beyler, sizin talimatlarınıza göre, bu diskten ilk kez bir şeyler oynatılışıydı. Görmeye çalıştığınız resme gerçekten bakamadığınızda, bir kodek üstünde çalışmanın gerçekten zor olduğunu söylemek zorundayım. Veriyi kopyaladık ve bir tür görüntü oluştuğundan emin olana kadar sinyali vektör alanları, çubuk grafikler, sütunlar, aklınıza ne gelirse artık, hepsiyle görüntüledik. Elbette görmeden–"

"Görüntüler sizi ilgilendirmiyor." Şimdi konuşan ikinci adamdı. Randy ve David ona şaşkınlıkla baktılar. Daha önce hiç İngilizce konuşmamıştı. Dahası İngilizcesi mükemmeldi, aksanı

İtalyan değil Fransız'dı. "Bu diskte başka bir şey yok. Bundan eminsiniz?"

"Gerisi sadece karanlık. Bu tuhaf, gerçekten de. Daha önce bunun gibi bir sıkıştırma hiç görmemiştim. Bu disk, elli tablasının herbirinde yaklaşık yirmi saat taşıma kapasitesine sahip –toplarsak, bu da çok fazla veri demektir." dedi David.

"Anlıyorum. Ve tüm bu alanlar hiç kullanılmamış?" Soru David'e yöneltilmişti.

"Ya, evet. Orada hiç veri yok."

"O zaman," dedi iriyarı olan İtalyan adam ayağa kalkarak, "Sanırım buradaki işimiz bitti. Tüm çalışmalarınız için size teşekkür ederiz. Bu birimi alacağız ve anlaştığımız gibi en son ödemenizi bugün alacaksınız."

"Yani, bu kadar mı?" diye sordu David, müşterilerine olduğu kadar Randy'ye. "Dahası yok mu? Yani, bu kodekle yapabileceğimiz inanılmaz şeyler var. Bunun içindekini kaydeden bir kamera yapabilir ve patenti de mesela Sony'ye ya da Panasonic'e ya da birilerine satabilirdik."

"Buna gerek olmayacak." dedi İtalyan adam. "İmzaladığınız karşılıklı gizlilik anlaşmasına uyacağınızdan eminim, zira herhangi bir yasal zorlukla karşılaşmak hiç hoşumuza gitmez."

"Elbette." dedi Randy, kendini feda ederek.

David her şeyden ne kadar da bihaber olduğunu birdenbire fark ederek, patronuna baktı. Randy tüm bu meselede, köşeyi dönme konusunda David'le dalga geçmişti. David, en azından kendi standartlarına göre iyi maaş alıyordu ama birdenbire ödemeler konusunda da kazığı yiyip yemediğini merak etti. Eller sıkıldı ve birim –David'in gururu ve neşe kaynağı- Avrupalılara bir veda hediyesi gibi uzatıldı. Kapılar kapandığında ve gizemli müşteriler kendilerini duyamayacak kadar uzaklaştıklarında David patladı.

"Neler oluyor Tanrı aşkına? Bunu kimseye söylememek mi? Randy, o sıkıştırma şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bu dâhice! Bunu kim icat ettiyse, kendisine Nobel Ödülü verilmeli ve şimdi onlar patenti bizden önce alacaklar ve biz fırsatı kaçıracağız. Bunun bizim kurtuluşumuz olduğunu söylemiştin!"

Randy doğrudan ona baktı. Bugünün geleceğini uzun zamandır biliyordu ama David'in projeyi tamamlamasına ihtiyacı vardı ve bunu yapabilmesinin tek yolu da; yeni sıkıştırma sisteminin kaçınılmaz satışından ve pazarlamasından telif ücreti alacaklarına dair söz vermesiydi. David bu gezegende o diskin üzerinde yer alan ufak miktardaki veriyi kullanıp tersine mühendislik yaparak kodeki çözebilecek birkaç kişiden biriydi.

"David." dedi Randy, sanki David'e hak ettiği açıklamayı yapmak üzereymiş gibi görünerek. "Kovuldun."

Bunu söyledikten sonra kapıdan çıkıp gitti ve odaya David'i kollarından sıkıca tutup binanın çıkışına kadar kendisine eşlik eden, iki irikıyım güvenlik görevlisi girdi. David'in itiraz ederken attığı çığlıklar boş koridorlarda yankılanırken Randy binadan çıktı ve kendinden memnun bir sırıtış dudaklarına yayılırken, güneş ışığına karşı gözlerini kırpıştırdı.

Hayatı kurtulmuştu. Birkaç milyon dolar, daha şimdiden banka hesabına yatmıştı ve şimdi kodekin başarısıyla birlikte bir on beş milyon dolar daha gelecekti. Randy, David'in bazı yönlerden çok zeki ama bazı yönlerden de çok saf olduğunu biliyordu ve başarı umuduyla sürdürülen beş yıllık araştırmanın meyvelerini verdiğini düşününce yoğun bir rahatlamadan başka hiçbir şey hissetmedi.

O Fransız ve İtalyan kendisine ilk geldiği günden bu yana beş yıl geçmişti. Bu büyük bir riskti ama o bunu yapmıştı ve hiç kimse bilmiyordu. Müşterileri gizlilik ihtiyacını vurgulamışlardı. Nedenini bilmiyordu ve umurunda da değildi –ilk banka çekindeki

rakamlar başlangıçtaki endişelerini alt etmişti. Ondan sonra da bir daha endişelenmedi.

***

David bara oturdu ve bir tane daha kokteyl için işaret etti. Barmen yapmaması gerektiğini bildiği halde iyilikte bulundu. Tüm öğleden sonra burada oturan dağınık saçlı, tıknaz adam daha yeni işini kaybettiğini söylemişti, bu yüzden barmen onun üstüne çok gitmemişti.

Alkolün yarattığı sis perdesinin içinden David, barın arkasındaki televizyonda tanıdık bir şeyler gördü. Resim bulanıklaşıp odağını kaybediyordu.

"Birkajj yıldırr hijj sarhoj olmamıjjdım." diye devam etti David dört saattir anlattığı sırlarına devam ederken. "Son iki yılı ijim bittikten hemen sonra eve giderek yajadım ama bugün diil, hayır efendim, bugün diil. Bugün ev yok. Ama..." dedi, bir gözü açık televizyona bakarken. "Ordaki benim evim." dedi, sarkık kolunu televizyona doğru uzatarak.

"Senin evin mi?" diye sordu barmen, bardaklardan birini kurularken. "Dostum, o eve bu gece silahlı saldırı yapılmış." Güvenilmez müşterisine daha yakından bakarken, uzanıp televizyonun sesini açtı. ".... evde kimse yoktu. Polis, herkesten evin tek sakini olan David Black adındaki adamın nerede olduğuna dair kendileriyle iletişime geçmelerini istiyor." Ekranda bir fotoğraf belirdi: David, geçen yaz.

"Hey," dedi, parmağıyla göstererek, "O benim!" Bunu söyledikten sonra birden tabureden kaydı ve bilinci kapanmış bir şekilde yere yığıldı. David Black kendi kendine devam eden televizyondan bihaber, derin bir uykuya daldı.

"...de bu gece öldürüldü. Bay Black'le birlikte, Newcom Teknolojileri'nde çalışan diğer dört kurbandan biri de onun şefiydi. Kırk iki yaşındaki Randy Bilis eşi ve iki çocuğunu geride bırakarak vefat etti."

BÖLÜM: 12

Shaun uyandığında, hissettiği ilk şey acıydı. Işıktan bile önce. Gözkapakları ağırdı. İnanılmaz derecede ağır. Düz bir şekilde uzanıyordu. Başı yana düştü. Bir adamın yatağın birinin yanında dikildiğini gördü. Adamın uzandığını ve yatakta yatan birinin yüzünden saçları çektiğini gördü. Gözkapakları o kadar ağırdı ki...

Odaklanmak için uğraştı. Yüzü görmek için. Lauren'ı görmek için. Onun hayatta olduğunu, yanındaki yatakta uzandığını görmek için. Adam koridorun sonundaki açık asansör kapısına doğru yürüdü. Kapı kapanmaya başladı. Adam döndü. Shaun onun suratını göremedi ama tanıdık olduğunu düşündü. "Tanrım, ne kadar zamandır uyuyorum?" Shaun başka bir adam, Lauren'ın yatağına doğru yürürken yeniden odaklandı, bu adam tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Elini kaldırdı ve bir tabancanın uzun, susturuculu namlusuyla–

Shaun rüyasından uyandı. Daha fazla acı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Bir sandalyede, ceketi omuzlarına atılmış şekilde oturuyordu. Rüya görüyordu ama ne olduğunu hatırlayamadı. Yeniden odaklandı. Şöyle bir bakınca Lauren'ın çok da uzakta olmayan bir yatakta uzandığını gördü.

"Tanrım, tüm bunlardan sonra nasıl hayatta kaldık biz?" diye sordu Shaun, kendi kendine.

İrade gücüyle, diye cevapladı beyni.

Gerçekten de. İrade gücüyle kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Lauren'ın koluna dikiş atarlarken neredeyse yirmi dakika boyunca oturmuştu. Onlar işlerini yaparken Shaun'dan uzak durmasını istemişlerdi. Shaun itiraz etmiş ama etrafındaki kargaşayı görünce meseleyi üstelememeye ve doktorların işlerini yapmasına izin vermekte karar kılmıştı. Bu, ona toparlanmak için zaman vermişti. Bir şeyler içmek, telefonunu şarj etmek ve durmak için. Koridorun karşısındaki bir sandalyeye oturmuştu ve orada uyuyakalmış olmalıydı. Verdikleri çetin sınavdan sonra bitkindi; tüm bunlar gerçek dışı görünüyordu.

Hâlâ günlüğü tutuyor olması dışında. Ellerinde sımsıkı tuttuğu günlüğe baktı. Bunun önemli olduğunu biliyordu. Birilerini öldürecek kadar önemli, ama uğrunda ölecek kadar değil, kendisi için değil. Parmağı ön kapaktaki sembolün üstünde gezindi. Bir çizgi aşağıdan yukarı ve yan taraflarında biri büyük, biri küçük iki çemberimsi şekille yükseliyor, sonra bunların üstünde düz bir çizgi çizip ardından tekrar yukarı çıkıyordu.

Kitabı iç cebine tıkıştırdı ve parmak ucunu kaldırıp baktı. Kabarcık duruyordu. Sanki oraya aitmiş gibi, parmağının bir parçasıymış gibi görünüyordu ama Shaun onun birkaç saat önce orada olmadığını biliyordu. Buna bakacak birilerini aradı ama acil servis hemşirelerinin başka öncelikleri vardı.

Lauren'ın yanındaki yatakta yatan tuhaf adama doğru yürüdü. Lauren'ın kabini etrafındaki perdeler hâlâ çekiliydi ve Shaun onun uyuduğunu tahmin etti.

Yatakta yatan paçavralar içindeki adamın etrafında hiç kimseler yoktu. Koku, diye mantık yürüttü Shaun'ın beyni. Doktorlar berduşun bilincinin neden hâlâ kapalı olduğunu açıklayamıyordu. Tamam, kafasını vurmuştu ama vücudunun yaşadığı travma olması gerekenden çok daha büyüktü. Yaraların pek çoğu daha eskiye aitti. Doktorlar bunu aşırı bitkinlik olarak açıklayıp konuyu savuşturmuştu.

Shaun dalgın bir şekilde başparmağını onun parmak uçlarında gezdirdi. Adamın nabzını az önce kontrol etmişti ve şimdi... Etrafta kimse olmadığını görünce adamın yakasına doğru eğildi ve sonra–

"Ne yapıyorsunuz?" Hemşire arkadan yaklaşarak Shaun'ı şaşırttı.

"Ah, arkadaşım... O..." diye söze başladı.

"O sizin arkadaşınız mı? Bu adamı siz mi getirdiniz? Güzel, o zaman doldurmanız gereken bazı evraklarım var. Bu hastanedeki yataklar ücretsiz değil genç adam ve sizin de bazı bilgilerinize ihtiyacımız olacak."

Sanki bir sihir numarasıyla bir belge ve klipsli kâğıt altlığı çıkardı. Kırklı yaşlarının başlarıyla ortaları arasında bir yerde, diye tahmin etti Shaun ve uzun süre önce tüm anlayışını kaybetmişti. Shaun'a doğru bir kalem uzatıp oradan uzaklaştı.

Bitkin düşmüş öğretmen, sandalyesine geri çöktü. Lauren kendine gelene kadar beklemek zorundaydı, bu yüzden bu arada evrak işlerini halledebilirdi. Shaun iç çekerek formlara ve sonra da günlüğe baktı.

Bu insanların peşinde oldukları şeyin gerçekten de kitap olup olmadığını bilmek zorundaydı. Shaun kendisinin mantıklı bir adam, bir bilim insanı olduğunu hatırlayarak, başını iki yana salladı. Belki de tüm bunlar tesadüfiydi ama son birkaç saattir kaç tane tuhaf olay olduğu düşünülünce bu, inanılmaz geliyordu. Tüm bunlar çok fazla rastlantısaldı ve bunların bir kaza olduğu düşüncesi onun için neredeyse, tüm bunların bir kaza olmadığı düşüncesini sineye çekmek kadar zordu. Sineye çekeceği daha pek çok şey olduğunu hissetti.

Evrakları bir kenara koyarak günlüğü açtı.

BÖLÜM: 13

Karşımda Roma askerleriyle çevrili, yaklaşık otuz metrelik bir açık arazi vardı. Uzak uçta beni bir dövüş için kışkırtmak amacıyla kullanıldığını bildiğim masum bir çocuk vardı. Gülümsedim ve başıma alacağım bir darbenin hafızamı yerine getirebileceğini düşündüm.

Topuklarım atın yanlarına sertçe vurdu. Konuşma zahmetine girmedim, onlara çocuğu bırakmaları için seslenme zahmetine girmedim. Tüm bunların numara olduğunu biliyordum. Muhtemelen köye bir saldırı bile planlamamışlardı ama neden benim için bu kadar zahmete giriyorlardı ki?

İlk meydan okuyanlar sağ taraftan geldi. İki asker atlarını dehleyip kısa kılıçlarını çektiler. Doğrudan üstlerine saldırdım. Şaşırdıkları belliydi ama yavaşlamadılar. İkisi de kılıçlarını kaldırdılar. Doğrudan ikisi arasını hedefledim ve bana ulaştıklarında ikisi de iki tarafa olacak şekilde ayrılmaya mecbur kaldılar. Her biri kılıcını yere paralel olacak şekilde boynuma savurdu. Çelik silahlar köprücük kemiğime doğru ıslık çalarak gelirken, hayvanımın üstüne doğru eğildim ve iki kılıcın da başımın üstünden zararsız bir şekilde geçip gitmesini seyrettim.

Atım, askerlerin hâlâ Mishca'yı tuttuğu yere doğru dörtnala koşuyordu. İki süvari yolumu kesmek için sıralarından öne fırladılar, sonra iki tanesi daha. Mishca bağırarak adımı söyledi, bildiğim tek adı, ama sonra ağzına yediği bir tokatla susturuldu.

Şimdi önümde duran dört süvariden oluşan duvara bodoslama dalacağımı görebiliyordum. Süvariler dizginlerini sıkı tuttular ve aralarından geçmeme izin vermeyeceklerdi. Seçeneğim yoktu. Hemen öne doğru hücum eden bir beygirin arkasında, sırt üstü yatar şekilde bacaklarımı kaldırıp iyice kendime doğru çektim, hızım beni geriye doğru yuvarlanıp atın arkasından aşağı düşmeye zorladı.

Baş aşağı dururken, ilk iki süvarinin atlarını kendi eksenleri etrafında döndürdüklerini görecek kadar zamanım oldu. Bacaklarım yere doğru döndü ve yere inip doğrudan esmer renkli beygirin arkasında son sürat koşmaya başladım. At, Romalılar'dan oluşan hücum duvarına gelince durdu. On beş el yüksekliğindeki beygir, düşüp yan yatarak dört süvariyi etrafından dolanmaya zorladı. Ben ata ulaşmadan saniyeler önce, onlar ulaştılar ve kılıçlarını bana doğru sallamaya başladılar. Atımın yarattığı boşluk ihtiyacım olan tek şeydi. Hızla koştuktan sonra öne doğru, tam da atımın bacakları arasına yuvarlandım ve diğer tarafa geçip ayağa kalktım. Hızla koştum.

Şimdi yoldan beri beni kovalayanlara, arkamdaki altı atlı muhafız da eklenince kendimi beni çok yakından takip eden kırmızılı ve deri kıyafetler içindeki adamlarla koşarken buldum. İleride, beni ayakta karşılamak için atlarından inen askerler bir sıra oluşturmuşlardı. Bir duvar oluşturmak için kenarlardan ortaya doğru birleşmeye başladılar. Ne yan yana tuttukları adam boyundaki kalkanları ne de ilerleyen hat boyunca aralıklı olarak çıkıntı yapan uzun mızrakları aşıp gitmenin bir yolu vardı.

Yavaşladım, sürat koşum normal koşuya, sonra çok yavaş tempoda bir koşuya, sonra nihayet yürümeye dönüştü. Göğsüm harcadığım çabadan dolayı kabardı ve derin derin nefesler aldım. Arkamda, beni kovalayan askerler de atlarından indi ve ben daha ne olduğunu anlamadan etrafımda lejyonlardan oluşan ve yavaş

yavaş etrafımı saran bir halka oluştu. Etrafım sarıldı, bu adamların beni neden kovaladıklarını hâlâ bilmiyordum.

Sonra olaylar başladı. Bir adam dairenin ortasına geldi. Kılıçsız, mızraksız. Anlamadım ama o bana doğru koşarken bunu düşünecek vaktim olmadı.

Sağ bacağımla geri adım attım ve adam bana hücum ederken ileri atılıp dizimi bükerek, ayağımı doğrudan adamın suratına sert bir şekilde geçirdim. Etki çarpıcıydı. Vücudu bana doğru gelmeye devam ederken başı arkaya yattı. Havada tam bir ters takla attı ve yan tarafıma, çimlerin üstüne sırt üstü düştü. Tekrar hareket etmedi.

Başka bir adam beni ölçüp tartarak halkaya yavaşça girdi. O da silahsızdı. Benim birkaç metre kadar yakınıma gelip bacaklarını iki yana açıp çömelir gibi yaptı. Beni yakalamak için öne doğru sıçradı ve yakalayıp omzuyla göğsüme bastırdı. Sırt üstü düştüm ama bu arada dizimi onun göğüs kemiğine yasladım ve omuzlarındaki kayışları kavradım. İri yarı adam kendi saldırısının bir sonucu olarak üstümden takla açarak uçtu. Soluğu kesilmiş bir şekilde sırt üstü yere düştü. Göğsüne oturup ellerimle çenesini ve başının arkasını kavradım. Adamın boynunun kırılmasına neden olan hareketim ani ve ölümcüldü. Daha fazlası için hazır bir şekilde ayağa kalktım. Sonra birinin seslendiğini duydum.

"Yeterli!" Bu, yolda gördüğüm ve Chorazin'de Mishca'yı alıp götürmeye çalışan bölük komutanının tok, bariton sesiydi. "Getirin onu."

Bitişik düzende duran askerlerin arkasından bir ağ tam üstüme düştü. Ağ, kalın urgandan yapılmıştı ve uçlarındaki taşlar ağırlık yapıyordu. Ağırlık beni şaşırtıp dizlerimin üstüne çökmeme neden oldu. O anda bir muhafız öne doğru atıldı ve mızrağının sapındaki damarlı ağaca baktım.

BÖLÜM: 14

Perdeler tıslayarak yana çekildi. Shaun perde rayındaki metalik sesten irkilince başı birden kalktı. Kendisine yönelmiş bir mızrak sapı yoktu, sadece kabinden çıkan birkaç hemşire vardı. Lauren uyanıktı ve yatakta sırt üstü uzanıyordu. Yarasına dikiş atılması gerekmişti, bu yüzden genç kadına dikiş atmışlardı ve birkaç saatliğine uyumasına izin vermişlerdi. Gerçi şimdi katliamdan sonra daha fazla hastanın gelişiyle birlikte, yataklara daha ciddi vakalar için ihtiyaç vardı. Shaun kaldığı sayfayı işaretlemek için bir hastane broşürünü araya koyarak, günlüğü kapattı. Suratında kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve dinlendikten sonra daha iyi görünen Lauren'ın yattığı yere gitmek için ufak koridoru geçti.

"Merhaba bebeğim." dedi Shaun gülümseyerek. "İyi uyudun mu?"

"Mmm, Olimpiyatlarda yüzüyordum. Havuz ılıktı ve çikolatadan yapılmıştı ve diğer rakipler şikâyet ediyorlardı." diye cevapladı uyku mahmurluğuyla.

"Ama sen değil, ha? Senin hayatında çikolatadan şikâyet ettiğini hiç duymadım." Eşine baktı. "Baksana, kolunu dikmişler. Çok kısa süre sonra tekrar yüzebileceksin." Genç kadın yatakta biraz kıpırdandı.

"Sadece tekrar uykuya dönmek istiyorum." dedi omzunun üstünden bakarak. "Bunu hissetmedim bile Shaun. Ne zaman oldu bilmiyorum."

Shaun eşinin vurulduğuna inanamıyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü ama kendini gülmeye zorladı. Bu geceye kadarki hayatının tek en korkutucu anını hatırladı –Lauren'a evlenme teklif ettiği zaman. Kuzey Carolina'nın muhteşem Blue Ridge Dağları'nın yükseklerindeydiler ve bir gezinti için Lauren'ın babasından gizlice kaçmışlardı.

Lauren her zaman dağlara çıktıkça, daha fazla yıldız varmış gibi göründüğünü söylerdi ve bunun ilerisindeki dünyanın neye benzediğini hayal etmek çok hoşuna giderdi. Shaun, Lauren'ın babasının kötü bir adam olmadığını biliyordu, adam sadece kızı için en iyisini istiyordu ve ona göre Shaun en iyisi değildi. Ve bu yüzden Lauren babasına bu kasabalı ahmağa âşık olduğunu söyleyecek cesareti toplayana kadar neredeyse iki yıl gizlice çıkmışlardı. Birleşik Devletler'deki en muhteşem manzaralardan birini tepeden gören bir *teleskide otururlarken, Shaun ona dönüp şöyle dedi: "Seni buraya daha çok bir yere kaçamayacağın için getirdim ama aynı zamanda..." Ve sonra yaptı. Ya da denedi.

*Teleski; kayak merkezlerinde kullanılmak üzere dizayn edilmiş olan teleskiler, kayakçıları T-Bar (Çekme görevini sağlayan ekipman) ile çekerek alt noktadan üst noktaya çıkarmaktadır.

Bir sonraki kelimeyi ağzından çıkarmadan önce Lauren, "Evet. Evet, tabii ki seninle evlenirim –bu yüzden terlemeyi kesebilirsin artık." dedi. Sonra güldü ve aşağıdaki vadiye doğru inen bir kartalı işaret etti.

Shaun o kadar mutluydu ve rahatlamıştı ki o günün ilerleyen saatlerinde, arabada üzerine oturana kadar arka cebindeki yüzüğü unutmuştu. Devasa Büyükbaba Dağı'nın eteğindeki park yerinde genç kızın parmağına yüzüğü hiç de ince olmayan bir şekilde takışını asla unutamazdı ve kendisine evet diyen bu kızın herhangi bir yüzükten çok daha fazla parladığını hatırladı. Bu kız, şimdi omzundaki dikişlerle bir hastane yatağında uzanıyordu.

"Biliyorum bebeğim. Olaylar biraz deliceydi." Shaun Lauren'ın yanağını okşadı. "Hâlâ da öyle; burası hızla doluyor. Çarpışma tüm haberlerde veriliyor." Bir an durdu ve "Sanırım kısa süre sonra bizden yatağı isteyecekler, bu yüzden bir otel bulmaya çalışsam iyi olur. O zaman çikolatadan havuzuna geri dönebilirsin, ne dersin?"

"Mmm, sanırım kazanıyordum da. Ya da gerçekten çok az farkla ikinci oluyordum."

"Girişte bir otel ilanı var. Hemen gelirim." Kalkacak oldu ama Lauren uzanıp elini kavradı.

"Beni bırakma bebeğim. Sadece birkaç dakika daha." Shaun genç kadının yüzüne düşen altın renkli saçları, okşayıp geri attı.

"İki dakikada dönerim. Hyatt'ı ister misin?"

Lauren'ın gözleri parladı. "Ancak havuzları varsa olur!" dedi, gülümseyerek eşinin elini bırakırken.

Shaun da gülümsedi, sonra dönüp asansöre doğru yürüdü. Hyatt'a gücünün gerçekten yetmeyeceğini biliyordu ama bu geceden sonra savurganlık yapıp şımarmaya ihtiyaçları vardı.

İnsanın eşi her gün vurulmuyor, diye düşündü kapıyı kapatıp ve giriş kat düğmesine aynı anda basarken. Bu numaranın insanı istenen kata hiç durmaksızın ulaştırdığına dair, bir şehir efsanesi duymuştu, bu yüzden denemeye karar verdi. Shaun kapı kapanırken dönüp uyuyan eşine tekrar baktı. O anda dünya durdu. Bu aynı zamanda sonsuza kadar iz bırakacaktı. Hâlâ hareket eden tek şey; asansör kapısıydı. Kapanan. Lauren ve onun yanında dikilen siyahlı adamı görmesini engelleyecek şekilde kapanan. Shaun'ın sırtından soğuk bir dalga geçip boynuna tırmandı ve kafatasının arkasındaki tüyleri diken diken etti. Bu Shaun'ın şimdiye kadar bildiği en korkunç, en mide bulandırıcı histi. Çığlık atmak için ağzını açarken yüzündeki renk gitti. Yavaş çekim.

Kapı kapanmaya devam etti. Siyahlı adam Shaun'ın uyuyan, her şeyden habersiz eşinin başında durdu. Kolunu kaldırdı ve genç kadının göğsüne doğru uzattı. Asansör kapısı kapanmak üzereydi.

Shaun asansörün arka tarafından kapıyı durdurmak için öne doğru atıldı, elini uzatırken çığlık atıyordu.

Kapı tekrar açılamayacak kadar kapanmıştı.

Boşluk ancak üç santim kadardı. Şansı yoktu.

Çok geçti. Shaun çok yavaştı.

Namlu patladı.

Shaun silahın tam arka arkaya iki kez patladığını duyarken metal kapıya çarptı.

"Hayır! Olamaaaaz! Ağğhhhh!" Shaun asansör inerken kapıyı yumrukladı. "Ağğhhh!" Çığlığı saf acı doluydu. İnanılmaz bir acı, dehşet, bulantı. Aşağı kata inerken yumruklarını kapıya tekrar tekrar vurdu. GÜM! GÜM! GÜM! GÜM! GÜM!

Asansör olanlara aldırmadan aşağı inmeye devam ediyordu. O korkunç an, tekrar tekrar gözünün önüne gelirken Shaun'ın suratından gözyaşları ve salyalar akıyordu. Shaun Strickland az önce karısının öldüğünü görmüştü.

Vurularak.

Canice.

Gerçekten.

BÖLÜM: 15

Asansör dayanılamayacak derecede yavaştı. İsterik bir şekilde çığlıklar atıp tekmeler savuran, kapıyı yumruklayan küçük bir kasaba öğretmeni ilkel, kükreyen bir hayvana dönüşmüştü. Kimyasallar ve hormonlar sistemine akın etti ve içinde işleyen her şey bozuldu. Bu, sarsıntıydı. Bu, dehşetti. Bu, isteriydi. Bu, gerçekti.

Kapıya tekmeler atarak zemine oturup içteki kapıyı parmaklarıyla açmaya çalıştı, çaresiz gözyaşlarıyla boğulur gibi oldu. Asansör sabit bir hızla, ona hiç aldırmadan hareket etmeye devam ediyordu. Dokuzuncu kattan bekleme salonu ve acil girişlerinin yer aldığı zemin kata doğru gidiyordu.

Ding, ding, ding... Sonsuzluk kadar uzun geliyordu. Shaun uzanıp alt kata kadar olan bütün katların düğmelerine bastı ama numarası işe yaramamıştı ve asansör hiç durmadan aşağıya doğru iniyordu. Kat numaraları değişirken çaresiz bir şekilde seyretti.

Bızzz, ding, bızzz, ding. Ayağa kalktı ve ışıklara bakarak, onların daha aşağıya daha hızlı bir şekilde inmesini dileyerek ufak alanı adımladı.

"Hadi ama!" diye bağırdı onlara. Üçüncü Kat... Bızzz, ding... İkinci Kat... Bızzz, ding... Birinci Kat.

Bu, bir dakikadan az sürmüştü ama Shaun'ın hayatındaki en uzun yolculuktu. Asansör hızını giderek azalttı ve dururken hafifçe sarsıldı. Kapı en sonunda hepsi de Shaun Stickland'ın hayatındaki en yıkıcı olaydan bihaber şekilde; etrafta dolanan hastane

çalışanları, hastalar ve ziyaretçilerle dolu olan bekleme salonuna açıldı. Kapı açık kaldı. Aşağıya inmek bir ıstıraptı ama şimdi tekrar yukarı çıkmak zorundaydı.

En sonunda parçalı metal bölümler, ufak alanı kapatmak için birer birer yana kaymaya başladılar.

"Genç adam!" Shaun asansör kapısına doğru yürüyen orta yaşlı bir kadının seslendiğini, duydu. "Genç adam, asansörü benim için bekletsene!" Sesi ısrarcıydı. Shaun tepki vermedi. "Sana o asansörü beklet dedim!" Takım elbiseli ve sert karo zeminde ses çıkartan yüksek topuklu kadın kapıların kapanmasını engellemek için elini içeri uzattı. Yolunda bir engel olduğunu anlayan kapı, tekrar açılmaya başladı. Bu Shaun'ın dikkatini çekti.

"Şimdi, geri çekil, çok önemli bir–" KÜT! Kadın, Shaun onu göğsünden ittirip asansörden geri fırlatınca sırt üstü yere düşerek sesini kesti. Shaun kapıyı kapatıp dokuzuncu kat düğmelerine bastı ve yukarıyı işaret etmesini umarak, katı gösteren numaraya baktı. Bızzz, ding! Birinci Kat. Asansör durdu, kapılar açılmaya başlarken–

"Ne?" diye bağırdı. Sonra panelin içindeki düğmelere baktı. Aşağı inerken asansörü durdurma çabasıyla neredeyse her kata basmıştı. Asansör aşağı inerken kendisine yanıt vermemişti ama şimdi veriyordu. Her katta duracaktı, sonra bulunduğu katla aynı hizaya gelme, kapıların açılması, açık kalması, kapanması ve sonra tekrar harekete geçmesi ritüelini gerçekleştirmek için yaklaşık yirmi saniye geçecekti. Shaun'ın buna vakti yoktu.

Birinci katta kapılar açılır açılmaz Shaun öfkeyle koridora fırladı. Karşı taraftan gelen ve tekerlekli bir yatağı süren hastane hademesine çarpıp adamı yere düşürdü.

"Tanrım, dikkat etsene be adam!" diye seslendi, düştüğü yerden yukarı bakan ufak tefek, siyahi Londralı.

"Merdivenler!" diye bağırdı Shaun, adamı hazırlıksız yakalayan emredici bir tonla. Shaun'ın beti benzi atmış, gözyaşlarıyla ıslanmış suratına bakan hademeye işaret etti.

Shaun, merdivenlere elinden geldiğince çabuk varmak için kayıp düşerek koştu. Tırabzanlara uzanıp sıkıca kavrayarak basamakları dörder dörder çıktı. Terleyerek, hızla soluk alıp vererek, yukarı doğru uçarcasına tırmandı. Basamak basamak, sahanlık sahanlık yukarı çıktı. İnsanlar onun firari bir deli gibi geldiğini görünce yolundan çekiliyorlardı. Shaun'ın umurunda değildi. O sadece merdivenlerin tepesindeki sahanlığı aşıp bir sonraki kata ulaşmaya odaklanmıştı. Yukarı, yukarı, yukarı. Uylukları yanıyordu ama kendini daha da zorladı.

Sağ eli tırabzana uzanıp sol eli ileri geri savrulurken, Shaun Strickland çok az erkeğin hayatında sahip olabileceği bir irade gücüne sahipti. Lauren'ı kaybedemezdi. Tek önemli olan buydu.

Beşinci kat... Altıncı kat... O korkunç an daha sonra binlerce kere tekrarlayacağı gibi zihninde yeniden oynadı. Onun meleği, aşkı, güven içinde uyuyan eşi... BAM! BAM! Yedinci kat... Detaylar, tüm o detaylar. Öyle mide bulandırıcıydı ki... Lauren'ın bunu görecek vakti bile olmamıştı. Rüya görüyordu. Nasıl olur da kimse fark etmezdi? Neden fark etmemişlerdi? Nasıl olur da bir adam doğrudan bir hastanın yanına gidip onu vurabilirdi?

Sekizinci kat... Tanrım, hadi ama bacaklarım! Tüm enerji depoları tükendiğinden bacakları onu yüz üstü bırakıyordu. Adrenalin yeniden dalgalar halinde yayıldı. Çok yakındı.

Dokuzuncu kat. Merdiven sahanlığında düşüp koridora fırladı. Günlük yere düştü. Dalgın bir şekilde onu yerden aldı ve eklemleri hareket etmeyi reddederken, insanı sinir edecek kadar yavaş bir şekilde, yanan bacaklarını Lauren'ın yatağına doğru sürükledi. Asansöre giden köşeyi aşarken yalpaladı.

BİNG! Işık yandı ve metal kapı yana kayarak açıldı. Asansör kendisiyle aynı anda gelmişti. Shaun koğuştan koşarak geçerken durumun ironisini algılayamadı. Günlüğü pantolonunun arkasına sıkıştırıp Lauren'a doğru harekete geçerken, bunu neredeyse fark etmedi bile. Lauren'ın yatağının etrafını siyah üniformalılar sarmıştı. Shaun görmek için bu kadar çaresiz bir şekilde koşturduğu bu anla yüzleşmeye cesaret edemeyerek yavaşladı.

"Lauren?" diye seslendi. Birkaç polis bir anda kafalarını çevirdiler. Dört kişilerdi.

"Lauren?" diye seslendi tekrar, evine varmaya çalışan sarhoş bir adam gibi sendeleyerek yürürken. Gözleri kendisini durduran üniformalıların oluşturduğu duvardan dolayı, göremediği yatağa odaklanmıştı.

"Lauren? Tamam bebeğim, ben buradayım artık." Yüzünde gözyaşlarının izleri vardı. Polis memurlarından yirmili yaşlarındaki bir kadın, Shaun'ın ilerlemesini durdurmak ve dikkatini çekmek için kollarını uzattı. Shaun yatağı ucundan gördüğünde onu itip geçmek üzereydi. Yatak boştu. Shaun durdu.

"Lauren? Nerede o?"

"Bay Streetlunds?" diye sordu kadın memur. Shaun cevap vermedi.

"Siz Bay Streetlund musunuz?" diye tekrarladı. Shaun kadına ilk kez baktı.

"O nerede?" diye sordu. "Ona ne yaptınız?"

"Bay Streetlunds, sakinleşin. Benimle gelin." Memur elini huzursuz edici bir şekilde bastırarak omzuna koydu ve onu olay yerinden uzaklaşmak zorunda bıraktı. Shaun onu itip geçti.

"Karım nerede?" diye sordu, yatağı lekeleyen kan izlerine bakarken. Yatağın etrafındaki polisler biraz tuhaf görünüyordu; bir şey söylemiyor ya da not almıyorlardı.

"Bay Streetlunds." diye devam etti kadın Shaun'ın arkasından gelip.

Ona güvenme, diye uyardı beyni.

"Max, benim adım Max." diye yalan söyledi Shaun.

"Max, eşinizin ve arkadaşınızın naaşları morga götürüldü. Çok üzgünüm."

Shaun kafası karışık bir şekilde kadına döndü. Morg? Lauren'ı bu kadar çabuk nasıl taşımışlardı? Buraya bu kadar çabuk nasıl gelmişlerdi? Ya berduş? Ona ne olmuştu?

"Biraz sonra bedeni teşhis etmeniz için sizi aşağıya alabiliriz." Kadın memur, halden anlayan bir ses tonuyla konuştu. "Çok üzgünüm ama ilk önce size birkaç soru sormak zorundayız."

Kadın, İtalyan aksanıyla konuşuyordu. Shaun'ın şüphesi olanlara odaklanmasını sağladı. Kadın polis memuru ona dönüp koğuşun köşesindeki birkaç sandalyeye işaret etti. Shaun'ı oraya yönlendirdi ve bir tane onun için, bir tane de kendisi için sandalye çekti. Kadın oturdu ve ona da aynısını yapmasını işaret etti.

Shaun artan şüphesinin suratından okunmamasını umarak dikkatle oturdu.

"Bay Streetlunds." diye başladı memur, ufak bir not defteri çıkararak.

"Streetland." diye düzeltti Shaun, onu denemek için.

"Streetland, özür dilerim."

Kim olduğunu bilmiyor, diyerek araya girdi beyni.

Kalemi, bedeninin geri kalanından bağımsız olarak hareket ediyordu sanki. Ağzıyla sorular soruyordu ama not defteri ve kalemiyle yazarak, notlar düşerek, tasvirler yaparak hararetle çalışıyordu.

"Eşinizi vuran kişilerin bir şeyler aradıklarını sanıyoruz. Sizi Whitesville'den sonraki bir motelden bu yana takip etmişler ve

aradıkları şey de..." Shaun'ın yüzüne baktı. Gösterdiği anlayış gitmişti ve suratındaki ifade soğuktu.

"Ne tür bir şey?" diye sordu Shaun.

"Çok, çok önemli bir şey." dedi, ihtiyatlı bir ses tonuyla.

"Ne demek istediğinizi gerçekten bilmiyorum." diye yalan söyledi Shaun, daha da şüphelenerek. Kadın gülümsedi. Hoş biriydi. Şapkasının altından koyu renk bir saç tutamı öne düştü ve alnında kıvrıldı. Gözleri zümrüt yeşiliydi ve koyu renk kirpikleri vardı.

"Bunun sizin için zor bir gece olduğunu biliyorum." diye devam etti. "Eşiniz öldürüldü ve arkadaşınız da vuruldu. Bu insanlar sizin eşinizi öldürdü ve istediklerini almak için sizi öldürmekte de tereddüt etmeyeceklerini biliyoruz."

Polisler, kurbanlara genelde böyle mi konuşurlar, diye merak etti Shaun. Bir şeyler dönüyor, diyerek uyardı beyni. Bu şüpheye tutundu, bu ona sarsıntı ve kederin yanında bir şeyler veriyordu.

"Neden bana arkadaşınızdan bahsetmiyorsunuz? Sakallı adamdan. Onu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" Kalemi hâlâ fazladan çalışıyordu ve şimdiye kadar üç sayfayı doldurmuştu. Shaun'ın gözüne anlamsız bir karalama gibi görünen bir şeyler çarptı. Kadın ne yazıyordu? Koğuştaki göz kamaştırıcı floresan ışıklar titredi. Odaklanmak Shaun'a zor geldi.

"Onu tanımıyorum." diye söze başladı Shaun. "Arabada gidiyorduk ve ona çarptık. Önümüze atladı." Kalem hareket etmeye devam etti ama Shaun ilk kez ucundaki ışığı fark etti. Ufak, kırmızı bir ışık... Ya da dur bir dakika, yeşil miydi? Açıya göre renk değiştiriyor gibiydi. Shaun'ın gözleri bunu takip etti.

"Evet, ona arabanızla çarptınız, değil mi? Arabanızla ona çarptınız ve onu öldürdüğünüzü düşündünüz. Ama ölmemişti, değil mi?"

"Hayır, ölmemişti." diye tekrar etti Shaun onun kelimelerini. Kadın o kadar da kötü değildi.

"Sonra onu arabanıza aldınız, değil mi? Adamı arabanıza alıp onu bir motele götürdünüz." Kalem hareket etmeye devam ediyordu. Bu çok ilginçti. Bu kalemlerden birini nereden bulabileceğini merak etti. Belki de onlara polis akademisinde dağıtıyorlardı.

"Ve onu bir motele götürdünüz, değil mi?" dedi yine. "Onu bir motele götürdünüz ve adam yanında bir şeyler taşıyordu. Çok önemli bir şey taşıyordu, değil mi?"

"Evet, bir sürü kitabı, kâğıdı falan vardı. Hepsi de gerçekten eski görünüyordu." Artık ağlamayı kesmişti. Kendini daha iyi hissediyordu. Belki de bu konuda konuşmak, polislere her şeyi anlatmak, söyleyip rahatlamak daha iyiydi.

"Yani adamı ve kitapları motele götürdünüz, öyle değil mi?"

"Adamı ve kitapları motele götürdük." dediğini duydu Shaun kendisinin.

"Sonra ne yaptınız?"

"Sonra ambulansı aradık. Adamı bir odaya götürdük."

"Adamı bir odaya götürdünüz ve sonra kötü adamlar ortaya çıktı, değil mi? Kötü adamlar ortaya çıkıp herkesi vurdu. Çok tehlikeli adamlardı, değil mi?"

"Çok tehlikelilerdi." diyerek hemfikir oldu Shaun.

Kadın gerçekten de çok halden anlayan bir polis memuruydu.

"Kötü adamlar herkesi öldürdü ve sonra siz kaçtınız, öyle değil mi?"

"Kaçtık."

"Adamı yanınıza aldınız ama kitapları bıraktınız, değil mi?"

"Adamı yanımıza alıp kitapları bıraktık."

"Kitapların hepsini bıraktınız mı?"

Shaun biraz tereddüt etti. Hepsini bırakmışlar mıydı? Hayır, bir tanesini almışlardı. Ne havalı bir kalem bu böyle.

"Birini aldık. Lauren birini aldı." dedi. Her şeyi bilmeleri en iyisiydi.

"Lauren eşiniz mi?"

"Lauren eşim."

"Ve Lauren öldü çünkü; kitabı almıştı. Anlıyor musunuz?" diyerek heyecansız bir sesle devam etti polis memuru, Shaun'a her şeyi açıklayarak. Bu artık öyle anlamlı geliyordu ki...

"Öldü çünkü kitabı almıştı." Kalemdeki ışık yanıp yanıp söndü. Shaun bunu seviyordu. Bu ona çocukken bindiği hız trenini hatırlatmıştı. Işığın bunu tekrar yapmasını umdu.

"Bir kitap için ölmek istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır, bunu istemezdim."

"Yani, eğer kitabın nerede olduğunu bilseydiniz bunu polise söylemek en iyisi olurdu, değil mi?"

"Bir kitap için ölmek istemem." Shaun bunun mantıklı olduğunu görebiliyordu. Çok daha iyi, sakin hissetti.

"Kitabın yazıldığı dili okuyamıyorsunuz bile, bu yüzden işe yaramaz, öyle değil mi? Kitap şimdi nerede Max?"

Max? Adı Max değildi. Neden kendisine böyle demişti? Bu, sorun olduğundan değil gerçi.

"Ya, okuyabiliyordum. Lauren çoğunu okudu ama ben az okudum." Kalem hareket etmeyi bıraktı.

"Ne?"

"Lauren ambulanstayken çoğunu okudu. Bana sesli bir şekilde okudu."

"Aramiceyi okuyabiliyorsun, öyle mi Max?" diye sordu kadın, daha farklı bir ses tonuyla. Kalem artık o kadar ilginç gelmiyordu. Shaun başını kaldırıp bakmaya başladı.

"Hayır... Hayır, Aramice değildi. İngilizce yazılmıştı."

"Yalan söylüyorsun!" dedi, kadın polis memurunun sesi birden, sert bir şekilde. "Nerede? Onu nereye sakladın? Seni lanet olası geri zekâlı, onu okuduğun için seni öldüreceklerini bilmiyor musun? Nerede kitap?"

Neden bağırıyordu ki? Demin ne kadar da hoştu oysa. "Max! Max, kitap şimdi nerede?"

Max? Neden kendisine öyle sesleniyordu? Çünkü; ona adının bu olduğunu söylemişti. Neden böyle yapmıştı ki?

"Max! Bana bak seni lanet olası başıbozuk. Kitap nerede? Şu anda nerede?"

Ona adının Max olduğunu söylemişti. Böyle söylemişti çünkü... Ona güvenmiyordu. Kadının suratına tekrar baktı. Burun delikleri genişledi ve kaşları çatıldı. Suratı öfkeden kıpkırmızıydı ve bir şeylere öfkelendiği çok açıktı.

"Kitap nerede, lanet olası kitap nerede?" dedi tükürükler saçarak, kinini saklamıyordu artık.

Bir polis böyle küfür etmez, dedi beyni ona. Shaun başını iki yana sallayıp gözlerini kapattı. Bunu yaptığı anda sanki gözleri içlerine deterjan dökmüşler gibi yandı. Dakikalardır gözlerini kırpmadığını hatırladı. Gözleri çabucak sulandı ve Shaun gözyaşları oluşup yanaklarından akarken, gözlerini sımsıkı kapattı. Birden, yüzünde sert bir tokadın patladığını hissetti.

"Kodeks(*) nerede? Harita nerede?" diye tısladı kadın.

Shaun afalladı. Artık her neyin etkisi altındaysa ondan kurtulmuştu ama kadının korkutma taktiği etkiliydi. Shaun irkildi. Beyni telaş içinde çalışıyordu. Günlük neredeydi? Ne demişti? Kodeks? Bu kelimeyi bilmiyordu. Neredeydi bu?

(*) Kodeks (Lat.). El yazması kitap, kutsal kitabın orijinali. (ç.n.)

Buradaydı. Pantolonun arkasına tıkıştırılmıştı tam da. Shaun'ın bildiği bir şey varsa o da şuydu: Eğer günlüğü bulurlarsa onu öldürürlerdi. Burada, herkesin önünde onu vurup öldürürlerdi.

"Ambulansta." dedi kekeleyerek. "Yolcu tarafındaki koltuğun altında. Önemli olduğunu bilmiyordum. Biz sadece–"

Yüzüne atılan başka bir tokatla susturuldu. "Artık 'biz' diye bir şey yok Bay Streetlunds. Karın öldü çünkü; günlüğü almıştı. Şimdi, ambulans nerede?"

Shaun düşünmek için çaba gösterdi. Ambulans şimdiye kadar muhtemelen çekilmişti, muhtemelen tamir için bir yerlere götürülmüştü.

"Acil biriminin girişinde bıraktım. Yemin ederim."

Kadın döndü ve Lauren'ın yatmış olduğu yatağın başındaki diğer üç polis memuruna işaret etti. Onlar da hep birlikte dönüp koridorda ilerlemeye başladılar. Shaun onların gidişini seyretti, sonra da korku dolu gözlerle, genç kadına baktı. Eğer başka bir şey bilmiyorsa bile onun bir polis memuru olmadığını biliyordu.

"Sen de kodeksi okudun," dedi sadece, tabancasını kaldırarak, "Bu yüzden senin de yok edilmen gerek, karın gibi."

Shaun eşinin öldüğünü biliyordu. Bunu kesin bir şekilde biliyordu ve bu kadına, bu 'polise', baktığında ve onun olanların sorumlularıyla ilişkisi olduğunu anladığında, içinde yeni bir duygu uyandı.

Hiddet.

Bir anda sıfırdan yüze çıktı. Birkaç kalp atışı zamanda adrenalin bedeninde kontrolsüz bir şekilde dolaşmaya başladı.

Kadın Lauren'ı öldürmüştü, o ya da onunla çalışan birileri. Lauren'ı öldürmüştü. Odaklan. Lauren'ı öldürdü. Hiddet. Lauren'ı öldürdü. Dişlerini gıcırdattı. O Lauren'ı öldürdü.

Shaun'ın gözünü kan bürüdü. Bakışları bir yere odaklandı, kaygıları uçup gitti. Tüm dünyada, tüm zamanlarda, sadece önündeki bu kadın vardı.

O Lauren'ı öldürdü.

O, onu öldürdü.

Kadın hâlâ konuşuyordu, tavrı kendini beğenmişti. Kazandığını sanıyordu.

"Şimdi karına katılma şansı yakaladın. Ölmüş karına."

Orospu. Orospu. Shaun çığlığın nereden başladığından emin değildi. Midesinin derinliklerinde bir yerden gümbürdeyerek yükseldi ve göğsünden fırladı. Boğazına geldiğinde bu, sığ sulara ulaşan ve tahrip edici gücünü serbest bırakan bir tsunami gibiydi.

Sonra patladı.

Kadın, tabancasını çıkarmış ama horozu çekmemişti. Shaun'la, kısa süre önce her şeyini kaybedip önünde kırık dökük bir şekilde oturan bu adamla, alay etmenin tadını çıkarıyordu. Gözlerinin önünde Shaun değişim geçirdiğinde, en çok şaşıran da oydu.

Tabancası, el bileğine gelen ağır, kuvvetli bir ters vuruşla elinden uçtu. Sonra hiddetle, bastırdığı tüm o kederle, duyguları zirve yapan Shaun, öne doğru atıldı.

Doğrudan kadına, alnını onun dişlerine vuracak şekilde saldırdı. Bedeni onunkini de beraberinde götürürken ilerlemeye devam etti; kadın darbenin gücünden sandalyesinden fırlayıp sırt üstü uçtu. Yere sert bir şekilde düştüler, Shaun kadının nefessiz kalmasına neden olacak şekilde onun göğsüne iniş yaptı.

Kadın polis memurunun şapkası uçunca, başı karo zemine sert bir şekilde çarparken omzuna gelen siyah, parlak saçları dalga şeklinde yayıldı. Shaun dizleriyle kadının kollarını sabitleyerek onun üstüne ata biner gibi bindi. Sonra başladı. Gözünü kör eden bir öfkeyle Shaun'ın yumrukları kadının suratına inmeye başladı.

Kadını yumrukladı, yumrukladı; kendini seyredebilecek kişileri umursamadan vurmaya devam ederek, kadının başına sağa sola savurmaya başladı.

"Sen... Lauren'ı... Öldürdün!" Birkaç saniye sonra kadının suratı tanınmayacak hale gelmişti. Dişleri Shaun'ın attığı kafadan dolayı dökülmüştü ve artık dudakları yarık, çenesi kırıktı. Kadın uzun süredir çığlık atamayacak halde olduğundan artık sadece kemiğin ete ve kadının başının yere çarparken çıkardığı tekdüze küt küt sesleri vardı.

Kurşun sesi.

Kurşun Shaun'ın sol omzuna geldi ve genç adam kadının üstünden devrilip yanına düşerken kurşunun isabet ettiği yer yandı. Kolundan kanlar fışkırdı; kurşun, kemiği ıskalayıp omuz kasından geçerek temiz bir şekilde dışarı çıkmıştı.

Shaun'ın eli hemen yarasına gitti, aniden gelen yakıcı acı öfkesini geçirdi. Diğer "Polislerden" birinin tabancasının doğrudan kendine yöneldiğini gören Shaun, sürünerek ilerledi. Bir sonraki kurşundan kaçmak için eğilirken ayağı kaydı. Kurşunun vınlaması havayı yararak, kulağının hemen yanından geçti.

Silahlı adam kendisine doğru koşmaya başlarken, o da yakındaki bir koğuş idare masasının arkasına daldı.

Eğer burada kalırsan ölürsün, dedi beyni, gerçekçi bir şekilde. Bu o kadar kötü mü olurdu, diye düşündü Shaun'ın beyni yanıt olarak. Belki de değildi. Artık uğruna yaşayacağı ne vardı ki zaten? Lauren gittiğine göre geriye ne kalmıştı? Sonra, her zamanki gibi, beyni ona bir cevap verdi. İntikam.

Başının hemen üstündeki masaya isabet eden başka bir kurşunun patlama sesi, Shaun'ın irkilmesine neden oldu. Polis memuru engelsiz bir şekilde ateş açma pozisyonuna gelmeden önce Shaun'ın sadece birkaç saniyesi vardı. Sadece bir seçenek vardı.

Tam çaprazında bir süre önce tırmandığı merdivenler vardı. Her kat arasında biri diğerinin üstüne denk gelen iki merdiven sahanlığı vardı. Shaun doğrudan koridorun diğer tarafına koştu ve sanki uçmak ister gibi kollarını ve bacaklarını iki yana açarak kendini boşluğa bıraktı. Ama uçmak yerine dipteki son birkaç basamağa sert ve hantal bir şekilde düştü, bu da ortadaki sahanlığa varmak için gerekli olan mesafeyi pek sağlamıyordu.

Shaun'ın şansına ve daha önce çarptığı hademenin kötü şansına, adam sorunun ne olduğunu görmek için yukarı çıkıyordu. Adam Shaun'a gelebilecek herhangi bir ciddi hasarı engelleyecek kadar tampon görevi görmüştü.

Ufak tefek İngiliz, şikâyet etmeye zaman bulamadan, Shaun ayağa kalktı ve bir kurşun tam ayaklarının altına isabet ederken sonraki basamaklardan hızla inmeye başladı. Başka bir kurşun geriye kalan basamağı yıkarken çimento parçaları her tarafa uçtu ve Shaun kapıdan geçip bembeyaz koridora çıktı.

Körlemesine koşarken tek düşüncesi; hayatta kalmaktı. Lauren'dan intikam almak için yaşaması gerekiyordu. Koridor boyunca hızla koşarak arkasında kanlı ayak izleri bırakırken, onlara bunu ödeteceğine dair yemin etti.

Bir köşeyi döndü ve nefes nefese kalmış bir şekilde etrafına bakındı. Kana bulanmış omzu hâlâ kızıl bir şekilde akıyordu. Kendisini takip edenlere izini kaybettirmesi gerekiyordu ama çok da enerjisi kalmamıştı. Uzun bir koridoru başka bir koridora bağlayan çapraz bir geçiş yerinde durdu. Bir koridorun sonuna varmıştı ve kendisini kovalayan sahte polis memurlarına dik bir açı çizerek koştu. Başka bir T şeklindeki yola geldi ve burada yapacağı seçimin hayat ya da ölüm anlamına geleceğini biliyordu. Sert ökçeli ayakkabılar arkasından yankılanarak geliyor, artan bir sesle çınlıyordu.

Şüpheye düşersen sola dön, diye emretti beyni. Bu onun ha-

yatı boyunca uyduğu bir kuraldı ve onu nadiren yanıltmıştı –ama ortadaki bahis hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Sola döndü ve tam da diğer iki "Polis" koridorun diğer tarafındaki köşeden dönüp gelirken koştu. Adamlar Shaun'ı görünce tabancalarını çektiler. Shaun düşünecek zaman olmadığını biliyordu, bu yüzden ilk kapıyı bulup tekrar sola dönerek kadınlar tuvaletine girdi.

Dışardaki koşuşturmadan habersiz bir genç kız, çok genç görünen suratına makyaj yaparken aynaya bakıyordu. Kısa bir etek ve üstüne yapışan, göbeği açık bir bluz giyiyordu; kulaklarında ise ufak kulaklıklar vardı. Shaun'ın içeri girip telaş içinde etrafına bakındığını fark etmedi. Shaun kadınlar tuvaletinin ortasından koşup geçerek karşı taraftaki bir kapıdan çıktı. Arkasında bir yansıma gören kız çığlık atıp zıplarken göz kalemini yanağından çenesine kaydırdı.

Shaun, kendini tekrar asıl koridorda buldu. Farkında olmadan kestirme bir yoldan geçtiği için artık ilk silahlı adamın arkasında kalmıştı. Shaun artık kendini vurmaya çalışan –tanıdığı- tüm polislerin bu katta olduğunu anlayarak merdivenlere doğru gitmek üzere sağa döndü. Tam o anda koridorun uzak ucunda başka bir şey gördü. Üzerinde geniş harfler olan yarı saydam bir çift kanatlı kapı: "Çamaşırhane". Shaun koridor boyunca koştu ve kapılardan hızla geçti. Oda boştu, pek çok insan ilk tabanca seslerini duyduklarında çıkıp gitmişti.

Odayı çabucak taradı ve üzerinde "Çamaşır Bacası" yazan plastik bir levhanın yanındaki duvarda, bel yüksekliğinde büyük, gümüş rengi bir pano gördü. Shaun kulpu çekti ve üstteki kısmın tümü dışa doğru açildı. Yakındaki muşambadan bir seleyi alıp içindeki lekeli hastane çarşaflarını çıkardı. Bunları çamaşır bacasına tıkıştırıp dinledi. Çarşaflar sektiler, görünüşe göre boşluk ilk baştaki dar girişten sonra genişliyordu.

Yaklaşık üç saniye geçmeden, kumaşın kumaş üstüne düşer-

ken çıkardığı yumuşak sesi duydu. Çabucak çarşaflardan iki tomar daha yapıp kalçalarından çok az daha geniş olan dar baca girişine tıkıştırdı –eğer üç saniyeden fazla bir süre boyunca serbest düşüş yapacaksa bu canını yakacaktı ama kafasına yiyeceği bir kurşundan daha fazla değil. Kapıların dışından ayak seslerinin yankılarını duyarken etrafında döndü. Beni arıyorlar, diye düşündü; muhtemelen tekrar merdivenlerden inerek kaçtığıma mı yoksa bu kattaki odalardan birinde saklandığıma mı karar vermeye çalışarak. Bacanın yan taraflarına tutunup yukarı tırmandı –burası dardı ve ses çıkarmadan bu işi yapmak zordu. Dar girişe önce bir bacak, sonra öbür bacak, sonra bacakları boşlukta sallanacak şekilde yüzü aşağıya bakarak kendini yavaşça aşağı bıraktı. Ayakları yaslamak için duvarları yokladı ama bir yere ulaşamadı.

Bedeni aşağı inerken baca daralmaya başladı, yaralı omzundaki keskin acı artık adrenalinle maskelenmiyordu. Vücut ağırlığını taşımaya çalışırken, kolu dayanamadı.

Üç saniye sonra, hastane çarşafları yığınını düşen bedeniyle sıkıştırarak sert bir iniş yaptı. Yere düştü ve neredeyse tek bir hareketle yığının içinden yuvarlanarak çıktı. Bu yuvarlanma, düşüşün neden olduğu acının çoğunu aldı -bu ve birden düşen, beklenmedik çamaşır yığınını incelemek için başına gelen iri yarı çamaşırcı kadın-.

Shaun yalnızca hastaneden olabildiğince uzağa gitmeyi düşünerek, zıplayıp ayağa kalktı. Tombul çamaşırcı kadın, Shaun çamaşırhane kapılarından çıkıp hastanenin teslimat bölümüne giderken şikâyet edemeyecek kadar afallamıştı. Bu, kadının yıllardır gördüğü en hareketli olaydı.

Shaun teslimat bölümünü kolaçan etti.

Kamyonlar. Etraflarında kimsenin olmadığı üç büyük kamyon. Bir tanesi hastane kamyonuydu. Onun bitişiğindeki, üstünde bir inek ve karton kutular içindeki sütlerin resminin olduğu bir

kamyondu. Üçüncüsü ise bir DHL kargo kamyonuydu –ve motoru çalışıyordu.

Shaun'ın ilk düşüncesi DHL kamyonuna binip gitmekti. Ama sonra bunun kadar kolay tanınabilen bir çalıntı araçla; tüm polis telsizlerine rapor edilmem kesin bir şey olur, diye düşündü.

Büyük, sarı araca doğru koştu. Sürücü bölümü küçüktü ama arkasındaki römork altı metre uzunluğundaydı. Shaun birkaç saniye boyunca, tüm o kargo paketleri arasına saklanmayı düşündü ama bu şekilde tuzağa düşmesi büyük bir olasılıktı.

Kamyon sürücüsünün geri döndüğünü belirten sesler, düşüncelerini böldü. Yere çöküp şirket üniforması giymiş göbekli adamın gözüne görünmeden bekledi. O anda aracın römorkunun yan tarafının altındaki çubukları ve tablayı gördü. Burası metal bir labirent gibiydi ama ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam görünüyordu.

Shaun yavaş yavaş ilerledikten sonra, tabla ve destek direkleri arasına kayarak girerken omzundaki acıdan dişlerini sıktı. Kollarını ve bacaklarını hiçbir tarafı görünmesin diye bükerek kıvrıldı. Oraya gireli bir saniye olmuştu ki sürücü yerine atladı ve büyük kargo tırını vitese taktı. Araç harekete geçti ve geriye doğru gitmeye başladı, teslimat bölümünden çıkıp uzaklaştı.

Shaun omzundaki zonklamanın son derece farkında olarak, daha da kıvrıldı. Yarasına dokunup irkildi. Yara yerindeki et kalkmıştı. Tüm bu hareketlerinden sonra, vücudunda pompalanan kan artık ceketinden dışarı sızıyordu. Günlüğü pantolonundan çıkarıp tekrar ceketinin geniş iç cebine koydu. Eğer onlar –artık her kimlerse- günlüğün ellerini uzatıp alabilecekleri kadar yakında olduğunu bilselerdi, Shaun hâlâ hayatta olur muydu? Şüpheliydi.

Artık tüm bunların; önünde o tuhaf sembolün olduğu kitapla ilgili olduğundan emindi. Birileri için bu günlüğün insanları öldü-

recek kadar önemli –Lauren'ı öldürecek kadar önemli- olduğunu biliyordu.

Lauren. Yüce Tanrım. Lauren gitmişti. Beyni bunu henüz kabullenmiyordu ama kendi gözleriyle görmüştü. Berduşu da vurup iki cesetten de kurtulduklarına hiç şüphe yoktu. Shaun eşinin bedenine neler yaptıklarını düşündüğünde, gözyaşları tekrar birikmeye başlarken gözlerini sımsıkı kapadı. Bunun cezasını çekeceklerdi.

Shaun her zaman iyi bir insan olduğunu hissetmişti. Ama şimdi, kendisi için gerçekten önemli olan tek insanın gidişiyle kurallar değişmişti. Umurunda olan tek şey; intikamdı. Shaun'ın uğruna yaşadığı şeyin ta kendisini elinden almışlardı ve artık Shaun bu boşluğu intikam düşünceleriyle dolduruyordu. Eğer yeterince öfkelenebilirse kalbindeki acıyı da geçiştirebilirdi.

Şu anda bu insanların kim olduklarını ve bu kitabın onlar için neden bu kadar önemli olduğunu bulmak zorundaydı. Genç kadın, Shaun ona kitabı okuduğunu söylediğinde şaşırmıştı. Ona kitabın İngilizce olduğunu söylediğinde bu, onu oynadığı rolden sıyrılma noktasına getirecek kadar sinirlendirmişti. Ne demişti? "Sen Aramice okuyabiliyorsun, öyle mi Max?"

Aramice, diye düşündü Shaun. Diğer kâğıt yığınları Shaun'ın hiçbirini anlayamadığı çeşitli dillerde yazılmıştı. Bunlardan bazılarının Aramice olması gerektiğini tahmin etti, ama kesinlikle hepsi değildi. Anlamasa bile diller hakkında, farklı olanları fark edebilecek kadar şey biliyordu.

Ama Aramice? Bildiği kadarıyla bu Orta Doğu dolaylarında bir yerdeki eski bir dildi, ama artık konuşulmuyordu, hele Kuzey Carolina'da kesinlikle.

Berduşun bir hırsız olduğu, onun bu belgeleri bir müzeden çalmış olduğu fikrini düşünüp tarttı. Ama bu da doğru gelmedi.

Müzeler genelde kiralık katiller tutmazlardı –en azından bunu yaptıklarını sanmıyordu- ve kitap destesi bir şekilde mühürlüydü. Shaun, Lauren dıştaki katmanı delerken çıkan tıslamayı ve çıkan kokuyu hatırladı. O nesnenin içinde eski, küf kokulu zamanlar saklıydı. Bir müze bu kadar eski bir şeyi mühürlü bir şekilde bırakmazdı; o nesne korunup sergilenirdi. Shaun duruşunu ayarladı ve kamyonun frenlerinin tiz bir çığlık attığını duyunca endişeyle etrafına bakındı. Sonra anladı: Duruyorlardı.

Neredeyse kalça yüksekliğindeki gözetleme yerinden sağına soluna bakındı. Hava karanlıktı ama şehrin ışıkları, siyahlığa derinlik katarken her nesneden yansıyıp geri dönüyordu. Sesler duydu.

"Bu gece burada çıkan kargaşayı duydunuz mu?" diye sordu İtalyan aksanıyla, tok bir ses.

"Buraya kadar gelip sizi her yerde görene kadar tuhaf hiçbir şey fark etmedim. Neden etrafta bu kadar çok polis var?"

Polis? Lanet olsun. Shaun şu anda polise güvenmiyordu.

"Bu akşam otobandaki kazaya neden olan kişilerin hastanede ya da çevresinde olduklarına inanmak için nedenlerimiz var. Eğer sakıncası yoksa kamyonunuza bir göz atacağız, olur mu?"

"Burada kargolardan başka bir şey yok," dedi sürücü, "Ama elbette, bakın."

Lanet olsun, iki kere lanet olsun. Gerçek polis ya da değil, bir kargo kamyonunun römorkunun altında gizlice seyahat etmek "Şüpheli davranış" olarak sınıflandırılabilirdi.

"Teşekkürler, sizi çok tutmayacağız." Memurun botları, adam dönerken soğuk zeminde çıtırtılar çıkardı. Shaun donup kaldı. Bir buçuk metre uzakta bir el fenerinin dairesini gördü. Işık bir an kayboldu, sonra polis memuru geniş kargo römorkunun etrafını dolaşırken tekrar göründü.

"Arka tarafı açar mısınız?" diye seslendiğini duydu, aksanlı sesin. Sonra ön kapı açıldı ve sürücünün ayağı yere değdi.

"DHL'de ön taraftan açma diye bir şey yok; biz eski usul yapıyoruz." Adam yan tarafa yürüdü ve Shaun bir kilit sesi duydu, sonra arkadaki storlu kapı açıldı. Birkaç dakika sonra tüm römork, polis memuru içine tırmanınca onun ağırlığıyla biraz çöktü.

"Baksanıza, buraya girmek için arama izni gibi bir şeyinizin olması gerekmiyor mu?" diye sordu sürücü. "Bu gece yapmam gereken bir sürü teslimat var ve yarın öğlen New York'ta olmam için yola çıkmam gerek."

Paketlerin karıştırıldığı bir sürenin ardından adam yere atlarken römork tekrar havaya kalktı. El fenerinin ışığı etrafta biraz daha dolaştı. Sonra ışık Shaun'ın saklandığı yerde, römorkun altında gezinirken daha da parlak bir hal aldı.

Shaun ancak yarım metre uzaktaki yavaş adımları dinleyerek nefesini tutarken kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Hemen arkasında aşağıya sarkan geniş bir şaft milinin arkasına kıvrıldı. Fenerin ışığı, avını ararken havayı tadan bir yılan gibi ileri geri hareket etti.

Sonra gitti.

Kamyon tekrar koltuğuna oturan sürücünün ağırlığı altında, inip kalktı ve kapı sert bir şekilde çarpıldı. Polis römorkun yan tarafına iki kez vurdu. Shaun yine vites sesini duydu ve kamyonun onu hastane kapılarından çıkarırken yalpalamasını hissetti. Tuttuğu nefesini bıraktı. Güvendeydi.

BÖLÜM: 16

İKİ YIL ÖNCE

David Black aptal bir adam değildi. Belki sosyal anlamda biraz beceriksizdi, belki giyim kuşam konusunda biraz hırpaniydi ama hiç kimse onu aptal olmakla suçlayamazdı. Aslında çok az beyin verileri, David'in hızıyla işleyebilirdi. David bilgisayarları biliyordu. Kodlamayı biliyordu. İnterneti biliyordu ve dijital video hakkında bilinebilecek her şeyi biliyordu. Aptal değildi. Evine ateş açılıp patronu Randy Bilis'in eşi ve çocukları önünde kendi evinde vurulmasının üstünden bir yıldan fazla bir zaman geçmişti. Bunu yapanı hiç kimse görmemişti. Haberler, sokağın karşısından ateş açan bir keskin nişancıyı suçlamışlardı ama David olayın aslını biliyordu. David'in evi hedef alınmıştı ama ateş açılan şey sadece evi değildi. Tüm bunlarda bir ironi varsa o da o gece David'in evinde birilerinin öldürülmüş olmasıydı. Bunun ancak bir hırsız olduğunu tahmin edebilmişti. Polis bunun evsiz bir adam olduğunu söyledi, çünkü; onu tespit edecek hiçbir kayıt yoktu. Adamın haberlerde çıkmaması muhtemelen bu nedendendi. David olayın aslını biliyordu. Birilerinin o gece evinde bir şeyler aradığını ve yanlışlıkla vurulduğunu biliyordu.

Şaşmaz bir inek olan David, yedeklemeye şiddetle inanıyordu. Tüm veri sürücüleri RAID(*) olarak adlandırılmıştı, yani Bağım-

(*) RAID. Redundant Array of Independent Discs. (ç.n.)

sız Diskler Yedek Dizisi. Her şeyinin yedeği vardı. Her şeyinin. Fırtınadaki büyük bir elektrik kesintisi sırasında, üniversiteyken yaptığı bir kısa filmi kaybettikten sonra paranoyaklaşmıştı. Bundan sonra, ilkinin üstüne asla çıkamayacağını söyleyerek başka bir film çekmemişti. Aslında teknik becerileri sanatsal olanlar karşısında epey ağır basıyordu ama şimdi verilerini yedekleme konusunda tedbirli davranıyordu.

David bir yıldır kaçaktı ve zamanı kendisinin öldürülmesine teşebbüs edilen gizemli durum hakkında elinden geldiğince çok şey öğrenmek için çalışarak dikkatle geçirdi. Oyuncuların kim olduğunu bildiğini sanıyordu ve kimin yardımcı olabileceğini bildiğini de sanıyordu. Bir salı akşamı bu adamla buluşmaya karar vermesinin ve elindeki ufak evrak çantasına bu kadar sıkı bir şekilde tutunmasının nedeni de buydu. İçinde tüm bu belaları başlatmış ufak, bozuk para büyüklüğündeki diski oynatabilecek dünyadaki iki birimden biri vardı. Bir yıl önceki o çok önemli günde hayal kırıklığına uğrayan Avrupalılar'a gösterdiğinden ve onlar da oynatıcıyı ödül olarak aldıklarından bu yana birim üzerinde dikkate değer geliştirmeler yapmıştı.

Kararlı bir şekilde bu Paris sokağı boyunca yürüdü. Kafeler hâlâ açıktı ve sokaklar hayat doluydu. Bilerek halka açık bir mekân seçmişti. Sadece kalabalık bir kafenin ortasında ya da üç katlı apartman dairesinin çatı katına çekildiğinde güvende hissediyordu. İkinci mekânda ihtiyacı olan her şey vardı: yüksek hızlı internet bağlantısı, fatura adresi yok ve çevredeki sokakları açık bir şekilde görebilme imkânı. David bu günlerde tedbiri elden bırakmıyordu.

Güzel Gare du Nord'dan çok da uzakta olmayan kafeye yaklaştı. Dairesinden bir çıksa Paris'in tadını çıkaracağından emindi ama bunu yapmayacak kadar tedbirliydi. Dünyası; eve teslim yiyecekleri tüketmekten, sattığı yazılım ürünlerinin telif ücretlerini

toplamaktan, internetten indirdiği filmleri seyretmekten ve tabii ki araştırmasına devam etmekten ibaretti.

David yaklaşırken manzarayı taradı. Birkaç genç sevgili soldaydı; ufak tefek, yaşlıca bir kadın sağdaydı; geç saatlere kadar çalışan bir grup iş adamı ise arkadaydı. Sonra tam köşede onu gördü. David cam kapıdan, yalnızca Alberto olarak tanıdığı adamı tek başına oturup yatay olarak katladığı gazeteye göz atarken gördü. Gazetenin katlanma şekli işaretti. İçeriyi bir kez daha kontrol ettikten sonra kafeye girdi ve garson kızlardan birine "kazayla" çarptı, sonra gelip gazete okuyan adamın tam çaprazındaki köşeye oturdu. Adam konuşmaya başlarken, okumaya devam etti. David'in huzursuzlanmasına neden olan bir İspanyol aksanıyla konuşuyordu.

"Yanınızda mı?"

"Yanımda."

"Gidebileceğimiz bir yerimiz var. Onu seyretmek için."

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Burada izliyoruz ya da hiçbir şey yok." Adam gazetesini indirdi ve David'e baktı. Durdu. Değerlendirmek için.

"Anlıyorum." dedi en sonunda. "Bize güvenmemenizi anlıyorum ama eğer elinizde söylediğiniz şey varsa size göstereceğim şey sizi ikna edecektir..." Bir an durdu. "İşinizi anladığıma."

"Önce bana bu kodekin neden bu kadar önemli olduğunu söyleyin."

Adam David'e gülümsedi. "Bu kodeki siz geliştirdiniz. O alette oynatmak için bir diskinizin olması gerekirdi –ve bana neden diye soruyorsunuz?" Adam yarı şaşkın, yarı eğlenmişti.

"Disk boştu. İçinde sadece yazılar vardı." dedi David çekinerek.

"Boş. Evet, öyle olması gerekiyordu." İspanyol'un kaşları

yukarı kalktı. Kısa, siyah saçları vardı ve David elli yaşlarında olduğunu tahmin etti.

"Metinde ne diyordu?" diye sordu adam.

"Bunu size söylemem gerektiğini sanmıyorum."

"Söyleseniz iyi olur ama söylemek zorunda değilsiniz. Tahmin edebilirim. Şöyle bir şeyler diyordu: 'KİMLİK NO: 0012. KİŞİ: Napolyon Bonapart. AJAN: X10'" Adam yazanları tam olarak söylemişti.

David donup kaldı. Bunu biliyor olamazdı. Birimi beraberlerinde götürmüş; Fransız ve İtalyan'la birlikte olmadığı sürece.

"Bunu nasıl biliyorsunuz?" diye sordu hemen, şüpheyle.

"Biliyorum," diye başladı söze adam, "Diskin bulunduğu yerden dolayı. Disk daha sonra, çabalarından dolayı işkence gören bir üniversite yaz öğrencisi tarafından arkeolojik bir kazıdan bulunup çıkarıldı. Waterloo Savaşı'nda ölmüş bir adamın iskeletiyle birlikte bulundu. Diskte ne dediğini tahmin ettim çünkü; söylemesi gereken şey bunlardı. İçinde daha fazlasının olmasına niyetlenilmişti."

"Söylemesi gerekenler mi?" diye sordu David.

"Bak, ikimizin de görmek için buraya geldiği şeyi size göstereyim." Bir DVD'yle bir düğmenin gayri meşru çocuğu gibi görünen; bozuk para büyüklüğünde bir disk çıkardı. "Eğer bu diskte içinde olduğunu düşündüğüm şeyi görürsek, o zaman sorularınızın pek çoğu cevaplanacaktır." Gözleri kafede dolaştı. "Yine de bunu burada yapma konusunda rahat hissetmiyorum."

"O zaman sanırım gitsek iyi olur." David kalkmak için işaret etti.

"Hayır, hayır, hayır. Elbette. Eğer burada olması gerekiyorsa o zaman öyle olmalı. Oynatıcı yanınızda mı?"

David, gümüş ve siyah renklerde ki küçük evrak çantasını ma-

saya koydu. Kendisini oynatıcıya bağlayan kelepçe sert masayla buluşunca bileklerinden madeni bir ses geldi.

İspanyol gülümsedi.

David ön taraftaki şifreli kilitle oynadı ve çanta, dilini dışarı çıkarıp açıldı. David bir nefes alıp kapağı kaldırdı ve karmaşık bir arayüz ortaya çıktı.

Panelin aşağısında bir dizi sayı, ışık ve düğme görünüşte yüzeyde rastgele bir şekilde dizilmişti. Üst kısmın tamamı koyu, dikdörtgen biçiminde bir ekrandı.

Yan taraflarda iki çift kulaklık küçük gözlerde duruyordu. David bunları yerinden çıkarıp bir çifti Alberto'ya uzattı. Yaşlı adam her bir ucunda bir çıkıntı olan, siyah renkli uzun bir pamuklu ip gibi görünen ufak kulaklıkları aldı. Bunları birime bağlayan hiçbir şey yoktu.

"İşte böyle." dedi David, kendi kulaklıklarını kulaklarına takarken. Yaşlı adam onun yaptığını yaptı.

"Şimdi, bir şey duyabildiğiniz zaman bana söyleyin." David birimdeki bir kadranla oynamaya başladı, sonra birkaç düğmeye bastı. "Her kulaklık, kulağın doğal titreşim armonisiyle etkileşime giren benzersiz bir frekansla çalışıyor. Bir sinyal gönderiyor, beyin dalgalarından gelen yanıtı okuyor ve birime geri besleme yapıyor. Yani, kulaklık kulağınıza göre ayarlandığında başka hiç kimse sizin dinlediğiniz şeyi duyamayacak. Eğer başka biri kulaklığı alıp takarsa hiçbir şey anlayamaz. Şu anda ikisi de bana göre ayarlı."

David, Alberto'ya dikkatle bakarak kadranı yavaşça çevirmeye devam etti. En sonunda yaşlı adamın kaşlarının arası kırıştı ve başını kısaca salladı.

David bu ayarı hafızaya aldı. Sonra güneş gözlüğü gibi görünen bir şey çıkardı. Esnek bir malzemeden yapılan siyah, parlak

gözlük Alberto'nun yüzüne sanki onun ölçülerine göre yapılmış gibi oturdu.

"Şimdi," diye devam etti David, "ekrana bakın ve bir görüntü gördüğünüzde bana söyleyin."

Kontrolleri yeniden açıkladı. "Bu, kulaklık gibi çalışır ama sizin eşsiz görme bilgilerinize göre ayarlanır. Mercekler, herhangi birinin gizlice görmesini engelleyen dairesel bir optik polarmaya sahip."

"Bir şeyler görüyorum."

"Nedir?"

Alberto, görüntü görüş açısına gelirken gözlerini kıstı. "Burada... 'Siktir... Oradan.' yazıyor."

"Evet, birilerinin birimi kurcalamaya çalışması durumundaki önceden saptanmış değer bu. Bakmaya devam edin." David kadranı ayarladı.

"Evet! İşte! Burada şey diyor, 'Merhaba, aşk yuvasına hoş geldiniz.'"

"İşte bu." dedi David ve kendi gözlüklerini taktı. "Yine, eğer birileri bu görüntüyü kaydetmeye çalışırsa ya da omzunuzun üstünden bakarsa ya da özel olarak kendileri için ayarlanmamış gözlükleri varsa tek görecekleri siyah bir ekrandır."

"Çok etkileyici." dedi İspanyol adam, merceklerin altında gözlerini kırparak.

Ana fikri vurgulayan David devam etti: "Eğer birileri bu birimi çalmaya kalkarsa çalıştıramaz. Bunun üstesinden nasıl gelineceğini bilen tek kişi benim."

"O zaman üstesinden gelin de görelim Bay Black." Alberto küçük, parlayan diski parmak ucunda uzattı. David bunu aldı. Alt taraftaki ufak bir panelde parmağını kaydırdı ve yaklaşık olarak sıradan bir DVD'nin boyutlarında geniş bir tabla çıktı. Tablada

Karanlığın Ordusu(*) diye etiketlenmiş bir disk vardı.

"Ner var yani, eğer bu şeyi yapmışsam bununla filmler de izleyebilmeliyim." dedi biraz savunmacı bir tavırla. Blu-Ray'i çıkarıp tablanın merkezine küçük diski koydu ve birim bunu yuttu.

"Nefesinizi tutun." diye gülümsedi David ve sonra oynat düğmesine bastı.

Siyahlık.

Hiçbir şey yok.

Siyah üstüne beyaz harflerle bir metin:

KİMLİK NO: 0011
KİŞİ: Napolyon Bonapart
AJAN: X9

Siyahlık. Görüntü.

İlk başta bir şeyler görüp görmedikleri kesin değildi. Sonra, turuncu nokta tekrar geldi. Bu uzaktaki bir ışıktı. Tüm ekran birdenbire aydınlanırken bir ayarlama yapılmış gibi görünüyordu.

Birdenbire sesler gelmeye başladı. Yavaşça hareket ederek durgun suları yaran kürekler. Sonra görüntünün aydınlanmasıyla film, görüş alanına girerken hem David hem de Alberto'nun nefesleri kesildi. Bu deneyim yoğundu, bekledikleri hiçbir şeye benzemiyordu. Ufak bir sandalın içinden, sandal bir uçurumun dik yüzüne doğru yaklaşırken dışarıya bakıyorlardı. Uçurumun en tepesinde bir kışlayı andıran sade, taş bir yapı vardı. Görüntünün kendisi dikkat çekici olsa da bunu görüntüleme şekilleri görüntüyü gölgede bırakıyordu. Paris'teki bir kafenin ortasında iki adam,

(*) Karanlığın Ordusu (Army of Darkness): 1993 yapımı Amerikan korku-komedi filmi. (ç.n.)

başka bir dünyaya dalıp gitmişlerdi. Film ikisinin de üç boyutlu filmlerin şimdiye kadar gördüğü, görecekleri en iyi versiyonuyla, ekrandan çıkıyormuş gibi görünüyordu. Görüntü, emsalsiz bir derinlik ve netlik hissi veriyordu, sanki uçurum ekrandan çıkıyormuş ve su da her an suratlarına çarpacakmış gibi duruyordu.

Alberto Eduardo Florez, ön plandaki bir adamdan kürekler-den birini kapabileceğine ikna olmuş bir şekilde parmaklarını öne uzattı. Parmakları ekrana çarptı ve tüm ekran biraz sarsıldı. Kendi kendine küfretti, sonra çabucak haç işareti yaptı. David bunu fark etmedi; o filmin karmaşıklığı, gerçekçiliği, detayından serseme dönmüştü. Bu oynatıcıyı kendisi tasarlamıştı, kodeki tersine mühendislik yaparak kendisi çözmüştü ama bunun nasıl olduğu hakkında bir fikri yoktu.

"Giovanni bunu gördüğünde..." diye mırıldandı Alberto. "Bu onun beklediğinden bile fazlası, eminim."

David Alberto'nun kim hakkında konuştuğunu bilmiyordu ama aklının bir köşesine bu adı not etti.

Alberto gözlerinin önünde akan filme dikkatle baktı ve rüzgârı neredeyse suratında hissedebildi. Bir sandaldaydılar, ada gibi görünen bir yere doğru ilerliyorlardı. Geceydi. Tek ses suyun şıpırtısı ve birkaç adamın sakin nefes alıp verişlerinden geliyordu. David hemen arkasından birinin bir şeyler fısıldadığını düşünerek kafasını çevirdi ama tek gördüğü masa üçte sohbete gömülmüş bir çiftti. Sesin kalitesine inanamadı. Tekrar ekrana baktı.

İnce işçiliğe sahip altın bir yüzük takmış bir el ekranın altından çıkıp kürek çeken adamın omzuna kondu. Fransızca bir şeyler söylendi ama David anlamadı. Sonra bir ses yüksek ve net bir tonda İngilizce bir şeyler söyledi. "Bu adam Jean-Paul." Kürek çeken adam döndü ve başını evet anlamında salladı. Amerikan aksanlı adam devam etti. "Eğer bana bir şey olursa cihazı o alacak. Kendisi saklanma yerini biliyor."

Uzakta bir yerlerde bir tüfek patlaması duyulunca, ses huysuz bir şekilde bir şeyler fısıldadı. Görüntü yaklaşık iki metreden daha geniş olmayan kumlu bir alana kayarak giren sandalın pruvasını gösterdi. Bu, dikey kaya duvarındaki çok ufak bir oyuktu. Görüntü, olayı filme alan adam sandaldan atlarken sallandı. Diğer iki adam da yere atladı. Jean-Paul ve konuşan adam da dâhil olmak üzere toplamda dört kişi vardı.

"Elba ada hapishanesine vardık. Bu üç adamın cesareti kayıtlara geçmeli: Jean-Paul Luvié, Benoit Fontéyne ve François Buviour." Ekran her adam kendi adını söylerken onun suratını gösterdi. Adamlar doğrudan kameraya, David ve Alberto'ya bakıyorlardı. Detaylar inanılmazdı. Her gözenek belirgindi.

"Bu adamlar bizim davamız için hayatlarını riske attılar ve ben hayatta kalmazsam ne yapılması gerektiğine dair talimatlar onlarda mevcut. Şimdi başlıyor. Jean-Paul birimi üzerinde taşıyacak."

Görüntü tekrar kesildi ve ipten bir merdivene benzeyen bir şeye tırmanan adamları gösterdi. Konuşmaları, fısıltılı emir cümleleriyle Fransızcaydı.

Film, adamları gizlice tırmanıp bir duvarı aşarlarken ve sonra da çimenlik bir avluya yüksek bir yerden bakarlarken takip etti. Beyaz pantolonlu ve kırmızı ceketli üç muhafız görülebiliyordu. Kameraman bir kez daha taş duvarın arkasına pustu, sonra yeni bir yüze döndü. Bu adam günümüz Amerikan aksanına sahipti ve suratı ekranda tam olarak görünürken, Alberto yumruğunu ısırarak soluk soluğa kaldı. "Aman Tanrım! Alex!"

Daha önce duydukları aynı ses konuştu. "Strickland'a söyle, ona bir bira borcum var; o gerçekten bir dahi." dedi adam göz kırparak. Bunu söyledikten sonra döndü ve sessizce, hızlı bir şekilde duvarın üstünden zıpladı. Kamera, adamlar inanılmaz bir hız ve beceriyle üç muhafızı alt ederken olan biteni seyrediyordu.

Görüntüler film durup başladıkça karışıyordu. Koşma, saklanma, dövüş. Jackie Chan'ı gururlandıracak yakın dövüşler. Bu adam, Alex, seyreden iki adamı tamamen kendine hapseden görüntü ve seslerle daha da yoğun hale gelen ve David'in daha önce hiç görmediği beceriler sergiliyordu.

Sonra adamlar içerideydi; en sonunda düzelen, loş bir şekilde aydınlatılmış bir merdiven boşluğundan aşağı doğru indiler. Uzun bir koridora girdiler. Sol duvar boyunca demir kapılar vardı. Sağ tarafta ise tırtıklı bir kayadan yapılmış ve insan yapımı bloklardan ziyade doğal taşlardan oyulmuş duvar pürüzlüydü.

Şimdi sadece iki adam görülebiliyordu. Alex adındaki Amerikalı ve Fransızlardan biri. El fenerlerinin ışığı ayaklarının altındaki kaygan zeminden yansırken dikkatle ilerliyorlardı.

İki ya da üç dakika sonra adamlar durdu. Şu anda David ve Alberto'nun, görüş açısından sahneyi deneyimlediği Jean-Paul demir bir kapıya doğru devam etti. Kapı yekpareydi ve yalnızca göz hizasındaki ufak bir pencere, çeliğin devamlılığını bozuyordu. Bir el uzandı ve parmaklıklı pencerenin sürgüsünü yana kaydırdı. Kamera parmaklıkların arasından içeri bakmak için daha yakına geldi.

Bu belki gururdu, belki öfke ya da belki kendisini tutsak edenler için hissedilen kibir; ama içerideki adam pencerenin açılma sesine tepki vermedi. Hücrenin uzak tarafındaki duvara sırtı dönük bir şekilde oturuyordu.

Pencere yoktu ve tek ışık, hücre duvarının yukarısındaki ince, yatay bir menfez gibi görünen yerden içeri giriyordu. Adam ufak tefekti. Koyu renk saçları ve gagayı andıran, aristokratlara özgü bir burnu vardı. Ön tarafındaki karanlıkta bir şeyler görüyormuş gibi doğrudan ileriye bakıyordu. Başını kaldırıp bakmasına neden olan şey Fransızca yapılan selamlamaydı.

"Salutations, mon seigneur.(*)" Adam, başını yavaşça yana eğdi.

"İngilizler gardiyanlarını eğitmeye ne zaman başladı?" Ses tonu alaycı fakat meraklıydı.

"Efendim, size bir soru soracağım ancak bunu dürüst bir şekilde cevaplamanıza ihtiyacım var. Eğer sizi bu gece bu hapishaneden çıkarır ve Fransa'ya gönderirsek sorularımıza cevap vermeyi kabul eder misiniz?"

"Eğer beni bu gece bu hapishaneden çıkarır ve Fransa'ya gönderirseniz size Belçika krallığını hibe ederim. Söylesenize, Paris'te tahtta kim oturuyor?" dedi adam ayağa kalkarken, gözleri karanlığa alışık olduğu için kolaylıkla hareket ederek.

"Viyana Kongresi, Avrupa'da monarşi eğilimini tamamen onayladı ve demokrasinin her türlü kalıntısını ayrıştırdı. XVIII. Louis'yi kral olarak başa geçirdiler."

Hücredeki adam kapıya doğru yürüdü. Uzun bir adam değildi ama onunla ilgili bir şeyler onun iriyarı görünmesine neden oluyordu. Bu loş hapishane hücresinde bile varlığını hissettiriyordu. Gururla ayağa kalktı ve kapıdaki on beş santimlik pencereden görebildiği bir çift göze, küçümseyerek baktı.

"XVI. Louis'nin kardeşi mi? O korkak mı?" diye sordu adam, büyük bir şaşkınlıkla.

"Mösyö Bonapart, bizimle hemen gelmelisiniz." Kamera sola dönerken İngilizce sesler ve bağırmalar duyuldu. Görüntü birden değişti. Eller kırmızı ceketli bir adamın boğazına sarıldı. İngiliz muhafız nefes almak için mücadele etti ama boşunaydı. Dışarıdalardı ve ıslak çimenler ay ışığında parlıyordu. David adamın gözlerinden yaşamın uçup gitmesini seyretti. Kamera, tekrar üç

(*) Fr. Selamlar efendim. (ç.n.)

tane daha kırmızı ceketliyi hızla etkisiz hale getiren ve inanılmaz dövüş becerileri sergileyen Alex adlı adama doğru hareket etti.

Ama Fransızlardan biri vuruldu. Bedeni cansız, ağzı açık bir şekilde ıslak çimenlerde uzanıyordu. Yakındaki bir duvarın arkasında saklanan mahkûm Napolyon Bonapart, Alex'in İngiliz saldırganları etkisiz hale getirmesini bekledi.

Saniyeler sonra görüntü yan taraflardan sallandı ve siyaha döndü. Beklediler.

Siyahlık. Beklediler. Hiçbir şey yoktu. Siyahlık.

En sonunda ekranda "VERİ AKIŞININ SONU" diye bir metin belirdi ve sonra bunun yerine "MERHABA, AŞK YUVASINA HOŞ GELDİNİZ." diye bir cümle geldi.

Tabanca patladı.

BÖLÜM: 17

Kamyon yirmi dakikadan fazla bir süre sonra ilk kez durdu. Trafik ışığı kırmızı yanarken, Shaun metal tüneğinden yuvarlanıp yola atladı. Işık yeşile döndü ve kamyon kaçak yolcusunu karanlık gökyüzüne bakar bir şekilde aşağı bırakarak yoluna devam etti. Etrafta başka araba yoktu.

Shaun yavaşça, acı çekerek ayağa kalkıp etrafını kolaçan etti. Tüm ağırlığıyla kamyonun alt tarafına tutunma çabası onu tüketmişti. Hareket etmesi ama bundan daha önemlisi uyuması gerekiyordu. Bir köprüdeydi ve altı metre kadar aşağıda geniş bir beton kanal gördü. Üstgeçidin bittiği yere yalpalayarak yürüdü ve çitin üstünden atladı. Aşağıdaki gölgelikli boşluğa giden uzun, beton bayırdan aşağı yarı kayarak, yarı koşarak ilerledi. Saklanacak güvenli bir yer. Bu yer, ona çocukken Grease filmindeki araba yarışını gördüğü zamanı hatırlattı. Sonra dibe ulaşıp yukarı bakınca beyni araya girdi. Hayır. Daha çok Terminatör gibi.

Üstgeçidin korkulukları arasından bir kamyonun dalmasını ve acımasız kovalamaca sonunda, kendisine doğru son hızla geldiğini görmeyi bekledi ama bu olmadı. Yağmur yağmaya başladı ama Shaun sığınağına doğru koşmak yerine yürüdü. Koşmaktan bıkmıştı ve olanları düşününce yüzüne vuran serin yağmur damlalarını umursamadı. Beton zemine çöktü ve dizlerini göğsüne çekti. Nerede olduğunu bilmiyor, sadece kovalandığını biliyordu. Lauren'ın hatırına, işleri yoluna koymak amacıyla sadece yarı-mantıklı bir plan yapmıştı. Onun ölümünün boşa olmasını istemiyordu. Kalın kitabı ceketinden çıkardı ve kaldığı yeri çabucak buldu. Gözlerindeki yaşları silmek için avuç içini kullanırken iç çekti ve sokak lambasından gelen loş ışıkta okumaya başladı.

BÖLÜM: 18

Uyandığımda gözlerim bağlıydı. Ellerim arkamda bağlıydı ve keskin bir koku burnumu ve ağzımı dolduruyordu. Zemin soğuk ve taştı. Yan dönmüş yatıyordum ve ortalık sessizdi. Boğazımı tükürükle ıslatmaya çalıştım ama hiç tükürük kalmamıştı. Boğazım pütür pütür, derisi soyulmuş gibiydi ve açtım. Tüm algılarımla, zihnimde etrafımın bir resmini çizmeye çabaladım. Beceriksiz bir şekilde yuvarlanıp dizlerimin üstünde doğruldum ve bu çabamdan dolayı sarsıldım. Açlıktan zayıf düşmüştüm. Ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikrim yoktu; bilincimin ne kadar zamandır kapalı olduğuna dair bir tahminim yoktu, o yüzden bir sonraki duyduğum ses çok yardımcı oldu.

"Uyanmışsın." Bu tok, sert bir sesti. Sesin sahibi Romalıydı ama bunun onun ana dili olmadığı açıktı. Cevap vermeye çalıştım ama ağzım konuşamayacak kadar kuruydu. Öksürünce ağzıma balgam ve kan geldi ve göğsüm bu yüzden yandı.

"Rahatla." dedi ses yine. "İki gündür orada uzanıyorsun. Öldüğünü sanmıştım. Ölmemen iyi."

Ona katılmak zorundaydım. "Gözündeki bağı çıkarmana yardım ederdim ama duvara zincirle bağlıyım." dedi, zincirlerinin tıngırdaması söylediklerini doğruluyordu. Yine boğazımı ıslatmaya çalıştım ama beceremedim.

"Konuşamıyorsun çünkü günlerdir onların dumanını soluyorsun; bu da seni uyutuyor. Ben üç gündür uyanığım ve keşke tekrar uyusam diyorum."

Yine denedim ve yine hiçbir şey söyleyemedim.

"Merak etme. Sesin zamanla geri dönecek. Sana bildiklerimi anlatayım da son ikisinin sorduğu soruların aynılarını sormaktan seni kurtarayım." Sesinde kötülük yoktu, sadece beni rahatlatan içten bir dürüstlük vardı.

"Bir Roma zindanındasın." diyerek söze başladı. "Bir mahkûmsun. Sebeplerin sende saklı, gerçi yanlış zamanda yanlış yerde olmak gibi basit bir suç işlediğini sanıyorum."

Konuşan kişi duruşunu değiştirirken zincirleri tıngırdadı. "Adım Malbool. Afrika'dan geldim, buraya kadar aylarca seyahat ederek." Tok sesli adam durup sonra şöyle dedi: "Kabilemden koparılmamdan bu yana yedi yıl geçti. Burada bir köle olmaya zorlandım ama pek çok kölenin aksine efendim beni eğitti ve bana Roma dilini konuşmayı öğretti. Sonra Roma muhafızlarıyla başı derde girdi ve ben de kendimi burada buldum."

Bu sanki onun hikâyesiymiş ve söylenecek başka hiçbir şey kalmamış gibi sustu. Yine sesime hâkim olmaya çalıştım ve bu kez kulak tırmalayıcı bir ses çıktı.

"Burası... Neresi?"

"Arkadaşım," dedi Malbool, "Muhteşem Roma şehrine hoş geldin."

Roma, dünyanın merkezi... Chorazin'de kaldığım kısa süre boyunca burası hakkında epey şey öğrenmiştim ve burada olduğuma hiç inanamıyordum.

Sonraki iki gün boyunca gözlerim bağlı kaldı ama ellerim ben uykudayken bir ara çözülmüştü. Kollarımın üst kısmı hâlâ bağlıydı. Bana yemek verdiler ama konuşmadılar ve birkaç yemek sonra konuşabildim. Ben de zincirliydim; rutubetli zindan duvarına giden kısa bir zincire sahip kalın, demir bir halka ayak bileğime takılıydı.

Malbool ilk geceden sonra hücremden çıkarıldı ve bildiğim kadarıyla yalnızdım. Öleceğime inanıyordum. Bu zamanı Mishca'nın kimliğimi yeniden keşfetmekle ilgili söylediklerine, odaklanarak düşünmek için kullandım.

Kendimle ilgili bildiklerimi düşündüm. En azından iki dili konuşuyordum ama bunu tamamen şans eseri fark etmiştim. Denenmediğim sürece daha fazla dil konuşup konuşmadığımı bilemezdim. Filistin topraklarında uyandım ama tipik bir İsrailli gibi görünmüyordum. Fiziksel olarak güçlüydüm ve dövüş becerilerim vardı. Bu becerileri nasıl ve niçin edindiğimi bilmiyordum ama kesinlikle eğitilmiştim. Son olarak, şimdi kendimi büyük Roma ordusu tarafından tutuklanmış olarak buluyordum. Beni neden istiyorlardı?

Bir cevap aldığımda, dört gün dört gecedir hapistim. Merdivenlerden inen ayakların tanıdık sesini duyduğumda yarı büzülerek duvara doğru gittim. Zindan kapısı açıldı ve gözlerim hâlâ bağlıyken sert bir şekilde ayağa kaldırıldım, başka bir çift el ise ayak bileklerimdeki zincirleri çıkardı.

Dört kaba el beni merdivenlerden yarı sürükleyip yarı rehberlik ederek çıkardılar ve bir çeşit arabaya bindirildim. Ben ve benim arkamdan içeriyi yoğun bir ter kokusuyla dolduran iki iri yarı adam binerken arabanın yalpaladığını hissettim. Görmeden, kollarımın üst tarafı bağlıyken sadece beni fırlattıkları yerde çaresiz bir şekilde uzanabiliyordum.

Yolculuk yaklaşık yarım saat sonra, beni zapt edenlerin kollarının beni yine kavramasıyla arabadan aşağı sürüklenmem ve zorla ayağa dikilmemle son buldu. Ayak seslerini, sonra insanların seslerini duydum.

"Emrettiğiniz gibi adamı getirdik efendim." dedi boğuk bir ses.

"Mars aşkına! Daha adamdan faydalanamadan onu öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Gözündeki bağları ve üstündeki ipleri çözün. Bir yere gitmiyorsun, değil mi arkadaş?" Bu soru bana yöneltilmişti.

Neredeyse anında, tenime değdiğini hissettiğim soğuk bir bıçakla kesilerek kollarımdaki ipler, yere düştü. Gözlerimdeki bağ sert bir şekilde çekilip alındı ve her ne kadar gözlerim kapalı kalsa da ışık başımı ağrıttı. Gözlerimi çok yavaşça açtım.

Çözülmemi emreden ikinci ses, "Evet, adın nedir?" diye sordu, otorite dolu bir sesle. Her şey beyazdı. Her şey bulanıklaşıyordu. Gözlerim sulandı ve önümdeki renkli lekelere baktım.

"Adım Saul." Gırtlağımı kullanmayalı bir günden fazla olmuştu ve çıkan ses bana ait değildi.

"Benim adım Saul." diye tekrarladım daha kesin bir şekilde.

"Saul?" diye sordu ses, sorgular gibi. "Saul. Kulağa hoş geliyor. Ve ben de Tiberius. Bana, senin dövüşmeyi sevdiğini söylüyorlar Saul."

"Dövüşmeyi sevmem." dedim, odaklanmaya çalışarak ama gözyaşları yüzünden beceremedim.

"Gerçekten mi? Marcus bana öyle demiyor."

"Marcus diye birini tanımıyorum." dedim dürüstçe.

"Bilmiyor musun? Ah, birlikte oturup şarap içmişliğiniz olduğu için birbirinizi tanıdığınızı kastetmiyorum, ama onunla karşılaştın."

Sessiz kaldım. "Marcus'un başının bir sürü belaya girmesine neden oldun. Anlarsın işte, onu yaraladığını ve muhafızlarından birkaçını öldürdüğünü söyledi."

O anda birden anladım.

"Dövülen ve ailesinden koparılan bir çocuğu savundum. Roma meseleleriyle ilgilenmiyorum."

"Ah, ama ilgileniyorsun işte. Marcus'un dikkatini çeken şey; küçük arkadaşını savunma şeklindi. Anlarsın ya, onunla benim aramda küçük bir anlaşma var. O bana yetenekler bulur ve ben de onun çalışmasını gümüşle ödüllendiririm. Ne de olsa o da bir asker maaşıyla çok fazla para kazanamıyor. İkimiz de kârlı çıkıyoruz."

Tüm bunların nereye varacağından emin olmadan sessizliğimi korudum.

"Saul, sana bir iş teklifim var."

"Reddediyorum."

"Korkarım böyle bir seçeneğin yok." diye devam etti, ses düşüncesizce. "Şimdi, ben bir iş adamıyım ama hepimizin kusurları var. İşe bak ki benimki de para kazanmak. Bunu yapma şeklim çeşitlilik gösteriyor ama en sevdiğim şekillerden biri de oyunlardır. Oyunları biliyor musun Saul?"

"Duymuştum." diye cevapladım ihtiyatlı bir şekilde.

"Duydun mu? Mükemmel. Şunu söylemem gerek, Marcus onun muhafızlarından pek çoğunu nasıl o kadar kolay bir şekilde alt ettiğini söyleyince ben neredeyse iki buçuk metre uzunluğunda birini bekliyordum. Sen bundan en az otuz santim daha kısasın, öyle değil mi? Şey, belki kırk beş santim." dedi saygısız bir şekilde gülerek.

"Sana oyunlardan bahsedeyim. Bunlar Roma'nın can suyudur. Haftalık olarak düzenlenirler ve dünyanın dört bir yanından erkeklerin birbirlerine –ve arada sırada da aslanlara- karşı geldikleri, güç ve becerinin buluştuğu bir yerdir." diye ekledi. "Ben belli karşılaşmaların sonuçlarından pay alarak ve birkaç başarılı savaşçıya sahip olarak zengin bir adam haline geldim. Ama şu anda biraz zor bir durumdayım." diye devam etti sakin bir tavırla. "Kahramanım Spinicus, önümüzdeki hafta batı bölgesi

şampiyonuyla dövüşecekti. Ne yazık ki altı gün önce bir ön eleme karşılaşmasında öldürüldü ve diğer savaşçılarımın hiçbirinin şansı yok."

"Sizin için dövüşmem." dedim açıkça. Yüz hatları, görüş alanıma giriyordu. Güneşte yanmış, şımarık suratında kocaman bir gülümseme vardı.

"Ah, yapma ama. Saul, değil mi? Evet Saul, anlayacağın, arenaya koyulacaksın. Eğer dövüşmezsen öldürüleceksin ve Spinicus'un yerine geçmesi için başka bir vahşi hayvan bulmak zorunda kalacağım."

"O zaman ölürüm." Bu, gözleri bağlı, zincirli bir mahkûm olarak yaşamaktan daha kötü olamazdı.

"Dur, dur, aceleci olma. Bunda senin için de bir şeyler var. Eğitim zorlu olacak, evet, ama pek çok ödül kazanma şansın da olacak: kadınlar, iyi yiyecekler, belki özgürlük."

Söyleyeceklerine kulak kesildim. Hâlâ bulanık gördüğüm siluetine baktım. Arkasında, günlerinin çoğunu üstünde aylaklık yaparak geçirdiğinden şüphelendiğim uzun, minderli bir koltuk vardı.

"Evet, bu fikir hoşuna gitti, değil mi? Özgür olmak. Hepsinin uğrunda dövüştüğü şey bu. Ama sana söylüyorum, eğer benim için iyi dövüşürsen iyi yaşarsın. Sadece kazanmaya devam ederek kalacak düzgün bir yer sahibi olabilir ve gözüme girebilirsin. Elbette sadece bir kez kaybetme şansın var, çünkü bu genellikle bir şekilde başını kaybetmeyi içeriyor." Tekrar kıkırdadı.

"İşte, teklifim böyle. Benim için dövüşürsün, benim için kazanırsın ve hayatın katlanılır, hatta rahat hale gelir. Dövüşmeyi reddedersin ya da kaybedersin ve hayatın sona erer."

Gözlerimin sulanması dururken, yavaş yavaş odaklanabildiğim odaya bakındım. Oda genişti ve günbatımını görüyordu. Ne-

redeyse gece vakti olduğunu biliyordum ama kırmızı ve turuncu güneş ışınları odaya girerken ortalık inanılmaz derecede parlak görünüyordu. Odanın uzun tarafı boyunca sıra sıra sütunlar ve şurada burada kumaşa sarınmış figürlerin iri, beyaz heykelleri vardı.

Bu adam, Tiberius, bir basamağın üstünde dimdik duruyordu. Saçları seyrekleşen tombul adam hâlâ gülümsüyordu. Beyaz bir toga(*) üzerine uzun, mor bir cübbe giymişti ve her ne kadar Roma'da yeni olsam da en azından, morun kraliyet rengi olduğunu biliyordum. Arkamdaki biri sert hareketlerle gözlerimi tekrar bağlamadan önce gördüğüm son şey buydu. Hemen oracıkta dövüşmeyi düşündüm ama çok güçsüzdüm ve uygun zamanı kollamaya karar verdim.

Sonraki haftayı yaklaşık iki metre karelik bir hücrede geçirdim. Yalnızca demir parmaklıkları olan bir duvara sahip olması yüzünden bir hücreydi, yoksa epey rahattı. Bir köşede bir yatak vardı ve diğer köşede ise önünde perdesi olan bir tuvalet vardı. Zeminde geniş bir hayvan postu seriliydi. Geceleri yarama bakıyorlardı. İyi besleniyordum ve gücüm geri dönüyordu.

O günlerde alıştırma yapmak için bir avluya çıkmama izin veriliyordu. Kendimi önceden prova edilmiş bir dizi hareketi yaparken buldum –bu hareketleri öğrendiğimi hiç hatırlamıyordum ama nefes almak kadar doğal geliyordu. Kendimi hızla koşarken, dönerken, havaya tekme ve yumruk atıp sıçrarken buldum. Her hareket silsilesi sanki bunu bin kere yapmışım gibi kendiliğinden ilerliyordu ve ne zaman yeni bir şey yapsam Mishca'nın sözleri aklıma geliyordu, "Elbette bundan bir sürü şey çıkarabilirsin."

Sekizinci günün sabahında erkenden uyandırıldım.

(*) Toga: Romalılar'ın giydiği uzun bir kumaş parçası şeklindeki ve vücuda sarılarak giyilen bol, kıvrımlı giysi. (ç.n.)

"Buna değdiğini kanıtlama zamanı." dediğini duydum bir sesin. Kafamı kaldırıp bakınca köye saldırmış olan tıknaz, köşeli çeneli bölük komutanını gördüm. Marcus. İki yanında dört muhafız vardı. Bir arabaya bindirildim ve onlara hiç karşı koymadım. Şimdi zamanı değildi.

Alıştırma yapmadığım her gün meditasyon yapıyordum, bu da kendiliğinden gelişen başka bir dürtüydü. Bu iki saatlik zaman dilimlerinde, kendimle ilgili yeni hiçbir şey öğrenmedim ama kimliğim konusunda çok daha iyi şeyler hissediyordum ve dikkat çekecek derecede hızlı iyileştim. Yine, yapmam gereken bir şey olduğu gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım ama ne olduğunu henüz bulamıyordum. Muhafızlar beni uzaklara götürürken, şimdi belki de o kadere doğru götürüldüğümü umdum.

Araba durmadan önce, bir saatten fazla bir süre boyunca sarsılarak ilerledi. Roma'nın daha yoksul muhitlerinden birindeymiş gibi görünen bir yere götürülüyordum. Binalar taş işçiliğinin güzel örneklerini sergileseler de hücremin etrafında gördüğüm evlerin zenginliğine sahip değillerdi. Evlerden birinin küçük, ahşap bir kapısı vardı ve dışında iki iri yarı adam bekliyordu. Bizim yaklaşmamızla iki yana çekildiler ve tek kelime etmeden kapıyı açtılar.

Yanan meşaleler tarafından aydınlatılmış bir merdivenin aşağıya indiğini görünce şaşırdım. Marcus altımıza da aşağı inerken rehberlik etti ve o anda erkeklerin tezahüratlarını da duydum.

Yerin iyice altında, merdivenlerin sonunu dönerken devasa çukuru görünce şaşkınlık içinde kaldım. Belki üç metre derinliğinde ve yaklaşık üç metre kare olan çukurun etrafında halka şeklinde duran, merkezdeki mücadeleye hevesle tezahürat eden, en azından elli erkek vardı. İki adam bedenleri ter ve kanla kaplı bir şekilde kısa kılıçlarla mücadele ediyorlardı.

İnsanı hayrete düşüren bir manzaraydı.

Yine mor bir toga içindeki Tiberius'ı gördüğüm çukurun en ucuna doğru, kabaca dizilmiş oturma yerlerinin arasından aşağı doğru indirildim. Tiberius diğer seyircilerle birlikte tezahürat edip yuhaladı.

"Ah, işte buradasın! Otur da seyret. Sonraki sen olacaksın."

"Sonraki?"

"Sana biraz tarih anlatayım da seyrettiğin şeyin ne olduğunu anlayabilesin." diyerek devam etti Tiberius. Onun yakınına oturmama izin verildi, ama vuramayacağım kadar uzakta olduğumu fark ettim.

"Şimdi, yaklaşık iki yüz altmış yıl önce, aristokratik bir cenaze töreni ritüelinin bir parçası olarak, ilk gladyatör karşılaşmaları düzenlendi." Beni eğitip etkilemeye hevesli olduğu çok açık bir şekilde büyüklenerek konuşuyordu. "Buna 'munus' ya da ölüler için cenaze hediyesi deniliyordu. Decimus Junius Brutus, üç çift köleyi gladyatör olarak sunarak ölü babasının anısına gladyatörler arası bir dövüş düzenledi. O zamandan beri bu mücadelelerin yerini... OOOOOOOHHH, evet!"

Tiberius, bir adamın diğerine sertçe vurmasına tezahürat etmek için durdu, sonra benle konuşurken alkışlayıp seyretmeye devam etti. "Ah, şimdi bu, büyük adamların mezarları için insanların kurban edilmesinin yerini aldı. Şahsen, birilerinin erkeklerin hayatları pahasına dövüşmelerini, seyretme fikrinden hoşlandığını düşünüyorum."

Ona da çekici gelen şeyin tam olarak bu olduğu hissine kapıldım.

"Roma aristokrasisi içinde çok az kişi benim gladyatör eğitmeni olduğumu bilir. Dövüşçü grubum gizli tutulur ve halka açık oyunlarda benim yerime geçecek başkaları var ama bu özel işlerden de uzak duramıyorum işte. Bunlar benim yeni mallarımı

denemek için iyi bir yol."

Onun bu "Eğlenceye" duyduğu tutkuyu hissedebiliyordum –o kadar bağımlıydı ki- kendi itibarını riske atıyordu.

"Bugün burada üç rakiple karşılaşacaksın. Eğer hayatta kalırsan benim dövüşçü grubuma alınıp eğitileceksin. Ah, ayağa kalkmıyor, oyun bitti!"

Çukura bakmak için döndüm. Dövüşçülerden biri rakibinin arka arkaya gelen darbelerinden dolayı baygın şekilde yere serilmiş, yüz üstü yatıyordu. Nakavt olmuştu. Oyun bitmişti. Kalabalık, intikam isteyerek, adamı mecbur bırakarak tezahürat yapmaya başladı. Adam kısa kılıcının ucunu ellerinde aşağıya doğru çevirdi ve bıçak tarafını yerdeki adamın sırtına saplarken dehşet içinde seyrettim. İşte o anda gerçekten seçeneğim olmadığının farkına vardım: Bugün öldürmek zorunda kalabilirdim, yoksa ölecektim. Çıkar yol yoktu.

Çukurun temizlenmesi sadece on dakika sürdü; kalabalık bir sonraki mücadelenin başlamasını istemeye başladı. Bozuk paralar el değiştirdi ve çukurun kenarına indirildim.

Marcus beni çukura iterken, "Haydi!" dedi vahşi bir tavırla. Sonra benim çaprazımda uzun, zayıf bir adam çukurun kenarına inip bir süre orada bekledi ve tam karşı tarafımdan çukura atladı. Bana gözlerinde nefretle bakıyordu. Dövüşmeye hazırdı. İki kısa kılıç her birimizin yan tarafına, kuma bırakıldı. Gong yoktu; kalabalığın bağırışları ve tezahüratları savaşın başladığını anlamamız için gereken tüm işareti veriyordu.

Yere eğilip kılıcı aldım ve diğer adamın da aynısını yaptığını gördüm. Kılıcın ağırlığını hissettim ve dengesini kontrol etmek için bir kere çevirdim. Sonra harekete geçtim. Geniş bir dairesel hareketle bıçağı kaldırıp önümde tuttum, sonra hemen öne doğru bir adım attım ve daireyi tamamladım. Yıldırım hızında sıçraya-

rak bıçağı bıraktım.

Yaptığım atış, kılıcı ucu önde olacak şekilde çukurun karşı tarafına gönderdi. Kılıç yaklaşık altı metreyi çok kısa bir sürede kat etti ve adamın göğüs kafesine saplandı. Adam birkaç adım geri geri gitti, bedeni yere düşmeden önce kendi kılıcını yere atacak vakit bile bulamadan yığıldı.

Kalabalık afallamış şekilde, sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye boyunca yeraltındaki bu mekânda hiçbir şey duyulamadı. Sonra birileri bundan eğlendiğini belirtti ve alkışlamaya başladı. Başka birileri ona katıldı.

Birbirlerinden etkilenmeye başladılar ve tüm mekân dakikalar içinde bağırıp tezahürat etmeye başladı. Eğitmenime, efendime doğru döndüm ve çukurdan çıkacak oldum. Ama bölük komutanı Marcus tepemde dikildi.

"Bugün iki adam daha öldürmek zorundasın."

"Önümden çekilmezsen onlardan biri sen olursun."

Gülümsedi. "Seni severim ama kibarlığımı, eğer beni kızdıracak olursan, seni öldürmekte tereddüt edeceğimin bir işareti olarak görme. Tiberius'a olan sadakatim sadece bu kadar." Göz göze geldik, bakışlarımızda doğrudan ve hiç saklanmamış bir meydan okuma vardı. Şimdi olmazdı.

"Bir gün." dedim dönüp başka bir adamın çukura yaklaştığını görürken. Marcus'u görmek için omzumun üstünden baktım. "Bir gün o çocuğu dövmenin bedelini ödeyeceksin."

"Ben her gün çocukları döverim." diye cevapladı. Sonra, çukurun diğer ucuna işaret ederek devam etti: "Gücünü koruman gerek."

Önümde çok farklı türde bir adam çukura girdi. Bu adam irikıyımdı. Suratında alnında başlayıp gözüne gelen ve oradan yanağına inen uzun bir yara izi vardı.

Efendim Tiberius itiraz etmek için ayağa kalktı.

"Samuel'i gladyatör olmayan birinin karşısına koyamazsın!" diye itiraz etti ama kendisine bir şeyler açıklıyor gibi görünen Marcus tarafından sakinleştirildi. Tiberius gülümsedi ve elini cebine attı. Bir kese para çıkardı ve bunları hemen kalabalığın arkasına karışan Marcus'a uzattı.

Gladyatör olmayan mı, diye düşündüm. Sonra tüm bunların yasa dışı bir bahisli dövüşten başka bir şey olmadığını fark ettim. Bunun yasal oyunlarla hiçbir ilişkisi yoktu, burası Tiberius'un övündüğü gibi, eğiticilerin ve sahiplerin yeni mallarını fazladan kâr elde etmek amacıyla, sınadıkları bir yerdi.

İrikıyım Samuel kumların içine girdi ve kısa kılıcını yerden aldı. Ben kendiminkinin de atılmasını bekledim ama gelmedi.

"Kılıcım nerede?" diye seslendim Tiberius'a.

"Ah evlat, onu fırlattın sen! Eğer silahını atarsan çukurdan çıkmadan önce onu geri alamazsın. Ah ve dikkatli ol –Samuel profesyonel bir gladyatördür."

Dikkatli ol mu? Ne biçim eğitmendi bu. Çemberin içindeki iri adama baktım. Kalabalığın alkışlarına kollarını kaldırarak yanıt verdi, sonra bana baktı. Samuel bu kadar iri bir adam için gayet hızlı hareket ederek avına yaklaşır gibi yürüdü. Uylukları vücudunun ağırlığını taşırken kırıştı ve üç metre kadar yakınıma geldiğinde başka bir yara izi daha fark ettim. Bu, içinden bir çarpı işareti geçen üçgen şeklindeydi. Bu bir damgaydı, gladyatörün tenine dağlanmış bir sembol.

Samuel hafif kamburunu çıkardı ve kalabalık tezahürat yapmaya başladı. Çukurun ortasından bile bozuk paraların tıngırtısını duyabiliyordum. Rakibim doğrudan kalbime hedef alarak sıçradığında aramızda sadece iki ya da üç metre vardı. Mümkün olan son ana kadar bekledim ve sonra gövdemi onun yolundan

çekip dizimi karnına doğru kaldırarak gövdemi döndürmeye devam ederken bileğini kavradım. Sonra ivmesine sert bir zıtlık yaratarak Samuel'in bileğini ters tarafa büküp kırdım. O koca adam bedeni bir tarafa, kolu diğer tarafa giderken çığlık attı. Kılıcı düştü.

Samuel bileğini tutarak yuvarlanıp ayağa kalkarken kalabalığın nefesi kesildi. Kılıcı ayaklarımın dibinde duruyordu, ona baktım ama yerden almadım. Diğer eliyle saldırırken bileğini yakalayıp onu engelledim ve sırtı göğsüme değecek şekilde önüme aldım. Dirseğimi burnuna indirdim ve burnunun kırıldığını duyunca geri adım attım, sonra vücut ağırlığımla döndürerek diğer bileğini de kırdım.

Kendi gaddarlığıma şaştım kaldım ama bu adamın fırsatını bulduğu anda beni öldüreceğini biliyordum. Samuel ben yürürken yere düştü, yerdeki kılıcı aldım ve adamın başının hemen yanına fırlattım. Bu dövüş bitmişti. Tiberius'a doğru yürüdüm.

"Bugün başka kimseyi öldürmeyeceğim. Size dövüşebileceğimi gösterdim. Şimdi gitmeme izin verin." Marcus ortalıkta görünmüyordu ve Tiberius şaşkına dönmüş gibiydi.

"Bak evlat, bu şeylerde pazarlık yapamazsın. Son müsabakandan kazanacağımız bir sürü para var, bu yüzden korkarım henüz gitmene izin veremem. İyi gidiyorsun ve ödüllendirileceksin ama önce onun icabına bakmak zorundasın."

Dönüp bakınca yeni bir müsabaka için verilecek işareti beklemeyen üçüncü bir adamın çukura girdiğini gördüm. Bu adam siyah tenliydi ve bir elinde bir ağ, diğerinde ise uğursuz görünümlü bir üç dişli gladyatör mızrağı vardı. Üstüme doğru hızla koşuyordu ama ortada yatan Samuel'i geçince durakladı. Bana ters ters bakarak mızrağının sivri ucunu aşağı doğru çevirip çatalları, yerdeki iri yarı adamın çıplak sırtına batırmakta bir saniye bile tereddüt etmedi.

Bu yaptığının vurdumduymazlığından dehşete düştüm ve pazarlık yapma zamanımın dolduğunu görebildim. Bir tepki verme fırsatı bulamadan adam ağını fırlattı. Ağ yayıldı, köşeleri ağır geldi ve üstüme indi. İçgüdüsel olarak kollarımı kaldırdım ve mızrağın bana doğru inanılmaz bir güçle fırlatıldığını güç bela görebildim.

Yan tarafa doğru kendimi attığımda neredeyse çok geçti. Yassı, tırtıklı çatallar ben yana atlarken kalçamı yakaladı, uyluk ve popo kaslarımın derinine girdi.

Kaçmaya çalışmam ağa yalnızca daha çok dolaşmama neden oldu. Siyahi adam mızrağını geri almak için saniyeler içinde duvara doğru gitti ve mızrağı toprak duvardan çıkarıp almak için harcadığı zaman bana ağın içinden kurtulup ayağa fırlamak için ihtiyaç duyduğum kıymetli zamanı verdi.

Kalçamdaki yara canımı yakıyordu ama saldırı tekrar gelirken acıyı duymazdan geldim. Bu kez hazırdım.

Siyahi, kaslı adam üç çatallı, ölümcül sopasıyla tekrar saldırırken hırladı. Bu adamın becerilerinin dövüştüğüm son iki adamınkinden kat kat fazla olduğunu bildiğimden, mesafemi koruyarak yana adım attım. Mızrağını yine öne doğru fırlattı ve sivri uçlar boynumun hemen yanından geçerken yine kaçtım. Daire çizdikçe yavaş yavaş birbirimize yaklaşırken onu kışkırttım.

Yemi yuttu ve bu kez uzun sopayı öne doğru fırlattığında çatalların altından tutacak kadar yakındım. Sopayı çekince onu sımsıkı tutan adamı sürükleyip sert bir yan tekme attım. Kaburgalar kırıldı ve adamın dudaklarından havlamayı andıran acı dolu bir bağırış yükseldi. Mızrağı tutan elleri gevşedi ve sopayı kendime çektim, aşağı indirip adamın baldırına saplamadan önce başımın üstünde döndürdüm. Adamın bacakları büküldü ve yere çöktü. Mızrağı döndürmeye devam ettim, sonra mızrağın ucunu yerdeki rakibime doğrulttum. Silahı hızla yere indirdim. Doğru-

dan adamın başının yanına. Gözleri kocaman açılmıştı ve sıktığı dişlerinin arasından inledi. "Gözlerin bağlı değilken çok daha iyi görüyorsun."

Sesi tanıdım. Tok bir sesti, tanıdıktı. Başımı hafifçe yana eğdim. "Malbool?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"İşi bitirmelisin yabancı. Bitirmelisin yoksa ne sen ne de ben buradan canlı çıkamayacağız." Sesinde korku yoktu. Sesi uzun bir zamandır ölümü bekleyen bir adamınki gibi çıkıyordu.

"Bugün yeterince ölüm vardı." dedim, adama elimi uzatarak. Kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıp bana baktı.

"Ayağa kalktığında bana vurmayacağına dair söz verir misin?" diye sordum.

Malbool'un kafası daha da karışmış görünüyordu. "Bir kölenin sözünden ne olur ki?" diye cevap verdi.

"Ben bir kölenin sözünü istemiyorum. Ben bir erkeğin sözünü istiyorum." Elim havada kaldı ve kalabalık yuhalayıp ıslık çalmaya başladı.

Yaralı Afrikalı elini yavaşça uzattı ve bileğimi kavradı, ben de onunkini tutarak ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Ayağa kalkınca doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Nereden geldin bilmiyorum ama artık hayatım sana ait."

Başımı iki yana salladım. "Hayatın senindir."

Bunun üzerine, hâlâ bileğimi kavrayan Malbool, beni galip ilan ederek elimi havaya kaldırdı. Kalabalık hayranlıkla tezahürat etti.

***

Hücreme geri döndüğümde sırt üstü uzandım. Yaram pansuman edilmişti ama dikiş atılmamıştı. Bunun, kurallara karşı çıktığım için verilen bir ceza olduğunu tahmin ettim. Yara kendi kendine iyileşmek zorunda kalacaktı ki bu da aylar sürebilirdi –bu

arada birkaç müsabakada dövüşmek zorunda olacaktım. Bunlar delirmiş miydi? Tiberius ölmemi mi istiyordu? Bu ceza meselesini hiç anlamamıştım.

Başımı kaldırıp sargıların altına baktım. Yara, kan yüzünden hâlâ ıslaktı. Ve sonra çok tuhaf bir şey oldu. Başımın üstündeki kasvetli meşale ışığı ıslak, kırmızı pisliğe yansırken bir şey gördüm. Bir parıltı? Bir ışık parlaması? Yaramın içinde metalik bir şeyler parlıyordu. Dikkatle yan tarafıma döndüm. Sonra sargıyı çıkardım ve eti iki yana ayırmak için parmaklarımı yaranın içine ittim. Acı dayanılmaz derecede büyüktü ama işte yine oradaydı: meşale ışığında görünen parlak, metal şey. Tanrım, içimde bir şey vardı.

Acıyı kontrol etmek için kısa kısa nefes alıp vererek, yaramı tekrar çekiştirdim. Parmaklarım en sonunda derin, kanlı deliğin içinde bir şeylere dokundu. Bir ipmiş gibi geldi bana. Parmak uçlarımla son bir kez daha ittirdim ve aralarındaki ipi yakaladım. Çözüldü ve dışarı çıktı.

Oturduğum yer kalçamdan akan kanla kaplanmıştı ve belki de on beş santim uzunluğunda ve inanılmaz derecede ince bir ip yaramdan sarkıyordu. İnanamayarak baktım. İp gümüştendi, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir sicime benzemiyordu; bu incecik dövülmüş metal bir ip gibiydi. Yapmayı düşünebildiğim tek şey ipi çekmeye devam etmekti, bu yüzden böyle yaptım. Bu his sana anlatabileceğim gibi bir şey değil Shaun. Bu–

Shaun, hikâyeye kendini o kadar kaptırmıştı ki bunu neredeyse kaçıracaktı. Durdu. Yeniden okudu. "Bu his sana anlatabileceğim gibi bir şey değil Shaun."

Buradaydı. Hemen bu kitapta, gözlerinin önündeydi. Shaun delirdiğini düşündü. O bölümü tekrar tekrar okudu. Hâlâ oradaydı. Yazımı bile aynıydı. "Shaun", daha yaygın hali olan "Sean" değil.

Bu açıklamayla, az önce okuduğu şeyle birlikte, daldığı hikâyeden çıkıp sıçrayarak kendine geldi. Bu da neyin nesiydi şimdi? Tesadüf olabilir miydi? Bunun tesadüf olma olasılığı var mıydı? Shaun Strickland bu gezegendeki en matematiksel zekâya sahip beyinlerden biriydi ama bu gecenin tuhaf olaylarının olasılıklarını hesaplamaya başlamak istemiyordu.

Korunaklı dinlenme yerinden başını uzatıp yukarı baktı. Yağmur şakır şakır yağıyordu, hava sıcaklığı düşmüştü ve ortalığı aydınlatan sokak lambasının ışığı okumaya güç bela yetiyordu. Ama şu anda hiçbir şey onu okumaktan alıkoyamazdı. İlk kez belki, sadece belki, bunların hiçbirinin bir tesadüf olmadığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

BÖLÜM: 19

VATİKAN ŞEHRİ, M. S. 2001

Yaşlı adamın suratı doğrudan ileriye bakıyordu. Duyduğu şeyi düşünüyordu. Pek çok kişinin hayal edebileceğinden daha fazla hayat mücadelesi yaşamıştı ama az önce karşılaştığı sorun daha önce yaşadıklarından çok daha zordu. Taş ocaklarında çalışmak kadar fiziksel anlamda külfetli değildi, İkinci Dünya Savaşı sırasında Polonya'dan kaçışı kadar tehlikeli de değildi; ne de artık akıcı olarak konuşabildiği beş dili öğrenmek kadar zaman harcatacak bir şeydi. Hayır, bu sorun daha zordu çünkü ;bu bir inanç meselesiydi ve inanç, onun otorite olmasının beklendiği bir meseleydi.

Karşısında oturan, İngiliz profesör tekrar kendisine baktı. Bu adamın gözlerinde bir şeyler vardı, yaşlı adamın daha önce görmemiş olduğu bir şeyler. Bu, mutlak kesinlikti. Bu fikirle tekrar mücadele etti. Bu mümkün müydü? Ama bu adam mektuplarla, görüşmelerle ve açıklamalarla bunun mümkün olduğunu tekrar tekrar kanıtlamıştı. Bu mümkündü. Eğer mümkünse bir dünya lideri olarak bu onun için ne anlama geliyordu? İnanç konusunda bir otorite olarak? Bu ne anlama geliyordu? Bininci kez soru aklına geldi –bir seçeneği var mıydı?

Soruyu daha önce pek çok kez sorduğundan cevabı bilen yaşlı adam, "Eğer bana söylediğiniz şey doğruysa," diyerek tekrar, yavaşça söze girdi, "O zaman çoktan kabul ettim. Ya şimdi kabul etmezsem?"

Adam bir yıldan fazla bir zaman önceki ilk görüşmelerinden bu yana takındığı aynı sakin tavırla gülümsedi.

"Papa cenapları, inanın bilmiyorum. Neler olacağını bilmiyorum. Olayların değişir mi ya da sadece başka bir şekilde gerçekleşemezler mi bilmiyorum. Tek bildiğim şu: Gerçekleşeceğini söylediğim her şey yüzünden, sizin ve benim burada oturup konuşmamız yüzünden kabul etmelisiniz. Gazeteci Projesi... Gerekli."

Pek çok geceler yaşlı Papa bu yüzden dualar etmişti. Şimdiye kadar doğru olduğuna inandığı şeyle kesin, sorgulanamaz, inkâr edilemez gerçeği keşfetme olasılığı arasında bölünmüştü.

Ya inandığı her şey yanlışsa?

Göklerdeki Yüce Babamız, bu konuda senin istediğin nedir?

Korkuyordu. Bu, onun kilisesiydi; bu kadar çok kişi tarafından bu kadar güvenilen bir kurumdu ama ya her şey bir yalan üstüne inşa edilmişse? Bunu riske atmaya cesaret edecek miydi. Hangisi daha büyük bir günahtı: Kitleleri ve aslında kendini güvenli, mutluluk verici bir cehaletin içinde tutmak mı yoksa her şeyi mahvetmek anlamına gelse bile gerçeği öğrenmeye cesaret etmek mi?

Profesör, Papa'nın karşısında güven verici bir gülümsemeyle, sabırla oturuyordu. Yaşlı adamın suratı doğrudan önüne bakıyordu. Konuştuğunda ağzından çıkan şey; onu karara vardıran sürecin muazzamlığıyla çelişen basit bir ifadeydi.

"Ben... Ben inanıyorum." Papa öne doğru eğilip önündeki küçük, meşe ağacından masada duran belgeyi imzaladı.

BÖLÜM: 20

Shaun Strickland üşüyordu. Yağmur kemiklere kadar işleyen sert bir rüzgârı da beraberinde getirmişti. Tepesindeki ışık ara ara titreşip okumasını güçleştiriyordu ama bunların hiçbiri onu etkilemedi. Az önce birkaç kez okuduğu satıra kendini o kadar kaptırmış ve kafası o kadar karışmıştı ki... "Bu his sana anlatabileceğim gibi bir şey değil Shaun."

Bu satırda, yazarının bu kelimeleri kaleme alırken hayal edebileceğinden daha fazla gerçek vardı. Shaun'ın çok eski olduğunu, önemli olduğunu bildiği bir şeyi okuma hissi ve orada adını görmek... Şimdiye kadar bastırdığı mide bulantısı kendini; gömleğine kustuğu geri dönüştürülmüş bir hindi ve yabanmersinli sandviç şeklinde gösterdi.

Tümüyle tükenmişti, acı içindeydi ve kederliydi. Zihninin kendisine oyunlar oynadığından emindi ama okumaktan kendini alamıyordu.

Yarısı bedenimin içinde, yarısı dışında duran ipi çektim. Bu his, başka birine kaslarının kontrolünü vermek; dizinin arkasındaki kirişe yarı yolda kramp girmesi ama asla durmamak gibiydi. Bu acıyı tasvir etmeye çalışmak boşuna. Söylememe gerek yok, bayılmışım.

Uyandığımda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Hissettiğim ilk şey aynı dayanılmaz acıydı. Eğilip bakınca kalçamdaki açık yaradan çıkıp yarısı görünen parlak metalden ufak bir silin-

dir gördüm. Silindirin üst tarafında buraya tutturulmuş ince bir tel ip vardı, ipin diğer ucu sağ elimin parmaklarına dolanmıştı. Nefes alıp hatırladım.

Biraz daha çektim ve nesne kaydı. Yaranın etrafında çoktan pıhtılaşmış kan tabakası kalktı ve tekrar çektiğimde kesik yerden taze kan akmaya başlayınca ihtiyaç duyduğum kayganlığı sağladı. Son bir çekişle metal çubuğu bacağımdan çıkardım.

Kanı durdurmak için baskı uygulayarak yaramı yeniden sardım, sonra başım dönerek arkama yaslandım. Avcumun içinde metal çubuğu çevirdim. Birdenbire göz kapaklarım titreşip sırt üstü yere düştüğümde silindiri inceliyordum.

Başımda bir patlama hissettim. Tam sağ gözümün arkasında ani bir acı patlaması oldu, sonra zihnimde beyaz renkli ışık patlamaları eşliğinde; kafatasımın enseye yakın kısmında başka bir tane daha. Sonra yine ve yine. Beynimdeki patlamalar yeni yıl kutlamalarındaki havai fişekler gibiydi.

Dehşet içindeki bir adamın çığlığını attım ama beni ses çıkarmaya zorlayan şey korku değil, acıydı. Başımı tutup etrafımdaki boşluğa saldırarak, hücremde hummalı bir hasta gibi çırpınıp durdum. Kendi etrafımda fırıl fırıl dönüp havaya sıçradım, duvarlara tekme attım, kapıya vurdum; tüm bu süre boyunca avucumdaki ette duyduğum acı verici hissin belli belirsiz farkındaydım.

Sonra durdu. Bitkin bir şekilde yere düştüm, nefes nefese kalmıştım. Gözyaşları içinde elime, tuttuğum nesneye tekrar baktım ve oldukça ani bir şekilde bunun ne olduğunu bildim. Gerçi bundan daha fazlasını biliyordum. Biliyordum...

"Benim adım Graeme Fontéyne." dedim.

"Benim adım Graeme Fontéyne." diye tekrarladım.

"Benim adım Graeme Fontéyne." Kelimeler sanki beni ikna etmeye çalışırcasına dudaklarımdan döküldü. Durup elimdeki şeye baktım. Yaklaşık on beş santim uzunluğunda ve parmağım

kalınlığındaki bu nesne, sanki bir araya getirilmiş birkaç kısımdan yapılmış gibi çentiklere sahipti. Kendiliğinden parlıyor gibi görünen yüzeyi boyunca ufak dikdörtgenler vardı.

"Bu bir kamera dedim." yüksek sesle. "Bu bir kamera." diye tekrarladım. Kamera nedir, diye karşılık verdiğini duydum beynimin uzak bir köşesinin. Sen Saul'sun, bir köle ve gladyatör.

"Hayır, ben Graeme Fontéyne, Gazeteci Projesi'ndeki X7 numaralı ajan." dedim yüksek sesle. Kafam karışmıştı. Bir rüyadaki gibi bunun gerçek olduğunu düşünüyordunuz ama uyandığınızda, rüyadaki duygularınız kalmaya devam ediyordu. Hissettiğim buydu, her iki gerçeklikten de uyanamadan bu kontrol edilebilir rüyanın içinde sıkışıp kalmıştım. Kafa karışıklığından sersemlemiştim. Bir aydan daha uzun bir zamandır bir kimlik bulmak için çabalamıştım. Kim olduğum ve nereden geldiğim hakkında bilgi aramıştım. Deneyimlerime dayanarak bu şeylerden yeni bir anlam çıkarmaya başlamıştım ve şimdi tüm bunların uçup gitmesini kabullenmek zordu.

Kendi kendime tekrar edeceğim: İnsan zihni zaman içinde iki yerde var olmak üzere tasarlanmamıştır. Ben gladyatör Saul'um. Ben Ajan X7'yim. 1975'te doğdum. Sezar tarafından yönetilen bir dünyada yaşıyorum. Başımı kavrayıp içinde belirip kaybolan görüntüleri deşmeye çalışarak yere düştüm. Şehirler, makineler, insanlar. Zihnime sel gibi akan bir dünyanın sesleri, anı ya da sanrı olduğunu söyleyemediğim şeyler. Ve sonra bir kez daha elime baktım. Bu elle tutulabilir bir şeydi, bu gerçekti. Şu anda tuttuğum şey, vücudumdan çıkardığım şeydi. Istırap ve tam bir kafa karışıklığıyla otururken ayak seslerini duydum. Çığlıklarım duyulmuştu. Aleti giysilerimin arasına sakladım ve sıraya oturdum. Gelen, müsabakadaki yaralarıma bakan adam, yani bakıcıydı. Endişeli bir şekilde hücremin parmaklıklı duvarından dışarı baktım.

"Ah, Saul." dedi bacağımdan akan kanı görünce. "Onlara,

yaranı ilk seferde doğru düzgün pansuman etmem gerektiğini, eğer uykuda bacağını hareket ettirirsen yaranın tekrar açılacağını söyledim."

Sıraya sırt üstü uzandım. Tekrar karanlığa gömülmeden önce hücre kapısının açıldığını duydum. Bir süre sonra uyandım. Yaram ince bir iple birbirine tutturularak dikilip pansuman edilmişti. Etrafıma bakınca hücremde olmadığımı gördüm. Bu odada parmaklıklar yoktu. Rüya mı görüyordum? "Yine uyandın. Çok uyuyorsun seni beyaz derili." Ses arkamdan geldi. Oturup döndüm. Bu, gözlerim bağlıyken yanımda duran ve çukurda benle dövüşen siyahi tenli adamdı. Anında ayıldım. "Malbool?" diye sordum. "Görünüşe bakılırsa efendimiz bizi her fırsatta bir araya getirecek." dedi tok Afrikalı sesiyle. "Daha dün ölümüne dövüşüyorduk ve şimdi aynı odada uyumak zorundayız."

"Efendimiz mi?" diye sordum. "Tiberius senin de mi sahibin?"

"Öyle."

"O zaman neden bizi ölümüne dövüştürdü?"

"Bilmiyorum ama ölümüne değildi, öyle değil mi? Neden dövüşün kurallarına uymadın?"

"Seni öldürmek istemedim. Dayak yemiştin, artık benim için bir tehdit oluşturmuyordun ve dövüş bitmişti. Çaresiz bir adamı öldürmem ben." dedim kısaca. "Burası neresi?"

"Efendimizi etkiledin." dedi Malbool oturarak, belli ki incinmiş kaburgaları hâlâ iyileşmekte olduğundan, bunu yaparken inledi. "Seni tam bir gladyatör yaptı. Buralar onun okulundaki dövüşçüler için kalacak yerler. Tiberius, yirmiden fazla gladyatörün eğitmenidir. Bunlardan sadece ikisi senin dövüştüğün adam Samuel gibi parayla çalışan, gönüllülerden ibaret. Samuel, Thracian(*) türü bir gladyatördür ve gururludur ama tüm diğer gö-

---

(*) Thracian: Parma denilen tekerlek kalkan ve kılıç taşıyan gladyatör sınıfı. (ç.n.)

nüllü gladyatörler gibi yılda sadece bir ya da iki kez dövüşür ve bu yüzden birkaç haftada bir dövüşmek için gereken dayanıklılık seviyesine alışık değil. Bizim grubumuzdan değil ama onun gibi adamlar giderek yaygınlaşmaya başlıyor."

"Onun gibi adamlar mı?"

"Kendi iradeleriyle, şöhret için ya da gösteriş için ya da artık dövüşte alacaklarının ne olduğunu sanıyorlarsa, onun için dövüşen adamlar. Pek çoğumuz seçeneğimiz olmadığı için dövüşüyoruz."

"Ne kadar zamandır bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Tam bir günlük bir gladyatörüm! Sen benim ilk rakibimdin ve senin merhametinle bir sonraki müsabakayı görecek kadar yaşayacağım."

Gözlerimde beliren bir sonraki soruyu gördü. "Eski efendimin kendi gladyatör okulu vardı ve oyunları yönetmeyi seçince benim katılmama izin verdi. Benim temel görevlerimden biri de; gladyatörlerle ilgilenmek ve silahlarının bakımını yapmaktı. Okulda bir sürü zaman geçirdim ve onlardan bir şeyler öğrendim. Görünüşe göre yeterince öğrenememişim." dedi elini kaburgalarına götürerek, arkasına yaslanırken.

"Nasıl özgür olurum?" diye sordum.

"Özgür?" Malbool bu soruyu eğlendirici buldu; iri, beyaz dişleri yüzünün esmerliğiyle daha da vurgulanıyordu. "Arkadaşım, özgür olmanın iki yolu var. En kolayı, kendini birinin mızrağının üstüne atmak. Ama daha büyük bir olasılıkla hayatta kaldığın sürece bir haftadan diğerine, bir gladyatör olarak dövüşeceksin. En sonunda emekliliğe ulaşabilir ve efendinin arzusuna göre köle olarak kabul edilebilir ya da özgür bırakılırsın."

"Her hafta mı dövüşüyoruz?"

"Hayır, her gün eğitim görüyorsun, müsabakalar her hafta düzenleniyor ama ayda aşağı yukarı iki kez dövüşmeyi bekleye-

bilirsin. Ülke çapında hemen hemen her ay oyunlar oluyor ama Kolezyum'da yılda sadece iki ana festival düzenleniyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Eğer yaz ya da kış festivalinde başlarsan birkaç tane teke tek müsabakada dövüşeceksin. Ya da Royale'da dövüşmeyi seçebilirsin ve eğer önüne çıkan her adamı mağlup edersen, o zaman ve sadece o zaman özgürlüğünü kazanabilirsin. O zaman özgürlüğün kalabalığın ya da sonuç olarak Sezar'ın kendisinin emrine kalır."

"Julius Sezar?"

Malbool'un gözleri kısıldı. "Mezarından geri dönmenin bir yolunu bulmadığı sürece hayır. Hayır, bu Nero; şimdi Tiberius Cladius Nero'ya Sezar deniyor. Unvan ona geçti."

"Bu Royale nedir?" diye sordum, bu bilgiyi hazmederken.

"Ölümün neredeyse kesin olduğu bir müsabakadır. Yüz adam arenaya aynı anda girer; imparatorluktaki her topluluktan, her türde gladyatör. Hepsi dövüşürler. Zaman kısıtlaması yoktur ve sadece bir kural vardır: yüzü girer, biri hayatta kalır."

"Diğerlerinin hepsi ölür mü?" Büyük şaşkınlık yaşıyordum.

Malbool ciddiyetle başını salladı. "Diğerlerinin hepsi ölür. Aynı anda bir, iki ya da on savaştan sağ çıkmak, sonra devam etmek zorundasın. Düşman seli sonsuzdur. Bu oyundan sağ çıkma şansın elbette çok az ama oyundan, yeni kazandığın özgürlüğünü sıkıntıya girmeye değer hale getirecek kadar sağlam bir şekilde kurtulma olasılığı? Hiç yok. Şimdiye kadar Royale'da hiçbir adam Sezar'ın önünde dikilip özgürlüğünü isteyecek kadar hayatta kalamadı. Genelde adamlar, arenanın etrafında dağılmış olur ve hakemler kazananı ilan etmek için onların ölmesini bekleyerek, saatlerce etrafta dolanmak zorunda kalırlar."

Bu düşünce beni dehşete düşürdü ve bunu da zihnimde yüzen fikir ve görüntüler topluluğuna ekledim. "Anlıyorum." dedim,

elimi sakladığım aleti kavramak için tuniğimin altına sokarken. "Burada kendimi rahatlatmak için gidebileceğim bir yer var mı?"

"Ha! Şurada, sağda. Sabah olunca sana okulu gösteririm. Bu alan etrafında yürümekte serbestiz. Bu kapıları geceleri kilitlemiyorlar ama yaşama alanlarının sınırları içinde kalıyoruz. Bu katta üç oda daha var ama adamlar uykudadır, bu yüzden sessiz bir şekilde git." Malbool'un talimatlarına uyarak topallaya topallaya yürüdüm. Tek düşünebildiğim; şimdi elimde duran nesneydi. Uyuyan adamların kaldığı odaların önünden sessizce geçtim. Saatin geç olduğunu tahmin ettim ama saatlerce uyuduktan sonra daha fazla dinlenmeye ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey cevaplardı.

Bir köşeyi dönüp yere çöktüm. Buna, bu gümüş renkli şeye dikkatle baktım ve her şey medcezirdeki bir dalga gibi gelip bana çarptı. Biliyordum. Her şeyi biliyordum. Uykumda bilgileri sindirmiş olmalıydım. Kim olduğumu biliyordum, hangi zamanda olduğumu biliyordum ve hepsinden önemlisi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

BÖLÜM: 21

Ellerimdeki alete baktım. Mavi ışıkları, taş duvarları ve toprak zemini yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Işık, tenime kendiliğinden bir parlaklık veriyordu. Sonra tenimde bir şey gördüm. Kolumun dirsekle bilek arasındaki iç tarafında bir işaret. Silindirin mavi ışığını hareket ettirdim ve loş meşale ışığında koluma baktım. Hiçbir şey yoktu; tenim temizdi ve hiçbir şey görünmüyordu. Mavi ışığı tekrar hareket ettirdim ve kolumu tekrar inceledim. İşte oradaydı, soluk bir iz vardı ama ne yazdığı anlaşılıyordu: "X7". Zihnim bu işareti aldığım zamana geri döndü.

Bu, Tesis'teydi. Küçük bir oda. On iki adam. Diğerlerinin hepsiyle aynı anda yüz yüze geldiğim tek sefer buydu. Yanımda dizilmiş diğer adamların, diğer ajanların yaptığı gibi sağ kolumu ufak bir yuvanın içine uzattım. Kolum içeri girince yuvanın üst tarafı aşağı katlandı ve tenimde bir anlık buz gibi bir serinlik hissettim. Bir tıslamayla birlikte yuva açıldı ve kolumu birimden çıkardım.

Parlak mavi ışığın altında işaret açıkça görülüyordu: X7.

Gazeteci Projesinde Ajan X7. Ve şimdi buradaydım. İşe yaramıştı. Tanrım, işe yaramıştı ve şimdi buradaydım. Yerçekimi tüm gücüyle saldırırken, uyuşuk parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

İnsanoğlunun giriştiği en gizli ve en önemli projenin parçasıydım. Detaylar projenin kontrolündekiler tarafından o kadar sıkı bir şekilde korunuyordu ki bana sadece kendi görevimi tamamlayacak kadar yeterli bilgi veriliyordu ve projenin tamamı

hakkında ana amacı ve hazırlık olarak tamamlamak zorunda olduğum kapsamlı eğitim hariç görece çok az şey biliyordum. Eğitimin amacı; beni tarihte ben doğmadan yaklaşık iki bin yıl önce, yaşanmış bir hayat için hazırlamaktı.

Gözlerimi kapadım ve anıların zihnime akın etmesine izin verdim. Irak'ta askerlik yaparken projeye alındım. Eğitimim kapsamlıydı. Altı yıl sürdü ki başarmayı umduğum şeyi düşününce, bu çok fazla bir zaman değildi. Hayatta nasıl kalacağım ve gireceğim toplumun gölgeleri arasına nasıl karışacağım öğretildi. Bu işte de iyiydim! O zamanın dilleri ve lehçelerinde eğitim aldım. Aramice, İbranice, Roma dili, Samiri İbranicesi. Öğrenmek sadece birkaç yılımı aldı. Bunu nasıl yapmışlardı? Teknoloji.

Tesis bizi aldı ve uyanıkken bilinçli zihinlerimizi eğittiler ama aynı zamanda uyurken de bilinçaltı zihinlerimizi eğittiler.

Beynin en ilkel kısmına, hipotalamusuma bir bağlantı noktası yerleştirildi ve bu bağlantı noktası aracılığıyla vücudumun görünüşte özerk süreçlerine ince ayarlar yapıldı. Kalp atışlarım, nefes alıp verişim, hormon salgılarım. Tüm bunlara erişim sağlandı, bunlar değiştirilip bana tekrar verildi; böylece vücudum, sadece bilincim açıkken aldığım fiziksel eğitimle mümkün olabileceklerin çok daha ötesine geçip kapasitesini tam anlamıyla kullanmaya başladı. Beynimin diğer alanları da genişletildi, özellikle de koordinasyonu ve bilgi özümsenmesini düzenleyen alanları. Öğrenme becerim on katı arttı ve yeni becerilerimi öğrenmek için geçen kısa zaman akıl almazdı.

Dövüş becerilerimi; hem geleneksel yöntemlerle hem de uyurken, görüntülerle zenginleştirilmiş öğrenmeyle geliştirdim. Vücudum kendi kendini eğitti ve reflekslerim, bir uyarana verdiğim tepkinin sezilemez olduğu bir noktaya kadar hızlandı. Geleceği okuyabiliyormuş gibi hareket ettim. Zihinsel olarak, içinde bulunmam gereken zaman dilimi hakkındaki tüm bilgilerle beslendim.

Bilinen gelenekler, diller, kültür bana öğretildi. Tarih öğretildi. Yardım almayan bir beynin, sahip olduğum süre içinde özümseyebileceğinden daha fazlası öğretildi. En önemlisi de ihlal edilemez tek bir kural öğretildi –Bilgi Kuralı: Gerçekleştiğini bildiğimiz bir şeyi değiştiremezdik. Sonra, geçmişe gönderildim.

Sürecin kendisi hakkında, çok fazla şey bilmiyordum. Teori, bana kavrayabileceğim terimlerle açıklandı ama gerçekten bildiğim tek şey; bunun tek taraflı bir yolculuk olduğuydu ve her ne kadar başka bir ajanla birlikte geçmişe gönderilmişsek de ne o ne de ben birbirimizin kimliğini ya da talimatları bilmiyorduk. Tek bildiğim görevimdi.

Görevim. Ah Tanrım, görevim! Her birimizin bir görevi vardı. Benimkinden başka on bir görev daha vardı ama bunların kimlere verildiğini bilmiyordum. Tek bildiğim kendi görevimdi: Benim, önemli tarihi verileri toplamam gerekiyordu. Belgeler, kitaplar, dikkat çekecek parçalar.

İzini sürmem gereken belli hedefler verilmişti ama aynı zamanda fırsatları değerlendirmek ve yolumda ilerlerken ilgi çeken nesneleri bulmak zorundaydım. Sonra başka bir şey daha vardı. Altı yıl boyunca hazırlandığım şey. Görüşmeyi yapmak zorundaydım.

Görüşme, Tesis tarafından mutlak öncelikli olarak görülüyordu. Bana tüm bu projenin nedeninin bu olduğu söylenmişti ve ellerimdeki bu nesneye bakıp, evirip çevirirken yapmak zorunda olduğum şeyi düşündüm. Artık bu dünyanın neresindeyse, zamanın neresinde ortaya çıkacaksa bir adamı bulmam gerekiyordu. Celileli Joshua'yla bir görüşme yapıp bunu videoya kaydetmek zorundaydım. İsa dedikleri adamla röportaj yapacaktım.

BÖLÜM: 22

Yağmur, beton zemini dövüyor ve sürekli büyüyen gölcükler oluşturuyordu. Şafağın yansımaları Shaun'ın suratından akan yağmur damlalarına hayat veriyordu. Shaun önceki gecenin bitkinliği en sonunda kendisine hâkim olunca, üstgeçidin altında dertop olup uyumuştu.

Sabah trafiğinin ilk akını başının üstünde vızıldıyordu ama ses, zihninin çekildiği puslu gölgeler dünyasına giremiyordu –trafiğin, yağmurun, hatta dün gece geç saatlerde hastaneden kaçan firariyi arayan ve başının üstündeki köprüden geçen polisin siren sesleri de giremiyordu. Uyandığında Shaun ne kadar zamandır uyuduğunu söyleyemedi. Onu uyandıran, tanıdık bir sesti. Zihni olan bitenle baş etmek için bir senaryo yarattı. Bu senaryoda Shaun, çalışma masasında yazı yazmakla meşguldü. Dâhice bir şeylerin kıyısındaydı, düşünce dizisi sonuca, doğru ulaşmaktaydı.

"Lauren, şuna bakabilir misin?" diye seslendi, çalışma odasından. Cevap yoktu. Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Lauren! Şuna bakabilir misin? Şu anda gerçekten çok meşgulüm." Eşi hâlâ cevap vermemişti. Shaun çok yaklaşmıştı, şu anda işini bırakamazdı. Ne yapıyordu ki bu kadın?

Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Lauren, şuna baksana!" diye bağırdı daha yüksek sesle.

Genç kadın en sonunda cevap verdi. "Üzgünüm, bakamam bebeğim. Ben öldüm."

Shaun ayağa kalktı. Telefon hâlâ çalıyordu. Lauren ne demiş-

ti? Telefon çalmaya devam ediyordu. Ne telefonu? Kafası o kadar karışıktı ki... Telefon zili gerçekti. Birden kendine geldi. Ses ceketinin dıştaki cebinden geliyordu. Cep telefonu. Bunu tamamen unutmuştu ama şimdi çalıyordu. Soğuk, uyuşmuş parmaklarla cep telefonunu aradı, ses kesilirken cebinden çıkardı. Ekrana baktı: "1 cevapsız arama."

Saat, sabahın beş ellisiydi.

Arayan numara görünmüyordu.

Bu saatte kim arar ki, diye sordu Shaun'ın beyni. Ama olası cevapları arama fırsatı bulamadan önce başka bir soru zihnini kuşattı. Rüyasında ne olmuştu? Lauren telefona bakmamak için ne bahane sunmuştu? Çünkü neydi? Çünkü o ölmüştü.

Sonra bu, karnına yediği bir tekme gibi sarstı onu: Lauren ölmüştü. Her travma gibi bunun işkencesi de bunun bir kere olup bitmesi değil, bu konuda düşünmeyi bırakıp tekrar hatırladığı her seferde yeniden olup bitmesiydi. Lauren–

Telefon yeniden çaldı, kendini hissettiren titreşimi sabahın erken saatlerini delip geçiyor, Shaun'ı bulunduğu ana geri çekiyordu. Shaun ekrana baktı. Gizli numara. Sabahın altısından önce gizli numaradan kendisini arayan kişi de kimdi? Öğrenmenin bir yolu vardı.

BLİP.

"Alo?" diye cevapladı Shaun tereddüt ederek. Sessizlik.

"Alo?" diye tekrarladı adam, daha da az bir kesinlikle. Hat cızırtılıydı.

"Shaun Strickland'la mı görüşüyorum?" diyen bir ses duyuldu. Amerikan aksanı.

"Kim soruyordu?"

"Neredesin?" diye sordu ses. Shaun telefonu kapattı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Bu sersem halinde insanların kendisini öl-

dürmeye çalıştıklarını unutmuş ve az önce onlara sinyal göndermişti. Telefon yine çaldı.

Shaun telefona baktı, başparmağı yeşil renkli "Cevapla" düğmesinin üzerinde dolaşıyordu. Eğer cevap verirse kendisinin izini bulabilirlerdi. Kardeşi Tim bir keresinde, sabit bir telefon hattının izini bulmak için sadece altı saniyeye ihtiyaçları olduğunu söylemişti ama cep telefonu için ne kadar süre gerekiyordu? Ya arayanlar kötü adamlar değilse? Telefonu fırlatmayı ya da parçalamayı düşündü ama sonra buna ihtiyacı olabileceğini düşündü.

Bunun yerine titreşen telefonu çevirdi, üşüyen parmakları bataryayı çıkartmak için çıkıntıyı aradı. Bataryayı çıkartır çıkartmaz zil sesi durdu. Shaun derin bir nefes aldı. Buradan hemen uzaklaşmalıydı.

Günlüğü toparladı ve ceketinin iç cebinin derinlerine tıkıştırdı. Kanalın aşağısına baktı. Üstünden geçen birkaç yolla dik bir açı oluşturuyordu ama tamamen açık bir alandı ve yağmur hızlanmaya başlıyordu. Günlüğün ıslanmasını göze alamazdı, bu yüzden ceketini çıkardı, günlüğü ortasına koyarak sımsıkı sardı ve kolunun altında bir ragbi topu gibi taşıdı.

Köprüden ve uzaktan gelen polis sirenlerinin sesinden uzaklaşarak, dümdüz ve hızla koştu. Buradaki polise güvenmiyordu. Belki bir sonraki üstgeçitte bir taksi tutardı. Eğer uzak bir yerlere gidebilirse düşünmek ve okumak için zamanı olacaktı.

***

"Nereye?" diye sordu taksi şoförü, Shaun ıslak ve çaresiz bir şekilde ön koltuğa aceleyle otururken.

"Hey, arkadaş! Lanet olsun, bu benim taksim değil!" diye söylendi, Shaun'ın ceplerinden döşemeye sular damlarken.

"Özür dilerim." dedi Shaun, oturmaktan memnun bir şekilde. Bu şiddetli yağmur altında yaklaşık bir saat boyunca kanaldan

aşağı koşmuştu. Her üstgeçide geldiğinde beyni aynı tavsiyeyi veriyordu: Sadece bir tane daha, henüz yeteri kadar uzak değil.

"Nereye?" diye sordu taksi şoförü tekrar. Şapkasının altından aklaşmış saç tutamları dökülen, kırk yaşlarında, sevimsiz görünümlü bir adamdı. Shaun gösterge paneline konmuş sürücü kimliğini kontrol etti: Vern.

"Umurumda değil, sadece git. Sadece uzağa git." dedi Shaun, nefesini düzenlemeye çalışarak.

"O sokağı bilmiyorum." dedi Vern, duygusuz bir surat ifadesiyle.

"Neresi olursa!" dedi Shaun. "Washington DC'ye git. Param var."

"Ne? Benle kafa mı buluyorsun?" diye ters bir şekilde cevap verdi, Vern.

Ama Shaun, sersemleyip bitkin düştüğünden ve o an kendini güvende hissettiğinden, çoktan uyumuştu. Taksici vitesi attı ve kâr getirecek yolcusu uyanmadan önce, ne kadar uzağa gidebileceğini merak ederek eyaletler arası yola çıkmak için kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

***

Shaun rüyasında, kendisine beklentili gözlerle bakan insanlarla dolu bir salonun sahnesinde, ayakta duruyordu. Suratları, ön sırada oturanlarınkini bile, detaylı bir şekilde göremiyordu. Konuşmasını yapmak için oradaydı. Kendisini dinleyenlere iyi haberleri vermek için kürsüsünde dikiliyordu. Zamanın doğası, bunun fiziksel dünyayla bağlantısı ve bu dünyaya olan bağımlılığı hakkındaki teorilerinin çok etkileyici şeyler olduğunu biliyordu.

Bir parçacığı etiketleyip bunu zamanda geriye göndermenin mantıklı bir yolunu teoriye dökmüştü. Tüm bunlar yerçekimiyle alakalıydı. Herkesi şaşırtacaktı. Kalabalığa baktı ve onlar da Sha-

un'a baktılar. Bunun için ta İngiltere'ye kadar gelmişti ve şimdi onun için parlama zamanıydı.

Ağzını açtı. Boğazından uzun, kulak tırmalayıcı bir ses çıktı. Tekrar konuşmayı denedi ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Zaman hakkında konuştuğunu biliyordu. O kelimeyle başladı: "Zaman..." Ama arkasından hiçbir şey gelmedi.

Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu; kelimeleri bulamıyordu. Kalabalık kıkırdamaya başladı. Salonun ön tarafından arkasına doğru bir mırıltı dalgası yayıldı. Kısa süre sonra bunlar yuhalamaya dönüştü.

Shaun ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Herkes ondan açıklamasını bekliyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bu konuda bir uzmandı; neden hiçbir şey hatırlayamıyordu? Kalabalığa baktı. Parlayan yüzler artık ona, onun beceriksizliğine yüksek sesle gülüyorlardı. Sonra başka bir yüz gördü. Gülmeyen bir yüz. Bu yüz doğrudan ona bakıyordu. Sonra gülümsedi. Lauren. Göz göze geldiler ve her ne kadar genç kadın salonun arka tarafında olsa da, Shaun sadece ona konuştu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." dedi, gözleri yaşlarla dolarken. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Mahvoldum ben. Sen olmayınca ben mahvoldum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Lauren tekrar gülümsedi.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." dedi Shaun yalvarırcasına.

Genç kadının bakışları yumuşadı, sonra konuştu. Sesi nazik ve anlayış doluydu.

"Okumak zorundasın."

***

"Arkadaş! Bu senin telefonun mu dedim." Bu, taksi şoförünün kaba sesiydi.

Shaun'ın gözleri odaklanmaya çalıştı. Sesin geldiği yöne doğru bakmak için başını çevirmekten daha çok tüm bedenini döndürdü.

"Ne?" diye sordu, dilinin pasla kaplıymış gibi olduğunu hissederek.

"İşte, aşağıda. Sanırım telefonun az önce düştü ve parçalara ayrıldı ya da öyle bir şeyler oldu."

Shaun ayaklarına baktı. Gerçekten de o uyurken kapaklı cep telefonu ve bataryası cebinden düşüp parçalara ayrılmıştı. Öne uzanıp mat, gri renkli plastik kapağa gözlerini kısarak baktı. Ekranında bir çatlak vardı. Ne yapması gerektiğinden emin olamadan iç çekti. Gelen aramaları cevaplamadığı sürece güvende olduğundan oldukça emindi, bu yüzden sadece telefonun çalıştığından emin olmak için parçaları bir araya getirip sonra geri kapatmaya karar verdi.

"Bilirsin işte," diyerek söze başladı Vern, Shaun'ın küçük aleti çalıştırmasını seyrederken, "Benim çocukta da var bundan. Şimdi on dört yaşında ve bence o şey kızın kulağına neredeyse yapışmış. Telefonu elinden alamıyorum. Akşam yemeğinin ortasında gelen aramaları bile cevaplıyor. Anlıyor musun? Yemeğin ortasında! Şimdi ben her zaman demiyorum ki..."

"Bir mesaj bırakmışlar." dedi Shaun düz bir sesle.

"Hı? Mesaj mı gelmiş? Biliyorsun işte, benim Sally'min mesaj paketi alması ayda fazladan on beş dolar ediyor ama bunu illa alacak. Her zaman alırlar onlar. Sonra ek metin özellikleriydi, zil sesi derken... Sana söylüyorum bak..."

Ne tür bir katil sana mesaj bırakır ki, diye sordu beyni, Shaun çizik ekrandaki zarf işaretine bakarken.

Vern, Shaun'ın cevap vermemesine aldırmadan konuşmaya devam etti. Shaun sesi yorumlamada iyiydi. Annesi bunu "İşit-

mede seçicilik" olarak adlandırmıştı, gerçi annesi bunu söylerken genellikle akşam yemeğinden sonra, bulaşıkları yıkaması için bulunduğu ricaları, Shaun'ın duymazlıktan gelmesini kastediyordu.

Shaun, şimdi ağa bağlanıp mesajı almak mı yoksa bilginin duyulmadan gitmesine izin vermek mi daha tehlikeli diye düşünüp taşınırken kendi düşüncelerinin sesinden başka bir şey duymuyordu. Telefonu kapattı.

"...günde sekiz ya da dokuz kez! Yani, bu günlerde delikanlılar ve genç kızlar, gençken çok daha büyükmüş gibi davranıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ama ben kızımın yaşındayken bir kızı tek başıma bir filme götürmeme bile izin verilmezdi. Filme gittiğimi sanırsın! Bu beni durdurduğundan değil gerçi..."

Shaun telefonu açtı. Ölüm, her şeyi göz önünde tutarak konuşacak olursak o kadar da kötü bir seçenek olmayabilirdi. Derin bir nefes alarak sesli mesaj servisini hızlı çevirmek için tuş takımındaki 1 rakamına bastı. Bunun arkasından sessizlik geldi. Sonra bir bip sesi. En sonunda bir kere çaldı ve sonra tanıdık kadın sesinden otomatik sesli kayıt duyuldu.

Shaun 1 tuşuna iki kez basarak ilerleyip süreci kısalttı. BİP. BİP. Sonra duydu. Ses bir erkeğe aitti.

"Bay Strickland –Hayatınızın tehlikede olduğunu sanıyorum–" Cızırtı. "Bu bir şaka değil. Sizinle buluşmam gerek." Ses daha sonra, sanki bir yerlerden okuyormuş gibi birkaç kısa cümle söyledi:

"Aslında her gün zaman içinde hareket ediyoruz." Duraklama.

"Her ne kadar uzay araçları ışıktan daha hızlı seyahat edemeseler de." Duraklama.

"Bu solucan deliklerini açık tutmak imkânsız." Duraklama. Kâğıt hışırtıları...

"Elimizden gelenin ötesinde güç gereksinimleri." Duraklama.

"Bethany bir gün daha yaşlı olacaktır." Uzun bir duraklama.

"Neler olup bittiğiyle ilgili bir şeyler biliyor olabilirim."

BİP. BİP. BİP. Bu kadardı. Ses gitmişti.

Shaun, arkasına yaslandı. Bu da kimdi? Neydi şimdi bu? Hayatı tehlikede olabilir miydi? Hadi canım. Ama dikkatini çeken, mesajın diğer kısmıydı: "Neler olup bittiğiyle ilgili bir şeyler biliyor olabilirim."

Son on iki saat hayatındaki en tuhaf, en kötü zaman dilimiydi ve bunun neden olduğunu anlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Yanında taşıdığı kitabın bazı çok tehlikeli insanlar için önemli olduğunu giderek, daha büyük bir kesinlikle anlıyordu. Kitabın değerli olduğunu...

Ve orada birileri, neler olup bittiği hakkında birşeyler biliyor ve Shaun'a ulaşıyordu. Dün gece okuduğu şeyi hatırlamaya çalıştı.

"Celileli Joshua'yla bir görüşme yapıp bunu videoya kaydetmek zorundaydım. İsa dedikleri adamla röportaj yapacaktım."

Yok artık. Bir an durup bunu düşündü. Eğer, varsayalım ki, tarihi bir kişiyle yapılacak görüşmeyi kaydedecek yöntemlerle geçmişe yolculuk yapmak mümkün olsaydı, tüm tarihte seçilecek insan kim olurdu? Hangi insan bu İsa denen adamdan daha fazla tartışmanın nedeni olmuş, modern dünyayı etkilemişti ki?

Shaun dindar bir insan değildi. Aslında, gerçekten de böyle bir insan yaşamışsa, bu adama atfedilen batıl saçmalıkları reddediyordu. Ama dünyada yeterince insanın inandığını; eğer İsa'yla bir röportaj yapılmışsa bunun elbette değerli olacağını biliyordu. Hatta belki uğrunda birilerini öldürmeye değecek bir şey.

Arkasına iyice yaslandı. Zihni delirmiş gibi çalışıyordu. Tüm bunlar gerçekten de bununla ilgili olabilir miydi? Tüm bunlar ger-

çekten de kucağındaki nemli ceketin içinde sarılı bu hikâyeyle ilgili olabilir miydi? Eğer bu gerçekse, her şeyi alt üst ederdi. Bu, sadece görev üstündeki bir günümüz insanının tarihteki en etkili kişiyle yaptığı röportajı anlatmıyordu; eğer gerçekse, bir şekilde birilerinin geçmişe yolculuk yapmayı öğrendiği anlamına da geliyordu. Pek çok insan için bu, hayal ürünü bir kavram olsa da Shaun'ın aklına gelen tamamen farklı bir şeydi. Shaun Strickland bu alanda bir uzmandı ve bir şeyi zamanda geriye göndermenin imkânsız olduğunu kanıtlamıştı. Bu gerçekleri o kadar iyi biliyordu ki makalesinde bunları–

Shaun derin bir nefes aldı. Makalesi.

O kelimelerin nereden olduğunu o yüzden hatırlamıştı. Buna inanamıyordu. Telefonunun kapağını açıp mesajı tekrar dinleyebilmek için süreci atlayarak, tekrar hızlı arama tuşuna bastı:

"Aslında her gün zaman içinde hareket ediyoruz." Duraklama.

"Her ne kadar uzay araçları ışıktan daha hızlı seyahat edemeseler de." Duraklama.

"Bu solucan deliklerini açık tutmak imkânsız." Duraklama. Kâğıt hışırtıları…

"Elimizden gelenin ötesinde güç gereksinimleri." Duraklama.

"Bethany bir gün daha yaşlı olacaktır." Uzun bir duraklama.

"Neler olup bittiğiyle ilgili bir şeyler biliyor olabilirim."

Shaun o özel satırı dikkatle dinlemek için mesajı bir kez daha açtı:

"Bu solucan deliklerini açık tutmak imkânsız." Duraklama. Kâğıt hışırtıları…

Burasıydı. Kâğıt hışırtıları. Konuşan her kimse bir şeyin sayfalarını çeviriyordu. Satırları somut sayfalardan okuyordu. Onun makalesinin sayfaları. Adamın söylediği kelimeler Shaun'a aitti.

"...Bilirsin işte, kıza dokunmadım falan demiyorum, anlıyorsun ya." dedi Vern. "Ama sen şimdi–"

"Beni internete götür." dedi Shaun aceleyle.

"...bana söylediği şey... Ne?"

"Beni internete götür!" diye tekrarladı, birden bir amaçla yanıp tutuşarak.

"Yıllardır taksi kullanırım arkadaş ama daha önce birinin bu adresi istediğini hiç duymamıştım. Bu bir ilk kesinlikle."

"Çeneni kapatacak mısın?" dedi Shaun, birdenbire sinirlenerek.

Vern biraz şaşırarak aniden durdu. "Seni oraya hemen götürürdüm arkadaşım, ama dürüst olmak gerekirse, bir süredir kuzeye doğru gidiyoruz ve eyaletler arası yolda Virginia'ya varmak üzereyiz. Buralarda internetin nerede olduğundan tam olarak emin değilim."

Shaun, etrafına ilk kez dikkat ederek pencereden dışarı baktı. Vern haklıydı. Otobanda bir yerlerdeydiler.

Eğilip bakınca taksimetrenin beş yüz yetmiş beş doları gösterdiğini, gördü. Gülümsedi. Parayı önemsememek, insanı sapkın bir şekilde özgürleştiriyordu. Tüm dünyası yıkılmıştı ve görünüşe bakılırsa tarihteki en önemli kitabın sahipliği ondaydı. Beş yüz yetmiş beş dolar en ufak bir fark yaratmazdı. Bir gün önce olsa endişelenebilirdi ama her şey göreceliydi.

Göreceli. İç çekti. Tutkusu bu şekilde başlamıştı. Babası ona Noel'de bir basketbol topu yerine bir kitap verdiğinde, Shaun on üç yaşındaydı. O zaman hayal kırıklığına uğramıştı ama o kitap, Einstein ve Genel Görelilik Teorisi: Resimli Baskı, Shaun'ı geri döndürülemez bir şekilde değiştirmişti. Babası Shaun'a, bir İngiliz'in kitapçıda kendisiyle sohbete başladığını; adamın bir çocukken bu kitabın kendi hayatını değiştirdiğini ve Shaun için de aynı-

sını yapacağından emin olduğunu söyleyerek Shaun için tavsiye ettiğini söylemişti. Adam haklıydı; kitap Shaun'ı tamamen yeni bir yola sokmuştu.

Bir tabelanın bulanık bir şekilde yanlarından geçip gittiğini gördü. Bir sonraki kasabaya 128 kilometre vardı, orada internet kafe gibi bir şey olduğundan emindi. O makaleyi altı yıldan daha uzun bir zaman önce yazmıştı ve zar zor hatırlıyordu ama makalelerini her zaman güvenli bir çevrimiçi sunucuda yedeklerdi ve bu makalenin çıktısını alması gerektiğini biliyordu. Sayfa numaralarını bulması gerekiyordu, sonra da bunları telefonda tuşlaması. Mesajda kendisine söylenen görünüşte rastgele cümlelerden çıkarabildiği tek anlam buydu.

Kucağına baktı ve içinde kitabın saklı olduğu ceketi gördü. Ceketi yavaşça çekti ve sayfalara yeni gözlerle baktı.

BÖLÜM: 23

"Pek çok türde gladyatör var," dedi Malbool bana, okulun eğitim avlusunda yürürken "Ve bir türdeki gladyatörün başka türdeki gladyatörlerle dövüşmesi yaygın bir uygulama. Bu bir 'secutor'" dedi, bir kolunda uzun, kavisli bir kalkanla alıştırma yapan kısa, tıknaz bir adama işaret ederek. "Bu adam genellikle bir 'retiarus'la dövüşecektir." diyerek sözlerini bitirdi Malbool, avlunun diğer tarafında ağlar ve uzun, üç çatallı mızraklarla alıştırma yapan bir grup erkeğe işaret ederek.

"Sen de benle böyle dövüştün." dedim uzun bir adamın önce sallayarak, sonra bırakmadan hemen önce bileğini bükerek ağır gelen kenarlardan dolayı, iyice açılıp havalanmasına neden olmak suretiyle diğer ikisine ağı fırlatma tekniğini göstermesini, ilgiyle seyrederken.

"Öyle." dedi Malbool, alıştırmaları seyretmek için yanımda durarak. "Bu ağ, arkadaşım. Bu ağ tüm adamları eşitler. Ama seni değil." Omzuma yavaşça vurdu. "Gel, görecek daha çok şey var."

Daha fazla açıklama yaparak, yürümeye devam etti.

"Tüm bunlar gösteriyle alakalı. Eğer iki adam zırh olmadan arenaya çıkarsa iki sonuçtan birine varabilirsin: Ya birbirlerini çok hızlı bir şekilde, beceriksizce bir kan gölünde bırakarak öldürürler ya da tüm olayı sıkıcı hale getirecek şekilde tereddütle dövüşürler. Erkeklerin zırh kullanması bu yüzden ama bunun da

ölçüsü var. Bir miğfer, bir pazubent, belki bir kalkan. Tüm bunlar hareketli ve ustaca bir mücadele için gerekli koşulları yaratır. Dövüş tarzını seçme zamanın geldiğinde, seçimini büyük bir özenle yap. Bu, hayatının devam etmesi ya da sona ermesi anlamına gelebilir."

Karşılaşabileceğim diğer grup dövüşçülerin pek çoğunu anlatarak devam etti ve kılıçlarla, kalkanlarla ve yumruklarla alıştırma yapan grupları seyrederken özgürlüğümü kazanmak, görevimi yerine getirmek için bu prova edilmiş katliamın bir parçası olmak zorunda olduğumu anladım.

"'Eques'(*) ve 'provocatuer' genellikle aynı türdeki diğerleriyle dövüşür ama pek çok tür diğer türdeki gladyatörle de dövüşecektir. Bir 'murmillo' genellikle bir 'hoplomachus' ile dövüşüp onu mağlup

edecektir ama eğer becerikli bir 'retiarus' ya da 'Gaul' la dövüşecek olursa büyük olasılıkla öldürülecektir."

"Taş, kâğıt, makas." diye mırıldandım anlaşılmayan bir ses tonuyla.

"Yine de," dedi Malbool, "müsabakayı en heyecanlı yapan şey, kişinin becerisidir. Herhangi bir savaşı kimin kazanacağını belirleyen değişmez kurallar yoktur." Gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu.

(*) Paragrafta geçen gladyatör türlerinden "eques", pul pul görünen bir zırh, orta boy bir kalkan ve sorgucu olmayan siperlikli bir miğfer; "provocatuer", zırh göğüslük, sol bacağında baldır zırhı, sağ kolunun aşağısında bir zırh ve siperliği ya da sorgucu olmayan bir miğfer; "murmillo", miğfer, dikdörtgen şeklinde bir zırh, bacakların altını kapatan bir zırh; "hoplomachus", ufak, yuvarlak bir zırh, mızrak, dizinin altından bileklere kadar giden zırh ve baldır zırhı; "retiarius" ağ, üç çatallı bir mızrak ve hançer kullanır; "Gaul" ise kaplan figürlü bir miğfer kullanan ve yenilmez olarak adlandırılan ancak Maximus tarafından mağlup edilen gladyatördür. (ç.n.)

"Sen türüne az rastlanır bir adamsın." diye başladı söze, huzursuz bir şekilde. "Roma dilini konuşuyorsun ama uykunda, anlamadığım bir sürü tuhaf dilde konuştuğunu duydum. Bir Romalı'ya epey benziyorsun ama daha ırk olarak daha safsın, bu yüzden pek çok memleketten olabilirsin ve..." Malbool cümlesini yarıda kesti. Cevap vermedim, sadece ben de ona baktım. O ise başını çevirdi.

"Kendi halkım arasında bir liderdim. İki oğlum ve bir kızım vardı. Romalılar beni aldıklarında her şeyimi kaybettim. Karımı ve kızımı öldürdüler. Oğullarımın kaderine ne düştü bilmiyorum ama bunu düşünmeye dayanamıyorum. Senin de uzaklarda bir yerlerden geldiğini biliyorum ama şunu anla: Ben de kaybettim. Oyunları sana bilgimle övünmek için değil, yeni yeni hayatımı kabullenmeyi ve bundan elimden geldiğince çok şey elde etmeyi öğrendiğim için anlatıyorum. Efendim bana bir köleye davrandığı gibi davrandı –yani bir köpeğe davranır gibi, ama beslediği bir köpeğe. Uykusundayken boğazını kesmeyi hayal etmediğim tek bir gün bile geçmedi, gerçi bunun durumumu daha kötü hale getireceğini biliyordum."

Malbool, sanki büyük bir sırrı verirmiş gibi yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Ondan alabileceğim her şeyi aldım. Durumumu düzeltmek için ihtiyacım olan bilgileri aldım. Yılın sonunda bana özgürlüğümü vereceğine dair söz vermişti. Sonra düşmanları onu mahvedip mallarını aldı. Ben de o malların bir parçasıydım. Kaçmaya hevesli olduğunu biliyorum yabancı. Bunu gözlerinde görüyorum ama eski hayatının geride kaldığını anlamalısın. Eğer hayatta kalmak istiyorsan bunun için mücadele etmelisin." Döndü ve beni barbar bir eğlencenin medeni bir alıştırmasıyla çevrilmiş şekilde avluda dikilirken bıraktı.

***

Çukurda dövüşmemin üzerinden iki haftadan fazla zaman

geçmişti ve ben hâlâ durumumu kabullenmeye çalışıyordum. Şimdi bildiklerimi bilmezken bile, özgürlüğümü arzuluyordum ama bunun aciliyeti yoktu. Ama şimdi dehşetle, sınırlı bir zamanım olduğunun farkına varıyordum.

Hedefimden kilometrelerce uzaktaydım ve bir mahkûmdum. Ne yapmam gerektiğinin bilgisiyle donanınca, bu amaca ulaşmaktan ne kadar uzak olduğumun ağırlığı daha açık hale geldi. Tarihe dair önceki hayatımda bildiğim türden herhangi bir gerçek referansım yoktu; sadece denizin öte tarafındaki bir adamın henüz bir çarmıha gerilmemiş olduğunu umabiliyordum.

Kaçış, en azından şu an için, mümkündü. Yıllar önce, Thracian Spartaküs bir gladyatörler ordusu ile Roma'ya karşı başlatılan bir isyana liderlik etmişti. O, artık konumunu kabullenmeyen bir adamdı –ama her ne kadar hikâyesi efsanevi olsa da şartların böyle bir olayın bir daha gerçekleşmesine asla izin vermeyeceğinden emindi.

Sürekli sıkı gözaltındaydık, bu yüzden şu andaki tek dostumun, hayatta kalmak için tek umudumun bilgi olduğunu biliyordum. Kudüs'e geri dönmenin bir yolunu bulana kadar onların oyununu oynamak zorundaydım.

Bunu düşünürken vücuduma aniden bir ürperti yayıldı. Ya çok geç gelmişsem? Ya da bir ömür sürecek bir vakit kadar erken gelmişsem? Çıkıp geldiğim dünyada İsa'nın dünyaya ne zaman geldiğine dair çok fazla tartışma vardı. Eğer hâlâ hayattaysa o zaman hayatta kalıp ona ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Eğer çoktan öldürülmüşse o zaman görevimi tamamlayamazdım. Şimdilik, hayatta kalmak için dövüşmek zorunda kalacaktım. Ertesi sabah tam da bunu deneme fırsatı yakalayacağımı hiç bilmiyordum.

Beni uyandıran, düdüğün sesiydi. Her sabah güneş doğduktan kısa süre sonra bizi sarsarak uyandıran tok, gürleyen ses. Aslında

alışılmışın dışında olan şey bu değildi; beni tamamen ayıltan şey koridor boyunca çakıl taşlarının ezilme sesiydi. Kısa süre sonra yanında dört Romalı muhafızla birlikte bir çalışan görüş alanıma girdi. Kilit tıngırdayarak açıldı ve hücremin kapısı açıldı.

"Bizimle geliyorsun." dedi çalışan, gösteriş ve küstahlıkla; Mishca'dan çok da büyük olmayan bir oğlan çocuğuydu. "Bugün dövüşüyorsun." Bunu söyledikten sonra döndü ve dört muhafız hücreye girdi. Koridora çıkan çocuğu takip ettim ve tam o anda Malbool'un arkamdan seslendiğini duydum.

"Tanrılar seni korusun!"

Belki bir saat boyunca arabayla gittik. Araba kapıları sonuna kadar açıldığında önümde beliren heybetli yapının gölgesinde kaldım. Önceki hayatımda bir çocukken anne ve babamla Roma'yı ziyaret ettiğimi ve şu anda olduğum yerden çok da uzakta olmayan bir yerde dikilip, tekrarlayan kemerlerin sıralı yapısına, karmaşık taş işlemelerine ve görkemli bir meydan okumayla dikilen demir kapılara baktığımı hatırladım. Bu anıtı en son gördüğümde harabe halindeydi ama şimdi gerçeküstü ve kusursuz görünümüyle, Roma kültürünün tam kalbinde yer alıyordu: Kolezyum.

"Seni kayıt yaptırmaya götürüyoruz, bu öğleden sonra Efendi Tiberius için dövüşecek ve iyiliklerini hak ettiğini kendisine göstereceksin."

"Bana, dövüşmeden üç gün önce haber verileceği söylenmişti."

Çocuk onunla konuşmaya cüret ettiğime şaşmış bir şekilde dönüp baktı. "Sen," dedi sanki bir çocuğa açıklıyormuş gibi, "Dövüşmen söylendiğinde dövüşeceksin. Müsabakalarını kazanıp bir sürü adam öldürdüğünde, o zaman dövüşebileceğin zamanı önceden bilme ayrıcalığın olacak. Eğer bilmek istiyorsan söyleyeyim, efendinin bu turnuvadaki tek davetli dövüşçüsü, dünkü alıştırmada yaralandı ve sen onun yerini alacaksın."

Hiçbiri gladyatör gibi görünmeyen kişilerden oluşan diğer gruplarla birlikte bir odaya girdim. Çocuk birileriyle konuştu ve sonra bir soru sormak için bana döndü.

"Sen nesin?" diye sordu.

"Ben ne miyim? Ne demek istiyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Sen nesin? Hangi grupta dövüşüyorsun?" diye sordu çocuk sabırsızlıkla.

"Ha, o mu? Gerçekten umurumda değil." Odadaki hava bozuldu, artık herkes sessizdi ve her köşeden dik dik bakışlar geliyordu.

"Ne?" dedi çocuk hemen.

"Ne olarak dövüştüğüm umurumda değil. Bir kılıçla sanırım." Odadaki biraz önce sessizleşen kişilerden artık tek tük kıkırtılar duyuluyordu.

"Bir kılıçla sanırım mı?" Çocuk bana doğru bir adım attı. "Kayıtçıların önünde beni aptal gibi göstermeye mi çalışıyorsun? Okulda senin yiyecek hakkını kontrol eden kişinin ben olduğumu unutma!" diye fısıldadı sert bir şekilde.

"Evlat," dedim duygusuz bir sesle, "Beni ne olarak kaydettiğin umurumda değil. Sizin sanatınızda çok az eğitimim var, bu yüzden benim için hiç fark etmiyor."

Çocuk, artık herkesin kendisine bakmasından ve bir kölenin kendisine "Evlat" diye seslenmesinden utanarak geri adım attı. Kayıt yapan adamla konuştu ve yanımda duran muhafızlara döndü.

"Ona bir kılıç ve yuvarlak kalkan verin. Arkadaşının yerini alacak ve murmillo olarak dövüşecek. Götürün de damgalasınlar."

Çocuk otoritesini göstermekten memnun görünüyor, ateşle ya-

kılıp kendi yanan etimin ve tutuşan kıllarımın kokusuyla sonsuza kadar yaralanmak üzere götürülürken, kibirle seyrediyordu. Koku burun deliklerimi doldurdu. Birinin malı olmak. Bu, günümüzdeki çok az erkeğin hayal edebileceği, ülkemin uğrunda bir sivil savaş verdiği bir şey.

Parlayan çelik çubuk koluma yaklaştırılırken yüzüme vuran sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu, benle her zaman kalacak bir işaretti ve bu yara izi, birinin malı olmanın ne anlama geldiğini unutmama asla izin vermeyecekti.

Altı saat sonra tek başımaydım. Sol kolumda şerit şeklinde altın bir kol zırhı vardı ve aynı kolumda yuvarlak bir kalkan vardı. Diğer elimde parmaklarım kavisli bir kılıcın sapını kavramıştı ve vücudumun geri kalanında sadece sandaletler ve bir peştamal vardı.

Malbool haklıydı, bu gerçekten de zırh ve tenin kasıtlı bir şekilde orta yolda buluşturulmasıydı. Katliamı biraz daha ilginç hale getirmek için çıplak ve aynı zamanda zırhlı. Verdikleri miğferi reddettim. Bu ağır ve hantaldı ve tepesi boyunca balık yüzgecini andıran bir sorgucu vardı. Çevresel bakışımı engelliyordu ve bu olmadan kendimi daha güvende hissettim.

Önümdeki kapı yukarı doğru açılırken, arenaya inen basamakları gördüm. Bir Gaul'la dövüşecektim –diğer erkekleri öldürerek sadece kendisi hayatta kalmış bir savaş esiriyle. Öldürmek için dövüşmemek konusunda uyarılmıştım. Oyunlarda kurallara karşı gelen katılımcıların hayatını sonlandırmak üzere, her zaman hazır bekleyen okçuların olduğu söylenmişti. Şimdi öldürmek gerçek görevime devam etmek için tek şansımdı.

Kararlı bir şekilde öne doğru adım attım. Uğultu çok fazlaydı. Borazan ve boruların hep birlikte çalındığı bir parça eşliğinde, güzel kokulu sular havaya püskürtülüyordu. Devasa amfi tiyatroya göz attım; bu heybetli güzelliğiyle, bir harabe gibi durduğu

halinden çok daha geniş göründü ve burayla ilgili tüm çocukluk anılarımı gölgede bıraktı. Kolezyum'da hepsi de bana bakan dört bin surat vardı. Halka şeklindeki oturma yerlerinden, özel localardaki her sıradan gelen enerji, burayı gürültü, hareket ve renkle dolup taşan kapalı gişe bir tiyatroya benzetiyordu. Halk, ayaktakımı, soylular –hepsi buna bayılıyordu.

Midemin bulandığını hissettim. Ben bunun bir parçasıydım. Üstelik arenanın kum zemininin karşı tarafından bana bakan bu adamı öldürecektim. Onu öldürecektim,çünkü; öldürmezsem o beni öldürecekti.

Bir boru öttü. Başlamıştı.

Gaul, benim boylarımda, günümüz standartlarına göre iri bir adamdı. Düz kılıç, elinde sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi görünüyordu. Kılıcı benimkinden uzundu ve çift kenarı ve mücevherle süslü bir sapı vardı. Kalkanı kavisli ama dikdörtgen şeklindeydi, adamın kendi boyunun belki yarısına geliyordu. Bu detayları o bana doğru yaklaşırken dikkatle sindirdim.

Kalabalığın uğultusu, biz birbirimize yaklaştıkça arttı ve birbirimizi tartıp daireler çizerken rakibim en sonunda saldırdı. Bu, herhangi bir gerçek zarara sebep olmaktan çok beni denemek, nasıl tepki vereceğimi görmek için yapılmış bir hamleydi –ve ben de tepki verdim, ama onun beklediği savuşturma şeklinde değil.

O, hamlesini yaparken sanki bunu daire şeklindeki küçük kalkanımla karşılayacakmış gibi sol dirseğimi kaldırdım. Ama bunun yerine onun darbesini engellemekten daha çok, idare ederek döndüm. Dönüşüme devam ettim, bunu yaparken de bacağımı yukarı doğru kaldırdım. Hızla döndüm ve topuğumu miğferinin yan tarafına sert bir şekilde indirdim. Darbe, başını yana doğru savurdu ve arkasından bedeni ileri fırlayıp arenanın kumlarına yüz üstü yığıldı.

Kalabalık uğultuyu kesip sessizliğe gömüldü, az önce gördük-

leri şey konusunda emin olamıyorlardı. Kendi etrafında dönüp başka bir adamın kafasına tekme atan bir adam mı? Bu, arenada daha önce tanıklık edilmiş hiçbir şeye benzemiyordu.

Ayağımı sırtına koydum ve kılıcımın ucunu kürek kemikleri arasına bastırdım.

"Pes et." dedim Roma dilinde.

Cevabı; kılıcını geniş bir yay çizerek, neredeyse bacaklarımı bileklerimden kesip atacak şekilde savurmaktı. Pike yapmadan önce hamlenin üstünden kelimenin tam anlamıyla atladım. Bu, deneyimli bir gladyatördü; arenada pek çok zafer kazanmış bir adam, pes etmenin rezilliğiyle yaşamaktansa ölmeyi tercih edecek bir adamdı.

Peki, öyle olsun.

Davullar çalmaya başladı. DOM! DOM! Gaul tekrar ayağa kalkarken, bir tezahürat patlak verdi. Derin bir nefes aldım ve kendimi bu ana bıraktım. Birbirimizin etrafında daireler çizdik. Bu kanlı eğlencenin bir parçası olma konusunda duyduğum tiksintiden, bu konudaki isteksizliğimden vazgeçtim ve yeni gerçekliğimi kabul ettim. Malbool haklıydı. Dövüşecektim.

Gaul, kılıcını geniş bir kavis çizip savurarak öne doğru fırlarken dişlerini gösterdi. Bu hamlenin amacı; beni yere paralel olacak şekilde ikiye bölmekti, hiçbir şekilde tepkilerimi test etmek değildi. Dizlerimi büküp geriye yaslandım, tam yere eğildiğimde kılıcın başımın üstünden savrulduğunu gördüm, sonra yere düştüğüm kadar hızlı bir şekilde tekrar ayağa zıpladım. Gaul, öfkelenerek kılıcını tekrar savurdu, bu kez yere doğru ve çapraz bir şekilde. Ters tarafa kaçtım. Kılıç ters bir şekilde çapraz savruldu ve ben yine buna uygun şekilde hareket ettim. Adam öfkeyle kükredi.

Sonra beni şaşırttı. Kılıcını tekrar savurmak için hareket ettirdi ve benim, menzilinde olduğumu görünce taktik değiştirip kalkanını ileri savurdu. Kalkan çıplak suratıma hızla çarpıp dudağı-

mı yardı ve bir anlığına beni şaşırttı. Tam o anda kılıcını savurdu. Kılıç başıma doğru ıslık çalarak yaklaştı ve kalabalık, birilerinin öleceğini sezince bir anda uğuldamaya başladı. Birazdan birilerinin öldüğünü göreceklerdi.

Aynı anda tek dizimin üstüne çöktüm ve kılıcımın sivri ucunu doğrudan yukarı kaldırarak rakibimin çenesinin altındaki yumuşak dokuya soktum. Kılıç kolaylıkla ve çabucak kaydı; Gaul'u arkasından seyredenler miğferinin başından açıklanamaz şekilde uçup gittiğini göreceklerdi.

Gaul yere düşmedi. Kılıcımın ucunda ayakta duruyordu. Gözlerimin önündeki karnına baktım, kan buradan aşağı akarken harcadığı yaşam gücünün ılıklığı üstüme aktı ve sonsuza kadar değiştiğimi biliyordum.

Uğultu çok fazlaydı. Kalabalık ben tek dizimin üstünde dururken bir kahramanmışım gibi tezahürat yaptı.

Sonra uğultu neredeyse fark edilmeyecek derecede değişti. Uğultu biraz daha yükseldi ve birşeylerin ters gittiğini anladım. Ancak başka bir kükreme duyunca bunun ne olduğunun farkına vardım. Bu ses kalabalığın uğultusu değil, hemen arkamdaki hayvanın kulakları sağır eden kükremesiydi.

Ayağa kalkıp tek bir hamleyle kendi etrafımda döndüm ve bana doğru koşan kocaman, altın renkli kütleyle karşılaştım. Kocaman beyaz dişleri görünce sırt üstü düştüm. Geri geri giderken hayvanın öfkesinin ılık nefesini hissettim. Kılıcım elimden düştü ve elimden tek gelen; düşerken tüm gücümle onu kafamdan uzak tutmayı deneyerek hayvanın yelesini kavramaktı.

Aynı anda iki ayağımı da kaldırdım ve bacaklarımı göğsüme çekip gergin bir top haline geldim. Daha önce hiç bir aslanla dövüşmemiştim; Tesis'te bizi eğittikleri türden bir şey değildi bu. Hayvanın başını yere doğru çektim ve yere sert bir şekilde düşmeden saniyeler önce bedenine tekme attım.

Hayvan üzerinde kazandığım kaldıraç gücü, tüylü kütleyi yukarı doğru, sırt üstü fırlattı; bu da bana yuvarlanıp ayağa kalkmak için ihtiyacım olan zamanı kazandırdı. Döndüm ve devasa hayvanın havada kendini düzeltip ayakları üstüne düştüğünü, sonra da bir toz bulutu kaldırarak kayıp durduğunu gördüm.

Doğrudan giriş kapısına doğru hızla koşmaya başladım. Kalabalıktan yükselen ses, hikâyeyi anlatıyordu. Koşmam gereken yirmi metrelik bir mesafe vardı ve hayvanların kralı tarafından kovalanıyordum. Her adımla birlikte hayvan arayı kapatıyordu. Ben koşarken bile aşağı indirilmeye devam eden kale kapısına baktım. Beni içeri kilitliyorlardı. Hızlandım, sadece saniyeler önce arena zemininde aslanın içinden çıktığı kapak şeklindeki açık kapının üstünden atladım.

Artık arkamdaki hayvanın bedeni yeri döverken hırıltıyla nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Kapı kapanıyordu. Hayva daha yakındı, neredeyse üstüme atlamaya hazır olmalıydı. Da' yakın.

Dizlerimi zorladım ve yanan uyluklarımı geriye kalan tüm enerjimle çektim. Daha yakın. Kapı neredeyse aşağı inmişti, sadece yaklaşık beş metre uzaktaydı. Daha yakın.

Çok geçti, çok geç olması gerekiyordu. Daha yakın.

Arkamdaki yeri döven adımlar durdu. Hayvan sıçramıştı ve havadaydı. Önümdeki kapı hızla kapandı. İçinden geçebileceğim bir boşluk yoktu. Çıkış yolu yoktu. Çarpışmayı bekledim.

Aslanın pençesinin omzumun üstünden kayıp geçtiğini gördüm. Pençelerin boynumdan sadece birkaç santim uzakta olduğunu biliyordum.

Tepkim kendiliğinden gelişti. Kapıya varınca sol ayağımı kapıdaki çubuklara verdim ve sert bir şekilde tekme attım. Vücudum yukarı doğru fırladı, koşumun tüm hızı yeni bir yöne aktarılarak beni yukarı doğru fırlatmıştı.

Olimpiyatlardaki bir yüksek atlamacı gibi başımı tüm gücümle bir kavis çizdirerek, geriye atıp kaykıldım. Ayaklarımı ve dizlerimi göğsüme çektim, tekrar süzülerek hâlâ kapıyı görecek şekilde yere inmeden önce havada parende atıp yaklaşık dört metre havada süzülmemi tamamlamak için gerekli son dönüşü yapmış oldum. Aslan olanca hızıyla demir parmaklıklara doğru atladı ve korkunç bir güçle kapıya çarptı. Devasa kedinin pençeleri kapıdaki boşlukların arasına girdi ve hayvan, parlayan dişlerini sivri parçalar halinde dağılmasına ve suratının kırılmasına neden olacak şekilde açık ağzını parmaklıklara geçirdi.

Daha fazlasını görmek için beklemedim. Ayaklarım yere değer değmez kendi etrafımda döndüm ve arenanın ortasına, hâlâ Gaul'un kafasında saplanmış şekilde duran kılıcıma doğru hızla koştum. Yaklaştıkça Gaul'un aslında yere yığılmadığını, kendi kendinin üzücü bir parodisini yaparmış gibi dizlerinin üstünde durduğunu gördüm.

Kılıç çenesinin altından çıkmıştı ve kolları iki yanında cansız şekilde sarkarken adamın vücudunu dik tutan bir sütun görevi görüyordu. Etrafında büyük, kırmızı bir göl oluşmuştu ve ona yaklaşırken havayı delip geçen tek bir ses bile yoktu.

Daha önce hiç o anki kadar kendi ayak seslerimin farkında olmamıştım. Kalabalık, oradaki insanların herbiri sessizlik içinde bakıyordu. Kan gölüne doğru eğildim ve Gaul'un uzun, iki taraflı geniş kılıcını kaldırdım. Sonra döndüm ve devasa kediye doğru geri yürüdüm.

Aslan, düşkün durumdaki vücudundan berbat sesler çıkararak, eğilmiş metal kapının alt kısmında büzülmüş şekilde uzanıyordu. Korkunç, hastalıklı bir inleme sesi midemin derinlerine kadar giden bir tiksinme hissi gönderdi. Bir zamanlar kudretli olan hayvan arenanın kenarına acınacak bir halde yığılmıştı. Başımı kaldırıp baktım. Oyunların efendisini gördüm; onun yanında

ayakta duran yaverleri gördüm ve onların arkasında duran kukuletalı bir siluet gördüm.

Belki kırk yaşlarında olan oyunlar efendisi ince dudakları ve başındaki seyrek, beyaz saç telleriyle değer biçerek bana bakıyordu. Ben ileri doğru büyük adımlarla ilerlerken, beni şevkle seyretti. Kukuletalı siluet eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

O anda aslandan sorumlu olan, kapıların kapatılmasını emreden kişinin o olduğunu anladım. Bu kurban sunağında, oyunların efendisi kukladan başka bir şey değildi –Tanrı olan kişi bu kukuletalı adamdı.

Düşkün durumdaki hayvanın çıkardığı hastalıklı, korkunç sesler ben yaklaştıkça şiddetlendi. Aslana doğru yürürken, kılıcımı havaya kaldırıp doğrudan hayvanın başından geçirirken, gözlerim oyunların efendisinin gözlerinden bir an olsun ayrılmadı. Sesler anında kesildi.

Kılıcı hayvanın başından çekip çıkardım ve önümdeki eğilmiş kapı yavaşça yukarı çekilerek açılırken, tekrar karanlıklara doğru yürüdüm.

BÖLÜM: 24

"Ne kadar zaman kalcaksınız?" diye sordu ufak tefek Çinli adam, gülümseyerek.

"Ya, burada çıktı alabilir miyim?" diye sordu Shaun, hâlâ üzerinde olduğuna şükrederek cüzdanını yoklarken.

"Bi sayfası elli sent." dedi tezgâhın arkasındaki adam gülümseyip başını sallayarak. Shaun zihninden hesapladı.

"Peki, tamam. Bir saniye sonra gelirim." Döndü ve dükkândan koşarak çıktı.

Taksinin kapısı hâlâ açıktı ve motor çalışıyordu. Vern kollarını önünde kavuşturmuş şekilde kaportaya yaslanmıştı. Bu adamdan hoşlanmıştı ama onu gideceği yere bedava götürmeyecekti.

"İşine yarayacak olan yer burası, o zaman?"

"Evet, burası iyi." Shaun gergindi. Taksiciyi buna ikna ettiğine hâlâ inanamıyordu.

"Peki, sen önden gir." Vern, "Lütfen önden buyur" anlamında elini uzattı. Sonra motoru kapatıp kapıyı kilitledi. Bu ıslak, kötü kokan adamın kendisini buna ikna ettiğine inanamıyordu. Tüm bunlar söylenip konuşulduğunda taksimetre, temizinden bir dokuz yüz dolar on üç sent gösteriyordu. Vern'e göre bunun bir rekor olması gerekiyordu. Bir kahraman olabilirdi, şirketten kendi arabasını alabilir ve belki onların rekorlar kitabına bile girebilirdi.

İnternet kafeye giren adamı takip etti ve onun yan tarafındaki bir sandalyeye oturdu. Shaun kendisine takip edilebilir diye kredi

kartını kullanamayacağını söylemişti. Vern suçlu bir adamın kaçışına ya da öyle bir şeye yardım ettiğini düşünerek elbette şüphelendi ama adam eğer Vern internet üzerinden havale şeklinde ödemeyi kabul ederse taksimetrede yazanın iki katını ödeyeceğini söylemişti. Elbette bu sadece eğer adam parayı doğrudan Vern'in kişisel hesabına yatırırsa mümkün olacaktı, çünkü Vern taksi şirketinin banka bilgilerini bilmiyordu.

Uygundu.

Vern internet kafeyi dolduran dik saçlı çocuklara ve sırt çantalı yabancılara baktı ve kendini oranın fena halde yabancısı hissetti ama bu adamın ödeme konusundaki sözüne güvenmeyecekti. Yanında oturup tüm süreci seyredecekti. Tek bildiği; eğer adam işin hallolduğunu söylediğinde bankasını ararsa ve paranın orada olduğunu söylerlerse, o zaman iki bin dolar daha zengin olacağıydı. Şimdi, bu da burada durup beklemeye değerdi.

Shaun bankanın internet sitesine girip işlemleri halletti. Yirmi dakikadan daha kısa süre sonra Vern yıllardır yüzünde beliren en büyük gülümsemeyle arabasında, Charlotte yolunda gidiyordu. Cep telefonunu çıkardı ve Amerika'daki en popüler numarayı tuşladı: 911.

Gerçek bir acil durum olmadan ki Vern'in "Önsezileri" bunu o durumlardan biri olarak nitelendirmeye yetmiyordu, numarayı boş yere arayıp meşgul etmenin suç olduğu kabaca anlatıldıktan sonra operatörü arayıp yerel polisi istedi. Bu adamı bulmanın ucunda bir ödül olup olmadığını öğrenebileceğini düşünüyordu.

Evet, bu kesinlikle onun daha güzel anlarından biriydi.

***

Shaun, kendi özel sunucusu aracılığıyla makalelerinin çevrimiçi yedeklerini tararken klavyenin tuşlarına delirmiş gibi basıyordu.

"Tamamlanmış" diye adlandırılmış bir dosyaya ve sonra "Uzay ve Zaman" adındaki bir alt dosyaya tıkladı. Burada hepsi de yirmi ve otuz sayfa aralığındaki uzunluklara sahip dokuz makale vardı.

Telefondaki sesin ne dediğini tekrar düşündü: "Aslında her gün zaman içinde hareket ediyoruz." Shaun bu satırı makalelerinin neredeyse hepsinde kullanmıştı, bu yüzden bunun gerçek anlamda bir yardımı olmayacaktı.

"Her ne kadar uzay araçları, ışıktan daha hızlı seyahat edemeseler de." Uzay araçları? Uzay araçları hakkında sık sık konuşurdu ama sadece varsayıma dayalı bazı kavramları örneklemek için.

"Bu solucan deliklerini açık tutmak imkânsız." Makalelerinin sadece üçünde bunlardan bahsetmişti. Shaun'ın en sonunda, başka ilgi alanlarına geçmek üzere uzay-zaman alanını bırakacak kadar hüsrana uğramasına neden olan da bu konuydu. Yaratılabilecek solucan delikleri, sadece bir an kalabilirdi ve hiçbir şey bunları açık tutamazdı.

"Elimizden gelenin ötesinde güç gereksinimleri." Güç gereksinimleri. Makalelerinin hepsinde güç konusundan da bahsetmişti, bu yüzden bunun da yardımı olmayacaktı.

Shaun mesajdaki son alıntıyı düşündü ve tuşlara basmayı bıraktı. "Bethany bir gün daha yaşlı olacaktır." Bethany? İşte buydu! Bethany bir gün daha yaşlı olacaktır. Ekrana baktı ve "Keşke bir DeLorean'ım(*) Olsa –BDK" başlıklı makaleyi gördü.

Bu, 1980 tarihli Geleceğe Dönüş filmine atıfta bulunan bir başlıktı ve Shaun'ın en eski makalelerinden biriydi. Ancak bunu farklı hale getiren BDK idi: Yani Shaun'ın "Bilim Dünyasında Kadınlar" için kullandığı semboldü. Bu makalenin bir versiyo-

(*) DeLorean: Geleceğe Dönüş üçlemesinde modifiye şekliyle, zaman makinesi olarak kullanılan otomobil markası. (ç.n.)

nunu, bilim dünyasındaki kadınları kutlayan 2005 yılına ait bir dergiye göndermek üzere yazmıştı. Her zamanki Robert ve Roy adındaki ikizlerin hikâyesini, sırf biraz daha kadın dostu görünsün diye Bethany ve Bertha'ya çevirmişti. Makaleyi açıp yazdır tuşuna bastı.

"İki dakkaya kapatıyoooz!" diye seslendi birisi, internet kafede oturanlara. Hiç kimse başını kaldırıp bakmadı ama parmakların klavyeye vurma hızı fark edilir derecede arttı. Shaun kol saatine baktı. Dörde beş vardı. Cumartesi günüydü ve buralarda açık başka bir yer bulma olasılığı, düşüktü.

Şifresini girdi. Birkaç saniye sonra gelen kutusu açıldı ve Shaun gülümsemeden edemedi. Kırk üç yeni e-postada şunlar vardı: On beş ön onaylı ev kredisi, dokuz penis büyütme fırsatı ve görünüşe göre geçmişte bir ara, yetişkin arkadaş bulma sitesine katılmıştı. "Yeni" butonuna tıkladı ve boş mesaj penceresi acı verecek bir yavaşlıkla ekrana gelirken bekledi.

En sonunda Lauren dışında güvendiği tek insanın –ağabeyi Tim'in- adresini yazdı. Kendisinden dokuz yaş daha büyük olan Tim, anne ve babaları Shaun on beş yaşındayken bir araba kazasında ölünce, küçük kardeşiyle bir başlarına kalmışlardı. Shaun yatılı okula gönderilmişti ve bir süreliğine kardeşler yakınlardı. Ama şimdi dört yıldır, o tartışmadan beri konuşmamışlardı. Ancak Shaun eğer işler ciddileşirse, bu dünyada güvenebileceği tek adamın Tim olduğunu biliyordu.

"Artık kapatıyoooz, hipiniz himin çıkmalısınız."

Ses tezgâhın arkasından gelirken Shaun başını kaldırıp bakmadı. Çılgına dönmüş gibi tuşlara basıyordu: "Tim, uzun zaman oldu. Kusura bakma. Yardımına ihtiyacım var. Başım ciddi belada. Lauren öldü." Durdu. Kelimeleri tuşlamak, başka birine anlatmak, bunu çok daha gerçek bir hale getirdi. Artan mide bulantısını bastırıp devam etti: "Sanırım Virginia'dayım. Buradan DC'ye gi-

deceğim, sonra seni ararım. Beni bulmaya çalışmanı istemiyorum ve normalde istemezdim –ama paraya ihtiyacım var. Bana biraz havale yapabilir misin?"

"İvine git artık!" dedi ufak tefek Çinli adam, kendisini birazcık daha görmezden gelen Shaun'ın arkasında dikilerek.

"Beni arama, güvenli olduğunda ben seni arayacağım. Özür dilerim abi, yardımını isteyebileceğim tek kişi sensin." Gönder butonuna tıkladı.

Ufak tefek adam, bazıları en son üç boyutlu vurdulu kırdılı oyunların ortasında, bazıları internette gezinen hoşnutsuz müşteriler, şikâyet etmeye başlarken diğer bilgisayarları kapatmaya başladı. "Artık ivlirinize! Çıkın tükanımdan. Kapattıık –artık ivlerinize!" İşyerinden insanları kovmada epey deneyimliydi.

Shaun, kırmızı-beyaz çizgili tayt giymiş ve dik dik yeşil saçları olan bir genç kızın makineden çıkan yeni sayfaların her birini kaptığı yazıcıya baktı.

"Bunlar kimin ya?" diye sordu öfkeli bir Yorkshire aksanıyla. Hiç kimse cevap vermedi.

"Bunlar senin mi arkadaş?" diye sordu, bir avuç dolusu sayfayı tutup Shaun'a doğru fırlatırken. Shaun sayfalara baktı. Evet. Adam herkesi kafenin beş dakika içinde kapanacağına dair uyardığında telaşla yazdır tuşuna basmıştı. Ne yazık ki diğerlerinin hoşuna gitmese de onun işi devam ediyordu.

"Evet, teşekkürler." dedi Shaun, sayfaları alarak.

"Bana teşekkür etme arkadaş. Burası senin özel ofisin değil, anladın mı?"

Shaun, tablaya çıkan kalan sayfaları almak için kızı hafifçe itip geçti. "Aslında eğer bilmek istiyorsan bu zamanın doğası ve neden zamanda geriye yolculuk yapmanın imkânsız olduğu üzerine detaylı bir açıklama, bu yüzden o küçük, çirkin–" derken kendini durdurdu. Makalesinin konusu buydu.

Günlükte; Tesis ve Gazeteci Projesi hakkında okuduğu her şeye rağmen, Shaun bir vakitler zamanda yolculuğun imkânsız olduğunu şiddetle savunmuştu. Eğer okuduğu şeyler doğruysa o zaman makalesi hatalıydı. Shaun yanılıyordu. Son sayfalar basılırken fosforlu bir kalem aldı ve bir elinde kâğıtlar, bir elinde günlükle oradan çıktı. Kapalı bir dükkân önünde oturup, numaralandırılmamış sayfaları karıştırdı. Dik dik saçları olan kız hepsini birbirine karıştırmıştı ve Shaun bunları doğru sırasına koyabilmek için esasen bütün makaleyi baştan sona gözden geçirmek zorunda kaldı. Kendi kelimelerini okumak onu zihninde yıllar öncesine götürdü. Hipotezlerini zorlamaya çalışıp tekrar tekrar deneyerek bu fikirlerle ne kadar uzun zaman geçirdiğini hatırladı.

"Aslında her gün zaman içinde hareket ediyoruz." Shaun bunu işaretledi ve kendini tekrar kendi düşüncelerinin dünyasında kaybederek, okumaya devam etti. Bu makaleyi yazalı o kadar uzun zaman olmuştu ki sanki bunu tam olarak kendisi gibi düşünen başka biri yazmıştı.

"...ve zaman somut bir şey olduğu için diğer her şey gibi yerçekiminden etkilenir. Yerçekimi zamanın daha yavaş akmasını sağlar. Hatta zamanın yerçekimi tarafından ne kadar yavaşlatıldığını ölçmek için basit bir formül bile vardır. Bu, zaman genişlemesi olarak bilinir ve yıllardır ölçülebilirdir: $t' = t/\sqrt{(1-v^2/c^2)}$.

"Bu yüzden yerçekimi evrenin her yerinde farklı olduğu için, zaman evrenin farklı yerinde farklı hızlarda akar. Büyük bir yıldızda zaman boş uzayda olduğundan çok daha yavaş akar. Ama bilmediğimiz şey bunu nasıl ölçeceğimizdir. Bu etkileri, çıplak gözle görebilmemize yetecek kadar yapay yerçekimi üreten gerçek bir alan yaratmak, muazzam miktarda güç gerektirecektir. Bugün dünyada elimizden gelenin ötesinde güç gereksinimleri." Bir sonraki cümle buydu. Shaun kâğıdı yine çizdi ve taramaya devam etti.

"Bu meseleyi daha iyi örneklemek için tekrar, uzay elbiselerini giymiş ikizlerimiz Bertha ve Bethany'ye döneceğim. Farz edelim Bethany burada, Dünya'da kalıyor ve Bertha, Güneş'imizle aynı kütleye sahip içeriye doğru patlamış bir yıldıza gidiyor; ikisinin de birer saati var. Yıldız kendi içinde çöküp Schwarzschild yarıçapına kadar küçülmüş; olay ufkunun içine büzülüp muazzam bir yoğunluğa sahip ufak bir top haline gelmiş olsun. Burada, bir zaman sıçramasının saat vurum sıklığının "Yerel olmayan" karşılaştırmalarını içerdiğini akılda tutarsanız, aşağıdaki grafiğe bakarak Bertha kütlenin merkezinden altı kilometre uzaktayken saatinin buradaki Bethany'nin saatinin yarı hızında çalışacağını görebilirsiniz. Bertha'nın (kendi zamanıyla) yirmi dört saat boyunca kütlenin merkezinden tam olarak bu mesafede kalmasını sağlayacak, güçlü roketlerini kullandığını ve sonra Dünya'ya geri döndüğünü varsayarsak (her ne kadar uzay araçları ışıktan daha hızlı seyahat edemeseler de şimdilik Dünya'dan uzaya ve uzaydan Dünya'ya yapılacak bir seyahatin neredeyse hiç zaman almadığını varsayalım) Bethany'nin saatinde kırk sekiz saatin geçmiş olduğunu görecektir. Bethany bir gün daha yaşlı olacaktır, yani ikizlerimiz–"

Oradalardı, sonraki iki satır. Shaun "Her ne kadar uzay araçları ışıktan daha hızlı seyahat edemeseler de." ve "Bethany bir gün daha yaşlı olacaktır." cümlelerini işaretledi.

Shaun duvara yaslandı. Burası giderek daha da soğuk hale geliyordu ama bunun kendisini arayan adam her kimse, onunla iletişime geçmenin anahtarının bu olduğunu biliyordu. Son sayfaya geldi; sondan bir önceki paragrafta aradığı satırı buldu: "Bu solucan deliklerini açık tutmak imkânsız."

Kendisinde yarattığı hayal kırıklığını hatırlayarak, satıra baktı. Yorucu bir araştırmadan sonra evrende kısa süreli solucan delikleri olduğunu öğrenmişti ve teoride uzay-zamanda bu tünelleri

yapay olarak yaratmak mümkündü –ama sonra bunların fiziksel olarak küçük olmaları gibi sürelerinin de kısa olduğunu keşfetti. Shaun'ın büyük teorisi, bu solucan deliklerinden radyo dalgaları göndermenin mümkün olabileceğini ve bu yüzden, varsayımlı olarak, zamanda bir noktadan bir diğerine mesajlar gönderilebileceğini öne sürüyordu ama Shaun "Bu solucan deliklerini açık tutmanın imkânsız olduğunu" gerçekten de bulmuştu.

Günlükte okuduğu tüm o şeyleri göz önünde bulundurunca, yabancının alıntı yapmak için metninden seçtiği satırın bu olması ironik diye düşündü.

Shaun, sayfalardaki işaretlediği yerlere baktı ve sonra bunların sayfa numaralarını bir yere yazdı: 12, 37, 21, 88.

12372188. İşte buydu. Bu bir sabit hat için tuhaf bir dizilimdi ve 123'le başlayan bir alan kodu yoktu. Bir cep telefonu içinse yeteri kadar rakam yoktu. Bir adres? Enlem, boylam?

Bu o kadar da karmaşık değil, diye düşündü Shaun'ın beyni, adamın bu satırları seçme amacının kendisiyle iletişime geçebilmek olduğunu bilerek. Kodun güvenliği; karmaşıklığında değil, bunu dinleyen herhangi birinin bu rastgele cümlelerden bir anlam çıkaramayacak olmasında saklıydı, sadece Shaun hariç.

Satırlara yeniden baktı. Bir telefon numarası en mantıklı çıkarımdı ve Shaun mantığı severdi. Üzerinde işaretli cümlelerin olduğu, dört sayfayı aldı ve bunları yan yana dizdi. Sayfaları yerlerinde tutabilmek için rüzgârla mücadele ederek, soldan sağa numaralar büyüyecek şekilde dizdi.

Shaun birden anlayarak gülümsedi. Sayfanın yukarısından başlayıp sayarak, her alıntının yer aldığı satır numarasını not etti. On rakam, bir cep telefonu için gereken kadar: 34, 21, 29, 13, 22.

Shaun adamın mesajını düşünerek dizilişe baktı. Sesi biraz tuhaf, biraz uzaktan gelmişti. Uzak derken... Shaun birden bu-

nun bir cep telefonu numarası olmadığını fark etti. Cebinde yeteri kadar bozukluk olduğunu umarak köşedeki ankesörlü telefona koştu. Tam gereken kadarı vardı. Makineye bozuklukları attı ve numaralardan önce uluslararası alan kodunu ekleme konusundaki önsezilerine uyup rakamları tuşladı. Bekledi. Uzun bir sessizlik. Arka arkaya gelen bip sesleri. Bir zil, yabancı. Klik. "Aceleniz yokmuş." dedi bir ses bir süre sonra.

"A...Alo?" dedi Shaun tereddüt ederek. "Ben–"

"Kim olduğunuzu biliyorum Dr. Strickland. Beni dinlemeniz gerek. Hemen Madrid'e gelmek zorundasınız. Sanırım hayatınız tehlikede."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Shaun, birdenbire paranoyaklaşıp sokağa bakınarak.

"Telefonda gerçekten konuşamam, beni aramaya devam ediyorlar ama elimde ilgileneceğinizi bildiğim bilgiler var." Ses katıydı ama düşmancıl değildi.

"Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileyim?" diye sordu Shaun. Bir duraklama oldu.

"Bilemezsiniz."

"O zaman gelmiyorum." dedi Shaun.

Hat kesildi. Shaun telefon ahizesine bakakaldı, öncekinden de şaşkındı. Adam kapatmıştı. Öylece. Shaun etrafını kolaçan etti ama tuhaf bir şey göremedi. Bu o kadar kolay bir tuzak olabilirdi ki ama yapacak başka ne vardı ki? Ağabeyinin Washington DC'deki evine gitmeyi bir an düşündü ama Tim'i tehlikeye atamazdı. Ona e-posta göndermek bir riskti ama paraya ihtiyacı vardı, özellikle de tarihteki en pahalı taksi yolculuğundan sonra. Şimdi bir Washington senatörü olan Tim'in bir sürü parası vardı ve sık sık Shaun'a mali olarak yardım teklif etmişti ama Shaun'ın gururu bunu kabul etmeye asla izin vermemişti. Ancak artık guru-

ru yoktu. Onlar –artık her kimlerse- Shaun'ın umursadığı her şeyi kendisinden almışlardı. Lauren'ı almışlardı ve gurur artık Shaun'ın umurunda değildi. Hiçbir şeyi yoktu. Onlara bunun bedelini ödetme arzusundan başka hiçbir şeyi yoktu.

Ellerindeki kitaba baktı. Devam etmek için sahip olduğu tek şey; bu günlüktü. Her zaman için, eğer zamanda yolculuk gerçekten mümkünse, bunun çoktan gerçeklemiş olduğuna inanırdı. Bunu biliyordu. Ama asla bir kanıt bulunamamıştı. Hiçbir şey çıkıp da, "Ben gelecekten geliyorum!" dememişti.

Şimdiye kadar. Shaun'ın zihninde bu kitabın eski ve değerli olduğuna dair hiç şüphe yoktu. O koku taklit edilemezdi ne de kitabın diğer eski metinlerle birlikte, bir hayvanın midesinde hava almayacak şekilde mühürlenmiş olması. Sonra, Shaun'ın bununla sıradışı bir şekilde karşılaşması vardı. Gerçi her şeyden çok eğer bunun bir değeri olmasa, eğer bu sahte olsa o insanların bunu isteyeceğini –uğrunda birilerini öldürecek kadar çok isteyeceğini- hayal edemiyordu. Elindeki bu telefon numarası sahip olduğu tek ipucu, neler olup bittiğini öğrenmek ve sorumlu olanlara cezalarını vermek için tek şansıydı. Ama ya... Bir an durup tüm bunların gerçek olduğunu hayal etmeye cüret etmek için kendine zaman tanıdı. Oralarda bir yerde, zamanda yolculuk konusunda uzmanlaşmış ve tarihi kişiliklerle görüşme yapmaları için insanları geçmişe göndermiş, gizli bir tesis olduğunu hayal etmek için. Bu Shaun'ın hayal edebildiği en inanılmaz şeydi ve o gerçekten de hayatının büyük kısmını zamanın doğasını inceleyerek geçirmişti. Ama bir adam için zamanda geriye gitmek? Eğer birileri bunu yapmışsa o zaman bir çözümleri de var demekti, Shaun'ın dokuz yıl boyunca aradığı bir cevap. Bu adam, tanışmaya değer biriydi.

Ahizeyi kaldırıp rakamları tekrar tuşladı.

BÖLÜM: 25

Shaun Strickland bekledi. "Şimdi Madrid'e gelmeniz gerek. Hemen şimdi." diye söze girdi ses hemen. "Tekrar aradığınız için teşekkürler." ya da "Hoş geldiniz, aramanızı nasıl yönlendirelim?" falan yoktu. Ses Shaun'ın geri arayacağını biliyor, bekliyordu. "Neden Madrid?"

"Dr. Strickland, her şeyi açıklamak için vaktim yok ve bunu yapmak şu anda güvenli değil. Madrid'e gidin, Plaza del Sol'a giden trene binin ve merdivenlerin en üst basamağına çıkın. Orada kolları olmayan ve dişlerinde bir fincan tutan bir adam bulacaksınız. Onu gördüğünüzde tavuğun nerede olduğunu sorun. Anladınız mı?" Ses ciddiydi.

"Bekleyin! Bana Graeme Fontéyne hakkında ne anlatabilirsiniz?" Shaun bu cümleyi ağzından kaçırır kaçırmaz pişman oldu. Sanki Shaun beklenmedik bir şey söyleyerek adamı şaşırtmış gibi hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Bugün İspanya'ya gitmek zorundasınız, anladınız mı? O zaman her şeyi açıklarım." Shaun bu işin deliliğine gözlerini devirdi. Kolları olmayan bir adam? Tavuk nerede? Bu adam ciddi olamazdı. "Dinleyin, bana bundan daha fazlasını anlatmak zorundasınız, bu şekilde–" Hat çoktan gitmişti. Shaun tekrar aradı. Bip sesleri, sonra İspanyolca bir ses: "Lo siento, el numero de telefono no esta conectado(*)..."

(*) İsp. Özür dileriz, aradığınız numaraya bağlanılamıyor. (ç.n.)

Peki o zaman. Madrid.

Shaun nerede olduğundan bile emin değildi –Richmond'a yakın bir yerlerdeydi belki- ama en yakın uluslararası havaalanının hâlâ epey uzakta olduğunu biliyordu. Bir başka uzun taksi yolculuğuna yetecek kadar parası olmadığını bildiğinden bir trene binmeye karar verdi.

Yarım saat sonra bir peronda dikiliyordu. İstasyonun demir çatısı altında eski bir analog saat asılıydı: akşamdı ve saat altıya beş vardı. Saat, üzerinde "Salem" yazan köhne bir tabelanın yanındaydı. Salem, yaklaşık yirmi beş bin insanın yaşadığı bir kasabaydı ve şu anda Shaun onlardan biri olmadığından emin olmak istiyordu.

Kendisine Amtrak'ın, kuzey doğudan Washington DC'ye doğru giden tek tren servisinin, bu yönde her gün sadece saat altıda geçtiği söylenmişti. Bu hat Richmond'dan geçiyordu, bu da Madrid'e giden bir uçağa binebileceği anlamına geliyordu. Neden İspanya, diye merak etti. Bu adam da kimdi?

Bu arada başka bir ankesörlü telefon bulmuş ve Madrid'e vardığında onu tekrar arayacağına dair söz vererek nereye gittiğiyle ilgili ağabeyine mesaj bırakmıştı. Shaun ağabeyiyle konuşmayı ummuş ama arama, sesli mesaja yönlendirilince şaşırmamıştı; Tim asla cevap vermezdi. Shaun görüşmeyi bıraktıklarında ilk başlarda küplere binmişti. İyi bir arkadaşını kaybetmiş gibi hissediyordu.

"O çok önemli biri." derdi Lauren'a, telesekreterin bir başka bip sesinin ardından telefonu kapattıktan sonra. "Artık benim için çok büyük ve önemli biri."

Gıcırdama, tıslama sesleri düşünce dizisini bozdu. Amtrak ekspres dedikleri devasa, metal yılan birden bire ortaya çıkmış gibiydi. Bu, lokomotifi önde olan, altı adet uzun yolcu vagonuna

sahip bir trendi. Her vagonun, yukarıdan hayat üfleyen görünmez akımlı kablolarla temas eden ve ikiye katlanmış gibi duran iki metal anteni vardı.

Kapılar açıldı, hiç kimse aşağı inmedi. Tek bir kişi bile... Shaun araca bindi ve vagonun ön tarafına yakın bir yerlerde bir koltuk buldu. Bir dakika içinde bir düdük çaldı ve kapılar tıslayarak kapandı. Yılan, hızı arttıkça düzensiz bir ritme başlayarak hareket etti. Shaun günlüğü ceketinin içinden çıkarmayı akıl edemeden ellerine baktı. Sonra, kaldığı sayfayı açtı. Yolculuk birkaç saat sürecekti, böylece okumaya başladı.

BÖLÜM: 26

Mavi ışık. Mavi ışığı gördüm; onun etrafımı sardığını, içime girdiğini hissettim. Sonra, vücudumdaki her molekülün parça parça ayrılmaya başladığını hissettim. Varlığımın temelini tutan bağlar esnedi ve her sinirin parçalara ayrıldığını, her organın ayrışıp organik bir toz bulutuna dönüştüğünü hissettim; her ne kadar fiziksel, katı bir form olmadığımı bilsem de hâlâ düşünebiliyordum. Zihnim hâlâ benleydi. Ben hâlâ bendim. Vücudumun her parçası uzayda tek bir noktaya doğru çekildi. Sonra gittim–

Hücremde uyandım. Ter içindeydim. Rüyanın dehşetinin gerçek olmadığını doğrulamak için bedenimi yokladım. Tek parçaydım ama acı verecek derecede yaralanmış bir haldeydim.

Ama bunun rüya olmadığını biliyordum. Bu bir anıydı, böylesi bir acının anısının bile gerçek dünya için çok sıradışı olduğu durumlarda, beyninizin travma yüzünden bilinçli hayatınızda hatırlamanızı engellediği türden bir anı.

Sonraki düşüncem kaçış oldu. Aslanla karşılaşmam bilgi kazanmak için, bekleme konusunda fikrimi değiştirmişti. Kolum bacağım birbirinden kopmadan da bunu yapabileceğime karar verdim. Odamda tek başımaydım. Malbool ortalıkta yoktu. Günün olaylarının dehşeti aklıma tekrar geldi. Her şey o kadar yanlış görünüyordu ki... Zafer kazandıktan sonra beni çukura neden kilitlemişlerdi?

Eğer Tiberius ölmemi istemiş olsaydı beni çok kolaylıkla öldürebilirdi. Benim arenada ölmemi seyretmesine ihtiyacı yoktu. Aslına bakılırsa benim ölmem onun kârına olan bir şey değildi. Ben yaşadığım sürece ona para kazandırıyor, onun aristokrat

çevresinde kendisine güç ve nüfuz sağlıyordum. Müsabakamı zaten kazanmışken neden üstüme bir aslan salmıştı ki?

Yatağıma uzandım ve uyluğumdan çekip çıkardığım nesneyi aldım.

Elimde, mavi ışıkları cılız bir şekilde parlayan, hiç ses çıkarmayan; bir tür metalden yapılmış uzun, ince bir silindir vardı. Parmaklarım her biri küçük birer çukur bulana kadar aletin yüzeyindeki yivler boyunca dolaştı. Bunu bir müzisyenin bir flütü tutacağı gibi, parmak uçlarım çubuk boyunca yer alan seyrek aralıklarda duracak şekilde tuttum. Sonra sıktım.

Klik! Çubuktan cılız bir vınlama sesi gelmeye başladı. Sonra, hiçbir uyarı vermeden, birkaç küçük bölüm açılıverdi. Alete dikkatle baktım. Tam olarak bu rutini yerine getirerek, geçirilen onca zamanın ardından çok tanıdık geliyordu. Bunun görevimdeki tek ve en önemli cihaz olduğunu biliyordum, sadece kaydedebileceği ses ve görüntüler yüzünden değil, aynı zamanda içerdiği teknoloji yüzünden de. Bunun iki bin yıl sonrasına kadar asla bulunamayacağını biliyordum ve sadece nereye bakması gerektiğini bilenler, bunu nereye saklamam gerektiğini bilenler onu bulabileceklerdi. Ben o yerden çok uzaktaydım. Olmam gereken yerden çok uzaktaydım.

Parçalardan birini çektim ve birimin geri kalanından ayrıldı; arkasında uzun, fark edilmeyecek kadar ince bir kordon vardı. Bu parçayı, alıştırmasını yaptığım şekilde sıktım ve düzleştirdim. Bunu kulağımın hemen yukarısına, başıma bastırdım. Buna tamamen benzeyen başka bir parçayı daha çıkarıp bunu da diğer kulağımın hemen yukarısına bastırdım. Parmaklarım bu rutini kendiliğinden takip ediyordu. Silindirin iki parçasını daha çektim ve uzun, düz şeritler çıktı. Bunları da bana öğretildiği gibi gövdeme sardım ve şu anda kalçama sağlam bir şekilde bağlanmış olan birimdeki yerlerine tekrar iliştirdim. Sonra birimin bir ucuna iki kez hafifçe vurdum ve diğer ucu ufak, siyah bir şekil ortaya çıkararak birden bire yukarı fırladı. Bunu alıp ağzıma yerleştirdim. Tam bana göre hazırlanmış minik kanca şeklindeki kıskaç, azıdişimin arkasına sıkı bir şekilde bağlandı.

Sonra ayağa kalktım. İşte bu kadardı. Artık birimi tasarlandığı gibi üzerimde taşıyordum. Hücrede dönüp kapıya baktım ve dilimin ucuyla dışarıdan fark edilemeyecek bir hareketle ağzımın içindeki kıskaca hafifçe vurdum. İşte oradaydı, ağzımdaki belli belirsiz karıncalanma kameranın kayıtta olduğunu bana haber veriyordu. Bunun çalıştığına neredeyse inanamıyordum.

Gözlerimi kapattım ve bu hisse; delirmediğimi, kafamdaki dünyanın gerçekten var olduğu anlatan karıncalanmaya tutundum. Orada dikilirken bile başımın her iki tarafındaki ses ve görüntü kameralarının eski Roma'nın modern insanlar tarafından daha önce hiç görülmemiş görüntülerini kaydettiğini biliyordum.

Gerçek derinliğe sahip ve birden çok duyuya hitap eden görüntüler kalçamdaki kayıt birimi içinde yer alan düğme boyutundaki optik disklere gönderiliyordu. Sessiz, fark edilemez bir şekilde.

***

Ertesi sabah, Malbool ayakları cansız bir şekilde yerde sürünüp ahırın koridorundaki toprakta izler bırakarak iki muhafız arasında sürüklenerek geri geldi. Onu kaba bir şekilde yatağına bırakıp gittiler. Hemen yanına koştum. Kanlar içinde ve her tarafı kırılmış bir şekilde başını kaldırıp bana gülümsedi, siyah suratındaki ezikler tuhaf bir mor renkteydi. "Tanrım, ne oldu sana?" Bir hafta daha dövüşmesinin beklenmediğini biliyordum.

"Bunlar, görünüşe bakılırsa, senin yerine dövüşmeye çalıştığımda olanlar, arkadaşım." diye cevapladı, bu çabanın ona acı verdiği açıktı.

"Benim yerime dövüşmek mi? Ne demek istiyorsun? Ben dün dövüştüm." Malbool bu sözlerime kaşlarına kaldırıp baktı.

"Evet, dövüştün. Ama sen gittikten kısa süre sonra Tiberius'un muhafızları seni almak için geldiler. Onlara senin çoktan götürüldüğünü söylediğimde; ahır efendisi beni yalan söylemekle suçlayarak öfkelendi ve beni dövdü."

Malbool'un gözlerinin içine baktım. "Bunlar efendinin açtığı yaralar değil."

Bu söylediğime tekrar gülümsedi. "Hayır. Senin yerine dövüştüm. Senin yerine alındım, gerçi meydan okuyacak halde değildim. Tiberius hayatımı bağışlatmayı becerdi, çünkü; gerçek rakip ben değildim."

"Benim yerime mi dövüştün? Ama beni Kolezyum'a götürdüler ve ben de dövüştüm! Rakibimi mağlup ettikten sonra, beni arenaya kilitleyip üstüme bir aslan saldılar. Ölmemi istediler."

"Sen Tiberius için dövüşmedin." dedi Malbool.

"Ne? Elbette onun için dövüştüm, başka kim için–"

Sonra durdum. Tiberius aslında orada bulunmamıştı. Kukuletalı adamı hatırladım.

"Benim son anda başka birinin yerine geçeceğimi söylediler." dedim, yüksek sesle düşünerek.

"Kolezyum'a mı götürüldün? Dün oradaki oyunları Augustus düzenliyordu."

"İmparator Augustus mu?" diye sordum.

Malbool cevap vermeden önce bir an durdu. "Hayır, Augustus Octavian değil, o on beş yıl önce öldü." Devam etmeden önce nefes alıp verişini düzene soktu. "Augustus Titus. Kendisi Roma'nın güneyindeki bir ilin valisi. Tiberius ve o en iyi arkadaşlar olarak adlandıracağın kişiler değil. Bizim ekibimizden hiç kimse orada yarışmaz." Malbool'un tok sesi kulak tırmalayıcıydı. Kırık kaburga kemiklerinden birine uzandı. Nefes alıp verişi sığ ve kesik kesikti.

"Kendini yorma. Konuşma. Daha sonra konuşmak için vaktimiz olacak. Dinlenmen gerek. Bakıcı nerede? Seni neden tedavi etmediler?"

"Arkadaşım. Ben kaybettim. Yenildim. Canlı kurtulduğum için şanslıyım.".

Başımı iki yana sallayıp, kendimi zorlayarak düşündüm. Kim beni başka bir müsabakada dövüşmek için bir yere götürürdü ki? Kimin bizim kaldığımız yere erişimi olabilirdi ki? Kaçmak zorundaydım. Oyun adil olduğunda bile hayatta kalmak yeterince zorlu bir işti. Şimdi birileri beni öldürtmek için komplo kurup mü-

sabakalara hile karıştırıyordu. Bir kez daha, dövülmüş ekürime baktım. Gözleri kapalıydı ve nefes alıp verişi bir düzene binmişti. Uyuyordu.

***

Bir gün sonra, ellerim önümde kelepçelenmiş şekilde huzurunda dikilirken, "Benim bilgim olmadan benim yerimden alınıp götürüldüğüne inanmamı mı gerçekten de bekliyor musun?" diye sordu Tiberius, inanmaz bir şekilde. "Gidip Augustus'un oyunlarında dövüştüğüne?"

"Tek bildiğim size anlattıklarım ve gerçek de bu." Kelime seçimlerim konusunda dikkatli davranıyordum, efendimi kızdırmayı ya da işlerini kontrol etmesi konusunda beceriksiz olduğunu ima etmeyi istemiyordum.

"Eğer gerçek buysa bununla en ciddi şekilde baş etmek zorunda kalacağım." Çileden çıkmış bir şekilde koltuğuna geri yayıldı. "Sorun olduğundan da değil. Buradaki asıl sorun Crixus'u yenmeyerek bana ne kadar para kaybettirdiğin. Arkadaşın, retiarius, onun pek de dengi değildi. Crixus son dokuz yıldır elli iki müsabakanın şampiyonu. Kendisi oyunlar tarihindeki en ünlü, en korkulan gladyatördür. Tüm hayatım boyunca ona rakip olacak, ünsüz bir dövüşçü bulmak için bekledim ben. Böyle bir maçtaki bahis oranlarını biliyor musun sen?"

Yüksek arkalıklı koltuğundan kalktı ve yakınıma gelip etrafımda daireler çizerek bana doğru yürüdü.

"Ah, ama sen... Sen oydun işte. Senin gerçekten şansın vardı. Sende daha önce hiç kimsenin görmediği bir şeyler var. Marcus bana senden bahsettiğinde, çocuğu kurtarmak için onun muhafızlarıyla mücadele edip onları alt ettiğinde, seni almanın altınlarıma değeceğini biliyordum. Ve öyle de oldu." diye devam etti, beni tepeden tırnağa süzüp etrafımda dolanarak.

"Sadece bu dövüşü ayarlamak bile bana pek çok gladyatörün bana bir yılda kazandıracağından daha fazlasına mâl oldu. Bu yüzden, soru şu, artık bana ne faydan var? Sanıyorum dövüşebilirsin, sanıyorum sana harcadığım parayı bana tekrar kazan-

dırabilirsin ama şimdi oyunlarda dövüştüğün için bahis oranları önemli oranda azaldı. Artık seni ünsüz biri olarak ileri süremem."

Hareket etmeden, konuşmadan önüme baktım. Görünüşe göre Tiberius yakın geleceğim hakkında bir karara varmamıştı.

"Eğer konuşmamın bir sakıncası yoksa..." diyerek söze başladım en sonunda, zihnim hızlı bir şekilde çalışıyordu. "Ya size Crixus'la dövüşümden kazanabileceğinden daha fazlasını kazandıracak bir yol teklif etsem?"

Tiberius durdu, başını yana eğdi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Gözlerini şüpheli ama meraklı bir şekilde kıstı.

"Kraliyet hazinesini çalmak dışında böyle bir başarıyı nasıl teklif edebilirsin? Onun gibi bahis oranlarına ulaşmak imkânsız."

"Tamamen değil." dedim, bakışlarına karşılık vererek, "Royale'de değil."

Tiberius bir süre bana baktı, sonra kahkahalara boğuldu. "Hah! Ah canım evladım, bir anlığına beni kandırdın. Gerçek bir planın olduğunu sandım. Eğer bir vatandaş olsaydın sokak tiyatrolarında çok iyi rol yapardın."

Gülmeye devam etti, o anın gerginliği dağılmıştı. Duygularımı belli etmeyen bir suratla ona baktım.

"Efendim, Royale'da ilk kez dövüşen birini desteklerseniz ve o dövüşçü kazansa ne kadar kazanabilirdiniz?" diye sordum, ses tonum ve tavırlarım son derece ciddiydi.

Gülmesi durdu ve yavaşça suratımdaki ifadeyi inceledi. "Aslında, hiçbir şey." dedi. "Royale artık istemediğin ya da beslemeye gücünün yetmediği gladyatörlerden, kurtulmanın yolundan başka bir şey değildir. Bir katliamdır."

"Ama bahis oynar mısınız?" diye sordum.

"Elbette oynarım. Ama sadece küçük bir eğlence olarak. Genellikle bir kâseden isimler çekerim ve diğer herkes gibi şansıma razı olurum. Kazananı gerçekten tahmin etmek imkânsız."

"Ya edebilseydiniz?" diye ısrar ettim. "Ya ilk kez dövüşecek birini destekleseydiniz? Elbette Crixus'u mağlup edince kazana-

bileceğinin iki katını kazanmak için çok fazla para yatırmanıza gerek kalmazdı?"

"Evladım, eğer ilk kez dövüşüp bırak benimkini, Royale'i kazanacak birini desteklersem ve o gerçekten de bunu başarırsa... Aslında, o zaman bir servet kazanabilirim! Senle tekrar mücadele etmeyi deneyecek insanlar için, ödenecek paraları söylemiyorum bile."

"Hayır." dedim sadece.

"Hayır? Hayır derken ne demek istiyorsun?" diye sordu, aklaşmış saçları kandil ışığını yansıtırken. "Hayır demek istiyorum. Yani, eğer Royale'i kazanırsam özgürlüğümü kazanırım."

Eğer Tiberius'un daha önce güldüğünü düşünmüşsem bu, şu anda ağzından çıkan şamatacı böğürtüyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Özgürlüğün mü? Gerçekten de evlat, Royale'e giren bir adamın garantilenmiş tek özgürlüğü ölüm özgürlüğüdür. Geçmişteki pek çok şampiyon, hayatlarını özgürlük macerasında boşa harcadı."

"O zaman bahis oranları iyi olmalı." dedim.

"Bahis oranları iyi, buna şüphe yok. Bir yeni gelenin kazanması için ortaya koyulan bahis oranları, çok yüksektir ama bunu sadece aptallar yapar –hem sen artık ilk kez dövüşecek biri değilsin." Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra arkamdaki muhafızlara konuştu. "Onu hücresine geri götürün."

Çabucak düşünmek zorundaydım. "Ben sizin için dövüşmedim! Sizin izniniz olmadan götürüldüğümü kendiniz söylediniz. Kim bilir beni ne isimle oraya soktular?"

"Yeter. Muhafızlar!" Döndü, bir kırılma sesi, bir çarpışma duydu ve tekrar bana doğru döndü. İki muhafızı da, vücutlarının farklı kısımlarını tutup inleyerek, ayaklarımın dibinde uzanıyorlardı.

"Size yeniden düşünmenizi öneriyorum." dedim, ateşle oynadığımı bilerek.

Suratından bir öfke dalgası geçti. "Seni isyankâr domuz! Sa-

mus, Lonicus!" Arkamdaki kapılar sonuna kadar açıldı ve bir bölük adam geniş odaya doluşup silahlarını çekmiş bir şekilde etrafımı sardılar. Etrafıma bakındım ve bunun kazanamayacağım bir savaş olduğunu anladım, en azından daha sonra kaçışımı engelleyecek yaralar almadan kurtulamazdım, gerçi böyle düşündüğümü Tiberius'a hiç belli etmedim.

"Efendim, muhafızlarınızı yaralamak ya da öldürmek istemiyorum. Eğer sırf arenada yirmi adamı öldürebileceğimi kanıtlamak için burada, sarayınızda yirmi adamı öldürmem gerekiyorsa o zaman öldürürüm. Eğer şimdi ölürsem, o zaman siz de bir servet kazanma şansınızı kaybedersiniz; eğer dövüşmeme izin verirseniz Roma'daki en zengin adam olursunuz." Gözlerimi aristokratın gözlerinden ayırmadım. Öfkelendiği açıktı, al yanakları daha da kızardı ama kendini çabucak toparladı. Karşı gelinmenin hakaretine uğramışlığıyla, teklif ettiğim şey konusundaki açgözlülüğü arasında kaldığını sezebiliyordum. Açgözlülük kazandı.

"Hayatını boşa harcamak mı istiyorsun?" diye sordu, sanki öleceğim kesinmiş gibi.

"Özgürlüğümü istiyorum." diye cevap verdim. "Önümüzdeki hafta, tek bir günde size kazandıracağım parayı kazanmam kaç yıl sürerdi?" diye üsteledim, altın için duyduğu giderek artan şehvetine hitap ederek. Düşünerek bana baktı. "Pekâlâ." Başını salladı. "Pekâlâ, dövüşmene izin vereceğim. Ya öleceksin ve ben seni beslemek için yaptığım masraflardan başka hiçbir şey kaybetmeyeceğim ya da Sezar'ın kendisinden bile zengin olacağım. Yehuda'nın mucize adamı bile senin parçalarını bir araya getiremez!"

Bunu söyledikten sonra döndü ve muhafızlardan dördü beni tekrar hücreye götürmek için yanıma geldi. Beni çıkışa doğru itip kaktılar ve onlara hiç direnç göstermedim. Bunu duymuştum. Yehuda'nın mucize adamı? Bu, Romalılar'ın Yehuda'nın Yahudi topraklarına, İsrail olarak bildiğim topraklara verdikleri isimdi. Eğer Tiberius bu adamdan bahsettiyse o zaman İsa hâlâ yaşıyor demekti ve ben bunu en beklenmedik yerlerden birinde keşfetmiştim. Geri sayım başlamıştı.

BÖLÜM: 27

"Söylesene Malbool," dedim üç gün sonra, ekürim az çok iyileşmişken, "Yehudalı mucize adam olarak adlandırdıkları kişi hakkında ne biliyorsun?"

Malbool uzandığı ranzadan başını kaldırıp bana baktı. Kim olduğum hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri ritüelim haline gelen bir dizi alıştırmanın tam ortasındaydım.

"Mucize adam mı? Çok az duydum. Yehuda'da topal insanları yürüten bir adam olduğunu duydum, bazıları onun körlerin tekrar görmesini sağladığını söylüyor ama ben buna pek iyi gözle bakmıyorum. Bu iddialar sadece laf. İnsanlar her zaman böyle şeylerden konuşurlar."

"Bunları ne zaman duydun?"

"Muhtemelen iki yıldan fazla bir zaman önce. Çok fazla dikkat etmedim."

Duvardaki bir çapraz çubuğa asıldığım yerden yere atladım ve sesimin normal çıkmasına çabalayarak birkaç set şınav çekmeye başladım. "İki yıl mı? Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Malbool'un suratında tuhaf bir ifade belirdi.

"Hayır, hayır bilmiyorum. Neden bu kadar merak ettin?"

"Nedeni yok. Sadece eğer o senin üç dişli devasa kürdanınla, bir daha arenada dövüşmek zorunda kalırsan, bir mucizeye ihtiyacın olacağını düşündüm." dedim gülümseyerek.

"Hah! Şaka yapıyorsun beyaz adam ama cumartesi günü Ro-

yale'de dövüşürsen, mucizeye ihtiyacı olacak olan sensin." Ses tonu ciddileşti. "Saul, eğer geri kalanlarımız gibi, tek seferde bir müsabaka şeklinde, dövüşürsen uzun bir hayat yaşamak için iyi bir şansın olur. Ve şöhretin arttıkça Tiberius sana iyi bir hayat verecektir. Hayatını boşa harcamana gerek yok. Sana söylüyorum, bir daha düşün." Afrikalı'nın sesinde içten bir endişe duydum. Bir şınavın ortasında durdum ve başımı kaldırdım. Malbool da bana bakıyordu. Başımı tekrar öne eğdim ve alıştırmalarıma devam ettim. İşim bitince suratım ve bedenim terden sırılsıklam olmuş şekilde, arkama yaslanıp oturdum. Sonraki kelimeleri telaffuz ederken acele etmedim.

"Malbool, sen kimsin?" Nefes nefeseydim ve siyah adam hâlâ bana bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun şimdi? Ben gladyatör Malbool'um, Efendi Tiberius için retiarius olarak–"

"Ne yaptığını sormuyorum, yani demek istediğim sen kimsin, bir insan olarak? Eğer özgür bir adam olsaydın ne yapardın?" diye sordum. Biraz şaşırmış gibiydi. "Özgür bir adam? Neredeyse yedi yıldır özgür bir adam değilim, bu yüzden böyle şeyleri düşünmüyorum. Kabilemde ben bir savaşçıydım ama artık o hayatım yok." Surat ifadesindeki acı, hislerine tercüman oluyordu.

"Sen bir savaşçıydın. Neden? Bu senin seçtiğin bir şey miydi?"

"Yaptığım şey buydu. Başka bir şey bilmiyordum. Romalılar gelmeden önce dünyayla ilgili bildiğim tek şey; sazlardan kulübeler ve avlanmaktı. Demir, zırh, medeniyet ve bu taş binalar nedir hiç bilmiyordum. Ben bir avcı ve savaşçıydım. Halkımı diğer kabilelerden korurdum ve avlanıp–" Hissettiği duygular yüzünden boğulur gibi olup kelimeler ağzından çıkmayınca durdu. "Avlanıp ailemi geçindirirdim. Ama dediğim gibi artık o dünya yok."

"Malbool, ya sana senin şimdi bildiğin dünyanın, bu Roma İmparatorluğu'nun, benim için senin sazdan kulübelerinin Kolezyum'un yanında ilkel kaldığı gibi ilkel kaldığını söyleseydim? Ya sana Royale'de dövüşmek zorunda olduğumu, çünkü; eğer özgürlüğümü kazanmazsam görevimi tamamlayamayacağımı söyleseydim? Benim geldiğim dünya sonsuza kadar değişecek." Ona becerebildiğim en ciddi ifadeyle baktım. Diğer hücrelerden gelen horultular odamızı kaplayan sessizliği bozuyordu.

"Ne konuştuğunu anlamıyorum." dedi en sonunda. "Hayatını boşa harcamak, ülken için işleri nasıl değiştirecek?"

Başımı iki yana salladım. "Malbool, eğer görevimi tamamlamadan ölürsem bunun etkisi sana anlatabileceğimden, senin anlayabileceğinden çok daha fazla olacak. Bu yüzden sana detayları açıklamayacağım, henüz değil."

"Benim anlama yeteneğimi küçümseme. Ben iyi anlarım." dedi, meydan okuma ve gurur sesine yansırken. "Her şeyin mümkün olduğunu anlıyorum. Kabul etmeye başladığımız hayatlarımızın, her an değişebileceğini anlıyorum. Olayların bir nedenden dolayı ve hiç nedensiz gerçekleştiğini ve anlamadığımız şeylerin bizim iznimizle ya da bizden izinsiz gerçekleştiğini anlıyorum. Sırf onları anlamıyoruz diye, bu bizi olaylardan etkilenmez kılmıyor."

Sadece günler önce, neredeyse ölümüne dayak yiyen bir adamdan, böyle bir tutku kabarması beklemediğimi kabul ediyorum. Malbool öfkesini açığa vurmaya başlarke,n gözlerimin önünde bir dönüşüm geçirdi. "Eve mızrağının ucunda bir hayvanla, avından gurur duyarak ve ailenin önündeki hafta boyunca bir şeyler yiyeceğini bilerek gelmenin ne olduğunu anlıyorum. Kızının, sen daha karının yaktığı ateşin yanına gelirken, seni karşılamak için koşarak gelmesinin. Ve bir Roma lejyonu tepeden aşıp köyüne saldırdığında bunu değiştiremediğini de biliyorum. Kızın gözlerinin önünde çekiştirilip ayaklar altına alınırken, çığlık attığını göre-

bilirsin. Kemiklerinin kırıldığını ve döndürüldüğünü duymayı ve onu kurtaramayacak kadar güçsüz olmayı anlıyorum. Bir anda bir dünyayı kaybetmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Beni hafife alma." Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı.

Bu kabile üyesi için kalbim yanarak, sessiz bir şekilde oturdum. Kederi hâlâ canlıydı. İçtenliğinden şüphem yoktu.

"Çok üzüldüm Malbool."

O gün çukurda maskesini çekip çıkardıktan sonra, gördüğüm hırsla bana baktı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmamaktan doğan, o yakıcı cesaret.

"Sende bir şeyler olduğunu biliyorum." dedi, birdenbire ses tonunu değiştirerek. "Çukurda karşı karşıya geldiğimizde ve sonra seni dövüşürken gördüğümde sezdiğim bir şeyler. Her zaman sende bir şeyler var ama görünüşe göre bu geçtiğimiz hafta, o belirli şey değişti. Keşfettiğin bir şey var. Taşıdığın yeni bir sır var."

Bu da beni şaşırttı. Davranışımı değiştirmeme ya da keşfettiğim şeyle ilgili herhangi bir işaret vermeme konusunda dikkatli davranmıştım. Görünüşe bakılırsa hücre arkadaşım tahmin ettiğimden daha zekiydi. Ona baktım ve bir karara vardım. Bu kabile üyesi ya delirdiğimi düşünecekti ya da bana yardım edecekti.

Küçük birimi, tuniğimin altında gizlediğim yerden çıkarmak için belimden çektim. Bunu kaldırıp yüzüne doğru tuttum. Malbool'un suratındaki ifade; kaşları belli belirsiz çatılırken suçlamadan şaşkınlığa dönüştü. Parıldayan mavi ışık titreşmeye başladığında Malbool'un gözleri kocaman oldu. Gümüş çubuğun dış kenarındaki bir dizi noktayı tutarak, Tesis'te ezberlediğim bir dizilimde üst kısma hafifçe vurdum. Birim vınladı ve DNA'mdan örnek aldı, sonra sadece benim için söyleyeceği bir şarkıyı söyledi.

Odanın diğer tarafındaki duvara bir görüntü yansıyınca duvar canlanmış gibi oldu. Bu, kayıt birimini ilk test ettiğim gün

kaydettiğim bir görüntüydü. Görüntü, şimdi ufak birimin alt tarafından yansıtılıyor, hücre duvarının taşlarına hayat veriyordu. Malbool ben açıklamaya başlarken hareket etmeden, konuşmadan dikkatle baktı.

***

Cumartesi çabuk geldi. Hazırlanmak için elimden geleni yapmıştım ve fiziksel becerilerimden başka güvenecek hiçbir şeyim yoktu. Mucize adamla ilgili söylentilerin ortaya çıkmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama görevle ilgili araştırmam bana, halk içinde gösterdiği ilk mucizeden sonra, İsa'nın görevinin sadece üç yıl sürdüğünü ve sonra da işkence edilip ölmesi için tahta bir çarmıha gerildiğini söylemişti.

Sabah erkenden hücremden alındım. Bugün bir hafta süren bahar şenliğinin son günü, yılın en büyük oyunuydu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, iki tekerlekli araba yarışları için Circus Maximus'a(*); müzik, akrobatlar ve şiddet içerikli oyunlar için Kolezyum'a gidiyorlardı. Bu haftanın masraflarını Tiberius Claudius Nero karşılıyordu ve Roma İmparatoru, gücünün kapsamını halkına göstermeye niyetliydi.

Yıl içinde Royale'in debdebesiyle karşılaştırılacak hiçbir etkinlik yoktu. Bu, arenada diğer bütün zamanlardakinden daha fazla erkeğin bir araya geldiği, sezonun en önemli olayıydı. Bu, sadece bir kişinin güç bela hayatta kalacağını bilerek, silahlı yüz savaşçının tozlu bir çukurda bir araya geldiği, katıksız kana susamışlığı konusunda eşi benzeri olmayan bir etkinlikti. Bu bir intihardı. Tüm katılanlar bunu biliyordu. Ben bunu biliyordum. Sonuç, beceriden çok şansa bağlıydı. Pek çok aday buradan canlı çıkamayacakları bilgisiyle, içeri adım atıyordu ve ben bunun kaçmak için tek şansım olduğu bilgisiyle içeri adım attım.

(*) Circus Maximus: Eski Roma'da bir hipodrom ve aynı zamanda halkın büyük eğlenceler için toplandığı bir yer. (ç.n.)

Kalabalık uğuldadı ve hayvanlar kükredi. Güneşte parlayan taze kumlar, arena zeminini kaplıyordu. Atmosfer gerilim yüklüydü. Bunun bir benzeri daha yoktu. Roma tarihinde herhangi bir etkinlikte bunun gibi bir kalabalık daha önce hiç olmamıştı. Gülümsedim –bu bana Super Bowl'u(*) hatırlattı!

Bekleme yerinde, diğer birkaç kişiyle birlikte ayakta dikildim. Bu kadar fazla katılımcı olunca ayrı hazırlanma odalarının mahremiyetine sahip olamıyorduk. Fiyakacı bir sunucu müsabaka kurallarını –hepimizin çoktan bildiği kuralları- açıklarken beşli gruplar halinde bir arada bekliyorduk. Yüz yarışmacı vardı ve sadece bir kazanan olacaktı. Belli aşamalarda değişkenler olaya katılabilirdi. Herkes bu değişkenlerin hayvanlar –aslanlar, kaplanlar ve arada sırada ayılar- demek olduğunu ve bunların etkinliğin iki ayrı aşamasında, dâhil edileceğini biliyordu. Bugün, kırk mücadeleci kaldığında iki kaplan, yirmi mücadeleci kaldığında ise erkek bir aslan arenaya salınacaktı. Benim güvendiğim şey de buydu.

Herkese açık bir müsabakada, doksan dokuz adamı mağlup etmek hiç kimsenin hazırlanamayacağı bir şeydi. Her ne kadar yeteneğime güvenim tamsa da aynı anda bu kadar erkek dövüşürken hayatta kalma olasılığı yoktu. Ben hayatta kalmaya niyetliyim. Bunu yapmak için de kaçacak kadar uzun bir süre boyunca hayatta kalmak zorundaydım. Planım zafer değil kaçıştı.

Zırhlar yerlerine sabitlenirken, deri şeritler sıkıca çekildi. Oda, topyekûn savaş yerine resmi bir akşam yemeğine gidiyormuş gibi üstünü başını düzelten erkeklerle doluydu. Hiç kimse göz göze gelmiyordu, gerçi kendi küçük grubumuz içinde bile her birimiz diğerini ölçüp tartıyordu. Tören borusunun sesi biraz ilerdeki arenanın gerçeküstü dünyasından bizi ayıran ahşap ve demir

---

(*) Super Bowl. ABD'de Ulusal Futbol Ligi şampiyonluk maçı. (ç.n.)

kapılar tarafından bastırılmış bir şekilde, bulunduğumuz küçük odaya doluyordu. Havada korku ve ter kokusu vardı. Erkekler gözleri kısılmış, saldırmaya hazır bir şekilde hayvanlar gibi hareket edip tepiniyorlardı.

Kapılar birden açıldı ve içinde bulunduğum grup arenaya çıktı. Oluşan enerji devasaydı ve bu çığlıklar atan, tezahüratlar yapan kalabalığın merkezine girerken, arenanın etrafındaki her kapıdan beşli ve altılı gruplar çıktığını gördüm. "Yüz erkek" demesi kolay ama et ve kas, demir ve çelikten oluşan katıksız yoğunluğu görmek insanı şaşkına çeviriyordu. Her yerde azametli, silahlı, hırçın, çaresiz erkekler vardı. Her birinin aklında tek bir şey vardı –diğer herkesi öldürmek. Beni öldürmek.

Birdenbire borazanların bangır bağır sesleri duyuldu ve bedenlerden oluşan kitlenin hepsi arenanın uzak ucundaki bir balkona bakmak için döndü. Hepimiz oturma yerlerinin yukarı taraflarındaki çıkıntı yapan platformlardan birine bakarken, kalabalığın tezahüratları arttı. Detayları anlamak için gözlerimi kıstım ve sonra onu gördüm. Kendi gözlerimle Roma'nın yaşayan imparatorunu gördüm. Tacındaki yapraklar, tıknaz adamın saç derisinin soluk rengi ve seyrelen ak saçlarıyla daha belirgin şekilde görünüyordu. İleri çıkıp kendisine tapan kalabalığa el sallayan adam Augustus Sezar'ın üvey oğluydu –bu Nero'ydu.

Borazanlar tekrar çaldı ve arenanın ortasındaki erkeklerin hepsi silahlarını bir ahenk içinde yere vurdular. Sonra imparator avucu aşağı ve kaderlerini bekleyen topluluğa doğru bakacak şekilde kolunu kaldırdı. Kalabalık sustu. Sakinlik geldi. Birazdan başlayacak kıyımı seyretmek için toplanmış elli bin vatandaş için bu birkaç değerli ve nadir kelime, savaşın kendisi kadar önemliydi.

Kendisinden önceki Julius ve Augustus gibi Sezar olarak adlandırılan imparator konuştu: "Cesur savaşçılar, bugün hayat-

larınızı Kutsal Roma İmparatorluğu için ortaya koyuyorsunuz. Bugün kaderiniz kendi ellerinizde ve bugün ödüllerin en büyüğü için, Kutsal Roma'nın bir vatandaşı olmak için mücadele ediyorsunuz!"

Kalabalık kükreyip tezahürat yaptı. Sezar başını hafifçe sallayıp sonra sessizlik istedi. Tam o anda imparatorun arkasındaki pelerinli ve kukuletalı silueti fark ettim. Onu daha önce görmüştüm. Sezar tekrar konuştu: "Bugün, sizden önce gidenleri yücelteceksiniz. Royale başlasın!"

Etrafımdaki adamlar hep bir ağızdan, prova ettikleri yanıtı verdiler: "Biz, ölmek üzere olanlar seni selamlarız!" Ben böyle bir vaatte bulunmadım.

Herkesin gladyatörlere özgü; tok ve kalın bir sese sahip olmadığını fark ettim ve birden, özgürlük adına savaşıp ölmek üzere buraya gelmiş kadınlar olduğunu da anladım.

Birdenbire davullar çalmaya başladı ve gruplar arenanın dört bir yanına dağıldı. Her rakip arasında beş-altı metre ancak vardı. Borazanların sesi duyulduğunda ilk kim dövüşecekti? Davullar çalmaya devam etti ve kalbim onun ritmine uydu, sonra onu geçti. Etrafıma bakındım. Kalabalığın sesi azaldı ve tek duyduğum kendi kalp atışım ve nefesimdi. Her iki yanımda ağı ve üç çatallı mızrağı olan retiariuslar vardı.

Onların ötesinde bir Gaul ve Thracian vardı. Adamlar çoktan birbirleriyle konuşuyor, müsabakanın ilk aşamalarından kendilerini sağ çıkaracak, müttefiklikler oluşturuyorlardı. Benim ekürilerimden hiçbiri burada değildi; Tiberius değerli dövüşçülerini harcamaya hevesli değildi ve okulundaki diğer üyelerin her birine Royale'de dövüşmeyi yasaklamıştı. Diğer grupların sahipleri mallarına karşı o kadar korumacı değillerdi ve bu tarz müsabakaları, daha az kâr getiren ahır sakinlerinden kurtulmanın iyi bir yolu olarak görüyorlardı.

Davullar, müsabakanın canlılığını arenaya taşıyarak daha yüksek sesle, daha hızla çalındı. O anda bir görüntü kendiliğinden aklıma geldi; kız kardeşime ve bana gülümseyen annem. Bizi babam öldükten sonra beş yıl boyunca tek başına büyütmüştü ve sonra onu da kaybettik. Eğer şimdi gelip beni görse ne derdi? Davulların her vuruşuyla birlikte çocukluğumun anıları aklıma geldi. Sonra davullar sustu.

Sessizlik. Öne doğru atıldım. Borazanlar çalındı. Oyun başladı.

BÖLÜM: 28

Borazanlar çalındı. Oyun başladı.

Üç çatallı bir mızrak başıma doğru uçarken sol tarafıma yuvarlandım. Aynı anda sol tarafımdaki retiarius tam karşısındaki Gaul'le karşılaşmak için dönmüştü. Mızraklar Gaul'un bacağının arka tarafına saplandı ve adam acıyla çığlık attı. Düşünecek zaman bile olmamıştı. Borazanlar hâlâ çalıyordu ve daha şimdiden bazı adamlar yere yığılmıştı. Yerde yuvarlanmam bitince etrafıma bakındım ve iki adamın bana saldırdığını gördüm. Kendimi saldırıya karşı hazırladım ama adamlar daha bana ulaşamadan üçüncü ve dördüncü bir adam yan taraflardan çıkıp onların önünü kesti. Sert bir şekilde çarpıştılar ve yuvarlanarak bir mücadeleye giriştiler. Bu itiş kakışı seyredecek zamanım yoktu; her tarafımda en yoğun haliyle devam eden teke tek, ikiye bir, grup halinde dövüşler devam ediyordu.

Arenanın diğer tarafına bakınca bir Thracian'ın kolunu yukarıdan aşağı indirerek, kendinden daha zayıf olan rakibine yumruklar yağdırıp onu bitkin düşürdüğünü, hırsla vurduğunu gördüm. Bir anda Thracian'ın arkasındaki bir mücadelenin kazananı döndü ve bir anlık tereddütten sonra kısa kılıcını güneşte yanmış adamın omurgasına sapladı.

Thracian düştü ve kendisine saldıran adam daha rakibinin bedeni yere düşmeden harekete geçti. Bu, bir cehennemdi. Bu, çılgınlıktı. Bu, hayal ettiğimden bile daha karmaşıktı. Döndüğüm

her tarafta insanlar ölüyordu. Henüz biriyle mücadeleye girişmemiş olsam da çoktan, hâlâ ayakta olan son yetmiş kişinin arasındaydım. Sırtımı duvara verip bekledim.

Birdenbire balayı dönemim sona erdi. Uzun, cılız bir adam dikkatini, hakkından geldiği bir kadın savaşçıdan çevirmiş; bana doğru yürüyordu. Hiç zaman kaybetmedim. Müsabakanın açılış aşamalarından sağ kurtulmak için görüş açımın içinde tutmam gereken pek çok rakip olsa da bana meydan okuyacak herhangi birilerinin işini çabucak bitirmeli ve kendimi korumaya odaklanmalıydım. Ona doğru birkaç hızlı adım attım, tek dizimin üstüne çöktüm ve bir yay çizerek kılıcımı savurup uyluklarından kestim. Adam bir adım daha atmaya çalışana kadar bir an daha ayakta kaldı ve sonra kesilen bacakları onu yüz üstü bıraktı. Uyluklarının üst kısmı bir adım atarken bacaklarının aşağısı yere düştü. Kılıcımı çıplak göğsüne saplayarak durumunun dehşeti üzerine, uzun süre düşünemeyecek olmasını garantiledim.

Saniyeler içinde tekrar ayaktaydım ve hayvani bir çığlıkla ağzı açık bir şekilde bana doğru koşan; kıvrık bir kılıca sahip esmer tenli, kısa, tıknaz bir adamı gördüm. Beni tam ortadan kesmek için kılıcını yukarı kaldırdı. Saldırısının zamanlamasını önceden tahmin ederek dizimi göğsüme çekip ona doğru kaydım; dizimi serbest bıraktığımda sert bir tekme savurdum ve adamın göğüs kafesine vurdum. Adam sırt üstü yere düşerken, bir çıtırtı sesi duydum. Kılıcı elinden uçtu ve arkamdaki bir adama gitmeden önce başımın birkaç santim yanından geçti. Şansım yokmuş ki adama önce kılıcın sapı vurdu ve bıçak kısmı ıslık çalar gibi sessiz bir şekilde yere indi. Arkamdaki adamın boğazıma yaptığı hızlı hamleyi son anda savuşturduktan sonra, karnıma yaptığı bir sonraki hamleyi yeterince çabuk sayılamayacak bir savuşturmayla durdurdum. Geniş bir siperliğe sahip büyük bir miğferi olan ve uzun bir kalkan taşıyan bir başka adam ilkinin arkasından geldi.

İki adam da muhtemelen rakiplerin daha uzun süre hayatta kalma yolları ararken aceleyle oluşturdukları ittifakların biri yüzünden birbirlerinden ziyade bana doğru saldırdılar. Kırılan göğüs kafesini tutarak yerde yatan adama doğru geri geri yürümeye zorlanıyordum.

Sonra, farklı bir taktik uygulayarak gruptan birden ayrıldım. Soluma doğru hızla koşarak, bana saldıran iki adama izimi çabucak kaybettirdim ve arenanın ortasına doğru gittim. Yerdeki kapak şeklindeki kapılardan birini arayarak, darmaduman olmuş zemini gözlerimle tararken, arkamda kumlar havaya kalkıyordu.

Düz siperlikli ve tek kuyruklu miğferleriyle balık gibi görünen dört secutordan oluşan bir duvarla önüm kesilmeden önce yaklaşık on metre koştum. Demir maskelerle kaplı suratlarındaki küçük göz delikleri, onların doğal rakipleri retiariusların üç çatallı mızraklarına karşı özellikle uygun bir koruma gibi görünüyordu.

Uzun kalkanları yanlarından sıyrılıp geçilemeyecek kadar geniş bir duvar oluşturan dört adam bana doğru koştu. Beni tüm mücadelenin gerçekleştiği arenanın kenarına doğru arka arka itmeye niyetlendikleri belliydi. Arkamda iki hoplomachus, kılıçlarını göğüs kafesi kırık adama saplamak için bir an durduktan sonra, bana doğru yaklaştılar. Bu haksızlıktı; bu önceden planlanmış bir saldırı gibi görünüyordu. Dövüşen her grubun her ahırından en fazla iki katılımcı yer aldığı için, bunun mümkün olamayacağını biliyordum. Onları birbirleriyle dövüştürecektim.

Bana doğru yaklaşan dört adamdan oluşan duvara doğru hızla koştum. Duraksadılar ama sadece bir anlığına. Arkamdaki iki takipçi beni yere düşürme çabasında olduklarından diğer rakiplerimi görmezden geldiler. Önden ve arkadan sıkıştırılmıştım. Duvarlarının bütünlüğünü bozma anlamına gelecek bir taktik olduğundan, silahlarıyla bana saldırma girişiminde bulunmayan dört adama doğru koştum.

Ayağımı uzatıp duvarlarına tırmandım ve adamlardan birinin kalkanını kaldıraç olarak kullanarak kendimi daha yükseğe fırlattım. Ben üstlerinden uçarken miğferlerinin siperi görüşlerini engellediğinden duvar şeklindeki adamların üstünden atladım. Yere indiğim anda koşmaya devam ettim ve yerde acıdan kıvranan ve bir kaplan, çıplak boynuna pençe atınca çığlıklar atan bir adam görünce dehşete düştüm. Duvar şeklindeki adamlar beni kovalayan ikiliye aldırmadan döndüler. Bu arada bir bakışta, hâlâ arenada olan gladyatörlerin sayısını hesapladım. En az altmış. Bu da tek bir anlama geliyordu: Birileri kedileri erkenden salmıştı. Oyun, kurallarına göre yönetilmiyordu.

Artık oyunun zamanlamasına güvenemeyeceğimi fark ederek, yerdeki kapılardan birini aradım. Bunlardan hiçbirini göremedim ve o anda yan tarafımdan saldırılıp yere çarpıldım. Kılıcım elimden uçtu. Sadece bir saniye dikkatim dağılmıştı ve bu hatadan dolayı kendi kendime küfrettim. Yere sert bir şekilde düştüm ve saldırganımı da yakınıma çektim. Adamın kaslı, devasa bedeninden başka kılıcı ya da silahı yoktu. Bir elimle çenesini tuttum ve diğeriyle de miğferinin arkasını kavradım. Adamın kafasını çevirince bedeni de kafasını takip edip üstümden yuvarlanarak düştü. Ayağa sıçradım, ama adam kocaman elini büyük bir güçle savurunca anında tekrar sendeledim ve ben yere düşmeden önce ayak bileğiyle beni kendi etrafımda döndürecek kadar sert bir şekilde vurdu. Koca adam şaşırtıcı bir hızla ayağa kalktı ve ayağa kalkınca da miğferini başından çıkarıp attı. Bana bakan kişi düz, saçsız kafası, iri gövdesi ve neredeyse benim bedenim kadar kalın uylukları olan bir devdi. Onu şöhretinden ve yanağındaki ünlü yara izinden tanıdım. Crixus.

Şimdi altı takipçinin hepsi yaklaşıyordu. Birbirlerine saldırmadılar ve bana da saldırmadılar. Açılıp devle benim etrafımda bir halka oluşturarak çevremizde döndüler. Sonra bekleyip sey-

rettiler. Bu, bana tuzak kurulduğunu fark etmem için gereken onaylamaydı. Royale'de yedi adamın birbirlerine vurma mesafesinde dikilip de birbirlerini parçalarına ayırmaya girişmemeleri imkânsızdı.

Arenanın başka yerindeki bir mücadeleye tezahürat eden imparatoru görmek için tekrar başımı kaldırıp baktım. Orada, onun arkasında kukuletalı adam duruyordu. O anda benim kendisine baktığımı görünce başlığını tekrar kafasına geçirdi.

Kalbim bir an tekledi. Anlayamadım. Bu adamı biliyordum. Onu biliyordum. Önceki hayatımdan, Tesis'ten. Delissio. Louis Delissio. Görev esnasında öldürüldüğüne dair raporlar ortalıkta dolaştırıldıktan sonra, benim gibi göreve alınan İtalyan özel kuvvetler askeri. Ajan X3.

Burada ne yapıyordu?

Cüppeli adam bana hafifçe gülümsedi. Suratı gölgeden dolayı büyük oranda gizliydi ama oyuk oyuk yanakları ve kısa kesilmiş gür, siyah saçlarını karıştırmama imkân yoktu.

İçimden, keşke Tiberius'un bana bu adamın emsalsiz başarı performansından -elli iki zafer- bahsetmemiş olsaydı diyerek,dikkatimi önümdeki deve geri vermeye zorladım:

Crixus'un kılıcı ve miğferi yoktu, taktığı tek zırh kaval kemiğindeydi. İki parlak metal plaka bacağının şekline uygun olarak kavislendirilmişti. Tehlikeli görünüyordu. Vücudu kaslı ve heybetliydi ama gözlerindeki nefretle karşılaştırıldığında, bunlar solda sıfır kalıyordu. Halka şeklinde duran adamlar,diğer rakipleri dışarıda tutarken tarihteki en büyük gladyatörle karşı karşıya geldim.

Kalabalık susmuş gibiydi ve eğer algılarım beni yanıltmıyorsa, arenadaki savaş sesleri bile herkes birazdan gerçekleşecek teke tek mücadeleye ilgi gösterdiğinden azalmış gibi geliyordu.

Zihnim hızla çalıştı. Crixus neden buradaydı? Onun Royale'de mücadele etmesi için hiçbir neden yoktu; o, özgürlüğünü çok uzun zaman önce kazanmıştı ve bir efendiye bağlı olduğundan değil, seçtiği için dövüşmeye devam ediyordu.

Neden bu adam, Roma İmparatorluğu'ndaki kazanması en kesin olan adam, şans işi bir etkinlikte yer alarak kendini riske atıyordu –bu risk kendisini koruyan en az altı diğer katılımcı tarafından büyük oranda azaltılmış olsa bile? Tekrar Delissio'ya baktım ve o anda anladım. Crixus buradaydı, çünkü birileri onu bilerek göndermişti. O, benim kaçmadığımdan emin olmak için buradaydı.

"Ben yılın her haftası için bir adamla karşı karşıya gelip onu öldürdüm ve yıl bitiyor." diye kükredi Crixus, daha önce hiç görmediğim bir kinle. Beni tanımıyordu ama sırf ona karşı koymaya cüret ettim diye benden tutkuyla nefret ediyordu.

Crixus beni cezalandırmak, bana zarar vermek, öldürmek niyetiyle üstüme saldırdı. Ondan kaçmamın bir yolu yoktu. Kaçmadım da.

Bacağımı kaldırıp öne doğru savurdum ve ayağımı dizinin hemen yukarısına bastım. İleri doğru hızla koşuyordu ve bacağının hareketini yukarı sıçramak ve hızla dönmek için kullandım. Omuzlarımı arkaya attım ve bedenimi lastik gibi esnettim. Havaya doğru yükselirken Crixus'un hızla hareket eden uyluğundan güç alarak bacaklarımı açtım. Kalçalarımı rahat bıraktım ve topuğum büyük adamın kafasına, tam çenesinin yanağıyla birleştiği yere bir sapan gibi çarptı.

Crixus'un başı o kadar sert bir şekilde yana döndü ki kırılma sesi tüm arenada duyuldu. Bir anlık sessizlik oldu. Sanki yavaş çekimdeymiş gibi, ormandaki en uzun ağaç düşüyormuş gibi, dev adam boynu kırılmış bir şekilde yere düştü.

Ölmüştü.

Yere indim. Crixus'un düşmesiyle cesedinin etrafında kumlar dalgalandı ama etrafımızdaki adamlar inanamayarak sadece bakakaldılar. Hiç zaman kaybetmeden devin cesedinin üstünden atladım. Arenada çıt çıkmıyordu. Halkadaki adamlarımdan biri tarafından tutulan uzun, kavisli kalkanlardan birine omuz attım. Adam gördüklerinden şaşkına dönmüştü ve öylece yan tarafına yıkıldı.

Kılıcımı yerden kaptım ve arenanın ortasındaki en yakın kapağa doğru hızla koştum. Oyunlara çoktan bir kaplan salındığına göre yerdeki kapak zaten açılmış demekti ve bir daha kaldırıldığında kapağın yakınında olmam gerekiyordu –bir hayvan çıktığında aşağıdaki tünellere yuvarlanarak inip büyük kedileri arenaya getirmek için kullanılan koridordan kaçacak kadar yakın. Bu, benim buradan canlı bir şekilde çıkmak için tek umudumdu.

Arena tezahüratla coştuğunda, kapaktan sadece dokuz-on metre kadar uzaktaydım. Kahramanları, yenilmez kahramanları az önce bilinmeyen birine hem de kolaylıkla yenilmişti.

Şöhretin tadını çıkarmak için durmadım, kaçmam lazımdı. Hareket ederken imparatorun locasına baktım. Balkondaki tahtında imparator bağırıyor ve siyahlar içindeki adama, Delissio'ya el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Ajan X3 bana küçümseyerek baktı. Kim olduğunu biliyor muydu yoksa benim gibi unutmuş muydu? Onu hatırladığım halinden büyük ölçüde yaşlı görünüyordu, yani epey yıldır Eski Roma'da olmalıydı.

Kim olduğumu ve neden burada olduğumu biliyor muydu? Hiçbirimize diğer ajanların ne olarak gönderildiği söylenmemişti. Sadece ikili olarak gönderildiğimizi ve bunun tek yönlü bir yolculuk olduğunu biliyorduk ama diğer görevlerle ilgili hiçbir şey anlatılmamıştı.

Şimdi burada, tarihteki en büyük ölüm müsabakasının merkez arenasında, önceki bir hayatta tanıdığım bir adamın Tiberius Nero Sezar tarafından azarlandığını gördüm. Delissio'nun bilmesi gerekiyordu. Yoksa şu anki yerinde nasıl oturabilirdi? Ve eğer biliyorsa ve eğer beni yok etmek için hazırlanan bu komplonun ortasındaysa bu kadar tiyatroya ne gerek vardı? Neden beni uykumda öldürtmemişti ki? Ölmemi neden istiyordu ki?

Yerdeki kapağa vardım ve onun sımsıkı kapalı olduğunu gördüm. Lanet olsun. Kayarak durdum ve diz çöktüm, az önce etrafımı saran grup anlık şaşkınlıklarını üstlerinden atıp bana doğru koştururken kapağı açmaktı niyetim. Kılıcımla yerdeki hâlâ bozulmamış kumlarla kaplı kapağa vurdum, bana avantaj sağlayacak bir şeyler, bir kenar için çaresizce yoklayarak.

Birdenbire, kılıcımın ucu aradığım çizgiye denk geldi. Kılıcıma tüm ağırlığımı verip kapağı yukarı kaldırmak için kapı ve arena zemini arasına bastırdım.

Yan tarafımdan bir bıçak yedim; duvar şeklinde yan yana duran secutorlardan biri tarafından fırlatılan ufak, kıvrımlı bir hançerdi bu. Çok derin değildi, sadece sıyrığa neden olan bir hamleydi ama sinirlerime bir ateş ve arena kumlarına kanımı gönderecek kadar derin. Buradalardı. İmdat çıkışımdan ayağa kalkmaya ve onlarla dövüşmeye zorlandım.

Çok çabuk bir şekilde anlaşıldı ki bu adamlar, gladyatörler için alışılmadık derecede bir beceriye sahiplerdi. İkisini öldürdüm ama bunu yaparken yerdeki kapaktan geri geri itilerek uzaklaştım. Silahlarını bana tanıdık gelen yöntemlerle kullanıyorlardı, gladyatör dövüşlerinin geçtiği çukurlarda yaygın olan şekillerde değil. Bu adamların farklı bir şekilde eğitilmiş olduklarını anladım. Hareket etme şekilleri, tepki vermeleri... Bizden biri tarafından eğitilmişlerdi. Balkona bir bakış attım. Delissio gitmişti.

Saldırganlarımın ilerisinde mücadele edenlerin sayıca azal-

dığını görebiliyordum. Hâlâ ayakta olan belki yirmi kişi vardı ve mücadeleler beceriden çok dayanıklılık sınavı haline geliyordu. Eğildim, zikzak çizdim, vurdum, hamleleri savuşturdum ama bu adamlar işlerinin ehliydiler ve dördüyle aynı anda mücadele ederken, elimden gelen tek şey; başımı boynumda tutmayı becerebilmekti.

Beni arka arka ittirdiler. Sıkı bir şekilde mücadele ediyordum ama yorulmaya başlamıştım. Sonra birini hallettim –Gaul'un doğrudan karın boşluğuna saplanan kılıcımla. Artık üç tanelerdi. Daha kolay baş edilebilirlerdi ama neredeyse arenanın ucundaydım. Biz dövüşürken kimse bize karışmadı; diğerleri bu mücadeleyi girilmesi yasak bölge olarak algılayıp olayı akışına bırakıyor gibi görünüyorlardı. Biri daha gitti. Başı bedeninden önce yere düştü ama diğer ikisi üstüme gelmeye devam etti. Biri beni göğsümü boydan boya kesen bir hamleyle yakaladı. Kalbim yarama kan pompalarken orada kırmızı bir çizgi belirdi.

Sonra, korktuğum şey: Aç görünen bir aslan yerdeki kapaktan arenaya çıktı ve kapak kaçmak için son şansımı da beraberinde götürerek çarpıp kapanırken, arenadaki kumların tünelin girişine döküldüğünü seyretmek zorunda kaldım. Çok uzaktaydım.

Şaşkınlık içinde durdum, aslanın yaralı bir şekilde yere eğilip yarasına bakan yakındaki bir gladyatöre saldırdığını ancak görmüştüm ki dikkatimin dağıldığı o anda ayağım kaydı. Giriş kapısının parmaklıklarına doğru arka arka düştüm. İlk kılıç bana geldi ve bu hamleden kaçmak için yana yuvarlanacak vakti güç bela buldum. Kılıcın, az önce üstüne basıp kaydığım kan ve beyin parçalarının ait olduğu bir cesede saplandığını gördüm. Zıt yöne, kılıca doğru geri yuvarlanıp kılıcı adamın elinden çektim. Ama ilk saldırganımın silahını elinden almak için yaptığım hamle, bana pahalıya patladı.

Kendisi de bir Gaul olan ikinci saldırganım, kılıcını kaldırıp

onu göğsüme doğru indirmek için bu fırsatı değerlendirdi. Kaçamadığım o anın yavaş çekiminde tekrar Delissio'yu düşündüm.

Tuhaf bir şekilde, onu görmek bana bu dehşet, cinayet ve kıyımın ötesinde, Roma'nın ötesinde bir dünya olduğunu hatırlatarak beni rahatlatmıştı.

Bu hamleden kaçamayacağımı biliyordum ve Gaul'un göğsünden çıkan üç çatalı gördüğüm anda kaçmak zorunda da olmadığımı anladım. Adam yan tarafıma, yüz üstü düştü; üç çatallı mızrak yere saplandı ve adamı olduğu yere sabitledi.

O düşerken kendisine saldıran adamı, bir retiariusu gördüm. Savaşçı kemerinden kısa bir kılıç çıkardı ve hâlâ yanında duran silahsız Gaul'u boydan boya kesti. Adamın iç organları arena zeminine döküldü.

Koyu renk tenli ve ter içinde kalmış adamın bronz miğferinin altından yükselen sesini karıştırmam imkânsızdı.

"Adım attığın yere dikkat etmeyi öğrenmen gerek!" diye bağırdı Afrikalı, nefes nefese.

"Malbool! Ne yapıyorsun?"

"Bir şey değil beyaz adam!" dedi hızlı hızlı nefes alıp vermesi, atmaya çalıştığı kahkahayı gizlerken. Arenayı gözden geçirdim. Hâlâ ayakta olan yirmiden az kişi vardı. Katliamın bu kadar hızlı gerçekleşmesine inanamadım. Her yerde cesetler vardı, arena zemini bir sürü adamın ve bu çılgınlığa cesaret etmiş birkaç kadının kanlarıyla kırmızıya boyanmıştı. Hâlâ, yorgunluk baş gösterdiği için yavaş bir şekilde ilerleyen küçük mücadeleler vardı. Kaplanlar, ipeksi kürkleri güneşte ıslak bir şekilde parlayarak ölü bir şekilde yatıyorlardı. Ancak dövüşçülerin pek çoğu yorgunluk ve yaralardan dolayı çoktan aksamaya başlayana kadar, müsabakaya katılmayan aslan çok daha iyi gidiyordu.

Manzarayı gözden geçirirken, altın renkli hayvan bir zaman-

lar cesur olan bir Thracianın göğsüne pençe attı ama dikkatimi çeken şey bu değildi. Geriye kalan dövüşçülerden en az on ikisi birbirlerine olan ilgilerini kaybetmiş görünüyor ve benim tarafıma doğru koşuyorlardı. Hepsi de bağırıp çığlık atıyorlardı ve tekrar imparatorun balkonuna baktığımda Delissio'nun geri dönmüş olduğunu gördüm. Gülümsediğini gördüm. Piç kurusu! Bu adamlara bir şekilde teşvik vermişti. Beni öldürmeleri için teşvik ya da belki bunlar ilk başta onun adamlarıydı. Bilmiyordum, umurumda da değildi. Göğsümün ve omuzlarımın aldığı yaralardan dolayı adeta çığlık attıklarını hissedebiliyordum. Bu kadar çok dövüşçüyü tek başıma uzağımda tutmam imkânsızdı.

Malbool ayağa kalkmama yardım etmek için eğildi. "Şimdi dinlenme zamanı değil; bunu Yehuda'ya giden bir gemide uzanırken yapabilirsin." dedi, bu kez gülümsemeyi becererek.

Elimi uzatıp bileğinden tuttum. Sendeleyerek, dikkatle ayağa kalkarken bu kadar hızla kan kaybettiğimi bildiğimden gücümü uzun süre devam ettiremeyebilirdim.

Onlar geldiler, zinde görünerek ve yaralanmamış bir şekilde. Sanki tutsak bir ava doğru sessizce yaklaşıyorlarmış gibi hareket ederek, arayı kapatırlarken yürüme hızına kadar yavaşladılar. Bu adamlar herhangi bir ciddi mücadeleye girişmemişlerdi; hiçbirinin yarası yoktu, hiçbiri yorgun değildi. Sadece dışardan biri grup üyelerinden birini tehdit ettiği zaman; ciddiye dönerek önceden koreografisi yapılmış, prova edilmiş bir şekilde kendi aralarında dövüşmüşlerdi. Böyle yaparak neredeyse kendilerinden başka kimse kalmayana kadar zinde bir şekilde hayatta kalmışlardı. Onların ilerisine baktım –kimse yoktu. Geriye kalan tek savaşçılar aslanla çaresiz bir güreşe tutuşmuşlardı. İki adam, bir aç kedi ve sıfır şans.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum Malbool'a, kapıya doğru geri geri giderken.

"Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm." diye cevapladı, yere düşen Gaul'un sırtından mızrağını çekip alırken.

"Malbool, bunun aptalların mücadele ettiği bir yer olduğunu kendin söyledin. Ben kaçmayı planlıyordum, kazanmayı değil." Bana baktı, ben konuşmaya devam ederken dudağının bir köşesi aşağı sarktı. "Kediler salındığında yerdeki kapaklardan kaçmayı planlıyordum."

"Pekâlâ," dedi, "ben buraya gizlice girmeden önce bana bunu söyleyebilirdin."

"Gizlice girmek mi? İsa aşkına, Malbool!"

"Kim dedin?"

"Boşver şimdi, orada siyahlar içindeki adamı görüyor musun?" Malbool işaret ettiğim yere baktı. "O sana anlattığım adamlardan biri. O da benim gibi gelecekten. Benim buradan çıkmayacağımdan emin olmaya çalışıyor. Sanırım bu adamları bana karşı mücadele etmeleri için ayarlamış."

Afrikalı, gözlerini kıstı "Eğer bana söylediklerin doğruysa. Eğer henüz yaşanmamış bir zamandan geliyorsan ve bu mucize adamla tanışman gerekiyorsa o zaman buradan zafer kazanarak ayrılmalısın. Sana hayatımı borçluyum ve eğer bu borcu ödemem gerekiyorsa o zaman bunu, kazanmana yardımcı olarak öderim."

Gözlerinde, benim zamanımdaki pek çok erkekte olmayan, birliğimdeki erkeklerin pek çoğunda olmayan onur ve cesareti gördüm. O zaman onun benim için öleceğini anladım ve ona izin vermeyeceğimi de biliyordum.

Burada on iki kişi vardı. Hepsi de silahlı olan adamlar ikimizin etrafında yarım daire oluşturacak şekilde birbirlerinden ayrıldılar. Üçünün ağı vardı.

Malbool bir elinde üç çatallı mızrağını ve diğerinde kısa kılıcını tutuyordu. Miğferini tekrar takma zahmetine girmeden ileri

doğru yürüdü. Geri aldığım kılıcımın ucunu yere doğru tuttum ve omzumdaki ve göğsümdeki acıyı duymazdan geldim.

Önce ağlar geldi; ikisi eş zamanlı bir saldırı yapmışlardı. Yuvarlanacak oldum ama kenarları ağırlıklı iplere aşina olan Malbool üç çatallı mızrağını yukarı kaldırıp ağlar üstümüze inmeden onları yakaladı. Ağları bir kenara fırlattı ve ilk gladyatörü demir çatallı mızrağının sapıyla yakaladı. Tıknaz adamın burnu suratının diğer tarafına kaydı ve gözleri sulandı, bu da Malbool'a onun boynunu kesmesi için yeterince zaman verdi. İki kişi daha kabile üyesine doğru koşarken bu adam yere düştü.

Onların önünü kesmek için öne doğru fırladım ve saniyeler içinde üç tanesi daha bize saldırdı. Bedenler ve katliam bulanıklaşmaya başladı. Beni kovalayan adamlar gibi bunlar da Tesis'te eğitilmiş, eski tekniklerden çok, dövüş becerilerine sahip dövüşçüler gibi hareket ediyorlardı. Kılıçlar çarpıştı ve birilerine saplandı ve adamlar yere yığıldı ama sayımız onlardan az olduğu ve zinde dövüşçülere karşı mücadele ettiğimiz için hem Malbool hem de ben hasar aldık. Onlardan aldığımız darbeler giderek arttı. Daha fazla tekme, daha fazla yumruk, durumumuzu kötüleştiren daha fazla sıyrık. Sonra, onlardan sadece dört tanesi kalınca, bir kılıcın sapı çeneme tüm hızıyla çarptı ve dizlerim büküldü. Dünya yan döndü ve ben düştüm. Malbool'un bacaklarını ve onların hemen ilerisinde yere düşen başka bir bedeni hayal meyal gördüm. Ama orada uzanırken bile Malbool'un bu üç savaşçının dengi olmadığını biliyordum. Onun her an yere yığılacağını biliyordum. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hayır.

Onun beni savunurken yıkılmasına izin vermeyecektim. Dalgın bir şekilde neden bedenime bir kılıcın çoktan saplanmadığını merak ederek baş dönmesiyle mücadele ettim. Zihnim tekrar berraklaştığında yaklaşan ölümüm bana çığlık attı. Bir tren sesi duy-

duğumu sandım. Yoksa bir uçak mıydı? Sesi demir raylar üzerindeki çelik tekerlerin frene basıldığında çıkardığı, aralıklı çığlıklar gibi yüksek ve gümbürtülüydü. Hayal meyal, yoldan çekilmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Bir kamyon da olabilirdi bu. Bir kamyon tarafından ezilmeyi kesinlikle istemiyordum. Beynim bana bağırdı: Kaç!

Ama yorgundum, o kadar yorgundum ki... Malbool'u, onun da geri geri koştuğunu gördüm; o da yoldan çekiliyor olmalıydı. Bu baş dönmesini defetmek için başımı sağa sola salladım. Kamyon? Ben Roma'daydım, arenadaydım, burada kamyonlar yoktu –ama burada–

Başımı kaldırıp bakınca kükreyen, göğsü inip kalkan devasa bir hayvan gördüm. Kocaman ve korkunç bir yırtıcılığı olan bir aslan, gladyatörlerden birini parçalıyordu ve duyduğum şey adamın feryatlarıydı.

Malbool, adamlardan biri ikinci bir sarı hayvan tarafından yere serilirken diğer ikisiyle dövüşüyordu.

Malbool'la dövüşen adam geri çekilmiyordu. Saldırıp kendisine yapılan hamleleri savuşturmaya devam ediyordu ve her defasında durumunu iyileştirdikten sonra, işimi bitirmek için bana döndü. Malbool iri yarı secutorun bana ulaşmasını engellemek için elinden gelen her şekilde dövüşerek defalarca onu durdurdu. Sonra o adam da dev gibi üçüncü bir aslan tarafından arkadan saldırılıp yere serildi. Bu sarhoşluk halinde bile buna inanamıyordum. Tüm bunlar nereden gelmişlerdi? Bu, oyunun bir parçası değildi. Sonra etrafımızı çevreleyen ve bizden üç metre bile uzakta olmayan çığlıklar atan kurbanların ilerisine bakınca, arenanın çevresindeki üç ayrı kapaktan salınan beş tane daha aç görünümlü dev aslanı gördüm.

Hayvanlar sinsice yaklaşırken zihnim çabucak berraklaştı. Kalabalık, bizim hiçbir çıkış yolumuzun olmadığını bildiğinden

çığlıklar atıp heyecanlandı. Silahlarımızı öne çekmiş halde sırtımızı kapıya verdik.

"Bize doğru sıçradıklarında," dedim Malbool'a, "Yere eğil ve karınlarının alt kısımlarını hedef al. Onları çabucak öldürmenin tek yolu bu." Ancak salınan beş aslan ve kısa süre sonra dikkatlerini bize çevirecek olan üç tane daha aslanla, bu tavsiyenin boşa olduğunu ikimiz de biliyorduk. Büyük kediler, ılık cesetlerdeki kol ve bacakları parçalayarak, ziyafet çeken akrabalarının yanından geçerek yavaş yavaş bize doğru yaklaştılar.

"Malbool, senle tanışmak bir onur–"

"Saul! Acele et!" Sesi tanıdım, gerçi nereden olduğunu hemen çıkaramadım. Aslanlar hücum edip yerdeki cesetlerin üzerinden sıçrayarak gelirlerken, arkamda metal bir şeylerin tıngırtısını duydum. Ama arkamda hiçbir şey yoktu, sadece duvar ve kapı. Malbool ve ben aynı anda döndük. Aslanlar çevik bedenleri yere yakın bir şekilde, ağızları beklentiyle açık ve salyalar saçarak bize doğru ilerliyorlardı. Gözleri bize sabitlenmiş şekilde saldırdılar. Biz de harekete geçtik.

Malbool, iki hayvan neredeyse sağlam çelik menteşelerini yerlerinden sökecek kadar sert bir şekilde buraya çarpmadan saniyeler önce, sert bir şekilde kapanıp kilitlenirken beni kapıdaki boşluktan içeri doğru yarı sürükler gibi götürdü.

Aslanlar kulakları sağır edecek gibi kükrediler, bizi sadece birkaç santimle kaçırırken, jilet gibi keskin pençelerini demir parmaklıklar arasına sallıyorlardı. Kumların üstündeki insan cesetleriyle ziyafet çekmeye geri dönmeden önce, hayal kırıklığına uğrayan ve açlıktan deliye dönen hayvanlar tekrar kükredi. Bizle arena arasında demir bir kapı vardı ve kendimi bir geçidin toprak zemininde Malbool'un yanında uzanırken buldum. Hayattaydık. Güç bela.

"İyi misin?" diye sordu, nefesimizi düzene sokmaya çalışarak, serin toprak üzerinde uzanırken. Kesiklerim vardı, kanıyordum, canım yanıyordu ve eziklerim vardı ama yaşıyordum ve hiçbir yerim kırılmamıştı. Bu, beklediğimden daha iyiydi.

"Ben iyiyim." diye cevap verdim. Hayatlarımızı kurtarmak için kapıyı açanın kim olduğunu görme amacıyla çabalarken, gözlerimi kıstım. Tek görebildiğim bir siluetti ama hataya yer yoktu.

"Onların seni yemesine izin veremezdim." dedi ses tekrar geldiğinde. "Ne de olsa sen zengin biri olabilirsin, hatırladın mı?" Mizah, çocuğun sesindeki korkuyu kapatmak için cesurca bir girişimdi. Yavaşça ayağa kalktım ve gözlerim karanlığa alışırken, suratına baktım. Mishca.

Çocuğu kendime çekip sımsıkı kucakladım. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordum ama şu anda bu, umurumda değildi.

"Kanların üstümü ıslatıyor." dedi bir süre sonra. Gülümseyip onu bıraktım. Bu doğruydu. Elbisesi terim ve kanımla lekelenmişti.

"Gitmemiz gerek." dedi Mishca. "Her an buraya gelebilirler." Bunu söyledikten sonra duvardan, yanan bir meşale kaptı ve kapıdan uzaklaşan geçit boyunca ilerlemeye başladı. Tünelde, karanlığa doğru yürüdük.

BÖLÜM: 29

Karanlık, tren tünelden çıkana kadar otuz saniye sürdü. Shaun'ın kucağındaki günlükten başını kaldırmasına neden olan şey ışıktaki değişim değil daha çok, az önce duyduğu gürültüydü. Aslına bakılırsa okumaya kendini o kadar kaptırmıştı ki ortalığın tekrar aydınlandığını fark etmemişti. Gürültü ani ve yüksek sesliydi. Sesi anlamlandırması birkaç saniye sürdü. Tabanca sesi.

Kendi vagonunu bir sonrakinden ayıran kapılara baktı. Bir şey göremiyordu. Dönüp bakınca vagonda seyrek bir şekilde oturan kişilerden hiç kimsenin, bunu muhtemelen demiryolunda yaygın olan manevra seslerinden biri olarak düşünüp önemsemediğinden, sese çok dikkat etmediğini fark etti. Günlüğü hemen ceketine geri koyup, ayağa kalktı ve vagonun arka tarafına doğru yürüdü. İlk kez pencereden dışarı baktı. Dağlardaydılar. Ağaçlar ve sarp kayalıklar sırayla yanlarından hızla geçiyordu. Ne kadar zamandır yoldaydı? Üç, belki dört saattir? Bu da en yakın uluslararası havaalanından epey uzakta olduğu anlamına geliyordu.

Omzunun üstünden arkaya baktı. Trenin sürekli olarak bir yerlerden dönmesi treni düz bir çizgi şeklinde görmesini zorlaştırıyordu ama kendi vagonu ve sonraki vagonun pencerelerinin aynı hizaya geldiği her seferde Shaun bir siluet gördü. Bir adam. Bu, koridorları gözleriyle tarayarak kendisine doğru yürüyen bir adamdı. Lavaboya gittikten sonra oturduğu yeri arayan bir yolcu da olabilirdi ama Shaun öyle düşünmedi. Adam bir amaç doğ-

rultusunda hareket ediyordu. Shaun, çabucak ama şüphe uyandıracak kadar da hızlı hareket etmeden, vagonun ucundaki kapıya varıp onu açtı. Bir rüzgâr ve gürültüyle birlikte kendi vagonunu bir sonrakine bağlayan küçük platforma adım attı. Zeminin yaptığı salınım onu vagonların hareketiyle birlikte sarsarken Shaun korkuluğa sımsıkı tutundu.

Kapı, arkasından kapanırken bir sonraki vagon kapısına ulaşması için aşması gereken yaklaşık iki metrelik açık köprüye, şöyle bir baktı.

Koltuğundan kıpırdamamanı söylemelerinin nedeni işte bu, diyerek araya girdi Shaun'ın beyni.

Vagonların aynı hizaya gelmesini bekledikten sonra uçurumu çabucak atladı ve diğer uçtaki kapıya tutundu. Kapı kilitliydi. Kahretsin. Az önce çıktığı vagon kapısına tekrar baktı. Mavi gömlek ve siyah kot pantolon giymiş olan uzun boylu ve esmer adam vagona çoktan girmişti. Neden bu kadar korkuyorsun ki?

Shaun gözleri, adamın katlanmış gömlek kollarından dirsekten bileğe kadar olan kısımdaki dövmelerini takip ederken kendi sorusunu cevapladı –adamın parmakları siyah, çelik bir Colt .45'i tutuyordu.

Adam bunu doğal bir şekilde taşıyordu ve yolcuların pek çoğu ona bakmadılar. Vagonu hızla gözden geçirdi ve yürümeye devam etti. Shaun eğildi. Adam kendisini henüz görmemişti. Kapıyı tekrar denedi. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Saklanacak bir yer bulmak için küçük platformun etrafına telaşla bakındı. Mavi gömlekli, saniyeler sonra burada olacaktı.

Kapı kolu ilk önce bir tarafa döndü, sonra diğer tarafa ve sonunda bir klik sesi kilit dilinin açıldığına işaret etti. Önündeki küçük platform boştu. Trenin hareketiyle sallanan mavi gömlekli, açık platformun belirsizliğine adım attı ve dengede durabilmek

için boşta kalan elini zincirden korkuluğa uzattı. Uzaktaki kapının koluna uzandı ve döndürmeye çalıştı. Hiçbir kımıldama yoktu. Kilitliydi. Daha sert denedi. Hiçbir şey olmadı. Diğer kapıya doğru geri döndü. Muhtemelen adamı–

Darbenin geldiğini görmedi. Vagonun tepesinden platforma atlayan Shaun, mavi gömleklinin sırtına sert bir şekilde iniş yaptı. Rüzgâr suratına hızla çarparken trenin üstünde sırt üstü yatarak saklanmıştı ve Shaun'ı mavi gömlekliyi gafil avlamaya zorlayan şey; bir cesaret gösterisinden çok yaklaşmakta olan bir tüneldi. Shaun etraflarındaki dünya kararmadan saniyeler önce kendini platforma bırakmıştı. Karanlıkta iki adam vahşice birbirlerine saldırdılar ve en sonunda o telaşlı darbelerden biri hedefini bulduğunda korkunç bir küt sesi duyuldu. Bedenler yere düştü, zincirler tıngırdadı ve parlak gün ışığı ortamı bir kez daha aydınlattığında, Shaun ağzında kanla sırt üstü yatıyordu.

Rakibi bu kör müsabakada hiç kanamamıştı, bu bir avantaj olabilirdi, tabii ki mavi gömlekli şimdi bacakları aşağı sarkacak şekilde kırık zincir korkuluğun bir ucuna tutunuyor olmasaydı. Altındaki zemin hızla değişiyordu ve adam ayakları yere çarpıp sekerken çaresiz bir şekilde mücadele ediyordu.

Burada açıklıkta, rayların rahatsız ritmiyle zıplayan şey tabancaydı. Shaun ileri doğru atılıp onu yakaladı, sonra elleri ve dizleri üstünde dönüp dövmeli adama doğrulttu.

"Kimsin?" diye sordu Shaun.

Mavi gömlekli adam İtalyanca bir şeyler söyledi. Tabancanın nasıl çalıştığını teoride bilen Shaun mermi yatağını doldurdu.

"Kimsin sen ve beni nasıl buldun?" diye bağırdı Shaun, daha yüksek sesle. Adam ona korkuyla baktı. Shaun adamın, sorularını cevaplayamayacak kadar çok korktuğunu fark etti, bu yüzden kendisinin bile beklemediği bir şey yaptı: elini uzattı.

Adam bir an tereddüt etti, sonra bir eliyle zinciri bıraktı ve Shaun'ın onu bileğinden kavrayıp yukarı çekmesine izin verdi, böylece dirseğiyle metal platformun üstüne tutunabilirdi. Adam hâlâ asılıydı ama şimdi bacakları yere değip sekmiyordu ve artık vagonun altına düşmek gibi yakın bir tehlikenin içinde değildi.

"Şimdi, kimsin sen ve beni nasıl buldun?" diye tekrar etti Shaun, daha ölçülü bir ses tonuyla.

O anda İtalyan'ın altındaki zemin yok oldu ve büyük bir boşluğa dönüştü. Yaklaşık yüz metre aşağıda, rayların arasındaki boşluktan görünen şey; geniş bir nehirdi. Büyük bir köprünün üstündelerdi ve İtalyan platformun üstüne tırmanma çabalarını yineledi.

"Hayır!" dedi Shaun. "Bana söyleyene kadar olmaz!"

İtalyan, bakışlarını tekrar odakladı. "Takip ederek! Sen takip ediliyorsun. Üzerine bir cihaz yerleştirildi."

"Cihaz? Takip cihazı? Ama ne zaman?" Shaun olayları zihninde tekrar oynatarak düşündü. Evet, Lauren vurulduktan sonra.

Kadın polis. Onu yatağın başından çekmek için omzuna dokunmuştu. Onu rahatlatmak için. Biraz fazla bastırmıştı, diye hatırladı Shaun. Birdenbire boşta kalan koluyla ceketini çıkarmaya çabaladı, ama hemen sonra ceketini çıkarıp aynı zamanda bu adamı tutmaya devam edemeyeceğini fark etti.

"Kimsin sen? Neden beni öldürmek istedin? Neden Lauren'ı öldürdün?"

"Elinde olanı istiyoruz. Haritayı istiyoruz. Biz–" Zincir korkuluk kırılırken birdenbire, İtalyan'ın suratı bembeyaz oldu. Shaun, ağırlığın iki katına çıkmasıyla bir anda öne doğru düştü ve yüz üstü kayarak platformun yarısına geldi. İçgüdüsel olarak tabancayı bırakıp kenara tutundu. İtalyan'ın boştaki eli Shaun'ın ceketini çekiştirdi ve iç cebinde emaneten duran günlüğü yerinden oynattı.

"Ağğhhh!" Shaun ağırlıktan dolayı çığlık attı. İtalyan, aşağıda akan suyun üstünde sallanıyordu. Shaun sağlam bir şekilde tutundu, ayaklarını platformun karşı tarafına çengel gibi geçirip boşta kalan ucuyla kenarına tutundu; gövdesi göbeğine kadar boşta sallanıyordu.

Sonra rüzgârın sesinde tuhaf bir değişiklik oldu. Hızlı ıslık sesi durdu ve boşluktan gelen bir uğultu sesine dönüşmeye başladı. Shaun bu sesi biliyordu. Bu, yaklaşan bir tünelin sesiydi. İtalyan da bunu görmüştü ve Shaun ikisini de yukarı çekmek için çaresiz bir şekilde mücadele etti.

"Lütfen! Lütfen bırak beni. Suya düşmeme izin ver!" diye yalvarmaya başladı İtalyan birden. Shaun anlamadı. Dönüp bakınca, yaklaşan tünelin kayadan duvarını gördü ve sonra aşağıdaki suya baktı. Bu düşüş adamı öldürebilirdi ama saatte yaklaşık yüz kilometre hızla kendisine çarpacak bir taş duvar kadar kesin bir şekilde değil. Hayır! Cevapları istiyordu. Bu adama izin verip–

"Lütfen! Artık bırakmalısın. Hemen, yoksa suya atlamak için zamanım olmayacak."

Shaun'un eli açıldı.

İtalyan neredeyse anında gözden kayboldu, tam Shaun günlüğü içinden çekip çıkarırken ceketi de beraberinde götürerek. Shaun mavi gömleklinin akıbetini asla öğrenemeyecekti. Ek yük olmayınca tam da tünel duvarları onu karanlığa çekerken platforma geri sıçradı. Bir eliyle günlüğü kavradı. Tabanca platformda zıplayıp duruyordu ve Shaun tabancanın yan tarafında ufak bir mandal olduğunu fark etti. Bunun üstünde "Emniyet" kelimesi yazılıydı ve mandal "Açık" tarafını işaret ediyordu. Shaun mandala hafifçe dokundu ve yeniden vagona girdi.

BÖLÜM: 30

Kardinal François Le Clerque, sessizlik içinde düşünerek oturuyordu. Kendisine az önce verdikleri haberi beklemiyordu. Öğretmeni kaybetmek planın bir parçası değildi. Şimdi bu konuda ne yapılması gerektiğine karar vermek zorundaydı. Masasında yığılı kâğıtları tekrar karıştırdı. Deste, Amerika'nın güney doğusundaki bir motelden getirilmişti. Çoğunluğu İbraniceydi. Bunları bizzat çevirmişti.

Pek çoğu ilginçti ama eldeki görevle özellikle alakalı değildi. Diğer herhangi bir koşulda, bu tarz belgeleri, bu koşulda bulmak bir kutlama nedeni olabilirdi ama harita hâlâ yoktu. Elbette belgeleri analiz ettirmişti. Bunların hepsi iki bin ya da daha fazla yıllıktı ama... Harita yoktu. Hayal kırıklığı içini kemiriyordu.

On yıldan fazladır Müller'in yakın bir arkadaşıydı ve aptal adamın tam güvenini kazanmıştı. Aslına bakılırsa, nasıl oy vermeleri gerektiğine dair belli konsey üyelerine "Öneriler" de dâhil olmak üzere, Almanya'nın papalığa yükselmesini garantileyen de, Le Clerque'in kardinaller meclisi üstündeki etkisi olmuştu.

Yaşlı adam neler olduğu bilse ne düşünürdü şimdi? Ah, bu onun sorunu değildi. Her Papa'nın kendi gündemi vardı, bırakmak istediği bir miras vardı. Neden hepsi de bu Kilise üzerinde iz bırakmak için bu kadar zahmete giriyorlardı ki? Le Clerque'in daha büyük emelleri vardı ve Müller'in zamanı tükeniyordu. Vücudunu yiyen kanser yüzünden yaşlı Alman yakında emekli olmaya

zorlanacaktı –bu, papalıkta neredeyse duyulmamış bir hareketti ama Le Clerque bunun başpiskoposun niyeti olduğunu biliyordu. Kardinaller meclisi tekrar oy verecekti ve Le Clerque bacadan beyaz duman yükseldiğinde kendisinin Papalık makamına yükselecek kişi olmasını garantilemişti. Le Clerque, oy verecek yüz on beş kardinalin seksen üçüyle ilgili "İkna edici bilgi" edinmişti.

Müller kendinden önceki Polonyalı başpiskopos II. Nicholas'nın yakın bir arkadaşı ve dert ortağıydı ve henüz o bile yaşlı adamın gerçekten neler karıştırdığını bilmiyordu. Müller Tesis hakkında bir şey bilmiyordu.

II. Nicholas'nın 2005'te ölümünün geride bıraktığı cevaplanmamış pek çok sorunun yanıtını arayan komisyona başkanlık etmek, şimdi Le Clerque'in resmi göreviydi. Birden bire yaşlı adamın sırları gün yüzüne çıkmıştı; ne en yakın arkadaşlarıyla ne de din adamlarının en yüksek rütbeli diğer üyeleriyle paylaşmadığı sırlar. Vatikan kaynakları kullanılmıştı. Vatikan bağlantıları sömürülmüştü. Kardinalin hâlâ bulup ortaya çıkarmaya devam ettiği, birbirleriyle genel hatlarıyla bağlantılı Vatikan çalışanlarından oluşan seçilmiş bir grup bile vardı.

"Bunu bu kadar uzun süre nasıl gizli tuttun Karol?" dedi kendi kendine, yaşlı Papa'nın odada kendisiyle beraber olduğunu hayal ederek. Telefon çalınca dikkati dağıldı.

"Alo?" Bu onun özel hattıydı ve bu numarayı arayan herhangi birinin kendisine duymak isteyeceği haberler vereceğini biliyordu.

"Benim. Aldığı biletler için bütün yolcu listelerini kontrol ettik. Bu sabah 912 sefer sayılı uçuşla Madrid'e gidiyor."

"Madrid?" diye sordu Fransız, biraz şaşırarak.

"Evet, Kardinal hazretleri ama başka bir şey daha var. Geçen yıl burada, Paris'te kafede, Alberto'yla buluşan adam –onun birkaç aydır Madrid'de olduğuna inanıyoruz."

Le Clerque,Alberto'nun icabına bakmıştı ama diğer adam ekibinin elinden kurtulmuştu. "Buluşacaklar mı?"

"Bilmiyoruz ama bu mantıklı bir varsayım olacaktır. Harekete geçip önünü kesmemizi ister misiniz?"

Kardinal düşündü. "Hayır. İki kuş... Bizi Bay Black'e götürmesine izin verin, sonra da o haritayı alın."

"Peki, Kardinal hazretleri. Şimdi biz konuşurken bir ekip yolda."

BÖLÜM: 31

Virginia, Richmond'daki havaalanı ilginç bir kültürler mozaiğiydi. Daha güneydeki Raleigh-Durham'da ya da Myrtle Plajı'nın daha aşağısındaki yerel halk, çoğunlukla hali vakti yerinde Kafkaslardı. Burada, Richmond'da DC'ye yeterince yakın olduğu için Shaun gerçek çok kültürlülüğünün etkisini görebiliyordu. Her kökenden yüzler yanından geçip onu kısaca süzüyor, sonra kendi işlerine bakmak için başlarını çeviriyorlardı.

Gümüş renkli bir yürüyen yolda hızla hareket etti. Bavulu yoktu ve bilet kontrolünden kolayca geçti, pasaportunu bavula yerleştirmektense yanında taşıttığı için Lauren'a minnettardı. Tabancayı gizlice uçağa sokma fikri aklından kısa bir süreliğine geçti ama tren yolculuğunun geri kalanı olaysız geçmişti ve Shaun tabancayı peronun dışındaki bir çöp tenekesine atmıştı.

Tüm bu zaman boyunca asıl olay ceketindeymiş. Ceketine bir böcek yerleştirmişlerdi. Telefonunu kullanma konusunda ne kadar da paranoyak davranmıştı oysa. Eğer telefonunu kullanmış olsaydı zaman ve enerji tasarrufu yapabilirdi! Bununla birlikte kendisini takip etmelerini imkânsız hale getirme girişimiyle kötü yerlerdeki köprülü kavşaklarda araçları değiştirerek havaalanına varmak için yedi kez taksi değiştirmişti. Yani, onun havaalanına gittiğini çoktan bilmiyorlarsa. Ama nasıl bileceklerdi ki? Bildiklerine göre Shaun şu anda bir Amtrak treninden düştükten sonra bir yerlerdeki bir nehrin dibinde yatıyordu.

Uçak bileti almak için kredi kartını kullanmak Shaun'ın yapmayı istemediği bir şeydi. Kredi kartının limitini aşmaya yaklaşıyor ve bunu kullandığı anda bulunduğu yeri ele vereceğini biliyordu ama seçenekleri tükenmişti. Bu, içini rahatlatmayan bir durumdu.

Ağabeyinden gelecek paraya ihtiyacı olacaktı. Tim'in, çaresizce gönderdiği e-postayı aldığını ve biraz havale yaptığını umdu. Madrid, Tokyo, Sidney ve Quito için birer bilet aldıktan sonra Shaun eğer takip edilecekse en azından bunu onlar için kolaylaştırmayacağını hissetti.

Kapıya ulaştı ve bekleme yerlerinde dolanan sıradan kalabalığı gördü. Parmağı şimdi omzundan sarkan parlak renkli, ücretsiz çantada duran günlüğün önündeki sembolün üstünde gezindi. Çanta üstündeki, hissettiği duyguları yansıtan şekilde, buruşuk, yıpranmış ve lekeli kıyafetlerle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Uykusuzluk ve çok kısa bir zaman diliminde vücuduna giren pek çok adrenalin şoku onu sarsıp mahvetmişti.

Tekrar elindeki gerçeklere odaklandı. Bu hikâyenin sahibi Saul; "Tesis" adındaki bir yerin, geçmişe yolculuk yapıp tarihi kişiliklerle röportaj yapmaları için bir grup ajanı eğitmiş, gizli bir kuruluşun bir parçasıydı. Ne çılgınca bir fikir. Ne kadar inanılmaz derecede çılgınca bir fikir. Aslında Shaun'ın mesleki hayatının büyük kısmında merakını çeken ve meşgul eden şey; bu fikrin ta kendisiydi, gerçi o, bunun nihai uygulamasının ne olacağından çok tüm sürecin işleyişiyle daha çok ilgiliydi.

Kimle görüşürdün, diye sordu Shaun'ın beyni.

"Da Vinci." dedi Shaun yüksek sesle.

"Pardon?" diye sordu tezgâhın arkasındaki kadın.

"Ne?" dedi, kadına boş boş bakarak.

"Ne tür bir kahve istediğinizi sordum." dedi kadın, pürüzsüz

görünen koyu kahve teninden dostça bir gülümsemeyle bakan büyük, beyaz dişleri parlarken. "'Da Vinci' diye bir çeşidimiz olduğunu sanmıyorum, gerçi onu belki Starbucks'ta bulabilirsiniz. Biz hâlâ klasik kapuçino, latte ya da az sütlü latteye devam ediyoruz. Yani biraz kısa boy, koyu renk bir kahve istiyorsanız o başka?" diye sordu kadın göz kırpıp kıkırdayarak.

"Hayır, ıı, sadece bir..." cebinde hâlâ duran çok az bozuk parayla oynarken. "Sadece bir kapuçino, teşekkürler." dedi, kadının şakasını duymazdan gelerek.

Yani, eğer tarihten biriyle tanışabilecek ve ona bir şeyler sorabilecek olsan bu Leonardo Da Vinci olurdu?

"Ya da Isaac Newton ya da Einstein." dedi Shaun, yine kendini düşüncelerine kaptırmış şekilde.

"Kafeinsize geçmek istemediğinizden emin misiniz?"

Shaun kahveyi aldı, parasını ödedi ve dikkati dağınık bir şekilde oradan uzaklaştı.

Fontéyne başkaları olduğunu da söylemişti: Başka görevlere atanmış ajanlar. Ne için? Onlarla röportaj yapmak için mi? Tarihteki büyük zihinlerin hepsine "Neden?" diye sormak için mi? Onlara "Nasıl?" diye sormak için mi? Bugünün dünyasında bilmek istediğimiz her şeyi onlara sormak için mi? Ya da belki onlara neler olacağını söylemek için mi? Ne fikir ama!

Otururken günlüğe baktı ve onu çantasından çıkardı. Kendisini İspanya'ya götürecek bir uçağa binmek üzereydi. Neden? Tüm bunlara inandığı için mi? Bu kitabın günümüz Amerikasında yaşayan ve bundan iki bin yıl öncesine gönderilmiş bir adam tarafından yazılmış bir günlük olduğuna inandığı için mi? Hayır. Hayır, bunu inandığı için yapmıyordu; bunu yapacak başka bir şeyi olmadığı için yapıyordu. Lauren gitmişti. Lauren bu yüzden öldürülmüştü. Birileri buna inanıyordu ve bu günlüğü elde etmek için herkesi öldürebilirdi ve bu yeterliydi.

"Eğer birileriyle röportaj yapmak için geçmişe gitseydin, onlara gelecekten bahseder miydin? Ya hoşlanmadığın bir şey olduğunu görseydin ne yapardın? Bunu değiştirir miydin? Müdahale eder miydin? Bunu değiştirebilir miydin? Yoksa bir şekilde gerçekleşmiş olması bunun başka bir şekilde gerçekleşemeyeceğinin kanıtı mıdır?" diye yüksek sesle konuşurken buldu Shaun, kendini yine.

"Siz tuhafsınız bayım." dedi arkasından bir ses. Bitişiğindeki oturaklara tırmanan küçük kıza baktı. "Kimle konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Shaun gülümsedi. "Beynimle konuşuyorum." diye cevapladı Shaun.

"Beyniniz mi?" diye sordu, suratını sadece küçük kızların yapabileceği bir şekilde buruşturarak.

"Evet. Bazen beynime sorular sorarım ve o da gider ve ben başka şeyleri yaparken cevapları bulmaya çalışır." dedi Shaun.

"Beyniniz soruları cevaplarken siz nasıl diğer şeyleri yapabiliyorsunuz?" diye üsteledi, ön dişinin çıkmasını bekleyen geniş boşluğu açığa çıkaracak şekilde, üst dudağını bükerek.

"Pekâlâ, dişlerini görüyor musun?" dedi, kızın ağzına işaret ederek.

"Hı hı."

"İşte, bu da öyle bir şey. Beynin yeni dişine çıkmasının vakti geldiğini söylüyor ama sen gidip arkadaşlarınla oynuyorsun."

Kız bunu bir an düşündü, sonra gözleri ışıldayarak baktı. "Arkadaşım Jessie'nin yeni bir oyuncak evi var!"

"Öyle mi?" dedi, çocuğun zihninin evrensel ve ıvır zıvır her şeyi eşit derecede önemli görme şekli hoşuna gitmişti.

"Susan, buraya gel ve o adamı rahatsız etmeyi kes." dedi kızın annesi bir sıra arkadan, kızının yine ortadan kaybolduğunu fark

edince. "Kusura bakmayın. Bazen böyle ortadan kayboluveriyor. Onu bir şahin gibi takip etmek zorundayım."

"Sorun değil. Ben çocukken müzede annemden kaçıp bir köşedeki içi doldurulmuş kutup ayısının yanında saatlerce oturmuştum". Kadın gülümsedi, bu bağlantıyı göremedi ve kızını kolundan tutup nazikçe çekti.

Shaun, annesinin gelip kendisini bulduğu anı; onu tek başına otururken görünce suratında beliren ifadeyi, hissettiği rahatlamanın bütün öfkesine baskın gelişini hatırladı. Annesinin yüzünü tekrar görmek için neler vermezdi ki... Geriye dönüp o sabah onlara kiliseye gitmemelerini söylemek için... Hasta numarası yapardı; eğer bilseydi her şeyi yapardı.

Eğer bilseydi ki... İşte hayat böyleydi. Önemli şeylerin; işlerinizi zamanında teslim edip etmemek ya da o yönetim kurulu toplantısına geç kalıp kalmamak ya da çok istediğiniz o işe girip girmemek olduğunu düşünürsünüz. Sonra evren gelir ve size hayattaki önemli şeylerin bir pazar sabahı saat sekizi yirmi geçe size yandan çarpan kör noktanızdaki arabalar olduğunu hatırlatır. Hayır, eğer geçmişe gidip tarihten biriyle konuşabilecek olsaydı bu kişiler anne ve babası olurdu. Onlara işlerinin yolunda olduğunu söylemek için. İkisine onları sevdiğini söylemek için. Da Vinci bekleyebilirdi.

"Madrid'e giden LH912 sefer sayılı uçak için ilk ve son çağrıdır. Uçağınıza on iki numaralı kapıdan binebilirsiniz." diyordu anons yapan kadın.

Yirmi dakika sonra Shaun uçağın sağ arka tarafındaki bir orta koltukta oturuyordu ve her iki tarafında da birer yolcuyla sıkıştırılmıştı. Solundaki adam fil gibiydi. Shaun adamın boynundaki yağ katlarına dikkatle bakarken, yakalanmamaya çalıştı ama görüntü büyüleyiciydi, Shaun'a bulldog benzeri küçük ve kırışık köpekleri anımsatıyordu.

Sağındaki yaşlı kadın ince çerçeveli gözlükleri burnunun ucunda dururken biri obez ve terli, diğeri de hırpani ve yıkanmamış iki adamdan uzakta olmayı dileyerek, camdan dışarı bakıyordu.

Shaun'ın umurunda değildi. Hatta jumbo jetin büyük bir uğultuyla motorlarını çalıştırıp pist boyunca hızla gittiğini bile fark etmedi. Bir uçaktaki ilk deneyimi olsa da Shaun Strickland en iyi kısmı kaçırmıştı ama daha sonra, hayatının en önemli bilgisini okumak üzere olduğunu düşününce bu, iyi bir alışverişti.

BÖLÜM: 32

Tüneller karanlık ve ürkütücüydü. Mishca'nın meşalesinden gelen turuncu ışık sadece otuz santim kadar önümüzde dans eden daireyi dolduruyordu. Mishca bizi birkaç merdiven sahanlığından aşağı indirip taşlara gizlenmiş gibi görünen sayısız kapıdan geçirdi.

"Bu yol bizi yer altına giden tünellere götürür." dedi Mishca, hızını azaltmadan.

"Seni arenanın uzak ucunda görünce, dördüncü kapıdaki işimi bıraktım. Amirime tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Şimdiye kadar beni çoktan aramıştır."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorabildim en sonunda. "Öldüğünü sanıyordum."

"Hayır. Beni bir güzel dövdüler ama sonra bana yapmam için iş verdiler. Hemen arenaya verildim. Benden dövüşlerin düzenlenmesine yardım etmemi istediler, bilirsin işte, zırhları ayarlamak, gladyatörleri yerlerine götürmek ve bunun gibi her şey. Bir köle için bana söylenenleri yapmanın hayatta kalmanın tek yolu olduğunu açıkça söylediler." Dalgın bir şekilde başının arkasına dokundu. "İyice açıkladılar."

Tam o anda arkamızdan sesler geldi. Nerede olduğumuzu nasıl biliyorlardı? Görünüşe bakılırsa Mishca, bu tünelleri tek bilen kişi değildi. Sesler uzaktan gelmiyordu.

"Bu tüneller nereye çıkıyor?" diye sordum ona.

"Aslında," diye söze başladı: "Her tür yere bağlanıyorlar. Bunlardan bazılarının şehre, bir sürü farklı yere çıktığını biliyorum ve bazıları da hayvanları tuttukları yerlere çıkıyor."

"Hayvanları nerede tutuyorlar?" diye sordu Malbool bezgin bir şekilde.

"Endişelenme, bizi o yerlerden ayıran büyük, demir kapılar var." Tam da o anda sanki planlanmış gibi tünelin aşağısından bir ses yankılandı. Bu ses, bir insana ait değildi. Bu ses korkunç, boğuk, işkence edilmiş bir şeye aitti. Bir hayvanın kükremesiydi.

"Ve bu kapıları durduk yere açmazlar, değil mi?" diye sordu Mishca, sırf sormuş olmak için. Hep birlikte hızımızı artırdık ve sesten uzağa, karanlığa doğru yürümeye devam ettik.

Burası, on yıllardır insan gözlerinin görmediği bir labirentti. Zemin topraktan kayaya ve sonunda da bir santim derinliğinde suya dönüştü. Rutubet her yerdeydi: duvarlarda, tavanda ve taşların kendilerinde. Ancak aklımdaki tek şey; karanlığa işleyen ve kesik kesik gelen boğuk seslerdi.

Korkuyordum. Ya hayatımı savunmakla geçen bir günün sonuçlanmasından ya ortamın ürkütücülüğünden, birdenbire tüm klişeler ağırlıklarını koydular: Tenimin karıncalandığını, tüylerimin diken diken olduğunu ve kanımın buz kestiğini hissettim.

"Mishca! Şehirden çıkmanın en hızlı yolu nedir?" diye sordum. Çocuk tereddüt etti. "Ben... Ben bilmiyorum." dedi.

"Su kemerleri." dedi Malbool birden. "Eğer su kemerlerine ulaşabilirsek onları takip edip dağlara çıkabiliriz."

"Ben dağlara gitmek istemiyorum. Ben denize gitmek istiyorum. İsrail'e giden bir gemiye binmem gerek. Yani Yehuda'ya..."

Kükreme tekrar duyuldu. Sonra başka bir ses. Bir aslana benzemiyordu, çok çok daha büyük bir şeydi bu.

"Bu da ne?" diye sordum, geçitten acımasız bir şekilde iler-

leyen tüm vahşi yaratıkları hayalimde canlandırmaya başlarken. Tünellerde dönemeçlere geldiğimizde Mishca'nın kararlarına güvenerek hâlâ hızlı bir şekilde ilerliyorduk.

"Ya nehir?" diye sordum. "Malbool, şehrin merkezinden geçen bir nehir olduğunu söylemiştin. Pek tabii o nehir bizim okyanusa giden en iyi yolumuz olabilir?"

"Olabilirdi ama oraya varmak için Kolezyum'un kapılarının birinden çıkış yapmak zorundayız ki kapılarda da bir sürü muhafız vardır şimdi. Hem bence o nehirde fark edilmeden seyahat etmek–"

Malbool'u susturan ses duyulmaktan çok hissedilen, sanki normal insanın duyma aralığının altındaki doğal olamayacak kadar boğuk bir kükremeydi. Ses midelerimizde titreşti ve hepimiz donup kaldık. O şey tam önümüzdeydi.

Üçümüz de hemen karanlıkta gözlerimizi iyice zorladık, meşale ışığının ilerisine bakınarak. Oradaydı. Bir parıltı. Işığı yansıtan bir çift sarı göz.

"Sen–" diye başladı Malbool fısıltıyla.

"Görüyorum." dedim ben de fısıldayarak, meşaleyi korkmuş çocuğun elinden alıp onu kolundan tutarak arkama çekerken.

Kediler. Kedilerin gözleri sarı renk parlardı. Ama karanlıkta, önümüzde dikilenin bir kedi olduğu düşüncesinden daha rahatsız edici olan şey, gözler arasındaki mesafeydi. Çok geniş. Eğer bunlar bir kedinin gözleriyse bu, dünyadaki en büyük kediydi.

O şey bize doğru ilerleyerek tekrar kükredi. Ses, yaratığın ölçülerini ele veriyordu. Devasa. Ağır. Benim zamanımda çoktandır unutulmuş, canavarı andıran hayvanları tuttukları yer burası mıydı? Kolezyum'un derinliklerinden geçerek, kaçmaya çalışanlar için saklanan cüsseli, dev gibi kedileri?

Çok, çok yavaşça geri geri gitmeye başladık. Başka bir ses. Arkamızdan. Sessizce ilerleyen pençeler. Kapana kısılmıştık.

"İçecek alır mıydınız efendim?" diye sordu hostes.

"Hı?" Shaun başını kaldırıp baktı.

"İçecek? İster miydiniz?" Kadın önceden prova edilmiş bir şekilde gülümsedi. Shaun bir an anlamadı. İçecek? Kadın onun yenmek üzere olduğunu bilmiyordu bir... Şey tarafından? Ama hayır. O değildi. Bu günlüğün tuhaf bir etkisi vardı. Shaun olanlarla öyle bir empati kuruyordu ki sayfalardan dışarı fırlayan korkuyu gerçekten hissetmeye başlamıştı.

Hikâye, etrafında örülüyordu ve onu sadece gönülsüz bir şekilde gerçek dünyaya geri salıyordu.

"Ah, ben... Şey... Sadece bir kahve."

"Tabii ki." dedi hostes, tekrar gülümseyerek. Gümüş bir demlikten buharları tüten bir sıvı doldurmaya başladı.

"Güzel kitap?" dedi yanındaki bir ses.

Shaun baktı. Bu insanlar bilmiyorlar mıydı? Neler olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Lauren ölmüştü, insanlar onu öldürmeye çalışıyordu ve o –hayır, Saul kocaman bir şey tarafından yenmek üzereydi.

"Evet, kötü değil." diye cevapladı Shaun, bir sohbete başlamamaya çalışarak.

"Ben çok fazla okumam." dedi Amerikalı iri adam. "Filmleri tercih ederim. Arkama yaslanıp film seyretmeye bayılırım. Eskiden videokaset dükkânlarına gitmek zorunda kalırdım ama şimdi indiriyorsun."

"İyiymiş." diye yorum yaptı Shaun, becerebildiği kadar aldırışsız bir şekilde.

"Hanımefendiler ve beyefendiler." Kaptanın sesi uçak içi hoparlörlerden duyuldu. "Şu anda on bin metre yükseklikte ve saatte dokuz yüz elli kilometre hızla seyrediyoruz." Sadece pilotların yapabileceği şekilde durakladı. "Aaaaı, dışarıda hava güneşli,

eksi yirmi dokuz Fahrenhayt derece, aaaaıı, yani eksi otuz dört derece."

Güzel, daha sonra dışarda yürüyüş yapmaya karar verirsem bunu hatırlarım. Shaun'ın beyni sinirlenmişti.

Tekrar okuma pozisyonuna dönmek için kıpırdandı, obez adamla kadın arasında sıkıştığından istese de bir yere gidemezdi. Kapana kısılmıştı.

BÖLÜM: 33

Kapana kısılmışlardı. Mishca karanlıklar içinde, önümüzdeki ve arkamızdaki yaratıklar artık her neyse onlardan korkuyordu. O şeyler bizi avlayacaklardı. Bize sinsice yaklaşıyorlardı. Gözlerim etrafımızı dikkatle inceledi. Duvarlar, oradaki kayalardan oyulmuş sert taşlardan yapılmıştı. Meşaleyi yukarı kaldırınca tünellerin yüksek, en azından genişlikleri kadar yüksekliğe sahip olduğunu gördüm. Boşta kalan kolumla Mishca'yı sert bir şekilde tuttum ve onu duvara doğru kaldırdım.

"Tırman!" dedim sert bir şekilde, korkusunun neden olduğu felç halini bozmak için.

"Malbool, sen de–"

Ama Afrikalı el ve ayak tutamaklarını kolaylıkla bularak, diğer duvarın yarısına kadar çoktan tırmanmıştı.

Sonra, arkamızdan, kediler meşale ışığına doğru yavaş yavaş ilerlediler. Dördü de. Siyah kürkleri meşalenin ışığını emiyor gibiydi, bu da siluetlerini bunların ilerisindeki karanlıklardan ayırmayı zorlaştırıyordu.

Meşaleyi duvardaki bir yarığa sıkıştırıp tırmanmaya başladım. Dalgınlıkla, kayıt yapmak için dilimle ağzımdaki düğmeye yavaşça dokundum. Panterler avlarını gördü ama hemen sonra başka bir şey, devasa bir şey saldırdı.

Devasa bir kütle tüneli doldurdu, ağzı mümkün görünenden çok daha büyük açılmıştı. Panterlerden ikisi çoktan Mishca'ya

doğru havaya sıçramışlardı ve bunların havadan kendilerine doğru gelen gümüş renkli devasa siluetle çarpışmaları korkunç ve aynı zamanda bizim için hoş bir şeydi. Kediler meşale ışığının ilerisinden istikrarlı bir şekilde yaklaşan suaygırını görmemişlerdi.

"Bu da ne be?" dedim tükürükler saçarak ve şaşkınlıkla. İki panter yere yığılır yığılmaz diğer ikisi öfkeli, dev suaygırının üstüne atladı. Diğer koşullarda olsa böyle bir mücadelenin sonucunu öğrenmekle ilgilenebilirdim ama şimdi sadece bunun bizim son şansımız olduğunu fark edecek kadar ilgileniyordum.

Suaygırı devasa cüssesiyle kedilerden birini yakalayıp dişlerinin arasında çiğnerken tam bizim altımızdan geçti. Kıkırdakların kırılıp ezilmesi tünel boyunca yankılanan korkunç bir ses çıkarıyordu.

Harekete ilk geçen Malbool'du. Tırmandığı yerden atladı ve toprak zemine bir küt sesiyle beraber iniş yaptı. Kemerin yan tarafına sıkıştırdığım meşale suaygırının koşmasıyla yerinden düşmüştü ve şimdi hayvanların dövüşünün tam ortasında, yerde yanıyordu.

Pençeler savruldu ve etler uçtu; suaygırı tünel duvarlarına çarpıp başka bir kediyi daha eziyor ve bana Mishca'yı kapıp gri hayvanın arkasına çekmek için bir şans veriyordu. Yere baktım ve meşalenin diğer hayvanları öldüren suaygırının ayaklarının arasında tekmelenip çiğnendiğini gördüm. Yerden kalkan toz ve toprak, alevle oynuyordu ama ateş sönmedi. Küçülen alevlerin titreştiğini seyrederken korkunç gerçeğin farkına vardım; o meşaleye ihtiyacımız vardı –eğer o ışık sönerse bu tünellerde yolumuzu bulma şansımız da tükenirdi.

Panterlerden biri taş duvara uçtu, suaygırı şaşırtıcı bir güçle başını öne atınca, panterin sırtı başka bir korkunç ezilmeyle kırıldı. Gri renkli devasa bir ayak yere sertçe vurunca meşale ikiye bölündü, sopa parçalara ayrılmıştı. Ateş titreşti ve söndü.

Bir anlığına.

Ateş her yönden gelen etkilerin altında eğilirken, nefes almak için mücadele etti. En son panter, öfkeyle saldıran suaygırının boynuna asılırken saldırının şiddeti çok büyüktü. Devasa hayvan bu asalağı boynundan atmak için kıyasıya mücadele verdi ama kedi ölümcül bir şekilde tutunmuştu ve bırakmayacaktı. Keskin pençeler suaygırının derisini deldi. İpeksi siyah kedi, suaygırının göğsüne asılmıştı ve dişleri sadece, hızla açılan ve kanla dolan yaraya tutunuş şeklini değiştirmek için hareket ediyordu. Mücadele eden hayvanlara ve onların altındaki meşaleye baktım. Ona ulaşmam imkânsızdı.

Parmaklarım titremeye başladı ve duvara tırmanma gibi basit bir görevin bile kısa süre sonra beni aşacağını anladım. Omzum ağrıyordu ve acıları daha fazla uzakta tutamayınca bir kez daha yaralarımın farkına vardım. Kayıyordum.

Suaygırının altından meşaleyi tutan bir el belirdi. Mishca'nın eli. Sonra o güne dek tanık olduğum hem en cesurca hem de en aptalca şeyi gördüm.

Çocuk suaygırının sıçrayan ayakları arasından sürünerek geçmişti ve şimdi elinde kırık ama hâlâ yanan meşale vardı. Sonra sürünerek oradan çıkmak yerine durdu ve alevi saldırdığı ve sağa sola sallanan hayvana asılı bir şekilde duran panterin sırtına tuttu.

Büyük kedinin kürkü sanki yanıcı bir sıvıyla ıslatılmış gibi HAVVV! diye bir ses çıkararak tutuştu ve Mishca yuvarlanarak oradan uzaklaştı. Bir anda bu yeni ateş kaynağından çıkan ışık, geçidi aydınlattı. Kesif duman ve yanan hayvanın et kokusu tutunmamın güçleştiği duvara kadar geldi. Düştüm.

Suaygırının sırtına çarptım ve arka tarafından sekip yere düştüm ama hayvan fark etmedi. Şimdi, kan kaybından dolayı bilin-

cini kaybettiği için dizleri üstüne çöktü. Yanan panter acı içinde kükreyip tısladı. Bu, berbat bir sesti. Dumandan boğulur gibi olan ben, iki hayvanın arkasındaki toprağa düştüm ve kolumun altından bir elin tutup beni çektiğini hissettim.

"Dinlenme zamanı değil." dedi bariz aksanlı Afrikalı ses. "Diğer panterlerden ikisi tam ölmedi daha. Tünellerden uzaklaşmak zorundayız."

Mishca meşaleden kalanlarla tekrar belirdi. Sanki bu çabamdan dolayı bayılacakmışım gibi hissettim ama karanlığa doğru devam ettim. Bedenim reddetti ama zihnim ısrarcıydı.

"Mishca," dedim, çocuğun inanılmaz cesaretinden dolayı hâlâ sersem bir halde, "Bizi su kemerlerine götür."

Shaun nefesini bıraktı.

BÖLÜM: 34

Shaun Strickland'ın Birleşik Devletler dışındaki ilk deneyimi, alacakaranlık kuşağına sokulmak gibi bir şeydi. Madrid uluslararası havaalanında bagaj teslim bölümünde gezinirken, insanların her yerde sigara içtiğini görünce dehşete kapıldı. Amerika'da içeride asla sigara içemiyordunuz –bu pis koku, Shaun'ın yönünü kaybetmişlik hissini artırıyordu.

Etrafındaki herkes hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu ama ne dedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Kaybolmuş hissetti, kafası karışık ve çok yalnız.

Shaun doğrudan danışmaya gitti ve kuyrukta bekledi. En sonunda egzotik görünümlü, koyu renk saçlı bir genç kadın başını kaldırıp kendisine baktı ve "Hola! Como está usted?(*)" dedi.

Shaun kadına baktı kaldı. "Ah, İngilizce konuşabiliyor musunuz?"

"Elbette." dedi kadın, İngiliz aksanıyla.

"Ah, benim şeye gitmem lazım... Sol?" diye kekeledi Shaun, bu ricanın genç kadını paniğe düşürmesini bekleyerek. Ancak kadın anında yan tarafındaki bir yerden bir kitapçık aldı ve üzerine yazmaya başladı.

"Siz buradasınız." dedi, havaalanını temsil eden beyaz bloğu daire içine alarak. Shaun haritanın İngilizce olduğunu görünce ra-

(*) İsp. Merhaba! Nasılsınız? (ç.n.)

hatladı. "Eğer dışarı çıkarsanız sol tarafta metroyu göreceksiniz, mmm... Evet ve sonra kulübedeki adama gidip, Sol için bir bilet isteyeceksiniz ve Üçüncü Perondan kalkan trene bineceksiniz."

"Ah, oldu o zaman. Çok yardımcı oldunuz. Teşekürler." dedi Shaun haritaya bakarak.

"Avronuz var mı?" diye sordu kadın, bu Amerikalının önümüzdeki dakikalarda karşılaşacağı tüm sorunlarını tahmin edercesine.

"Ya, hayır. Nasıl alabilirim?"

"Dışarıda, sağ tarafta bir makine var. Ve işte." dedi kadın, kapağında kırmızı harflerle "Madrid'e Hoş Geldiniz!" başlığının hemen altında büyük, kalın harflerle "Faydalı Cümleler" yazan başka, birazcık daha kalın bir kitapçık uzattı.

"Ah, teşekkürler." dedi Shaun, bunu şimdiye kadar hiç düşünmemiş olmasına şaşarak. Hayattaki pek çok şey gibi etrafta gezinmek de Shaun'ın normalmiş gibi kabullendiği bir şeydi.

Kadının bahsettiği ATM'ye gelene kadar havaalanında koşturdu ve biraz nakit çekebilmek için kartını denemek zorunda kalacağını fark etti. Eğer gerçekten de izini sürüyorlarsa İspanya'ya ulaşana kadar biraz zaman harcayacaklardı ki o zamana kadar Shaun, telefondaki adamla buluşmuş olmayı umuyordu.

Eğer çoktan burada değillerse, diye araya girdi beyni.

Yüz avro çekti ve makbuzun çıkmasını bekledi. Para geldikten sonra makbuz da geldi: Mevcut bakiye: 60.245 €.

Shaun tekrar baktı. Bir hata olması lazımdı. Altmış bin Avro? Bu, yaklaşık seksen bin Amerikan dolarına karşılık geliyordu. Ağabeyinden biraz nakit para istemişti ama Tim tam olarak cömert bir tip değildi –seksen binlik cömert değildi. Son hatırladığına göre Shaun hesabından eksiye düşmüştü, bu yüzden aniden gönderilen bu para onu çok tedirgin etti.

Birileri hesabına erişmiş ve para yatırmıştı. Bu o birilerinin aynı kolaylıkla hesabından para çekebileceği anlamına da geliyordu. Bunu bir an düşündü, sonra kartı tekrar yuvaya sokmaya karar verdi. 1000 €'yu tuşladı ve günlük en fazla para çekme limitinin 500 € olduğunu söyleyen bir mesaj çıktı. Geri kalan 400 €'yu da çekti ve trene doğru yola koyuldu.

Shaun'ın paranoyası, sadece ayakta durulabilen vagonda da kendisine eşlik etti. Tren yolcularla tıka basa doluydu ve Shaun tavandan sarkan ve diğer yolcular zaman zaman sallanıp yalpalarken onlara doğru çarpmasını engelleyen tutamaklardan birini tutarak, çift kanatlı kayar kapılardan çok da uzakta durmadı. Renkli anahtar "Sol" diye işaretli yerden sadece iki durak uzakta olduklarını gösteriyordu. Kitapçığa göre; Sol, meşhur gece hayatıyla ve turistlerin cazibe merkezi olarak ün sahibi olmasıyla Madrid'in tam kalbiydi. Mükemmel. Harika. Belki alçak katillerden kaçtıktan sonra dans etmeye bile gidebilirdi.

Uzaktaki bir mağarada, İsa'yla yapılan röportajın kaydedildiği bir video olup olmadığını keşfettikten hemen sonra, diye hatırlattı beyni ona.

Gerçek mesele işte buydu. Bu günlükle alakalı bir şey değildi –çünkü günlüğü hiç kimse okumamıştı. Günlük Shaun'a geldiğinde hava almayacak şekilde mühürlüydü, bu yüzden hiç kimse Shaun'ın ne bildiğini bilemezdi. Hiç kimse Graeme Fontéyne hakkında bir şey bilmiyordu, bu yüzden belki bu röportajı da hiç kimse bilmiyordu.

"Próxima estación –Sol."(*) dedi bir ses, trenin iç hoparlör sisteminden. Gerçekten de daha iki dakika geçmeden kapılar açıldı ve insanlar Madrid'in Plaza del Sol metro durağında yeraltındaki platforma dolup taştı ve Shaun da onlarla birlikte dışarı fırladı.

(*) İsp. Bir sonraki durak –Sol. (ç.n.)

Shaun merdivenlere giden kalabalığı takip etmeden önce, trenin tünele girmesini seyretti ve yukarıdaki sokaktan gelen sesleri duyabiliyordu.

Parlak güneş ışığı ve bunaltıcı sıcaklık bir anda Shaun'ı çarptı. Gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı ve Birleşik Devletler'in dışındaki hayatın nasıl göründüğünü özümsemeye başladı.

Shaun için bu, bir peri masalı gibiydi. Tüm binalar tarz olarak eskilerdi ama dekor olarak değil. Ve eğer burası Madrid şehir merkeziyse, gökdelenler neredeydi? Amerika'nın her büyük şehrinde yaygın bir şekilde görülen devasa çelik ve cam binalar neredeydi? Buradaki en uzun bina Corte de Ingles adındaki çok katlı bir mağaza gibi görünüyordu. Dört katlı bu binadaki seyir terasına bile gerek yok gibiydi.

Sokaklar dardı ve insanlar kendi meşgul hayatlarını yaşarken aceleyle oraya buraya gidiyorlardı. Shaun kendini tuhaf açılarda birleşen dört yolun üçgen bir şekilde bir araya geldiği ufak bir meydanın ortasında dikilirken buldu. Sağ tarafta birkaç tane üstü açık turist otobüsü vardı.

"Limosnas para sin brazos!(*) Limosnas para sin brazos!" Ses solundan geldi. "Limosnas para sin brazos! Limasnos para sin brazos!" Ses, merdivenlerin diğer tarafından geliyor ve arada metal bir bardak içinde şıngırtılar çıkaran bozuk paraların sesleriyle bölünüyordu. Metrodan çıkan kalabalık yüzünden kimin konuştuğunu tam olarak göremiyordu. "Limosnas para sin brazos! Limosnas para sin brazos!" ÇIN! ÇIN! ÇIN! Ses tekrar geldi ve Shaun bunun ağzı yiyecek dolu birinin konuşması gibi geldiğini düşündü. Tekrar ve tekrar: "Limosnas para sin brazos!"

Ve sonra, kalabalık bir an sakinleşince, Shaun nedenini gördü. O sıcakta bir adam, metro merdivenlerinin tepesinde terden ıslan-

(*) İsp. Bu kolsuz adama bir sadaka! (ç.n.)

mış beyaz bir atlet ve eski, siyah renkli bir eşofman altı içinde tek başına dikiliyordu. Siyah bukleleri, bir dilencinin dünyanın her yerinde görülebilecek şekilde yağlı, yıkanmamış saçlarıydı. "Limosnas para sin brazos! Limosnas para sin brazos!" Sonra içinde duran birkaç bozukluk şıngırdarken ufak bir ses çıkartarak bardağı salladı. Shaun adama baktı ama adam buna aldırış etmedi. Meşgul Madridliler, ikinci kez bakmadan onun yanından geçip gidiyorlardı ve sonra Shaun adamın bardağı neden ağzında tuttuğunu anladı. Adamın kolları yoktu. Bağlantı kuracağı kişi.

Adamın kollarının olması gereken yerde ufak yumrular vardı ve konuşurken bu yumruları sallıyordu.

Shaun, başka bir metro vagonu yükünü İspanyol caddesine boşaltırken, duraktan gelen kalabalığı yararak ilerledi.

Adamın hemen yanında dikilince dilencinin gözlerindeki beyazlığı gördü. Bu dünyada bir insan bırakın kör olmayı, kolları olmadan nasıl hayatta kalırdı ki? Shaun, birdenbire kendini çok suçlu ve utanmış hissetti, sırf etrafa bakıp bu adamın göremediği şeyleri görebildiği için. Elini cebine atıp yirmi avroluk bir banknot çıkardı ve sallanan bardağın içine koydu. Sonra adamın suratına baktı ve sordu, "Tavuk nerede?"

"Limosnas para sin brazos! Limosnas para sin brazos!" diye bağırdı adam Shaun'a, bozuk paraların şıngırtısını duymayınca onun az önce bardağa para attığını fark etmediği için.

Shaun tekrar denedi. "Tavuk nerede?" diye sordu daha ısrarlı bir şekilde. Adam tenekesini sallayıp Ray Charles gibi sağa sola sallanarak çağrısına devam etti. Shaun sinirlenmeye başladı. İspanya'ya bunun için gelmemişti.

"Lanet olası soruyu cevapla!" diye kükredi. "Lanet olası aptal tavuk nerede?"

Adam süt beyazı irisleriyle dikkatle bakarak, bir an sallanma

hareketini yavaşlatmış gibi göründü, görünüşe bakılırsa birilerinin kendisine öfkelendiğini fark etmişti ama sonra tenekesini sallayıp tekrar seslendi.

"Peki... Bunun bir gerekçesi olmak zorunda." diye düşündü Shaun. Sonra elindeki kitapçığa baktı.

"Restoranda." yazıyordu. Başlığın altındaki cümle listesine baktı. "Tuvaletler nerede?" sonra bunun yanında aynı ifadenin İspanyolca söyleniş şekli vardı. "Don-de estan los servisios."

Shaun buna baktı. Akıllı bir adam olsan da bazen gerçek bir aptal olabiliyorsun, diye azarlardı Lauren onu. Shaun, şimdi Masonville'de değildi, Madrid Sol'daydı. Shaun bölümün devamına baktı.

"Sipariş verme: Tavuk istiyorum, lütfen." ve bunun karşısında, "Yo qui-ero tener el pollo (poy-yo)."

Çeviriyi inceledi, sonra adama baktı. Yanından gelip geçenlerin bakışlarına maruz kalmaya başlıyordu, birilerinin sokaktaki kör, kolsuz bir adamla uğraşması sık görülen bir şey değildi. Ama Shaun umursamadı. Buraya kadar gelmişti. Lauren'ı öldüren insanlara cezalarını vermek istiyordu ve onu buraya çağıran gizemli ses, tek ipucuydu.

Kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı, sonra yavaş ve anlaşılır bir şekilde, "Donde ésta el pollo?" diye sordu.

"Limosnas para sin..." Adam durdu.

Ritmik sallanması yavaşlarken adamın gözlerinin süt beyazının içinden Shaun bir şeylerin hareket ettiğine yemin edebilirdi. "Beni duyabiliyorsun!" diye bağırdı. "Donde ésta el pollo?" diye tekrarladı sonra. "Donde ésta el pollo?"

Birdenbire adam ileri geri sallanmaya başladı ve tenekesini salladı ama bu sallamalar arasında monoton cümlesi değişti –ama sadece bir kere.

"El pollo ésta en Roma! Limosnas para sin brazos!"

"Ne? Ne dedin?" diye sordu Shaun. Ancak dilenci mantrasını dünyaya tekrar söyleyerek, ileri geri sallanmaya geri dönmüştü. Shaun onu bir dakika boyunca seyretti, sonra arkasını döndü. Yukarı bakınca o kadar şeyin arasından köşedeki bir McDonald's'ı gördü. En azından o ürpertici, gülümseyen palyaço değişmez bir şeydi.

"El pollo ésta en Roma." diye kendi kendine tekrar etti Shaun, kelimelerin anlamlarını hemen kavrayamadan. Restorana gitti ve bir yığın peçete alıp bir sandalyeye yığılırcasına oturdu. Adamın söylediğini duyduğu şeyi çiziktirdi ve sonra bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışmak için arkasına yaslandı.

Peçeteye baktı. "Roma? Roma?"

Roma işte, seni salak! En sonunda beyni çalıştı.

"Tavuk Roma'da? Benle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil. Pasaportunu daha çaldırmadın, değil mi?"

Shaun hemen döndü. Parmaklarının arasından dökülen bir tür beyaz soslu bir hamburger yiyerek yanında oturan kişi, koyu renkli ve farklı tonlardaki saçlarını arkaya doğru tarayıp atkuyruğu yapmış, tombul bir adamdı. Adamın uzun, siyah bir ceketiyle ince, siyah çerçeveli gözlükleri vardı ve her ne kadar bunu söylemek zorsa da kırk yaşlarında görünüyordu.

"Pardon?" dedi Shaun, sonra başka bir şey düşünemediğinden dolayı sordu: "Tavuk sen misin?"

"Aslında," dedi adam, silip süpürdüğü tavuk burgerin son lokmasını yutarken, "Tavuk, içimde diyelim şuna." Adam gülümseyip dudaklarını yaladı.

Shaun şakayı anlamadı. Tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışarak bu adama baktı.

Adam tokalaşmak ister gibi elini uzattı. "David Black." dedi.

Shaun ele baktı. Nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Bir yandan kendisini arayıp Madrid'e gelmesi talimatını veren adam olduğunu düşündüğü kişiyle, en sonunda iletişime geçmiş olmaktan dolayı inanılmaz derece rahatlamıştı. Bir yandan da bu adamın rahat tavırlarına sinirlenmişti. Shaun yavaşça, tereddütle uzandı ve David'in uzattığı elini sıktı. Adam Shaun'ı oldukça şaşırtarak onu kucağına çekti ve sımsıkı kucakladı. Bu, uzun zaman önce kaybedilen bir arkadaşın kucaklamasıydı ama ne kadar masumane olsa da Shaun'ı hazırlıksız yakalamıştı ve Shaun kendini David'in kollarından çekti.

"Özür dilerim." dedi David hemen. "Yani, şey, bu sensin! Gerçekten sensin. Buradasın, hemen önümde. Buna inanmak biraz zor da."

"Tamam, senle konuşuyorum çünkü; burada İngilizce konuşan tek kişi sensin ama bu sohbet sen beni bunalıma sokmayı kesmedikçe ve bazı cevaplar vermedikçe çok uzun sürmeyecek." Shaun şimdi karşısında dikilen adama baktı. Shaun'dan yaklaşık on santim kadar kısaydı ama çok daha kilolu görünüyordu. Kapalı yerlerde çok zaman geçirmiş gibi görünen bir adamın havası vardı onda. Madrid'in parlak güneş ışığı ve sıcağında bile David Black, peynir gibi beyaz kalmayı başarmıştı.

"Peki, peki. Bu, gerçekten sensin. Tamam, bak, burada konuşamayız, haydi biraz yürüyelim."

David küçük restorandan çıktı ve yassı yuvarlak taşlarla döşeli bir ara sokağa gitmek için yolu çaprazlama geçti. Ana caddeden görünmeyen bu sokak, bu civarlardaki sadece yayalara açık pek çok yoldan biri gibi görünüyordu. Burası, ipekli kıyafetlerden Toledo kılıçlarına kadar her şeyi satan dükkânlarıyla, alışverişçiler için büyük bir şehirdi. İspanya'nın başkentinde yoğun geçen öğleye doğru saatlerdi ve küçük ve orta boy işletmeler en civcivli saatlerini yaşıyorlardı. Shaun hangi günde olduklarını bile hatırlaya-

mıyordu. Hangi günde olduğunu bilmeyen bir adam ya sarhoştur ya aptal ya da zengin, derdi Shaun'ın babası. Shaun sarhoş ya da zengin olmadığını biliyordu –yani, bu sabaha kadar olmadığını.

Dar sokak, birkaç blok kadar devam eden bir yokuşa çıkıyor, oradan da Shaun'ın bir şehirde şimdiye kadar gördüğü en güzel yerlerden birine açılıyordu.

Burası her tarafından üç katlı binalardan oluşan yekpare bir duvarla etrafı çevrili, yaklaşık olarak bir futbol sahası büyüklüğünde, parke taşı kaplı geniş bir meydandı. Aşağı katlardaki kafelerin pek çoğu kemerlerin arasına sokulmuştu ama Shaun üst katlardaki ince pencerelerin sırt çantalı gezginler için kalacak yer ve benzeri şekillerde kullanıldığını tahmin etti. Bir duvarda "Plaza Mayor" yazan bir tabela vardı.

Shaun, David Black'in zemindeki taşların oluşturduğu zikzakları takip etmesini merakla seyretti. Adam birden döndü ve sonra dik açıyla tekrar dönerek ilermeye devam etti.

"Tamam," dedi Shaun yürürken, yeni tur rehberini kolundan tutarak, "bu kadar uzaklık yeterli. Kimsin sen, beni nereden tanıyorsun ve ne istiyorsun?"

"Vay canına, bu gerçekten de her şeyi özetliyor, değil mi?" dedi David, hâlâ yürürken.

"Bak, bu meydanın hemen diğer tarafı Palacio Real. Büyük bir park var ve orada konuşmak daha güvenli olacak."

"Bu çapraz çapraz gitme saçmalığı da ne oluyor?" diye sordu Shaun sert bir şekilde, sabrı tükenmeye başlıyordu.

"Bir şey değil, sadece protokol... Beni izleyen bir arkadaşım var. Eğer belli bir şekilde yürürsem seni bulduğumu bilecek; eğer başka türlü yürürsem de o zaman şey, kötü niyetli biriyle birlikte olduğumu." dedi David, meydanın diğer ucuna doğru gidecek şekilde devam ederken.

"Benim iyi niyetli olduğumu kim söyledi?" diye karşı çıktı Shaun, hiç de tehditkâr olmayan bir sesle. "Senin bu arkadaşın aynı zamanda kör mü?" diye ekledi, dilenciyi kastederek.

"Ah, Jeorge? O kör değildir. Beyaz lens takıyor, çünkü; insanların kendisine dikkatle bakmalarından hoşlanmıyor."

"Lens mi? Bunları nasıl çıkarıyor? Ya da aynı şekilde nasıl takıyor?"

"Çoğunlukla karısı ona yardım ediyor ya da çocuklarından biri."

Shaun başını iki yana sallayıp bu konudan vazgeçti. Kalabalığın içinden sıyrılıp başka bir işlek sokağı geçtikten sonra, uzun demir çubuklardan oluşan bir çite geldiler. Çitin diğer tarafında kocaman, gür ve sık ağaçlardan oluşan bir park vardı.

Shaun gergin gözlerle etrafına bakındı. İspanya'ya gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyordu. Ancak demir çubuklu kapıdan geçip ağaçların korumasına girdikleri anda David'in tavırları tamamen değişti.

"Tamam, dinle beni: Ağaçlar bizi bir süreliğine güvende tutacak; bizi burada göremezler." dedi David, sesindeki alaycı tını gidip yerine yeni bir ciddiyet gelmişti. "Son iki yılın büyük kısmını seni bulmaya çalışarak geçirdim." diye devam etti, daha yavaş bir şekilde yürüyerek. "Senin tehlikede olduğuna inanmak için nedenlerim var."

"Tehlike!" Shaun neredeyse gülecekti. "Dinle, son üç gündür koşturup duruyorum. Karım öldürüldü, peşimde delirmiş mafya polisler var ve seni geceleri uyutmayacak bazı şeyler okudum."

"Onlar seni buldular yani? Karını öldürüp–" David yere baktı.

"Beni buldular basit bir ifade kalır! Hiç tahmin edemezsin." Shaun durdu. "Kim 'onlar'?"

David durdu.

"Bu konunun üstünde çalışıyorum. Yaklaşık altı yıl önce Newcom Teknolojileri adında bir şirkette araştırmacıydım. Büyük bir araştırma ve geliştirme şirketiydik ve ben kamyonlar dolusu para ödedikleri bir proje üstünde çalışıyordum. Gerçi tek araştırmacı da bendim. Adamlarda bir... Disk vardı. Fransa'da bir yerlerde buldukları bir disk. Bu tuhaftı, gerçekten tuhaf. Bu, bir düğme kadar küçüktü ama görünüşe göre birileri bu diskte ne olduğunu bulmak için Newcom'u tutmuştu. Şimdi, sadece bunun bir tür dijital video içerdiği fikrini ortaya çıkarmak için, yaklaşık üç yıl çalışmak gerekti. Veri, daha önce hiç kimsenin görmediği bir şekilde diske kodlanmıştı. Bu aşamada beni dâhil ettiler."

"Neden sen?"

"Aslında," dedi David biraz mütevazılıkla, "Ben dünyadaki en iyi video mühendisiyim." Alkışlayacak hiç kimse olmasa da durdu. "Yani, bu diskteki şey, bu şey gibi... Şu şekilde anlatayım: Ben bu konuda dünyanın en iyisiydim ve benim için bu kodu çözmek, bunun kaydedildiği formatı anlamak haftanın altı günü çalışacağım tam zamanlı bir işti. Bu, benim saplantım oldu."

"Aslında, elbette o kadar çok seçenek yok." dedi Shaun, bu konudaki cahilliğini göstererek. David ona kibarca çenesini kapamasını söyleyen bir bakış attı.

"Mesele şu ki bu veri, henüz var olan bir kodek şeklinde değildi. Bunun gibi hiçbir şey yoktu. Bu, dünyadaki her şeyin o kadar ilerisindeydi ki eski Roma'da bir F18 bulmak gibiydi."

Eski Roma'dan bahsetmen tuhaf, dedi Shaun'ın beyni, zihnindeki gözlerini kısarak.

"Her neyse, en sonunda bunu çözdüm ama bunun herhangi bir kısmını seyretmememe konusunda sıkı talimatlar verilmişti. İşte sonra, patronum Randy bize bu kadar para ödeyen adamları aradı, onlar da gelip oturdu ve seyrettiler."

"Ve ne gördüler?"

"Hiçbir şey. Aslında gerçekten hiçbir şey, sadece birkaç yazı vardı. Diskin geri kalanı sadece karanlıktı. O zaman metinde yazanların önemini gerçekten fark etmedim, sadece bir görüntü elde ettiğim için çok sevinçliydim. Orada herhangi bir şey olması gerçeği, başarılı olduğum ve bu yeni kodeki piyasaya sürüp bundan köşeyi döneceğimiz anlamına geliyordu."

"Peki, orada ne yazıyordu? Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyor muyum? Her pikseli biliyorum. Şöyle diyordu: 'KİMLİK NO: 0012. KİŞİ: Napolyon Bonapart. AJAN: X10.'"

Shaun dikildiği yerde neredeyse takılıp düşecekti. "Ajan X10? Emin misin?" diye sordu, gerçi bunun birilerinin rastgele uydurduğu türden bir şey olmadığını biliyordu.

"Bu senin için bir anlam ifade ediyor, öyle değil mi? Edeceğini biliyordum!" David'in hevesi arttı ve Shaun'a da aynısını yapmasını teşvik ederek tekrar yürümeye başladı.

"Ondan hemen sonra Avrupalılar benim yaptığım oynatıcıyı aldılar ve Randy beni işten kovdu. O gece bir bardaki televizyona bakınca evime ateş açıldığını ve Randy'nin öldürüldüğünü öğrendim. Bu yüzden saklandım. Ortalıktan uzak kaldım ve neler olup bittiğini öğrenmeye çalıştım."

"Peki, öğrendin mi?"

"Evet. Aslında bir bakıma. En çok kararlı olduğum konu; çalışmamın boşa gitmeyeceğiydi, bu yüzden netteki bazı tanıdıklarımın bu disk için bir oynatıcım olduğuna dair söylenti yaymamalarını sağladım ki oynatıcım olduğu doğruydu –ve ayrıca başka bir disk daha bulduğumu ki bulmamıştım.

Kimliğimi korumak için belli bir iletişim protokolü oluştur-

dum ve bu da benim, başka bir diskin sahibi olan biriyle buluşmamı sağladı. Paris'te bir kafede buluştuk. O diski getirdi, ben oynatıcı getirdim ve alet çalıştı."

"Bu adam kimdi?"

"İsmi Alberto'ydu. İspanyol'du. Ama ölmeden önce bir İtalyan isminden bahsetti."

"Ölmeden önce mi?"

"Onu hemen oracıkta vurdular. Sanırım uzun bir süredir peşindeydiler. Ona ulaşmak için beni kullanıp kullanmadıklarını bilmiyorum. O zamanlar nerede olduğumu bilmediklerini sanıyordum.

Paris'te deli bir kadının çatı katında yaşıyordum ve onları aylardır görmemiştim, bu yüzden en sonunda onlara izimi kaybettirdiğimi sanıyordum. Ama onlara izimi hiç kaybettirememişim. Bekliyorlardı. Onu bekliyorlardı ve kafenin ortasında onu başından vurdular. Kaçtım ve disk hâlâ içindeyken birimi de yanıma aldım."

"Seni neden vurmadılar?"

"Bence beni kullanabileceklerini düşündüler."

"Seni ne için kullanacaklardı?"

"Seni bulmak için."

Shaun'ın kanı damarlarında akmayı bıraktı. Birden anladı, açık bir şekilde. Tuzağa düşürülmüştü.

BÖLÜM: 35

Shaun, tüm o zaman boyunca tanınmadan ve günlüğü güvende tutarak, o kadar yolu aşıp Madrid'e gelmiş ve şimdi doğrudan onların tuzaklarına adım atmıştı. David onun suratındaki ifadeyi gördüğünde Shaun kaçmak üzereydi.

"Hayır, hayır, hayır, endişelenme!" dedi, rahatlatmaya çalışarak. "Burada olduğunu bilmiyorlar. Plaza Mayor'da benim kontrolümde bir web-cam var. Bu web-cam parke taşlarının oluşturduğu zikzaklar üstünde belli bir şekilde yürüdüğümde, onların beni gözetlemek için kullandıkları uydu bilgilerini sekteye uğrayacak bir sinyal gönderiyor."

"Uydu? Seni bir uyduyla mı izliyorlar? Kim bu insanlar? Hükümet? Ordu?"

"Ah, bundan biraz daha fazlası var. Bak, görmeni istediğim bir şey var."

David ağaçlar arasındaki çimenlere yöneldi. Sıradan görünümlü bir çalı topluluğuna gelip bunların içine eğildi. Bir süre bunu karıştırdıktan sonra bir şeyi çekti ve bir klik sesi duydu. David'in gülümsemesi, gözlük camının geniş gösterdiği gözlerinde dans eden beklentiyle, bir çocuğunki gibiydi.

Elini çalıların içinden çekti ve yakındaki bir ağaca doğru yürüdü. Ağacın dibindeki toprağı kenara attığında ufak, metal bir plakayı ortaya çıkardı.

Bir tutamacı çekti ve plaka yana kaydı.

"Seni aramaya başlamama neden olan şey bu. Anlarsın işte, Alberto'yla buluştuğumda onda bir disk vardı ama oynatıcı yoktu. Kodeki henüz bulmamışlardı."

"Anlamıyorum." dedi Shaun, David'in yerdeki delikten ufak, plastik bir evrak çantası çıkarmasını seyrederken.

"Herkes için bu kadar değerli olan şey işte bu. Randy'yi öldürüp benim evime ateş açmalarının nedeni bu, çünkü; ellerindeki diskte yer alan video kodekini oynatacak bir oynatıcı geliştirmeyi bilen başka birinin ortalıkta gezmesini istemediler."

Shaun hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Peki, dijital çağda her videonun belirli bir kodeki ya da formatı vardır. DVD mesela, bir Mpeg2 kodekine sahiptir. Standart bir DVD oynatıcı herhangi bir diski, yani doğru başlık bilgisiyle kodlanmış ve doğru Mpeg2 kodekini içeren herhangi bir DVD videosunu oynayacaktır. Benim Newcom'da geliştirdiğim şey de bu. Ben sadece diskteki kodeki çözmedim, ayrıca DVD oynatıcı gibi, bu diskleri oynatacak bir cihaz geliştirdim. Ama Alberto'nun diski benim o zaman anlamadığım bir şey içeriyordu."

David, Shaun'ı yakındaki bir banka yöneltti ve kendisi de onun yanına oturdu. Şu anda kucağında duran siyah çantadaki şifreli kilidi açtı ve kapağa monte edilmiş siyah bir ekran ortaya çıktı. Çantanın tabanındaki bölmelerden iki tane siyah güneş gözlüğü çıkardı.

"Alsana." dedi David, Shaun'a ayrıca kulaklık da uzatarak.

"Güneş gözlükleriyle seyretmek zor olmayacak mı?" diye sordu.

"Bunlar her seyirci için özel olarak ayarlanıyor. İşte, ekranda bir görüntü görene kadar bu kolla oyna."

Shaun "Aşk Yuvasına Hoş Geldiniz." yazısıyla karşılaşana kadar gözlükleri ve kulaklıklarını ayarlama sürecine devam etti.

"Tamam, şimdi bundan bir anlam çıkarabilmeni umuyorum." David Black, oynat tuşuna bastı.

Siyahlık. Hiçbir şey yok.

Siyah üstüne beyaz harflerle bir metin:

KİMLİK NO: 0011

KİŞİ: Napolyon Bonapart

AJAN: X9

Siyahlık. Görüntü.

Shaun ilk başta neler olduğunu anlayamadı. Siyahlığa bakıyordu ama baktığı şey bir ekran değildi. Ekranın içine bakıyordu. Sonra bir ışık belirdi. Görüntü ekrana geldikçe Shaun gördüğü şeyi kabul etmeyi reddetti. Bir an kalabalık Madrid'in ortasındaki bir parkta oturuyordu, sonraki an bir sandaldaydı. Bir göldeki bir sandalın içindeydi, yoksa okyanusta mıydı? Emin olamıyordu ama oradaydı, tamamen görüntüye kendini kaptırmış şekilde.

Görüntü büyük bir derinliğe sahipti. Baktığı şeyde çok gerçek bir mesafe vardı. Suları yaran sandalın sesi her tarafından geliyordu ve erkekler vardı. Hemen arkasında oturan bir erkek vardı, ritmik bir şekilde gösterdiği çabadan dolayı nefes nefese kalmıştı.

Shaun kendini başını kaldırıp çantanın içindeki ekranın ilerisine bakmaya zorladı. Evet, ağaç oradaydı ve David'in şu anda seyrettikleri oynatıcıyı çekip çıkardığı çalı oradaydı. Hâlâ parktaydı, hâlâ Madrid'deydi ama bu inanılmazdı. Bakışlarını ekrana çevirdi.

İnce işçiliğe sahip ve üzerinde kartal sembolü olan altın yüzüklü bir el, ekranın aşağısından ileri uzandı ve kürekleri çeken adamın omzuna dokundu. Fransızca bir şeyler söylendi ama Shaun anlamadı. Sonra bir ses, "Bu adam Jean-Paul." dedi. Kürek çeken adam döndü ve başını olumlu anlamda salladı. "Eğer bana

bir şey olursa cihazı o alacak. Kendisi saklanma yerini biliyor."

Uzaktan bir tüfek patlaması duyulurken, ses daha sonra sert bir şekilde bir şeyler fısıldadı. Görüntü birdenbire yeni bir sahneye geçti.

Sandal kumlara çekilirken ses, üç arkadaşının cesaretinden bahsediyordu ve Shaun neler olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladı. Fontéyne ismini duyunca vücudundan bir ürperti geçti. Bu, günlüğü yazan adam mıydı? Shaun çantanın kumaşından şekli hissederek, ellerindeki günlüğü daha sıkı bir şekilde kavradı. Ve sonra kalbinin bir an duraklamasına neden olan bir şey oldu.

Adamlardan biri, bir uçurumun tepesinde saklanırlarken biri kayanın arkasına pustu. Adam, ikisi görüntüyü seyrederken doğrudan David ve Shaun'a baktı. Heyecanlı bir Amerikan aksanıyla konuştu. "Strickland'a söyle, ona bir bira borcum var; o gerçekten bir dâhi." Bunu söyledikten sonra döndü ve duvarın üstünden sessizce, çabuk bir şekilde atladı.

Adam üç muhafızı profesyonel bir yetkinlikle alt ederken kamera olanları göstermeye devam etti. David'in bakışları Shaun'ın tepkisini ölçmek için yana kayıyordu. Son iki yıl boyunca günlerini ve gecelerini Strickland ismindeki bu adamı arayarak geçirmişti.

Shaun sessizlik içinde seyrediyordu. Hareket etmedi, konuşmadı. Sadece seyretti –hepsini sindirerek. Her detayı, her farkı inceledi. Birkaç dakika sonra ekran tekrar siyaha döndü ve "Aşk Yuvasına Hoş Geldiniz." yazısı tekrar belirdi.

Shaun uzun bir süre orada öylece oturdu. Tek yapabildiği nefes alıp verebilmekti. Az önce gördüğü şey, bu günlüğün gerçekliğini doğrulamaktan başka bir şey yapmıyordu. Eğer gördüğü şeyler gerçekse, eğer bu gerçekten de Napolyon Bonapart'ın Elba'daki ada hapishanesinden kaçırılmasıysa, o zaman kendisinin

iki bin yıl önce yazılmış bir günlüğü tutuyor olma ihtimali, çok daha yüksekti. Bu, bir şekilde onun aksini iddia eden tüm bilimsel çıkarımlarına rağmen, zamanda yolculuğun mümkün olduğu anlamına geliyordu. Birileri bunu yapmıştı.

"Nasıl–" diye söze başladı Shaun ama sonra beyni ağzından daha hızlı çalışınca durdu. Az önce gördüklerini, görme şekliyle değerlendirmekten başka bir şey yapamıyordu. Az önce yaşadığı seyir deneyimi daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu; bu, zamanının ötesindeydi. İnsanı bu dünyadan tam anlamıyla koparan görüntü kalitesi, yine görüntünün derinliği, seslerin inanılmaz derecede aşırı gerçekçiliği –tüm bunlar son teknoloji sinema sisteminde değil; görece küçük, plastik görünümlü bir çantadaydı. Burada, arkadaşının kucağında duran bir çantada.

Shaun artık bunun ince detaylarıyla düşünülmüş bir şaka olamayacağını anlıyordu. Eşinin ölümü, otobandaki çarpışma ve trenden düşen adam çok ama çok gerçekti.

Sonra o an vardı. "Strickland'a söyle, ona bir bira borcum var; o gerçekten bir dâhi." Adam bunu yüksek sesle ve açıkça söylemişti. Shaun gözlüklerini yavaşça çıkarıp kendisine beklenti içindeki bir çocuk gibi bakan David'e uzattı. En sonunda David konuştu.

"Bu senin için bir şeyler ifade ediyor, öyle değil mi?"

Shaun cevap vermedi.

"Yani, bu sensin. Onun bahsettiği Strickland sensin? Videodaki adamı tanıyorsun, değil mi?"

"Hayır." dedi Shaun, kısaca.

"Hayır? Ama eminim ki... Yani, onlar senin peşindeler, değil mi?"

"Hayır, o adamı tanımıyorum." diyerek bunu netleştirdi Shaun.

David kaşlarını çattı, sonra arkasına yaslandı. "Ama bunların bir kısmı sana anlamlı geliyor, değil mi?"

"Bir kısmı anlamlı geliyor." diyerek onayladı Shaun.

David çantayı kapatıp saatine baktı. "Gitmemiz gerek."

"Gitmek?" Shaun'un zihni, az önce gördüğü şeylerden dolayı hâlâ sersem bir vaziyetteyken o ana geri döndü. "Buraya daha yeni geldim. Nereye gitmemiz gerek?"

"Tavuk Roma'da!" dedi David gülümseyerek, sonra birden ciddileşti. "Roma'ya gitmek zorundayız. Özür dilerim, son derece bitkin olmalısın biliyorum ama orada buluşmam gereken bir adam var. Alberto'nun ölmeden önce bahsettiği İtalyan; hem onun da seninle kesinlikle tanışmak isteyeceğini biliyorum."

***

"Çantanızdaki nedir efendim?" diye sordu güvenlik görevlisi, David'e.

"DVD oynatıcı. Onu her zaman uçakta yanıma alıyorum, bagaj kısmındaki o adamlara güvenmiyorum. Bilirsiniz, geçen yıl İsveç'e gittim ve–"

"Basta!(*) Devam edin." dedi görevli, X-ray cihazından geçen bir sonraki bavula çabucak giderek; boş boş gevezelik etmeyi istemediği açıktı.

David çantayı kapattı ve kararlı bir şekilde yürüdü. Shaun geniş adımlarla yürüyerek yanına geldi.

"Yani, meydandaki o delice zikzak çizmeler? Uyduyu sekteye mi uğratıyor?" diye sordu Shaun. Parktan ayrıldıklarından beri söylediği ilk şeydi bu. Duyduğu ve gördüğü şeyleri tekrar tekrar düşünerek çaresiz bir şekilde tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

(*) İta. Yeter. (ç.n.)

"Zikzak çizmek kendimi korumak için geliştirdiğim ufak bir şey." dedi David gururla. "Bak şimdi, meydana yerleştirilmiş bir web-cam var. Bu yüzden uydu koordinasyon sistemlerini hackledim, tüm uyduların–"

"Uydu koordinasyon sistemlerini mi hackledin?" diye tekrarladı Shaun, sesinde şüphe tınısından daha fazlasıyla.

"Evet, şey, aslında uydunun kendisini, dünyaya gönderilen yayınları kadar hacklemedim." diye kabul etti, sanki bu söylediği bunları hazmetmeyi kolaylaştıracakmış gibi. "Palace'ın yanındaki bir çatı katında duran küçük bir terminalim var ve bu, plazadaki web-camden gelen yayını gösteriyor. Onu ekranda aktif noktaları olacak şekilde, bir DVD menüsü gibi programladım. Ekranımdaki pikseller o aktif noktalarda belli bir düzende ve belli bir zamanda beyazdan siyaha dönerse herhangi bir yılda Madrid'in üstünden geçen on iki uydudan gelen yayınların aksamasına neden olan bir program çalıştırıyor."

"Bu tam olarak ne işe yarıyor?" diye sordu Shaun, bu adamın delirip delirmediğini merak ederek.

"Aslında, bu uyduların on ikisinden karman çorman olmuş bazı görüntüler aldıkları anlamına geliyor. Bu on ikisi herhangi bir zamanda dünyanın herhangi bir yerinde olabilir, ama bu onların beni önemli bir şey yaparken görme olasılığının neredeyse sıfır olduğu anlamına geliyor. Yaptığım şeyi görmelerini istemediğim her seferde o şekilde yürürüm. Nedense senle buluşmamı isteyeceklerini sanmıyorum."

"Teşekkürler. 15B numaralı koltuk." dedi hostes, David'in uçuş kartına bakarken. İki adam koltuklarını bulmak için koridorda ilerlediler ve Shaun sonraki birkaç saat boyunca hareketsiz ve uyuşmuş bir şekilde oturmaya razı oldu.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Hükumetin uydu yayınlarını hackleyebildiğine?"

"Deli misin sen? Bunu herkes yapıyor! Gezegen üstündeki her gizli servis diğer hükümetlerden veri çalıyor. Lanet olsun, hatta bu günlerde buna güveniliyor, bu yüzden benzer servislere kötülük etmek için yayınlar aracılığıyla yanlış bilgi yayıyorlar."

Shaun kaşlarını kaldırdı. Olup biten her şeyi göz önüne alınca bu adama güvenmekten başka bir seçeneği olmadığını hissetti. Kemerini yerine takıp derin bir nefes aldı, sonra David'e döndü. "Peki, tekrar soruyorum. Kim 'onlar'?"

"Bu konuya geri dönelim. Bu konuda bana yardımcı olabileceğini umduğum bir zaman dizini var. Sanırım buradaki oyuncuların kim olduğunu biliyorum ama bazı boşluklar var."

"Yardımcı olmak mı? Burada cevapları isteyen benim. Öldürülen benim karım!" Shaun sakin kalmaya çabalıyordu.

"Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm." dedi David, içten bir şekilde. Durdu, sonra devam etti. "Öldürülme tehlikesi altında olan çok daha fazla insan olabileceğinden korkuyorum. İlk önce, bu disk hakkında konuşmamız gerek. Bu senin için bir anlam ifade ediyor, değil mi? Senin adını söyleyen adamı tanıyacağını falan umuyordum."

"Hayır. Hayır, onu tanımıyorum. Ama onun ne olduğunu sanırım biliyorum."

"O neydi?"

"O, Gazeteci Projesi adında bir şeyin bir parçası. Tüm o Ajan X11 meselesi falan. Bu, tarihi kişiliklerle röportajlar yapmak için çalışan bir grup. Elindeki şeyin bir röportaj diski olduğunu sanıyorum."

"Evet, röportaj olmaması hariç." dedi David, ayaklarını yere sürterken. "Evime ateş açıldıktan sonra ortalıkta çok dolandım. Yani, gerçekten çok. Tüm Avrupa'da gezdim; Almanya, Fransa, Hollanda'da yaşadım ve yaklaşık üç ay önce Madrid'e yerleştim.

Tüm o zaman boyunca gerçekten de seni arıyordum. Bu Strickland denen adamla ilgili bilgi. Tuhaftır, Napolyon zamanında bu isimle ilgili tarihi referansları aramaya başladım; günümüz hakkında bir şey düşünmedim bile. Ama sonra günümüzde yaşayan ve o soydan gelmiş biriyle konuşma ve ona ataları hakkında sorular sorma fikri geldi aklıma."

Uzun araştırmasını, suratında belli belirsiz bir gülümsemeyle hatırlarken dalıp gitti. "Kentucky'de bir tavuk yetiştiricisi buldum, kendisi benim internetteki bir çöpçatanlık sitesinden tanıştığı biri olduğumu sanıyordu ve bir de Fransa'dan, bir gün ünlü bir futbolcu olacağını söyleyen bir adam vardı –kendisi altmış dört yaşındaydı. Ama başka hiçbir şey umut verici görünmedi."

"O zaman beni nasıl buldun?" diye sordu Shaun.

"Tesadüf, gerçekten. Yaklaşık bir ay önce, Cambridge'de düzenlenecek bir konferansla ilgili bir e-posta aldım. Sen zamanda yolculuk alanında, önde gelen uzmanlardan biri olarak ilan edilmiştin."

"Ne?" diye sordu Shaun, sersemlemiş bir şekilde. "Ben bu konferansı daha üç gün önce öğrendim! Aslında, tüm bunları başlatan şey de oydu. O adama çarptığımızda hava alanına doğru gidiyor olmamızın nedeni buydu."

"Ne adamı?" diye sordu David ve Shaun ağzından çok fazla şey kaçırdığını anladı. Bez çantayı ellerinde iyice sıktı ve kumaşın içinden günlüğün şişkinliğini hissetti. Başı zonklamaya başladı. Ya bu adam da tüm bunların bir parçasıysa? Ama o zaman neden tüm o Napolyon zımbırtısını kendisiyle paylaşmıştı ki?

Çünkü;senden bilgi istiyor, diye cevapladı beyni. Hastanedeki polis gibi. Senden bilgi istiyorlar.

Shaun, birden tuzağa düşmüş gibi hissetti. "Peki." dedi, konuyu değiştirerek. "Yıllardır makaleler gönderiyordum ve hiç kim-

seden bir haber alamamıştım –tek bir üniversite, tek bir profesör ya da tek bir dergiden bile. Hiç kimsenin beni ciddiye almadığını düşünüyordum."

"Bence makalelerini okusalardı ciddiye alırlardı. Senin hakkında bilgi almak için üniversiteyi aradım ama tabii ki herhangi bir iletişim bilgisi vermediler. Daha sonra, konferansı düzenleyen üniversite profesöründen bir e-posta aldım. Eğer senin çalışmalarınla ilgileniyorsam, bana bağlantısını gönderdiği belli bir siteye bakmam gerektiğini söyledi. Bu bir websitesinden çok bir FTP sitesiydi ama senin bir sürü makalen vardı. Onları okuyunca senin o adam olduğunu anladım. İsim yüzünden değil de, daha çok Alex senin bir dâhi olduğunu söylediği için. Okuduğum makaleleri yazan kişi bir dâhiydi."

Shaun kendine rağmen, David'in yorumlarından sonra çok az da olsa gururlandı ama gardını indirmedi. "Alex kim?"

"Onu gerçekten tanımıyor musun?" diye cevapladı David. "Ah, Alex videoda gördüğün ve Amerikan aksanıyla konuşan adam. Geçen yıl Paris'te buluştuğum adam –Alberto, bana diski veren adam- onu tanıdı. Gözlerimin önünde beyni dağılmadan hemen önce." Shaun yutkundu.

"Bu Alberto kimdi peki? Polis mi?"

"Hayır." David Black ciddi görünüyordu. "O bir rahipti."

BÖLÜM: 36

Doksan dakika sonra bir uçakta, Shaun çok ihtiyaç duyduğu bir atımlık viskiyi mideye indirdi ve bardakta kalan buzu emdi. Buz diline soğuk soğuk değiyordu ve Shaun neden bu kadar susamış olduğunu merak etti. Sohbetleri ani çıkışlarla ilerledi; bir kendisi bir David biraz bilgi veriyor, sonra diğeri bunu sindirip kendi olay örgüsünde bir yere yerleştirirken bekliyordu. Sonra birden Shaun'ın aklına bir şey geldi. "Graeme Fontéyne adı sana bir şey hatırlatıyor mu?"

David bir dakika kadar düşündü. "Hayır, hatırlatmıyor ama dur bakalım... Diskte Fontéyne diye biri vardı. Bir akraba olabilir mi? Ama olmalı mı?"

"Yani, eğer mantıklıysa olmamalı."

David bir kredi kartı çıkardı ve bunu önündeki koltuğun arkasındaki panelden geçirdi. Shaun kartın üstündeki adın David Black olmadığını fark etmeden edemedi.

"Bu adam kim? Bilim insanı? Siyasetçi?" diye sordu David, dokunmatik ekrana parmağını koyarken.

"Hayır, en azından bunlardan biri olduğunu düşünmüyorum." Shaun günlüğü hatırladı. 'Irak'ta askerlik yaparken bu projeye alındım.'

"Askeri bir şey sanırım –ne olduğundan emin değilim. Daha o kadar ilerlemedim."

David ekrana vurmayı bıraktı. "Daha o kadar ilerlemedin mi?"

Shaun az önce ne dediğini fark etti.

"Yapma ama arkadaşım, bana söylemediğin şey ne?"

"Bence belki onu bulursak bize yardımcı olabilir." dedi Shaun, bunu neden daha önce düşünemediğini merak ederek.

David tekrar ekrana odaklandı. "Ah, bu biraz sorun yaratacak, eğer adam askeriyedense yani." David, Shaun ekranı görebilsin diye yana kaydı.

Ekrandan kendisine bakan şey; 14 Mart 2003 tarihli bir çevrimiçi gazete yazısıydı ve başlıkta şöyle yazıyordu: "ÖZEL KUVVETLER KAHRAMANI, BİR AİLEYİ KURTARMAK İÇİN KENDİ CANINI FEDA ETTİ."

Hikâye: Irak'ta, korkmuş bir Müslüman aileyi kurtarmak için iki özel karakol birimiyle tek başına mücadele eden, bir özel kuvvetler komutanının vakitsiz ölümünü, anlatıyordu. Başarılı komando, kaçmaya çalışırken Irak güçleri tarafından vurulmuştu. Ancak Shaun'ın dikkatini çeken şey bu değildi. Dikkatini çeken şey; tam renkli bir fotoğraftan, doğrudan Shaun'ın gözlerine bakan koyu renk saçlı, gülümseyen adamdı. Shaun heyecanla, Graeme Fontéyne'in, gladyatör Saul'un suratına baktığını fark etti.

BÖLÜM: 37

Kanım, aynı anda yaralarımı hem acıtıp hem temizleyen suyla karışıyordu. Malbool ve Mishca önümde, ufak akıntının içinde yüz üstü uzanıyordum. Bedenlerimizi ellerimizle ileri çekiyorduk, ayaklarımız arkamızda yüzüyordu. Su kemerinin suları nazikçe akıyordu.

Suya tırmanmadan önce kana kana su içtik ve gücümüz kısmen yenilendi. Şimdi yavaşça hareket ediyorduk, ama mecburiyetten, yukarıya bakacak birilerinin dikkatini çekmemek için yerde sürünerek gidiyorduk.

Su kemerleri, bir mühendislik harikasıydı ve Roma halkına eski dünyanın en değerli kaynağını bolca sunuyordu: Tatlı su. Taş işçiliği, kemer üstüne kemer şeklindeydi. Bazıları Roma'nın en yükseği olan bu yapılar, dağlardan gelen doğal su kaynaklarını şehre götürmek için yerçekimini kullanarak uzun, düz nehirlere ev sahipliği yapıyordu. Şimdi imparatorun başkentinden kaçmak için bu açık tünellerden oluşan ağı kullanıyorduk.

Gün ışığını görmemizden bu yana bir saat geçmişti ve ilerlememiz acı verecek kadar yavaştı. Aşağıda şehrin keşmekeşini ve sonra askerler küstah gladyatörleri sokaklarda ararken, arada sırada atların dörtnala gittiğini duyabiliyordum.

Tüm bu zaman boyunca gerçek bir sessizlik içinde hareket etmiştik. Hızdan ziyade gizlilik bizim silahımızdı. Malbool, akan suyun yumuşak akışına karşı sürekli yukarı doğru tırmanmak

zorunda olduğumuzu bildiğinden, kararlı bir şekilde önden gidiyordu. Eğim hafifti ama sonuçta vardı ve yukarı doğru tırmanma çabamız yorgun, yaralı bedenlerimizi kötü etkiliyordu.

Aralarda su akışının bizim ilerlememizi engelleyen ufak, etrafı çevrili yapılar aracılığıyla yabancı maddelerden temizlendiği süzme noktalarına geliyorduk ve görülmeden sıçrayıp bunların üstünden ya da etrafından koşmak zorunda kalıyorduk. Şimdi önümdeki ızgara da beni böyle bir harekete zorluyordu. Başımı kaldırıp Roma'nın dış kısımlarındaki sokaklara bakmak için su kemeri duvarının yan tarafından aşağı baktım. Burada çoğunlukla basit ve küçük ama başkentteki yerlerini haklı gösterecek kadar ihtişamlı konaklar vardı. Sokaklarda askerler yoktu. Hem bir süzme sistemi ve hem de büyük bir bağlantı noktasına ev sahipliği yapan; kumtaşından yapının üstünden geçtik. Dakikalar sonra tekrar uzun, düz kemerin üzerindeydik.

Dağlar çok uzakta değildi; şu anki hızımızda bir ya da iki saat içinde oraya ulaşabilirdik ama şehirden çıkar çıkmaz su sisteminden ayrılma ve yerden devam etme niyetindeydim. Bu bölgeyi detaylı olarak bilmiyordum. Bu, benim görevimin parçası değildi. Güneydeki bir sonraki büyük şehrin Capua olduğunu biliyordum. Güneye dönüp bir limana doğru yola koyulmadan önce, bölgeden çıkmayı ve şehirden olabildiğince uzaklaşmayı planlıyordum. Bizi Kudüs'e götürecek bir gemiye ihtiyacımız vardı. Görevimi tamamlamak zorundaydım ve Mishca'nın evine dönmesi gerekiyordu.

Zaman kısaydı. Ne kadar kısa olduğunu bilmiyordum ama eğer bir mucize adamın olduğuna dair haberler Roma'ya çoktan ulaştıysa, bu İsa'nın öğretmeye başladığı anlamına geliyordu. İlk vaazından bir çarmıh üzerinde ölümüne kadar üç yıl geçiyordu –hâlihazırda çok geç kalmış olma olasılığım da vardı.

Yavaş süren yolculuğumuza devam ettik ve başka bir hayatı

düşündüm. Karım ya da çocuklarım yoktu. On yedi yaşındayken Deniz Piyade Kolordusu'na katıldım ve cehennemin anlamını öğrendim.

Katlandığımız eğitim bir insanın kaldırabileceğinin en üst sınırındaydı ama gerçek hayatla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. İlk savaş görevim: Birinci Körfez Savaşı'nda keşif yapmaktı. Bu bana bir şey için ne kadar iyi plan yaparsanız yapın, ne kadar iyi hazırlanırsanız hazırlanın, teknolojik avantajınız ne olursa olsun tek bir kurşunun bir adamı öldürebileceğini gösterdi. Tek bir kurşunun sizi arkadaşlarınızdan, karar vericilerinizden ve siyasi görüşlerinizden ayırabileceğini. Savaş cehennemdir.

Sonra öldüm. Talihsiz olan kısım bunu kız kardeşime söyleyememiş olmamdı. Her ne kadar o Avrupa'da yaşadığı için birbirimizi çok göremesek de, aramızda anne ve babalarını kaybetmenin trajedisini paylaşan kardeşlerin kopmaz bağı vardı. Onu çok seviyordum ve hâlâ da seviyorum ve umarım bir gün, Irak'ta öldürülürken yapmaya çalıştığım şeyi anlayacak.

"Irak'ta mı öldürülmüş?" diye yorum yaptı David, sayfayı çevirirken.

"Evet, gerçi devamında Tesis'teki programa alınabilsin diye, bu ölümün sahte olduğunu söylüyor." diye cevapladı Shaun, koltuğunda arkaya yaslanarak. Günlerdir ilk kez rahatlıyordu ve artık uykuya karşı koymaya gücü yoktu. Kendisi günlükte daha ilerideydi ve şimdi David'e, yetişmesi için izin vermişti. Bunun ne kadar çabuk olduğuna şaşmıştı, David'in Shaun'dan çok daha hızlı okuduğu açıktı.

İlk başta David'in günlüğü görmesine, izin verme konusunda tereddütlüydü ama kendisinin işaretlediği son sayfadan daha fazlasını okumaması şartıyla ona izin verdi.

Shaun bedava uyku maskesini kaldırdı ve ellerindeki kitaba

eğilmiş bilgisayar mühendisine baktı. David Black, Shaun'ın normalde ilişki kuracağı tipte bir adam değildi. David makineler için yaşıyordu, onları ayırıp nasıl çalıştıklarını görmek ve sonra onları geliştirmek için. Ama bir şeyler farklı gelmeye başlıyordu, sanki bu meseleyi birlikte halletmeye çalışmaları gerekiyormuş gibi. Beyinleri belli bir sinerjiyle çalışıyor gibiydi.

David dakikada üç sayfadan fazla okuyordu. Arada sırada okuduğu şeyler üzerine yorum yapıyor ve Shaun'la henüz paylaşmadığı diğer bilgilerle, bunlar arasında bağlantı kuruyordu.

"Tamam." dedi en sonunda, günlüğü Shaun'ın işaretlediği sayfada açık bırakarak. "Oraya geldim."

"Yani?" diye sordu Shaun.

"Yani derken?"

"Sence gerçek mi?"

"Gerçek mi? Tabii ki gerçek. Sen de gerçek olduğunu biliyorsun, yoksa burada olmazdın."

Bu gerçek miydi? Shaun Roma'ya giden uçağa binme nedenini düşündü. Sadece yapacak başka bir şeyi olmadığı için mi yoksa bunun Lauren'ın ölümünden sorumlu insanları bulmaya giden tek ipucu olduğuna gerçekten inandığı için mi olduğuna karar veremiyordu. Eğer David'den o telefon gelmeseydi Shaun ağabeyinin Washinton DC'deki evine giderdi ama şimdi yolu belirlenmişti. Tim bekleyecekti.

"O polis hakkında başka ne hatırlıyorsun?" diye sordu David sonra. "Seni hipnotize etmeye çalışan kadın?"

"Ya, kendisine günlüğün ingilizce olduğunu söylediğimde, gerçekten tepesinin atması dışında çok bir şey hatırlamıyorum. O zaman çok düzgün düşünmüyordum."

"Günlüğün neden bu kadar önemli olduğundan bahsetti mi?"

Shaun durdu. Kadının söylediği başka bir şey daha vardı. "Aslında evet. Bir haritayla ilgili bir şeyler söyledi. Bana haritanın nerede olduğunu sordu?"

"Harita?"

"Evet, bana tokat attı ve 'Kodeks nerede? Harita nerede?' diye sordu.

"Neden bahsettiğini biliyor musun?" diye sordu David, zihni çoktan bazı sonuçlar çıkarmaya başlarken.

Shaun iki kaşını da kaldırdı ve alt dudağı dünyanın her yerinde, "En ufak bir fikrim yok!" anlamına gelen aşağı dönük bir gülümsemeyi andıracak şekilde, dışarı çıktı.

"Haritanın günlüğün içinde olduğunu söyledi mi yoksa ikisi farklı şeyler mi? Bu önemli Shaun."

Birden Shaun'ın tepesi attı. Kelimeler daha onları kontrol etme şansı bulamadan ağzından kaçtı. "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bana neyin önemli olduğunu söyleme, karım öldü benim!"

David öylece kaldı. Bir süre geçti.

"Özür dilerim." dedi Shaun.

"Hayır, ben özür dilerim. Biliyorum arkadaşım, bunun senin için berbat bir şey olduğunu biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Evime ateş açıldı ve ben yıllardır kaçıyorum. Sanırım buna alıştım da. Hâlihazırda neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum. Seni daha önce, tüm bunlar başlamadan önce bulmadığım için üzgünüm."

Shaun başını iki yana salladı. Tüm bunlar başlamadan önce? Bu kelimeler, ona berbat bir kaçınılmazlık hissi verdi, sanki bir seçeneği yokmuş gibi. Bu noktaya kadar eğer berduşu yolda ölüme terk etmiş olsaydı, Lauren'ın şu anda yanında olacağından ve bunların hiçbirinin olmayacağından emindi. Ama gerçekten de

böyle mi olacaktı? David onu Lauren'ın o berduşa çarpmasından çok önceden beri arıyordu ve bu Shaun'ın hiç hoşlanmadığı bir şeydi. Ecele asla inanmamıştı. Kadere asla inanmamıştı. Ama şimdi, her şey farklıydı ve o yeni kurallardan emin değildi. Önceden hayat basitti. Bilim. Bilim mantıklıydı. Neden ve sonuç. Ama burada, yanında oturan adamın görünüşe göre tüm bunların olacağını biliyor olması gerçeğiyle sınırlar değişmişti.

"Peki, bu harita nedir?" diye sordu Shaun.

"Bilmiyorum arkadaşım. Gerçekten bilmiyorum. Belki de budur?" David şimdi tepsi masasındaki kitaba işaret etti.

"Hanımefendiler ve beyefendiler, kaptan pilotumuz kemerlerinizi bağlayın tuşuna bastı ve Roma'ya inişimize başlamış bulunuyoruz. Lütfen tüm koltukların dik konumda olduğundan ve tüm masaların kapandığından emin olun." Bunlar İspanyolca söylendi ama Shaun diğer herkes kıpırdanmaya başlayınca ne dendiğini tahmin etti. David günlüğü kapattı ve hiç tereddüt etmeden Shaun'a uzattı. "Peki, bu adamın ismi ne? Buluşacağımızın yani?" diye sordu,Shaun günlüğü kaldırırken.

"Vincenso Giovanni. Beni Alberto vurulduktan hemen sonra buldu ve adamın ismini tanıdım. Başka bir diskle ilgili bilgi sahibi olduğunu iddia ediyor."

"Senin bulduğun gibi bir disk mi? Seyrettiğimiz gibi?" diye sordu, Shaun uçağın irtifasının azaldığını hissederken.

"Gerçekten bilmiyorum. Bir diskin nerede olduğunu bildiğini söyledi. Eğer olduğumu söylediğim kişiysem o zaman bunun ne anlama geleceğini bileceğimi söyledi."

"Bu bir tuzak olabilir mi?" Shaun malum soruyu sordu.

"Olabilir." David'in cevap olarak tek söylediği buydu.

"Ama değil, öyle değil mi? Yani, bu adam için bir sürü güvenlik kontrolü yapmışsındır?"

"Sosyal güvenlik, sabıka kaydı, vizeler, pasaportlar ve diğer zımbırtıların kontrolünü yaptım. Ah ve onu Google'ladım."

"Ve?" diye sordu Shaun.

"Aslında, biraz zor. Yorum yapabileceğim çok fazla bilgim yok."

"Peki, adamın her şeyden geçtiğini nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Şey, çünkü çok fazla bir şey bulmadım."

"Ne demek istiyorsun? Bu kötü bir şey değil mi?"

"İlla ki kötü değil. Yani, eğer takma isim kullanıyor olsaydı o zaman bir sürü bilgi olurdu ve bulmak da kolay olurdu. Bir takma isim yaratmanın tüm esprisi de budur;bilgi oluşturursunuz, böylece insanlar buna bakıp sizin kim olduğunuzu teyit ederler."

Shaun uçak piste yaklaşırken bunu bir süre düşündü.

"Tamam, bunu anladım. Ama tersi, teyit edilmenin kolay olmaması yani, aksini kanıtlamıyor. Bu olduğunu söylediğin kişi olduğunu neredeyse kanıtlamıyor bile."

"Doğru," diyerek kabul etti David, "Ama onunla ilgili bulduğum bir şey, onunla buluşmayı değerli kılıyor. Kendisi dünyadaki en gizli kurum için çalışıyor."

"CIA?" diye sordu Shaun, şaşırmış bir şekilde.

"Hah!" dedi David gülerken. "Hayır, CIA değil, Mossad ve MI5 da değil." Uçak tüm ağırlığını asfaltın güvenliğine bırakmadan önce sert bir şekilde zıplayarak yere değerken o arkasına yaslandı.

"Hayır." dedi David yine. "Vincenso Raul Giovanni bir Cizvit rahibi ve Vatikan için çalışıyor."

***

Otelin havası boğucuydu. Oda üçüncü kattaydı ve bayat sigara dumanı kokuyordu. Shaun günlük önlerinde açık bir şekilde yanındaki adamla birlikte yatağa uzandı. David, Shaun'dan daha

ağırdı ve fen bilgisi öğretmeni yatakta ona doğru yuvarlanıp duruyordu. Bu, komik bir görüntü olmalıydı. Shaun ilk Avrupa macerasının bir adamla bir oda paylaşmak olabileceğini daha önce hiç hayal etmemişti ama David kendileri varmadan çok önce, hazırlıkları teyit etmişti.

David bıkmıştı. Sayfaları Shaun'dan iki kat hızlı okuyor ve sonra bekliyordu. Anne babalarının akşam yemeği davetinde sıkılan bir çocuk gibi homurdanıp kıpırdanıyor ve devam etmek için hazır olduğunu abartılı hareketlerle gösteriyordu.

İlk başlarda Shaun'a yalvardı –"Bırak da bitireyim ve sana neler olduğunu anlatayım"- ama Shaun'ın bakışı onu susturmuştu.

Giovanni'yle buluşmaları yaklaşık bir saat sonraydı ve Shaun bu zamanı iki bin yıl önce neler olduğu hakkında, elinden geldiğince fazla bilgi toplamak için kullanmaya karar vermişti. Bu kitap uyuşturucu gibiydi; bunu elinden düşürmek istemiyordu. Bu onun ipucuydu, onun bağlantısıydı ve üstelik bir öz yaşam öyküsüne göre, gerçekten de iyi yazılmıştı.

BÖLÜM: 38

Yere doğru inmekten çok düşüyordum. Parmaklarım güçsüzdü ve su kemerinin duvarlarının sağladığı sert tutamakları kavramak zor geliyordu.

Malbool ve Mishca çoktan inmişlerdi ve ayağa kalkmama yardım ettiler. Tüm gün boyunca hiç olay yaşamadan su yollarından giderek, seyahat etmiştik ve ancak şimdi, şehrin kalabalığından çıkınca, taştan yapılmış nehirleri terk etmenin güvenli olacağını hissettim.

Batan güneşin kehribar rengi ışıkları taşlara yansıyordu. Gecenin battaniyesi yakında şehrin üstüne serilecek, bize Romalılar'ın ağından kayıp kurtulmamız için ihtiyaç duyduğumuz örtüyü verecekti.

"Çok kan kaybettin arkadaşım." dedi Malbool, kolumu omzuna atarken. Bu hareketten dolayı irkildim. "Eğer önceden beyazsan şimdi sanırım ışık saçıyorsun."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordum, saklanmak için yakındaki bir binaya doğru ayaklarımızı sürüyerek ilerlerken. Cevap veren Mishca'ydı. "Efendimin mahallesinin yakınındayız." dedi çocuk, etrafına bakınarak. "İşte, şu bina; çatının şeklini hatırlıyorum. Köyümden beni ilk aldıklarında getirdikleri yer burası."

Çocuk sivri uçlu bir çatının şehrin siluetinin monotonluğunu kırdığı, yakındaki ufuk çizgisinde görünen bir yapıyı işaret etti.

"O ev bir Fas tapınağı gibi görünüyor." dedi Malbool, çocuğun bakışlarını takip ederek. "Efendin kimdi?"

Malbool biraz garip göründü. "Ben... Ben gerçekten bilmiyorum. Bizi ona getirdiler, beni ve yaklaşık yirmi kadar çocuğu ve sonra bizi geniş bir odaya koydular. O bizi sattı. Her birkaç günde bir hepimizi insanların bizi almaya geldikleri bir yere, şehrin dışına götürüyorlardı. Ben çocukların pek çoğundan daha şanslıydım sanırım. Oyunlarla ilgilenen bir adam beni satın aldı. Circus Maximus'taki hücrelerde yaşamam için götürüldüm, yeni Kolezyum'a taşınmadan önce araba yarışlarında çalışmak üzere. Çocukların pek çoğu diğer türde yerlere satıldı." Ayrıntı vermesine gerek yoktu. Aynı anda hem midem bulandı hem de öfkelendim.

"Diğer tarafta bir yerde bir ahır var." diye devam etti Mishca. "Sabahları atların sesini duyardık."

Çocuğa gülümsedim. Keşke onun yaşındayken, bu kadar uyanık olabilseydim. Bu yerin onun için ne kadar yabancı olması gerektiğini, onun kendini ne kadar yabancı hissetmiş olması gerektiğini fark ettim. Buranın dilini konuşmuyordu ve sürdüğü basit köy hayatından; bildiği tek hayattan sökülüp alınmıştı. Belki de bu yeni gerçekliğe uyum sağlayıp onu kabullenebilmesinin nedeni; gençliğiydi. Ancak ben kendi gerçekliğimle mücadele ediyordum.

Tam o anda bir ses karanlığı böldü.

"Gerçekten de bu kadar çok kan kaybetmemeye çalışmalısın." dedi ses, Malbool'un arkasından. Ben sesin sahibinin duvardaki bir oyuktan çıkıp yürümesini seyrederken Malbool ve Mishca aynı anda döndüler.

Ağzım açık kaldı. Bol bir tunik ve bir bölük komutanının deri eteği içindeki adam üçümüze gözlerinde muzip bir ifadeyle baktı. Gür siyah saçlarında aklar vardı ve suratında oyuk oyuk görünen ve soluk renkli sol yanağından geçen bir yara izi vardı. Kalçasında ise Roma muhafızlarının kısa kılıçlarından vardı.

Yoğun bir aksanla da olsa konuştuğu kelimelerin İngilizce olduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

"Louis?" dedim nefesimi bırakarak.

"Malbool, Mishca'yı arkasına çekti ve ne söylendiğini anlamadığı için bana baktı.

"Ah! Demek yanılmamışım. Beni tanıyorsun! Kan, Graeme. Döktüğün kan. Şehrin su kaynakları her gün kan ve yağla kirlenmiyor. Kan, buradaki süzme sistemlerinden geçiyor."

"Bu da ne?" diye sordu Malbool.

"Henüz emin değilim." diye cevap verdim, ona Roma dilinde. Gözlerim karşımda dikilen İtalyan'dan hiç ayrılmadı ama Mishca'yı yavaşça arkama çektim.

"Orada ne kadar uzun süre kaldığına şaşırdım, gerçekten, gerçi gün batımında falan ortaya çıkacağını tahmin ediyordum." Delissio öne doğru adım attı. Malbool onun yolunu kapattı.

"Maymununa kımıldamasını söyle yoksa onu kımıldatırım." dedi İtalyan.

"Önce bana neler olup bittiğini söyle. Görevin ne senin? Neden ölümümü planlamaya çalışıyorsun?"

"Evet, gerçekten de harika bir gösteri sundun, değil mi? Crixus! Bak şimdi, o gerçekten etkileyiciydi. Zavallı adama bir fırsat bile vermedin. Elbette sen her zaman tekniğinde çok gösterişliydin."

Malbool, ortamdaki gerginliği hissettiğinden giderek huzursuzlanıyordu. Parmaklarını içgüdüsel olarak esnetti.

Delissio beni tepeden tırnağa süzdü, kan kaybı ve bitkinlikten ayakta durmada güçlük çektiğimi görünce gülümsedi. "Bunu durduramazsın Fontéyne."

"Durdurmak? Senin görevin ne?" diye üsteledim. İtalyan, sanki bir şeylere karar veriyormuş gibi gözlerini kıstı. Kendisi

onu Tesis'te tanıdığım zamankinden çok daha yaşlı görünüyordu ve şimdi ellilerin ortasında bir adamdı.

"Bu tuhaf bir şey. Fark ettiğinden emin olduğum üzere, sürecin bazı tahmin edilmedik sonuçları oldu. Ben çeyrek yüzyıldır buradayım ve eğer sen gelmemiş olsaydın hayatımı mutlu bir cahillik için yaşayabilirdim. Sanırım bu yüzden sana teşekkür etmek zorundayım. Tam zamanında ortaya çıktın."

Louis Delissio bir an durdu ve hâlâ gergin bir şekilde kendisinin yolunu tıkayan Malbool'a baktı. Hareket o kadar hızlı oldu ki olay gerçekleşene kadar bunun geldiğini görmedim; Malbool tüm bedeniyle havaya uçtu ve geri geri gitti. Aparkat Afrikalı'yı yere devirdi. Malbool yere indiğinde ayaklarımın dibinde büzülmüş bir yığın halinde uzandı. Delissio elini yukarıda tuttu ve sanki o yumruğu hiç atmamış gibi sakin bir şekilde konuştu: "Bu sohbeti dinlemesine izin veremezdim ya."

"İngilizce konuşamıyor; onu yere sermek zorunda değildin." dedim, sıktığım dişlerimin arasından tükürükler saçarak. Malbool'un nabzını kontrol etmek için yere eğildim. "Tam zamanında geldim derken ne demek istiyorsun? Ne için tam zamanında? Ve ne kadar süredir burada olduğunu söyledin?"

"Pekâlâ, son sorunu ilk önce cevaplayayım. Yirmi beş yıl önce, eski Roma'nın ortasında kim olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan uyandım. İlk başta kafam karıştı. Ancak beni etrafımdakilerden ayıran bazı becerilerim olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Askeriyede yükselebildim ve sonra hatırı sayılır bir siyasi güç gerektiren bir pozisyona geldim.

"Kusurum; oyunlarda bahis oynamaktı. Çukurlara gidip amatörlerin birbirlerini paramparça etmelerini seyretmeyi seviyorum. Buna istersen acizlik de.

"Sonra bir gün yeraltındaki bir dövüşte birinin gelip rakip-

lerini tek damla ter dökmeden yok ettiğini görüyorum ve başım görüntülerle patlamaya başlıyor. Senin suratının görüntüleri; binaların, ışıkların, uçakların, tabancaların ve zaman makinelerinin görüntüleri. Yirmi beş yıl. Aslında, şimdi geriye dönüp baktığımda, gerçekten de o kadar kötü bir hayat değildi ama sonra amacımı hatırladım."

"Görevin. Kimdi? Sezar mı?"

Delissio tekrar gülümsedi.

"Ah, evet." dedi yavaşça. "Evet, Sezar benim görevimdi. Augustus Sezar, Julius değil. Ama sanırım bunun için artık çok geç. Kendisi bir süre sürgün edildi, biliyor muydun? Bunun tarih kitaplarında herhangi bir yerde kayıtlı olduğunu sanmıyorum. Hayır, bana verdikleri görev Sezar'dı ama benim amacım oldukça farklıydı ve sen gelmemiş olsaydın bunu asla hatırlamayabilirdim."

"Sadede gel."

"Aslında, artık sorumu cevaplama zamanı. Buraya nasıl geldiğini sorardım ama bunu tahmin edebilirim. Asıl bilmek istediğim şey; hatırlamana neden olan şey neydi?"

Artık, eğer kaçması gerekirse Delissio'ya epey fark atacak kadar uzakta duran Mishca'ya baktım. Mishca da neler söylendiğini anlamıyordu ama bunun dostane bir şey olmadığını sezdiği açıktı.

"Kamera." dedim sadece.

"Onu nasıl buldun?" diye sordu Delissio meraklanarak.

"Kesildim. Kamerayı öyle buldum."

"Kalçandan mı kesildin? Senin için ne kadar isabetli olmuş. Ah, bilirsin işte, Dernek tarihi konularda tatmin olacak diye bacağımı kesme zahmetine girebileceğimi sanmıyorum, kameram olduğu yerde kalabilir. Şimdi, beni durdurmak istiyor musun? Pekâlâ, işte sana fırsat, ama Barishnikov'un tek kişi olmadığını bilmelisin."

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şaşırmış gibi yaptım.

"Pekâlâ, artık değil. Senin burada olman tek bir anlama gelebilir: Sen Barishnikov'u keşfettin ve o da bana senden bahsetti."

Sessiz kaldım ve sanki az önce fark edilmişim gibi dişlerimi sıktım, zihnim üçüncü bir Tesis ajanının –Barishnikov'un- bahsedilmesinden dolayı sersemlemişti.

"Seni gördüğüm ve buraya ne yapmak için gönderildiğimi hatırladığım an, en iyi iki ajanımı işi bitirmeleri için Yehuda'ya gönderdim. Sen ölünce, onları durduracak kimse kalmayacak. Korkarım İsa'yla röportajını asla yapamayacaksın."

Tüm bunlar çok fazlaydı. Zihnim duyduklarımı bir araya getirmek için hızla çalışıyordu. Benim görevimi nereden biliyordu? Ajanlardan hiçbiri diğerlerinin röportaj yapmakla görevlendirildiği tarihi kişiliklerin kim olduğunu bilmiyordu. Delissio'nun bu bilgiye sahip olması, İsa'yla röportaj yapmakla görevlendirildiğimi bilmesi bunu Tesis'teki yetkililerden başka bir yerden öğrendiği anlamına geliyordu. Bunun anlamı–

"Sen köstebek misin?" diye sordum. Suratından bir anlığına geçen kafa karışıklığı ifadesini gördüm. Bunu bildiğimi sanıyordu. Hatamı örtmek için hemen bir şeyler aradım. "Barishnikov sen vardıktan sonra seni vazgeçirdiğini söyledi."

Delissio söylediğim yalanı düşündü.

"Ah, pekâlâ, sanırım göründüğünden daha akıllıydı. Sorun değil, gerçeği birilerine söyleyecek kadar uzun süre ortalarda olmayacaksın ve ajanlarım suikastlarını gerçekleştirdikten sonra dünya, dünyamız çok daha iyi bir yer olacak."

Bunu söyledikten sonra kılıcını yerinden çekti. Bu bana iki şey anlatıyordu: İsa hâlâ hayattaydı ve Delissio benim hayatıma son verme konusunda ciddiydi.

"Eğer bir işin yapılmasını istiyorsan bunu kendin yap." dedi, kılıcı kınından çekip yıldırım gibi tek bir hareketle boynuma doğru savururken. Neredeyse onun önünden çekilemeyecektim, ancak son anda geriye doğru sallana sallana bu hamleden kaçmayı başardım, Malbool'un baygın bedeninin üstünden sakar bir şekilde atlayarak.

Kılıç bir hançer hareketiyle üstüme savruldu ve sadece bacaklarımı ikiye ayırarak kılıcın daha sonra toprağa gömülen ucundan kaçabildim. Yana doğru yuvarlanırken bacaklarımı makas hareketiyle birbirinin üstüne atarak kılıcı yakaladım ve Delissio'nun elinden düşürdüm. Bunun gerçekleştiği anda kılıcı uzağa fırlattım ve Delissio'nun karnına sert bir tekme attım ama o çok hızlıydı. Hamlemi savurmak için ayağımı tutup döndürdü. Acı, anlıktı ve beni tüm bedenimi döndürmeye zorladı; böylece dizim bağlarından kopmayacaktı. Bunu yaparken diğer ayağımı savurup başının yan tarafından yakaladım. Sendeledi ve yere yuvarlanıp ayaklarımın dibine geldi.

Sadece adrenalin sayesinde hareket ediyor ve bunun da her an biteceğini biliyordum. Delissio daha önce karşılaştığım hiç kimseye benzemiyordu. O bir ajandı, bir X ajanı; benim sahip olduğum tüm eğitim ve becerilere sahipti ama o zindeydi, bense yıkılmanın eşiğindeydim. Bu, kazanamayacağım bir mücadeleydi.

Delissio, kılıcını başının üstüne kaldırınca Mishca, Delissio'ya saldırdığından aramızdaki havayı bir öfke çığlığı böldü. Çocuğun savaş çığlığı İtalyan'ı şaşırtmayacak kadar fazla bir zaman önce uyardı. Delissio'nun Mishca menzile girince onu yere vurup döndürdüğünü, sonra da sürüklediğini görünce kalbim duracak gibi oldu. İtalyan'ı silahsız bırakma avantajım onun, çocuk düşerken ondan bıçağını eğilip almasıyla sona erdi.

Mishca hareketsiz bir şekilde yere düştü.

Delissio'yu arkadaşlarımın yerdeki bedenlerinden uzağa çe-

kerken, vuracak gibi yapıp saldırılarına engel olmaya çalışarak, etrafında daireler çizdim.

"Tek başına mı geldin?" diye sataştım. "Neden birlikler yok? Kendinden bu kadar emin misin Louis?"

"Seni bitirmek için askerlere ihtiyacım yok Fontéyne. Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun? Peki, işte buradayım! Ben her zaman senden daha iyiydim." Delissio bunu söyledikten sonra yaklaşık yarım metrelik gladyatör kılıcının ucunu, kalbime nişan alarak öne doğru atıldı. Bitkinlik tepkilerimi bulandırıyordu. Bu hamleden kaçmaya çalıştım ama numarasını yediğimi çok geç anladım. Delissio kılıcı sağ eliyle öne savururken, saplama hareketini kısa kesip beni hareket etmeye zorlayarak gövdesini kenara çekti. Hareketine devam etti ve tüm hızıyla dönerken dirseğini kaldırdı. Hamlesinden kaçmak için çaba göstererek, ona doğru hareket ettim. Vuruşu burnumu kırıp beni sırt üstü arkaya fırlattı. Sersemlemiştim, hareket edemiyordum ve gözlerim sulanmıştı. Yenilmiştim.

Dikkat edemeyecek kadar bitkin, yapacağı numarayı tahmin edemeyecek kadar yorgun bir şekilde başımı kaldırıp baktım ve sonun geldiğini anladım. Kanlar burnumdan oluk oluk akıyor ve gözlerimden akan yaşlarla karışıyordu. Başım yana düştü ve Malbool ve Mishca'nın karanlıklar içindeki yolda yattıklarını gördüm.

İsa ben onunla konuşamadan öldürülecekti ve diskim yerine asla ulaşamayacaktı.

"Umarım kayıttasındır." dedi Delissio, kısa kılıcını iki eliyle yukarı kaldırırken.

BÖLÜM: 39

"Peki." dedi Shaun, sayfanın sonuna varınca avucunu kitaba sertçe vurarak.

"Ne?" dedi David, huysuz bir çocuk gibi. "Hadi ama bırak da sayfayı çevireyim! Beş dakikadır falan bekliyorum." Aslında Shaun'ın yetişmesi için bir dakikaya yakındır bekliyor ve tüm bu zaman boyunca sinirlendiğini belli eden sesler çıkarıyordu. Önden ilerlediği için sürekli "Vay canına!" ve "Ah olamaz!" gibi yorumları Shaun'ı delirtiyordu. Ama Shaun'ın okumayı bırakmasının nedeni bu değildi.

"Tamam, işte bu." dedi. "Bundan kurtulabilmesi imkânsız."

"Ama kitap devam ediyor!" diye karşılık verdi David.

"Biliyorum! Benim canımı sıkan da bu. Bu sanki şey gibi, televizyonda bir dizi seyrederken kahramanı tamamen içinden çıkılmaz bir durumda bırakırlar ve sonra en son anda kızını kurtaracak tesadüfi ve acayip bir şeyle geri döndürürler. Bu beni uyuz ediyor!"

"O zaman ne bekliyorsun? Haydi öğrenelim." David beklentiden patlayacakmış gibi duran bir çocuğun hareketiyle yatakta ileri geri zıplıyordu.

Shaun nefesini bıraktı. "Bu sahte." dedi.

"Ne? Neden?" deyiverdi David, Shaun'ın ne demek istediğini anlamadan.

"Yani, Fontéyne'in tamamen saçma olan bu durumdan kurtu-

lacak olması. Malbool ve Mishca'nın bilinci kapalı ve kendisi de onu bıçaklamak üzere olan bir süper ajanın karşısında tamamen bitkin bir şekilde yerde yatıyor. Çıkış yolu yok. Eğer bundan da kurtulursa o zaman bu saçmalıktır ve tüm hikâye de lanet olası bir Matthew Reilly(*) romanı özentisidir, bir günlük değil. Şimdi gölgelerde saklanan ve Delissio'yu sırtından bir okla vuran birileri de vardır. Bu sahte işte."

"Çıkmadan önce yirmi dakikamız var ve ben delireceğim arkadaş. Lütfen. Lütfen sayfayı çevir."

Shaun iç çekti. "Tamam. Keyfin bilir."

Sayfayı çevirdi ve ikisi de okumaya devam ettiler.

Sulanmış gözlerimle başımı kaldırıp beni öldürecek adama baktım. Sürüyle Roma gladyatörlerinden sağ kurtulmuştum da kendi ajanlarımdan biri tarafından öldürülecektim. Delissio gülümsedi ve sonra gözleri kocaman açıldı. Başını eğip göğsüne bakınca, kalbinin olduğu yerden ucu görünen bir oku –

"Hah!" Shaun yataktan kalktı.

"Lanet olsun arkadaş, önden gidiyorsun. Bu adil değil!" diye itiraz etti David.

"Hah! Demiştim ben! Sana bunun lanet olası bir saçmalık olduğunu söylemiştim!" Shaun parmağını günlüğe doğru suçlarcasına uzatmıştı.

"Bu kadar zamandır Lauren'ı öldüren insanları aramam gerekirken bunun her kelimesine kendimi kaptırmış gidiyorum. Bu saçmalık. İmkânsız."

David nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Günlüğü kendisine getiren Shaun'dı ve ikisi de tüm bu zamanda yolculuk zımbırtısının bir açıklaması olduğunu biliyordu –diski görmüşlerdi.

(*) Avustralyalı aksiyon-polisiye yazarı. (ç.n.)

"Belki de sadece şanstı. Hadi ama gerisini oku, belki bir açıklaması vardır. Belki Fontéyne birazcık abartıyordur?"

"Tamam." diye cevap verdi Shaun, sesi alay tınılarıyla yüklüydü. "Yani, eğer Delissio'yla mücadelesinden sağ kurtulsa bile hapı yuttu. Royale'de ve tüm o diğer dövüşlerde bozguna uğradı ve tonla kan kaybetti. Hayatta kalması için uzman bir tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Muhtemelen açık yaralarla çamurların içinde sürüklenmekten dolayı bir kamyon dolusu antibiyotiğe ve iyi bir tetanos aşısına."

David son birkaç günün stresinin Shaun'a büyük zarar verdiğini gördü. Adam eşini kaybetmişti. Kovalanıyordu. Kaçıyordu ve yas tutacak zamanı olmamıştı. David bu patlamayı kişisel algılamamıştı. Bunun yerine sakin bir şekilde nefes aldı ve Shaun odayı arşınlarken o okumaya devam etti.

Delissio başını eğip göğsüne bakınca, kalbinin olduğu yerden ucu görünen bir oku gördü. Başka bir ok, boynundaki omurgayı sıyırıp soluk borusundan çıktı.

Ben yerde yatmış nefes alıyordum. Anlamadım ama o anda bunu umursamadım. Sadece nefes aldım. Sonra bayılmışım.

Sert esansları midemin bulanmasına neden olan tuzların kokusuyla uyandım. Bir adamın suratına bakıyordum. Yaşlıydı. Bu çağda yaşayan insanların pek çoğundan daha uzun yaşamıştı. Seksen yaşlarında olmalıydı ama gözleri berrak bakıyordu ve konuştuğunda bunlarda gençliğe özgü bir coşkunun canlılığı ve titreşimi vardı.

"Ah, Graeme. Tanrım, iyi misin evlat? Hayır, hayır, elbette iyi değilsin. Ama yaşıyorsun ve bu da istediğimiz bir şey. Hadi ama seni kemik torbası, seni taşımak için çok yaşlıyım. O sarkık kıçını kaldır da beni takip et."

Adam, ingilizce ve hızlı hızlı konuşuyordu. Çaba göstererek,

dirseklerim üstünde doğrulup etrafıma bakındım. Sadece Malbool ve Mishca'nın oracıkta oluşturulmuş sedyelerde taşınan siluetlerini seçebildim.

"Kimsin sen?" diye sordum ayağa kalkmaya çabalarken.

Yaşlı adam, soruyu duymazdan gelip konuşmaya devam etti. "İki adımlık yolda ve sokağın aşağısında. Elli yıldır bu geceyi bekliyordum. Yaşlı bir adam bir süre sonra akıl sağlığını sorgulamaya başlıyor. Ama sonra tekrar koluma bakıp hatırlıyorum. Yine de çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Piçler beni çok geriye gönderdiler –elli yıl daha geriye! Bu işin tekniğini hallettiklerini sanmıyorum, bilmem anlatabiliyor muyum? Aslında o profesör! Piç dediğim o. Yine de bu zamanı iyiye kullandım. Sırf sen benim görevimsin diye, sahip olduğum tıp bilgimden biraz kazanç sağlayamayacak değildim ya, değil mi?"

Saçma sapan konuşmasını kesmek için yaşlı adamın kolundan kavradım.

"Kimsin sen?" diye sordum tekrar. Yaşlı adam dönüp gözlerimin içine baktı.

"Gerçekten de Graeme. O kadar değişmiş miyim?" diye sordu eğlenerek.

Sonra gördüm. Sol kaşının üstündeki ufak leke, burnunun ucundaki tanımlayıcı gamze. Bir zamanlar bildiğim bir adamı tanıdım.

"Miles?" diye sordum, gözlerime neredeyse inanamayarak.

Yaşlı adam gülümsedi. "Senin için bir ay falan oldu, değil mi? Ama benim için elli yıldan fazla oldu. Piçler beni çok geriye gönderdiler. 'Sırf senin çok geç varmadığından emin olmak için.' dedi bana. 'Bundan emin olmak zorundayım; fazladan bir yıl geriye gidebilirsin.' Fazladan bir yılmış, kıçımın kenarı –elli yıl oldu piç!

"Elli yıldır o kalleş piçin sırtına bir ok fırlatmak için bekliyorum. İhtiyar bir delikanlı için hiç de kötü bir atış değil, övünmek gibi olmasın ama. Deniz Piyade Kolordusu benle gurur duyardı. Elbette onun geleceğini biliyordum ve o da bana sırtı dönük duruyordu. Yine de eğer ıskalasaydım sıkıntı olurdu. O piç bu yaşlı canımı alırdı. Ve ek olarak sonra da seni bir güzel hallederdi. Sonra hepimiz denizi boylardık, değil mi? Ah, işte geldik."

Dereden tepeden konuşmaya devam ederken, hızlı bir şekilde yürüyen Miles, yardımcılarının Malbool ve Mishca'yı çoktan içeri taşıdıkları ufak, ahşap bir kapı gösterdi. Eski zamanlardaki bir doktorun bekleme salonu gibi görünen odaya işaret ederek, "Günü geldiğinde çok uzaklarda olmayacağımdan emin olmak için işimi burada kurdum. İş için çok iyi bir yer değil, sana diyeyim, ama onu yakaladım! Hem de ümüğünden! Hepsi de senin orada olmayacağına dair bahse giren elemanlarımdan kazanacağım, bahis paralarından bahsetmiyorum bile. Yerin orası olduğunu anlamak epey zamanımı aldı, lütfen unutma bunu ve sen en sonunda ortaya çıktığında gidip küçük tuvaletimi yapmak üzereydim. Bir düşünsene! Senin kıçını kurtarmak için elli yıl beklemişim ve işemek zorunda kaldığım için bu şansı kaçırmışım. İşte bu iyi olurdu. Şimdi..." dedi.

Arka taraftaki bir odaya girdi ve ortadaki üstünde pamuktan döşemesi olan bir kanepeye gitti. Yaşlı, kemikli eliyle buraya vurup, "Şu burnuna bir bakalım ve kan kaybetmeni durduralım. Ama önce al bunu." dedi. Elini uzatıp ufak, beyaz bir kapsül verdi.

"Nedir bu?"

"Sadece etkili bir antibiyotik kokteyli. Bir tetanos aşısı vurulman da gerekecek, yani umarım iğnelerden korkmuyorsundur."

"İğneler? Neden bahsediyorsun sen?"

Yaşlı adam bundan hoşlanıyor gibiydi. Bir çekmeceye doğru ayaklarını sürüyerek gitti ve kilidi açtı. Geri döndüğünde elinde birkaç tane flakon ve bir tane şırınga vardı. Ona şaşkın şaşkın bakınca tekrar güldü.

"Pekâlâ, hepimiz kameraman değiliz, biliyorsun! Bana sadece bilmem gerekeni anlattılar ama buraya vardığımda kim olduğum ya da ne yaptığım hakkında hiçbir ipucum yoktu. Elimdeki tek şey buydu."

Kolunu çemreyince yaşlı, kemikli kolu ortaya çıktı. Kolunun dirsekten bileğe kadar olan kısmındaki sarkık deri, güneş lekeleriyle benek benek olmuştu ama dikkatimi çeken bu değildi. Kolun alt tarafında soluk bir yara izi görülüyordu. Tek bir kelimeydi: KUS.

"Buraya geldiğimde yara tazeydi -hâlâ kanıyordu ve berbat bir şekilde acıyordu. Sanırım farkına varayım diye böyleydi. Bu sersem piçlerin hiçbiri bana inanmadı." diye devam etti, asistanlarına doğru kafasıyla işaret ederek. "Bir keresinde bunlardan bir-ikisine anlatmayı denedim ama benim bunadığımı düşünüyorlar. Yine de elimdeki tek ipucu buydu, bu yüzden ben de bunu yaptım: Kustum. Parmaklar boğaza ve sonra büyük bir kusmuk. Safra falan ne varsa –ve işte oradaydı. Memleketten küçük bir parça. İçinde talimatlar olan ufak bir metal kapsül. Buna dokunduğum anda başım görüntüler ve sesler ve senin de yaşamış olduğun tüm o zırvalarla patladı.

"Yani, işte buradaydım, senin Royale'de ortaya çıkmanı bekleyerek geçen elli yol boyunca. Ben buraya geldiğimde o kanlı olay ortada yoktu bile, bu yüzden bir keresinde kendisini tedavi ettiğimde eski oyun eğitmenlerinden birine bu fikri önermek zorunda kaldım. Buna inanabiliyor musun? Hiç kimse o kanlı Royale'i icat ettiği için yaşlı Miles'a hakkını teslim etmedi, değil mi? Hayır efendim. Ama bunu ben yaptım, biliyorsun; onlara birbir-

lerini haklayan yüz tane zavallı piçi aynı anda arenaya koymanın ne kadar lanet olası iyi bir fikir olduğunu söyledim. Ve bunu sadece senin gelmeni beklerken başka birinin bunu icat etmesini beklemekten bıktığım için yaptım. Eğer bu lanet olası şey henüz var olmasaydı sen Royale'de ortaya çıkamazdın, değil mi? Piçler. Elli yıl. Elli lanet olası yıl daha erken, piçler!"

David okumayı bıraktı. Bu kez sayfayı çevirmek istemeyen kendisiydi. Shaun kendi kendine konuşarak hâlâ odayı arşınlıyordu. "Shaun." dedi David yattığı yerden ama Shaun kendi kendine mırıldanmaya devam etti. "Shaun." dedi tekrar. Daha fazla mırıldanma.

"Strickland!" diye bağırdı.

Shaun durdu. "Ne?"

"Şey, gelip şuna bir baksan iyi olur." dedi David.

"Bakmak istemiyorum. Bu saçmalık. Sırtından bir ok çıkması gerekirdi bile dedim ve aynen de böyle oldu! Bu kötü bir aksiyon filmi gibi!"

"Mmm... Evet ve ayrıca onun antibiyotik alıp bir tetanos aşısı olması gerektiğini de söyledin, senin kelimelerindi bunlar... Tahmin et sonra ne oldu?"

Shaun en sonunda durup David'e baktı. "Ne?"

"Tıpkı dediğin gibi."

Shaun tek kaşını kaldırdı ama kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Gel de oku." dedi David. "Burada tuhaf şeyler oluyor."

Shaun homurdandı, sonra okumaya başladı.

BÖLÜM: 40

Vincenso Raul Giovanni, sırtını güneşe vermiş halde oturuyordu. Adam geç kalmıştı. İnsanların geç kalmasından hoşlanmazdı –kendi iş kolunda bu, genellikle karşıdakinin öldüğü anlamına gelirdi. Parmaklarını masada duran kâğıt kaplı ufak şeker çubuklarında gezdirdi. En sonunda istemeyerek teslim olup bunlardan birini yırttı ve kahvesine ekledi.

Giovanni, Vatikan'da yüksek rütbeli bir kardinal olarak, mevkiini ele verecek hiçbir şey giymemişti. Cizvit tarikatında kıdem olarak kendi üstünde sadece "Kara Papa" vardı, bu terim Cizvitlerin liderine ve uğursuz bir çağrışımdan ziyade giydiği cüppenin renginden dolayı veriliyordu.

Kırk bir derece, elli dört dakika kuzey paralelleri; on iki derece, yirmi yedi dakika doğu meridyenleri; yani Vatikan Şehir Devleti. Roma'nın kalbinde tamamen bağımsız, kendi kendini yöneten bir ülke.

Şehirden dünyanın en küçük ulusuna doğru, şöyle bir baktı. Vatikan, Roma'nın eski kısmındaki ufak bir tepe üstünde yer alıyor; üç bin adet Corpo della Guardia Svizzera Pontificia, yani Papa'ya ait İsviçreli muhafız tarafından korunuyordu. Devletin korunması sorumluluğu İtalya'ya düştüğünden, bunlar her ne kadar teorik anlamda sadece görüntü için konmuş olsalar da muhafızlar oldukça becerikli ajanları, arazi içine yerleştirme konusunda mükemmel bir yöntemdi. Ah, insanlar orada olup bitenleri bir bilse-

lerdi... Orada çalışan ve ibadet eden rahipler orada olup bitenleri bir bilselerdi...

Her ne kadar küçük olsa da Vatikan güçlüydü. Kaynaklar, nüfuz; dışardaki dünyanın bilebileceğinden çok daha fazlası. Vatikan'daki yetkililer bile onun duvarları içindeki sırlarını bilmiyorlardı –ve Papa'nın kendisinin bile bilmediği büyük bir sır vardı.

Giovanni, özellikle Vatikan'ın dünyadaki eşsiz yerini düşünmekten hoşlanıyordu. 11 Şubat 1929'da İtalya'yla imzalanan üç antlaşma Vatikan'ın tam özerkliğini onayladı. Ancak papalık devletlerinin kökeni on sekizinci yüzyıla kadar gidiyordu. Ama çok yakında işler asla eskisi olmayacaktı; Giovanni bundan emindi. Dünya her ne kadar bundan haberi olmasa da değişimin eşiğindeydi, savaşın eşiğindeydi. Vincenso Giovanni, altmış üç yıl önce İtalya'nın güneyinde doğmuştu. Okulda olağanüstü bir yetenek göstermiş ve İtalya'nın en iyi üniversitelerinden üçü tarafından kendisine burs teklif edilmişti ancak o hayatını insanların hizmetine adamayı seçerek bunların hepsini reddetmişti. "Çağrıyı" aldığında on beş yaşındaydı. Ancak meslekteki rahiplerin pek çoğunun aksine bu, soyut bir his değildi. Bu çok doğrudan, çok gerçek bir çağrıydı.

Genç Vincenso, haftalık futbol maçından, takımının yarı finale kalmayı başaramamış olmasından dolayı çok hayal kırıklığına uğramış şekilde henüz gelmişti. Mağlubiyeti çok kişisel olarak algılamış ve babasına bunu söylemek istememişti ama eve geldiğinde anne ve babası dışarıdaydı. Temiz gömleğini almak için arka bahçeye gitmiş ve çamaşır ipinin yanındaki kumtaşından banka, bir adamın oturduğunu görmüştü.

Vincenso, yüreği ağzına gelmiş bir halde kalakalmıştı. Pantolonu ve bol gömleği içindeki adam zamanın modasına uygun giyinmişti. Yanık tenliydi ve kahverengi saçı yüzünün etrafına da-

ğılmıştı. Ve Vincenso o suratı gördüğünde, asla unutamayacağı o suratı gördüğünde değişmişti.

Öylesine basit, sevecen bir surat... Açık kahverengi gözler adam ayağa kalkarken çocuğa bakıyordu.

"Kimsin sen? Buraya nasıl geldin?" diye sormuştu Vincenso, sesinin cesur çıkmasına çalışarak. Şimdi bu anıya gülüyordu.

Adam ona gülümsemiş ve sadece, "Beni insanlarıma götür." demişti.

Sonra evin köşesinden dönüp gitmişti. Vincenso arkasından koşmuştu ama adam hiçbir yerde yoktu. Gitmişti.

Daha sonra insanlar ona, bunu hayal ettiğini anlatmaya çalışacaklardı. Her türden şey söyleyip mantığa göre açıklamaya çalışacaklardı. Ama o hemen anlamıştı. Vincenso ne gördüğünü biliyordu.

Şimdi Vincenso Giovanni bir Cizvit'ti. Her zaman, doğru olduğunu hissettiği şeyi yapmak için çabalamıştı ama bir aziz olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu. Hayat çetrefilli geçiyordu. Çocukluktaki bu deneyimi yüzünden Vatikan'da dolaşan pek çok insanda olmadığını fark ettiği bir şeye sahipti. O, bilgi sahibiydi. Pek çoğunun inancı vardı ama onun zihninde hiç şüphe yoktu.

En azından yanılıyor olabileceğini gösteren o olasılık ortaya çıkana kadar hiç şüphesi olmamıştı.

***

"Omletler bugün nasıl?" diye sorduğunu duydu bir sesin, bozuk bir İtalyancayla.

Giovanni başını kaldırmadı ama İngilizce olarak cevapladı. "Yumurtalar biraz cıvık ama tadı her zamanki gibi güzel."

Sorunun sahibi, ufak masada bir sandalye çekmeden önce bir anlık sessizlik oldu. Bu, şehrin eski kısmında yer alan ve Giovanni'nin en sevdiklerinden biri olan kafeydi. Mutfaktan gelen

kokular onu her zaman aç hissettirirdi ve ikinci ya da üçüncü porsiyonu sipariş ettiğinde sıklıkla biraz suçlu hissederdi. Ancak şu anda midesi aklındaki son şeydi.

Karşısında oturan adam, Giovanni'in ekibinin sağladığı takip fotoğraflarındaki adamdı. Güzel. Ama bir süre sonra ikinci bir sandalye daha çekildi ve masaya üçüncü bir adam oturdu. Giovanni anında öfkelendi. Birbirlerine karşı olan tüm o güvenden ve karşılıklı kontrollerden sonra bu buluşmaya başka birini daha getirmek terbiyesizliğin de ötesinde tehlikeliydi. İkinci adamın suratını görmeden bir saniye önce konuşmaya başladı.

"Nasıl olur da–" Kalp atışı hızlandı. "Ah, özür dilerim. Aramıza bugün katılacağınızı... Fark etmedim. Ben..." dedi Giovanni kekeleyerek.

David de Shaun da donakaldılar. Shaun bu adamı daha önce hiç görmediğinden emindi. İtalyan rahip, üstüne rahat bir şekilde oturan koyu renk bir takım elbise giyiyordu. Aşırı kilolu değildi ama kassız omuzlarının sıklıkla, fiziksel anlamda gerçekte olduğu kadar formda olmadığı izlenimi yarattığını biliyordu. Giovanni bunu umursamıyordu. Son yıllardaki hayatı kandırmaca ve dalavere içinde geçmişti. "Hiçbir şart altında yalan söylemeyeceksin." diyen on birinci bir emir olmamasından teselli buluyordu.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu Shaun adama, cevabı bildiği halde. İtalyan, kalın gözlüklerinin arkasından ona uzun uzun ve dikkatle baktı.

Giovanni daha yakından bakınca kendinden şüphe duymaya başladı. Bu adam çok daha gençti. Saçları, olduğunu düşündüğü adamınki gibi gümüş grisi değildi ve alnında yara izi yoktu. Hayır, bu belki de aynı adam değildi ama yine de kardeşi olarak yutturulabilirdi.

"Özür dilerim. Kusura bakmayın, sizi başkası sandım." Gio-

vanni dikkatini diğer adama, iki yıldan fazladır izlettirdiği adama yöneltti. "Toplantımıza üçüncü bir şahsı getirmek alışılmışın bir hayli dışında; böyle ayarlamamıştık."

"Elinizde bilgi olduğunu söylediniz. Konuşmak istiyor musunuz yoksa zamanımı boşa mı harcıyorsunuz?" Shaun David'in ani çıkışına şaşırmıştı. Ancak Giovanni ürkmedi.

"Elimde bilgi olabilir evet. Ama önce, kahve." Yaşlı adam yakındaki bir garsona işaret etti ve o da gelip siparişlerini aldı. Giovanni ikinci adamın son derece solgun olduğunu fark etti, suratı devam eden stres ve az uykunun izini taşıyordu.

"Beni tanıdığınızı farz ediyorum. Siz zeki bir adamsınız Bay Black. Benim geçmişimle ilgi araştırmalar yaptığınızı varsayıyorum, öyle değil mi?"

"Öyle." diye cevapladı David kısaca.

"Peki, bulduğunuz şeyler nelerdi?" diye sordu İtalyan, sesinde merak tınılarıyla.

"Vatikan'da çalışan bir Cizvit rahibi olduğunuzu gördüm."

"Başka?" diye üsteledi İtalyan.

David durdu. Şimdi oyunun sırası değildi. Eğer bu adam kendilerine yardımcı olacaksa ona gerçeği söylemek zorundaydı.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey." diye tekrarladı rahip. "Güzel. Güzel." Ufak, siyah bir çantadan bir karton dosya çıkardı. Bunu masada öne doğru kaydırıp bir yığın fotoğrafın içinden dökülmesine izin verdi. David fotoğraflardan ilkini aldı, sonra diğerlerine şöyle bir göz attı. Hepsinde kendisi vardı: İspanya'da, Fransa'da, Almanya'da ve Hollanda'da. Her hareketi izlenmişti.

"Bu..." diyerek söze başladı İtalyan rahip, işaret parmağıyla alnını ovalarken, "Benim sizi tanıdığıma, kim olduğunuzu, nerelerde olduğunuzu bildiğime dair kanıt. Eğer zarar vermek iste-

seydim bunu her an yapabileceğimin kanıtı. Bana ve söyleyeceklerime güvenebileceğinizin kanıtı." İtalyan, arkasına yaslanıp bir cevap bekledi.

Shaun korku, öfke ve utanç hissederek fotoğrafları karıştıran David'e baktı. Bunun olmasına izin verdiği için, olduğunu bilmediği için kendine kızıyordu. O, akıllı bir adamdı ve o kadar da dikkatli davranmıştı.

"Üzülmeyin. Çok az kaynağınzın olduğu göz önünde bulundurulursa becerileriniz takdire şayan. Bu gezegende Vatikan'ın bulamayacağı, takip edemeyeceği ve gerekirse yok edemeyeceği bir insan yoktur." İtalyan yine sesinde hiçbir duygu olmadan konuştu.

Shaun oturup dinledi. Bu adam bir rahipti, o zaman bu "yok etme"li konuşma da neyin nesiydi? Din ve casusluk dünyaları konusunda deneyimsiz olduğunu biliyordu ama doğru kabul edildiğini umduğu bazı şeyler vardı. "Peki." dedi David. "Neden bana yardım etmek istiyorsunuz?"

Cizvit, çenesindeki beyaz keçisakalını okşadı. O anda garson geri döndü ve Shaun'ın önüne bir kapuçino ve David'in önüne de Americano bıraktı. Garson kendilerini duyamayacağı kadar uzağa gidince İtalyan devam etti.

"Siz bana yardım edebileceğiniz için doğal olarak size yardım etmek istiyorum." dedi Giovanni gözlerini David'in gözlerine dikerken. Shaun sessiz kaldı.

"Gazeteci Projesi hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Giovanni, David'e.

"Adını duydum."

"Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Siz ne olduğunu biliyor musunuz?" diye karşılık verdi David.

Giovanni gülümsedi. "Bay Black. Nasıl diyorsunuz siz? Size karşı sözlü olayım mıydı?"

"Açık sözlü." diyerek araya girdi Shaun, sonra birden sustu. Giovanni gülümsedi.

"Evet, size karşı açık sözlü olacağım. Buraya sizle taşak geçmeye gelmedim."

Shaun yutkundu.

"Buraya zamanınızı boşa harcamak için gelmedim ve siz de benimkini boşa harcamazsanız makbule geçer. Söylediğim ve kanıtladığım gibi size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Size yardım edebilecek gücüm var. Sorularıma doğru şekilde cevap vererek başlayabilirsiniz. Ben de aynısını yapacağım. Umuyorum ki sohbetimizin sonunda ikimiz de hedeflerimize çok daha yaklaşmış olacağız."

David azarlanan bir öğrenci gibi hissetti. Buraya sert oynamaya niyetlenerek gelmişti ama esasında pazarlık yapacak kişilikte olmadığını biliyordu. O bir bilgisayar dâhisiydi ve az önce kendisine bir profesyonel tarafından ders verilmişti.

"Peki." diyerek kabullendi.

"Güzel. Şimdi, bu proje hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bunun insanları tarihi kişiliklerle röportaj yapmaları için geçmişe göndermek amacıyla oluşturulduğunu biliyorum." dedi David. Bunu yüksek sesle söylemek başka bir durumda olsa gülünç gelebilirdi ama Giovanni gülümsemedi.

"Güzel. Evet, bu doğru. Neden olduğunu biliyor musunuz?"

"Neden?" diye sordu David. Nedenini gerçekten düşünmemişti. "Bu tür bir sorunun cevaba ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Para? Kim Da Vinci ya da Mozart ya da Hitler... ya da İsa'yla yapılmış bir röportajı görmek istemezdi ki?"

"Belki." dedi İtalyan arkasına yaslanarak. "Eskiden nedenin

para olduğunu düşünüyordum ama haklısınız, İsa'yla yapılacak bir röportaj satabileceğin bir şey değil, bunu gizli tutamazsın. Bence başka bir nedeni var." Giovanni durup kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"Merhum Papa, II. Nicholas, beni Dünya Tarihi Doğruluk Derneği olarak bildiğimiz bir kuruluşun baş irtibat subayı olarak görevlendirdi. Doğrudan Papa'ya rapor veriyordum ve hiç kimse, yani gerçekten hiç kimse, bu komisyondan haberdar değildi. Benim pozisyonumdaki bir kimse fon ve kaynakların kullanımı hakkında sorgulanmaz ve bu yüzden birkaç yıl boyunca Vatikan'ın dernekle ilişkilerinin pek çoğunu ben yürüttüm."

"Kolaylaştırdınız?" diyerek araya girdi Shaun. "Geçmiş zaman? Bunu artık yapmıyor musunuz?"

"Bunu artık yapmıyorum." diye tekrarladı. "Bunu hiç kimse bilmiyor derken ciddiyim. Kardinal Joseph Müller, şu anki Papa, Nicholas'nın en yakın dostlarından biriydi ama onun bile bir fikri yoktu. Papa 2005'te vefat ettiğinde benim görevim son buldu. Müller projeyle ilgili bazı dosyalar buldu ve bir soruşturma başlattı. Bu soruşturmayı yürütmekle sorumlu kardinal, Le Clerque adındaki bir Fransız." Giovanni devam etmeden önce kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bu adam izleri takip etti ve olanlardan bazılarını ortaya çıkardı. En sonunda bu onu bana getirdi. Onunla konuştum ve şey..." Sesi alçaldı.

"Ne?" diye üsteledi David.

"Le Clerque bizim inancımızı lekeleyen bir fanatik. Onun – görülecek başka işleri var. Papa'yı kandırdı; Müller'e bu derneğin merhum Papa'nın üzerinde çalıştığı bir vaazdan başka bir şey olmadığını söyledi."

"O zaman neden Müller'e neler olup bittiğini söylemediniz?"

"Neden söylemedim? Papamız Müller, sizin bildiğiniz ismiy-

le Papa Pius, sarsılmaz bir bağlılık ve tutkulu bir inanca sahip harika bir adamdır. Ama Pius, Nicholas'la aynı kişi değil; o bir bilgin. Eğer onun resmi soruşturmasına karşı çıkıp Le Clerque'in bir yalancı olduğunu, kendi siyasi çıkarı için Vatikan kaynaklarını kötüye kullanmayı planladığını ve yıllardır, merhum Papamızın emri üzerine İsa'yla bir röportaj yapmak için bir zaman makinesi icat etme üzerine yıllarca çalıştığımı söyleseydim... Tüm bunları söyleyip, bu suçlamaları yapsaydım, hiçbir kanıt olmadan? Papa'yı inançlarından sıyıracak şaşmaz, inkâr edilemez kanıtlar olmadan? İşte o zaman ben..." Rahip yine cümlesini yarıda bıraktı.

David ve Shaun meseleyi yavaş yavaş anlamaya başlıyorlardı. Günlüğe rağmen, tuhaf olayların gerçekleşmesi ve Fransa'daki diske rağmen, ikisi de hâlâ şüphe duyuyordu. Eğer birilerine anlatsalar insanlar onların delirdiğini düşünürdü. Eğer Giovanni bu saçma hikâyeyi birilerine, özellikle de Vatikan'da, anlatsa sadece itibarını kaybetmekle kalmaz, ayrıca pek çok güçlü kişiyi tümüyle rahatsız ederdi. Shaun koridorlarda "kutsal değerlere küfür" edildiğine dair yankılı bağırmaları neredeyse duyabiliyordu.

"Ve eğer iddialarınızı devam ettirseydiniz," diyerek tahmin yürüttü Shaun, "Onlara bunu kanıtlamak zorunda kalacaktınız, bu da yaptığınız tüm o gizli işleri ortaya çıkarmak anlamına gelecek, bu da bunu gizli tutma amacını boşa çıkarmak anlamına gelecek, bu da teknolojiyi ortaya çıkarmak anlamına gelecek..."

"Bu da zamanda yolculuk kaosuna neden olacaktı." diyerek Shaun'ın sözünü bitirdi David. Giovanni etkilenmiş bir şekilde tekrar arkasına yaslandı. "Evet, en azından geldiğim yeri biraz anlıyorsunuz." Kahvesini bitirdi ve bir tane daha getirmesi için garsona işaret etti.

"Şimdi, dediğim gibi. Kendimi hassas bir durumda görüyorum. Artık bu konuda Vatikan'ın sözcülüğünü yapmıyorum ve dernekteki bağlantıma erişimimi kaybettim, gerçi bu konuda ça-

lışıyorum. Vatikan istihbarat ekiplerinden biri hâlâ benim kontrolümde ama derneğin işleyişiyle alakalı olarak muhatap olduğum yetkili kişilerden hiçbiri benim kim olduğumu bilmiyor. Onlar beni yalnızca kod adımla tanıyorlar, bu kod adı ve kimlik artık Le Clerque tarafından alındı.

"Benim belirlediğim bütün şifreleri ve erişim kodlarını değiştirmiş. Papa aramızdan ayrılır ayrılmaz bunu yapmadığım için aptallık ettim."

Shaun ve David inanılmaz gerçek en sonunda can alıcı noktaya temas ettiğinde, duydukları şeyi hazmediyorlardı. Vatikan. Vatikan bunu biliyordu ve bildikleri için Gazeteci Projesi'ni başlatmışlardı. Ve şimdi kontrolü kaybetmişlerdi. Papa II. Nicholas'nın 2005'te ölmesiyle kontrol, bunun ustasının ellerinden zorla çekilip alınmıştı. "Peki." dedi David yavaşça. "Benim bunlarla ne alakam var?"

"Söylesenize Bay Black," dedi Giovanni eğlendiğini gösteren bir gülümsemeyle, "Bu meseleye ilk başta nasıl karıştınız?"

"Siz oynatıcıyı istiyorsunuz." dedi Shaun düz bir sesle. "Kaynaklarınızı ortaya çıkarmadan iddialarınızı kanıtlamak için Papa'ya götürmek üzere oynatıcıyı istiyorsunuz."

"Çok güzel Bay...?"

"Strickland." dedi Shaun, yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünerek. Giovanni sanki bu ismi daha önce duymuş gibi bir an durdu. "Benim adım Shaun Strickland."

"Bay Strickland, çok zekisiniz. Papa'yı sadece Gazeteci Projesi'nin var olduğuna değil ayrıca Le Clerque'in bunu kendi çıkarı için kontrol etmeyi planladığına dair de ikna etmem gerekiyor. Onun programa en azından iki ajan yerleştirdiğine dair istihbarat var, gerçi kim olduklarını henüz bilmiyoruz."

"Delissio ve Barishnikov." dedi Shaun düz bir sesle. David

tüm kartlarını hemen açık ettiklerinden dolayı huzursuzlanarak irkildi ama Shaun parçaların yerlerine oturmasına şaşkındı sadece.

Giovanni'nin gür kaşları kalktı. Garsona o sabahki dördüncü kahvesi için teşekkür ederken bile değişmeyen bir bakışla, Shaun'a baktı.

Tekrar yalnız kaldıklarında, "Pekâlâ Bay Strickland. Durumumuz hakkında bazı bilgileriniz var gibi görünüyor. Gazeteci Projesi ajanlarının adlarını nereden aldığınızı paylaşmakta bir sakınca görmezsiniz sanırım?"

"Hayır, gerçekten görmem." diye cevap verdi Shaun.

"Bay Strickland, kabul etmek zorundayım, sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Nereden geldiğinizi ya da buradaki rolünüzü bilmiyorum ama sizin için böyle bir bilgiye sahip olmanız bizde olmayan bir şeye erişiminizin olduğu anlamına gelir. İstediğiniz nedir Bay Strickland? Bu meselede sizin rolünüz nedir?"

"Ne mi istiyorum?" diye sordu Shaun, öne eğilerek. "Size ne istediğimi söyleyeyim: Karımı geri istiyorum. Onun ölümünden sorumlu aşağılık herifleri yakalamak ve kafalarını bir mengenede kıstırmak istiyorum, sonra onları çölde bir kütüğe bağlamak, göz kapaklarını koparmak ve güneşin göz kürelerinde kaynamasını seyretmek istiyorum."

Giovanni elini kaldırdı. David, Shaun'ın bir din adamına açık bir şekilde saygısızlık etmesinden dolayı suspus oldu. Ancak yaşlı İtalyan rahip konuştuğunda sesinde kötülük yoktu.

"Kaybınız için üzüldüm. Tanrı onun yanında olsun."

"Bana Tanrı'dan bahsetmeyin." dedi Shaun tükürükler saçarak. "Bu şekilde hissettiğiniz için üzgünüm ama korkarım yaptığım şey bu. Ben Tanrı hakkında konuşurum. Ancak ilgilendiğim şey; bu iki ajanın adını nereden öğrendiğiniz."

Shaun hiçbir şey söylemedi; bu patlamasından, kırılma nok-

tasındaki duygularından dolayı biraz öfkelenmişti. Rahip yön değiştirdi. "Peki ya siz Bay Black? Sizin istediğiniz nedir? Buraya başka bir disk alma vaadiyle geldiniz. Neden bu disklerden birini istiyorsunuz?"

David bir an düşündü. "Bir kodlamayı çözmekle görevlendirildim. Bu o kadar ileri düzey bir şeydi ki, bir mağara adamının evinin ortasında bir televizyon bulmak gibiydi." dedi, yaptığı benzetmeden dolayı gurur duyarak. "Algoritmayı çözdüğüm anda kovuldum. Beni öylece kovdular ve öldürmek istediler. Sanırım iki şey istiyorum. Öldürülme korkusundan kurtulmak, kaçmak ve saklanmaktan kurtulmak istiyorum ve bu şifrelemeyi icat eden kişiyle tanışmak istiyorum. Kendimi bir anaokulu çocuğu gibi hissetmeme neden olan dâhiyle tanışmak istiyorum. Eğer sizde başka bir disk daha varsa bu algoritmanın nereden geldiğiyle ilgili bir şeyler bilebileceğinizi düşündüm."

"Uzaylılar." dedi Giovanni sert bir ifadeyle. Uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonra bir balonun patlaması gibi bir kahkaha attı. "Hah! Şaka yaptım arkadaşlar!" Rahibin ağzı kocaman açılırken göz kenarları kırıştı. "Uzaylılar! Hah! Suratlarınızı görmeniz lazımdı! Ha hahahah!" Kıkırdamaya başlarken histerisi Shaun'a da bulaştı. David suratında kafa karışıklığı ve korku dolu bir bakışla önüne bakarken, Giovanni gülmeye devam etti. Dönüp bakınca artık kendini tamamen bırakmış, Shaun'ın Giovanni'nin gürültülü kahkahalarına katıldığını gördü.

"Bu komik değil." dedi David, şakanın aslında kendisine yapıldığını fark ederken. "Bu komik değil!" diye tekrarladı. "Bu nasıl komik olabilir ki?"

"Uzaylılar!" Shaun'ın David'in sırtına şaplaklar indirirken kontrol edilemez bir şekilde gülerek söyleyebildiği tek şey buydu. İnsanlar kendilerine bakmaya başladı ama duramıyorlardı. Çok geçmeden David de gülmeye başladı ve sonra diğer ikisini daha da çok güldüren ve utanç verici bir horultulu kahkaha patlattı.

İKİNCİ KISIM

RÜZGÂRA KARŞI GİTMEK

"Kardeş, bana yiyecek ve içecek şarap verebilir misin?
Bu yolda o kadar uzun, o kadar uzun zamandır gidiyorum ki
Harikaları gördüm ama hepsinden muhteşemi
Sanırım göğe yükselen Efendimizin yüzünü gördüm."
"Risen Lord", Christopher Davison

BÖLÜM: 41

Dakikalardır ilk kez nefes alıyor gibiydi. Her yeni an, onu öncekinden daha çok şaşırtırken nefesleri kısa ve hızlıydı. Vincenso Giovanni üç boyutlu optik gözlüklerini çıkardı. Nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Gözlükleri katlayıp masaya bıraktı, sonra etrafına bakındı. Hâlâ otel odasındaydı. Burada kalan iki erkek, yuvarlak bir ahşap masanın etrafına oturmuş, onu beklentiyle seyrediyorlardı.

Giovanni konuştuğunda bu, iki Amerikalı'nın da duymayı beklediği şey değildi.

"Bu alet için ikinize beş milyon dolar veririm." dedi rahip, sanki bir duyuru yapıyormuş gibi.

Shaun ve David nasıl cevap vereceklerini bilemediler.

"Beş milyon." diye tekrarladı rahip. "Amerikan doları elbette."

Shaun ve David doğru duyduklarından emin olmak için bir an durdular. Sonra Shaun konuştu.

"Oynatıcı satılık değil."

Uzun bir sessizlik oldu.

"On milyon." dedi İtalyan, sonra arkasına yaslanıp bekledi. Uzun bir sessizlikten sonra gülümsedi. "Beyler, şaka yapıyorum!" dedi, kısa bir kahkaha atarak. Odadaki diğer iki erkek birlikte iç çektiler.

"On beş." dedi sonra, son derece ciddi bir surat ifadesiyle.

Shaun ve David kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Ah, hâlâ şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

İtalyan bir an bekledi, sonra tekrar güldü. Bunu takip eden rahatsız edecek derecede uzun sessizliği bozmak için Shaun sadede geldi.

"Peki, bunu ne yapacaksınız?" diye sordu İtalyan ayağa kalkıp odanın mini barından kendine bir içecek alırken.

"Bunu ne yapacağım? Hah! Bunu ne mi yapacağım?" Rahip tekrar oturup arkasına yaslandı ve tek bir bardağa koyduğu konyak, viski ve Baileys kokteylinden büyük bir yudum aldı. Sonra, hiç uyarı vermeden, ağlamaya başladı.

Shaun'ın başı, gözleri David'e kayarken hiç kıpırdamadı. Kardinalin sarsıldığı açıktı ama Shaun kısa süre sonra bu gözyaşlarının üzgün birine ait olmadığını fark etti.

"Ne mi yapacağım?" diye tekrarladı Giovanni yine. "Bunu icat ettiğinizi mi söylüyorsunuz?" David'e döndü.

"Ben... Ah, icat ettim." diye kekeledi. Giovanni birden sandalyesinden fırladı ve kollarını yazılım mühendisinin boynuna doladı, bu neşeli kucaklamayla David'i tamamen hazırlıksız yakalamıştı. David'in tek yapabildiği beceriksiz bir şekilde bu sarılmaya karşılık vermekti. Giovanni yüzünden yaşlar akarken David'i yanağından öptü.

"Tamam! Bu kadar yeterli!" dedi David.

"Canım evladım," dedi Giovanni burnunu çekerek, "Ne yaptığınız hakkında bir fikriniz var mı? Ne yarattığınızı biliyor musunuz?" Rahip kucaklamayı bırakıp arkasına yaslandı ve David'i iki omuzundan tuttu. "Siz yolu tamamladınız. Bunu mümkün kıldınız. Bana bunun olacağını söylediler ama açıkçası buna inanmadım. Dokuz yılın yarısından fazla bir süre boyunca bu şifreleme

için dünyadaki en iyi bilim insanlarını görevlendirdim ve hiç kimse bunun yakınına bile gelemedi. Neredeyse hepsi o diskte veri olmadığını söyledi. Derneğin başarmamıza yardım ettiği şeyleri düşününce, bunun doğru olamayacağını biliyordum. Siz bize bir şans verdiniz."

"Sizde bir disk var mı?" diye sordu Shaun, birdenbire tüm bunların bir tuzak olmasının gerçek bir olasılık olduğunu fark ederek.

"Disk var mı?" diye tekrarladı Vincenso Giovanni, dönüp ona bakarak. "Bay Strickland, bunların üretilmesinden sorumlu adam benim."

Shaun'ın gözbebekleri, içlerine daha fazla ışık almak için irileşti. Az önce duyduklarını hazmetmeye çalışırken bedeninin verebildiği tek yanıt buydu. Ancak daha ilk sorusunu soramadan David kendi soru yağmurunu başlattı.

"Bunları siz mi yapıyorsunuz? Nasıl oluyor da hem bunları yapıp hem de içlerinde ne olduğunu bilmiyorsunuz? Bunları nerede yapıyorsunuz? Bunu kimler biliyor? Sorumlu kişi kim? Bunları kim icat etti?"

Yüzü hâlâ neşeyle parlayan Giovanni elini kaldırdı. "Teker teker evlat. Teker teker. Nasıl olduğu önemli değil, çünkü; bugün burada bize verdiğiniz şey bunun neden olduğunu görmemizi sağladı!" Giovanni sandalyesinde arkaya yaslanıp derin bir nefes aldı.

"Size söylediğim gibi, huzur içinde yatsın, Papa'nın adına bu projenin organizasyonu ve yürütülmesinde çok sorumluluğum vardı. Görevleri belirledim, pek çoğu katılanlar için görünüşte rastgeleydi ve operasyonun bileşenlerini bir araya getirdim –yani, Vatikan'ın amaçlarına uygun olarak.

"Disklerin üretimi, Suriye'deki bir şirkete, gereken materyal-

lere şüphe uyandırmadan erişebilen küçük bir gruba yaptırıldı. Onlara, yeni tür bir sabit disk; cep telefonlarında kullanılacak bir optik ortam geliştirmeye çalıştığımızı söyledim. Mükemmel bir iş çıkardılar ve soru sormadılar, kendilerine bu kadar çok para ödememizin ve bu işi bitirdikten sonra emekli olmalarının nedeni de bu."

"Tamam, ama bu şeyleri nasıl oluşturacaklarını nereden biliyorlardı?" diye sordu David. "Yani, veriler bu disklerde tamamen yeni bir yolla şifrelenmiş. Bu, tam moleküler yapıdan başka herhangi bir bileşende depolanabilecek bir şey değil. Tarifi nereden aldınız?"

"Tarif?" diye sordu istihbarat subayı, tam anlamadığı için.

"Tarifname? Şartname?"

"Ah, evet o... Tüm teknoloji dernek tarafından sağlandı. Onlar bana planları gönderdiler ve ben de bunları o adamlara devrettim. Hepsi bu kadardı, nasıl diyorsunuz siz? Kargacık burgacık yazılar? Evet, benim için hepsi böyle kargacık burgacık yazılmış şeylerdi. Hiç kimsenin tüm tabloyu anlayabilecek kadar bilgi sahibi olmadığından emin olmak için bilgiyi sunma konusunda çok gizemlilerdi."

Tüm öğleden sonra sormak için yanıp tutuştuğu soruları sorma sırası Shaun'daydı.

"Dernek? Bu dernek tam olarak kim?" diye sordu, doğrudan Giovanni'nin gözlerine bakarak.

"Kimler mi? Evet. Bu benim de bilmek istediğim bir şey. 'Dünya Tarihi Doğruluk Derneği'. Bu, benim için bir isimden fazlası değil. Tek bildiğim bu derneğin... Aslında, onlar tüm bu meseledeki denetleyici el gibi görünüyorlar. Sınırsız fonlar, eşsiz teknoloji. Tüm bunları onlar başlattılar, gerçi neden böyle yaptılar bilmiyorum, belki gerçekten de doğru bir tarihi kayıt istemiş olmaları hariç."

"Tüm bunlara yetki veren kişinin II. Nicholas olduğunu sanıyordum?" diyerek araya girdi Shaun.

"Ah, evet, aslında..." İtalyan elini salladı. "Bu bakış açınıza göre değişir, öyle değil mi? Bana bizzat gelen, huzur içinde yatsın, Papa'ydı ama iletişime geçtiğim kişi aracılığıyla anlamaya başladım ki ipleri elinde tutan dernek. Talimatları verenler onlar; ben sadece işleri gerçekleştirmek için elimin altındaki kaynakları kullanıyorum. Hiç kimse Papa'dan daha fazla destek toplayamaz ve bence dernek bir şekilde onu bu işe dâhil olmaya ikna etti. Papa, siz Amerikalılar'ın dediği gibi, onların 'melek yatırımcısıydı(*)."

"O zaman nerede bunlar? Bu dernek nerede? Onlarla nasıl temasa geçebilirim?"

"Gerçekten de nasıl?" Giovanni karnını tutarak güldü. "Dernekle ilgilenene kadar, Vatikan'ın dünyadaki belki de en profesyonel, en zengin kaynaklı ve gizli istihbarat işleyişine sahip olduğunu söyleyebilirdim. Ama şimdi... Yani... Hâlâ dernek hakkında bir şey bilmiyorum. Tek bulabildiğim bir video dükkânının telesekreterine yönlendirilmiş bir telefon numarası. Bu elbette bir kılıf ama dernek iletişime geçmek istediğinde geçiyor. Ben sadece onların kıdemsiz ajanlarından biriyle görüştüm ve o da bana mesajları sessiz bir şekilde iletmekten başka bir şey yapmıyor. Onun izini sürmeyi denedim ama asla başarılı olamadım. Dernek bizimkinden çok daha büyük bir teknolojiye sahip gibi görünüyor. Aslında, Tesis'in inşaatına izin veren şey bir gün elime geçen bir detaylı plandı."

Shaun ve David bunu günlükten hatırladıkları için kelimenin geçmesiyle dikkat kesildiler. Shaun'ın gözleri dalgın bir şekilde

---

(*) Melek yatırımcı. Kendi varlıklarını ya da deneyimlerini başlangıç veya büyüme aşamasındaki şirketlere aktaran yatırımcı. (ç.n.)

kemerine sıkıştırdığı ve ağırlığının birkaç kilo daha fazla görünmesine neden olan günlüğün bulunduğu karnına kaydı.

"O zaman Lauren'ın ölümünden sorumlu olanlar dernek?" diye sordu Shaun, bakışlarını tekrar Giovanni'ye odaklayarak. Yaşlı İtalyan derin bir nefes alıp iç çekti.

"Ben... Ben bilmiyorum. Eğer size karşı dürüst olmam gerekirse bilmiyorum; gerçi sanmıyorum, ama bu ihtimali göz ardı da edemezdim. Benim deneyimlerime göre derneğin bir masumu öldürebileceğini gösteren hiçbir şey yok. Sanırım belki de sizi ve eşinizi kovaladıklarını söylediğiniz bu insanlar başka bir yerdendiler."

"Onları sizin göndermediğinizi nereden bileyim?" diye sordu Shaun, suçlayan bir ses tonuyla.

"Bilemezsiniz. Bunu bilemezsiniz. Elinizdeki tek şey benim sözüm ve eğer sizi öldürmek istemiş olsaydım bunu şimdiye kadar yüz kere gerçekleştirmiş olacağım gerçeği. Bay Strickland, benim dünyamda güven çok önemli bir şeydir. Birinin güvenini kazanmak, nihai mükâfattır. Bu asla emin olamayacağınız bir şeydir ama çok sıklıkla bunu kabul etmekten başka seçeneğiniz yoktur. Benim hayatım biraz da bunun etrafında dönüyor, inanç denen küçük bir şeyin. Eşinizi benim öldürmediğimi ve bunu kimin yaptığını bilmediğimi söylediğimde bana güvenmek zorundasınız."

Shaun bakışlarını bir an daha rahibin üstünde gezdirdi, sonra kafasını çevirdi. "Peki."

"Dernek bu projeye Vatikan'ın olduğundan daha uzun yıllardır dâhil. Bana geldiğinde Papa'dan oldukça net talimatlar aldım ama–"

"Huzur içinde yatsın." diyerek araya girdi David.

"Evet," dedi Giovanni gülümseyerek, "aynen. Başarmaya

çalıştığımız şeyi öğrendiğimde bundan daha değerli bir şey olmadığının farkına vardım. Ve şimdi, en sonunda, sizin sayenizde, tüm bu yaygaranın ne yüzünden olduğunu görebileceğiz." Giovanni'nin gözlerinden yaşlar aktı akacaktı. "Şimdi tek ihtiyacımız olan diski bulmak! Ve Le Clerque'den önce. Onun amaçları, daha önce de bahsettiğim gibi, beni rahatlatmıyor."

"O zaman bunun var olduğundan eminsiniz?" diye sordu David.

"Ah, sevgili evlat, yine inançtan bahsediyoruz ama var olduğuna inanıyorum." diye cevap verdi Giovanni. Son derece sessiz ve acı çekiyormuş gibi görünen Shaun'ı seyretti. "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu alçak sesle.

Shaun sanki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi başını yavaşça sağa sola sallamaya başladı. En sonunda konuştu. "Özür dilerim Peder, sadece... Ben sizin inandığınız gibi inanmıyorum. Ben sadece İsa'ya, Tanrı'ya, o şeylerin hiçbirine inanmıyorum. Bunun sizin hayatınızın tümü ve her şey demek olduğunu biliyorum ama ben bu kadar gaddar olabilecek, bu kadar kötü şeyin olmasına izin verebilecek bir Tanrı'ya inanmıyorum. Bunu anlayamıyorum yani."

Giovanni başını yavaşça salladı, sanki daha önce binlerce kez duyduğu bir savı kabul ediyormuş gibi. Meseleyi zorlamamak gerektiğini biliyordu.

"Ne söylediğinizi anlıyorum." dedi. "Ben de Yüce Tanrı'nın işlerini her zaman anlamıyorum ama sınırlamanın benden kaynaklandığını biliyorum. Bir köpeğin, yiyecek parası kazanmak için çalışması gereken sahibinin her gün nereye ve neden gittiğini anlamadığı gibi onu anlamayan da benim. Anlayış değişir. Bilgi değişir ama her şey olduğu gibidir. Dünya her zaman yuvarlaktı ama insanlar onun yuvarlak olduğunu iddia ettiği için öldürüldü çünkü diğerleri anlamadılar. Değişen şey anlayıştır, nesnenin

kendisi değil. Bunu sizin için cevaplayamam; bu benim haddime düşmez. Her birimiz kendi sonuçlarına kendisi varmalı."

Bu Shaun'ı daha iyi hissettirmedi. Lauren ölmüştü ve tek nedeni ortak bir batıl inançtı. Shaun bunu kabul edemiyordu. Bunu kabul etmeyecekti. O anda Giovanni'den nefret etti. Onun gibi herkesten nefret etti. O sahte vakarlı, bilmiş gülümsemeleri; nazik, halden anlarmış gibi baş sallamaları; onların hepsinden, dinlerin hepsinden, bunlara inananların hepsinden nefret etti. Onların yüzünden yalnızdı ve Lauren ölmüştü. Eğer bir Tanrı varsa neden Shaun için bir kereliğine bir şeyler yapmamıştı? Neden Lauren'ı geri getirmemişti ve...

"Olaylar her zaman göründükleri gibi değildir." Giovanni hâlâ konuşuyordu. "Diskleri yüzyıllarca dayanacakları ve keşfedilmeden kalacakları belli yerlere yerleştirilecek şekilde ayarladık. Dernek bu yerleri seçti ama İsa röportajı için, Efendimizin diski için, bir harita olacağı söylendi."

Shaun oturduğu yere iyice çöktü. Tüm bunlardan bıkmıştı. Kaçmaktan bıkmıştı, stresten bıkmıştı ve karısını özlüyordu – gece sohbetlerini, o sakince uykuya dalarken elinde onun elini hissetmesini. Bu, vücudundaki bir yara gibi canını yakıyordu. Masonville Lisesi'nin düşüncesi bile biraz rahatlama sağlıyordu. Şu anda orası ne kadar da uzakta geliyordu.

Yine de, Tanrı'ya, imana ve dine inanmasa bile, inanan milyonlarca kişi vardı ve bu yüzden otobanda ve motelde gördüğü gibi bundan dolayı birilerini öldürecek bir sürü insan olduğunu biliyordu.

"Beyler," dedi Giovanni bir süre sonra saatine bakarak, "saat üçte Papa'yla bir randevum var ve acele etmeliyim." Parmaklarını burnundan aşağı indirerek yüzünü sıvazladı. "Ama saat dörtte işim biter. Umarım sizi o zaman tekrar ziyaret edebilirim?"

Shaun evet anlamında başını salladı ve David Noel sabahı, hediyelerini açmasına izin verilmeden önce kiliseden eve dönene kadar beklemek zorunda kalan bir çocuk gibi arkasına yaslandı.

"Geri döndüğümde yanımda sizi ilgilendireceğinden emin olduğum bazı şeyler de getireceğim." dedi rahip ayağa kalkıp kapıya yürürken. Döndü ve iki adamı da omuzlarından tutup iki yanaklarından öptü. Sonra durdu ve kapı eşiğinde dikildi.

"Birimi şimdi Papa'yla yapacağım görüşmeye götüremem herhalde?" diye sordu. David şaşırdı ama Shaun o daha bir cevap verme şansı bulamadan konuştu.

"Üzgünüm peder, birim her zaman bizimle kalıyor. Anlayacağınızdan eminim."

"Evet... Evet, anlıyorum." diyerek iç çekti İtalyan ve başını salladı. "Ve siz de bunu sormak zorunda olduğumu anlıyorsunuz."

"Anlıyoruz. O zaman saat dördü geçtikten hemen sonra sizi burada göreceğiz?"

"Evet, saat dörtte beyler."

Bunu söyledikten sonra Vincenso Giovanni, dünyanın en önde gelen gizli istihbarat teşkilatlarından birinin sorumlusu olan adam, döndü ve uzun otel koridorunda yürümeye başladı. Shaun kapıyı kapattı.

Bir süre iki adam da konuşmadı. Sonra iç çekerek oturdular, her biri düşünceleriyle baş başaydı. Epey zaman geçti ve Shaun giderek daha da gerildi ama ilk konuşan David oldu.

"Ona günlükten bahsetmedin." diye başladı söze.

"Buradan çıkmak zorundayız." diye cevap verdi Shaun.

"Çıkmak? Ne demek istiyorsun? Adam buraya geri gelecek." diye karşılık verdi David.

"Bu odadan çıkmak zorundayız. Bu meseleyle alakalı kötü bir his var içimde. Arkadaşımızın göründüğü kişi olduğundan emin

değilim; bize söylemediği bir şey var. Papa'yla buluşacağını söylediğinde parmağını burnuna nasıl sürttüğünü gördün mü? Bu, yalan söylediği anlamına geliyor."

"Bunu nasıl anladın?"

"Ben çok televizyon seyrederim. Hadi ama David, bu odadan çıkalım, tek istediğim bu. Ona bizi nerede bulacağını söyleyebiliriz. Sadece içimde bu meselenin düşündüğümüzden çok daha büyük olduğuna dair bir his var."

"Aslında, zaman makineleri, Napolyon ve İsa'yla röportajlar –bu şimdiye kadar olan neredeyse en büyük şey." dedi David.

"Evet ama bu odada güvende olduğumuzu–"

Büyük bir patlama Shaun'ın cümlesini yarıda kesti ve iki adam içgüdüsel olarak yere eğildiler. Odaya cam kırıkları doluştu.

"Otelin park yerinden geldi!" dedi David, tuzla buz olmuş pencereye koşarken. Üçüncü kattaki pencerelerinden, bir zamanlar beyaz olan Alfa Romeo'nun havaya alevler püskürttüğü yerdeki siyah dumanlara baktı. Shaun da yanına gelince Giovanni'nin bedeninin kabarcıklarla ve ateşle kaplı kıvranan bir kütle şeklinde arabadan asfalta can çekişerek yuvarlanmasını dehşetle seyrettiler.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Shaun, sonra kapıya koştu. David gözlükleri aceleyle oynatıcıdaki yerine yerleştirdi, sonra çanta elinde onu takip etti.

David yanan arabanın yanına vardığında sirenler çoktan ötüyordu. Shaun biçimi bozulmuş ama hâlâ nefes alıp veren Giovanni'nin yanına çömeldi. Giysilerinden hâlâ duman tütüyordu ve açık yaraya dönüşmüş kırmızı tenindeki patlamış kabarcıklardan sıvılar akıyordu. Adam hiç ses çıkarmadı. Acısı kesindi, hava her hareketinde ona acı veriyor gibiydi. Shaun onu rahatlatmaya, sakinleştirmeye çalıştı ama inanılmaz derece çaresiz hissetti.

Bir ambulans köşeden çığlık çığlığa dönüp gelirken ve etraftaki kalabalık iki yana çekilirken David seyretti. Ölmekte olan adam aşırı bir irade ve güç kabarmasıyla Shaun'ı yakasından tutup kendine doğru çekti. David artan kalabalığı aşıp alevler içindeki enkaza doğru gitmekte güçlük çekiyor ama yaşlı adamın Shaun'a bir şeyler söylemeye çalıştığını görebiliyordu. Shaun yanan arabadan uzaklaştırıldıktan sadece birkaç saniye sonra Cizvit rahibi özel bir plastik örtüyle sarıldı ve ambulansın arkasına taşındı.

Shaun en sonunda David'in yanına geldiğinde gözlerinde sert ve kavgacı bir ifade vardı.

"Ne dedi?" diye sordu David. Shaun bir an cevap veremedi.

"Roma'dan ayrılmalıyız." dedi ve yürüdü.

***

"Günlüğü biliyordu." dedi Shaun, yakınlardaki koltuklarda konuşmalarına kulak misafiri olabilecek hiç kimsenin olmadığından emin olunca. Bu kez, kısa zaman önce dolan banka hesabı sayesinde birinci mevkiden bilet almıştı. Takip edildiklerini biliyordu –Giovanni'ye saldıran her kimse zaman kaybetmeyecekti. Shaun ve David sadece gidecekleri yere karar vermemiş olmalarının hareketlerinin kolayca tahmin edilemeyeceği anlamına geldiğini umuyorlardı.

"Ona günlükten bahsettin mi?" diye sordu David.

"Hayır, ona söylemedim. Kendisi biliyordu. Orada uzanırken beni kendine doğru çekti ve şöyle dedi: 'Oku. Sonuna kadar oku.' İkimiz de neyden bahsettiğini anladık."

"O zaman sakıncası yoksa neden tüm Avrupa ve Orta Doğu'ya on açık bilet aldığını söyleyebilir misin?" diye devam etti David.

"Çünkü yapacağımız şey tam olarak bu. Hareket etmemiz gerek ama nereye gitmemiz gerektiğini tahmin etmek mümkün değil. Yani, bu Dünya Tarihi Doğruluk Derneği ya da bu gizemli

Tesis'in nerede olduğunu arayıp bulana kadar." Shaun günlüğü eline alıp üstündeki deri şeridi açtı ve ikisinin önünde olacak şekilde tepsi masanın üstüne koydu. "Cevaplar burada, eminim. Giovanni bunun bizde olduğunu biliyordu ama tek kelime etmedi. Bu sana ne anlatıyor?"

David ona boş boş baktı.

"Bilmemizi istemedi." diye cevap verdi Shaun kendi kendine. "Muhtemelen, eğer günlük hakkında bilgisi olduğunu bilirsek bunun pazarlığımız konusunda sorunlara neden olacağını zannetti. Lauren'ın bu günlüğü arayan insanlar tarafından öldürüldüğünü biliyordu. Muhtemelen onların kim olduğuna dair kuşkuları vardı."

"Yani, Giovanni'nin seni takip eden insanlarla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum. Ama belki de bu iyi bir bağlantıdır. Sanırım o bize gerçekten de yardım etmek istiyordu ve onlar bunu öğrendiler. Şu anda bunu çözmenin tek yolu yazanların geri kalanını bitirmek. Belki haritayı buluruz. Yapacağımız bu küçük tur bize bunu yapma fırsatı verecek." Shaun kitabı açtı ve başını sayfalara gömdü. David kendi birinci mevki "çevre" paneline uzandı ve okuma ışığını açtı. Gözlerini bir an sımsıkı kapadı, sonra açtı ve önüne baktı.

BÖLÜM: 42

Güneye doğru bir hafta boyunca seyahat ettik. Miles'ın bir çocuktan daha büyük olmayan rehberi bizi Romalılar'ın arayacağı olası yerlerden uzakta tutuyordu. Malbool birkaç günden sonra artık aramayacaklarını düşünüyordu ama ben aksinden şüpheleniyordum.

Miles bize atlar ve yiyecek vermiş, bu arada da beni Royale'de dövüşürken gördükten bir sonraki gece bu saatte, bu yerde olması konusunda kendisine nasıl talimatlar verildiğini anlatmıştı. Bu onun için büyük bir zaferdi, görevi tamamlamak için bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra, olaylar tıpkı kendisine olacağı söylendiği gibi olduğu için.

Onu geride bırakıp ben ve rehberimiz kendi atlarımızla, Malbool ise uyuyan Mishca'yı önünde dengede tutmaya çalışarak kendi atıyla gecenin içinde yolumuza devam ederken içimde tuhaf bir kaçınılmazlık hissi taşıyordum. En sonunda bir tepenin üstüne gelip bir yükleme limanına baktığımızda rehberimiz konuştu.

"Burada sizi Kudüs'e götürebilecek bir ticaret gemisi var. Eğer sizden para isterlerse bununla ödeyin." dedi rehber, heybesinden geniş bir deri kese çıkarırken. Kesenin ipini çözdüm ve altınlar ayışığında parlarken neredeyse eyerimden düşecektim.

"Bu da nedir?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Efendim bu serveti uzun bir zamandır sizin için saklıyordu. Bunun sizin güvenli bir şekilde geçişinizi güvence altına alacağı-

nı söylüyor. Sizin dünyanın gidişatını değiştirecek bir görev üstünde olduğunuzu söylüyor."

Bu son birkaç gündür rehberimiz bize güvensizlik olarak algıladığım bir tavır sergilemişti ama şimdi bunun aslında gergin bir korku olduğunu fark ettim.

"Efendin bizle ilgili tam olarak ne dedi?" diye sordum.

Çocuğun kirpikleri biraz kıpraştı, sonra uzaklara baktı. "Sizin geleceğinizi söyledi. Hiç kimse ona inanmadı. Herkes onun yaşından dolayı delirdiğini düşündü ama o bunun bir kehanet olduğunu, sizin seçilmiş kişi olduğunuzu söyledi."

"Hah!" dedim gülerek. "Gerçekten de seçilmiş kişi!" Sonra gürültülü kahkahamın çocuğun özgüvenini artırmak adına hiçbir şey yapmadığını fark ederek durdum. Keseyi aldım ve rehberin yumuşak elini sıktım.

"Efendine onun dünyayı kurtarmaya yardımcı olduğunu söyle. Beni beklediği bunca yılın zaman kaybı olmadığını, onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı ve ömrü sona ermeden kendisine geri döneceğimi söyle."

Rehber olur anlamında başını salladı. "Geri dönmeniz gerektiğini söyledi zaten, çünkü size söyleyecek daha fazla şeyleri var. Tüccarın adı Zekeriya. Çoktan bir gemi kiraladı ve bugün sabahın ilk ışıklarıyla denize açılacak. Eğer geçen yıl gelmiş olsaydınız bir hafta bekleyecektiniz!"

"Zamanlama önemli şey, değil mi?" dedim, Mishca'yı uyandırması için Malbool'a işaret ederek. Çocuğun bu sıradışı olayları bu kadar kolay bir şekilde kabullenmeye gönüllü olması beni şaşırtıyordu. Çocuklar, öyle görünüyor ki, hâlâ her şeyi keşfediyorlar; bu yüzden dünyalarının sınırları çizili değil. Onlar hâlâ inanabiliyorlar.

Rehber atını döndürdü ve kuzeye doğru uzun geri dönüş yolculuğuna başladı. Malbool, Mishca ve ben tepenin başında ay ışığıyla aydınlanmış şekilde dikiliyor, denize bakıyorduk. Kudüs'ten önceki son sınıra.

***

"Zekariya'yı arıyoruz." dedim alçak sesle, sabah pazarında tezgâh kuran bir adama. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra başını olumsuz anlamda salladı. Son bir saattir hep aynı şey oluyordu ve ben gerilmeye başlıyordum. Hiç kimse kimden bahsettiğimizi bilmiyor gibiydi ve rıhtım boyunca bütün gemileri dolaşmıştık.

"Anlamadığım şey," dedi Shaun David'e fısıldayarak, uçağın geri kalanını uykudayken kendileri kitaba gömülmüş bir halde, "eğer bu görev bu kadar önemliyse, derneğin neden ona yardımcı olması için daha fazla kişiyi yollamadığı."

David başını kaldırıp Shaun'a baktı. Sayfayı çoktan bitirmişti ve sol eliyle bir kumaş peçeteyi buruşturmakla meşguldü. Shaun'ı bir saniye sessizce süzdü, sonra gözleriyle günlüğü işaret etti. Shaun okumaya devam etti.

"Graeme."

Ses arkamdan geldi. Dönüp bakınca bir zamanlar tanıdığım bir adamın samimi gözlerini gördüm, gerçi adam onu en son gördüğümden rahat bir on yaş daha yaşlı görünüyordu.

"Hamza?" dedim inanamayarak.

Benden daha kısa olan Ürdünlü, soyunun yanık tenine sahip adam da bana gülümsedi.

"Zekeriya." diyerek düzeltti beni Arap. "Ben artık İsrailliyim –bu günlerde bir Yahudi'nin ne olarak kabul edildiğini bilsen şaşarsın!" Yine o kocaman ve artık altın ve gri renklerdeki ufak keçisakalıyla abartılı görünen gülümsemesiyle güldü. Dişleri on

yıldır ihmal edildiklerini belli ediyorlar ama yine de her zamanki içtenlikleriyle ışık saçıyorlardı. Tesis'teyken Hamza, Ajan X2, en yakın arkadaşımdı. Ona sarılmadan edemedim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, şaşkın bir halde. Hamza hiçbir şey söylemedi ama kolunu uzattı. Küçük ama net bir şekilde görülebilen şey, KUS kelimesi şeklini almış bir yara iziydi.

"Anlamıyorum." dedim, başımı iki yana sallayarak. "Senin görevin kim?"

Hamza tekrar gülümsedi. "Sen."

Limanın hemen aşağısındaki orta karar bir gemiye işaret etti. "Gelin, önümüzde uzun bir yolculuk ve az bir zaman var. Tüm sorularınızı yolda sorabilirsiniz."

"Neden az zaman? Şimdiye kadar Romalılar'ın bizi aramayı bıraktıklarından oldukça eminim ve Delissio da öldü."

"Ah! O zaman birileri onu vurmuş?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Hamza sorumu duymazdan gelerek tekrar bana baktı, duyduğu endişeden dolayı alnı kırışmıştı. "Graeme, ben Romalılar'dan bahsetmiyorum. Ben görevinden bahsediyorum. Kudüs yolculuğu üç gün sürüyor ve bundan iki gece sonra Joshua Ben Jacob en saygıdeğer arkadaşlarının on ikisiyle akşam yemeğine oturup ekmeğini paylaşacak. Sonraki gün neler olacağını sana anlatmama gerek yok. Acele etmeliyiz."

Shaun sayfayı çevirecek oldu ama David elini indirdi. "Bana her şeyi anlatıyor.musun?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun? Her şeyi anlatabildiğim tek insan sensin."

"Bana karşı samimi ol, hadi ama. Bunu çoktan okudun mu yoksa?"

"David, ne? Okumadığımı biliyorsun."

"Yani, neler olacağıyla ilgili bir sürü şey biliyor gibisin de: sırtından ok yemeler, antibiyotikler, ona yardım edecek daha fazla insan gönderilmesi. Sen tam söyledikten sonra bunlar oluyor. Burada dolandırılmak istemiyorum. Eğer birimin peşindeysen söyle gitsin; tüm bu kandırmacadan bıktım artık."

"Eğer neler olacağını bilsem sana söyler miydim? Sana sürekli yorum yapar mıydım? Cidden. Çok büyük bir şeyin ortasında olduğumuzu ve ikimizde de diğer herkesin istediği bir şey olduğunu biliyoruz –bu günlük ve senin video cihazın. Lauren'ın bunun yüzünden öldüğünü biliyorum ve bunun boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Senin oynatıcını istemiyorum."

David elini kitaptan yavaşça çekti ve iki adam birbirlerine dikkatle baktılar. David sözü aldı. "Bak, dürüst olmak gerekirse bu çok sinir bozucu. Kusura bakma arkadaşım ama babaannem senden daha hızlı okuyor. Neden sen biraz ilerlemiyorsun? Sonra ben sana yetişirim."

Shaun anlamadı. "Ne? Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum ama yapmam gereken bir şey var. Bunu bir süre önce yapmalıydım." Bunu söyledikten sonra David bir tükenmez kalem ve havayolları şirketinin bedava dağıttığı defteri çıkardı ve yazmaya başladı. Birkaç saniye sonra tekrar Shaun'a baktı. "Cidden, sen devam et, ben yetişirim."

Shaun omuzlarını silkti ve Kudüs'e giden gemideki Graeme Fontéyne'e geri döndü.

BÖLÜM: 43

Yolculuğun ilk iki günü Malbool'u deniz tutması ve Mishca'nın gemi direğine tırmanmayı öğrenirken duyduğu heyecan hariç olaysız geçti. Denizler sakindi ve mürettebat, yani dört kişi, üzerlerine düşeni yapıp bizi rahat bırakmaktan memnun görünüyorlardı. Geminin ismi Denizin Mücevheri idi ve Kudüs'e, çoğunluğu ipek ve silahlar olan çok çeşitli mallar taşıyordu. Koyu bir muhabbete düşmüştük ve en sonunda tanıdık ve dost bir yüzle birlikte olmanın tadını çıkarıyordum.

"Demek tüm bu zaman boyunca senin görevin beni limandan almaktı?" diye sordum.

"Aslında, elbette birkaç ek görev verildi. Esseniler'den bir deste el yazması aldım ve bunları Ölü Deniz yakınlarında bir yere sakladım ama temel olarak zaman geçirmek için tek yaptığım buydu. Birkaç yıl daha bekleyecektim –beni umduğumdan biraz daha erken gönderdiler."

"Peki, kolundaki işaret?" diye üsteledim.

"Evet, tuhaftır, tam geçmişe dönmek üzereyken, abartısız söylüyorum, taşıyıcı platformun üstünde çıplak bir şekilde dikilirken profesör bizzat yanıma yaklaştı ve bana bir kapsül uzatıp bunu yutmamı söyledi. Bana röportajını yapmalısın yoksa milyonlarca kişi ölecek dedi. Bunu yaptığımdan emin olmalıydım. Sonra muhafızlar gelip kolumu tuttular ve beni kestiler. Buna inanabiliyor musun? Beni oracıkta, platformun üstünde kestiler. Sanırım bura-

ya geldiğimde acının taze olmasını istediler, çünkü geldiğimde... Şey, bunun nasıl hissettirdiğini bildiğinden eminim."

"Milyonlarca kişi ölecek mi?"

Hamza ellerini uzatıp omuzlarını silkti.

"Yani, yaptığın ilk şey kanayan koluna bakıp KUS yazısını görmek oldu?"

"Kesinlikle ilk şey. Elbette sanırım içimizden en son gönderilenimiz bendim, sen gittikten üç yıl sonra! Ah, yaptıkları şeyi neden yaptıklarını kim söyleyebilir ki? Her birimiz sadece kendi üstümüze düşen görevimizi biliyoruz, öyle değil mi?

"Peki, varınca ne yaptın?" diye sordum.

"Aslında, senin ve diğer birinci dereceden ajanların aksine bende implant yok. Elimdeki tek şey kolumdaki bu büyük acı ve kusmamı söyleyen bir talimattı. Gerçekten tuhaf, sanki her şeyi unutacağını biliyorlardı ama bundan hiç bahsedilmedi. Bunu sana söylemişler miydi?"

"Hayır. Hayır, bir aydan fazla bir süre devam ettim ve hiçbir fikrim yoktu. Bir dövüşte kesildim ve bacağımın içindeki kameraya giden ipliği buldum. Yoksa asla bilemezdim."

"Hımm, tuhaf. Eğer bunun unutmana neden olacağını biliyorlarsa aynı şeyi neden herkese yapmadılar, bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ama başka bir sorunumuz var." dedim sonra ona.

"Ah, gerçekten mi? Limana demir attığımızda senin görevini tamamlaman için çoktan geç kalmış olabileceğimiz gerçeği dışında bir şey mi?" Hamza ufak kamarasında arkasına yaslandı. Bu ticaret gemileri rahatlık için tasarlanmamışlardı.

"Delissio. Bana söylediği bir şey. Sanırım Kudüs'te başka bir ajan daha var."

"Ah, şey, evet orada olacaktı, öyle değil mi? Her görev için iki ajan falan –senin eşin orada olacaktı."

"Evet, ama Delissio projenin bir parçası değildi. Yani parçasıydı ama onun yapacağı başka bir iş vardı. Barishnikov'un Kudüs'te olduğunu ve İsa'yı öldüreceğini söyledi."

"Ne?" Hamza doğruldu.

"Barishnikov'un niyetini keşfetmiş olduğumu ve Rus'un Delissio'nun dâhil olmasıyla ilgili sırrı açıkladığını ve bu yüzden Roma'da olduğumu sandı. Onu durdurmak için orada olduğumu sandı. Barishnikov'u öldürdüğümü sanmış olmalı, bu yüzden kendi deyimiyle 'işi bitirmek' için Kudüs'e tekrar ajanlar yolladı."

"Delissio nereden biliyordu? Gerçekten de birilerinin casusu muydu? Ve öyleyse o zaman kimin? İsa'nın vaktinden önce öldürülmesini kim ister ki? Ve nasıl olur da Tesis'e sızmış olabilirler? Orası bir Müttefikler savaşının ortasında, Afgan mağaralarında; öyle tesadüfen bulabileceğin bir yer değil ki."

David!" diye bağırdı Shaun, mühendisi kolundan kavrayarak. Uçak kabininin her tarafından diğer yolcuların onun bu taşkınlığını ne kadar az takdir ettiklerini gösteren homurtular yükseldi. Shaun koltuğunda iyice büzüldü ama yeni arkadaşını kuvvetle sarstı. David sayfaları notlar, grafikler ve kodlarla doldurduğu yerden başını kaldırıp baktı.

"Ne? Arkadaşım, burada gerçekten de havaya girdiğimi biliyorsun, bu düşünce zincirini kırmak zor."

"Afganistan'da." diye fısıldadı Shaun heyecanla.

"Ne?"

"Tesis. Tesis Afganistan'daki mağaralarda!"

"Bunu günlük söylüyor?"

"Bunu günlük söylüyor. Oraya gitmemiz gerek."

"Tamam, tamam. Bilmiyorsundur diye söylüyorum, Birleşik

Devletler orada büyük bir askeri operasyon yürütüyor. Bunun 'Haydi oraya gidelim.' kadar kolay olacağını sanmıyorum."

Shaun ilk kez David'in kâğıda aktardığı bilgi yığınlarına baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ah, şartnameyi yazıyorum. Bu lanet disk üstünde yıllarca çalıştım ve neredeyse araştırmalarımın hepsi Newcom'dan ayrıldığımda uçup gitti. Gerisi İspanya'daki dairemdeydi ve onların da hepsini senle buluşmadan önce sıfırladım. Bunu nasıl oynatacaklarını bilmeden video verisini kodlayan bir kayıt cihazını nasıl yaratabildiklerini anlamaya çalışıyorum."

David başını kaldırıp Shaun'a baktı. Bazen bunun internette makalelerini okuduğu, şimdiye kadar rastladığı en dâhice çalışmaların sahibi olan adam olduğunu unutuyordu. İnsanlara aptallarmış gibi davranmaya o kadar alışmıştı ki karşısına Shaun'ın sahip olduğu zekâda biri çıktığında onun, anlattıklarını gerçekten anlayabileceğini unutuyordu.

"Bak arkadaşım, sen sadece oku. Şimdilik bunu kendine sakla, ben sana yetişirim ama zamanım varken bunları not etmek zorundayım."

Shaun tamam anlamında başını salladı.

Orası bir Müttefikler savaşının ortasında, Afgan mağaralarında; öyle tesadüfen bulabileceğin bir yer değil ki. Bunun programa dâhil birisi olması gerekir, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğimiz Barishnikov iki bin yıl sonra doğacağından habersiz bir şekilde hâlâ mutluluk içinde yaşıyor olabilir. Delissio ancak beni görünce kim olduğunu hatırladığını söyledi –ve bu onun Roma'ya varmasından yirmi beş yıl sonraydı. Beni görmesi hatırlamasına neden oldu. Ya Barishnikov görevini hatırlamıyorsa? Delissio hatırlayınca kendi adamlarını işi doğru düzgün halletmeleri için Kudüs'e gönderdi. Şu anda önle-

meye çalıştığım şeyin ta kendisine neden olmuş olabilirim." Bu düşünce beni adeta çarptı.

"Mümkün." dedi Hamza, tekrar ranzasına gömülürken. "Bu, tarihi tahmin edilemeyecek şekilde değiştirebilir; zamanlar arasında dalgalanacak ve sayısız kollara sahip etkiler yaratabilir. Eğer çarmıha gerilme olmasaydı Hıristiyanlık olmazdı, en azından bizim bildiğimiz şekliyle. Milyonlarca insan asla doğmazdı." Hamza'nın gözleri, olasılıklar ve sonuçlar zihnine sızarken uzaklara daldı.

"Senin görevine gerek kalmazdı. Tüm Tesis var olmayabilirdi ve sen ve ben asla geçmişe gönderilmeyebilirdik."

"Ama buradayız." diyerek itiraz ettim.

"Şimdi buradayız. Ama gerçekleştiğini bildiğimiz şeyleri değiştirirsek neler olacağını kim söyleyebilir ki? Geldiğimiz dünya hiç var olmayabilir. Graeme, bunun olmasına izin veremeyiz. Eğer şu anda tek bir şey bile değiştirilirse tarihin akışı değişir ve biz var olmayabiliriz! Ve dediğim gibi röportajını yapmak zorundasın."

Tesis'teki eğitimimiz sırasında bize sürekli öğretilmeye çalışan şey Bilgi Kuralıydı: bilgi mutlaktır; eğer gerçekleştiğini bildiğimiz bir şey varsa o zaman buna müdahale etmemeliyiz. Bu yine de bana bu zaman dönemine ait bilinen çok az şey olmasından dolayı bir sürü özgürlük sağlıyordu ve bu felsefeyle çalışmak bana öyle bir öğretilmişti ki bir şeyin gerçekleşmeyeceğini kesinlikle biliyorsam o zaman benim burada bunu yapıyor olmam gerçekleştiği anlamına geliyordu. Elbette sen tüm bunları benden daha iyi bileceksin.

Shaun son satırı tekrar okudu. "Elbette sen tüm bunları benden daha iyi bileceksin."

Kime konuşuyordu? Şaşkın bir şekilde devam etti.

BÖLÜM: 44

Olay gerçekleştiğinde yolculuğumuzda yarım gün bile geçmemişti herhalde. Pruvanın sol tarafında bize doğru yaklaşan bir gemiye karşı bizi uyaran Mishca oldu. Mürettebattaki yirmili yaşlarında bile olmayan, cılız, ufak tefek gençlerden biri Mishca'nın neden bağırdığını kontrol etmek için derhal gemi direğini ayarladı. Telaffuz ettiği sözcük, mürettebatı kendinden geçirdi. "Yağmacılar!" diye bağırdı genç.

Gemide aniden bir panik oldu. Hamza kamarasından çıkıp güverteye koşturdu.

"Bu da ne?" diye bağırdım aşağıdan.

"Deniz yağmacıları. Korsanlar. Ticaret kanalları boyunca gemilere saldırarak avlanıyorlar artık. Para istiyorlar ve hepimizi bunun için öldürecekler."

"Korsanlar?" diye tekrarladım. "Korsanlar tarafından saldırıya mı uğruyoruz?" Durum bu kadar ciddi olmasa gülecektim.

"Bu gemiyi savunabilir miyiz? Onları geride bırakabilir miyiz?" diye sordum, kendim de görmek için güverteye çıkarken.

Neredeyse elli yaşında ve iri yarı bir adam olan gemi kaptanı aşağı geldi ve mürettebatına İbranice bağırarak bir şeyler söyledi. Geminin sol tarafına bakmak için bir an durdu.

"Mücadele etmeden bizi yakalayamayacaklar!" diye kükredi deneyimli denizci, ağır adımlarla yanımdan geçerken.

Mücevher'in tek direği direğin tepesinden geminin pruvasına

kadar giden bir çizgi olan ıstralya tarafından sıkıca yerinde tutuluyordu. Yelkenler fora giderken ıstralya gıcırdıyordu. Mishca geminin ön tarafına koştu; Malbool ise kıç tarafına yakın oturuyor, güvertedeki ahşap fıçılar kendisi mide bulantısıyla mücadele ederken tutunacak bir şey görevi görüyordu.

"Ne yapacak?" diye sordum bizi takip edenlerin önünde ikiye ayrılan köpüklü sulara bakan Hamza'ya.

"Kaptan rüzgâra karşı gidecek. Onlar bizi kovalayacak ve yakalayacaklar da –onlar bizden çok daha rahat manevra yapabilir durumdalar."

"Şey, yani, kendimizi yakalatmanın mantığı ne?" diye sordum, taktiği anlamadığım için.

"Mantığı," dedi, becerikli mürettebatın çalışmasını seyrederken, "şu anda onları geçmeye çalışırsak bizi durduracakları. Eğer rüzgâra karşı giderek onlardan uzaklaşırsak onlar da gemiyi çevirip rotayı değiştirecek ve bizi takip edecekler. Bu şekilde bizi yakalamaları bir saatlerini falan alacaktır."

"Hâlâ anlamıyorum." diyerek itiraf ettim.

"Pekâlâ, biz çok daha hafifiz. Bizim gemimiz neredeyse onlarınkiyle aynı boyutlarda ve çok az yükümüz var. Önümüzü kesmek için çok yakınımıza geldiklerinde kaptanımız geminin yönünü değiştirecek ve yelkenleri açıp rüzgârı doğrudan arkasına alarak ilerleyecek. Onlardan hızla uzaklaşacağız ve rüzgârı arkamıza alınca bizi asla yakalayamayacaklar." Sesi bu kovalamaca olasılığından neredeyse heyecanlanmış gibi çıkıyordu. "Bu şekilde rüzgârı arkalarına alarak yaklaşmalarının nedeni de bu. Gemileri korkutup rüzgârı arkalarına alarak kaçmaları için korkutuyorlar ama büyük yağmacı gemisi hafif sığ bir açıyla yollarını kesiyor ve onları yakalıyor."

Gemi tehlikeli bir şekilde yan yattığında öne doğru savruldum

ve kutular ve mürettebat güvertenin diğer tarafına kaydı. Geminin ön tarafından Mishca'nın gemi başı süsüne tutunurken neşeyle cıyakladığını duydum. İnanılmazdı! Ellerim ve dizlerimin üstünde durduğum yerden başımı kaldırdım ve Hamza'nın tekrar ayağa kalktığını gördüm. "Bunu ne zaman yapacağını bize söyleyemez mi?" dedim tükürükler saçarak.

"Tutunacak bir şeyler bulsan iyi edersin." diye cevap verdi. "Yaklaşık bir saat falan boyunca bu devam edecek."

"Yaptığı şey çok bariz değil mi?"

"Öyle olduğundan eminim."

"O zaman neden bizi takip ediyorlar?" diye sordum, gözlerimin önünde fark edilebilir şekilde büyüyor gibi görünen ve kötü hisler uyandıran geniş siluete bakarken.

"Başka ne seçenekleri var ki?" diye karşılık verdi Hamza. "Bizim arkamızdan gelmek zorundalar yoksa onlar rüzgâra karşı giderken gerçekten de aramızdaki mesafeyi iyice artırabiliriz. Kısa süre sonra birbirimizin yolundan zikzak çizerek geçiyor olacağız, bu yüzden umarım kaptanımız hattını yanlış hesaplamamıştır. Dönüp eski durumumuza gelmek tekrar güvenli olmadan önce birkaç kez birbirimizin yakınından geçeceğiz."

Arkama yaslanıp homurdandım, Hamza çok çabuk bir şekilde arayı kapatıyor gibi görünen gemiyi seyretmeye devam ederken ben de boştaki halatlardan birini koluma sardım. Malbool'un bu keskin dönüşlerle ciddi bir sorunu vardı ve şimdi suratı tuhaf bir griye dönmüştü. Diğer yandan Mishca etrafta koşturuyor ve durumun tehlikesini bilmesine rağmen neşeyle kıkırdıyordu.

Yağmacılar hızla arayı kapattılar ve bu geniş geminin suları nasıl yardığına şaştım kaldım. Mücevher tekrar yön değiştirdi ve rüzgâra karşı bir açı çizdi. Güverte sert bir şekilde yana eğilirken halat kolumu sıktı ve daha küçük eşyaların pek çoğu suya uçtu.

Gövde kendini düzeltti ve hepimiz öne doğru sendeledik. Takipçilerimizin gemisinin detayları görüş açısına girerken her dönüş aramızdaki mesafeyi azaltıyordu. Yine de devam ettik.

Mürettebattan birinin kaptana, "Arayı çok hızlı kapatıyorlar!" diye seslendiğini duydum. Yaşlı denizci bunu duymazdan geldi ve yan yatmaya hazırlandı. Bu hareket bizi üstümüze doğru gelen geminin yolundan çekecekti ve kaptan bunu biliyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı. Yine, suya doğu inerken hızlanan gemimize birden bire büyük bir ağırlık bağlanmış gibi hissettim. Deniz seviyesi sol tarafımızda iyice yükselirken bunu başaramayacağımız belli oldu. Yağmacıların gemisi düz bir hatta giderken Hamza ya da kaptanın inandığından daha hızlıydı. Gidebileceğimiz tek yönde ilerlerken gerçeklik kendini belli etmeye başladı: Bizi yakalayacaklardı.

"Yelkenler fora!" diye seslendi kaptan. Mürettebattan biri yolunda duran ipeklerin konduğu ahşap kutuların üstünden atlayarak güverte boyunca koştu. Geminin ön tarafına varınca ana yelkenin yaklaşık yarısı kadar olan bir yelkeni havaya gönderen bir halata asıldı. Yelken havayla dolarken ve bunu ana yelkene aktarırken etki birden görüldü: Mücevher öne doğru atıldı. Geminin arkasında, kalan iki tayfa yön vermeye yarayan kürekleri rüzgârın etkisine karşı tutmaya çabalıyordu.

Islak bir yolda aracın kontrolünü kaybeder gibi kaçınılmaza doğru kayarak ilerledik ve yaklaşırken, yağmacıların bizim yeni hızımızı dengelemek için halatlarını ayarladıklarını seyrettim. Bu geçişte bizim gemimize atlayacak kadar yakına gelemeyeceklerdi ama belki bir sonrakinde olabilirdi.

Havada ani rüzgârlar esiyor, gemiler suda ilerlerken ikisini de sallayıp yana yatırıyordu. Onların hattından geçebileceğimiz ana kadar geri saydım. Sekiz, yedi, altı...

"Mishca!" diye seslendim. "İn oradan aşağı!" Çocuk olanları anlamaya başladığından artık eğlenmiyordu. Gemi bölmesinden aşağı atladı ve güvertenin ortasında bir yerlerde sindiğim yere gelip durdu. Mücevher gösterdiği çabadan dolayı inliyordu. Dört, üç...

Olduğundan büyük görünen ve bize doğru hızla gelen gemiye baktım. Onu geçecektik –kıl payı.

İki, bir...

Yağmacıların hattına girdik ve altı adamın kılıçlarını çekmiş halde pruvada dikildiklerini net bir şekilde gördüm. Göz göze geldiğimizde esmer suratlarına baktım; alaycı ifadelerini seçebilecek kadar yakındık. Uzun, düz kılıcını gözdağı verir gibi sıvazlayan bir adamdan gözlerimi alamadım. Onun hemen arkasındaki adamlar bir ucuna borda kancası bağlanmış sarmal halindeki halatları tutuyorlardı. Birbirimize dikkatle bakarken başımı yavaşça çevirdim. Geniş ahşap gemi arkamızdan geçti. Bu büyüleyiciydi, bu kadar yakın olup ancak hiçbir şey yapamamak. Mürettebatın tümü korkuya kapıldı. Sonra o an gitti ve tekrar koşuşturma başladı.

"Tam yol ileri!" diye bağırdı kaptan ama mürettebattan birisi kendisini dümene çağırınca dikkati dağıldı. Güvertedeki herkes dönüp bakınca yağmacıların gemisinin yön değiştirdiğini korkuyla gördü. Bizi takip etmek için dönüyorlardı.

Bunun olması beklenmiyordu. Bir kez daha çapraz geçiş olacağını umuyorduk ama yağmacılar bize yön değiştirip kaçmak için yer bırakmadan doğrudan bizi takip etmek üzere kendi rüzgâra karşı hızlarında geliyorlardı.

Kaptan harekete geçti. "Geriye dönmeye hazırlanın!" diye seslendi. Rüzgârı arkasına alarak erkenden dönmeye çalışacaktı ve bu tehlikeli bir manevraydı.

Geminin arka tarafında gergin bir şekilde dikilen Hamza'ya baktım, parmakları ahşap küpeştelere sarılmıştı ve kıymıklar etine batıyordu.

"Bu bizim tek şansımız." dedi, daha ben soramadan. "Rüzgâra karşı giderken bizden çok daha hızlılar ve bizim onları geçmemiz için doğrulup düz gitmeliyiz. Hâlâ rüzgârla birlikte arkamızdan geliyorlar ve eğer dönüşümüze uyarlarsa biz açığa çıkmadan bizi yakalayacaklar."

"Herkes bir yere tutunsun!" diye seslendi kaptan, yük kutularından birinin yanında kolunu sallarken.

"Şimdi!" diye kükredi ve birden bire tüm dünya yan yattı. Güvertede boşta duran ne varsa suya fırladı. Malbool'un ayakları kaydı. Sırt üstü yere yığılan Malbool güvertenin eni boyunca kaydı ve ayaklarını küpeşteye dayayıp suya düşmekten kendini son anda kurtardı. Geminin sürekli orsa etmesinden dolayı öğle yemeğini midesinde zorla tuttuğu için, güverte boyunca yaptığı kayış yiyeceği daha fazla içinde tutmak için bir sebep bırakmadı: safra ve ekmek ahşap yüzeye yayıldı. Kusmuktan uzağa yuvarlanarak kollarını kılıç kasalarını bir arada tutan ve ağ gibi görünen halatlara taktı.

Saniyeler içinde gemi düzeldi ve ana yelkenin karşısından gelmekte olan rüzgâr şimdi yelkeni tamamen dolduruyordu. Ahşap gövde okyanusu yardı ve Mücevher yüzerken şarkı söylüyor gibiydi. Hepimiz iskele tarafındaki arkaya baktık ve yağmacıların gemisinin bizim yaptığımızı yapmak için döndüğünü gördük.

"Bizimle geliyorlar." dedi Hamza. "Önümüzü kesmeye çalışacaklar."

Bizim ticaret gemimiz geniş ve yükü az olmasının avantajını kullanarak bir ok gibi öne fırladı. Ama yağmacılar hızımıza yetişti ve gemileri zaten bizden biraz ileride olduğundan çarpışmamız kaçınılmazdı.

"Bize çarpacaklar!" diye seslendi yanımda duran Mishca, sesinde korkuyla. "Bize vuracaklar!"

Çocuk haklıydı.

Kaptan, itiraz etmeye başlayan mürettebatına haykırarak daha fazla talimat verdi ama mürettebat kaptanın azarlamasıyla sustu. Kürekçilerden biri istemeye istemeye Malbool'un halatlara dolaşmış şekilde yattığı yerde duran kutulara koştu. Kutuları bağladıkları halatları çözdü ve kapakları açıp kılıçları aceleyle çıkardı; gemimizin ağırlığını azaltmak için bunları okyanusa fırlattı. Bunun hızımızda herhangi bir değişiklik yapacağına dair ciddi şüphelerim vardı ama sonraki kutu da içindekileri boşalttı ve sonra bir diğeri.

Hâlâ midesi bulanan Malbool güçlükle ayağa kalktı ve mürettebat üyesinin kılıçları yan taraftan aşağıya atmasına yardım etmeye başladı. Metal silahların sonuncularını da atmadan önce her birimiz için birer kılıç alacak kadar durdu.

İki gemi de o kaçınılmaz kesişim noktasına doğru hızla gidiyordu ve yağmacıların, saldırının beklentisi içinde attıkları vahşi çığlıkları duyabiliyordum. Eğer bunu ilk biz yapsak kurtulabilirdik; o zaman bize çarpacak kadar hızlı olamazlardı. Eğer halatlarıyla bize kanca atacak kadar yakınlaşırlarsa bu çok farklı bir hikâye olacaktı.

Malbool beklemekten başka hiçbir şeyi olmadığı için her birimize birer kılıç verdi. Mishca aşağı gönderildi. Şimdi yirmi beş metre... Yirmi...

Kılıçlarımızı kavradık ve yağmacılar ellerinde halatlar olan dört ya da beş adamları gemilerinin sancak tarafında dikildiği halde yaklaşırlarken biz de Mücevher'in kıç ve iskele tarafında dikildik. On beş metre... İlk kancalar üstümüze doğru gelirken hızlandık. Kancalar yetişmedi ve suya düştüler. On metre...

Borda kancalarından ikisi daha güvertemize doğru uçarken yağmacılar vahşi çığlıklar attılar. Bizi yakalıyorlardı. Geminin yan tarafı boyunca geri koştum ve kanca yay çizip düşerken bekledim. Tribünlere top gönderen bir vurucu gibi kılıcımı düşen kancaya salladım ve onu gemiden uzaklaştırdım.

Ancak ikinci kanca gemimizin yan tarafına atıldı ve güverteye düştü, ardından güverte kaplamasına dişlerini geçirmesi için hemen geri çekildi. Malbool kılıcını öne doğru tutup zıpladı. Kılıcını başının üstüne kaldırdıktan sonra kancanın aşağısına indirdi ve karnının üstüne düşmeden önce kancayı gemiye bağlayan göbek bağını kesti. Beş metre...

Son iki kanca daha geminin kıç tarafına iniş yaparken yağmacıların gemisinin önüne geçtik. Hamza ve kürekçilerden biri anında karşılık verdi; kancalar kesilip suya geri fırlatıldı. On metre...

İşte bu kadardı. Kurtulmuştuk. Bir sevinç anında Hamza geminin kıç tarafına koştu ve orta parmağını kaldırarak seslendi. "Siktirin gidin!" diye bağırdı korsan gemisine.

Başımı iki yana salladım ve bu hakaretin deniz yağmacılarına bir anlam ifade etmeyeceğini bildiğimden gülümsedim. Hamza neşelendi, ama sevinmek için erkendi. Benim gökyüzüne şaşkınlıkla bakışımı takip edince bir anda gülümsemesi meraka ve sonra da endişeye dönüştü.

Dümdüz geliyordu. Onların gemisinin kıç tarafından, beş-altı metre yukarıdan, uzun ahşap bir mızrak bizim gemiye doğru uçtu. Mızrak güvertede kimseyi vuramazdı ama zaten niyetleri de bu değildi. Mızrağın uç tarafına yanan bir bez parçası sarıldığından siyah bir duman şeklinde iz bırakıyordu. Çelikten ucu bizim ana yelkenimizi kolaylıkla deldi ve alevler dağılarak tüm kumaşı sardı.

Ateşler büyük bir açlıkla her şeyi yalayıp yutarken turuncu

renkli diller yelkenleri sarıyordu. Kovalar hemen yangınları söndürmek için çok değerli suları taşımak amacıyla yan taraflara indirildi ama bir kere hasar verilmişti: Ana yelken kullanılamaz haldeydi ve bir dakika içinde yağmacıların gemisi bizimkinin yanına gelecekti. Kılıcımı daha sıkı kavradım. Mürettebat, alevleri kontrol altına almaya çabalarken yağmacıların gemisi bize dokunacak kadar yakına geldi. Yağmacılar artık sakatlanmış olan gemimize çıkma beklentisiyle iskele taraflarına dizilmişlerdi ve hepimizi öldüreceklerini biliyordum.

Alevler gemi direğini yalarken aşağıda, kamarada saklanan Mishca'yı hatırladım. Eğer mürettebat korsanlarla mücadele etmeyle uğraşırsa alevleri söndürmede başarısız olacağını ve geminin alevler içindeki bir cehenneme dönüşeceğini biliyordum. Bu düşünceyle kıç tarafına doğru koştum. Malbool ve Hamza arkamdan seslendiler ama durmadım.

Gemiye yön veren küreğin bulunduğu kutu, bana havaya zıplamam için yeterli zemini verdi. Koşarak buraya çıktım ve geminin arka tarafından atlayıp sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca açık okyanusun üstünde süzüldüm.

Yağmacıların güvertesine iniş yaptım ve inerken yuvarlandım. Bu ses, ben yeniden ayağa kalkıp kılıcımı önümde tutarken deniz korsanlarını hazırlıksız yakaladı. Korsanların ikisi daha neler olduğunu anlamadan düştüler. Bekledikleri son şey bizim kavgayı onların gemisine taşımamızdı. Ayakta dururken ve dönerken güvertede dokuz kişi olduğunu saydım ama daha fazla olduklarını biliyordum. Her biri, çeşitli yağmalarından toplandığı belli olan değişik silahlar taşıyordu. Uzun, fidan gibi bir adam kılıcını aşağıya doğru indirdi ama ben onun yakınına girdim ve o daha hamlesini tamamlayamadan kollarını bileklerinden kestim. Topuğumu öne fırlatıp eskiden ellerinin olduğu yerden kanlar oluk oluk akarken adamı güverteden suya attım.

Yağmacılar alevler içindeki ticaret gemisine atlamakla kendi gemilerindeki saldırganla uğraşmak arasında karar vermeye çalışırken bağırışlar yükseldi. Onların tereddütleri şaşkın bir halde yan yana dizilmişken dönmeme ve içlerinden ikisinin kafasını kesmeme yetecek kadar üstünlük sağladı. Fırlatılmaktan ziyade savrulan ağır bir tahta sopa beni arkamdan yakaladı ve parmaklarımın refleks olarak açılıp kılıcımın düşmesine neden oldu. Kılıcıma uzanmadım ama en yakındaki yağmacının dizine var gücümle tekme attım. Yırtılan bağlar bir ağacın dallarının kırılma sesini çıkardı. Diz arka tarafa doğru çıkmıştı. Adam acı içinde çığlık atarken sararmış çürük dişleri göründü. Kılıcı boştaki elime düştü ve dişlerini kılıcın sapıyla kırdım.

Artık şaşkınlıklarından faydalanma sürem dolmuştu. Sonraki saldırılar biri önden ve diğeri arkadan olmak üzere ikişer ikişer geldi. Kılıcı tehlikeli bir hançer gibi kavrayarak keskin tarafını arkaya doğru ittim ve bu hamleye iki elimle destek verdim. Aynı anda dizimi yukarı çektim ve ayak tabanımı göğsüme doğru koşan saldırgana çarptım. Adamın çenesi iki taraftan kırıldı. Arkamdaki bir kişinin elimdeki yeni palaya saplanma sesini neredeyse fark etmeyecektim.

Yağmacıların üçü alevler gemiyi ele geçirmeye başladığında bizim gemimize atlamak için Malbool ve Hamza'yla mücadele ediyorlardı. Mishca hâlâ kamarada saklanıyordu –alevler ve yağmacılar arasında fazla şansı yoktu. Önümdeki yeni bir saldırgana tekrar odaklandım.

Ben kutulardan birinin üstünden öne doğru sıçrayıp adamın tepesinden takla atarak uçarken adam kılıcını ayak bileklerime salladı. Yere inmeden hamlemi yaptım, kılıcım başının tepesini kesti. Adam, vücudu ruhlar tarafından ele geçirilmiş bir kukla gibi dans ederken beyni dağıldı. Adam güverteye düşerken ben tekrar Mücevher'e doğru gidiyordum.

Malbool kararlılıkla dövüştü ve saldırganlardan birini acımasızca yere yıktı ama denizde dövüşmeye alışık değildi ve yanan, yalpalayan bir gemide dengesini bulmak ona zor geliyordu. Diğer yandan Hamza kendi ortamındaydı. Tesis'te eğitildiğinden ve Kudüs ve Roma arasındaki ticaret gemilerinde yaşadığından kendisine karışmaya cüret eden herkesi cezalandırıyordu.

Mücevher'e tekrar atladığımda alevlerin saldırısından dolayı güçsüzleşen ana direk güvertenin arka kısmındaki yüklerin üstüne düşüp halatları ve kutuları aleve verdi. İpek kumaşlar alev alınca keskin kokulu siyah bir duman çıktı. Kamaralara doğru koştum ama daha oraya varamadan bir yağmacı kamara kapısını menteşelerinden sökecek şekilde tekmeleyerek açtı. Yağmacı Mishca'yı gömleğinden tutup güverteye sürüklerken çocuğun korkmuş bir şekilde çığlık attığını duydum. Mesafeyi kapatmak için zamanım olmadığından elimden gelen tek şeyi yaptım. Kılıcımı bir softball atıcısı gibi tutup öne doğru salladım ve bıraktım. Kılıcın ucu Mishca'nın omzuna batınca çocuktan hem kan akmasına hem de onun acıyla bağırmasına neden oldu ama daha önce kılıç onu tutan korsanın ciğerlerini delip geçmişti. Mishca, adam ellerini gevşetince ve bedeni kamaranın zeminine düşünce serbest kaldı. Kanın sızmaya başladığı omzuna uzanan Mishca'ya doğru koştum.

"Özür dilerim." dedim yarasına bakmak için çocuğun yanında eğilirken. Daha yarayı inceleyemeden çocuk kollarını boynuma dolayıp ağlamaya başladı. Ben de onu kucakladım ama suratına bakmak için geri çekildim.

"Bu gemiden inmek zorundasın, anladın mı? Gemi batacak, yangın çok ilerledi." Çocuk başını sallayıp etrafına bakındı, alevleri ve verdiği hasarı ilk kez görüyordu.

"Mishca, dinle." dedim, çocuğun dikkatini tekrar üstüme çekerek. "Eve dönmen gerekiyor. Kavgalardan uzak dur. Gemi bölmesine git."

Çocuk kafası karışmış bir halde bana baktı.

"Geminin ön tarafı. Daha önce oynadığın yer gibi. Orada kal ve becerebilirsen saklan, orada kutular falan var. Anladın mı?"

Mishca başını tamam anlamında salladı ve Malbool'un saldırganlarından birinin karnını yardığı yerin uzağından geçerek geminin ön tarafına doğru koştu.

Hamza korsanlardan ikisini daha öldürmüştü ve geriye kalan birkaç çıkarcıyla çarpışmak için daha geniş olan gemiye geçti. Mücevher'in mürettebatından iki kişi kendi kanlarından oluşan gölün içinde, yardım edilemeyecek halde yatıyorlardı.

Faydasızdı. Alevler çok fazla yapısal hasara neden olmuştu ve çok hızlı bir şekilde su alıyorduk. Geriye kalan mürettebata gemi boyunca koşmaları için acele ettirdim.

"Bu benim gemim! Onu terk etmeyeceğim!" Bu, Mücevher'in kaptanının gırtlaktan gelen sesiydi. Tek bir kovayla tek başına dikiliyordu, kükreyen alevleri söndürmeye çalışırken beyhudelik tek arkadaşıydı. Gemiyi terk etmesi için pazarlık yapacağımı tahmin edip buna itiraz etmek için dönerken kılıcımın sapıyla kafatasının yan tarafına vurup onu bayılttım. Yaşlı adamı omzuma atarak güvertenin giderek artan eğimi boyunca koştum ve yağmacıların gemisine doğru ilerledim. Gemilerimiz arasındaki sınıra gelince mücadelenin tamamen saldırganlarımızın gemisine kaydığını gördüm. Mishca da gemi bölmesinden saldırganların gemisine kaymıştı.

Mücevher hızla batıyordu, şu anda güvertesi yağmacıların geniş gemisininkinden en az iki metre daha aşağıdaydı –ve aralık her saniye artıyordu. Kılıcımı bıraktım ve yaşlı kaptanı önümde tuttum, sonra sahip olduğum gücün her zerresiyle onu güverteye fırlattım.

Gemi batarken yan yattı. Kıç tarafı dalgalı okyanusun altında

kaybolunca geminin sivri burnu yukarı kalkmak zorunda kaldı, sular geminin deniz kabuklularıyla kaplı alt kısmından süzülüyordu. Şimdi bacaklarım sadece suyun üstünde aynı noktada kalabilmek için çabucak hareket ederken yangına, yerçekimine ve sürtünmeye karşı bir yarış içinde koşmam bu son umut yüzündendi. Kaya kaya yukarı doğru çıkmak için mücadele ettim. En sonunda geminin başındaki süse kollarım ve bacaklarımla tırmandığımda gemi dik duruyordu.

Son bir sıçramayla, son ahşap parçası ayaklarımın altından düşerken bile, yağmacıların gemisinin kenarına tutundum.

Tek kolla. Tamamen açık. Parmaklarımla.

Asılı kaldım. Çok kısa bir an nefesimi tuttum, sonra tam bir kılıç üstüne inerken diğer elimle yukarı tutundum. Parmaklarım ikinci eklemden kesilerek ikiye bölündü ve elimi bıraktım. Bir kez daha tek kolla asıldım.

Çığlık atmadım. Ne olduğunu fark etmedim, sadece elimi neden bıraktığımı merak ettim. Başımı kaldırıp bakınca Malbool'un parmaklarımı kesen yağmacıyı yumrukladığını gördüm. Burun delikleri dalgalanarak, gözlerinde öfkeyle adamı arka arkaya yumrukluyordu. Yağmacının suratı tedavi edilemeyecek hale geldikten çok sonra bile devam etti. Son bir hareketle Malbool bedeni küpeştelerin kenarına itti ve köpüklü sulara gönderdi. Aşağı bakınca benden akan kanı ve etrafta tuhaf şekilde hareket eden koyu şekilleri gördüm.

Bileğim yukarıdan kavranırken bir sesin "Saul!" diye çağırdığını duydum. "Yukarı bak!"

Malbool diğer kolumu bileğimden yakaladı ve beni küpeştelerin üstünden taşıyıp güverteye çekti. Etrafımda yaşam kaynaklarını pürüzlü ahşap kaplamalara döken bedenler dağılmıştı. Afrikalı, göğsü hızla inip kalkarken sırıttı.

"Neyse, senin de parçalanabileceğini görmek güzeldi, gelecekten gelen adam!" Küt diye bir ses çıkararak güvertede yanıma yığıldı ve nefesini düzene soktu. Bir süre sonra ciddileşti. "Onları yerine koyacak başka bir sihrin var mı?"

Sol elimdeki kesik parmaklarıma baktım. Kesik çaprazdı ve tam orta eklemlerimin üstünden geçiyor; sadece başparmağı ve işaret parmağını sağlam bırakıyordu. Malbool kılıcını alıp tuniğini deldi ve bir şerit yırttı. Bunu, ben bu temasla irkilirken, can sıkıcı kesiklerin etrafına sardı.Etrafıma bakınca kaptanın kendine geldiğini ve mürettebatından geri kalanlara emirler verdiğini gördüm. Hamza ve diğer adamlardan biri cesetleri geminin yan tarafından aşağı fırlatıyor, iskele ve kıç tarafından başlamış av çılgınlığındaki balıkları besliyorlardı. Kaybettiğimiz zaman, tıpkı adamlarımız gibi kıymetliydi ama hâlâ hayattaydık ve Mishca'nın eve dönmek için hâlâ bir şansı vardı.

Shaun sayfayı çevirdi ve bunu yaparken de elindeki ince ayrıntıları fark etti. Parmaklarına tekrar baktı ve onlar olmadan ne yapardım, diye merak etti.

BÖLÜM: 45

"Tamam, tekrar anlat bana." dedi Mishca. Hamza çocuğun arkasında durdu ve kolunu öne uzattı. "Şimdi, başparmağını kaldır." Mishca kendine söyleneni yaptı.

"Bu iki, değil mi?"

"Evet, güzel, bu iki. Şimdi bir yumruk yap. Güzel. Yumruğunun ilerisinden yıldızlara bak. Yumruğunun genişliği on yay dakikadır. Böyle evet. Güzel."

"Ve kolumu açınca yirmi?"

"Çok güzel. Evet, yirmi. Denizciler binlerce yıl boyunca yıldızların mesafesini bu şekilde ölçecek ama ne yaptıklarını anlamayacaklar."

"Peki, sen bunu nerede öğrendin Zekeriya?" diye sordu Mishca kendisine Yahudi süsü vermiş Ürdünlü'ye.

"Şimdi, şu arkadaşın var ya? Senin Saul dediğin?"

"Saul de yıldızlar hakkında bir şeyler biliyor mu? Sana o mu öğretti?"

"O da yıldızlar hakkında bir şeyler biliyor ama tam olarak o bana öğretmedi. İkimiz bunu aynı yerde öğrendik. Bir bakıma birlikte okula gittik."

"Öyle mi?" diye sordu Mishca, sonra, "Okul nedir?" dedi, ak ve altın rengi saçları olan adama. Hamza güldü.

"Orası senin yaşındaki çocuklarla beraber bir şeyler öğrendiğin yerdir."

"Ama sen yaşlısın. Sen okula giderken o doğmuş olamazdı."

Arkadaşım başını arkaya attı ve çocuğun omzunu tutarak güldü.

"Haklısın. Ama bir zamanlar bu kadar yaşlı değildim ve bizim aynı yaşta olduğumuz bir zaman vardı, eğer buna inanırsan." dedi Hamza düşünmeden.

"Evet, zaman makinesi."

Hamza gülmeyi bıraktı. "Ne dedin sen?"

"Zaman makinesi. Bizi tedavi eden doktor bana bunu anlattı. Onların kendisini çok geriye gönderdiklerini söyleyip durdu. Onların pis... Yok pit olduklarını söyleyip durdu."

"Piç?" diye sordu Hamza ve sonra tekrar yüksek sesle güldü. *"Onlar piçler! Öyleler! Beni de çok geriye gönderdiler."*

Mishca Hamza'nın bu kadar neşeli olduğunu görünce gülmeye başladı. Hamza yanıma gelip oturdu. Malbool'un uyuduğunu ve kaptanın dümende olduğunu gördük. Hepimiz Kudüs'e varmadan önce gücümüzü toplamaya karar vermiştik. Kaptan, limana bir korsan gemisiyle varmaktan kaçındığı için biraz güneye demir atmak istiyordu ama bir aksilik çıkmazsa yeni kazancından da mutluydu. Gümüşi ayın altında gemi, bir hayaleti andırıyordu.

"O kimdi?" diye sordu Hamza bana.

"Kim kimdi?"

"Seni tedavi eden kişi? Çocuk senin arenada fena halde kesikler aldığını söyledi."

Başımı ahşap duvara yasladım. "Miles'tı, yaşlı bir adam olarak. Onu görmek benim için bir şoktu, ama bu... İyi oldu."

"Miles? O ajan değildi ki..." Miles cümleyi yarıda bıraktı.

"Değildi, biliyorum. Kendisine özel bir görev verildiğini söyledi. Nerede olması gerektiğini nasıl bildiğini bana söylemedi ama hayatımı kurtardı."

"Birinin birini vuracağını biliyordum ama kim olduğunu bilmiyordum. Bu konuda gerçekten konuşmadık."

"Biliyorum." dedim. "Aylardır doğru düzgün konuşmuyoruz."

"On yıldan fazla bir zamandır." diyerek araya girdi Hamza. Gülümsedim. Her ne kadar arkadaşımı kısa süre önce görmüş olsam da o beni yıllardır görmemişti. Bunu anlamak hâlâ biraz zordu.

"Dediğim gibi Delissio onu öldürmek için Roma'da olduğumu sandı. Ama Hamza, her şey o kadar denk geldi ki... Royale'den dolayı bitkin ve yaralıydım ve Delissio beni öldürmek üzereydi –sonra Miles onu kolayca sırtından deldi. Elli yıldır beklediğini söyledi. Her yıl oyunlara gitmiş ve beni dövüşürken görmeyi beklemiş. Tüm görevi sadece Delissio'yu sırtından okla vurmakmış. Hamza, o bunu nasıl bilebiliyordu?"

"Bilmiyorum." diye yalan söyledi Hamza, arkasına yaslanırken.

Biraz şüphelenmeye başladım.

"Peki, sen benim İtalya'da limanda olacağımı nereden biliyordun?"

"Sen görevinin ne olduğunu nasıl biliyorsan ben de senin orada olacağını biliyordum. Bu benim görev logaritmama programlanmıştı. Benim başka görevim yok Graeme. Sensin benim görevim. Bu yolculuk. Bende seninki gibi bir kamera implantı yok. Senin röportajını yaptığından emin olmak zorundayım."

"Evet. Ama olay da bu ya. Benim Roma'ya gitmem beklenmiyordu. Kudüs'ten yüzlerce kilometre uzaktaki bir yere indim. Köydeki o kavgaya karışmak bir hataydı, benim görevimin bir parçası değildi. O zaman hiçbir şey hatırlamıyordum. Kim olduğumu bile bilmiyordum. Ben de seninki gibi, şey, bir yazı yoktu." Hamza'nın kolundaki yara izine işaret ettim.

Başını yavaşça salladı. "Belki de burada, bilmemizin beklendiğinden çok daha fazlası olup bitiyordur."

"Anlamıyorum!" diye itiraz ettim.

"Bilgi Kuralı, Graeme. Görevin hakkında gerçekten ne biliyorsun? İsa'yla röportaj yapmak zorundasın, değil mi? Ona tüm o soruları sorman bekleniyordu böylece millet cevaplarını alacaktı. Bilimsel sorular, felsefi sorular, insanların eğer o bizim zamanımızda yaşasaydı ona soracağı sorular." Hamza gülüp etrafına bakındı. "Bizim zamanımız. Bu bile ne anlama geliyor ki? Ben kendimi tüm bunları hayal ettiğime ikna etmiştim. Her ne kadar bu hep benimle olsa da seni görmeyi asla beklemiyordum." İnce yara izlerinden KUS kelimesinin oluştuğu kolunu uzattı. "Bunu okuyabilmem, bunun İngilizce olması, delirmediğim anlamına geliyordu. Bu her zaman benimleydi, bunu düşüremiyor ya da kaybedemiyordum. Graeme, yaptığın şey, yapmak zorunda olduğun şey, aslında, yapmazsan ne olacağını biliyorsun ama hayal et, sadece eğer tüm cevaplarla birlikte o diski bulurlarsa neler olacağını bir hayal et! Kardeşim, ben peygamberimin yolunu izliyorum biliyorsun, ama ondan altı yüz yıl önce buradayım. Benim dinim henüz ortaya çıkmadı bile. Bu onun uygun olmadığı anlamına mı geliyor? Hayır, öğretiler, benim kırmızı zamanımda, geçmişimde... Ama bana hâlâ hitap ediyorlar."

"Ama ya çok geç kaldıysak? Ya Delissio'nun adamları çoktan İsa'nın yanına vardılarsa? Ya o çoktan öldüyse?"

"Graeme, on yıldır senin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettim hep. Elimdeki tek şey inançtı. Seni soruşturdum, aradım, bulmaya çalıştım ama hayır. Ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordum; kesinlikle bu kadar uzun beklemek zorunda kalacağımı ummuyordum! İnanç. Benim Allah'a inancım var ve yaptığın şeye inancım var. Tüm bunlar aynı yerden geliyor, bu inançtan. Çok geç kalmayacağına, profesörün ne yaptığını bildiğine dair inan-

cın olmak zorunda. Benim Kudüs'e varabileceğimize ve İsa'nın hâlâ hayatta olacağına dair inancım var." dedi düşünceli bir şekilde. "Ah, elbette, eğer dediğin doğruysa, seni engellemeye çalışacak bu adamları keşfetmek için bir plan yapmamız gerek."

"Kara göründü!" diye seslendi kaptan.

Ayağa kalkarak dönüp baktık. Orada, bir kilometreden daha uzak olmayan bir mesafede Kudüs'ün ışıkları yanıyordu.

BÖLÜM: 46

"Bitti!" dedi David Black tükenmez kalemini uçağın tepsi masasına sesli bir şekilde bırakırken. Shaun başını kaldırıp baktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama senin adına sevindim."

"Annem de böyle derdi."

"Sana birinci mevkiden bilet de alır mıydı?"

David gülümsedi. "Beni bundan mahrum bırakmayacaksın."

"Neyden mahrum bırakmayacakmışım?"

"Kendimle övündüğüm bu anı."

"Aklımdan bile geçirmem. İçki ister misin? Sana anlatacak bir sürü şeyim var."

"Bir içki elbette alırım ama hikâyeni kendine sakla. Bu uçuşta daha bir saatim var ve sana yetişmeye hazırım. Senin biraz uyuman gerek."

Shaun kabul etmekten nefret ediyordu ama bitkin haldeydi ve her ne kadar hiçbir şeyi, okumaya devam etmekten daha fazla istemese de eğer Afganistan'a gideceklerse vücuduna bir şans vermesi gerektiğini biliyordu. Çağrı düğmesine bastı ve günlüğü David'e verdi. Ama daha hostes siparişini almak için yanına gelmeden Shaun Strickland arkasına yaslandı ve bir çayırın ortasındaki rahat bir kanepeye yumuşak bir iniş yaptı. Güneş parlıyor ve kuşlar ötüyordu ve kendisinden yaklaşık üç metre uzaktaki küçük, ahşap bir televizyondaki kanalı değiştirmek için uzaktan kumandayı kaldırırken Lauren başını kucağına koydu ve dizlerini göğsü-

ne çekti. "Yan yatarak nasıl seyredebiliyorsun bilmiyorum." dedi Shaun ona.

"Beynim bunu benim yerime döndürüyor." dedi Lauren memnun bir sesle. "Hem zaten sadece tek gözüm açık. Bu yüzden beynim sadece işin yarısını yapıyor."

Bir inek daha ekranın önünden geçerken Shaun sinirle homurdandı. Televizyonda bir tür gladyatör filmi vardı ama başroldeki karakter kol saati takıyordu. Adam saatlerin gelecekten geldiğini bilmiyor muydu? Bunun gibi hatalar Shaun'ı gerçekten sinirlendiriyordu. Film yapımcılarının bunun gibi filmleri yüzlerine gözlerine bulaştırmadan önce araştırmalarını yapmalarını diledi.

Shaun Lauren'ın saçlarını nazikçe okşadı. O kadar yumuşaktılar ki... Kızıla çalan sarı saçlar ve en yumuşak ipek gibilerdi; onlara dokunurken Shaun'ın her bir hücresi rahatlıyordu. Bir tavşan kanepeye zıplayıp yanına geldi.

"Televizyonda ne var?" diye sordu tavşan.

"Deri etekler içindeki adamların olduğu aptalca bir şeyler işte." diye cevap verdi Shaun.

"Bak bebeğim, robotlar!" dedi sonra, televizyonun biraz ilerisinde gümüş rengi metalik adamların bir sıra halinde yürüdüklerini görünce.

"Sorun yok, onlar gelecekten geliyorlar, kötü bir şey yapmalarına izin yok. Eğer herhangi bir şeyi değiştirirlerse kendileri asla oluşturulamayabilirler." dedi Lauren.

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Elbette emin." dedi tavşan. "Büyükbabanı öldürdükten sonra geçmişe dönüp onu öldürmek için doğmayı bekleyemezsin. Bu olamaz ki." Bunu söyledikten sonra tavşan poposunu salladı ve kanepenin üstünde yumuşak, yuvarlak gübrelerini bırakarak ileri hopladı.

"Her neyse, gitsem iyi olacak gibi görünüyor. Tesis'te bana uygulattıkları bu yeni diyette çok fazla lif var."

"Bekle! Orası nerede?" diye sordu Shaun, beyaz yaratık uzaklara zıplarken ama bir yanıt alamadı.

"TV rehberine bak." dedi Lauren. "Sanırım üçüncü kanalda." Shaun elinde duran kumandaya bastı. Tuhaftı, bunu daha önce fark etmemişti.

Ekran çok farklı bir resim göstermeden önce saniyenin küçük bir parçasında karıncaları gösterdi. Görüntüdeki yer, her tarafında devasa metal yapıların ve ışıkların olduğu bir mağaraydı. Metal iskeleler vardı ve gri renkli üniformalar içindeki erkekler etrafta yürüyorlardı. Tüm kompleksin ortasında bir platform vardı, kayadan oluşan bir tabanın üstünde duran, metalden yapılmış büyük bir disk gümüş kemerlerle çevriliydi. Kemerlerin üstünde ışıklar ve bunun üstünden giden bir sürü kablolar vardı.

"İşte bu havalı görünüyor!" dedi Shaun ama Lauren uyumuştu.

Teknoloji onu sıkardı ve huzurlu çimenlikteki güneşin altında uzanmaktan o kadar mutluydu ki... Ekranın önünden başka bir inek daha geçti ve Shaun onu kovalamak için boştaki elini salladı ama inek doğrudan ona doğru yürüdü. Ağzında bir şeyler tutuyordu ve bir büyükbaşın becerebileceği kadar heyecanlı görünüyordu.

"Lanet olsun dostum, bunu daha önce gördün mü?" dedi, nefesi burbon kokarak.

Shaun sağından solundan bakmaya çalıştı ama inek önünden çekilmiyordu.

"Hayır, gerçekten! Bunu okudun mu dostum?" dedi David, günlükteki sayfalardan birine heyecanla işaret ederken.

Shaun tek gözünü açtı ve yan yan ona baktı. Kitap tepsi masa-

da açıktı ve onu aydınlatan ışık birinci mevki kabindeki en parlak şeydi. Buldukları şeyi muhtemelen kendisi de görmek isteyecek Lauren'ı uyandırmak için uzandı. Ama o uyanmak istemedi. Hareket etmedi. Orada değildi. Birden her şeyi hatırladı. O ölmüştü. O an kısalarak ani ve çarpıcı bir etki yarattı. Shaun kustu.

"Oooo, lanet olsun!" dedi David, kolunu silerken. Çağrı düğmesinin ışığı yandı ve hostes neredeyse uçarak geldi. Shaun'ın bacaklarındaki kusmuğa baktı.

"Ah, çok üzüldüm! Size yardım edeyim." dedi uzun boylu esmer, koyu bir Alman aksanıyla. "İnişe geçtik, bu yüzden bunu şimdi hemen bitirmeniz gerek." dedi, Shaun'ın bacaklarını ve önündeki koltuğun arkasını silmeyi bitirdikten sonra.

Kabinin önüne geri yürüdü ve iniş için kemerlerini bağladı.

"Sarhoş musun sen?" diye sordu Shaun, arkadaşını koklayarak.

"Sınırsız tüketim politikasından faydalanmış olabiliriiiiim." David çenesini kaldırdı. "Benim okuduklarımı okuduğunda sen de bir içki isteyebilirsin. Ben bitirdim."

Ne?" diye itiraz etti Shaun. "Kaldığım sayfayı geçtin mi? Anlaşmıştık ama–"

"Ah, falan filan..." David elini kaldırdı. "Havaalanında okuyabilirsin. Sanırım ben biraz şekerleme yapacağım."

Çok öfkelenen Shaun günlüğü aldı ve gömleğinin altına tıkıştırdı.

BÖLÜM: 47

Geri dönmek üzere söz vererek geminin kaptanıyla el sıkıştım. Malbool, Hamza ve Mishca ben rıhtımdan uzaklaşırken beni takip ediyorlardı.

"Buraları bildiğinden emin misin?" diye sordum Hamza'ya yanımda yürürken.

"Burada mallarımı satarken pek çok yıl geçirdim Graeme, bu yüzden Kudüs'ün her caddesini biliyorum. Tek sorun, şu an nerede olduğumuzdan emin olmamam. Sanırım şehrin yaklaşık olarak on beş kilometre güneyindeyiz ve tahminimce şafağın sökmesine aşağı yukarı dört saat var. Bu da bize arkadaşının izini sürmek ve onun hayatını... ıuı... doğru düzgün... yani... öldürülebilsin diye kurtarmamız için çok fazla bir zaman bırakmıyor."

Eğer Delissio gerçekten de adamlarını önden göndermişse çoktan saldırmış olabilirlerdi.

"Tamam, risk olabileceğini bildiğimiz üç adam var." dedim diğerlerine. "Barishnikov benim boylarımda ama daha tıknaz. Çenesinde aynı Kirk Douglas'ınki gibi büyük bir gamze var." dedim Hamza'ya, göz kırparak.

"Ya diğerleri?" diye sordu Malbool.

"Diğerlerini ben bilmiyorum. Sadece Romalı olduklarını, Delissio'nun eğittiği grubun parçası olduklarını farz ediyorum. Bundan daha fazlasını bilmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Hamza, Mishca'nın kalabileceği bir yerimiz olduğundan emin misin?"

"Ortağım şehrin dış mahallelerinden birinde yaşıyor. Ona hayatımı emanet edebilirim, gerçi belki karımı değil." diye ekledi mırıltıyla. "Çocuk orada güvende olacak ve eğer bize bir şey olursa ortağım çocuğun Chorazin'e geri gitmesini sağlayacak."

Başımı tamam anlamında salladım. Yarım saat süren hızlı bir yürüyüşten sonra bir tepenin zirvesine geldik. Sonra: Bir şehrin ışıkları. Burası modern bir kasaba olabilirdi ve nefesimi kesti.

"Ah, bu şehri ilk kez görmek için ne kadar güzel bir gece." dedi Hamza.

"Sence bu gerçek mi? Sence bu gerçekten oluyor mu?" Hamza'ya döndüm, en son durağım karşımdayken şüphe içimi sarınca.

"Bunu ben bilmiyorum." diye cevapladı ciddiyetle. "Sana söyleyebileceğim Nasıralı'nın gerçek olduğu. Epey çalkantıya neden oldu, özellikle de bu son yılda. Onu görmedim henüz, bildiğin gibi, ama benim görevim sana yardımcı olmaktı ve ondan uzak durmak konusunda bana talimat verildi. Ama onun hakkında bir şeyler duydum. 'Mucize adam' diyorlar ona –ama ona bakacak olursan buradakiler her şeye mucize diyorlar ve herhangi bir hastalığın insanın içine şeytan girmesi olduğunu düşünüyorlar. Bazen mikrop kavramını tanıtmak ya da bir yerlere aerodinamik olarak doğru bir kanat çizimini kazayla bırakmak istiyorum, sadece nasıl tepki vereceklerini görmek için."

"Da Vinci'nin uçak çiziminden bin beş yüz yıl önce? Bunu hayal etsene bir."

"Bilgi Kuralı. Hem zaten herhangi bir şeyi gerçekten değiştirebileceğimiz ne malum?"

"Bu riski almak ister misin?" diye sordum bir gülümsemeyle, cevabı bildiğim halde. "Pekâlâ, her şeyin bir sırası var: Haydi Mishca'yı güvenli bir yere götürelim."

***

Kudüs. Şehirlerin en kutsalı. Burası, dünyanın üç büyük dini tarafından elde edilmek için uğraşılacak, kazanılacak, kaybedilecek ve paylaşılacaktı. Şimdi bu dinlerden sadece biri vardı. Henüz Hıristiyanlar ya da Müslümanlar yoktu.

Şehrin dış kısmındaki sokaklar yağ kandilleriyle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Ortam tıpkı bir sisi andırıyordu, kahkaha ve eğlence seslerinin nereden geldiği belli değildi ama geceyi dolduruyorlardı. Toprak ve çakıl taşları ayaklarımızın altında gıcırdıyor ve bedenim beklentiyle geriliyordu. Perşembe gününün çok erken saatlerinde olmamız gerektiğini ve yarın sabah Kudüs'ün modern tarihteki en önemli rolü oynayacağını düşündüm. Yarın bu saatlerde İsa ölümüne doğru yürüyecekti. Bu olmadan önce onu bulup röportajımı yapmak zorundaydım. Duruşmaya kadar hayatta kalması ve cuma günü de bir çarmıha çivilenmesi gerekiyordu.

Şehre giden ve taş evlerin serpiştirildiği çakıl taşlı bir yolu takip ederek mütevazı bir kumtaşı duvara yerleşmiş ufak, ahşap bir kapıya geldik. Hamza bir an durdu.

"Ah, Jacob nadiren tek başınadır. Kadınların kendisine eşlik etmesinden hoşlanır, tam olarak söylemek gerekirse tek seferde birkaç tanesinin."

Gözlerimi devirdim. "Mishca'yı bu adamla bırakmak mı istiyorsun?" diye sordum ama o elini kaldırdı.

"Önce benim içeri girmeme izin ver. Çocuk bundan daha güvenli ellerde olamaz." Bir nefes alıp kapıya sertçe vurdu. Hiç ses yoktu. Hamza tekrar vurdu ve seslendi, görünüşe göre komşular konusunda endişelenmiyordu.

"Jacob! Levinson, seni şeytan, kalk çabuk, benim Zekeriya!"

Bir anlık sessizlik oldu yine, sonra bir homurtu. Evin derinlerinden tıngırtı ve ayak sürüme sesleri duyulabiliyordu. Bunu bazı sesler takip etti.

En sonunda kapıdaki kilit kaldırıldı ve uykudan dolayı saçı başı dağınık bir adam göründü, şüpheyle dışarıya bakıyordu.

"Zekeriya! Ne istiyorsun? Yanımda birileri olduğunu bilmiyorsun? Güneşin doğmasına saatler kalmış olmalı!"

"Kadını gönder, acil yardımına ihtiyacım var." dedi Hamza İbranice.

"Hah, sen de ben de neye acil olarak ihtiyaç duyduğunu biliyoruz. Belki de gelip bize katılmalısın?" Sonra ilk kez, hayvan derisini andıran bir tene sahip Yahudi dışarıda dikilen üçümüzü fark etti. "Bunlar kim?" diye sordu, Hamza'ya tekrar şüpheyle bakarak.

"Tanıştığımızdan beri sık sık sana bahsettiğim paketi biliyorsun?" Jacob gözlerini bizden ayırmadan başını salladı.

"İşte, paket dediğim bunlar. Bir ya da iki günlüğüne çocuğa göz kulak olmana ihtiyacım var."

Jacob her birimizi tepeden tırnağa sözdü, gözleri Malbool'un kaslı siluetini görünce kısmen de olsa kısıldı. Birkaç saniye sonra Jacob tekrar konuştu. "Peki. Bana bir iki dakika ver." Kapı kapandı ve beklenti içinde Hamza'ya bakarak sokakta dikildik. Bizim bitkin haldeki grubumuz karanlıkta dikilirken bir kedi sessizliği bozarak miyavladı.

"Söz veriyorum, o iyi biri." diyerek güvence verdi Zekeriya, bizim gerildiğimizi hissederek. Tam o anda kapı bir kez daha açıldı ve utanmış yüzlerle ve elbiseleri üstlerine öylesine sarılmış bir şekilde üç hoş genç kız dışarı çıktı. Yanımızdan geçerken bize bakmadılar ama yolda yürümeye devam ettiler, onlar uzaklaşırken kıkırtıları bize kadar geliyordu. Bu gece iyi iş çıkarmışlardı, şüphe yoktu.

"İçeri girdiğinizde sessiz olun." dedi Jacob tekrar gelip kapıyı daha geniş açarken. "Alisha'yı uyandırmanızı istemiyorum."

"Kızın senin yanında mı kalıyor?" diye sordu Hamza biraz fazla yüksek sesle.

"Şşşt! Sadece bu haftalığına. Capernaum'dan ziyarete geldi.

"Ve hâlâ fahişe alıyorsun? Cidden ama arkadaşlarıma sana güvenebileceklerini söyledim!" dedi biraz sert bir şekilde.

"Ah, sessizdik biz. Alisha yalnız yaşlanmanın ne kadar zor olduğunu anlıyor. Ve zavallı annesinin ölümünden beri–"

"Bana bunlarla gelme. Annesi öleli yirmi sene oluyor ve yaptığın şeyin nedeni de asla bu olmadı. Şimdi git de ateşe bir tencere koy."

Bundan sonra hepimiz eve girdik. Yarım saat sonra tüccarın evinin oturma odasında oturuyorduk.

"...ve bu yüzden biz Romalılar için yapacağımız araştırmayı yürütürken çocuk senle kalmalı." diyerek sözlerini bitirdi Hamza. Hikâyesini anlatırken seçiciydi ama İsa'ya yapılması planlanan bir suikasttan haberdar olduğumuzu söylemesinden arkadaşına güvendiği açıktı.

"Anlıyorum. Evet, bu adam, sizin deyiminizle 'mucize adam' geçen pazar şehre geldi ve ne karşılama yapıldı ama! Sanırsınız Sezar geldi. Bir grup insan kapılara doğru hücum ettiğinde ben şehrin aşağı kısmında satış yapıyordum. Romalılar ne yapılması gerektiğini bilemediler ve bir asiler ordusu tarafından saldırıya uğradığımızı sandılar ama eşek üstünde bir adam çıkageldi. Eşek! Buna inanabiliyor musunuz? Söylememe gerek yok, herkesin keyfi yerindeydi ve tüm hafta boyunca işlerde canlanma vardı ki bu konuda senle konuşmak istediğim bir şey var. Yanında çok fazla ipek görmüyorum da."

"Yandı. Ben, şey, söylemeyi unuttum, körfezde yağmacıların saldırısına uğradık."

"Ne?" diye bağırdı hayal kırıklığıyla. "Hayır, bundan bah-

setmiyorsundur herhalde! İpek!" Sonra ekledi, "Hayatta kalmayı nasıl başardınız?"

"Arkadaşlarım kılıç kullanma konusunda oldukça becerikliler." dedi Hamza, önce bana ve sonra İbranice konuşmanın bir kelimesini bile anlamadan kocaman kollarını ve bacaklarını rahatça yaymış bir şekilde oturan Malbool'a işaret etti.

"Babacım, tüm bu bağırmalar da neyin ne–" Kız cümlenin ortasında durdu. Dönüp bakınca alevlerin ışığında dikilip gözlerini ovuşturan uykulu bir kız gördük. Uzun, dalgalı kahverengi saçları ve badem gözleriyle nefesimi kesti. Alisha'yla ilk karşılaşmam o zamandı.

"Ah, Alisha, çocuğum, gel de bize katıl. Misafirlerimiz var."

Odaya bakınca kızardı. Üzerinde sadece zarif, soluk renkli boynunu ortaya çıkaran ve omzundan düşecek gibi duran bir gecelik vardı. İçgüdüsel olarak bunu düzeltti ve öne çıktı. Jacob ayağa kalktı ve kızını, oluşturduğumuz daireye takdim etti.

"Beyler, bu benim sevgili kızım Alisha; bir babanın evladı olmasını umabileceği en cesur ve bağımsız çocuk. Evlenmeyi ya da benim işime girmeyi reddediyor. Şimdiden yirmi yaşında ve ona biraz daha zaman geçerse kimsenin onu istemeyeceğini söylüyorum!" Kız ona öfkeli bir bakış attı, sonra bize döndü ve babasının yanına oturmadan önce her birimiz kendisine tanıtılırken bize başını sallayarak kısaca selam verdi.

"Alisha, Mishca arkadaşlarım buradayken birkaç gün bizle kalacak."

"Kusura bakma Jacob, ama bu Nasıralı hakkında bize daha fazla şey anlatabilir misin? Ne iş çeviriyor? Nerede kaldığını biliyor musun?"

"Ah, nerede kaldığını bilmiyorum hayır, gerçi o ve takipçileri çoğunlukla şehrin kuzeyinde, zeytin dağlarının yakınında ka-

lıyorlar. Ne iş çeviriyor? Aslında, bu farklı bir hikâye. Her gün mâbedde, bir şeyler öğretip vaaz veriyor. İnsanlar onun yanından değişmiş olarak ayrılıyorlar; bazıları ona Mesih diyor. Doğal olarak ben de meraklandım, bu yüzden onu bizzat dinlemek için bir sabah tapınağa gittim."

"Onu konuşurken duydun mu?" diye sordum, birden kalbim deli gibi atmaya başlayarak.

"Hayır. Geç kalmıştım, mâbed doluydu. İçeri giremedim ama kapılardan onu biraz olsun görebildim. Ve çok tuhaf bir şey oldu. Bir kalabalığın ortasında yüzlerce metre uzakta olmasına rağmen yemin ederim doğrudan bana bakıp gülümsedi. Bu çok ama çok tuhaf bir şeydi."

"Onu gördün mü?"

"Az önce gördüğümü söyledim ya."

"Neye benziyordu?" diye üsteledim.

"Ne demek istiyorsun? Bir erkek gibi görünüyordu işte."

"Evet ama dış görünüşü nasıldı? Bu insanların onu öldürmeye çalışacaklarını anlaman lazım, bu yüzden onun açık bir tarifine ihtiyacımız var."

"Aslında..." Jacob bir an düşündü. "Kendisi bir Yahudi. Bir Yahudi gibi görünüyor. Çok yakışıklı, tüm Yahudi erkekler gibi." Hamza'ya göz kırptı. "Uzun kahverengi saçlar, kısa sakal, açık kahverengi gözler."

"Gözlerini gördün mü?" diye sordum. "Uzakta olduğunu sanıyordum?"

Jacob bir an durdu. "Hımm, evet, çok uzaktaydım. Ama..." Yukarı baktı ve sanki geçmişi anıyormuş gibi gözlerini kıstı. "O, şey, sanırım açık kahverengi gözleri vardı. Sanırım bunu hayal etmiş olabilirim. Ama bana doğrudan baktı. O gülümsemeyi hâlâ görebiliyorum. Tuhaf, uzaktaydı ama... Eminim..." Sesi giderek alçaldı.

Bir süre sonra dikkati birden bana yöneldi? "Şimdi, yaran nasıl oldu?" diye sordu, tedavi ettiğim sargılı elimden için. Yara yeri için bana yeni sargılar vermişti ama kanama durmasına rağmen acı sürekliydi.

"İyi." dedim.

Tam o anda dışarıdan bağırışlar duyduk. Sonra, çığlıklar ve silahların birbirine çarpma sesleri gelince hep birlikte ayağa fırladık.

"Alisha, odana git!" diye emretti Jacob, ama kız babasını duymazdan gelip bizimle birlikte ön pencereye koştu. Jacob tahta kaplamayı açınca –bir saat önce boş ve hareketsiz – sokağın şimdi adamlarla kaynadığını gördük.

"Asiler!" dedi Hamza, yaya ve at sırtındaki bir grup erkeğin Roma askerleri tarafından karşılanmasını seyrederken. Bu beklenmedik saldırı karşısında, sayıca epey az olan Romalılar'ın deri zırhları onlardan hiçbirinin ölmesini engelleyemedi.

"Neler oluyor?" diye sordu Malbool bana, bir saattir ilk kez konuşarak.

"Bilmiyorum." dedim ona. "Asiler, yani dini fanatikler, şehre saldırıyor gibi görünüyor."

"Neden bunu yapıyorlar ki?" diye sordu Afrikalı, Roma dilinde.

"Roma. Romalılar Kudüs'ü işgal ediyorlar ve asiler bundan hoşlanmıyor. En azından elli kişi varlar gibi görünüyor. İtişip kakışma yok, bu düzenli bir saldırı."

Pencereden dışarı bakarken hemen önümdeki arbedenin ilerisinde bu gürültü şehri uyandırırken ışıkların yandığını gördüm.

Tepelerin ve dağlardaki kayaların içine inşa edilmiş Kudüs, köprüler ve patikalardan oluşan bir labirentti. Tüm şehir yükseltiler üzerine kurulduğu için sokalar engebeli ve eğimliydi.

"Büyük bir olay var." dedim Hamza'ya. "Onu şimdi bulmak zorundayız, gitmek zorundayız."

Hamza itiraz etmedi.

"Oraya mı gitmek istiyorsunuz?" diye sordu Jacob, kafası karışmış bir halde.

"Onu şimdi bulmak zorundayım; bu, suikast girişiminin bir parçası olabilir. Bu, açıklayabileceğimden daha ileri gidiyor." Döndüm ve kapıya gidecek oldum ama belime kolların dolandığını hissedince durdum. Mishca'nın yalvaran gözlerine baktım.

"Gitme. Gitme Saul." diye yalvardı.

Çocuğun önünde diz çöktüm. "Sen burada kalmak zorundasın. Biz dönene kadar Jacob ve Alisha sana göz kulak olacaklar." Çocuğu nazikçe ittim ve içten bir bakışla Jacob'a baktım.

"Levin'in oğlu Jacob olarak, çocuğun güvende olacağına dair söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Ve... Onun için geri döneceğim." Daha başka bir şey düşünmeden adamın kızına bakmak için de döndüm ve gülümsedim. Kızın gözlerinde korku yoktu.

"Ona göz kulak oluruz." dedi bana, elini Mishca'nın omzuna yavaşça bırakırken.

Başımı salladım ve sonra Malbool ve Hamza yanımda, evden ayrıldım.

BÖLÜM: 48

David inleyip biraz yuvarlandı. Yanağının altında oluşan salya birikintisi suratınI deri koltuğa yapıştırmıştı. Yanında oturan Shaun adamın teninden yayılan alkol kokusunu alabiliyordu. Saatine bakıp iç çekti; David'in Pakistan'a bir sonraki uçuş yaklaşırken bir saat içinde seyahat edecek kadar zinde olduğu söylenemezdi.

Artık günlüğün sonuna kadar sadece birkaç sayfa vardı. Shaun derin bir nefes alarak Kudüs'e doğru son bir kez daha yolculuk yaptı.

Şehrin her yerinde insanlar uyanıktı. Şehir duvarlarına ulaştığımızda şafağın sökmesine iki saatten fazla kalmamıştı. Romalı muhafızlar asilerle mücadele ediyordu. Bu karışıklıktan faydalanıp hiç fark ettirmeden aradan sıvışarak şehre girdik. Bu tarihten sonra yaklaşık yüz yıl boyunca asilerin büyük bir Yahudi ayaklanmasını körükleyeceklerini ve Romalılar'ın bunu en kesin şekilde denetim altına alacaklarını biliyordum. Bunu tarih derslerimden biliyordum ama aynı zamanda şu anda tarihin değiştirilip değiştirilemeyeceğini merak ettim. Eğer suikast başarılı olursa bildiğim tarih hiç var olmayabilirdi.

"Nereye?" diye sordu Hamza.

"Kuzeye. İsa ve takipçileri kuzeydeki tepelerde kalıyorlardı." Tek dileğim Barishnikov ya da Delissio'nun ajanlarının oraya ilk önce varmamasıydı.

O anda tezahüratlar yapıp çığlık atan bir insan güruhu kö-

şeden çıkıverdi. Bizim sağımızdaki dar sokakların birinden geliyorlardı. Bunlar asiler değil Yahudiler ve Romalılar'dı. Kudüs vatandaşları. Çok tuhaf bir şey dikkatimi çektiğinde, bu insan kalabalığının yanımızdan geçmesine izin vermek için yan sokaklardan birine geri çekiliyorduk. Kadınlar ve erkekler ağlıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Malbool. Kalabalık dar sokaklara fazla geliyor ve sürekli büyüyordu. Bu içine dalınamaz güruhtan dolayı neler olduğunu göremiyordum.

Hamza ve Malbool etrafımız insan kitlesi tarafından sarılırken hemen arkamda duruyorlardı.

"Hamza, bugün günlerden ne?"

"Ne demek istiyorsun? Bugün cuma sabahı."

"Emin misin? Emin misin!"

"Elbette eminim."

Bir dehşet dalgası bedenimi sardı. Cuma? Hangi günde olduğumuzun hesabını kaybetmiştim ama bir gün gerideydim. Seninki gibi değil Shaun, ama olay çoktan gerçekleşiyordu. Solumdaki bir kadın çığlık attı, sonra isterik bir şekilde ağlamaya başladı.

"Bakın! Onu yakaladılar! Onu yakaladılar!" diye haykırdı. Bu olamazdı. Dilimi ağzımın arka tarafına ittim ve kamerayı çalıştırmak için ufak düğmeye bastım.

Yakınımdaki bir kadının yanına vardım. "Neler oluyor?"

Gözlerinde yaşlarla sanki benden yardım dilermiş gibi elbiseme tutundu. "Onu yakaladılar. Onu tutukladılar." Kadın bana bu kelimeleri söyledikten hemen sonra onun ellerinden kurtuldum ve büyüyen kitleyle birlikte sürüklendim.

Sokak boyunca yürüyüp itişip kakışırken yanımdaki bir adamı yakaladım. Panik olmuş görünüyordu ve elimden kurtulmaya çalıştı.

"Neler oluyor? Onu tanıyor musun?"

Adam elimden kurtuldu. "Sana söylüyorum, onu tanımıyorum! Onu tanımıyorum!" Kederden deliye dönmüş bir halde kalabalığı yararak ilerledi. Uzakta bir yerden bir horoz yeni günün gelişini haber verdi. Adam durdu ve kocaman gözlerle dikkatle bakarak bana döndü. Sonra neler olduğunu anlarken suratından tuhaf bir ifade gelip geçti. Kalabalık onu hareket ettirip uzaklara taşırken başını öne eğdi. Az önce ilk Papa, İsa'nın havarisi Peter'la tanışmış olduğumu fark edince donup kaldım.

Geri döndüm ve artık meşale ışıklarıyla aydınlatılmış kalabalığa giden yokuş yukarı yolun ilerisini görmeye çalıştım. Çok hızlı, her şey çok hızlı oluyordu. Önümüzde tam bir günün olması gerekiyordu. Bu olamazdı.

"Tapınağa git!" diye seslendim, ben kalabalık yüzünden itip kakıldıkça benden hızla uzaklaşan Hamza'ya. "Tapınağa git ve Barishnikov'u ara. Kalabalıktan önce git." Hamza gürültü ve insan güruhu tarafından yutuldu ve ikimiz de sürüklenirken Malbool'u kollarından kavradım.

"Yanımda kal." dedim Roma dilinde. "Sana bahsettiğim adam, röportaj yapmam gereken adam, onun hakkında konuşuyorlar işte. Tutuklanmış. Şimdi onu duruşmaya götürüyorlar. Onu öldürmek isteyen Barishnikov'u ve Romalılar'ı bulmak zorundayız. Duruşmaya gitmeden önce ona ulaşmam lazım."

Malbool başını salladı ve hareket ederken gözünü benden ayırmadı. En sonunda kalabalık daha geniş bir sokağa dağıldı ve ileri doğru yolumu açtım. Kaynağın yakınına yanaşamıyordum. Çağdaş dünyanın en nüfuz sahibi şahsiyeti tarihte bir dönüm noktasına doğru götürülüyordu. Bundan önce onunla konuşmak zorundaydım. Onun vaktinden önce öldürülmesini engellemek zorundaydım. Bunun için çok geç kalacaktım. Sadece bir gün, ama her şeyi değiştirecek bir gün.

Etrafımdaki insanlar bazıları ağlayarak, bazıları küfrederek

ama hepsi de duygu yüklü bir halde bağırıyordu. Ayaklarımın altındaki taş ve kumlar kalabalık tarafından sağa sola tekmelendi, bu şekilde şehrin içinde yavaş yavaş ilerledikten sonra baş hahamın avlusuna geldik. Kalabalığa katılmış olanlardan bazıları içeri girdi ve geri kalanımız kapılarda bir yer bulabilmek için itişip kakıştık. Hava hâlâ karanlıktı ve tek ışık, yanan meşalelerden geliyordu. Malbool'a seslendim ve o da yere çömeldi. Onun omuzlarına oturdum. Sonra dev Afrikalı ayağa kalktı ve böylece kalabalığın üstüne yükselmiş oldum.

İsa'yı hâlâ göremiyordum ama uzakta kahverengi ve sarı giysiler ve başlıklar içinde halka şeklinde ayakta duran adamlar vardı. Düzenli bir şekilde dizilmiş bu adamların sayısı yirmi kadar olmalıydı. Bunun önceden ayarlanmış olduğuna şüphe yoktu. Malbool öne doğru insanları ite ite ilerlemeye devam etti, onun iri gövdesi onları iki yana iterken insanlar homurdanıyordu. Kulaklarımı dört açıp dinledim ve sesi artırmak amacıyla kameradaki düğmeyi ayarlamak için yan tarafıma eğildim. En sonunda daha ileri gitmemize izin vermeyen bir askerler halkasına geldik. Beni Malbool'un omuzlarından sert bir şekilde indirdiler. Onlara direnmedim ve en sonunda avlunun içini görebildim.

Sonra başladı. Orada, gözlerimin önünde, hiçbir günümüz insanının görmediği ama milyonlarca kişinin hayal ettiği manzarayı görüyordum: Hepsi de baş hahamın avlusuna doluşmuş hahamlar çemberi, askerler ve eşit oranda takipçiler ve suçlayanlar. Bununla ilgili hikâyeler, filmler ve tiyatro oyunları vardı –ama bu gerçekti. Burada, şu anda. Her tarafta büyükler, kâtipler ve baş hahamlar vardı. Onların önünde, sırtı bana dönük şekilde duran kişi kamburu çıkmış bir adamdı. Bir omzu diğerinden hafif çöküktü ve kandan ve terden keçeleşmiş bir saç yığını omuzlarına dökülüyordu. Elleri arkasından bağlıydı ve hareket etmiyordu, zincirlerin ağırlığı onu sabit tutuyordu.

En sonunda adamlardan biri tok, bariton bir sesle konuştu ve kalabalık sustu. "Kim bu dilenci? Önümde bağlı duran bu adam da kim? Neden zincirlere vurulmuş?" dedi, sanki gerçekleşen olaylar hakkında daha önceden bilgisi yokmuş gibi cahillik numarası yaparak.

"İsa dedikleri fitneci!" dedi diğer hahamlardan biri. Bir anda kalabalıktan bir kez daha korku ve öfke ağıtları yükseldi. Sayıları binlerce gibi duran insanın, sabah sabah yıkanmadan gelmesiyle kalabalığın kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Tok sesli adam, tekrar konuştu, önceden hazırlanmış maskaralığına devam ederek. "Ya! Demek bu Nasıralı İsa! Halkın başına bu kadar bela açan adam bu?"

Bunu söylerken İsa'yı tutan muhafızlardan biri mahkûmun karnına sert bir dirsek indirdi. Onun acı içinde iki büklüm olduğunu görünce irkildim.

"Sana hitap ederken Efendi Caiaphas'a bak, seni köpek!" Baş haham biraz gülümsedi ve elini kaldırdı; asilce davranmaya hiç teşebbüs etmiyordu. Bu adama nasıl bu kadar pervasızca kötü davrandıklarına inanamıyordum. Dehşete düştüm.

"Senin bir kral olduğunu söylüyorlar?" diye devam etti tok sesi adam. "Söyle bakalım, krallığın nerede?"

Sonra, mahkûm daha cevap vermeye fırsat bulamadan ikinci bir haham konuştu. "Hangi kral soyundan geliyorsun?" diye sordu adam, gülümseyip kalabalığa oynayarak.

Zincirli adam cevap vermedi. Tekrar yuhalamalar yükseldi. Sonra başka bir haham seslendi. "Konuşsana!"

"Sen Celileli değil misin? Bir marangozun oğlu değil misin? Ama kral olduğunu söylüyorsun. Bazıları senin İlyas olduğunu söylüyor. Nasıl cevap vereceksin?"

Adam hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Neden konuşmuyorsun? Buraya bir kâfir olarak getirildin, nasıl cevap vereceksin?"

Hahamlardan başka biri, "Kendini savunsana!" dedi.

Adam sessiz kalırken kalabalık yine ortak sesini yükseltmeye başladı. Duruşmadan dolayı dikkati dağılmış gibi görünen muhafızlardan birini iterek ilerlemeye çalıştım ama adam benim adımımı engellemek için hareket etti. Sanki bir işaret gelmişçesine kalabalık sustu ve muhafızın arka tarafına bakınca adamın başını kaldırdığını gördüm. Adam doğruldu ve ayağa kalktı, boyu belki bir seksen vardı. Sonra, konuştu.

"Ben açık bir şekilde konuştum. Herkesin duyması için konuştum. Onlara, toplandığımız mâbedde ders verdim. Söylediklerimi duymuş olanlara sorun."

Baş haham huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. Sonra mahkûmun yaralarından sorumlu olan muhafızlardan biri konuştu.

"Baş hahama böyle mi konuşuyorsun sen? Böyle küstahça mı konuşuyorsun?" Demek istediği şeyi mahkûmun suratına tokat atarak vurguladı. Bu darbe adamı yere gönderdi ve orada toplananlar öfkelerini dile getirdiler. Adam yavaş yavaş ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı, sonra tekrar konuştu.

"Eğer..." diye kükredi, sonra devam etti. "Eğer konuştuğum şey kötüyse bana kötünün ne olduğunu söyleyin. Ben kötü ne demişim ki? Ama eğer söyleyemiyorsanız, o zaman bana neden vuruyorsunuz?" Bunu süssüz bir şekilde, sesinde bir saldırganlık tınısı olmadan bu kötü davranışlarını vurgulamak için söyledi.

Hahamlar kalabalığı incelerken ben de onların yüzlerine baktım; gözlerim tıknaz, geniş burunlu bir hahamın üstünde sabitlendi. Bir elinde bir asa vardı, diğeri ise yan tarafında boşta duruyordu. Bu gösterideki rolünden gurur duyarak kendinden

memnun şekilde çarpık bir gülümsemeyle kalabalığa baktı. Sonra bir şeyleri anladım. Adama dikkatle baktım. O da kahverengi ve üzerinde sarı çizgileri olan bir elbise ve yüksek ve giderek genişleyip arkada beline kadar gelen bir başlık içinde diğerleri gibi giyinmişti. Toplananlara baktı ve bir anlığına göz göze geldik.

Sonra olan oldu. Adamın gülümsemesi kayboldu. Suratı düştü ve gözleri kocaman oldu.

Birden bire başını geri attı ve şakaklarını tutarak çığlık attı. Baş haham tekrar konuşmaya başlamıştı ve kalabalık bağırıyordu. Gürültü o kadar yüksekti ki şu anda dizlerinin üstünde acı içinde kıvranan adam hiç dikkat çekmiyordu.

"O zaman seni dinlemiş olanları dinleyeceğiz. Bu adama karşı şahitlik edenleri getirin." dedi Caiaphas, Ferisilerin baş hahamı. Ama ben onu seyretmiyordum. Gözlerim parmaklarıyla başını sımsıkı kavramış halde diz çökmüş hahama odaklanmıştı. Sonra birden adam kustu.

Etrafındakiler geri çekildi ama adama çok dikkat etmediler. Başka bir durumda olsa bu, bir telaş nedeni olabilirdi ama buradaki herkes kendini duruşmaya kaptırdığından duygu yüklüydü. Haham ağzını sildi ve bir şeylerin farkına vardığı suratından anlaşılır halde ve gözleri kocaman açılmış şekilde yukarı baktı. Önce, şeytanları def etmek için şeytanları kullanmakla suçlanan mahkûma baktı. Sonra Roma bölgesine, avlu duvarlarının ilerisindeki tepelere. En sonunda gözleri benim üzerimde durdu. Tanımıştı.

Koyu renk sakalı ve başlığının altında, bunun kimin gözleri olduğuna şüphe yoktu. Vladimir Barishnikov. Kısa bir an gözlerimiz birbirine kilitlendi ve sonra adam bir yılan hızıyla ayağa fırlayıp kalabalığın içinde koşmaya başladı.

Az önce gördüğüm şeyin bir uyanış, bir kavrayış, beyindeki

bir engelin kırılması olduğunu biliyordum. Benim varlığım Rus ajanın içindeki durağan anıları uyandırmıştı. Kalabalık içinde itip kakılarak, suratımı göstererek onun planını harekete geçirmiştim. Durdurmak için burada olduğum şeyin ta kendisine yol açmıştım. Kendime küfrettim ve sonra Malbool'a döndüm.

"Rus. Kaçan haham, işte o. Barishnikov o."

Malbool adamı görmediğini anlatmak istercesine başını iki yana salladı. "Bunu durdurmalıyız!" dedi sonra bana, başka bir muhafız İsa'nın zaten tokat atılmış suratına başka bir sert tokat daha indirirken.

"Yapamayız. Bunu değiştiremeyiz."

"Ne demek istiyorsun? Bu adamı sebepsiz yere dövüyorlar. Adam zincire vurulmuş ve onu kalabalığın önünde dövüyorlar. Onu küçük düşürüp kendini baygın hale getirecek kadar dövüyorlar. Ne yapmış ki bu adam?"

Önümüzdeki sahneyi olay hakkında bildiklerimden ayrı tutmaya çalıştım ve durumun nasıl göründüğüne baktım. "Onunla kalmalısın." dedim. "Onu öldürmediklerinden emin olmak zorundasın. Burada onun bu sabaha kadar hayatta kalmasını istemeyen iki Roma ajanı var. Onunla kal ve seyret. Eğer sadece onu öldürecek olurlarsa müdahale et. Adam vahşice dayak yiyecek ama ölü gibi görünene kadar hiçbir şey yapma. Bana güvenmek zorundasın. Anladın mı? Onun çarmıhta ölmesi gerek, başka türlü olmaz."

Malbool anlamadan bana baktı. Ama sonra başını yavaşça salladı. Ben de kısaca başımı salladım ve Barishnikov'un peşine düştüm.

Kendimi kalabalıktan kurtarınca çaresiz bir şekilde etrafıma bakındım. Avlu, yüksek duvarlarla çevriliydi ve Barishnikov'un buradan saldıracağını tahmin ettim. Arbalet bin yıla kadar icat

edilmeyecekti ama bu duvarların tepesinden mahkûmun sırtının tam ortasına bir mızrak fırlatmak hiç de zor olmazdı.

Kumtaşından yapının çevresinde daire çizdikten sonra Rus'u hâlâ görememiştim. Neredeydi? Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Tam o anda, neredeyse şans eseri, batı tarafındaki yola baktım. Barishnikov içine şeytan girmiş gibi zıplıyordu. Avlunun içinden "Bu duruşmalar numaradan başka bir şey değil!" ve "Diğer meclis üyeleri nerede?" gibi feryatları duyarken onun peşinden gittim.

Her zaman ondan daha hızlı olduğumu bilerek Rus'a doğru hızla yaklaşırken kalbim küt küt atıyordu. Ama aklımdan endişe verici bir düşünce geçti: Beni dövüşlerde yenen tek ajan oydu. Rus Özel Kuvvetler Birimi Spetsnaz'dan alınan Barishnikov silahsız mücadelede bir uzmandı. Bu yüzden, onu yakaladığımda ne yapacaktım?

Nereye gidiyordu? Gittiğimiz yolu inceledim ve odaklandım. Bir anda Tesis'teki eğitimim sırasında bu yer hakkındaki bütün öğelerin olduğu bilinçaltıma gittim. Ben uyurken zihnime işlenen bilgilere. Barishnikov batıya doğru gidiyordu. Birden nereye gittiğini anladım: Vali'nin evine. İsa'nın duruşması kısa süre sonra oraya taşınacaktı. O, kalabalıktan önce gidiyordu.

Her adımla birlikte tıknaz Rus'a biraz daha yaklaştım.

"Vladimir! Dur!" diye seslendim İngilizce. Arkasına baktı ama şehrin dolambaçlı taş yollarında soluk soluğa ilerlerken cevap vermedi. Kim bilir ne kadar zamandır burada bir hahamın hayatını yaşıyordu? Yaşını tahmin etmek güçtü ama Tesis'i terk ettiği zaman sahip olduğu fiziğe sahip değildi artık. Arkamda, mâbedden gelen yolu meşaleler aydınlatmaya başladı. Onlar da Roma Valisi'nin evine gidiyorlardı.

Yol dolambaçlı hale geldi ve biz dağdan aşağı gitmeye baş-

larken bir seviye aşağı indi. Barishnikov dönemeci aşar aşmaz yukarıdan onun üstüne doğru atlayıp onu yere serdim. Yoldan yuvarlandık ve bir seviye aşağıdaki taşların üstüne sert bir iniş yaptık. Düşüş nefesimi kesti ve kesik bir hortumdan akan su gibi parmağımdaki kesiklerden oluk oluk kan aktı.

Barishnikov ayağa kalkmaya çalıştı ama uzanıp onu yere ittim. Bacağını savurdu ve tam suratıma tekme atarak ağzımdaki iki dişi kırdı. Rus'un elbisesini tutan ellerim gevşedi ve adam elimden kaydı ama kaçmadı. Benim işimi hemen oracıkta halletmesi gerektiğini biliyordu.

"Tam zamanında geldin. Bir rüyanın içindeydim ve sen beni uyandırdın." dedi, hâlâ İbranice konuşarak.

"İbranicende bile Rus aksanı var." diye cevap verdim İngilizce. "Bunu yapamazsın Vladimir. Delissio öldü. Sen başarısız oldun."

"Başarısız?" Barishnikov tek kaşını kaldırdı. "Tam tersine, sen olmasaydın başarısız olabilirdim. Ama sen geldin ve beni kurtardın. Sen Efendimizi kurtardın."

"Efendimizi kur–"

Ayağı doğrudan kasıklarıma geldi ve tüm erkekler tarafından bilinen o mide bulandırıcı acıdan dolayı gözlerim yuvalarından fırlamış halde dizlerimin üstüne çöktüm. Midemde ani bir bulantı hissettim ve ay ışığında parlayan kılıcın Barishnikov'un elbiselerinin altından çekildiğini neredeyse güçlükle fark ettim. Bir şey yapamaz halde, darbenin gelmesini bekledim. Geldiğinde, Barishnikov'un kafasını vücudundan ayırdı.

Başı, bedeni yere düşmeden önce iki kere zıpladı.

Hamza, kılıcı Sovyet kanına bulanmış şekilde onun arkasında duruyordu. Anlamadım ama şikâyet de etmedim. Arkadaşıma gülümsedim ama onun gülümsemesi hüzün yüklüydü.

"Hamza?" diye sordum sadece, ona teşekkür etmekle uğraşmadım ama bunun karşılığında minnettarlığım hemen anlaşıldı.

Arkadaşım ve sırdaşım olan Ürdünlü, gülümsemesi genişlerken gözlerinde yaşların birikmesine izin verdi. Onun burada olması gerektiğini nasıl bildiğini anlamadım. Ben sormadan o cevapladı.

"Benim görevim sendin. Her zaman sendin, kardeşim. Ve şimdi tamamlandı."

"Ne? Neden bahsediyorsun sen? Barishnikov bir şeyler söyledi. Efendimizi kurtardığımı söyledi. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum." dedi Hamza, artık gözyaşları yüzünden özgürce akarken. "Sana profesörden bir mesajım var." dedi, Tesis'te o zaman anlayamadığım bir nedenden dolayı benden özellikle hoşlanan proje liderimizi kastederek.

"Profesör? Ne? Ne mesajı?"

"Sana hatırlatmamı söyledi: 'Yaz. Burada gördüğün her şeyi, yaptığın her şeyi yaz.'" Bir an durdum, anlamadım. Açıkçası şimdi anlıyorum. Ama Hamza bitirmemişti.

"Ve benden bir mesaj: Seni seviyorum kardeşim. Selamün aleyküm. Teşekkür ederim."

O anda bir mızrak Hamza'nın göğsüne saplandı. Darbenin gücü Hamza'nın bedenini arkaya ve yoldan dışarı savurdu. Gitmişti. Hamza gitmişti. Her şey çok hızlı olmuştu. Çok çok hızlı. Buna hazır değildim. Hazırlanma fırsatım, altımdaki sokaktan muhafızların sesini duymadan önce şaşırmak için bile fırsatım olmamıştı.

"Hahamlardan birini öldürmüşler! Hahamlardan birini öldürmüşler!" Yoldan çekilmeme ancak izin veren ikinci mızrak da geldi. Neler oluyordu? Kasığımdaki işkence eden acıdan dolayı

hâlâ canım yanarken bir seviye aşağıdaki sokağa yarı düştüm, yarı atladım. Arkadaşımın cesedinin yanına indim. Kabullenmiş bir suratla ve göğsünün ortasından çıkan tahta sapla uzanıyordu. Ölmüştü. Öylece. Karanlıklara doğru koşmadan önce az önce gerçekleşen olayların çılgınlığını düşünecek zamanım olmadı.

Batıya doğru, körlemesine koştum. Kudüs'te bir hahamı öldürmek anında ölüm cezasını gerektiriyordu. Neler olduğunu anlamadım. Bir an arkadaşım benim hayatımı kurtardı, sonrakinde ölüydü. Ve beni en çok rahatsız eden şey onun, bunun olacağını biliyor olmasıydı.

Bir dönemeci aştım ve bir oyuğa saklandım. Sokak boyunca ilerleyen insan güruhunun sesleri sığınağıma doluşuyordu. Anlamsız gelen bir sürü şey oluyordu.

Barishnikov bana "Efendimizi kurtardığımı" söylemişti ve ne demek istediğini anlamıyordum. Delissio öldürülmeden önceki anı tekrar düşündüm. Bu, az önce gerçekleşen olayın esrarengiz bir şekilde aynısıydı. Delissio okla vurulmadan saniyeler önce şöyle demişti: "Ve sen ölünce onları durduracak kimse kalmayacak. Korkarım İsa'yla röportajını asla yapamayacaksın." Ben bunu onlar İsa'yı öldüreceği için röportajımı asla yapamayacağım olarak anlamıştım ama onun demek istediği onlar beni öldüreceği için bunu asla yapamayacağımdı. O anda anladım. Onlar İsa'yı öldürmeye hiç niyetlenmemişlerdi; onu çarmıha gerilmekten kurtarmaya niyetlenmişlerdi. O zaman kim? Onlar kimi–

Bu düşünce bana bir darbe gibi geldi. Pilatus. Pontius Pilatus'u öldüreceklerdi. Pilatus'u öldürerek "Efendimizi kurtaracaklardı".

Alnımdaki ter suratımdan akarken buz kesildi. Bundan çıkan anlamlar, suda kristalleşen buzlar gibi beynimde yayılmaya başladı. Onlar İsa'yı öldürmek için değil, kurtarmak için buradalardı –ölümün çoktan gerçekleşmemiş olmasının nedeni de buydu.

Onlar İsa'yı ölüme göndermekten sorumlu olan kişiyi öldürmek için buradalardı. Pontius Pilatus, Kudüs Valisi. Ve Barishnikov Pilatus'un evine doğru koşuyordu. Eğer çarmıha gerilmeyi durdurmak için buradalarsa bunu duruşmadan önce, şafak söktükten hemen sonra yapmaları gerekirdi. Bu da demek oluyordu ki–

Saklandığım yerden fırladım ve yeni bir şevkle ileri atıldım. Delissio'nun ajanları hâlâ ortalıkta dolaşıyorlardı ve koşarken bir soru içimi yakıyordu –onlar kimdi? Vali'ye nasıl yaklaşacaklardı?

Vali'nin ikametgâhının uzun sütunlarına gelene kadar sokaklarda koştum. Kapının önünde durdum. Avluda çoktan hareketlilik vardı ve muhafızlar tetikteydi. Başka bir yolunu bulmak zorunda kalacaktım.

Kalabalık sadece birkaç yüz metre arkamdaydı ve onları izleyen muhafızlar neler olduğunu görmek için sokaklara dökülen insan kitlelerinden dolayı kafaları karışık haldelerdi. Sonra aklıma geldi: Gizlice girmeme hiç gerek yoktu. Burnum kırıktı ve parmaklarım kesik halde kanıyordu ama kendime güvenim, görevim nedeniyle içime işlenen bilgiler gibi tamdı. Böyle düşünerek Kudüs Valisi'nin ön kapısına yürüdüm.

Beni tepeden tırnağa süzen bir bölük komutanıyla karşılaştım. "Ne istiyorsun?"

"Vali'ye acil bir haberim var." diye cevap verdim toplayabildiğim tüm cesaretimle.

"Vali uyuyor. Bu saatte ziyaretçi kabul etmez. Kahvaltıdan sonra gel."

"Pilatus'a Caiaphas'ın İsa adındaki Yahudi'yi tutukladığını söyle." Döndüm ve sanki o anda sözleşmiş gibi bir köşeden beliren kalabalığın geldiği yola işaret ettim. "Bu ayaklanmayı görüyor musun?" diye sordum. "Kapıları kırıp Vali'den yardım

isteyecekler. Sana tavsiyem önce onu görmeme ve kendisi bu öfkeli kalabalıkla yüzleşmeden önce ona neler olup bittiğini açıklamama izin vermen."

Adam ne yapması gerektiğinden emin olamadan durdu. En sonunda, "Burada bekle." dedi. Kapılarda sadece bir muhafız bırakarak döndü. Bu ikinci adam kalabalığı görmüştü ve gergin bir şekilde yerinde kıpırdandı. Biraz sonra ilk adam geri döndü ve "Valiyle görüşme isteyen kişi kimdir?" diye sordu.

Gerçekten de kim, diye düşündüm. Şimdiye kadar blöfümün tutmasını ve içeri girebilmiş olmayı umuyordum.

"Dinle beni. Pilatus'a karısının bu gece kâbuslarla uyandığını bildiğimi söyle. Ona, kadının rüyasında gördüğü adamın bu eve doğru sürüklendiğini ve onu olacaklar için hazırlayabilecek tek kişi olduğumu söyle." Adam bana şüpheyle baktı. Pilatus'un karısının uyandığı ve gördüğü rüyadan dolayı onu uyardığı kayıtlara geçmişti. Sadece bunun olaylar ve onların kaydedilmesi arasında yer almış pek çok süslemeden biri olmamasını umuyordum.

Kalabalık yaklaşırken adam ortadan kayboldu ve geri döndüğünde kalabalık, kapılardan sadece on beş metre uzaktalardı. Huzursuzlanmış komutan benim ilerimdeki yaklaşan kalabalığa bakınca gerildi.

"Vali gelmeni istiyor." dedi, sanki bana yolu gösterecekmiş gibi, ama sonra merdivenleri işaret ederek belli belirsiz bocaladı.

"Yukarıda. Seni bekliyor." Adam, askerlerin avluya girmeyi talep ettikleri kapıya doğru geri koştu.

Rahatlamış ve kısmen kuşkulu bir şekilde avludan balkona ve dış kapılardan tamamı görünen oda kapılarına giden merdivenleri çıktım. Kapıyı çalmaktansa devasa sütunların arkasında sol tarafa doğru koştum ve eve giren başka bir yol aradım. Yaşam alanlarının ajanların hamlelerini yapamayacakları kadar iyi korunduğunu ve Pilatus dışarı çağrılıncaya kadar bekleyeceklerini

tahmin ettim. Neredeyse, yekpare taştan avluyu çevreleyen çatının üstündeki balkonun yer aldığı asmakata çıkan ufak bir merdiven buldum. Bulunduğum yer ajanları keşfetmek için bana en iyi fırsatı verecekti ama onların kim olduklarını nereden bilecektim?

Çatıya çıktım ve aşağıya baktım. Bu, hayal ettiğimden daha büyüktü. Beklediğim insan sayısının on katı vardı ve kalabalık çok daha öfkeliydi. Hepsi de kendi aralarında sesli bir şekilde tartışıyorlardı –kan dökülmesini isteyenler ve bu rezalete haykıranlar.

Sonra muhafızlar öne çıktılar ve İsa'yı elleri ve gözleri bağlı ve kanlar içinde merdivenlerden yukarı çıkardılar. Onu sürüklediler ve yere düştüğünde durmadılar. Merdivenlerin en üst basamağına çıkınca kapılar açıldı ve onu içeri aldılar.

Kalabalığın ön tarafında avluda Malbool'un çıplak ve parlayan siyah omuzlarını gördüm. İsa'yı gözden kaybetmeyi istemediği için çaresiz bir şekilde etrafına bakınıyordu; tüm bu olaylardaki rolünün o kadar farkında değildi ki ve bana güvendiği için buna her şeyini vermeye o kadar hazırdı ki... Sütunlar arasındaki her boşluğu doldurmak için birden ortaya çıkmış gibi görünen muhafızları gözden geçirdim. Ajanların kim olabileceğini söylemek imkânsızdı.

İstemeye istemeye döndüm ve evin çatısından yukarı tırmandım. Tüm muhafızların kalabalığı kontrol etmek için dışarı çıkmaları emredilmiş gibi görünüyordu. Burada nöbet tutan kimse yoktu. Kayarak diğer tarafa geçtim ve üst kattaki odalara giden kapıyı buldum. Parçalanan ahşabın sesi kalabalığın sesinden neredeyse hiç duyulmadı.

Koridor boştu, bu yüzden hemen merdivenleri çıktım. Açık odanın üstündeki üçüncü kattan, küçük bir kâtipler, muhafızlar ve hahamlar grubunun toplandığını görebiliyordum. Neler olup bittiğinin farkına varınca nefesim kesildi.

Duruşmanın ön tarafında altın rengi saçakları olan güzel bir gecelik içinde iriyarı bir adam duruyordu. Kalın kolları, pürüzsüz ve kel bir kafası vardı. Kırk yaşlarında görünüyordu ama ordu-da geçirilmiş yılların verdiği bir kırk yaştı bu. Bu ancak Pontius Pilatus olabilirdi. Şu anda İsa'nın olduğu yere yürüdü ve sonra odadaki diğer insanlara şöyle bir baktı.

"Bizi yalnız bırakın." dedi otoriter bir sesle. Diğerleri kapı-dan çıktılar.

Pilatus, yüzü durduğu açıdan, gölgelerden ve saçtan dolayı görünmeyen mahkûma bir bardak uzattı, ama en azından muha-fızlar gözündeki bağı çıkarmışlardı. "İç." dedi Pilatus. Bunun bir ikram ya da emir olduğunu ayırt edemiyordum.

Bir zamanlar beyaz renkli olan bir elbisenin içindeki adam cevap vermedi ve bu yüzden Pilatus bardağı geri çekip onun etra-fında tam bir daire çizdi.

"Söyle bana," dedi, "dedikleri gibi sen bir kral mısın?" Bu kez bir cevap bekledi ve gelmeyince sinirlendi. "Sen Yahudiler'in kralı mısın?" Ben odadaki iki adamdan gözlerimi ayıramadan ileri doğru sürünürken Pilatus yine bekledi.

Bir süre sonra daha uzun olan adam kuru ve tahriş olmuş bo-ğazından acı çekerek bir nefes içine çekti, bu nefes onun ne kadar acı çektiğini gösteriyordu. "Bana bu soruyu siz mi soruyorsunuz? Yoksa diğerleri böyle olduğumu söylediler diye mi soruyorsu-nuz?" dedi her ne kadar tınısı bir zamanlar zengin ve ahenkli olduğunu söylese de kulak tırmalayıcı ve kesik kesik bir ses.

"Ben mi? Sen bana kendi halkın tarafından getirildin. Baş haham tarafından. Kralları olduğunu söylediğin insanların ta kendileri tarafından!" dedi Pilatus, sesinde suçlamadan çok şaş-kınlıkla, gerçek ve büyük bir ilgiyle.

"Benim krallığım," diye başladı adam tekrar, "sizin hayal et-

tiğiniz gibi bir krallık değil. Onun ne çitleri var, ne duvarları ne de sınırları. O, bu dünyaya ait bir krallık değil."

"Ama sen yine de kralsın?" diye üsteledi Pilatus, sonra iç çekti. "Ve senin cezana karar vermemi istiyorlar, anlıyor musun?"

İsa hiçbir şey söylemedi.

"Bunu neden istiyorlar? Sen ne yaptın ki? Sen..." Pilatus elini odayı gösterir gibi salladı, "neden buradasın?"

İsa yine yavaşça nefes aldı. "Ben hakikate şahitlik edebilmek için buradayım, bu yüzden doğdum."

"Hakikat? Ama hakikat nedir ki?"

"Hakikati duymak isteyen herkes benim sesimi duyar." dedi mahkûm ve bir daha konuşmadı.

Pilatus döndü ve üzerinde göğüslüğü ve zırhının durduğu masaya yürüdü. Bardağı masaya koydu, sonra kalıp şeklindeki metal gövdeyi kafasından geçirip indirdi ve birden bire bir adamdan bir askere dönüştü. Kayışları gerdi ve muhafızlarına mahkûmu tekrar dışarı çıkarmalarını işaret etti. Kapılar açık kaldı ve yüksek saray merdivenlerinin üst tarafına çıkarlarken kalabalığın sesini tekrar yükselttiğini duyabiliyordum. Pilatus onları takip etti ve balkonundan kalabalığa hitap etti.

"Bu adamın yanlış yaptığı hiçbir şey bulamadım. Onu sorguladım ve bir hata bulamadım." dedi kalabalığa. Birden bire yuhalamalar yükseldi ve Pilatus tekrar konuşabilmek için ellerini yukarı kaldırdı.

"Bu adam bir Celileli değil mi?" diye sordu Roma Valisi. İki kat yukarıda çömeldiğim yerden cevap verirlerken hahamları göremiyordum ama Pilatus, "O zaman o, Kral Herod'un tebaasıdır. Yargılanması için onu Herod'a götürün, Celile onun yargı yetkisinin alanında. Bu adamı ona teslim edin." dediğinde hepsinin yuhaladıklarını duydum.

Bununla birlikte mahkûm zincirlerinin çekiştirilmesiyle öne fırladı ve merdivenlerden aşağı yuvarlanıp kalabalık tarafından oradan uzaklaştırıldı. Odanın uzak tarafındaki bir pencereden Pilatus'un karısı Claudia ayakta durmuş olanları seyrediyordu. Kocası tekrar içeri girip perdeyle ayrılmış küçük bir ara odada oturdu ve kadın onun yanına gitti.

Eğer kayıtlar doğruysa, İsa'nın Kral Herod'a götürüleceği ve sonra hüküm için tekrar buraya getirileceği belki yarım saat kadar zamanım vardı.

Kayıtlara geçip geçmediğini bilmiyordum ama Kral Herod sahildeki villasından ziyarete gelmiş oluyordu ve sadece birkaç günlüğüne kasabadaydı. Onun bir mucize görmeyi talep ettiğini ve göremeyince de İsa'yı Pilatus'a geri gönderdiğini biliyordum.

Ajanları hâlâ göremiyordum –gerçi görsem bile onları nasıl tanıyacağımı bilmiyordum- ama eğer saldırıya geçeceklerse bunu kalabalık geri dönmeden önce yapacakları sonucunu çıkardım. Saldırana kadar kendilerini açığa çıkarmayacaklardı, bu yüzden Pilatus'a yakın durmaktan başka seçeneğim yoktu. Buradaki herhangi türde bir kargaşa pekâlâ Pilatus'un asıl gidişat dışında hareket etmesine neden olabilirdi. Dengenin ne kadar kolay etkilendiğini, Bilgi Kuralının ne kadar kolay bozulduğunu kim bilebilirdi ki?

Duvardaki yerinden törenlerde kullanılan bir kılıcı aldım ve merdivenleri inerken bunu da yanımda taşıdım.

"Bu hakikat mi? Bunu duyunca bilecek miyim?" dediğini duydum Vali'nin, odaya yaklaşırken. "Sen biliyor musun?"

"Biliyorum ama sen bilmiyorsan sana nasıl anlatabilirim ki?" diye cevap verdi karısı. Gözlerim odayı taradı. Dış kapıda muhafızlar vardı, Pilatus'un kişisel koruması girişteki ara odanın hemen içinde duruyordu. Diğer herkes dışarıdaydı.

"Benim hakikatimi bilmek ister misin?" dedi Pilatus tükürükler saçarak. "On bir yıldır bu kasabada isyanları bastırıyorum. On bir! Eğer bu adamı suçlu bulmazsam Caiaphas bir isyan başlatır. Ayaklanmalar olur. Eğer onu suçlu bulursam adamın takipçileri de aynısını yapar. Korkarım bugün kaçınamayacağım bir kıyım olacak. Sezar eğer bu şehri kontrol edemezsem bir sonraki dökülen kanın benimki olacağına söz verdi. Bu da benim hakikatim Claudia."

Göremiyordum ama o anda ikisinin de sessizlik içinde birbirlerine sarıldıklarını biliyordum. Her parçası inanılmaz bir ustalıkla işlenmiş taştan bir meyve kâsesinin arkasına saklandım ve bu çağın yetenekleri hakkında ne kadar az şey bildiğimize hayret ettim. Çömelmiş halde dururken hizmetçi kızlardan biri elinde bir sürahi suyla merdivenlerden indi. Arkama yaslanıp nefes aldım. Kız durdu ve onun geçmesine izin verme konusunda gönülsüz olan muhafızlardan biriyle kısaca konuştu ama muhafızın yanındaki arkadaşının söylediği bir kelimeden sonra kız içeri yollandı. Sonra muhafızlar avluda hâlâ yuhalayanları çıkarmak için dışarı çıktılar.

Kızın içeri girmesini işaret eden muhafız geri döndü ve içeri girip dış kapıları kapattı. Adamın köşeli çenesi ve siyah saçları ona kendine özgü ve eşsiz bir otorite havası veriyordu ve bu yüzü daha önce de gördüğümü dehşetle fark ettim.

Beni Roma'ya götüren bölük komutanı. Marcus.

Döndüm ve başımın üstündeki pencereden bakmak için tek hareketle ayağa kalktım. Odada kız, Pilatus'un tuttuğu seramik bardağa su dolduruyordu. Çaresiz bir şekilde etrafıma bakındım ve elim yakındaki meyve kâsesinde duran taştan elmada kaldı.

"Hayır! İçme!" diye bağırdım, taş meyve camı kırıp havada uçtuktan sonra sürahiyi paramparça edip suyu yerlere dökerken. Pilatus ve Claudia şaşkınlık içinde yukarı baktılar ve kızın hırla-

yıp pelerininin altından bir hançer çıkardığını görmediler. Bu kez çok uzaktaydım. Bıçak korkutucu bir hızla, en son anda kenara çekilen Roma Valisi'nin çelikten göğüs zırhına indi.

Bıçak sıyırıp geçti ve kız, kel adamın boynuna bir kez daha hamle yaptı ama Pilatus içgüdüsel olarak yanıt verdi ve elinin tersiyle kadının suratına bir tane indirdi. Hamlesi suikastçının şakağına geldi ve onu baygın şekilde yere serdi. Pilatus şaşkınlık içinde etrafına bakındı ve yaverini çağırdı.

"Muhafızlar!"

Ama içeride hâlâ hayatta olan tek bir muhafız vardı. Dıştaki kapı çağrıldıkları için gelmeye çalışan diğer muhafızların gürültüsünden sarsılıyordu ama kapı içeriden kilitliydi. Pilatus ve Claudia odalarından çıkıp girişteki ara odaya girince kınından çıkan kılıcı ve ödülüne odaklanmış gözleriyle dikilen bölük komutanıyla karşılaştılar. Asker kendisine yaklaşırken Pilatus karısını arkasına çekti.

Ben yuvarlanmamı bitirip ayağa kalktıktan sonra kılıcımı onunkiyle karşılaştırmak için çekerken Marcus da kılıcını çekti.

Bir anlığına donup kaldık, Marcus benim nereden çıktığımı anlamadığı, Pilatus da olanlar yüzünden şaşkına döndüğü için.

Bölük komutanının gözleri, suratı tanıdığını belli ederken benimkilere odaklandı. "Sen..." dedi nefes nefese.

Kılıcımın sapıyla onun başının yan tarafına vurmak için vücudumu döndürerek cevap verdim ama asker benim hareketimle yuvarlanıp hamleden kaçtı. Konuşmaya ne zaman ne de ihtiyaç vardı: O, Pilatus'u öldürmek için buradaydı ve ben de onu durdurmak için buradaydım. Marcus beni geri geri gitmeye zorlayarak birkaç kez kılıcını savurdu. Onu engelledim, bertaraf ettim, eğildim, sağa sola çekildim ve bunların sonunda başladığımız zamandan daha farklı değildik. Kapılar hâlâ zangırdıyordu ve dışarıdaki muhafızların çağrıları, telaşlandıklarını gösteriyordu.

"Efendim! Efendim, iyi misiniz?" Sonra biri başka bir askere, "Sen, çatıya git, şu taraftan!" diye emir verdi.

Marcus'a gülümsedim; zamanı doluyordu. Tekrar hamle yaptı ve taşıdığım tören kılıcı ellerimde parçalandı. Bölük komutanı bu üstünlüğünden sonuna kadar faydalandı ve arka arkaya bir sürü hamle yaptı ama her defasında bir köşeye kaçtım ve kılıç yanımdan sıyırıp geçti. Vali ve korkmuş karısı seyrederken ikimiz ölümcül bir dans yapıyorduk. Pilatus ve Marcus arasında durmak için büyük bir mücadele veriyordum. Buna son vermek zorundaydım.

Marcus sırtıma doğru hamle yaptı ve onun saldırısını tamamlaması için yeteri kadar bekledim. Kılıç havayı yardı ve kendimi yere atıp yuvarlandım, ellerim yere değerken bacağımın arka tarafıyla daire çizdim. Hızlanan topuğum başının yanına geldi ve dönüşüme devam ederken diğer bacakla ayağa sıçradım ve ayağımın iç tarafıyla çenesine vurdum. Bu hareket bir bale dansçısının sahnede sıçrayıp dönmesi gibi göründü ama çok daha mahvedici bir etkisi vardı. Marcus sendeledi ve başının yan tarafına yediği üçlü darbeleri tamamlamak için yumruğumu indirdim. Hâlâ ayakta duruyordu.

Tekrar ama bu kez çok daha kötü bir şekilde hamle yaptı ve kolayca kaçtım. Kılıç yanımdan geçer geçmez duruşumu değiştirdim ve bir boksörün direkt vuruşu gibi ayağımın önünü suratına geçirmek için zıpladım.

"Seni sert pislik." diye fısıldadım, bölük komutanlığına yükselmesine yardım eden direnci görünce. İçgüdüm karnına bir tane geçirmemi söylüyordu ama metal göğüs zırhı bir kez daha düşünmeme neden oldu.

Marcus hâlâ hamle yapıyordu; ben yine kaçıp ceza veriyordum, tekrar ve tekrar. Bileğinden kavramak için öne doğru adım attım ve kolunun altından girip Romalının silahını alınca kılıç benim oldu.

Önümde dizlerinin üstüne çöktü, bense kılıcı göğsüne saplamak üzere ayakta duruyordum. Pilatus en sonunda suikastten kıl payı kurtulduğunu anlamaya başlayarak dehşet ve şaşkınlık içinde baktı.

"Bu," dedim, orada dikilirken, "Mishca için." Sonra o kılıcıma bakarken suratına ayağımın ön tarafıyla sert bir tekme attım ve çenesini kırıp sırt üstü mermer zeminde kaymasına neden olacak şekilde yere serdim.

Vali ve karısı şaşkınlık içinde bana baktılar. Başımı sallayarak kısaca selam verdim ve pencereye koştum.

"Bekle!" diye seslendi Pilatus ama muhafızlar içeri doluşurken Marcus'un kaderinin benim ona vereceğim ölümden çok daha kötü olacağını bilerek çoktan gitmiştim.

BÖLÜM: 49

Tekrar yola çıktım ve kalabalığın Vali'nin sarayına geri döndüğünü görünce durdum. Malbool'u arayarak onların arasına karıştım. Kalabalık daha da artmıştı ve Afrikalı'yı aramanın zor olacağı belli olmuştu. Onu bulmadan önce itile kakıla kapılardan geçerek tekrar içeri girdim.

"Malbool! Malbool, tamamdır. Pilatus güvende." Kabile üyesi bana öfkeyle baktı.

"Ne var?" diye sordum.

"Buna nasıl izin verebilirsin?" diye kükredi bana. "Bunu durdurma gücün varken nasıl kenara çekilebilir ve bunun olmasına izin verebilirsin?" Önümüzdeki sahneye doğru öfkeyle elini salladı.

Gözlerinin içine baktım ve onların kızarmış, suratının duygu yüklü olduğunu gördüm. Malbool tüm sürece tanıklık etmişti.

"Bu adamın yanlış hiçbir şey yapmadığını söylüyorsun? İşte, suçlu ya da değil, hiçbir insana böyle muamele edilmemeli. Roma'da bile böyle halk içinde dayak atma hoş görülmezdi, bir suçlu için bile."

O kendisinden istediğimi yapmıştı. İsa'nın yakınında kalmış ve her alayı, her tükürüğü, her darbeyi görmüştü. Arkadaşıma tekrar baktım. Bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki? Bilgi Kuralının, gerçekleştiğini bildiğim şeylere müdahale etmemi yasakladığını nasıl açıklayabilirdim?

"Malbool, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama–"

"Saul, bu adam bir köleden daha beter dövüldü. Sokaklarda sürüklendi ve hiç kimse onun yanlış bir şey yaptığını bulamıyor. Bu adamla röportaj yapman gerekmiyor muydu? Burada olmanın asıl nedeni bu değil mi? Ve şu anda bunu durdurup röportajını–"

"Sessizlik!" çağrısı geldi. O anda elli kadar muhafız daha geldi, bir isyan olması durumunda destek çağrılmıştı. Kısmen sarsılmış gibi görünen Pontius Pilatus basamakların tepesindeki bir tahtta oturuyordu. Bir hizmetçi şarap olduğunu tahmin ettiğim bir içecek doldurdu. Her sınıftan vatandaşla dolu kalabalık gürültücüydü: başlıkları içindeki Yahudi adamlar, peçeli kadınlar, Romalılar, çocuklar, köleler, vergi tahsildarları, balıkçılar. Şu anda Kudüs'te, burada temsil edilmeyen bir meslek grubu ya da sınıf olduğundan şüpheliydim.

Kalabalığın ön tarafında hâlâ zincirli ve askerlerden oluşan bir halkayla etrafı sarılmış şekilde mahkûm İsa kan ve çamurdan kirlenmiş bir elbiseyle dikiliyordu. Başı öne eğikti.

"Herod bu adamda bir hata bulamıyor, ben de." dedi Pilatus, yüksek ama titreyen bir sesle. Birden bire uğultular tekrar yükseldi. Bu kez Caiaphas birkaç adım öne çıktı ve kalabalığı susturmak için döndü.

"Romalı Valimiz'e hiç mi saygınız yok?" diye sordu sesinde alayla. Kalabalık, ortak haykırışını bir kez daha kesti.

Caiaphas döndü ve Pilatus'a baktı. "Bu adam Mesih olduğunu iddia ediyor. Tanrı'nın Oğlu olduğunu iddia ediyor. Bu, bizim kanunlarımıza göre kâfirliktir. O cezalandırılmalı!"

İşaret etti ve askerler İsa'yı Caiaphas'la aynı seviyede olması için basamakların yukarısına sürükledi. Onu kalabalığa bakacak şekilde çevirdiler. Adamın suratını ilk kez görürken nefesim kesildi. Korkunç derecede dövülmüştü, bir gözünde mor bir şişlik

vardı; dudakları yarılıp şişmişti ve suratının geri kalanında kamçı izleri ve kanlar vardı. Üst üste yaraların üstünde bir de kamçı izleri. Saçları suratının etrafına dağılmıştı ve gözleri yere bakıyordu.

"Baksana!" diye bağırdı bana Malbool. Sesindeki tutkuya inanamıyordum, gördüklerinden o kadar etkilenmişti ki... "Bunun olacağını bildiğini söyleme bana. Bunun olmasına izin vereceğine inanmıyorum! Nasıl bir adam bunun devam etmesine izin verir ki?"

Başımı iki yana salladım. Belki de haklıydı. Belki İsa'yı şimdi kurtarmalıydım; röportajımı yapabilirdim. Cevapları bir gün öncekiyle aynı olmaz mıydı? Hamza beni eğer başarısız olursam milyonlarca kişinin öleceğine, bu röportajın yapılması gerektiğine dair beni uyarmıştı. Bu düşünceyi zihnimden kovdum. Hayır. Bilgi Kuralı. Bu, olmak zorundaydı; sadece Malbool anlayamazdı.

Shaun kendisinin sadece bir gün önceki sorusunun ironisine ve Giovanni'nin akıl yürütmesine gülümsedi. Rahip, değişen şeyin gerçeklik değil algı olduğunu söylemişti. Sen onun hakkında ne düşünürsen düşün o şey olduğu gibi kalmaya devam ediyordu. Bu şey gerçekleşmişti ve Malbool'un bunu anlamaması bunu değiştirmedi.

"Bu bayram gününde," dedi Pilatus, "bir mahkûmu aranıza salmak bir gelenek. Bu İsa denen adamı aranıza salabilirim."

Kalabalık, pek çoğu onaylarcasına, yine bağırmaya başladı ama Caiaphas ellerini kaldırdı.

"Hayır!" diye haykırdı halka. "Bu adam cezalandırılmalı!"

"Hayır," dedi Pilatus karşı çıkarak, "son zamanlarda yeterince kan döküldü. Bu adamı aranıza salayım mı? Bu, sizin hakkınız."

Kalabalığı susturmaya çalışan yine Caiaphas'tı. Hahamlar, "Hayır!" diye bağırdı. Ama Pilatus işaretler vermeye başlamıştı. Sonra birden anladım: Bu, gerçekten de olacaktı. Hayatını kurtararak Pilatus'un fikrini değiştirmiş miydim yoksa? İsa'yı salacaklardı. Çarmıha gerilme olmayacaktı.

Mahkûmun suratını inceledim. Böylesine tamamen üzgün, böyle dayak yemiş, böyle... Böyle birini görmek kalbimi acıttı.

Sonra İsa başını kaldırıp bana baktı.

Zaman durdu.

Kan oturmuş şiş bir gözle, terden ıslanmış bir saç yığının arasından ve avlunun o kadar mesafesinden doğrudan bana baktı. Gözlerimin içine. Ruhuma. Bedenimi bir ürperti sardı. Sanki benim neden orada olduğumu biliyormuş gibiydi ve o anda bir karar vermek zorundaydım.

Bu adamla röportaj yapmak için zamanda geriye gönderilmiştim. Benim –bilim ve şüphenin hüküm sürdüğü- zamanımdaki insanların sormak için her şeylerini verebilecekleri soruları sormak için. Ama şimdi bu adam dövülmüştü, kırık döküktü ve birden bire çok da geç kalmamış olabilirmişim gibi geldi. İsa serbest kalacakmış gibi görünüyordu. Bana baktı, gözleri kalabalığı yarıp geçiyordu. Eğer onu serbest bırakırlarsa görevimi tamamlayabilirdim. Röportajımı yapardım, milyonlarca hayatı kurtarırdım.

Ama.

Bilgi Kuralı.

Hayır, İsa ölmeli.

"Barabbas!" diye çığlık attım. "Barabbas'ı salın!" diye bağırdım daha yüksek sesle. Etrafımdaki kalabalık sessizleşti ve çaresiz bir şekilde kitleyi kontrol altında tutmaya çalışan Caiaphas kalabalığın arka taraflarına baktı.

"Barabbas'ı salın!" diye seslendim yine. "Bize Barabbas'ı

verin!" Hahamın suratı aydınlandı ve şevkle başını salladı. "Evet, evet!"

Pilatus'a döndü. "Evet. Barabbas'ı salın! Bizim dileğimiz bu. Bize Barabbas'ı verin!" diye tezahürat yapmaya başladı, takımı için destek toplamaya çalışan gülünç bir futbol takımı maskotu gibi. "Barabbas! Barabbas! Barabbas!"

İsa bakışlarını yere indirdi. Pilatus durdu, döndü ve şaşkın görünüyordu. Sonra kalabalığa baktı. Tezahüratlar artıyordu. Yavaşça başını iki tarafa sallamaya başladı. "Hayır... Hayır..."

Baş haham suratında kocaman bir sırıtmayla ona döndü. "Ama yapmalısın! Yapmalısın! Bu, halkın iradesi. Bize Barabbas'ı ver." Pilatus işaret etti ve bir muhafız içeri girdi. Birkaç dakika sonra darmadağınık siyah saçları ve suratının her yerindeki yara izleriyle acınacak derecede kirli, kaba görünümlü bir adamı arkasında sürükleyerek yeniden belirdi. İki mahkûm daha yükseğe, basamakların en üstüne sürüklendi.

"Tekrar soruyorum," diye patladı Pilatus, öfkelenerek, "kimin serbest bırakılmasını istiyorsunuz: Bir katil olan Barabbas mı yoksa Mesihiniz dediğiniz İsa mı?"

"O Mesih falan değil." dedi Caiaphas tükürür gibi. "O bir kâfir ve öldürülmeli. Barabbas'ı salın!"

Kalabalık yine onu örnek aldı ve katilin adını tezahürat etmeye başladı. Pilatus gözlerini kapadı ve tekrar açtığında başını yukarı doğru hafifçe kaldırdı. Askerler Barabbas'ı boynundaki demirden kurtardılar ve geri çekildiler.

İlk başta şaşkın olan adam delirmiş gibi çığlık atıp etrafta bir hayvan gibi dans etti ve sonra kaderini paylaşmayacağı ve özgürlüğü kendisine verilen diğer mahkûmun ayaklarına tükürdü. Başımı öne eğdim. Bundan ben sorumluydum ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez ağladım.

"Vay anasını!" diye bağırdı Shaun birden bire ve çok yüksek sesle.

"Vay anasını!" dedi tekrar. Havaalanının bekleme salonundaki diğer yolcular okudukları çeşitli uluslararası gazetelerden ve sıradan havalanı sohbetlerinden başlarını kaldırıp baktılar. Gördükleri şey gürültücü iki Amerikalıydı: biri uygunsuz bir şekilde avazı çıktığı kadar bağırıyor, diğeri ise koltuğunda sarhoş bir şekilde salyalarını akıtıyordu. Birkaç saniye sonra hepsi kendi işlerine geri döndü.

Shaun kendini tutamıyordu; birilerine söylemesi gerekiyordu. Yana doğru eğildi ve David'i sert bir şekilde sarstı. Koca adam birkaç saattir uykudaydı.

"Hıh? Bu sadece beşe bir oranında bir sıkıştırma, bir taşıma akıtımı bile değil..."

"David!" diye fısıldadı Shaun dişlerinin arasından.

David Black odaklayamadığı gözleriyle arkadaşına baktı. "Ne? Gitme vakti mi geldi?"

"Onu öldürdü! Lanet olsun, onu öldürdü!" dedi Shaun, çileden çıkmış bir halde, "Saul İsa'yı öldürdü!"

"Ya? Evet, biliyorum. Okumaya devam et; daha iyiye gidiyor. Uçağa binmemiz gerektiğinde beni uyandır."

"Daha iyiye mi?" dedi Shaun. Gözleri etrafta dolaştı; bu deneyimi birileriyle paylaşması gerekiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Neredeyse başka bir şey yapamadan elleri kendiliğinden hareket etti ve kitabı tekrar suratına götürdü.

Oku, diye çığlık attı beyni.

BÖLÜM: 50

Röportaj falan olmayacaktı. Cevaplar olmayacaktı. Görevimde başarısız olmuştum. Ama orada durup sırtındaki etlerin yarıldığını seyrederken görevimi artık neredeyse hiç düşünmüyordum. Ben kalabalıktan biri olmuştum; başımı çeviremeyeceğim kadar tiksindirici bir şeye tanıklık ediyordum. Bu dehşet beni zorluyordu. Kırbaçlar devam etti.

Yirmi bir... Sırtında kanla kaplanmamış tek bir nokta bile kalmamıştı. Yirmi iki... Bu, hayal edebileceğimden çok daha gaddarcaydı. Yirmi üç... Kalabalık, onun ölümünü istiyordu. Yirmi dört... Ama Pilatus reddetmişti. Yirmi beş... Bunun yerine adamı kırbaçlayıp yaşamasına izin vereceğini söyleyerek... Yirmi altı... Şimdi ayakta bile duramıyordu, elleri bir kütüğe zincirle bağlıydı. Yirmi yedi... Caiaphas bile Romalı muhafızların kanlar içindeki et yığınını kırbaçlamasını daha fazla seyredemediği için başını önüne eğdi. Yirmi sekiz... İsa artık çığlık atmıyordu. Yirmi dokuz... Ben, kalabalıktan biriydim. Otuz... Asla inanmamıştım. Otuz bir... Ama orada durup seyrederken... Otuz iki... İnsanın insana gaddarlığını anlayamıyordum. Otuz üç... Arenada bulunmuştum. Otuz dört... Ve orduda, ama bu kadar savunmasız birini, böyle dayak yiyen birini daha önce hiç görmemiştim. Otuz beş... Malbool yanımda duruyordu, yanaklarından yaşlar akarak... Bir elini serbest bırakıp ön tarafını açması için İsa'yı çevirdiler. Otuz altı... Her ne kadar kafamı çevirmeyi her şeyden çok istiyor ol-

sam da bunu kaydetmenin benim görevim olduğunu biliyordum. Otuz yedi... Ve bunu gördüklerinde, bizim gibi ağlayacaklardı. Otuz sekiz... Ve bunlar benim yüzümden oluyordu. Otuz dokuz... Utandım.

"Yeterli!" dedi görevli, kırbaçları tutan askerlere doğru elini kaldırarak. Askerler sarf ettikleri çabadan dolayı bitkin şekilde durdular.

Onu taşların üzerinde kandan bir iz bırakarak sürüklerlerken adamın kırık dökük bedenine baktım ve hayretler içinde kaldım. Onun yürümesini nasıl bekleyebiliyorlardı? Ama bekliyorlardı işte.

İsa'yı bir hücreye götürürlerken askerleri takip ettik. Orada ona bir pelerin giydirdiler ve başına, yerinde tutmak için iyice bastırarak, dikenlerden bir taç geçirdiler. Dikenler İsa'nın kafa derisini deldi ve oyuklar açıp suratında çoktan çağlayanlar oluşturmuş nehrin içinde çabucak kaybolan kanlar akmasına neden oldu. İsa bir kez daha Pilatus'un huzuruna çıkarıldığında Vali buna izin verdikleri için muhafızlarını azarladı. Acınacak haldeki mahkûmu kolundan nazikçe tuttu ve kalabalığa öfkeyle seslendi.

"Bu adama yaptığınızı görüyor musunuz?"

"Onu çarmıha gerin!" diye bağırdı hahamlardan biri.

"Bu kadarı yetmez mi? Şu adama bakın! Dayak yedi! Aşağılandı ve acı çekiyor ve siz yine de kan istiyorsunuz?"

"Eğer onu çarmıha germezseniz halkınıza dost değilsiniz demektir!" dedi adamlardan bir diğeri, bu bir kâtipti.

"Görevinizi yapın Vali: Onu çarmıha gerin!"

Sonra Pilatus İsa'ya nazikçe konuştu. Kelimelerini duyamıyordum ama tekrar sinyali almaya çalışmak için kayıt birimindeki ses artırma ayarıyla oynadım. Pilatus eğildi ve başını iki yana salladı.

"Neden? Bu kadarı yeterli değil mi?" diye seslendi, bir kez daha kalabalığa.

Ve sonra, duyguların kabarmasıyla, etraftaki kalabalık askerlerle itişip kakışmaya başladı. İsyan başlatacaklardı. Pilatus bir şeyler yapmak zorundaydı.

Vali bir sürahi suyu aldı ve muhafızlardan birinden bunu kendi ellerine dökmesini istedi. Pilatus'un bu ünlü sembolik hareket için hep bir kâse kullandığına inandığımdan bu detay dikkatimi çekti. Ama sadece bunun gerçekten de yaşandığını bilmek bile bu gerçeküstü anda bir teselliydi. Duygusal Vali kanın artık kalabalığın ellerinde olduğunu ve bu sorumluluğu almak istemediğini söyledi. Ancak nihai kararı o vermişti.

Ve şimdi durup seyrediyorduk. Şakaklarımdaki yumuşak vızıltı her anı kaydediyordu. Çarmıha gerilme, televizyonlarda gösterilebilecekti.

***

Güneş, tozlu sokaklara hayat verirken Kudüs'teki en önemli sabaha doğuyordu. Dün bu saatlerde çok sessiz olan sokaklar, şu anda insanlarla doluydu. Önce bir şeyi netleştireceğim: İsa'ya sokaklarda sürüklettikleri şey tam bir haçtı. Çapraz çubukların birbiri üstüne bağlanmasıyla şekil verilmişti ve yüz kilo kadar gelirdi.

Onun için ağlayan kadınlar arasında teselli edilemez gibi görünen birini gördüm. Adamın taş yol boyunca acı içinde küçük adımlarla ayaklarını sürümesini seyrederken, kadının suratına baktım. Her adımla birlikte İsa yeni bir küfür yiyordu; kalabalık, üzerinde artık belinin etrafına öylesine sarılmış bir bez parçasından başka bir şey olmayan adama hem taş hem de hakaretler yağdırıyordu. Atlar üstündeki adamlar tarafından önderlik edilen alayda, kayıtlarda bahsedildiği gibi sadece iki değil dört adam daha ölümlerine doğru yürüyordu.

Kameramı asıl öznenin üzerinde tutmaya çalışarak kalabalık arasında yürüdüm. İsa bir muhafızın sürekli kırbaçlarıyla yürümeye zorlanıyordu ve koşup o gaddar cezalandırıcının kellesini kendi kılıcıyla kesmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

İlk düşüş, en etkileyici olandı. Kalabalığın içinde, yolda ilerleyenlerin arasına karışmak isteyen bir üye muhafızlardan birine saldırınca adam geri geri sendeledi ve İsa'ya çarptı. Yaralarından ve bitkinlikten dolayı zaten ölüme yaklaşmış olan hükümlü adam dengesini kaybetti ve devasa tahta çarmıhı düşürünce zayıf bedeni de onu takip etti. Çarmıh taş zemine düşüp yuvarlanırken İsa'yı havaya kaldırıp takla atmasına neden oldu, böylece adamın suratı yere hızla çarptı ve bacakları da arkasından yere indi. Yuhalamalar yükselirken öne doğru gitmeye çalıştım. İsa kıpırdamadı. Onun devam etmesini sağlayan tek şey, duramamasının neden olduğu ivmeydi ve şimdi bedeni yere kapaklandığı için mecburen duruyordu.

Yere düşen mahkûma taşlar atıldı ve bir asker hareketsiz bedeni kırbaçladı. İsa hâlâ kıpırdamıyordu.

Malbool öne doğru hızla çıkıp yanıma geldi ve kulağıma sert bir şekilde konuştu. "Bunu görmüyor musun?" Onunla tanıştığımdan beri ilk kez sesinde nefreti duydum. "Sen nasıl bir adamsın ki buna seyirci kalabiliyorsun?" diye sordu bana, müdahale etmek için öne atılırken. Malbool'un kolunu kavradım ve sımsıkı tuttum.

İsa'nın kanlar içindeki sırtına deri kırbacını tekrar indiren muhafıza baktım. O anda tek istediğim o muhafızı öldürmekti. Sanırım –daha önce kalabalığın içinde gördüğüm- o birden bire hareketsiz bedenin yanına eğilen kadın olmasaydı bunu yapacaktım da. Elinde beyaz bir bez parçası vardı ve yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı. Adamın saçlarını okşadı ve bezi yavaşça alnına bastırıp kanları sildi. Yanağı adamın yanağına yaklaştı ve kulağına

fısıldadı: "Buradayım Joshua. Ben buradayım." dedi yumuşak bir sesle.

Kadının kelimeleri askerin kırbacının yapamadığını yaptı: Umut getirdi. Yavaş çekim gibi görünen bir şekilde İsa başını kaldırdı ve yana çevirdi. Kadın çoktan kana doymuş bezle İsa'nın yüzünü silmeye devam etti. İsa şiş gözleriyle kadına baktı ve anlayamadığım bir şeyler fısıldadı.

"Bu da kim?" diye sordu Malbool bana, bu inanılmaz sahneye bakarken.

"Bu," dedim, "onun annesi."

İradesini sonuna kadar kullanıyormuş gibi bir çabayla İsa bir kez daha ayağa kalkmak için yeri pençeler gibi tuttu. İki büklüm şekilde ayağa kalktı ve çarmıha uzandı. Alay bir kez daha ilerlerken adamın dudaklarında annesi kendine doğru uzanırken çok ufacık bir gülümseme belirdi ama kadın tekrar kalabalığın arasına çekildi. Alay, ilerlemeye devam etti.

Dar bir sokakta bir dönemece geldik ve yol yukarı doğru tırmanmaya başladı. Sokaklarda sürekli görmek, kaydetmek için uğraşarak bir yer bulmaya çalıştım. Atlar ayaklarını yerde sürüyerek, eşit olmayan adımlarla tepeye tırmanan mahkûmların önünden, kalabalığı yararak ilerliyordu. İsa birkaç kez düşüyor gibi göründü. Nefes alıp verişi sınırını geçmiş bir adamın çaresiz solukları gibi kesik kesik ve bitap geliyordu. Kafileyi sürekli yukarı yönlendiren adamlar acımasızdı, elleri ve ayakları üstünde ilerleyen mahkûmları istedikleri gibi kırbaçlamaktan zevk alıyorlardı.

Omuzlarının etrafından geçen deri şeritler, çukurlu ve bronz kaplı miğferinin tepesinde kıvrık bir tüy olan ve İsa'nın arkasında duran asker onu tekrar tekrar kırbaçlıyordu. Kırbaç, açık deriye adeta işliyordu. Kanlar içindeki mahkûm her yeni darbeyle

birlikte bağırıyordu. İçimde saf nefret yanıyordu. En sonunda bir yeni darbe daha açık yaraya inerken daha fazla dayanamadım. Malbool'u kenara ittim ve önümdekileri yolumdan çektim. Adamı kendi kılıcıyla öldürecektim.

Ben sırayı bozarken başka bir darbe Celileli adamı öne doğru sendeletti. Çarmıhını düşürdü ve ağır gövde yere düşüp sekti. Bunun arkasından kendini korumak için ellerini uzatacak gücü bile bulamayan İsa öne yıkıldı. Suratı arada hiçbir destek olmadan taşlara çarptı ve şiş suratının bir kısmı patlarken yerdeki pisliğe kanların püskürdüğünü gördüm.

Romalı askerler önümde, arkamda ve atları üstünde her tarafımda dururken yuhalayan, tezahürat eden isterik bir kalabalığın ortasında dikiliyordum. Ayaklarımın dibimde yatan kişi ter ve mor eziklerle kaplı, kanlar içindeki bir insandı. Onun arkasında duran muhafıza baktım. Göz göze geldik, varlığımın her zerresi bu adamı yapmış oldukları ve yapmaya devam ettikleri için cezalandırmak istiyordu.

Ama yapmadım. Bunun yerine yerdeki Nasıralı'ya ve yüküne baktım. Ona doğru yürüdüm ve parmaklarımın olması gereken yerden kanlarım akarken çarmıhı yerden kaldırdım.

Kanım tahtanın üzerinden akıp o gün ölmeye mahkûm olan adamınkiyle karışırken uzaktan seyrettim. Kanlarımızın rengi aynıydı. Birbirlerine karıştılar ve tahtadaki bir gediğe gelip özgürlüğe doğru akmadan önce bir süre beraber giderek tek bir nehir halinde damarlı tahtanın üzerinde ilerlediler. İki elimle beklediğimden çok daha ağır olan yükü, ağırlığını hissederek, kaldırdım. Yükü tek koluma alıp diğer elimle ayaklarımın dibinde yatan adama uzandım ve ona güçsüz bir şekilde ayağa kalkma çabalarında yardım ettim. Onu koltuk altlarından nazikçe ama güçlü bir şekilde tuttum ve kaldırdım. Elleri, buraya kadar şehrin sokakları boyunca bu ölüm dansında tuttuğu tahtaya uzandı.

En sonunda çarmıhı bulduğunda bunu yarı tutup yarı tutundu. Ağırlığına ve çarmıhın ağırlığına destek verirken eli benim elimi buldu. Zaman hep hızla geçerken o an adam başını kaldırıp yüzünü bana çevirdiğinde zaman sanki durdu. Birkaç saniye önce gözlerim muhafızın üstündeyken şimdi Celileli'ye odaklanmıştı ve kalbim durur gibi oldu. Tekrar çarpmaya başladığında zaman geçmişti; adam, başını çevirdi ve tahta çarmıhın tüm ağırlığını bir kez daha omuzladı. Kararlı bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı.

Muhafız beni sert bir şekilde yana itti ve İsa'yı tekrar kırbaçlamaya başladı ama bu saldırıya geri dönmek için bir arzu duymuyordum. Öfkem gitmişti. Kalabalık etrafımda toplandı ve alay, tepeye doğru ilerlemeye devam etti ama ben hareketsiz kaldım. İtişip kakışan ve dürten kalabalık etrafımdan akıp giderken uzun bir süre hiç hareket etmedim. Takip etmem, kaydetmem, belgelemem gerektiğini biliyor ama hareket edemiyordum.

En sonunda Malbool, insan selinin arasından beni buldu ve önüme dikildi. Gözleri üzüntü ve öfkeden kızarmıştı ama şimdi içlerinde başka bir şey daha vardı. Şaşırma. En sonunda konuştuğunda sadece şunu söyledi. "Elin."

Hareket etmeden elime baktım, sonra onu yüzümün önüne getirdim. Tam elimi. Tam, eksiksiz, bütün elimi. Tam olan beş parmaklı elimi. Çarmıhlı adama dokunmuş olan elimi. Dizlerimin üstüne çökerken üstümden bir dalga geçti sanki. Hayatımda hiç olmadığı şekilde, ruhumun derinlerinden gelen gözyaşları döktüm.

Shaun sayfayı çevirdi. Yazan kelimeleri anlayamadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Bir saniye baktı, sonra beyni ona şöyle dedi: Bunlar İngilizce değil.

BÖLÜM: 51

"Ne?" diye sordu Shaun yüksek sesle. "Ne!" diye bağırdı.

Dünyanın her tarafından birinci mevki yolcuları Shaun'a rahatsız olmuş bir şekilde dik dik baktılar. Shaun bunun farkına varmadı. Bundan anlam çıkarmaya çalışarak sayfalara baktı. Günlükte beş sayfa daha vardı ama anlayabildiği dillerin hiçbirinde yazılmamıştı. Neydi bu? İbranice? Roma dili?

Az önce ne okumuştu? Hâlâ modern teknolojiyle çevrili bir uçak kabininde oturuyordu ama sadece bir dakika önce iki bin yıldan fazla bir zaman öncesinin Kudüs'ünde geziyordu. Az önce karşılaştığı engel onu bir an arkasına yaslanıp oturmaya, nerede olduğunu ve ne yaptığını hatırlamaya zorlamıştı. Az önce ne okumuştu? Bir mucize. Bu gerçek olamazdı. Olabilir miydi? Bu, Shaun'ın günlükle ilgili tekrar tekrar sorduğu soruydu ama sadece bu günlüğün varlığı bile onun gerçekliğini doğruluyordu. Tüm bunların dikkatle hazırlanmış bir tuzak olma olasılığı tüm bunların, ne kadar tuhaf olsa da, gerçek olma olasılığından çok daha az mantıklıydı. Sonra, şu disk vardı. Bundaki inanılmaz görüntüyü kendi gözleriyle görmüştü. Bu gerçek değildi de neydi? Videoyu olabilecek en inanılmaz şekilde seyretmişti; eşi benzeri görülmemiş bir derinlik ve detayla, netlik ve içerikle adeta canlı bir görüntüydü bu. Bu, onun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu –başkalarının da gördüğünden şüpheliydi.

Peki, ya disk? Sahte olabilir miydi, bir tür Hollywood sinema-

sı sihri? Şimdi mışıl mışıl uyuyan David'e baktı. O gerçek miydi yoksa bu komplonun parçası mıydı? Sanki o anda sözleşmiş gibi David uykusunda geğirdi.

Hayır. Eğer Shaun bir konuda emin hissediyorsa o da David'di. Bu yeni arkadaşına güveniyordu sadece. Adam kötü bir dâhi olamayacak kadar kusurluydu.

Sonra, Napolyon'un iki yüz yıldan fazla bir zaman önce Elba adasından kaçışını gerçekten de görmüştü. Bu da birilerinin, bir şekilde Shaun'ın başarısız olduğu yerde başarılı olduğunu gösteriyordu. Birileri zamanda nasıl yolculuk yapılacağını çözmüştü.

Shaun bir bilim insanıydı, hem de iyi bir bilim insanı. Zamanda geriye yolculuk yapmanın yollarını yaratma sürecine inanabilirdi. Ama Saul'un İsa Mesih'in bir mucize gerçekleştirmesini videoya alması? Tüm deneyimlerinde ve çalışmalarında Shaun bilimle açıklanamayacağını düşündüğü hiçbir şey görmemişti. Din? Batıl inançlar; olayların arkasındaki bilimi açıklayamadıkları için kitlelere hayatı açıklamak amacıyla yaratılmış hikâyeler.

İnsanları kontrol etmeye devam etmek, onların davranışlarını kontrol altında tutmak için yaratılmış hikâyeler. Hayır, Shaun dine ihtiyaç duyma gereği görmüyordu. Peki, buna nasıl inanabilirdi? Zamanda yolculuk yapan ve parmakları kesilmiş bu gazetecinin öldürülesiye dövülmüş bir adam tarafından mucizevi bir şekilde iyileştirildiğine nasıl inanabilirdi? Bu mucizeye nasıl inanabilirdi?

Shaun durumu nasıl açıklamaya çalışırsa çalışsın, bunu şu anki inanç sistemine ne şekilde sıkıştırmaya çalışırsa çalışsın bundaki mantığı inkâr edemiyordu. Bilim hipotez, test, sonuçlar ve yargıdan oluşan bir sistemdi.

Shaun'ın inançlarının sınırları bu yeni bilginin baskısı altında genişledi. Buna inanmak neden bu kadar zordu? Anlayabileceği-

nin ötesinde hiçbir şey olmamasını mı istiyordu? Orada bir yerlerde bir tür Tanrı olmamasını mı istiyordu? Kendi kendini yokladı ve kendini tek bir nedenden dolayı bunun olasılığına bile kapattığını fark etti; bu da yanıldığı anlamına geliyordu.

Gezegendeki pek çok insan gibi o da yanılmak istemiyordu. Eğer yanılıyorsa o zaman belki de bir tür Tanrı'nın var olma olasılığı vardı. Belki İsa kutsal bir şekilde vahiy almış, bağlanmış, her şeyi bilen bir ilahtı ve eğer tüm bunlar mümkünse, o zaman bu belki de ölümün Shaun'ın her zaman ileri sürdüğü gibi bir son olmadığı anlamına geliyordu. Eğer durum buysa o zaman belki de Lauren hâlâ... Belki Lauren... Bunu düşününce gözleri yaşlarla doldu. Söyle şunu, diye kışkırttı beyni.

"Söyleyemem!" dedi Shaun hemen.

Söylesene! Neden söyleyemiyorsun? Bu, buna inandığın anlamına gelmez, sadece bunu söylediğin anlamına gelir.

"Söylemeyeceğim!"

Neden?

"Çünkü..."

Çünkü ne?

"Çünkü... O zaman bu kadar zamandır yanılıyor olacağım."

Her konuda mı?

"Hayır, sadece bu konuda ama bu da her şey demek."

O zaman söyle şunu, diye emretti beyni.

Shaun her zaman beynini dinlemişti. İç diyaloğu ona geçmişinde şaşırtıcı içgörüler sağlamıştı. Mantık yürütmesini daha ileriye taşıyamadığında kendisine büyük atılımlar yapmasında yardım etmişti. O zaman şimdi onu neden dinlemiyordu? Neden?

Neden?

"Çünkü eğer bu kadar zamandır yanılıyorsam o zaman bir şekilde, bir yerlerde Lauren hâlâ yaşıyor olabilir."

Evet. Tekrar söyle.

"Lauren hâlâ yaşıyor olabilir."

Tekrar.

"Lauren hâlâ yaşıyor olabilir. Gitmemiş olabilir. Burada olabilir. Nasıl hissettiğimi biliyor olabilir. Onu ne kadar özlediğimi biliyor olabilir. Onu incittiğim her sefer için, onu ağlattığım ya da ona yeterince özen göstermediğim her sefer için ne kadar üzgün olduğumu biliyor olabilir. Şu anda benimle olabilir, burada benimle olabilir. Gitmemiş olabilir."

Evet.

"Gitmemiş olabilir."

Bu o kadar kötü mü?

Gözlerinde biriken yaşlar döküldü ve suratından aşağı aktı. Birden bir şeyler değişti. Devam etmesini sağlayan enerji, öfke, nefret, intikamdan doğan itici güç etkisini biraz azalttı. Tüm hayatı boyunca yanılıyor olması ve belki de daha fazlasının olabileceği olasılığı etrafına bir battaniye gibi serildi ve onu daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklığın içinde sarıp sarmaladı. Nefesini bırakırken koltuğuna iyice gömüldü ve günlerdir ilk kez biraz olsun rahatladı.

Parmakları küçük, kahverengi kitabın etrafında kıvrılmış şekilde uykuya dalarken belki de yanılıyor olduğu düşüncesiyle avundu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

BÜYÜK PLANLAR

"Böyle bir gecede yoldan bir yabancı geldi,
Onun tökezlediğini gördüm, düştüğünü duydum,
yükünü kaldırmasına yardım ettim
Yürüdükçe yükü daha da ağırlaştı
Ve sanırım başka bir dünyadan gelen yükü hissettim."
"Risen Lord", Christopher Davison

BÖLÜM: 52

VATİKAN ŞEHRİ, M. S. 2014

Kardinal François Le Clerque çatalını bifteğine batırdı. Bu haberi düşünürken eti iyice çiğnedi. Bifteğini iyi pişmiş severdi. Seçtiği kırmızı şarapla bunun tadı enfes geliyordu.

Eti ağzında çiğnerken karşısında oturan ve kendisine delici gözlerle bakan adamın yanıldığını düşündü. Le Clerque bu adamın yerinde olsaydı, elinde biftek bıçağı tutan bir adama bu haberi vermeyi tercih etmezdi.

Le Clerque şarabından bir yudum aldı ve bu lezzetin tadını çıkardı. İyi süre. Dudaklarını büzmesine neden olan sek kırmızı bir şarap ve kırmızısı derin bir zenginliğe sahipti –kan rengindeydi.

Le Clerque'in karşısında oturan ikinci adam kardinalden birkaç yaş daha gençti. Söz konusu haberin hassasiyeti yüzünden bunu iletebilecek çok az kişi vardı. Kardinalin pek seçeneği yoktu.

"Bilet alınan uçuşların her birindeki yolcu listelerini kontrol ettiniz mi?" diye sordu Le Clerque, koyu bir Fransız aksanıyla.

"Evet, Kardinal hazretleri, erişimimizin olduğu her şeyi kontrol ettik. İniş yapmaları gereken havaalanlarının her birinde ajanlarımız vardı ama elliden fazla bilet almışlar, her biri farklı havayollarından, farklı varış noktalarına ve birden fazla varış zamanıyla. Ajanlarımız sayıca çok az kaldı."

Le Clerque tek kaşını kaldırdı. İkinci adam anından sustu. Ku-

lağa bahane gibi gelebilecek herhangi bir şeyi dile getirmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Amerika'daki motelde ele geçirdiğimiz belgeler olağanüstü bir değere sahipler. Sizin çeviremeyecekleriniz şu anda dernek tarafından çevriliyor."

"Onları derneğe mi verdiniz?" diye tersledi Le Clerque, birden ciddileşerek.

"Ah, cemaatimiz içinde uzmanlığı olan bir adamımız yok Kardinal hazretleri. Derneğe belgelerin hepsini değil, sadece beş tanesini verdik. Bulduğumuz bu belgeleri beklenen zaman diliminde başka keşifler olmadığı takdirde acil durum planı olarak kullanıyoruz. Belgeleri sızdırıp bunları birkaç kaynaktan toplamışız gibi gösterebiliriz."

Le Clerque başını tamam anlamında salladı. Bu, yeterince mantıklı bir karardı ve büyük bir önemi yoktu.

"Profesöre geri kalan belgeler hakkında bir şey söyleme. Onları çevirmesi için bağımsız bir uzman getirtin."

"Ve sonra?"

"Ve sonra, uzmanımızın eve dönüş yolunda bir kaza geçirmesini sağlayın."

Le Clerque'in karşısında oturan İtalyan başını salladı. Kendisine bir görev verilmesinden dolayı birazcık rahatlamıştı; bu, kardinalin kendisini hemen oracıkta öldürmeyeceği anlamına geliyordu. Kendisi Le Clerque'in en güvendiği yaveriydi –ve birkaç yıl önce Newcom'daki o oynatıcıya el koyduklarında kardinale eşlik etmişti. Şu anda oynatıcı kardinalin kasasında, başka hiç kimsenin göremeyeceği o diski kardinale göstereceği zamanı bekliyordu.

"Peki ya diğerleri?"

"Ah, onlara ulaşma konusunda bazı sorunlar yaşıyoruz. Ken-

dilerini Charlotte'daki hastanede kaybettik. Biz oraya gitmeden o bizim orada olacağımızı biliyor gibi."

"Oui, oui.(*) Biliyordur. O bir seyyah. İlk başta günlük konusunda bizden erken davranmasının nedeni de bu."

"Biz haritanın günlüğün içinde olabileceğini farz ediyoruz. Harita, ele geçen belgelerin geri kalanları arasında yok. Moteldeki diğer belgelerden hiçbiri bir haritaya benzemiyor."

"Günlükte mi? Bu mümkün, gerçi öğretmen hastanede etki altındayken sorguya çekildiğinde böyle olduğunu söylemedi. Adam harita hakkında bir şey bilmiyordu, bu kesin. Onu hemen oracıkta öldürmemiz gerekirdi." Le Clerque peçetesini tiksintiyle masaya fırlattı. Yemeği bitmemişti ama iştahını kaybetmişti.

"Diğer disklerin bilinen saklama yerlerini araştırmaya devam etmesi için ekipler oluşturayım mı?"

Şaraptan ve zihninden hızla geçen senaryolardan dolayı yanakları kızaran kardinal başını iki yana salladı. "Hayır. Louis Delissio listeyi bize verme konusunda son derece ihtiyatlıydı ve dernekteki arkadaşlarımızın bunun elimizde olduğunu ya da Gazeteci Projesi'ne sızdığımızı bilmesini istemeyiz. Sabırlı olmalıyız. Elimizdeki mesele önemli."

Le Clerque öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı. "Bu diski bulmamızın ne kadar önemli olduğunu sana söylememe gerek yok. Benim papalığa yükselmemi durdurabilecek tek şey bu. Müller birkaç gün içinde emekliliğini ilan edecek ve meclis toplanacak. Öğretmeni ve arkadaşını bulup günlüğü ele geçiriyoruz. Harita ve günlük, yazıldığı gibi, bir arada olacak ve harita bizi diske götürecek. Disk elime geçtiğinde beni seçmekten başka şansları olmayacak." Sesi giderek alçalmıştı.

(*) Oui, oui. (Fr.) Evet, evet. (ç.n.)

"Tüm dikkatimizi öğretmeni bulmaya yoğunlaştır, günlük şu anda onun elinde." dedi kardinal, verdiği emirden memnun bir şekilde arkasına yaslanırken.

François Le Clerque bilgiyi hızlı bir şekilde işleyen, çabucak ve kısa, öz bir şekilde kararlar alabilen keskin bir zekâya sahipti. Adamları kendisine, aldıkları sinyalin bir vadinin dibindeki bir ceketten geldiğini rapor edince ama sonra, oldukça beklenmedik bir şekilde, adam tekrar ortaya çıkınca oldukça sinirlenmişti.

Giovanni'yi takip eden adamının günlük raporu tehlikeye dikkat çekmişti. Giovanni'nin birlikte olduğu iki adamın tasvirinde hata yoktu ama Le Clerque onların bu kadar çabuk hareket etmelerini beklememişti.

Onların Giovanni'yle bu kadar zaman geçirmesine izin vermek tehlikeli olabilirdi. Bu, ona Gazeteci Projesi'nde kendinden önce gelen kişi hakkında kesin bir şey yapma bahanesi vermişti. Ama şu anda iki adam korkup kaçmıştı; arabaya konan bomba öncelikli olarak peşinde oldukları ödülleri korkup kaçırmıştı. Ekip farklı bir yöntem seçmeliydi –ne de olsa günlük oldukça yanıcı bir şeydi. Bunu şimdi kaybedemezdi.

Çok az kişi Müller'in kötüleşen sağlığı ve emekli olma planlarından haberdardı. Le Clerque zamanı gelince oy verecek yüz on beş kardinali araştırmak için hatırı sayılır kaynaklar harcamış ve seçilmesini garanti altına almak için onların alışkanlıkları, ahlaksızlıkları ve başarısızlıkları hakkında yeterince kanıt toplamıştı. Kilisede, şeref ve haysiyet her şey demekti –ve şantaj kurşunlardan daha güçlüydü. Bu, on yıllardır devam eden bir plandı ama sonra Papa Nicholas ölmüş ve kendisi Giovanni'nin projesini öğrenmişti –Tesis'i öğrenmişti.

Eğer birileri meclise İsa'yla yapılmış bir röportajı gösteren bir disk sunarsa tüm bahisler geçersiz olurdu, –diskin İsa'nın aslın-

da çarmıha gerilerek ölmediğini; onun ölümlü bir insandan daha fazlası olmadığını kanıtlaması durumunda- Le Clerque'in bir acil durum planı yaratmasının nedeni de buydu. Eğer bu plan başarılı olursa Giovanni böyle bir diski meclise sunup sevdiği Kiliseyi mahvetmeye cesaret edemezdi.

Le Clerque iki seçeneği de düşündü: Disk İsa'yla yapılan röportajı gösterecek ve hiç kimse tarafından görülmeyecekti ya da İsa'nın çarmıhta ölmediğini gösterecekti. Her halükarda Le Clerque bir sonraki Papa olacaktı ve olduğu zaman da planları, inananlar için bir ekmek ve şarap ayininin çok üstüne çıkacaktı. Dünyayı çok gerçek, çok kesin bir şekilde değiştirecekti. Dudaklarını beklenti içinde yaladı.

BÖLÜM: 53

WASHINGTON DC, M. S. 2014

Birleşik Devletler Başkanı Oval Ofis'teki masasında oturuyordu. Önündeki kâğıda baktı ama aklı başka şeylerdeydi. Az önce İngiltere'deki bir üniversite profesörüyle bir telefon görüşmesi yapmıştı. Aramayı bekliyordu ama yine de bundan rahatsız olmuştu. Bu, Profesör Landus'la ilk görüşmesi değildi ama bunun, en azından kendi görev döneminin geri kalanı boyunca, sonuncusu olacağını biliyordu. Başkan'ın başarısının büyük kısmını profesöre borçlu olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Aslında, görev süresi boyunca aldığı önemli kararların pek çoğu bu telefondaki profesörün ta kendisi tarafından sağlanan bilgilere dayanılarak verilmişti.

Profesörün neler olacağı hakkında esrarengiz bir bilgisi vardı. Başkan'ı gerçekleşecek felaketlere karşı hükumet doğru düzgün hazırlanabilsin diye önceden uyarmıştı. Ona önemli müttefiklerin ya da düşmanların hareket gerekçelerini ve yapacakları şeyleri söylemişti. Hatta bir gün öylesine aramış ve Başkan'a ofise girmeden önce 2004 Super Bowl'da Carolina Panthers'le karşılaştıklarında Patriots'a birkaç dolar yatırması gerektiğini söylemişti.

Tüm bu bilgilerin ücreti mi? Başkan Samuels'in profesörle yüz yüze görüştüğü tek seferde Landus ona bir şey için söz verdirmişti. Dürüst olması için. Dürüst olması ve dürüst kalması için. Bu Başkan'ın o zaman tuhaf bulduğu bir şeydi. O ne de olsa, bir

siyasetçinin olabileceği kadar dürüsttü ama ancak dünyayı değiştiren kararların ağırlığını ellerinde hissettiğinde sözünün gerçek ağırlığını anlamıştı. Ama sözünü tutmuştu. Nasıl tutmasındı ki?

"2013'ün başlarında Başkan olacaksın." demişti Landus sadece ve önceki liderin ikinci görev döneminin ortalarındaki zamansız istifasından sonra olmuştu da.

Ama dürüstlük ödediği tek bedel değildi. Dünya Tarihi Doğruluk Derneği için devam eden destek Başkan'ın izin verdiği bir başka şeydi. Özellikle maddi anlamda değil ama bu, dernek ve aktivitelerinin sorgulanmayacağı ya da bunlara karşı çıkılamayacağı anlamına geliyordu. Ancak, üçüncü ve en önemli mesele Landus'un az önce bahsettiği şeydi. Bu, bir iyilikti. Landus bu iyilik yerine getirildiğinde iletişimlerinin sona ereceğini söylemişti.

Samuels profesöre en azından bu kadarını ve çok daha fazlasını borçluydu. Kendisi özgür dünyanın lideri olan ilk İspanyol kökenli Amerikalı'ydı. Birleşik Devletler siyasetinin tüm manzarası profesörün yardımları sayesinde değişmişti. Başkan Samuels bunu büyük oranda Landus'a borçluydu ve sözünün eri bir adamdı. Bu yüzden bunu yapacaktı.

Dâhili telefon vızıldadı ve Samuels konuklarının kabul edilmesi için onay verdi. Oval Ofis'in kapıları içeri doğru açıldı ve tören üniforması içindeki bir orgeneral, kararlı adımlarla odaya girdi.

"Beni görmek istemişsiniz efendim." Bu bir soru değil, gerçeğin beyanıydı.

"Evet. Jack, Afganistan'da bir iyiliğe ihtiyacım var."

BÖLÜM: 54

David'in başı ağrıyordu. Beyni nabız gibi atıyor ve her iki saniyede bir kafatasından kaçmak istiyordu. Külüstür arabada arka tarafında oturan Shaun'a baktı. Araba her yeni dalgalanmayla birlikte içindekileri yığılacakmış gibi tehdit edercesine yol boyunca zıplayıp sarsıldı. Shaun iyi görünüyor, diye düşündü David, her şey göz önüne alınırsa. Paris'ten Pakistan'a kadar süren uçuşun neredeyse tamamında uyumuştu. David bu zevki paylaşmamıştı. Koku yüzünden. Uçağın kokusu geri dönüşüm yapılmış Hint yiyeceklerinin kokusunu andırıyordu ve rahat bir şekerleme yapmaya uygun değildi.

Shaun gergindi. Arabadaki üçüncü, şoförlük yapan adam yüzünden gergindi. Shaun uçuşun devamını çok düşünmemişti. Afgan sınırına nasıl gideceğini bilmiyordu ama bunun bir taksiye atlamak kadar kolay olmayacağını da biliyordu. Sorunun kendi sorumluluğundan çıkması endişe vericiden fazlasıydı. Shaun bundan azıcık bile hoşlanmamıştı.

Pakistan'ın başkenti İslamabad'a indikten ve aşırı kalabalık bagaj teslim yerinin keşmekeşi arasından güçlükle sıyrıldıktan sonra Shaun ve David bir ilk adım belirlemeyi umarak bir danışma kabinine doğru yürüyorlardı ki David tabelayı gördü. Üstünde "Black, Strickland" yazıyor ve gelen yolcu kapılarındaki kalabalığın önlerine geçmek için kısmen mücadele bir adam tarafından tutuluyordu. Bu adamın suratı tanıdıktı. İkisi de onu CNN'de,

cephe hattı muhabiri El Kaide ve Taliban'a karşı verilen müttefik savaştaki en son gelişmeleri bildirirken son birkaç yıldır pek çok defa görmüşlerdi. Havaalanında kendilerini neden beklediği ise bir muammaydı.

"Sizi sınıra nasıl götüreceğimi biliyorum." diye cevapladı muhabir, Shaun ona sorular sorduğunda. "Kontrol noktalarından geçmelerine izin verdikleri tek kişiler haber ekiplerindekiler ve muhabirler. Belgeleriniz olmadan oradan geçemezsiniz."

David'in tepesi atmıştı. Bu adam onların orada olacağını nereden biliyordu? Craig'in açıklaması David'in iyice artan paranoya hissini geçirmemişti.

"Editörümden, ikinizin sınırı geçmesinin şart olduğunu söyleyen bir telefon geldi. Bana neden diye sormayın. Bunu cevaplayacağınızı umuyordum."

Schwartz bir hikâye kokusu aldığı için bunu hemen kabul ettiğinden bahsetmedi, gerçi neden şirket aracını kullanmaması için talimat verildiğini anlamamıştı.

Ve böylece gerçeğin etrafında dansla geçen beş saatlik yolculuk başladı. Craig'in ne günlük ne de Tesis hakkında hiçbir şey bilmediği açıktı ve Shaun bu bilgileri CNN'de yayınlatacak değildi. Ama Schwartz bir gazeteciydi ve eğer iyi olduğu bir konu varsa o da bilgi almaktı.

İki saat süren üstü kapalı ve üstü o kadar da kapalı olmayan sorgudan sonra yabancı muhabir bu ikisinin kendisine neler çevirdiklerini anlatmayacaklarını anlayınca sessizleşti. Yine de anlamaya kararlıydı.

Seyahat ettikçe manzara, bitki örtüsü bakımından zayıflıyor; toprak gri, pürüzlü kayalarını göstermek için yeşil örtünün arasından yolunu zorla da olsa buluyordu.

Ne Shaun ne de David'in gerçekten bir planı vardı ama Shaun

buraya kadar geldilerse bir şekilde bir şeyler bulabileceğini hissediyordu. David'in umurunda değildi –tüm hayatı bu maceraya karışmıştı artık ve tekrar güvende hissedebileceği tek yol, bununla doğrudan yüzleşmekti. Üstelik bu kodeki geliştiren adamla tanışmayı istiyordu. Kendisi bunun tersten mühendisliğini yapmış ve bu süreçteki her adımın ileri düzeyde olmasına hayran kalmıştı. David'in öğrenmek istediği şey aslında bunu hayal eden zihindi – yaratılmış bir şeyi anlamakla bunu ilk başta hayal etmek arasında büyük bir fark vardı.

En sonunda yaşam belirtileri tekrar göründü ve Shaun haritayı inceledi. Pakistan'ın uzak batısındaki Peşaver kasabasına girdikleri sonucunu çıkardı. Elindeki rehbere göre şehrin kökenleri antik çağda kaybolmuştu çünkü binalarının pek çoğu iki bin yıldan daha fazla bir zaman önce inşa edilmişti.

Shaun daha bu kasabaya varmadan önce burasının duracakları, kendini toparlayacakları ve bir tür plan oluşturacakları yer olacağına karar vermişti.

David çok fazla bir şey söylemedi. İçkinin verdiği sersemliğin etkisini yitirmesiyle, kendisini unutma derecesinde sarhoş etmeden önce okuduklarını yorumlamaya başlıyordu. Bu muhabirle Shaun'ın yaptığından daha fazla konuşmayı canı istemiyordu ve adamın tek başına varlığı bile David'in, tuzağa düşmüşler hissini güçlendirmesine yol açıyordu.

"Peştunlar'ı duydunuz mu?" diye sordu Craig, daha iri olan adama karşı yeni bir yaklaşım deneyerek.

"Hayır. Duymam mı gerekiyordu?" diye cevap verdi David, karamsar bir şekilde.

"Aslında hayır. Sadece bu bölgede bir bakıma onların borusu ötüyor. Hükumet kanunları sadece şehrin banliyölerine kadar uzanıyor, sonra olay çoğunlukla kabilelere kalıyor."

"Yani, bunun lanet olası bir yer olacağını biliyorduk." dedi David kendisinden hiç beklenmeyecek bir şekilde.

"İyi misin?" diye sordu Shaun arkadaşına, sadece dudaklarını kıpırdatarak.

"Tabii ki." diye cevap verdi David, aslında öyle olmadığını kastederek.

"Şey, biraz üzgün görünüyorsun da."

"Ya, değilim. Sadece bu konuyu düşünüyordum da..." Sesini alçalttı. "Biliyorsun işte. Okuduklarımızı."

Shaun buraya iniş yaptıklarından beri günlükle ilgili tek kelime etmemişti.

David döndü ve Shaun'ın gözlerinin içine baktı. "Yazanları okudun. Dostum, sen de okudun. Pakistan'dayız! Buraya nasıl geldik biz?" Sesi birazcık yükselmeye başladı. "Yani, etrafına baksana. Bunu gerçekten yapıyoruz ve buna tamamen inandım, gerçekten inandım ama o son şey? Yani, buna inanmak çok güç. Tüm bunları sorgulamama neden oluyor. Mucizeler?"

Shaun arkadaşına sesini alçaltmasını söyleyen bir bakış attı ama David sesini daha da yükseltti. Craig sessiz kalıp gürültülü aracın sesine rağmen dinlemek için çabaladı. David sessiz olmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Yani, yok artık... Zamanda yolculuk? Gerçekten mi? Bu gerçekten mümkün mü? Sen bu konuda uzmansın ve hayır diyorsun. Demek istediğim, gerçekten de birilerinin bunu yapmanın yolunu bulduğunu düşünüyor musun? Yoksa tüm bunlar detaylarıyla düşünülmüş bir aldatmaca mı?"

Craig'in refleksleri harekete geçti. "Aldatmaca? Beyler, başınız belada falan mı? Zamanda yolculuk? Uçakta bilim kurgu filmleri falan mı seyrettiniz?"

Shaun öfkeyle David'e baktı, sonra başını yavaşça iki yana

sallayıp dudaklarını büzdü. Eğer bu muhabir bilgi istiyorsa Shaun onu bilgiye boğacaktı. En azından bu, onun peşlerinden düşmesini sağlayabilirdi.

"Bilirsin işte, zaman tuhaf bir şey." diye başladı söze, öğretmen sesine bürünerek. Craig bunun beklediği şeyin başlangıcı olduğunu düşünerek dinledi.

"Sanırım en önemli değişiklik, zamanın bizim olduğunu düşündüğümüz şey olmadığının farkına varmak."

David Shaun'ın taktiğini anlayarak döndü ve pencereden dışarı baktı.

"Zamanı, bizim fiziksel dünyamızın tamamen dışındaki ayrı, sabit bir şey olarak düşünmemiz doğal. Ancak bunun tam olarak doğru olmadığı ortaya çıkıyor."

"Değil mi?" diye sordu Craig, en sonunda bu ikisinden bir şeyler koparırken.

"Zaman bizim dünyamızda çok fiziksel olarak kuşatılmıştır –hatta bir şekli vardır ve bizim uzay-zaman dediğimiz yerde, aslında sadece bir kavisten ibaret olan yerçekimi gibi şeylerden etkilenir."

"Zaman yerçekiminden etkilenir mi? Ama onun bir ağırlığı yok ki, yerçekimi buna nasıl etki edebilir?"

"Söylesene, sence ışığın ağırlığı var mı?" diye sordu Shaun, meydan okumaya hazırlanarak.

"Ah, gerçekten bilmiyorum. Sanırım yok." dedi Craig kekeleyerek.

"Ama yerçekimi onu etkiliyor."

"Öyle mi?"

"Elbette, kara deliğin ne olduğunu sanıyorsun?"

"Annem karnımda bu deliklerden birinin olduğunu söylerdi." diyerek araya gerdi David, huysuzluğundan sıyrıldığının işaretle-

rini vererek. Shaun'ın çevrimiçi makalelerini okumuştu, bu yüzden bu kavramların pek çoğu ona tanıdık geliyordu.

Shaun'ın zamanı, yerçekimini, kara delikleri ve geri kalanını açıklamasını dinlerken gülümsemeden edemedi. Ve bu, işe de yaradı: Craig kandırıldığının farkına varmadan bilimsel bilgisini artırmaktan memnun görünüyordu.

Shaun ikizler paradoksunun açıklamasını bitiremeden dikkati yan tarafındaki camın patlamasıyla dağıldı. Bu sarsıntı bedenine soğuk bir adrenalin dalgası gönderdi ve sadece bir saniye sonra önündeki Craig'in öne doğru yığılıp, başının direksiyona tek düze bir küt sesiyle çarptığını gördü.

David arabayı yolda tutmaya çalışarak telaşla direksiyonu kavradı ama direksiyon kandan ıslanıp kayganlaşmıştı.

"Vuruldu!" diye bağırdı David, Shaun muhabiri omuzlarından tutup direksiyondan çekerken. David kontrol etmeye çalıştı ama Craig'in ayağı gaz pedalına takılı kalmıştı ve araba hızlanmaya devam ediyordu. Shaun çaresizlik içinde Craig'i bırakınca adamın şakağına yakın bir yerde koyu kırmızı kanların aktığı geniş, koyu renkli bir delik göründü. Sürücü ve yolcu koltuğu arasındaki el frenini buldu ve sonuna kadar çekti. Etki anında görüldü.

David farkında olmadan direksiyona asılarak öne doğru çarptı. Shaun da öne doğru fırladı ve kendisini tutan bir emniyet kemeri olmadığı için koltukların arasından geçti ve ön cama çarptı. Araba David'in eli direksiyonda kaldığı için döndü. Ani sarsıntı, arabanın gaz pedalını serbest bıraktı ve araç, yolun karşısındaki kaldırıma düşerek toz bulutu yaratmadan önce sürücü tarafındaki iki tekerinin üstünde sonsuzluk kadar gelen bir süre boyunca dikili kaldı.

Trafik durmuştu ve ikili, entelektüel teorinin derinlerinden sökülüp günün sert, gerçek ışığına atılırken bir an oturdular. Arabanın içinde bir cesetle.

Arabalar yavaş yavaş ayrılmaya ve yoldaki istenmeyen engele kornalarını çalarak kendi işlerine yönelmeye başladılar. Saniyeler içinde kurşunun kaynağı kendini belli etti, arkalarından hızla gelen ve tiz bir ses çıkararak frenlere asılan bir cip. David dikiz aynasına baktı, sonra döndü. Orada hepsi de vahşi batı posta arabası soyguncularının berbat birer taklidi gibi görünen; suratı uzun, siyah bir şeyle kapalı sekiz adam duruyordu.

Shaun düşünmek için hiç durmadan cansız sürücüyü bol giysilerinden tuttu. David yardım etmek için uğraştı ve saniyeler içinde ölü muhabir arka koltuktaydı; Shaun öne geçmiş, direksiyonu çeviriyor ve gaza basıyordu. Yanan lastiklerden dolayı tekerlerden mavi dumanlar çıkıyordu. Siyahlı adamlar kendi araçlarına atlatıp takibe başlarken araba sert bir dönüş yaparak oradan uzaklaştı.

Kelimelere gerek yoktu. İki adam da biliyordu ki biri size ateş açarsa ve yanınızdaki adamı başından vurursa bu ya kötü bir atıştır ya da çok iyi bir atıştır. Her halükarda bu, öğrenmek için etrafta oyalanmak istemeyeceğiniz bir şeydir.

BÖLÜM: 55

Shaun şehirden çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken dikiz aynasına bakarak gazı kökledi. Cip sekiz adam yüküne rağmen seyrek trafikte direksiyonu kıra kıra ilerlerken onlara yaklaşıyor gibi görünüyordu. Sonra ateş ettiler –Shaun'ın direksiyonu çevirip ana yoldan çıkması için gereken tek ilham buydu.

Arka cam bir BOM sesiyle patladı. David ve Shaun içgüdüsel olarak boyunlarını içine çektiler; ön yan ve şimdi de arka camın patlamasıyla aniden içeri dolan rüzgâr şehrin kokularını arabanın içine taşıyordu. Peşaver bir sınır kasabasıydı ve bir labirentti.

Bir at arabasının yanından hızla geçip bir tepeyi aştılar, önlerindeki dağların heybeti şehrin siluetini gölgede bırakıyordu.

Yine ateş açıldı ve Shaun direksiyonu bir kez daha çevirip eski şehrin ara sokaklarından birine döndü. Eğer bu farklı bir gün olsaydı Amerikalılar bu yerin güzelliğine ve sertliğine hayranlık duyabilirlerdi. Fırınlanmamış tuğlalardan yapılan ve ahşap iskeletler üzerine inşa edilen iki ya da üç katlı evler sokakların iki kenarında diziliydi. Araba, tarihin yirmi beş yüzyılı arasından son sürat giderken yassı yuvarlak taşların yerini asfalt alıyordu. Motorlu taşıtlar için çok dar ve çok eski olan dönemeçli sokaklarda dönüyor, zikzak çiziyor, frene asılıyor ve kayıyorlardı. Bedeni sürekli olarak dehşet kaynaklı adrenalin üretmesine tepki verince David en sonunda altına işemeden önce şehrin içindeki on dakika boyunca adamlar kendilerini yakından takip ettiler.

İkili, yolu boydan boya geçen köprünün altından geçerken kurşunlar eski şehrin bir kapısındaki tarihi duvarlara isabet etti. Ve birden bire, şehrin dolambaçlı yollarından, tuhaf dar sokaklarından çıkmışlardı. Eski şehre girdikleri kadar çabuk bir şekilde, şimdi buradan uzakta gibi görünen bir yola girdiler.

Shaun başını kaldırıp baktı, önünde devasa dağlar inanılmaz bir etkileyicilikle yükseliyordu. Gri, sarp kayalıkları ve karla kaplı zirveleri önsezi kelimesine tamamen yeni bir anlam yüklüyordu ama rüzgârın uluması arkalarından gelen ateş sesiyle tekrar bozulduğunda ne Shaun ne de David Hayber Geçidi'nin müthiş güzelliğine hayret edecek zaman bulamadı.

"Ne istiyorlar ki? Neden bizi öldürmeye çalışıyorlar?" diye bağırdı Shaun David'e. Bazen David sırf Shaun sözde sorularını sorabilsin diye kendisinin var olup olmadığını merak ediyordu.

"Altıma işedim." David'in cevap olarak söylemek için aklına gelen tek şey buydu. Shaun bunu duymadı bile. Yan taraftaki aynası kurşunlardan parçalanmıştı ve Shaun kendilerini koruyacak kumtaşından binaları ve dar sokaklar olmadan cipin kendilerini yakalamasının ve isabetli ateş açma mesafesine gelmesinin birkaç dakika ancak süreceğini biliyordu.

Ve sonra tuhaf bir şey oldu. Shaun dikiz aynasından cipin yavaşladığını ve ana yoldan çıktığını gördü.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu David, Shaun'ın bakışlarını takip ederken.

"Vazgeçiyorlar!" dedi Shaun, zafer kazanmış hissetmekten çok umutlu bir şekilde.

"Kimdi onlar?" diye sordu David.

"Bilmem. Taliban? Görünüşe bakılırsa, buralardaki sadece erkeklerin olduğu büyük kabilelerden biri."

"O insanları gördün mü?" diye ısrar etti David. "Sokaklarda-

ki insanları? Sanki Cadılar Bayramı'ndalarmış gibi göğüslerine astıkları cephane kayışlarıyla etrafta yürüyorlardı. Yani, parlak kurşunlar bu sezon gerçekten de moda." diye şaka yaptı David, korkudan delirmiş bir şekilde.

"Biliyorum. Burası bir sınır ülkesi, ama ben bunu gerçekten ..." önlerindeki devasa dağlara baktı, "beklemiyordum." diyerek cümlesini bitirdi.

Zirveler bir Tolkien romanından çıkıp gelmiş gibi yükseliyordu. Himalayalar'la övünen bir ülke için kuzeye giden bu kardeş sıradağların büyüklüğünden çok fazla bahsedilmiyordu.

Manzara bu dünyaya ait değilmiş gibiydi ve silahlı adamlar onları şehrin sokaklarında kovalayıp hiç göze çarpmamışlardı. Normal fikri bu çok yabancı ellerde onların alışık oldukları bir şey değildi. "İyi misin?" diye sordu Shaun. David bembeyazdı. Cevap olarak cılız bir gülümsemeyle baktı. Arka koltuktaki cesede bakarak başını hafifçe sağa sola salladı.

Shaun vitesi değiştirmek için önüne eğildi, sonra gözleri yola bakınca cipin on beş metre ilerideki gizli bir yoldan tekrar önlerine çıktığını gördü. David çığlık atmaktan başka bir şey yapamadı ve Shaun dehşet içinde ileriye baktı.

Bu kez kovalamaca, kaçmaca, şehrin sokaklarında manevralar yapma olmayacaktı. Bu kez cip hemen Shaun ve David'in önüne park etmişti ve içindekiler silahlarını ön camlarına doğrultmuşlardı. Kaçamayacak kadar yakındılar. Shaun frenlere asıldı.

Adamlar emirler yağdırıp havaya ateş açtılar. Üç adam araçtan atladı ve biri Shaun'ın anlamadığı emirler yağdırarak onu işaret etti. Shaun bunu arabadan inmesi gerektiği olarak algıladı. Ellerini direksiyondan çekerken David'e döndü.

"Sadece sakin ol. Sanırım dışarı çıkmamızı istiyorlar. Sadece sakin kal."

"Oynatıcı." David'in tek söylediği bu oldu. Portatif disk oynatıcının içinde olduğu gümüş renkli çanta, ölü muhabirin yanında arka koltukta duruyordu."Bırak onu. Eğer oraya uzanırsan seni öldürürler. Sadece bırak ve yavaşça dışarı çık."

David bunun her saniyesinden nefret ederek Shaun'ın dediği gibi yaptı ve yolcu tarafındaki kapısından aşağı iner inmez şakağına bir tüfeğin kabzasını yedi. Bu darbe onu yere serdi ve şakağından kan akmasına neden oldu. David suratı yere bastırılırken ve gövdesinin yumuşak orta kısmına sürekli olarak botlu bir ayağın indiğini hissederken bayılmamak için çabaladı. Pakistanlı adamlar bağırmaya, emirler vermeye ya da bir şeyler talep etmeye devam ettiler –David ne yaptıklarını anlamıyordu, umurunda da değildi; tek istediği tekmelerin son bulmasıydı.

Shaun'ın durumu da bundan daha iyi değildi. Neredeyse benzer bir hareket onu da yere serdi, tüfeğin kabzası alnını kesti ve birden bire kan boşalmasına neden oldu. Her ne kadar darbelerin bir kısmından kendisini koruyabilse de karşılık vermeye cesaret edemedi. Adamlar onu yakalayıp gözlerini bağladılar; silahlarının kabzalarını göğüs kafesine, suratına ve kasıklarına geçirdiler. Başı hâlâ kanıyordu ve gözlerindeki bağı hemen lekelemişti.

Arka arkaya verilen emirlerin ne anlama geldiğini çözmeye çalışarak bir kamyonun arkasına doğru sürüklenmesine izin verdi. Bacakları gibi elleri de bağlıydı ve sert metal yüzeye kabaca bırakıldı. Kısa süre sonra David'in de yanına atıldığını hissetti, arkadaşının kesik kesik solumaları arasından bir inilti geliyordu. Shaun David'in kendisinden daha kötü yaralandığını tahmin edebiliyordu. Neler oluyordu böyle?

Militanlar bir tüfek kabzasının temasıyla yapılanın ötesinde iletişim kurmaya çalışmakla ilgilenmiyor gibilerdi ama Shaun bu saldırının tamamen rastgele olamayacağını biliyordu. Kısa süre sonra kamyon hareket etti.

BÖLÜM: 56

Teğmen Dan McCabe elindeki taşınabilir ekrana baktı. Ekranın gösterdiği şey, keşif böceği kaya yüzeyinden sadece santimetrelerce uzaktan uçarken bir dağ yamacının sürekli ileri giden görüntüsüydü. Teğmen sırt çantasını çıkardı ve tokaları açtı. Burası o kadar soğuktu ki eldivenli elleri emirlerini doğru düzgün yerine getiremiyor gibiydi ama çanta açılıp ikinci böceğin bulunduğu cepten çıkması sadece birkaç saniye sürdü. Böcek katlandığında bir kediden daha büyük değildi ve bu, keşif teknolojisinin ulaştığı en son yeri temsil ediyordu. Bu, esasında saatte iki yüz elli kilometrenin yukarısında hız yapabilme kapasitesine sahip ufak bir helikopterdi. Bir askerin sırtında taşıyabileceği kadar küçük olan bu araç onun karmaşık kontroller olmadan, sonraki tepede ne olduğunu ya da sonraki otuz kilometre boyunca tepelerde ne olduğunu görmesini sağlıyordu.

McCabe bu böcekler kendisine ilk açıklandığında hayrete düşmüştü. Bunların başarılarının anahtarı kendi yollarını kendilerinin bulmalarıydı. Radarların altında, yere yakın uçma ancak yine de altlarındaki araziyi takip edebilme yeteneğine sahiplerdi. Akıllıca bir şekilde, haritalarda olmayan engellerden ve nesnelerden kaçabiliyorlardı. Böceklerin önceki modeli, arazi üzerinde yönünü bulmak için hâlâ kendi üzerine monte edilmiş GPS sisteminin üç boyutlu haritalarına bel bağlıyordu. Bu da ancak birileri böceğin uçuş güzergâhına bir kamyonet park edene kadar iyiydi. Bu engel,

haritalandırma yapıldığında orada olmadığından böcek bu konuda ne yapacağını çok geç olana kadar bilemiyordu. Genellikle de karmaşık parçalarının tuzla buz olacak şekilde parçalanması pahasına. Ondan önceki model ise, birimin uçuşunda ve yönlendirilmesinde özel olarak eğitilmiş bir asker gerektirdiği için daha da etkisizdi. Bu, aracı kontrol eden kişinin değerli konsantrasyonunu bir telsiz kontrol birimine yönlendirmesini ve güdüm sistemi için sadece böceğe monte edilmiş kamerayı kullanarak göremediği bir arazide uçmaya çalışmasını zorunlu kılıyordu.

Lazerleri ve hatta radarları bile denemişlerdi ama bu sistemlerin pahalı olduğu ortaya çıkmıştı ve bunların güçleri çok çabuk azalıyordu; bu da böceğe sadece birkaç dakikalık bir uçuş süresi veriyordu. Ama artık değil. Yeni sistem her şeyden çok böceğe dayalıydı. Birleşik Devletler ordusuna şimdi oldukça kendine yeten bu teknolojiyi veren şey, sıradan yabanarısının görme sisteminin araştırılmasıydı.

McCabe'ye bunun arıların dünyayı görme şekliyle alakalı olduğu söylenmişti. Bir arının dünyayı görme şekli üç boyutluydu ama insanın düşündüğü bir üç boyutla aynı sisteme dayanmıyordu. İnsanlarda gözler, derinlik algısı vermek için yeterince farklı bir bakış açısından görecek kadar birbirlerinden ayrıydı. Bir arıda durum böyle değildi. Ama kullandıkları sistem usta işiydi. Bir arı, gözlerinin yanından geçen nesnelerin hızını algılıyor ve bu harekete dayanarak mesafeyi hesaplayabiliyordu. Bu da inanılmaz bir kalkış ve iniş becerisi sağlıyordu. Araba sürme örneğini kullanmışlardı.

Uzaktaki dağlar neredeyse hiç hareket etmiyor gibiyken daha yakındaki nesneler yanınızdan hızla geçerdi. Bu yüzden, bir arının bir çay fincanının ağzına incelikle konması gibi, eğer böcek yere daha yakın uçarken hız sabit tutulursa bunun neredeyse otomatik pilotta kullanmak gibi olduğu keşfedilmişti; bu da keşif bö-

ceğinin en tehlikeli arazilerde bile yönünün bulmasına ve yere iniş yapmasını sağlıyordu.

Dan McCabe şimdi sekiz pervaneyi yerinde tutan yayları bırakan düğmeye bastı. Başka bir düğmeye daha bastı ve böceği havaya fırlattı. Böcek anında havalandı ve önden gideni takip etti.

Bulunduğu yerden Hayber Geçidi'nden geçen yola yapacağı yürüyüş neredeyse imkânsızdı. Ama o yürüyüşü yapmak onun görevi değildi.

Onun görevi bilgi toplayıp arazideki komutanına göndermekti. Bunun ötesinde bu görevin neyle alakalı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, komutanının bunun doğrudan Başkan'ın kendisinden geldiğini söylemesi dışında.

BÖLÜM: 57

Hava buz gibiydi ve iki adam da açlıktan ölüyordu. Bilgisayar mühendisi yanında paket olmuş halde yatarken Shaun David'e mırıldanarak "her şeyin yoluna gireceğini" söyledi. Militanlar onları bir gece boyunca bağlı tutmuşlardı. Görünüşte belli bir neden olmasa da ayrı çadırlarda tutulmuşlardı, sonra bugün uyandırılıp, biraz daha dayak atılıp gözleri bağlandıktan sonra tekrar kamyonun arkasına atılmışlardı. David kamyonun metal zemininde zıplayan yaralar içindeki vücudunun acısından inliyordu. Militanlar İngilizce hiçbir şey söylememişlerdi ve Shaun onların kendilerini sadece fidyeye değecek iki Batılı olarak görüp görmediklerini merak etti. Shaun kendisi için bu kadar para ödeyecek hiç kimseyi düşünemedi. Şimdiye kadar Lauren'ın babasının deliye döndüğünü, muhtemelen kızının ortadan kaybolması için onu suçladığını ve muhtemelen de haklı olduğunu varsayıyordu.

Ne de olsa bu onun hatasıydı; İngiltere'ye yolculuğu yalnız yapması gerektiğini biliyorken onun gelmesine izin vermişti. Kendi kendine tekrar küfretti ama sonra günlüğü okuduktan sonra yaşadığı o tuhaf sakinliği hissetti.

Masonville Lisesi'ne izne ayrıldığını haber vermişti, bu yüzden aşırı endişelenmeyeceklerdi. Bundan başka onu kim özlerdi ki? Muhtemelen herhangi türde bir fidye ödeyecek kadar yeterli parası olan hiç kimse.

David'in de kendisiyle aynı durumda olduğundan şüphelendi.

Adam iki yıldır saklanıyordu ve hiç kimseyle iletişime geçmeme konusunda son derece dikkatli davranmıştı. Shaun birilerinin onun yokluğunu fark edeceğinden şüpheliydi.

Shaun birden bire bağırışlar duyup kamyonun aniden durduğunu hissettiğinde yaklaşık bir saattir yoldaydılar. Shaun kurşunlar arasında kamyonun arkasındayken adamların yere atladıklarını duydu. Sonra, daha fazla kurşun ve ardından kendilerine çok yakın bir şey, çok büyük bir patlamayla havaya uçtu –muhtemelen kendileriyle birlikte gittiğini bildiği cipti bu. Çığlıklar, silahlar ve kurşunların etkisi. Biri, Shaun ve David'in içinde olduğu araca isabet etti ama yakından. Etraflarında devam eden silahlı bir çatışma vardı ve onlar bunun tam ortasında, elleri ve gözleri bağlı bir şekilde çaresizce uzanıyorlardı.

Shaun David'in hırıltılı nefesleri arasında, "Neler oluyor?" dediğini duydu.

"Bilmiyorum. Bana sırtını dön." Koca adamın kıpırdandığını ve önünde döndüğünü duydu.

"Tamam, suratımı ellerine doğru getireceğim. Sence gözümdeki bağı çıkarabilir misin?" diye sordu Shaun.

"Evet. Denerim." diye cevapladı David.

Shaun başını David'in ellerine doğru hareket ettirip hareketlerini yönlendirme çabasıyla suratını arkadaşının sırtına sürttü. David'in kısa parmakları bezi oynattı ve kısa süre sonra bez açıldı. Bu hareket bezi kurumuş kanın olduğu yerden çektiği için Shaun'ın kafa derisindeki kesiği tekrar açtı.

Shaun homurdandı.

"Özür! İyi misin? Bir şeyler görebiliyor musun?"

Shaun etrafına bakındı. Üstü branda beziyle kaplı metal bir zemine sahip bir kamyonun arkasında yalnızdılar. Arkalarında yol devam ediyor, bir dönemeçte kıvrılıyordu. Dağlar haşin gö-

rünümlü ve soğuktu. Karın ilk habercileri yolun kenarı boyunca devam eden çukurları ve eğimleri kaplıyordu. Sonra birden bire görüş açısı üniformalı üç adam tarafından kapandı. Birleşik Devletler ordusunun üniformaları. "Pekâlâ, beyler, sanırım bugünlük yataktan kalkma zamanınız geldi de geçiyor bile, ne dersiniz?"

Shaun şaşkındı. Daha önce silahlı bir adamı gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

***

"Birleşik Devletler Deniz Piyade Kolordusu." dedi ön koltukta oturan kel adam, kısa süre sonra. Geniş, yansıtıcı camlı gözlükler takıyor ve mavi kamuflaj elbisesi giyiyordu. Shaun ve David tek kelime etmeden doğrudan önlerine bakan diğer iki askerle birlikte personel aracının arkasında oturuyorlardı.

"Görünüşe bakılırsa ikiniz çok önemli kişilersiniz beyler." diye devam etti adam, Shaun'ın Teksas'a ait olduğunu düşündüğü bir aksanla.

"Hâlâ anlayamıyorum." dedi Shaun. "Nerede olduğumuzu nasıl biliyordunuz ve Birleşik Devletler Deniz Piyade Kolordusu bizden ne istiyor ve o adamlar kimdi?" Zihni olanlardan dolayı hâlâ sersem haldeyken sorular sel olup aktı.

"Dürüst olmak gerekirse evlat, gerçekten çok fazla şey söyleyemem. Size tek söyleyebileceğim Başkan'ın sizi saldırganların elinden kurtarması için tüm bir askeri bölüğü bizzat tahsis etmiş olması. Bize tüm bilgileri ve emirleri doğrudan kendisi verdi. Bunun ne kadar sıradışı olduğunu size anlatamam. Bize ayrıca o muhabirinin cesedini nerede bulacağımızı da söyledi."

Shaun, Craig Schwartz hakkında düşünürken bir an sessiz kaldı. Adamın hastalıklı iğrenç bir oyunda bir piyon olarak kullanıldığını düşünmeden edemedi. Kendini şu ana yeniden odaklamaya zorladı.

"Peki, şunu netleştirelim. Birleşik Devletler Başkanı sizden bir bölüğü, bizi kurtarmanız için gönderdi. Doğru adamları kurtardığınızdan emin misiniz? Şikâyet ettiğimden değil, ama daha önce Beyaz Saray'a hiç davet edilmediğimden oldukça eminim. Başkan'ın, meseleleri o kadar da yakından takip ettiğini sanmıyorum."

Kel adam döndü.

"Etmiyor. Sen Shaun Strickland'sın. Buradaki arkadaşın David Black ve ölü adam CNN muhabiri Craig Schwartz." Bu bir soru değil, beyandı.

"Evet, bu doğru. Tamam, Başkan'ın benim kim olduğumu bildiği gerçeğini bir saniyeliğine bilmezden geleceğim. Neredeyiz biz?"

"Tam olarak, gizli bir yere gitmek üzere batıya doğru giden Afganistan-Pakistan sınırını geçiyorsunuz. Hayber Geçidi'nden geçtiniz ve şimdi Afgan dağlarında, muhtemelen şu anda yeryüzündeki en kanunsuz yerdesiniz."

"Peki, nerede olduğumuzu nasıl bildiniz?"

"Genel bölge hakkında bilgi verildi ve sonra keşif uçağımız sizi buldu. Bizim işimiz bu evlat."

"Tamam..." Shaun, kendisini Yüzbaşı Allan Johnston olarak tanıtan bu adamın sadece doğrudan sorulara cevap vereceğini ve eğer ondan bilgi almak istiyorsa doğru soruları, doğru şekilde sorması gerektiğini fark etti.

"Başkan için neden önemliyiz?" diye sordu yavaşça

"Bilmiyorum evlat. Bu, benim sorumluluğumda değil."

"Onlar kim–"

"Çantamı aldınız mı?" diye araya girdi David. "Birileri çantamı aldı mı?"

Yüzbaşı Johnston gülümsedi.

"Bana bunu soracağın söylendi. Birileri onu alması için gönderildi. Birkaç dakika içinde konuyla ilgili rapor almayı bekliyoruz. Gerçi size söylemek zorundayım, araç çok kötü haldeydi. Yağmalanmadığına garanti veremem."

David aynı anda hem rahatlamış hem de endişelenmiş göründü.

"Oradaki arkadaşlarınızın kim olduklarına gelince, yani, onlar Peştunlar'dı ama bunun ötesinde çok fazla şey bilmiyoruz. Kabile içinde Taliban için paralı asker olarak görev yapanların yanı sıra militan gruplar da var. Sizi yakalayanların kim olduğuna dair sizden daha fazla bir şey bilmiyoruz."

"Tamam, tamam..." Shaun doğrudan önüne baktı. Boş midesini okşadı. Günlük hâlâ kemerine sıkıştırılmış halde güvendeydi. Günlük kendisiyle o kadar bütünleşmişti ki varlığını bile artık güçlükle fark ediyordu. "Söyleyin bana o zaman: Size verilen emir neydi? Bizi nereye götürüyorsunuz?"

"Emirler mi evlat? Bana verilen emir sizi dağlarda belli bir noktaya götürmek ve orada bırakmaktı."

"Ne?" Shaun yanlış duyduğunu düşündü. "Bizi orada bırakmak mı? Dağların başında? Bizi üssünüze götürmüyor musunuz? Bir hastaneye falan?"

"Hayır evlat. Hastane yok, üs yok. Aslında, on dakika kadar sonra orada oluruz." dedi araçları yoldan çıkıp sınırları daha az belli bir patikaya dönerken. Shaun'ın rahatlama hissi çabucak yok oldu.

"Bizi burada öylece bırakamazsınız!"

"Üzgünüm, emirler böyle evlat. Başkan'ın talimatı böyle."

Shaun panik olmaya başladı. Suratı yara bere içinde, sağ gözü şiş David'e baktı.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Yüzbaşı Johnston'a.

"Benim sorumluluğumda değil."

"Sorumluluğunda değil mi?" diye bağırdı Shaun. Öne doğru eğilecek oldu ama yanındaki asker onu omzundan kavrayıp tekrar koltuğuna itti. Buna inanamıyordu. Bu bir kurtarma değildi. Her arazide gidebilen araç durana kadar, kalan dakikalarını öfkeli bir sessizlik içinde geçirdi.

"Görünüşe bakılırsa burada iniyorsunuz." dedi Yüzbaşı Johnston arkaya dönerek. Tek kelime etmeden diğer adamlardan biri kapıyı kaydırarak açtı.

"Hayır." dedi Shaun karşı gelerek.

"Korkarım bu sizin için bir seçenek değil Bay Strickland. Merak etmeyin, yiyeceğiniz verilecek. Şimdi, lütfen araçtan inin."

Shaun bir süre daha oturdu ve kapıdan dışarı baktı. Daha az arkadaş canlısı ya da daha tenha bir ortam hayal edemezdi. Araçtaki adamların yüzlerine baktı ama hiçbiri ona bakmadı.

Sessizlik içinde sabırla beklediler. En sonunda Shaun tuhaf şekilde tekrar sessizleşen David'e baktı. Yavaşça, istemeye istemeye koltuğundan kalktı. Ayaklarının altındaki taşlar ezildi ve soğuk, tenini ısırdı. Midesi bulandı. Askeri araçtan inmek havaya kafa atmak gibiydi. İnanılmazdı. Sonraki seçimlerde Başkan Samuels'e oy vermeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Birkaç saniye sonra David de askerlerden birinin kendisine verdiği sırt çantası elinde, aşağı indi. İçinde yiyecek ve su vardı.

"Bir şey daha." dedi Yüzbaşı Johnston aşağı inerek. Başka bir asker başka bir sırt çantasıyla yanında duruyordu. Çantayı açıp içinden, küçültülmüş ve gelecekten gelen bir helikopter gibi görünen bir şey çıkardı. Bu şey, askerlerin üniformasındakiyle aynı kamuflaj desenine sahipti ve açılırken Shaun bunun önündeki birkaç kamerayı görebiliyordu.

"Bu bir böcek. Sizin rehberiniz. Onu takip edin."

"Bizi nereye götürecek?" diye sordu Shaun, David birime merakla bakarken.

"Üzgünüm evlat bu benim sorumluluğumda değil." dedi yüzbaşı araca tekrar binerken. "İkinizin de yolu açık olsun ve bol şans beyler." dedi ve sonra da kapıyı kapattı; ardından araç oradan uzaklaştı.

Shaun döndü ve hâlâ hiçbir şey söylememiş David'e baktı. Personel aracı bir dönemeçte gözden kayboldu ve kısa süre sonra da duyamayacakları kadar uzaklaştı. Orada kalakaldılar. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde tek başlarına. Kar taneleri etraflarındaki engebeli yüzeyde öbekler oluşturmaya başlıyordu. Seyrek olarak karla kaplı yüzeyde kayalar çıkıntı yapıyor, soğuk rüzgâr etlerine işliyordu. Shaun David'in ayaklarının dibinde duran böceğe baktı. Hareket etmemişti. David kendisine verilen çantaya elini attı ve folyoyla sarılı bir paket çıkardı. "Sandviç?" diye sordu.

***

Neredeyse bir saat geçmiş ve kar yumuşak bir şekilde yağmaya başlamıştı. Shaun hissedebilmek için enerjisinin olduğu tüm duyguları yaşamıştı, sinirlenmek ise bunların en önemlilerinden biriydi. Epey su içmişler ve yiyeceğin büyük kısmını da yemişlerdi, bunlar arasında Shaun'ın aç kurt gibi mideye indirdiği ve boğazına takılan sıradışı denecek kadar büyüklükte bir ceviz parçası yüzünden neredeyse boğulduğu bir dilim kek de vardı. Sen tut buraya kadar gel ve hayatta kalmaları için verilen yemeklerdeki dev bir cevizden dolayı öl? Uygun bir son, diye düşündü Shaun.

Böcek hâlâ orada duruyordu. David zamanı ufak birimin tepesinde duran meşum görünümlü pervanelerin yanına yaklaşmadan, sadece böceğin nasıl yapıldığını anlamaya çalışarak onu olabildiğince yakından inceleyerek geçirmişti.

Başı ufak helikopterden sadece birkaç santim uzaktayken gelen bir bip sesi bunun düşündüğü kadar hareketsiz olmadığı gerçeğine karşı onu uyardı. Bip sesinin hemen arkasından, ilk kıpırtıdan saniyeler sonra pervaneler pır pır etmeye başladı. Mümkün olandan çok daha yumuşak bir şekilde böcek havaya yükseldi ve sabit bir hızda sol taraflarına doğru hareket etmeye başladı.

"Ah, Shaun?" dedi David, birim sanki ikisinin kendisini takip etmesini beklermiş gibi onlara dönerek bir an dururken. Shaun hemen arkadaşının yanına geldi –bir hareketin başlaması son bir saattir kendilerini meşgul eden sonuçsuz tahminlerden sonra hoş bir değişiklikti. Böcek tekrar hareket ederek Shaun ve David'e ne buna uygun giyindikleri ne de hazırlandıkları bir yürüyüşte rehberlik etmeye başladı.

Geniş açık arazilerden ziyade laboratuvar ya da sınıf ortamına alışık olan iki adam, dostane olmayan kayalık arazide ellerinden gelenin en iyisini yaparak takip ederken böcek günün büyük kısmında mesafesini korudu. Yaklaşık beş saat sonra hava kararmaya başladığında David'in elleri o kadar üşümüştü ki artık bedenin bir parçası gibi gelmiyordu ona. Bir sürü dar uçurumdan düşüp ölmemeye çalışmak tüm enerjilerini ve becerilerini harcatmıştı. En sonunda böcek bir kayadaki küçük bir açıklığa girdiğinde bilinmeyenin korkusu, sığınacak bir yere girmenin verdiği rahatlamayla yok oldu. Uğuldayan rüzgârdan kurtulur kurtulmaz böceğin ön taraftaki ışıkları yandı ve dar geçide kırmızı bir ışık yaydı.

Sonraki saat dar geçitlerde santim santim ilerlemekle ve kayalara incik kemiklerini ve dirseklerini çarpmakla geçti. David böceğin bu daracık alanda duvarlara ya da tavana çarpmadan nasıl uçabildiğine hayret etti. Böcek tek bir taşa bile çarpmadan havada duruyor, hareket ediyor ve öne atılıyordu; Shaun ya da David için bunların hiçbiri söylenemezdi. İkilinin takip ettiği geçitlerden

oluşan labirent, kafa karıştırıcıydı ama böcek asla çok ileri gitmiyordu.

Bu ürkütücü sessizlik birden bire mağarada yankılanan bir sesle bozuldu. Uzaktan ama belirgin bir şekilde gelen ses, acı içinde tiz sesle bağıran birine aitti.

Shaun birden durdu, dinleyip bekledi. David karanlıkta Shaun'ın arkasına çarptı ve duvara yaslanarak düştü. Bitkin halde olduğundan düştüğü yerde oturup kaldı. Pakistanlı militanların ellerinde katlandığı dayak onun daha ileriye gitme isteğini çalmıştı.

"Bunu duydun, değil mi?" diye sordu Shaun.

"Sanırım duydum." dedi David.

Shaun bekledi ama bir daha hiç ses gelmedi. Zihni ona oyunlar oynuyordu.

"Hadi kalk, eğer o şey bizden uzağa giderse karanlıkta kalırız. Buradan asla çıkamayız. Devam etmek zorundayız." dedi Shaun ancak konuşurken böceğin durdurduğunu ve David nefesini düzenlerken sabırla beklediğini fark etti. Mağaralarda kaybolma düşüncesi David'in zihninin panterler ve suaygırlarının görüntüsüyle dolmasına neden oldu. Ayağa kalkıp devam etmesi için gereken tek motivasyon buydu ama böcek hareket etmedi.

"Ee?" diye sordu Shaun, insansız araca bakarken. Helikopter pervaneleri dışında hareket etmeden havada asılı duruyordu. Shaun tekrar seslendi: "Tamam, şimdi gidebiliriz, biz hazırız." Böcek yine de hareket etmedi.

Bir şeyleri bekliyor, diye uyardı Shaun'ın beyni. Helikopter sonraki on dakika boyunca havada asılı kaldı, sonra mağara geçitlerinin labirentine tekrar döndü ve adamları dağın daha içine doğru götürmeye başladı.

David yetişmek için mücadele ediyordu ve Shaun arkadaşının kolunu omzuna atıp sonraki bir saat boyunca onun yürümesine

yardımcı oldu. Tam kendisi de bitkinlikten yere yığılacaktı ki böcek ön taraflarına iniş yaptı ve bir duvara bakacak şekilde durdu. Shaun ve David sendeleyerek robotun yanına gittiler ve kırmızı ışığının vurduğu yere baktılar. Hiçbir şey. Kaya. Helikopter son sekiz saattir hiç durmadan uçuyordu, peki şimdi neden durmuştu?

İlk önce ses geldi: Hidrolik sisteme sahip ağır bir şey hareket ediyordu sanki. Sesin neredeyse hemen arkasından, şimdi iki adamın da karşısında durduğu duvarda bir şeyin dış çizgileri belirirken mavi bir ışık geldi. Dış çizgiler ortadan açılmadan önce, bir otobüsün genişliği kadar ve bunun iki katı yüksekliğinde bir alanı çerçeveliyordu. Hidrolik sesi tekrar geldi ve sonra da uğultu. En sonunda kaya dışa doğru hareket etmeye başladı.

Ayrılıyordu. Açılıyordu. Böceğin ışıkları söndü; artık ona ihtiyaç yoktu. Şimdi iki adam kayadaki sürekli büyüyen aralıktan gelen mavi ışıkla yıkanıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılan ve bitkin haldeki Shaun ve David artık bir kapı olduğunu gördükleri aralıktan içeri bakıyorlardı.

BÖLÜM: 58

Kapıların diğer tarafından gelen ışık Shaun ve David'i esrarengiz bir mavi renge boyuyordu. Sessizlik içinde kocaman kapı eşiğine baktılar, sonra da içeri girdiler.

Gördükleri şeye onları hiçbir şey hazırlayamazdı. Hiçbir şey. Daracık, dönemeçli geçitler ve tünellerden oluşan labirentlerde karanlıkta geçen saatlerden sonra şimdi bir dağın içinde olamayacak kadar geniş, devasa bir mağaranın içine bakıyorlardı. Daha da olağanüstü olan şey mağaranın içindekilerdi.

Burası bir şehirdi; her yönde birbiriyle bağlantılı gri çelik kubbeler ve koridorlar vardı. Kendilerini binaların pek çoğunun bulunduğu zemin katın üç kat yukarısındaki bir çıkıntının üzerinde buldular. Her katta mağara duvarlarının etrafına sabitlenmiş metal bir yürüme yolu vardı.

David hiç düşünmeden ileri yürüdü. Shaun da onu takip etti ve ikisi inanılmaz yapılara korku ve saygiyla bakarak tırabzanların hemen kenarında dikildiler. Her şey, her taraftan geliyor gibi görünen mavi bir ışığa boyanmıştı. Şehrin bir ucunda üzerinde çizgiler ve işaretler olan, neredeyse bir futbol sahasına benzeyen geniş bir çimenlik alan vardı.

Ancak Shaun'ın dikkatini hemen çeken şey tüm bu binalar yığının ortasıydı. Etrafını çevreleyen binaların seviyesinden daha yukarıda duran, etrafındaki tüm dünya için en önemli parça görevi gören bu şey geniş, daire şeklinde bir platformdu. Yerden yak-

laşık elli metre yüksekteydi ve buraya uzanan her çeşitten kablo vardı. Shaun bu manzaraya bakınca tüyleri diken diken oldu.

"David." dedi. "Ben bunu daha önce gördüm."

"Ne yaptın?"

"Bunu gördüm. Bunu rüyalarımda gördüm."

David cevap vermedi, sadece Shaun'a baktı. İki adamın da nerede olduklarına dair şüphesi yoktu ama ikisi de bunun bu kadar güzel görüneceğini hayal etmemişti. Her tarafta boş ekranlar asılıydı. Kablolar ve borular duvarlar ve zeminden çıkıp yine buralara girip kaybolurken, teknoloji kayalarla kaynaşıyordu. Ama tüm bu mekânı daha da tuhaf kılan bir şey vardı: Burada kimsecikler yoktu. Tek bir yaşam belirtisi göremiyorlardı, sadece sürekli yanan mavi ışık vardı.

"Nasıl aşağı iniyoruz?" diye sordu David.

Shaun merdiven gibi bir şey için etrafına bakındı ama göremedi. Yürüme platformlarının her biri tam, kırılmaz bir daire gibi görünüyordu. "Herkes nerede?" diye sordu David.

"Bilmiyorum. Sanırım zemin kata inebilirsek bir şeyler bulacağız."

Shaun "zemin kat" der demez platformun üzerinde durdukları kısmı aşağı doğru hareket etmeye başladı. Bu küçük sarsıntı Shaun'ın destek için tırabzana tutunmasına neden oldu ve aşağı bakınca alt katlarındaki tırabzanların da ayrıldığını gördü. Saniyeler içinde zemin kattaydılar, üzerinde durdukları platform kendi isteklerine göre bir asansör olmuştu.

"Şu teknolojiye bak!" dedi David coşarak, şiş gözüyle. Platformdan indiler ve Tesis'in zeminini oluşturan taş ve toprağa ayak bastılar. Buradan bakınca bir perspektif oluşturmak zordu ama her zaman görebildikleri tek şey mağaranın merkezindeki yüksekte duran platformdu.

"Sence bu–"

"Evet." diye cevap verdi Shaun, David cümlesini bitiremeden. "Bunu görmem lazım."

"Bilmiyorum arkadaşım, bu beni gerçekten ürkütüyor. Herkes nerede? Sanki..."

"Sanki izleniyormuşsun gibi mi?" dedi Shaun, Yoda'nın(*) sesini taklit ederek.

"Aynen."

"İzlendiğimizden eminim." Shaun mağaranın uzak ucunda, kayadan çıkıntı yapan karanlık pencereli bir seyir terasına baktı. "Ama bu konuda ne yapabiliriz ki? Birileri bizle konuşana kadar etrafa bakalım bari."

Etraflarını saran kubbeleri, meydanları ve köprüleri keşfetmeye devam ettiler. Kapıların hepsi kilitliydi ve bunlara vurunca binaların hiçbirinden yanıt gelmedi. Sadece Shaun'ın bir sürü geniş ekrandan geldiğinden şüphelendiği tek düze bir uğultu burada bir yaşam olduğuna dair işaret veriyordu.

Yürüyüp araştırdıkça merkezdeki platforma daha da çekildiler. Sanki buradaki her şey onun amacını yerine getirmek için varmış gibi bu platform uzakta durup bekliyordu.

"İnsan bir dağın ortasına bunu nasıl inşa edebilir ki? Yani, şurada çimler var!" dedi David.

Shaun neredeyse gülecekti. "Bu adamlar zaman yolculuğunu icat edenler, unuttun mu? Bahçıvanlık sanatında uzman olduklarına eminim."

David tartışmadı; her şeyden o kadar şaşkındı ki... İçindeki inek öğrencinin uyarılmasından başka onu bu durgun halinden çekip çıkaracak başka hiçbir şey yoktu.

(*) Yoda. Yıldız Savaşları serisindeki bilge karakter. (ç.n.)

"Evet, tüm bunların nasıl çalıştığını bana anlatmayı bir türlü bitiremedin."

"Ne, zaman yolculuğu mu?" diye sordu Shaun.

"Zaman yolculuğu."

"Bunun olduğunu asla düşünmedim. Bu konuda yıllardır çalışıyorum ama sert duvara çarptım. Konu tekrar kara deliklere geliyor. Bir kara delik, Einstein'ın fikirlerinin en son testidir." Shaun gördüklerinden büyülenmiş şekilde durdu.

"Yerçekimiyle ilgili zaman sıçramaları, Dünya'da bile, deneyler tarafından kanıtlandı. Etkiler küçük ama yine de uydu GPS navigasyon sistemleri gibi şeyler üzerinde gerçekten etki yapmaya yetiyor." dedi Shaun, merkez platformu içeren uzun sarmala doğru yürümeye devam ederken.

"Uydularda süper hassas atomik saatler oluyor ve bu araçlar, yerçekiminin daha az olduğu yörüngelerde olduklarından saatler daha hızlı çalışıyor. Ama yeryüzündeki birine göre de hızlı hareket ediyorlar, bu da onların daha yavaş hareket etmesine neden oluyor. Bu iki etkiden bir kombinasyon oluşturuyoruz; uydudaki saatler her gün yaklaşık otuz sekiz mikro saniye daha hızlı çalışıyor. Bu, kulağa küçük gelebilir ama eğer bu etkiler düzgün bir şekilde hesaba katılmazsa küresel konumlardaki hatalar her gün yaklaşık on kilometre oranında birikmeye devam edecektir."

David anlamaya başlıyordu. "Yani, bu sadece Dünya'daki? Olaylar evrensel boyuta taşındığında bu sayı daha da büyüyor olmalı?"

"Kesinlikle. Tipik bir nötron yıldızın yüzeyinde zaman, Dünya'daki zamanın hızından yaklaşık yüzde yirmi fazladır."

David zihninden bazı hesaplamalar yaptı. "Yani, eğer bir nötron yıldızın üstünden baksaydın, Dünya bugün düşündükleri gibi dört buçuk değil sadece yaklaşık üç buçuk milyar yaşında olacaktı?

David Shaun'ı sürekli etkiliyordu.

"Zaman evrenin her yerinde farklı hızlarda akar, ama nerede olursan ol tuhaf hiçbir şey hissetmezsin çünkü beynin bununla orantılı bir hızda çalışır."

"Anladım. Harika bir şeymiş bu."

"İşte, mesele şu: Evrende zaman sıçramalarının sonsuz olduğu noktalar vardır."

"Neredeyse sonsuz mu demek istiyorsun?"

"Hayır, sonsuz demek istiyorum. Eğer mesela, bizim Güneş'imizin kütlesine sahip bir şeyi alsan ve onun boyutlarını küçültmeye başlasan zaman sıçramalarının grafiğin tepesinden fırlayıp gittiği bir noktaya gelirsin. Bu önemli bir yarıçap. Bizim Güneş'imizin kütlesine sahip bir şey için bu yarıçap, yaklaşık üç kilometredir. Bu önemli yarıçapta zaman sıçramaları sonsuz hale gelir."

"Ve tüm bunlar Einsten'ın fikri mi?"

"Yani, tamamen değil. Einstein bir dizi denklem ortaya koydu ancak ilk tam çözümü sunan, bir Alman'dı; tam da Birinci Dünya Savaşı'nda Rus cephesinde savaşmaya gitmeden önce."

"Birinci Dünya Savaşı!" dedi David birden; incelediği ufak, boş ekrandan başını kaldırarak. "Yani insanlar tüm bunları o zamandan beri biliyorlar mı demek istiyorsun?"

"Doğru. Schwarzschild'dı adamın ismi. Newton'ın yerçekimi kanunlarını uzak mesafeler için düzeltti. Bu bir devrimdi!" dedi Shaun, sımsıkı kapalı bir kapıyı incelerken.

"Anlayacağın, bunlar temel olarak bir nesnenin yüzeyinden herhangi bir mesafedeki zaman genişlemesini belirlemene izin verirler. Diyelim ki Güneş'imiz kadar ağır ama büyüklüğü bir basketbol topu kadar olan bir nesnenin merkezinden altı kilometre uzaktasın. O zaman saatin benim açık alandaki saatimin yarı hızıyla akacaktır. Birbirimizi gördüğümüzde bana senin konuş-

man yavaş ve heceleri uzamış gelecek; senin saatinse benim saatimin iki tikine karşılık bir tik ilerleyecek. Ancak sana göre senin konuşmanda sıradışı hiçbir şey olmayacak. Senin, iki kat hızda ilerleyen ve anlaşılmayacak kadar hızlı konuştuğunu görebileceğin kişi ise benim."

"Bence eğer sen iki kat hızla konuşursan bu, senin Güneyli ağır konuşmanı düzeltebilir!" dedi David gülerek. Shaun gözlerini devirdi.

"Kaçak zaman sıçramaları Einstein'ın büyük çapta canını sıktı. Bu Schwarzschild yarıçapının varlığı, eğer bir şey kendi Schwarzschild yarıçapı kadar sıkışırsa o zaman ışığın sonsuza kadar kızıla kayacağını ve tüm enerjisini kaybedeceği anlamına geliyordu. Bundan kaçamazdı. Gerçi Güneş, Schwarzschild yarıçapının boyutlarından binlerce kez daha büyük, bu yüzden endişelenmemize gerek yok." Shaun David'in suratında giderek artan endişe ifadesini görünce gülümsedi.

"Ama bir şey kendi Schwarzschild yarıçapına kadar sıkışırsa..."

"Kara delik." diyerek tamamladı David.

"Kara delik." diyerek onayladı Shaun.

"Peki, bir kara deliğin içinde ne vardır?" diye sordu David.

"Aslında, sadece kendisi, öyle değil mi? Bunu asla bilemeyiz. Teorik olarak içerisine sürekli bir şeyleri çeken inanılmaz derecede yoğun bir maddeden ufak bir top var. Ama bakmak için oraya asla varamayız. Schwarzschild yarıçapının içine girer girmez zaman duracak kadar yavaşlar."

"Senin çıkmazın bu muydu?" diye sordu David.

"Hayır, aslında bu değil. Anlayacağın, merak ediyordum, uzaydaki o üç kilometre ile merkez arasındaki şey neydi? Hiçbir şey. Schwarzscild yarıçapının içinde statik bir madde olamaz.

Eğer gerçekten yarıçapın içinde olsan hiçbir bozulmayı fark etmezdin. Dışarıdaki bir gözlemciye göre zaman durur ama orada seyahat eden birine göre değil."

"Bekle bir dakika, oraya asla varamayacağımızı söyledin sanıyordum?" David şimdi siyah ekrana parmağıyla dokunuyordu.

"Aslında, yaklaştıkça eninde sonunda o kadar yavaşlardın ki donup kalırdın. Giderek daha kırmızı ve soluk görünürdün, ben sonunda seni hiç göremezdim; ışığın kaçamazdı."

"Yani, durur muydum? Zamanda donup kalırdım?"

"Benim için evet, ama senin için sen yarıçapı geçince deliğin merkezindeki tekilliğin içinde yok olana kadar, oldukça mutlu bir şekilde düşerdin. Anladın mı?"

David beyni çalkalanırken bir saniyeliğine durdu.

"Yani," dedi, "bu şeylerin kendi Schwarzschild yarıçapına kadar küçülen bir yıldız tarafından yaratıldığını söylüyorsun. Yani, bizim Güneş'imiz gibi, o da üç kilometrenin altına küçülmek zorunda kalacaktı?"

"Evet."

"O zaman bunu hiç yapmamış olamaz mıydı? Yani, çökmeye başlayıp sonra yüzeyi üç kilometrelik bir yarıçapa ulaşınca donar gibi görünmez miydi?"

Bu adam Shaun'ın uzun bir zamandır karşılaştığı en zeki insandı.

"Güzel soru. Mükemmel soru. Yine haklısın. Dışarıdan bakan biri için evet, ama elbette ışık artık bize ulaşmayacaktı, bu yüzden öylece karanlığa karışmış gibi görünecekti. Lokal olarak hiçbir şey tuhaf görünmeyecekti, senin ezilerek ölmen dışında." diyerek göz kırptı Shaun.

"Tamam, iyi, o zaman eğer bu sonsuza kadar sürüyorsa, yani senin için sonsuz, benim için yarıçapı geçene kadar, o zaman bir

kere yarıçapın içine girersem zamanın sonunun ötesindeyim demektir."

"Öyle gibi."

"Ama sadece senin için, benim için değil."

"Evet, yarıçapın içinde olanlar dışarıdan asla gözlemlenemez. Hiçbir olay görülemez. Bu yüzden buna olay ufku diyorlar."

Shaun kapıdan vazgeçmiş ve oradaki merkez sarmala çıkan helezon şeklindeki uzun merdivene tırmanmaya başlamıştı.

"Kara deliğin tam geometrik ortasında bu, yerçekimsel alanın sonsuz olduğu bir nokta olacaktır." dedi, daha yukarı tırmanırken. "Bu bir uzay-zaman tekilliğidir. Eğer bu tekillik var olursa o zaman bu, zamanın kendisine bir sınırdır ve zamanın artık bittiği ve ötesinin olmadığı sonsuzluğun kıyısıdır. Bu, hiçbir yere ve hiçbir zamana yapılan tek yönlü bir yolculuktur."

"Tamam. Peki, satın aldığım o uzay gemisi biletini biliyorsun ya? Onu geri alabilirsin."

"Teşekkürler. Ama biliyorsun, olduğunu düşündüğüm şey bu değil."

"Değil mi? O zaman ne oluyor?"

"Pekâlâ, sana yerçekiminin bir uzay-zaman eğrisi olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Evet."

"Aslında, göreliliğin genel teorisi onun kendisiyle kesişebilecek kadar bükülebilmesine izin verir. Solucan deliği adlı bir şey aracılığıyla bu noktalara "sıçrayabilmen" mümkündür. Bak, şimdi işler biraz karmaşıklaşıyor, ama şimdilik, sanırım kara deliğin merkezinde ama atomik bir seviyede bulabileceğin tekilliği hayalinde canlandırabilmeni sağladım. Bu nokta Schwarzschild denklemlerinin açıkladığı gibi statik değildir, dönüyordur. Aslında uzay-zamandaki bir noktada yer alan bu solucan deliğinden bir

başkasına bir parçacık gönderebilirsin. Teorik olarak, bu parçacığın sen onu göndermeden önce oraya varmasını sağlayabilirsin. Işıktan hızlı yolculuk lokal olarak fizikte yasaklanmıştır ancak evrensel ölçekte bu mümkündür. Eğer ışıktan daha hızlı seyahat eden bir parçacığı bir tekillik aracılığıyla gönderebilirsen sen daha onu göndermeden o varmış olabilir."

"Sanırım bana bunun matematiğini gösterebilirsin?"

"Gösterebilirim."

"O zaman senin çıkmaza düştüğün yer neresi?" Neden teoriden vazgeçtin?" David artık sarmalın tepesinde olan Shaun'a doğru bağırmak zorunda kalıyordu. Burası, bir tenis kortunun yaklaşık yarısı büyüklüğünde düz, metal bir platformdu. Tuhaf bir helipad gibi mavi şeritlerle kaplıydı.

"Aslında bu, teorikten daha çok fiziksel bir sorun." diye bağırdı Shaun da.

Platformun üzerindeki tuhaf işaretleri inceliyor ve kafasının üstünde kesişen metal kemerlere bakıyordu. Platformun bir tarafında bir ucu kalın olan uzun, sivri bir boru vardı ama sonra bu boru uzayabilen teleskoplar gibi daha küçük borulara bölünüyordu, öyle ki, platformun üç metre içine vardığında bu borular bir insan saçından daha kalın değildi.

"Bu mikroskobik solucan deliklerini açık tutmak, bir an için bile olsa, bir kara deliğin enerjisini gerektirirdi. Bu yüzden, mesela bir insanı buradan göndermeye yetecek kadar bunu yapmaya çalıştığını düşün. Delikleri açık tutmak için gereken enerji yok ki. Bunu asla üretemezsin. Madde ezilir."

"Yani, bu da–"

"HOŞ GELDİNİZ DR. BLACK."

BÖLÜM: 59

David sesi duyunca sıçradı.

Ses kadınsıydı, ama bir kadından gelmiyordu. Mekânın her yerinden geliyordu.

"Hassi..."

David'in kurcalayıp durduğu ekran şimdi birden ışıklar saçıp açılmıştı.

"David, ne yaptın sen?" diye sordu Shaun, öğretmen ses tonuyla.

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapmadım." dedi David savunmacı bir şekilde.

"SÜREÇ BAŞLATILDI." dedi ses yeniden.

"David!" diye bağırdı Shaun. "O ekranda neler oluyor?" David ekrana bakınca bir sürü sayıların ve grafiklerin bir belirip bir kaybolduğunu gördü. Sonra bip sesleri başladı.

"Ah... Ben, şey, sadece ekrana dokundum." dedi David, ortamdaki ışık birden bire maviden kırmızıya dönüşürken paniklemeye başlayarak.

"Lanet olsun! Neler oluyor?" dedi Shaun, başının üst tarafındaki kemerlerde alçak sesli bir uğultu başlarken.

"KOORDİNATLAR ONAYLANDI. İKİNCİ ONAY VERİLDİ." dedi kadın sesi tekrar.

Shaun riske girmeyecekti; platformdan inip arkadaşının yanına gidecekti. Hareket edecek oldu ama ayakları ağırlaşmış gibi

geldi. "Oha... Kusmak üzereyim." dedi kendi kendine, bu etkiyi üzerinden atmaya çalışarak.

David şimdi bir dizi rakamlar gösteren ekrana bakıyordu. Sonra hidrolik sistemin sesi odayı doldurdu ve kafasını kaldırınca birkaç kapının açıldığını gördü. Binalardan ve duvarlardaki gizli yerlerden adamlar ortaya çıkmaya başladı.

"David!" diye bağırdı Shaun neler olduğunu görürken. Hareket edecek oldu ama yine kollarının ve bacaklarının çok ağırlaştığını hissetti. Adamlar gri-mavi üniformalar giymişlerdi ve tehlikeli görünen silahlar taşıyorlardı. Bunlardan bir grup David'in etrafında bir çember oluşturdu ama hiçbiri silahını kaldırmadı.

"Lanet olsun Shaun, in oradan aşağı! Ne yapıyorsun?"

David başını kaldırıp merkezdeki sarmala baktı ve Shaun'ın merdivenlere doğru koşmaya çabaladığını gördü ama tam gözlerinin önünde Shaun'ın giderek daha da yavaşladığını fark etti. Sonra siren sesleri duyuldu ve tüm Tesis "Duuut! Duuut!" sesiyle doldu. David kulaklarını kapatıp korkuyla etrafına bakındı.

"Shaun!" diye bağırdı, bu gürültünün içinde sesini duyurmaya çalıştı ama el kol hareketi yapsa daha iyiydi.

"GÖNDERİME OTUZ SANİYE." dedi, büyük ses sisteminden saçma bir şekilde sakin çıkan bilgisayarlaştırılmış kadın sesi. Shaun hareket etmek için daha da çabaladı ama her hareketiyle daha da ağırlaştı. Şimdi neredeyse platformun ortasında duruyordu. Hem sirenin hem de kadının sesini duyabiliyor ve ikisi de hızlanıyormuş gibi geliyordu.

"SIKIŞTIRMA TARAMASI TAMAMLANDI." dedi kadın, sonra neredeyse hiç durmadan saymaya başladı.

"YİRMİ... ON DOKUZ... ON SEKİZ... ON YEDİ... ON ALTI..."

Kadın neden hızlanıyordu? Shaun neden hareket edemiyor-

du? David bağırarak bir şeyler söylüyordu. Etrafında adamlar vardı. Birden bire her yer insanlarla dolmuştu. Baktığı her yerde insanlar koşup hareket ediyorlardı. Hızlı hareket ediyorlardı.

"ON BİR... ON... DOKUZ... SEKİZ... YEDİ... ALTI..."

David merakla karışık bir dehşet içinde seyrediyordu. Shaun neden hareket etmiyordu? Neden koşmuyordu. "Hareket etsene geri zekâlı! Koş! Aşağı in!" Shaun'ın dikkatini çeken kendisi ve David'in içeri girdiği kapı eşiğiydi. Bir siluet gördü; hayır, iki. Bol giysiler giyen bir adam ve –Shaun kırmızı ışıkta gözlerini kıstı- o bir kadın mıydı? Konuşan kadın o muydu? Ona yavaşlamasını söylemek istedi. Yan tarafında başka bir hareket daha gördü. Bu, daha önce fark ettiği seyir platformunda bir yerlerdeydi. Ofis tüm Tesis'e yukarıdan bakıyordu ama pencereleri loştu. Oradan kendisini seyreden, aşağı bakan biri vardı. Gözlem yapan.

"BEŞ, DÖRT, ÜÇ, İKİ..." Kadının geri sayımı anlaşılması zor bir hale geldi.

"David!" diye bağırdı Shaun tekrar, arkadaşının suratındaki dehşete düşmüş ifadeye bakarken.

"BİRSIFIRSIKIŞTIRMAGÖNDERİMİNİBAŞLAT." dedi çizgili bir sincabınkine benzeyen ses.

Sonra hayret verici bir şey oldu. Shaun hareket edemiyordu. Görünmez bir güç tarafından her yönden tutuluyordu, bu sanki birden bire kuruyan yaş betonun içinde yürümek gibiydi. David'e tekrar bağırmak istedi ama yapamadı.

Sistematik olarak varlığının her parçacığı ayrılmaya başladı. Bu acının bir tanımı yoktu. Kendisi bir arada tutan derinin ta kendisi birden bire her yönden parçalara bölündü. Atomlarını bir arada tutan elektrik bağları artık birbirlerine isyan ediyorlardı. Shaun Strickland kendi kendisinin bulutu olmuş, sonra da hiçliğe dönüşmüştü.

BÖLÜM: 60

Acı.

Keskin, dayanılmaz acı.

Hiçlik.

Işık. Parlak ve beyaz.

Hiçlik.

Bu benim kalp atışım mı? O da ne? O sesi durdurun, bu canımı yakıyor. Çok yüksek.

Hiçlik.

Ne kadar zaman geçti? Neden üşüyorum?

Hiçlik.

Günlerden ne? Kaç yaşındayım?

Hiçlik.

Tanrım, o kadar susadım ki... Yapmak zorunda olduğum... Ne? Neyi yapmak zorundayım? Ben ne... Ben... Kim...

Acı.

Kimim ben?

***

Shaun Strickland çıplaktı. Üşüyordu ve çıplaktı. Daha gözlerini açmadan bunu biliyordu. Zaten başka hiçbir şey bilmiyordu.

Etrafındaki sesler uykusunu yavaş yavaş bölmeye başladı. Bu, trafiğin sesiydi. Kornalar ve motor sesleri ve egzoz kokuları. Havada bir uçak gümbürdüyordu. Hayır, çıplak değildi; bu bir

rüyaydı. Kendisini biraz daha kapatmak için gazeteleri hareket ettirdi ama bunlar son derece yetersizdi. Yine aynı rüyayı görmüştü: Orada çıplak ve susuz bir şekilde uzanıyordu.

Üç hafta önce kendisini bu parkta işte böyle bulmuştu. 5. Cadde'deki bir çöp tenekesinden giysi çalmak gününün büyük kısmını almış, tüm bu süre boyunca giysilerinin nereye kaybolduğunu merak edip durmuştu.

Üç hafta boyunca bu parkta uyumuştu. Burayı terk etmek istemiyordu çünkü... Bir şeyler hissediyordu. Eğer burada yeterince uzun süre kalırsa bir şeylerin aklına gelebileceğini hissediyordu. İnsanlar onun deli olduğunu düşünüyorlardı. Bu kadar kısa sürede kirli görünüp berbat kokması hayret vericiydi ama onun umurunda değildi.

Uzun süredir bu şehirde miydi? Bilmiyordu. Öyle olduğunu tahmin etti. Sabahlarının pek çoğunu genellikle şöyle geçiriyordu: Çöplerin arasında atılmış gazetelere bakıyor, hafızasını yerine getirebilecek herhangi bir şeyler arayarak okuyabildiklerini okuyordu.

"Bi' fırt istiyon mu?" Bu, kendisiyle aynı parkı paylaşan ve uzak bir bankta yaşayan Ernie'ydi. Adam yıllarca süren alkol kullanımından sonra delirmişti.

"Sağ ol Ernie."

Ernie dişsiz ağzıyla sırttı ve kese kâğıdı içinde tuttuğu şişesinden büyük bir yudum aldı. Shaun hiç kabul etmiyor ama Ernie her zaman teklif ediyordu. Eğer bu kadarla kalsaydı işler iyi olurdu ama şimdi evsiz adam günün ilk iletişimini kurduğuna göre Shaun en azından bir saat süren saçma laflar bombardımanına tutulacak demekti. Gerçekten umurunda olduğundan değildi; Ernie Shaun'la konuşacak tek insandı.

Shaun birkaç hafta önceki hiçbir şeyi hatırlayamamasının

nedeninin, kendisinin de alkol bağımlılığıyla geçirdiği yıllar olduğundan şüphelendi. Sonuç olarak bu alışkanlıktan kurtulmaya karar vermişti. Zaten buna gücü de yetmiyor ve sık sık Ernie'nin bu alışkanlığına nasıl para yetiştirdiğine hayret ediyordu. Gerçi adam çok çalışıyordu. Şafak sökmesinden neredeyse, o sıralarda artık iş yapamaz hale geldiğinden, gün kararana kadar Ernie sokaklarda çalışıyordu. Tekniğindeki bir şey yüzünden olmalı, diye karar verdi Shaun, çünkü o Shaun'dan hep daha başarılıydı. Ne bunaltıcı bir düşünce. Eğer depresyonun fiziksel bir şekli varsa Shaun ta kendisiydi. Neye üzüleceğini bile bilmiyordu. Hiçbir şeyi yoktu; ne para, ne ev, ne hafıza. Sadece kendisi. İçini kemiren bu düşünce olmasa, bu konuda da iyi hissedeceğinden kuşkulandı. Yapmak zorunda olduğu bir şeyler vardı.

"...ve onnardan beji, neden bilmiooorum ya da işte kim ya da ne yoksa bej!" Ernie hâlâ konuşuyordu.

"Biliyor musun Ernie? Sanırım bi' fırt çekeceğim." diye karar verdi Shaun. Bunu yapmamak için nedeni kalmamıştı.

Adamın yanında duran küçük şişeyi alıp baktı. Şişenin ağzı kahverengi lekeli tükürük ve Shaun'ın kusmuk olduğundan şüphelendiği bir şeyle kaplıydı. Umurunda değildi. İçindeki içecekten büyük bir yudum alıp yuttu.

Neredeyse anında tepki verdi. Şişenin içindeki şey her neyse tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü ve boğazının arka kısmına değip midesine akar akmaz sesli bir şekilde öksürmeye başladı. Tükürükler saçıp boğulur gibi oldu ve Ernie park arkadaşına güldü.

"İhhhiii! Ay, onlar ve bu da bi..." diye konuşmaya devam etti, Shaun hemen ayaklarının dibinde duran su birikintisine anında kusup üzerine biraz daha şey çıkarırken. Kusmuk kalıntıları hem ağzından hem burnundan çıkıyordu. Ernie kendisine gülerken o, yerdeki birikintiye baktı. Safra, çimen yeşiliyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Ama bakarken başka bir şey daha gördü. Orada bir şeyler vardı. Daha dikkatli baktı, beyni kendi kusmuğunu incele-

diği için kendisine gülüyordu. O da neydi? O bir... Ceviz miydi? Dev bir ceviz? Hiç ceviz yememişti, değil mi? Hayır. Bırak bu büyük olanı bir ceviz bile yemediğinden oldukça emindi. Bu, parmağı uzunluğunda ve bunun iki katı genişliğindeydi.

Shaun ortaya çıkardığı manzarayı görüp tiksintiyle kenara kaçanlara aldırmadan yavaşça eğilip yerdeki cevizi aldı.

"İşte onlar! Defolu mallar! İhii! Ha ha!" Ernie neşeyle cıyakladı.

Shaun nesneyi elinde evirip çevirdi. Bir tarafında bir yarık vardı ve sert ve metal bir şeyden yapılmıştı. Kim bilir bu, midesinde sindirilmeden ne kadar zamandır bekliyordu? Kirli tırnağını yarığa soktu ve bunu ikiye ayırmaya çalıştı. Sonra birden bire başında şiddetli beyaz ışıklar patlamaya başladı ve elleri hemen şakaklarına gitti.

Görüntüler. Acı, BAM! BAM BAM! Patlamalara ses de eşlik ediyordu ve görüntüler bilincine sızıyordu. Shaun başını sımsıkı tutarak yere düştü. Yoldan geçen insanlar, bazıları gerçekten endişelenerek, bazıları sadece gülerek durdular. Diğerleri hâlâ irkilerek yollarına devam ettiler.

Bu kriz neredeyse yarım dakika boyunca sürdü ve durduğunda Shaun ağırlığını ellerine verip oturdu.

"Lanet olsun." dedi kendi kendine sessizce. "Lanet olsun." dedi tekrar. "Lanet, lanet, lanet!" diye bağırdı. Gözleri sarsıntı ve bir şeylerin farkına varmaktan dolayı kocaman açılmıştı. Başını kaldırıp bu gösteriden eğlenmişe benzeyen Ernie'ye baktı, sonra kendine ve sonra da yanındaki çimenlerde duran cevize. Onu yerden alıp tırnağını tekrar aradaki yarığa soktu. Ceviz ikiye ayrıldı ve içinden sıkıca sarılmış bir kâğıt rulosu düştü.

Bunu yerden aldı ama açmadan önce yüksek sesle, "Benim adım Shaun Strickland. Benim adım Shaun Strickland!" diye bağırdı. Ondan sonra ellerindeki kâğıdı açıp yazanlara baktı:

AŞAĞIDA YAZANLAR FONTÉYNE GÜNLÜĞÜNÜN SON SAYFALARININ ÇEVİRİSİDİR –METİN 351–6 NUMARALI BELGEYİ ESAS ALMIŞTIR.

1954'te, Ölü Deniz'de, Kirbet Kumran, 9 numaralı mağarada bulunmuştur.

ORİJİNAL GÜNLÜĞÜN METİN DİLİ: Aramice.

ORİJİNAL BELGE DİLİ: İtalyanca.

ÇEVİRİYE YETKİ VEREN: Vincenso Giovanni.

351–6 NUMARALI BELGENİN ÇEVİRİSİ:

Esseniler Araştırmasında ele geçen metnin son sayfalarının çevirisi: "Saul'un istekleri doğrultusunda, ben Chorazin Köyünden Mycha oğlu Mishca, Ajan X7'nin diskine giden son talimatların açıklamasını yapıyorum."

Shaun başını iki yana salladı. Günlük? Günlük. Neredeydi? Ne kadar bilgi vardı böyle. Hepsi de birden. Son sayfalar, son sayfalar İngilizce değil... Parktaki bankta arkasına yaslandı ve okudu.

BÖLÜM: 61

Kudüs'e varışımızdan günler sonra, bir haftadan biraz uzun bir süre Jacob adındaki adamın yanında kaldım. O bir tüccar ve iyi bir adamdı. Şehrin dış kısmında tek başına yaşıyordu, gerçi onu ziyaret ettiğim zaman kızı da evde kalıyordu. Kızı Alisha benim ağabeyim, arkadaşım ve kahramanım olarak gördüğüm adamın –bu kitabı benim anlamadığım bir dilde yazan adamın- dikkatini çekti. O çok tuhaf ve şimdiye kadar tanıştığım en inanılmaz adam ve benim hayatımı kurtardı –şimdi onu onurlandıracağım. Onun hikâyesini bitireceğim.

Neredeyse bir hafta kadar Saul'u ya da onun Afrikalı arkadaşı Malbool'u ya da Zekeriya'yı hiç görmedim. Tüm bu süre boyunca Alisha tarafından maceralarımız hakkında tekrar tekrar sorguya çekildim ama şimdi fark ediyorum ki kız Saul hakkında bilgi topluyormuş. Malbool ve Saul geri döndüklerinde salı günüydü. Zekeriya'nın öldürüldüğünü söylediler ve onun yasını tutup cenazesine katıldık.

Saul değişmişti. İlk başta, Roma'dan Kudüs'e yaptığımız yolculukta kesilen parmakları şimdi tamdı. Burnu da iyileşmiş ve tüm kesikleri gitmişti. Bana açıklamanın yapılacağına ve bir gün bunu tüm insanlığa gösterebileceğine dair güvence verdi.

Disk diye bir şeyden bahsetti ve bunun saklı olduğunu ve doğru zamanda bulunacağını; diske giden bir harita olduğunu ve haritanın da bu günlüğün içinde olacağını söyledi.

Birkaç gün daha Kudüs'te kaldık ve sonra köyüme gitmek üzere yola çıktık. O zaman bana tuhaf geldi ama Alisha'nın bu yolculukta neden bizle geldiğini şimdi anlıyorum. Kendi çocuklarıma bakıyorum ve gelecekten gelen Saul'un bir yerlerde kendi soyunun olduğunu ve hatta kendi kendinin atası olabileceğini bile biliyorum!

Chorazin'e girdiğimde saat belki de akşam vaktini geçiyordu ve insanlar tam da akşam yemeklerine oturuyorlardı. Evime gelip pencerenin önünde durdum. Kepenkler biraz açıktı ve anne ve babamın birlikte oturmuş akşam yemeği yediklerini görebiliyordum. Masada üçüncü bir yer daha vardı. Üçüncü bir mum yakılmış ve üçüncü bir kâse daha bırakılmıştı. Benim yerim.

Kalbim onları böyle görünce sızladı –bu tekrar göreceğimi asla düşünmediğim bir manzaraydı. O anda ağlamamak için tüm gücümü sarf etmem gerekti, ama bunun yerine Saul ve Malbool'a başımı sallayıp Alisha'ya gülümsedim. Sonra kapıya gidip kapıyı çaldım.

Kapı sonuna kadar açıldı ve babam eşiğe çıktı. Önce, bir yetişkin beklediği için, yukarıma baktı ama sonra suratıma bakınca durdu. Sanırım başka bir şey olana kadar beş ya da altı kez nefes alıp verdiğimi saydım. Bu süre, annemin seslenip bu geç saatte kendilerini kimin rahatsız ettiğini sorması için yeterli bir süreydi.

Babamın yüzünde sevindiğini bildiren ani bir değişiklik olmadı, sadece başını salladı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Sonra bir tane daha. Eli hâlâ kapıdayken dizlerinin üstüne çöktü ama şimdi yüzü benimkiyle aynı seviyedeydi. Artık daha fazla dayanamayacaktım, kollarımı onun boynuna doladım.

Bu arada annem yemeyi bırakmış ve tabağından başını kaldırıp bakmıştı. Bize doğru koştu ve o da dizlerinin üstüne çöküp tüm kuvvetiyle beni kucakladı. Uzun bir zaman orada kaldık, evimin kapı eşiğinde.

Bunu takip eden yıllar boyunca Saul'u pek çok kere gördüm. Bana hâlâ yapacak işleri olduğunu söyledi ve uzak diyarlardan bir şeyler getirmek için pek çok uzun yolculuğa çıktı ama birkaç mevsim ortadan kaybolduktan sonra ve ben artık babamın tarlalarında çalışıyorken bir gün kitap dediği bir şeyle birlikte geri döndü. Bu, küçük kare parşömenler şeklinde birbirine bağlanmış bir el yazmasıydı ve bu şekilde okunuyordu. Bu, onun bizim topraklarımızda geçirdiği zamanın hikâyesiydi. Bunun içinde, sonunda dünyada bir değişikliğe neden olacak ve pek çok kişinin hayatını kurtarabilecek önemli bilgiler olduğunu söyledi. Gözlerimin içine baktı ve bana bunu saklama görevini verdi. Kitabı almanın ve neslim aracılığıyla iki bin yıl sonra çok uzak bir diyarda keşfedileceği en son saklanma yerini sağlama almanın benim görevim olduğunu söyledi. Saul'un bahsettiği bu yer benim zamanımdaki insanlar tarafından henüz bilinmiyordu. Bana bunun orada, mavi kuş gökyüzünden düşene kadar, Caroline'in büyükbabasının dağındaki bir mağarada rahatsız edilmeden duracağını söyledi.

Aradan yıllar geçtikten sonra, yaşlı bir adam olarak geri döndü. Bana bir sürü parşömen verdi ve bunların günlükle beraber alınmasını istedi. Bana ayrıca doktor arkadaşı Miles'tan öğrendiği pek çok şey anlattı.

Çocuklarım "Saul Amca" tarafından ziyaret edildiklerinde bu her zaman bir bayram olurdu. Çocuklarımın evden ayrılma vakti gelince oğlum Kudüs'e gitti ve oraya yerleşip Afrika'daki memleketinden gelen nadir ve egzotik malların ticaretini yapan Malbool'la birlikte bir tüccar olarak çalıştı. Bunları yazarken ben de yaşlı bir adamım.

Saul parmaklarının nasıl geri geldiğinden asla bahsetmedi ama bir gün dünyanın bunu anlayacağını ve benim bunu bilmemin iyi olmayacağını söyledi. Bu günlüğü, gladyatör Saul'un, benim hayatımı kurtaran ve Malbool'u azat eden adamın hikâyesini

her kim bulursa, ona Saul'un gözlerini kapamadan önce bir eli benim, diğeri de karısı Alisha'nın elindeyken söylediği son bir şey var. İletmemi istediği şey şu: "Bilgi Kuralı bozulmaz ama bu her zaman böyle olmayabilir. Olan oldu diye öylece oturamazsın, harekete geçmelisin. Hatırlamalı ve şimdi harekete geçmelisin. Parktan çık."

Shaun kâğıda dikkatli bir şekilde baktı. Parktan çık? Ne yapıyordu ki önceden? Adları tanıyordu ama evet... Günlük. Günlük hâlâ yanında mıydı? Karnını, günlüğün olması gereken yeri yokladı. Hiçbir şey. Aman Tanrım! Onu kayıp mı etmişti yoksa? Nerede, ne zaman? Mağaralarda yürüyordu... David'le birlikte. Böceği takip ediyordu. Kapılar, ışıklar... Lanet olsun! Sonra neler olmuştu? Etrafına bakınıyordu. Orada hiç kimse yoktu. Üniformalı adamlar. Işıklar, sirenler. Kapıda birileri, konuşan bir kadın... Ofisten biri, aşağı bakıyor.

Çok ağırlaşmıştı.

Shaun o acıyı birden hatırlayınca irkildi. Bunun düşüncesi bile tekrar çığlık atıp panik yapmaya başlamasına neden oldu. Çenesini kapadı. O acıyı bir daha asla hatırlamak istemiyordu. Ama asla.

Kâğıda tekrar baktı. "ÇEVİRİYE YETKİ VEREN KİŞİ: Vincenso Giovanni." Vincenso Giovanni? Rahip? Belge onun yetkisiyle İngilizceye çevrilmişti. Ama başka bir çeviri daha vardı, eski bir tane. Orijinal dilinden İtalyancaya. Bunun anlamı neydi? Bunun anlamı belgenin ya da en azından bunun İtalyanca versiyonunun Kilise'nin –Vatikan'ın- elinde olduğuydu. Ama bunun Giovanni'yle ne alakası vardı? O adamda bir şeyler vardı. Shaun'a bunu hatırlamak, odaklanmak zor geldi. Zihni ona hâlâ oyunlar oynuyor ve ara ara acı patlamalarına neden oluyordu. Hatırlayabildiği şeylerde boşluklar vardı. O adamda bir şeyler vardı. Evet, onunla tanışmışlardı ve ah, o adam ölmüştü.

İyi bir adamdı, diye hatırladı Shaun. Hayır, başka bir şey daha

vardı. Giovanni bir şeyler söylemişti. Kendisi ne yapıyordu? O, ah, Gazeteci Projesi'nden alınmıştı. Şu anda görevde başka biri vardı. Başka biri araştırma yapıyordu. Birileri...

Shaun, şimdiye kadar sessiz olan bir sesin, beyninin Le Clerque! dediğini duydu. Doğru. Le Clerque. Giovanni o adamın disk uğruna insanları öldüreceğini söylemişti. Le Clerque'in bu çeviriden, bu belgeden haberi vardı.

"Aman Tanrım!" dedi yüksek sesle. Le Clerque günlüğü arıyordu.

"Amantanrım, amantanrım! Bejj yıl vermişler he mi! Ehehe hehe!" dedi Ernie, bilmiş bir gülümsemeyle.

"Ama ben günlüğü zaten buldum." dedi Shaun, biraz şaşırarak. Ayaklarının dibinde duran çerçöpün arasındaki gazeteye baktı. Onu yerden almak için eğildi.

"MİLLİ PİYANGODA BÜYÜK İKRAMİYE SAHİBİNİ BULDU!" yazıyordu üst başlıkta.

Shaun bu başlığı biliyordu. Bunu daha önceden okumuştu; okuduğundan emindi. Bunu, kazananın seçtiği rakamların tuhaf dizilişi yüzünden hatırlıyordu –rakamlar Shaun'ın doğum gününü oluşturuyordu. Bu üst başlığı hatırlıyordu. Ne zamandan? Bunu nasıl hatırlayabiliyordu?

Hikâyenin altında dikkatini çeken başka bir başlık daha vardı: "Pakistan'da Sığınak –CNN İz Üstünde." Ancak Shaun'ın dikkatini çeken şey başlık değil, altındaki addı. Craig Schwartz.

Ağırlık, kollarının ve bacaklarının çok ağır gelişi, şeyden hemen önceki... Hayır, bunu tekrar düşünmek istemiyordu. Sirenler. David. Lanet olsun, David! Ona ne olmuştu? Birkaç dakika önce Shaun kendisinin yıllardır bir parkta yaşayan bir alkolik olduğunu düşünüyordu. Bu değişikliği sindirmek zordu. Sirenler. Tesis. Tesis'telerdi. Graeme'in günlükte bahsettiği yer. Seni zamanda geriye... Yolladıkları yer.

Shaun durdu. Bu mümkün müydü?

Buna neden inanmıyorsun? diye sordu beyni.

Ben sadece, sadece anladım ki...

Neyi anladın? Nasıl inanmazsın? Tam bir aptal gibi davranmasana! Her şey anlam kazanıyor, her şey birbirine uyuyor.

"Geçmişe gönderildim?" diye sordu Shaun beynine, ama beyni cevap vermedi.

"Geçmişe gönderildim." dedi Shaun, bu kez yüksek sesle. Gazetenin tarih bilgilerini aradı: 13 Haziran 2014, Cuma.

"Bugün! O gün bugün!" diye bağırdı Shaun, birden panikleyerek. Bunu asla unutamazdı: "Bu günlük bundan iki bin yıldan daha fazla bir zaman sonra 13 Haziran 2014'te bulunacaktır. Benim adım Graeme Fontéyne ve ben her şeyi hatırlıyorum."

Günlük bugün bulunacaktı! Ama ya kendisinin geçmişe gönderilmesi her şeyi değiştirdiyse?

Lanet olsun. Kusarak çıkardığı cevizin içindeki kâğıdın son satırlarına tekrar baktı: İletmemi istediği şey şu: "Bilgi Kuralı bozulmaz ama bu her zaman böyle olmayabilir. Olan oldu diye öylece oturamazsın, harekete geçmelisin. Hatırlamalı ve şimdi harekete geçmelisin. Parktan çık."

Bu, kendisine sesleniyordu; bu çeviri. Bu mesaj asırlar boyunca aktarılmış olmalıydı –şu anda kendisine sesleniyordu. "Hatırlamalı ve şimdi harekete geçmelisin." Kelimeleri neredeyse duyabiliyordu ve yine içini panik sardı.

Bilgi Kuralı? Ne biliyordu Shaun? Günlüğün ilk satırlarının günlüğün bugün bulunacağını tahmin ettiğini biliyordu. Kimin bulacağıyla ilgili herhangi bir şey söylemiyordu. Ya günlüğü bulan kişi kendisi olmazsa? Ya Le Clerque bunu bulursa? Ya harita? Onun da günlüğün içinde saklanması gerekiyordu –Eğer Le Clerque haritayı bulursa o zaman diske giden yolu da bulurdu.

Shaun Ernie'ye baktı, gülümsedi, elini adamın omzuna koydu ve "Güzeldi." dedi. Sonra sokağa doğru koşmaya başladı.

Yaklaşık yüz metreden sonra nereye koştuğunu merak etmeye başladı, bu yüzden durdu. Güçlükle nefes alıp veriyor ve başı zonkluyordu. Kâğıdı suratının önüne kaldırıp tekrar baktı: "Bana bunun orada, mavi kuş gökyüzünden düşene kadar, Caroline'in büyükbabasının dağındaki bir mağarada rahatsız edilmeden duracağını söyledi."

Caroline'in büyükbabasının dağındaki bir mağarada? Bu ne anlama geliyordu? Büyükbabasının mağarası?

Sonra birden anladı. Amerika'daydı ve son üç haftadır.

Bu, parktan ilk ayrılışıydı ama sokakta, yanından gelip geçenler tarafından görmezden gelinirken, bir dükkânın önüne baktı: "Dr. Gider: Giderleri Tamir Ederiz. Charlotte'ın 24 saat açık Sıhhi Tesisatçısı."

Nerede olduğunu biliyordu; tüm bu zamandır biliyordu, sadece fark etmemişti.

Charlotte. Kuzey Carolina. Memleket. Memleketindeydi... Yani öyle sayılırdı. Tuhaftı, çünkü birden bire mükemmel bir şekilde anlamlı geldi: Büyükbaba Dağı, Kuzey Carolina. Shaun'ın anlayabileceği tek ipucu buydu. Bu, kendi düşünme tarzına göre o kadar mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı ki bunun başka bir olasılık olduğunu hayal edemiyordu.

Büyükbaba Dağı Kuzey Carolina'nın Blue Ridge Dağları'ndaki en yüksek zirveydi ve bu, Shaun'ın küçükken ağabeyi Tim'le ziyaret ettiği bir yerdi. Boone yakınındaki kamp yerinde kalır, yürüyüş yapmak ve mağaraları keşfetmek için sık sık dağa geziler düzenlerlerdi.

Shaun başka hiçbir şey düşünmeden tekrar koştu, bu kez havaalanı tarafına. Çıplak ayakları beton zeminde su toplamaya baş-

ladı ama o devam etti. Acı tekrar başında patladı ve koşarken yere düşüp yuvarlandı. Kıyafetleri parçalandı ama ayağa kalkıp hiç durmadan devam etti. Bir taksi köşeden döndü ve Shaun durması için el etti ama şoför kendisinden tarafa neredeyse hiç bakmadan yanından hızla geçti. Görmüyorlar mıydı? Yanlarından geçen paçavralar içindeki adamı görmüyorlar mıydı? BAM! Başında bir başka acı patlaması. Bunun hâlâ olması mı gerekiyordu? Ne Graeme'in bu baş ağrılarının üstesinden gelmesinin ne kadar zaman aldığına ne de günlükte bahsedilen diğer konuların herhangi birini gerçekten dikkate almıştı ama bu şekilde devam etmesi gerekmediğinden emindi. Ama bu farklı bir histi.

Shaun havaalanına giden mavi yol tabelalarını takip ederek başka bir köşeyi dönerken arabalar yanından geçip gidiyordu. Koşarken her şeyi detaylı bir şekilde düşünmeye çalıştı ama ayakları onu mahvediyordu. Ayakkabılara ihtiyacı vardı.

Tam bu sırada kırık bir cam parçası topuğunu deldi. Acı onu tekrar sendeletip düşürürken anında yere yığıldı. Cam parçasını ayağından çıkarıp kendini ayağa kalkmaya zorladı. Etrafına bakınca sahibi anahtarı kontakta, motoru ise çalışır halde bırakmış ve yan taraftaki kapıya pizza teslimatını yapmaya gitmiş olan kırmızı bir motosiklet gördü. Yaptığı şeyden pişmanlık duymaya vakit bulmak gibi bir lüksü olmadığından Shaun motosiklete atladı ve iki ayağını da önüne koydu.

Sivilce suratlı bir ergenin yanından hızla uzaklaşırken küçük motorun çıkardığı ınn-ınn ınn-ınn, Shaun'ın uzun bir zamandır duyduğu en tatlı sesti. Rüzgâr gözlerine batıyordu ve oldukça uzamış sakalı tutam tutam ayrılıyordu. Umurunda değildi; o yoluna gidiyordu.

Büyükbaba Dağı'na nasıl gideceğine dair bir plan oluşturmamıştı ama bugün Le Clerque'in adamları günlüğü bulmadan önce orada olmak zorunda olduğunu biliyordu –ve günlük bugün bulu-

nacaktı. Ayrıca dağla arasındaki uçsuz bucaksız arazide yaklaşık iki yüz elli kilometrelik yolu elindeki sürede karayoluyla kat edemeyeceğini de biliyordu. Uçağa binmek zorundaydı.

İnançla yoluna devam ediyordu. Sadece hareket etmesi gerektiğini, gerçekleşmiş olan şeylerin gerçekleşmesi gerektiğini biliyordu, yoksa... Bunların hiçbiri onun şu anda bulunduğu yere geri gönderilmesini gerektirecek şekilde başlamazdı ve ne? Var olmaz mıydı? Bilmiyordu ve bunların çalıntı bir pizza kuryesi motosikletindeki evsiz bir adam için son derece büyük düşünceler olduğu konusunda beyniyle hemfikirdi.

BÖLÜM: 62

Ron Shaw, listesini son bir kez daha gözden geçirdi. "Kontrol edildi, kontrol edildi, kontrol edildi. " cevapları, ona sonrasında duyacağı şeyin, "Azulejo, güneybatı pistinden havalanmak için alan serbest." olduğunu bildiğinde her zaman hissettiği hafif sarhoşluğu verdi.

Kulağında kulaklıklarıyla dört kişilik küçük Cessna'nın içinde, altı aydır ilk yalnız uçuşuna çıkmaktan mutlu ve hazır bir şekilde oturuyordu. Sonra yerel kontrol kulesinden şu sözleri duyduğunda şaşırdı: "Ah, sabırlı olup orada biraz bekle, Azulejo, pistte bir sorun var."

Ne? Pistte bir sorun mu? Arkasına yaslandı ve zihnindeki tatil hayaline tutunmaya çalışarak gözlerini kapadı. Başarılı olamadı.

Birkaç saniye sonra gözlerini tekrar açtığında pistte kendisine doğru hızla gelen bir motosikletin üstünde üstü başı yırtık pırtık ve kirli bir adam gördü. Daha da tuhaf olanı onun arkasından koşan iki şişman güvenlik görevlisiydi. Havaalanı polisinin minibüsü, motosikleti geçme çabasıyla bu ikilinin yanından cıyaklayarak geçti.

Polisten gelen ateşin sarı rengi ve tabancadan çıkan beyaz duman olmasaydı tüm bunlar çok eğlenceli olabilirdi. Bu görüntü Ron'u rahatsız etti, motosikletin kendisine doğru geldiğini fark edince de bu his azalmadı. Bunun anlamı –

Çat! Ön camı çatladı. Bu bir kurşun muydu? Hayır, ama arka

arkaya gelen kurşunlar tarafından yerinden sökülen pistin uçan parçalarından bazılarıydı. Bu adamlar ne düşünüyordu böyle?

"Ah, kontrol, bu adam biraz yakına geliyor, pistte ilerleme izni talep ediyorum, burada silahlar patlıyor. Tamam."

Hiçbir şey, parazit. "Kontrol?"

"Özür dilerim Azulejo, talep reddedildi. Bulunduğun yerde kalmak zorundasın. Tamam." Kontrol kulesinin İngiliz aksanlı sesi gitti. Adam her zamanki gibi değildi.

Motosikletin üzerindeki Robinson Crusoe kılıklı adam havaalanının her tarafındaki sabit yapıların arasından zikzaklar çizerken Ron rahatsızlık verici bir büyülenmeyle seyrediyordu. Bagaj arabaları, yakıt ikmal araçları ve kargo konteynerleri; tüm bunlar adam için kendisini kovalayan polis aracından korunacağı geçici birer siper görevi görüyorlardı. Sonra, oldukça ani bir şekilde, adam tekrar açık alanda, pistteydi –ve hâlâ Ron'un uçağına doğru geliyordu.

"Ah, kontrol, yerimden kalkmak zorunda–"

"Olumsuz." diyerek araya girdi kule. Kule asla araya girmezdi. "Bulunduğun yerde kal."

Ron kendisine doğru hızla gelen adama ve pistin daha gerisindeki hâlâ delirmiş gibi ateş açan polis minibüsüne baktı. Ron bunun çılgınca olduğunu biliyordu ama aynı zamanda uçaktan aşağı inmenin kendisini, sıkılan başıboş kurşunların önüne atmaktan başka bir işe yaramayacağını da fark etti. Pervaneler ön tarafta sahte bir koruma hissi vererek dönüyorlardı. Pervaneler bir anda her yerdeymiş gibi göründüler ama öyle olmadıklarını biliyordu.

Artık sadece beş metre kadar uzakta olan motosikletli adam görüş alanından kaybolurken Ron ufak uçağın kontrol paneline doğru eğildi. Ron rahatlayarak iç çekti; motosiklet onu geçtiğine göre polis onun tarafına doğru ateş açmayı bırakmak zorunda kalacaktı herhalde?

Ron doğrulup koltuğuna tekrar oturacaktı ki yolcu koltuğu tarafındaki kapı açıldı ve pejmürde kılıklı, sakallı ve terler içindeki bir adam yolcu koltuğuna tırmandı. Neden kapıları kilitlememişti ki? Yani, dedi kendi kendine açıklama yaparak, çünkü kalkışa hazır şekilde piste geldiği için daha fazla yolcu gelmesini beklemiyordu.

Konuşamayacak kadar şaşkındı ama yolcusu değildi.

"Uç!" diye emretti tuhaf adam. "Hemen uç!"

"Defol git buradan!" diye bağırdı Ron, lağım gibi kokan adama. Adam kokpite bakındı ve sonra ön panelin altından bir şey çekmek için öne doğru eğildi. İşaret fişeği tabancası. Adam tabancayı doğrudan kafasına doğru uzatırken Ron'un gözleri dehşetle açıldı.

"Hemen uç! O polisler gerçek polis değiller. Beni vuracaklar ve sen– Eğer şimdi havalanmazsan suratına ateş açarım ve uçağı kendim kaldırırım!" Adamın sesi hırpani kılığıyla tezat oluşturacak şekilde emrediciydi.

Ron adamın gözlerine baktı. Adam çaresizdi ama deli değildi. Pilot yavaşça dik oturdu ve önüne baktı. Minibüs onlara doğru hızla yaklaşıyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı adam tekrar.

Bir kurşun vınlayarak yanlarından geçti ve bir diğeri uçağın gövdesine isabet etti. Uçağına ateş açıyorlardı! Ron dişlerini sıkarak gaza basıp tam yol ileri gitti ve pervanelerin pırpır sesi duyulmaya başladı. Uçak öne doğru sekti. Uçağın direksiyon kolonunu iki eliyle kavradı. Minibüs, mesafeyi çok çabuk kapatıyordu; eğer bunu yapacaksa olabildiğince çabuk havalanmalıydı. Kendi uçağıyla hızlı minibüs arasında yeterince pist var mıydı? Havaya zamanında yükselebilecek miydi? Yaklaşma hızlarına bakılırsa yaklaşık sekiz saniye sonra bunu bilecekti.

Küçük uçağın camlarının dışında zemin hızlandı ve Shaun sessiz bir şekilde tekerlerin yerden kesilmesini dilerken sabit iniş takımına baktı. Başka bir kurşun daha isabet etti, bu seferki kendi tarafındaki kanat dikmesinin hasar görmesine yetecek kadar düzgün nişan alınmıştı.

Hadi ama! diye bağırdı Shaun'ın beyni, ikisinin de hayatta kalması için.

Minibüs ileri doğru hızla gidiyordu. Ara kapanıyordu.

Kurşunlar. Vın vın vın! Shaun'ın penceresindeki cam parçalara ayrıldı. Vın! ÇAT! Bir başka kurşun ön camın çok üstüne denk geldi, paramparça edecek kadar doğrudan değildi ama camda boydan boya giden çatlağı artıracak kadar vardı. Vın! Vın, vın, vın!

Cessna hızlandı. Minibüs yaklaştı. Dört saniye. Üç. Shaun tabancayı pilotun başından çekti. İki. Ron tüm gücüyle direksiyon kolonunu kendine doğru çekti. "Ağğhhh!" diye kükredi, yarı çabadan yarı dehşetten. Shaun tabancasını parçalanan camından dışarı çıkardı. Bir saniye. Ateş açtı.

Her şey bir anda oldu sanki.

Cessna burnunu kaldırıp yükseldi, iniş takımı hızla gelen minibüsün tavanına vurup yerinden söküldü. Ancak işaret fişeği çoktan hedefini bulmuştu. Ön yolcu kabini patladığında minibüs hızlanan uçağı ancak geçmişti. Altındaki motor da aynı şeyi yaptı. Bu şok dalgasının şiddeti Ron'u havada kalmak için kontrolü sağlamak adına mücadele etmeye zorladı. Midesi bulandı.

Shaun içinde ikinci fişek olan tabancayı anında Ron'un başına tekrar dayadı. Siyah dumanların içinden geçip minibüsün altlarında ve gerilerinde kalmasını seyretmek için aşağıya baktı. Minibüs hâlâ altından uzun alevler çıkararak kontrolden çıkmış bir halde ilerliyordu. Hızlanan bir ateş topu gibi bir başka güvenlik bariye-

rine daha çarptı ve aşağıdaki bir güç terminaline doğru ilerledi. Bu patlama gerçekten de görmeye değerdi. Yüksek voltaj, minibüsün yaklaşık iki yüz litrelik yakıt tankını kocaman bir BOOOM! sesiyle ateşledi.

Ron'un gözleri doğrudan öne odaklanmıştı ama kulaklıklarıyla bile bu gürültüyü duymuştu. Patlama arkasına patlama; trafolar zincirleme şekilde patlıyordu.

"Bu da neydi?" diye seslendi, ancak Shaun motorun sesinden onu duyamadı. Ron işaret fişeği tabancasını hâlâ alnına doğrultmuş adama bakmaya cesaret etti. Shaun'ın tarafındaki kapıda asılı duran bir kancadaki geniş kulaklıklara işaret etti. Rüzgâr, pencere camı uçtuğu için içeri doluyordu ve kulaklıkları kulağına takar takmaz rüzgârın uğultusu kendi düşüncelerini duymasına yetecek kadar azaldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ron, yolcusuna.

Shaun kulaklıklardan pilotun sesini duyunca gözlerini kıstı.

"Sadece konuş. Mikrofon beklemede. Sen konuşunca açılır."

Shaun da öyle yaptı. "Kuzeye. Kuzeye ve batıya. Boone'a doğru."

Pilot başını salladı ama bir şey söylemedi. Ne kadar korktuğunu göstermek istemedi. Paniğin uçuş için iyi bir ruh hali olmadığını biliyordu ve hâlâ bu olaydan canlı kurtulma umudu taşıyordu.

"Büyükbaba Dağı'nı biliyor musun?" diye sordu Shaun, sessizliği bozarak.

Ron evet anlamında başını salladı ve bazı düğmelere basmak için öne uzandı. Shaun cevap olarak tabancayı Ron'un başına iyice bastırdı.

"Rotamızı bildirmek zorundayım. Eğer bunu yapmazsam bizi vururlar. Eğer oraya varmak istiyorsan bunu yapmama izin vermek zorundasın."

Shaun onu bir süre seyredip sonra tamam anlamında başını salladı.

"Boone'a doğru kuzey batıya gitmekte serbestsiniz." Kule sanki sıradışı hiçbir şey olmamış gibi telsizde cızırdadı.

"O da neydi?" diye sordu Ron, arka taraflarına işaret ederken.

"Minibüs güç trafosuna çarptı." dedi Shaun sadece.

"Bu da bazı elektrik kesintilerine neden olacak." dedi Ron, kısa süre sonra adamın kolunun yorulacağını ve işaret fişeği tabancasını başından çekeceğini umarak.

"Öyle." dedi Shaun, dönüp tekrar pilota bakarak. Bu adamın şu anda kendisiyle mücadele edeceğinden şüpheliydi –Kendi hayatını tehlikeye atmayacak ne yapabilirdi ki?

"Tüm havaalanının bir gün boyunca kapanmasına neden oldu." dedi Shaun, biraz üzgün bir ses tonuyla. Ron cümlenin geçmiş zaman ekiyle kurulduğunu fark etmedi.

Sonraki yirmi dakika boyunca sessizlik içinde uçtular, Shaun en sonunda kolunu indirdi. Altlarındaki manzara zaman içinde Carolina tepelerinin yeşilinden Blue Ridge Dağları'nın müthiş engebelerine kadar büyük ölçüde değişti. Gerçi bugün dağların ne boyutları ne de büyüklüğü Shaun'ı etkilemiyordu –Hayber Geçidi'nden sonra değil.

"Peki, o polislerin neden peşinde olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?" dedi Ron.

"Onlar polis değildi." diye mırıldandı Shaun, aynı uzak ses tonuyla.

"Değil mi? Yani, bana polis gibi göründüler." diye cevap verdi Ron, sesinin düşmanca çıkmamasına çabalayarak.

"Değillerdi. Onlar benden bir şey almaya çalışan bir grubun üyeleriydi. Aslında, bende olduğunu sandıkları bir şeyi almaya çalışıyorlar ama o şey bende henüz yok."

"Adın ne?" diye sordu Ron; onunla adamın, kafasına işaret fişeği tabancasını sıkmayacağı kadar kişisel bir bağ kuracağını umut ederek.

"Shaun. Shaun Strickland." dedi, o kadar alçak sesle söyledi ki mikrofondaki ses gitti ve Ron bunu tam olarak duyamadı.

"Sakıncası yoksa tüm bunların neyle alakalı olduğunu söyler misin?" diye sordu Ron, eyaletin bir ucundan bir ucuna giderken konuşarak işin içinden çıkabileceğini düşünmeye başlıyordu.

"Ben saklı hazineme giden haritayı arayan bir hazine avcısıyım diyelim." dedi Shaun, sohbetin sona erdiğini bildiren bir ses tonuyla.

Sonraki soru geldiğinde belki yarım saat geçmişti. Sonuçta iniş takımları yoktu.

"Bizi nasıl indireceğin konusu düşünmemişsindir herhalde?" diye sordu Shaun Ron'a.

Pilotun dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. "Pek çok şey düşündüm ve temel olarak hepsi de beni öldüresiye korkuttu. Daha önce hiç karın üstü iniş yapmadım ama Boone'a acil iniş yapmamız gerektiğini bildireceğim." Pencereden dışarıyı işaret etti. "İşte senin dağ." dedi.

Shaun dışarı baktı. Büyükbaba Dağı yukarıdan bile, etrafını çevreleyen tepelerden daha yüksek görünüyordu. Engebeli ve güzeldi. Uçaktan bakınca bir çocukken ağabeyi Tim'le kaldıkları kamp yerini görebiliyordu; küçücük görünüyordu. Şimdi daha gelişmişti ve sosyal tesisler bloğu–

ÇAT!

Uçağın birden sarsılması iki adama da Shaun'ın tarafındaki kanat dikmesinin koptuğu gerçeğini haber verdi; havaalanındaki kurşun saldırısının verdiği hasar en sonunda etkisini göstermişti. Hemen uyarı ışıkları yanıp söndü ve kulaklıklardan bir bip sesi geldi.

"Bu da ne?" diye sordu Shaun, anlamadığı için.

"Yakıtımız azalıyor. Dikme olmadan uçarız ama yakıt kanatlarda depolanıyor ve ben bugün eyaletin bir ucundan bir ucuna uçmayı planlamıyordum!"

Shaun dışarı baktı ve değerli sıvının havaya uçtuğunu gördü. Suratı panik ve dehşetin bir karışımını yansıtıyordu.

"Kanatlarda mı? Ateş açtıklarında orayı vurmadıkları için şanslıyız."

Ron Shaun'a yan bir bakış attı. Sonra yakıt bitti. "Ah, lanet olsun!" dedi Ron. "Havaalanına daha çok var. İnecek başka yer de yok!"

Shaun Carolina'nın Büyükbaba Dağı'na baktı. Hayır, böyle bitemezdi.

"Kamp yeri."

"Ne?"

"Kamp yeri, işte orada." diyerek işaret etti Shaun. Ron çadırlar ve barakalarla kaplı açıklığa baktı. Bu, ağaçların bittiği yerdeki tek boşluktu. Tereddüt etmedi, edemezdi de; çok hızlı bir şekilde irtifa kaybediyorlardı.

Olanları karın üstü iniş yapmak diye adlandırmak tanımı zorlamak olurdu. Uçak kaymaktan ziyade düşerek yere indi. Yerdeki insanlar, motor sesinin kendilerini uyarması fırsatından faydalanamadıkları için neler olduğunu çok geç fark ettiler. Sadece uçağın yeri titreten ilk çarpmasını fark ettiler.

Shaun ve Ron kendilerini hazırlamışlardı ama tutunmaları için son derece az yer vardı. Ron etrafta uçmuş ve sarsıntıyı azaltmak için eğimden aşağı iniş yapmaya çalışarak tepenin yukarısından yanaşmıştı. Fark etmedi. İlk çarpma büyüktü ve hem Shaun'ı hem de Ron'u en sonunda çatlağa yenik düşüp parçalanan ön cama savurdu. Eğim yüzünden uçak önce kuyruğunu yere vurarak kamp

yerinin çimenlerini biçti. Uçağın gövdesi ikiye ayrıldı, kuyruk kısmı parçalanıp koptu ve ön kısmın yere ilk inişinden sonra takla açmasına neden oldu.

Shaun ve Ron uçağın içinden bez bebekler gibi dışarı fırladılar, kemerlerin son derece yetersiz olduğu ortaya çıkmıştı. İnsanlar yanlamasına taklalar atan uçaktan çaresiz bir şekilde kaçmaya çalışırken yoldan çekiliyorlardı. Birkaç çadır bu arada uçağın gövdesine takıldı ama uçağın gövdesi kamp alanının bir ucundan diğer ucuna çok çabuk geçti.

Bayılan Ron'un cansız bedeni onu etrafa savuran güçlere hiç direnç göstermediği için kendini kurtardı. Ancak Shaun dönen kabinde başını, bedenini, kollarını ve bacaklarını defalarca kez oraya buraya çarptı ama hiçbir yeri kırılmadı.

En sonunda, beşinci dönüşte, kabin ağaçların arasına daldı ve toprak bir seti yıkıp geçti. Shaun kuyruğun koptuğu yerden dışarı uçmuştu. Havada süzülüp sert bir iniş yaptı, yolundaki dalların arasından geçip çamur, yosun ve yaprak karışımı bir zemine inmişti. Hareket edemiyordu ve bayılırken uçak kabininin hâlâ ağaçlar arasından çarpa çarpa ilerlediğini ilgiyle fark etti. Onun en sonunda ne zaman duracağını ve durduğunda Ron'un hayatta olup olmayacağını merak etti.

BÖLÜM: 63

Bu tepeyi bir yıldan fazla bir zaman boyunca aramışlardı. Her kılıkta gelmişlerdi –turist olarak, kampçılar olarak; hatta ikisi patikaları aramak için gerçek yürüyüş liderleri haline bile gelmişlerdi –peki ne bulmuşlardı? Hiçbir şey.

Büyükbaba Dağı büyük bir yerdi. Çok büyük bir yer. Yıl boyunca turistleri ağırlıyor ve karlar izin verdiğinde uzun süreli doğa gezintilerinden tutun da çeşitli patikalar arasında üç haftalık maceralara kadar bir dizi yürüyüş maceraları sunuyordu. Dağın erişilebilir her santimi ki büyük kısmı değildi, Kutsal Roma Katolik Kilisesi temsilcisi –Kardinal François Le Clerque tarafından, doğrudan ya da dolaylı olarak, işe alınan elemanlar tarafından aranmıştı. Arama Papa II. Nicholas'nın 2005'te ölmesinden sadece bir ay sonra başlamış ve geçen yıl onları buraya getirmişti, araştırmacılar sadece eski bir günlük ve bir harita aradıklarını biliyorlardı.

Büyükbaba Dağı'nda çok bir şey değişmiyordu. Hayvanlar bu şekilde seviyordu, gerçi sürüler son birkaç yıldır daha da büyümüştü. Blue Ridge Dağları en sık Kanada'da bulunan ormanlarla kaplıydı. Uçurumlar ve sarp kayalıklar oluşturacak şekilde yüzeye çıkan temel kayacın yaşı bir milyardan fazlaydı, bu da kıtaların kendilerinin oluşumundan bile daha eski bir tarihti. Ancak şimdi burası, yirmi beş metrelik bir kanyonun üstünden geçen ve yetmiş metreden daha fazla gelen kendine özgü köprüsüyle dağ yürü-

yüşçülerinin cazibe merkezi haline gelmişti. Titreşen asma köprü geceleri geç kalan yürüyüşçüler için, uçakta sevişmeyi sevenler kulübünün yeni bir tanımı gibiydi.

Yirmi dokuz yaşındaki Georgina Milani kulübe üyeliğini çok önceden kazanmıştı ve son görevini oldukça sevmişti. Bunu kolay bulmuştu ve tek yapması gereken araştırmaktı. Elbette bu Le Clerque'in ceza yöntemlerinden biriydi. Genç kadın adamın en iyi suikastçılarından biriydi ama öfkesini kontrol etme konusunda sıkıntı yaşıyordu. İran'daki son görevi, İranlı mevkidaşlarından birinin kadınların doğru düzgün örtünmeden evlerinin dışında olmamaları gerektiğini ve bu iş dalında etkisiz olduklarını söylemesine güvenince anında sona ermişti. Asi bir İtalyan olan Georgina onun yanıldığını düşündü ve bunu adamı, ailesini ve iki tanığı öldürerek kanıtladı.

Siyah takım elbiseli nöbetçiye ilk aramayı yapan ve o gün kendileri de dağı didik didik arayan dört adamı uyaran kendisiydi. Georgina kaza yerine geldiğinde diğer yürüyüşçülerin baygın haldeki pilotu çoktan uçağın içinden çıkardıklarını ve onu taşımak için geçici bir sedye oluşturduklarını gördü. Yamulmuş enkaza doğru yürüdü; Azulejo kelimesi yan tarafta hâlâ görülebiliyordu.

Kaza yerinde dolandı ve pilotun nasıl hayatta kaldığını merak etti. Uçağın ağaçları biçerek ilerledikten sonra durduğu tepeye bakınca kazanın şiddetini gözünde canlandırdı. Uçak parçalarını zihin gözüyle tekrar birleştirdi, o kayaya çarparak durmadan önce sekerek ağaçları ve dalları biçip yuvarlanmasını ve taklalar açarak kontrolden çıkmasını hayal etti.

Enkazın daha yakınına yürüyünce başka bir şey daha fark etti. Uçağın en sonunda durduğu yerdeki kaya grupları bozulmuştu. Georgina'nın parkta olduğu tüm süre boyunca yerinde duran bütün bir kaya parçası yana doğru devrilmiş, kayalar arasında bir boşluk yaratmıştı. Kayaların üstünde kan olması onu daha da

ileriyi incelemeye yöneltti. Evet, birileri buradan içeri girmişti. Çamurda ayak izleri vardı. Ayakkabı izleri değil, ama çıplak ayak izleri.

Her zaman yanında taşıdığı el fenerini açtı ve boşluğa doğru tuttu. Toprak kısa süre önce bozulmuştu ama ufak mağara dış dünyaya tamamen kapalıydı. Mağaraya hava ya da su giremezdi ya da uçak o kaya parçasını devirene kadar öyleydi. Georgina içeride bir boşluk olduğuna dair bir ipucu olmadan buranın önünden binlerce kez geçebilirdi. Burası yıllarca hatta asırlarca keşfedilmeden kalabilirdi.

Mağaranın girişinden tekrar çıktı. Kalabalık adamı sedyenin üstüne taşımıştı ve onu götürmeye hazırlanıyorlardı ama adamı ilk, kendisi görmeliydi. İnsanları önünden sertçe iterek pilota doğru eğildi. Adam berbat haldeydi; yaşıyordu ama uyanık değildi. Yanağına tokat attı. Hiçbir şey. Tekrar, ŞAP!

"Hey!" diye yakındı adam.

Kadın yoğun bir İtalyan aksanıyla konuştu: "Lanet olsun, geri çekilin, ben doktorum!" Kelimelerini başka bir ŞAP! sesiyle vurguladı. Bu kez pilot homurdandı.

Bir anda Georgina adamın göz kapaklarını çekerek açtı ve çantasından bir kalem çıkardı. Kalemi bir ucunda parlak yeşil bir ışık yanana kadar çevirdi. Işığı adamın suratının karşısında hareket ettirdi ve gözlerinin bunu takip etmesini seyretti.

"Beyefendi, ışığa odaklanmanız gerek. Işığa odaklanın beyefendi. Güzel. Bu güzel. Uçakta yanınızda kim olduğunu söyleyin. Uçakta yanınızda başka biri var mıydı?"

Ron ışığı gözleriyle takip etti. Canı çok yanıyordu ama birden her şey daha rahat hale geldi. Işığı takip edince daha rahat oluyordu. Işık küçük motiflerle dans edip dönmeye başladı. Her şey daha iyiymiş gibi geliyordu.

"Beyefendi, uçakta yanınızdaki kimdi?"

Bu çılgın adam hakkında bir şeyler bilmek istiyordu. Hayır, çılgın değil... Çaresiz. "Ss..." diyecek oldu Ron ama ağzındaki kandan dolayı boğulur gibi oldu. Sorun yoktu, ışık hâlâ oradaydı. Hiçbir şey canını yakmıyordu. Tekrar denedi. "Ssstreetlund." dedi ağzı kanla dolu bir şekilde.

"Peki, o adam ne yapıyor, neden yanınızdaydı?" diye üsteledi. Adam ışığı takip etti. Kadının sesini seviyordu.

"Hazzzne. Hazzzne haritası." dedi. Sonra öldü.

Georgina adamı tekrar tokatladı ama hiçbir şey elde edemedi. Lanet olsun. Telsizi dudaklarına götürüp siyah arabanın içindeki adamla konuştu.

"Kazada başka biri daha da vardı. Hayatta kaldı ve harita onda. Tekrar ediyorum, harita bulunmuş ve Streetlund adındaki bir adam tarafından alınmış."

Cızırtı. Bu, sürücünün gelmesini asla beklemediği bir çağrıydı. Belki haritayı bir gün bulacaklarını sanıyordu ama onun bulunup çalınacağını aynı çağrıda duymayı hiç beklememişti.

"Beni anladın mı seni aptal Amerikalı piç? Hemen kamp yerinin aşağısına gel."

"Anlaşıldı." Kadın göremiyordu ama siyah Mercedes'in kendisine ulaşma çabasıyla tekerleklerinin tiz sesler çıkarttığını biliyordu. Adam nerede olabilirdi? Nereye kaçabilirdi? Pilotun ölmesine neden olan bir uçak kazasından az önce kurtulmuştu, bu yüzden çok uzağa gitmiş olamazdı. Kanı görmüştü. Tepeden aşağı, ormanlık alana baktı. Öylesine, uçakta yazan kelimeyi düşündü. Azulejo, İspanyolca "Mavikuş."

Yüksek köprü rüzgârda salınıyordu. Shaun'ın şimdi göğsüne bastırdığı paketi bulduğu yerden, şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şeyin, yani bir arabanın, olduğu yere giden en kısa mesafe buydu.

O kadını görmüştü. Kadın bunu bilmiyordu ama Shaun onu görmüştü: Hastanedeki kadın. Polis. Suratını tanınamayacak bir şekle getirene kadar dağıttığı kadın. Onu görmüştü. Siyah saç, pürüzsüz ten ve sinir bozucu derecede çekici bir yüz.

Kadın kendisinin az önce çıktığı mağaraya girdiğinde Shaun elli metreden daha az bir uzaklıktaydı ve kadın içeri girer girmez Shaun koşmuştu. Tepeye doğru. Kadın bunu beklemezdi.

Şimdi sallanan köprünün üstündeydi. Burada kimse yoktu; uçak çakılınca herkes dağılmıştı. Bu, yaklaşık yarım saat önceydi ama diğer taraftaki park yerinde hâlâ birkaç tane araba vardı. Nefesini düzeltmek için hiç durmadan, elinden geldiğince hızlı bir şekilde aksayıp topallayarak ilerledi. Kaza, onu fena sarsmıştı. Dört dişi kırılmıştı, birkaç tane kırık kaburga kemiği vardı ve vücudundaki ezikler daha şimdiden mora dönmüş kabarcıklar bırakmıştı. Alnındaki yara da tekrar açılmıştı ve kan gözlerine doğru akıyordu. Enkazın arasında deri pilot şapkasını bulmuş ve kanayan kafası için bunu bandaj olarak kullanmak için almıştı. Göreni korkuturdu. Ölü bir adam gibi görünüyordu.

Ama biliyor musun? dedi beyni, Shaun sallanan yapıda ilerlerken. Ölü değilsin. Hayattasın ve paket, günlük ve harita senin elinde.

Bu düşünce, kafasındaki bir başka patlama kendisini yüz üstü yere sermeden saniyeler önce dişsiz ağzıyla gülmesine neden oldu. BAM! Görüntüler. Parmak uçları, neredeyse unuttuğu şişlikler karıncalandı. Neler oluyordu?

Düşüyorsun, dedi beyni ona, zihni görüntülerden oluşan bir slayt gösterisi sunarken.

Düşüyorsun, bir köprüden... Bir şeylere tutun.

"Ah."

Shaun hâlâ acıdan kör bir şekilde elleri ve ayaklarını delirmiş

gibi savurdu. Elleri bir şeyin etrafında kilitlendi ve onu içgüdüsel olarak kendine çekti. Ayak bileği başka bir şeye takılmıştı. Bacağını büktü ve köprünün ip tırabzanlarından birkaçını dizinin arkasına taktı. Tekrar görmeye başladığında az önce olanların farkına varınca kalp atışı üç kat hızlandı: Düşmüştü, paketi düşürüp tekrar yakalamıştı ve şimdi yüksek köprünün kenarında bacaklarıyla ipleri tutmuş şekilde sallanıyordu.

Shaun kendini toplamak için bir saniye bekledi. Altındaki kayalıklara ve ormana baktı. Bir uçak kazasından kurtulmuştu da köprüden düşerek ölmek üzereydi –neden? Hiç kimse kendisine ateş açmıyordu; hiç kimse kendisini kovalamıyordu. Nedeni başındaki öncekilerden daha kötü olan patlamaydı. Yırtık pırtık kıyafetlerinin bir hayvanın çamurla kaplı derisi gibi göründüğün ve kanının ve kirinin onu tanınmaz hale getirdiğinin farkında olarak köprüye tekrar tırmanıp karşıya geçmeyi başardı. Park yerini gözden geçirdi. Üç seçenek vardı: mavi renkli ve aşağı yukarı 1970'lerden kalma bir minibüs, ufak, arkası düz bir Hyundai ve şey, tabii ki kırmızı bir Porsche.

Cam kırıldı.

Alarm ötmeye başladı.

Düz kontak yapma girişimleri.

Alarm ötmeye devam etti.

Düz kontak yapma girişimleri devam etti.

Shaun bir araba hırsızı olarak berbat olduğunu kendi kendine itiraf etti.

Üç dakika geçti.. Alarm devam etti.

Kontak çevrildi!

Shaun performans aracını geri vitese taktı ve arabayı dağdan aşağı sürmek için gaza basmadan önce yüz seksen derecelik bir açıyla döndü.

Georgina alarmı duymuş ve neler olduğunu anlamıştı ama bu konuda bir şeyler yapamayacak kadar tepenin aşağısındaydı. Oraya hâlâ beş dakika uzaktayken kırmızı Porsche'nin hızla uzaklaştığını gördü ama arabayı son derece hızlı bir şekilde sürenin kim olduğundan şüphesi yoktu. Bu, haritayı çalan adamdı. Yakalayacağı adam. Öldüreceği adam. Kovalamaca başlamıştı.

***

Tam olarak nerede olduğundan emin olmayan Shaun nereye gittiğini biliyordu. Haritayı güvenli bir yere, güvenebileceği tek insana ulaştırmak zorundaydı –bunu Tim'e ulaştırmak zorundaydı.

Dağın dönemeçlerini aştı ve doğuya, Washington DC ve ağabeyine doğru hızla ilerlemeye devam etti.

Tim siyaset dünyasına yavaş yavaş girmişti. Kuzey Carolina'da kendi tamirci dükkânını işletmekten avukatlığa ve sonra da ulusun başkentinde senatör olarak seçilmeye kadar gitmişti. Shaun ağabeyiyle gurur duyuyordu ama Shaun'ın anne ve babalarının ölüm yıldönümlerinde anında pişmanlık duyduğu bir şeyler söylediği dört yıl öncesindeki o geceden beri onu görmemişti.

Tim o günlerde o kadar meşguldü ki Shaun gerçekten de özür dileme şansı bulamamıştı ve yıllar içinde bunu denemek bile daha da zor hale gelmişti. Her şey eski zamanların hatırlatılmasıyla başlamış ve onun Tim'i büyük şehirde ün ve servet kazanmak için kendisini terk etmekle suçlamasıyla iyice tırmanmıştı. Tim evi öfkeyle terk etmiş ve derinden incinmişti. Shaun işin doğrusunu biliyordu; Tim'in sadece yağ filtrelerini değiştirmek gibi heveslerinin birçoğundan sırf Shaun okulunu bitirebilsin diye fedakârlık yaptığını biliyordu.

Tim'in kazandığı paranın hepsi küçük kardeşinin eğitim masraflarına gitmişti ve Shaun bunu biliyordu. Ancak Shaun Tim'den

hiçbir şey istemediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Tim o gece olağandışı bir şekilde kışkırtıcı görünmüş ama Shaun olanlar yüzünden kendisinden uzun süre nefret etmişti; ancak gurur DC'ye gitmesini engellemişti.

Shaun yanındaki koltukta duran pakete baktı ve bu hayvan derilerinden oluşan yığının uzun bir zaman önce yapılması gereken şeyleri hızlandıracak olmasına memnun oldu. Bu düşünce ona sonraki iki saat boyunca eşlik etti, Shaun'ın geçireceği son olaysız saatlerde.

BÖLÜM: 64

Hızla giden kırmızı bir Porsche'den daha havalı bir şey varsa o da hızla giden ama kurşun delikleri olmayan kırmızı bir Porsche'dir. Shaun söz konusu Porsche'nin içinde olmasaydı, özellikle de sayısı giderek artan delikleri düşününce buna katılırdı. Parlak siyah Mercedes'i atlattığını düşündüğü her seferde buna tıpatıp benzeyen başka bir araba neredeyse tepesinde bir yerlerden gruba katılıyor gibi görünüyordu. Cezasının ertelenmesi yirmi dakika önce birden bire sona ermişti.

Bu dolambaçlı yollarda dönecek hiçbir yer yoktu; direksiyonu kırabileceği ya da pusup saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Tek yapabildiği gaza sonuna kadar basmak ve Alman mühendisliğinin ürünü olan spor aracın marifetini göstermesine güvenmekti. Sorun şuydu ki ne kadar hızlı giderse gitsin kurşunlar daha hızlı gidiyor gibi geliyordu.

Şimdi onlardan beş ya da altı tane olduğunu sanıyordu ama emin de olamıyordu. Sonuçta sayıca onlar üstündü. Her ne kadar Shaun kendisiyle takipçileri arasına mesafe koymayı başarmışsa da araba konvoyundan adeta püsküren makineli tüfeğin kurşun yağmurlarından kaçmayı tam olarak başaramadı.

Arka arkaya gelen kurşunlardan bir kısmı aracın gövdesinin yan tarafına geldi, bir diğer kısmı şasinin yan tarafını deldi ama en büyük soruna neden olan da arka sağ lastiği delen tek bir kurşundu.

Aracın arka tarafı inip sürüklenmeye başladı ve metal jant asfalta sürterken kıvılcımlar çıktı. En son felaketine neden olan şey bir sonraki ani viraj oldu. Aracın sol arka tarafı kaydı ve Shaun bunu düzeltmeye çalışırken Porsche şiddetli bir şekilde savruldu.

Sonucu çok sert oldu. Sağlam çam ağacı gövdesine sarılan ufak kırmızı teneke kutuya karşı yüz yıllık gövdesini bir santim bile oynatmadı. Shaun bu kazalardan bıkmıştı. Bu kez kesinlikle ezilecek gibi görünüyordu ama emniyet kemeri onu yerinde tutmuştu ve çarpmanın etkisini yaşayan yer aracın ön tarafında, şafta yakın bir yerdi.

Hâlâ peşindelerdi.

Kendini kurtarmaya çalıştı. Kemeri çıkarıp paketi toparladı ve yolcu tarafındaki pencereden kaçtı. Cam, kıyafetlerini daha da parçalayıp derisini kesti ama artık bu, sürekli artan belanın bir parçasıydı sadece. Aralarında bir dakikadan daha az bir mesafenin olduğu makineli tüfekten gelen ışıklar şimdi gecenin karanlığındaki ağaçların arasından parlıyordu. Geliyorlardı ve Shaun'ın–

BAM!

Başındaki patlama onu tekrar yere serdi. Gözlerini kör eden acıdan dolayı henüz göremediği paketi etrafta yokladı ve çamurun içine yüz üstü düştü. Onları şimdi duyabiliyordu. Yakındalardı.

Yine parmak uçları karıncalanıp kaşındı. Artık çamur, kan ve pisliğe tamamen bulanmış halde güçlükle ayağa kalkan Shaun ormana daldı. Parmak uçları yanıyordu.

Orman karanlıkta nazik değildi. Koşarken dallar suratını kamçılıyor, kesiyor ve vücuduna çarpıyordu. Çıplak ayakları delinip yara bere içinde kalmıştı ve ayak tırnakları bir hayvanın aşırı büyük pençeleri gibi duruyordu. Hâlâ koşuyordu. Arka tarafında tiz bir ses duydu. Arabaya ulaşmışlardı.

El fenerlerinin ışığı ilerisine düşüyordu. Koşmaya devam etti.

ÇIT! Kurşunlardan biri gecenin içine sıkıldı ve Shaun'ın sol tarafında bir yerlerde bir yaprak dalından yere düştü. Shaun bunu hiç görmedi. Kollarındaki pakete canı pahasına sarılmıştı. Bunu ele geçirmemeliydiler. Koşmaya devam etmek zorundaydı. Belki yola ulaşabilir, bir arabayı durdurabilirdi. Yolun burada bir yerlerde, dağdan aşağı inen tembel dolambaçlarının neredeyse bir halka şekline geldiğinden emindi. BAM! Görüntüler. Bu kez bir saniyeden daha fazla kör olmuştu ve gözlerini açtığında suratı orman zemininin kuru yapraklardan oluşan örtüsü ve çamurun içindeydi. Lanet olsun! Bu Fontéyne'e olmamıştı, değil mi? Bir sonraki BAM! sesinden önce bu kez sadece birkaç yüz metre ayakta kalabilmişti. Yine. "Ağğhhh!" Shaun boştaki eliyle başını kavradı.

Bu arada suratını kaşıdı. Kan alnındaki kesikten tekrar akıyordu –doğru düzgün kapanmıyordu ki hiç- ve parmak uçlarındaki şişlikler içlerindeki basınç bunların patlamasına neden olacakmış gibi zonkluyordu. Arkadaş, neler oluyordu böy... BAM! Artık her birkaç saniyede bir oluyordu.

Onların arkasından geldiklerini duyabiliyordu ama karanlığın içinde güçlükle ilerlerken daha dik bir şeyden düştü. Yuvarlanıp kayalar ve ağaçlara çarpa çarpa giderken kaburgalarının arasındaki birbirinden kopan kıkırdakların çıtırdadığını hissetti. Tüm bu süre boyunca paketi sımsıkı kucakladı. Duramıyordu. Çok bitkindi. Onu ileri taşıması için bu uyuşukluğuna güvendi. Koştu. Düştü. Koştu. Düştü.

Artık kendisi için koşmuyordu; şimdi günlük ve harita için bir taşıyıcıdan başka bir şey değildi. Düştüğünde pakete siper etmek için gövdesini kullanarak bunu kendi çocuğu gibi taşıyordu. Hâlâ koşmaya devam etti. Gecenin içinde körlemesine, yokuş aşağı, çalılar kendisini kamçılayıp vücudunu yırtarken koştu. BAM! Yere yıkılmadı, ama sayı çizgisine giderken dengesini kaybeden bir futbolcu gibi koşmaya devam etti.

PAT! Bu ses çok daha uzaktan geldi. Shaun kurşunun nereye isabet ettiğini duymadı. Koşmaya devam etti.

Bir setten aşağı inerken zemin eğimlendi. Shaun bir çalının içinden geçerken yarı tökezleyip yarı koştu ve zemin tekrar değişti.

Sert.

Yol.

Işıklar.

BAM!

Shaun Strickland havada uçarken son düşüncesi bu son patlamanın tamamen kendi kafasında olmadığıydı. Yere düşmeden önce bayıldı.

BÖLÜM: 65

Sesler. Işıklar. Hiçlik.

Hareket.

Boyun yanıyor.

Parmak uçları yanıyor.

Hiçlik.

Silah sesleri.

Sesler.

Hiçlik.

Shaun uyandı. Acı. Hissettiği ilk şey acıydı. Işıktan bile önce. Gözkapakları ağırdı, inanılmaz derecede ağır. Düz bir şekilde uzanıyordu. Başı yana düştü. Bir adamın yatağın birinin yanında dikildiğini gördü. Adamın uzandığını ve yatakta yatan birinin yüzünden saçları çektiğini gördü. Gözkapakları o kadar ağırdı ki...

Odaklanmak için uğraştı. Yüzü görmek için. Lauren'ı... Görmek için.

Lauren'ı görmek için. Hayatta. Hayatta, yatakta yatarken. Gözleri kolu takip etti. Adam döndü ve koridorun sonundaki açık asansör kapısına doğru yürüdü. Kapı kapanmaya başladı. Adam döndü ve Shaun onun sıratını göremese de tanıdık olduğunu düşündü. Tanrım, ne kadar zamandır uyuyordu? Shaun başka bir adam, Lauren'ın yatağına doğru yürürken yeniden odaklandı, bu adam tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Elini kaldırdı ve bir tabancanın uzun, susturuculu namlusuyla–

Shaun içgüdüsüne uyarak hareket etti Uyanık olup olmadığını ya da zamanın tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Tek gördüğü, bir adamın Lauren'a tabancasını doğrulttuğuydu. Çok uzaktaydı. Ona ulaşamayacak kadar uzakta. Düşünceler ışıktan daha hızlı hareket ederdi.

Bir hastane yatağında sırt üstü uzanıyordu ve koluna bağlı bir şey vardı. Bir serum şişesi. Şise ise bir ayaklığa bağlıydı.

Her ne kadar hızlı gelişmiş olsa da Shaun için bu, yavaş çekimde oldu. Ayaklığı bir eliyle kavrayıp fırlattı. Ayaklığın tekerlerinin bulunduğu ağır ucu adamın kafasının yan tarafına çarptı.

Siyahlar içindeki adam yere düşerken tetiği iki kez çekerek sırt üstü yere uçtu. Sedyeden yuvarlanıp yere atlayınca Shaun'ın kolundaki hortum söküldü. Vücudunun her noktasında acıyı hissederek ellerinin ve dizlerinin üstünde emekledi.

Adamın yanına varınca ona yumruklarıyla vurdu. Eli, o ana kadar farkında olmasa da, kırıktı. Geriye kalan dişlerini sıktı ve adamın suratına yumruklarını indirirken acıya dayanmaya çalıştı. Darbelerinin bir hedefi yoktu, sadece öfke vardı. Ve bu kendinden geçmiş halini bozan şey bir kadının çığlığıydı.

Kadın Lauren'dı.

Shaun birkaç metre uzakta yerde duran tabancayı almak için geri çekildi. Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Lauren'ı yakalamaya çalıştı ama kadın kendisinden kaçtı.

Buna zamanı yoktu. Geliyorlardı. Bunu biliyordu. Öne uzanıp Lauren'ı yataktan çekti. Kadın çığlık atıp ona vurmaya çalışırken tırnakları Shaun'in yanağından büyükçe et parçaları koparıyordu; Shaun konuşmayı denedi ama kurumuş, çatlamış boğazından hiçbir kelime çıkmadı. Ne kadar zamandır konuşmuyordu? Lauren kocasının kendisine yardım etmesi için çığlıklar atıp tekmeler savururken Shaun onu koridor boyunca sürükledi. İnsanlar merakla

baktılar ama müdahale etme düşünceleri kısa süre sonra Shaun'ın boş elinde taşıdığı siyah, susturuculu Heckler & Koch'u görünce kayboldu.

Bu arada yaralarından bazılarının sarıldığını fark etti. Başında, kirli saçlarının üzerine dolanmış bir saç bandı gibi duran geniş, beyaz bir bandaj sarılıydı.

Lauren'ı merdivenlere doğru çekti. BAM! Başı tekrar acıyla patladı ama parmak uçlarının bu kez yanmadığını fark etti. Koridorun diğer ucundaki bir köşeden çıkıp gelen polis üniformalı bir adam tabancasını kaldırıp ateşledi. Shaun'ın başının yakınındaki seramikler patladı ve Lauren çığlık attı. Shaun dönüp ateş açtı. Polis, uyluğunu tutarak yere yığıldı.

Lauren anlamadı. Merdivenlere ulaşan Shaun kafası karışık eşini tehlikeli bir hızda, basamakları kaçırmasına ve sendelemesine neden olacak şekilde acele ettiriyordu. Sonraki katın düzlüğüne koşarak indiler ve hemen sola, Shaun'ın çamaşır bacasının bir kaçış yeri sunacağını bildiği tarafa döndüler. Evet, bu kadarını biliyordu.Shaun aşağıdan merdivenleri zıplayarak çıkan birini duyabiliyor ve her şeyden çok o çaresiz adamı durdurmak istemiyordu. Kendisinin önceki halini. Müdahele etmemesi gerektiğini biliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Lauren, döner kapıdan çamaşırhaneye doğru giderlerken. Odada çalışan iki hademe bu izinsiz içeri girme karşısında şaşkınlıkla sıçradılar. Shaun onlara bağırmayı denedi ama sadece çatlak bir çığlık çıktı. Tabancasını havada sallayınca hademeler anlayıp odayı boşalttılar. Shaun hemen açık çamaşır arabalarını karıştırdı ve çarşafları bacadan aşağı attı. Lauren'ın da bunu yapması için onu bırakmak zorundaydı ve onu kaçmaya çalışmaktan caydırmak için tabancasını kaldırma konusunu ikinci kez düşünmedi. Durumdan memnun kalır kalmaz Lauren'a tabancayla, atlaması gerektiğini işaret etti.

"Ohooo, hayır. Hayatta olmaz arkadaş." dedi kadın, başını iki yana sallayarak.

Shaun koridordan gelen silah seslerini duyunca tereddüt etmedi. Lauren'ı kabaca kucakladı ve baca kapağını açarak kadını aşağı yolladı.

Onun aşağı indiğinden emin olacak kadar bekledikten sonra kendisi de arkasından gitti. Küt sesiyle iniş yaptı. O an hissettiği acıyı kelimeler tanımlayamazdı. Nefesi kesilirken kaburgaları birbirinin üstüne bindi. Acısından inleyemedi bile.

Bir saniye sonra beton zemin üzerinde koşan sert tabanlı ayakkabıların sesinin farkına vardı. Lauren gidiyordu. Kaçıyordu. Hayır, hayır, hayır!

Shaun kendini ayağa ve çarşaf yığınlarının içinden kalkmaya zorladı. Kapıyı iterek dışarı çıktı ve DHL kargo kamyonuna tırmandığı o tanıdık teslimat bölümüne baktı; çok uzun zaman önceymiş gibi geldi ama kendi bakış açısından sadece üç hafta geçmişti.

İşte oradaydı, açık alanda koşarak uzaklaşıyordu. Konuşmaya çalıştı ama yapamıyordu. Lauren gidiyordu ve asla bilemeyecekti. Onu bulmuştu, hayattaydı ve şimdi hayatını kurtarmak için Shaun'dan koşarak kaçıyordu. Shaun teslimat sahasının kenarına geldi ve Lauren gecenin içinde uzaklaşırken onun sırtını gördü. Onu kaybedemezdi.

Tekrar olmazdı.

"Lauren!" diye seslendi. Kadın durmadı.

"Lauren!" diyerek tekrar denedi. Bu kez kadın biraz yavaşladı.

"Lauren, dur lütfen!" Artık daha güçlü çıkan sesi acı ve keder yüklüydü. Ağlıyordu.

Kadın hızını azalttı, sonra yürümeye başladı. Döndü ve sesle

kocasının suratının eşleşmesini görmeyi bekleyerek teslimat sahasına doğru baktı. Onun yerine kargo kamyonlarını ve berduş adamı gördü. Kurtardıkları ve kendisini rehin alarak bunun karşılığını ödeyen deli adamı. Güçlükle ayakta duruyordu. Dikkatle baktı ve kendisine doğru yavaşça bir adım atarken ses tekrar geldi. Pejmürde kılıklı berduş adam bir kolunu güçsüz bir şekilde ona doğru kaldırıp seslendi.

"Lauren. Lütfen. Bekle." Dizlerinin üstüne çöktü ve bir kolu hâlâ açık şekilde öne eğildi.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu kadın dikkatle. Shaun hâlâ tabancayı tutuyordu.

"Lauren. Lütfen, sen–"

BAM! Başı tekrar acıyla patladı ve bir kez daha başında görüntüler belirip kayboldu. Yerlerin, insanların, anların görüntüleri. Bunların hepsini tanıdığından emin değildi ama daha inceleyemeden gittiler.

Kadın sesi tanıyordu ama yanlış kişiye aitti. Adam kendisine yalvaran gözlerle bakarken ona doğru yürüdü. Kristal mavisi gözler yaşlarla doluydu. Başı öne düştü ama kolunu hâlâ ona doğru açmıştı.

"Lauren, gitme. Lütfen gitme." Hıçkırıklar yalvarmasını bölüyordu.

Kadın gözleri ve kulaklarının verdiği birbiriyle çelişen bilgileri bağdaştıramıyordu. En sonunda Shaun yukarı bakıp kolunu indirdi. Tükenmişti. Onun uzaklaşmasını seyredemezdi. Onu gördüğüne bile inanamıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Lauren biraz sonra, ona bir ziyaretçinin bacaklarına sürtünmekle kaçmak arasında karar vermeye çalışan bir kedi gibi bakarak. Shaun tekrar ona baktı. Kendisini tanımadığına inanmak zor geldi ama sonra arabalarıyla çarptıkları

evsiz serseriyi hatırladı. Adam yolda yatarken ve hatta Shaun'ın kendi arabasının arka koltuğunda uzanırken bile Shaun onu tanımamıştı. Büyük oranda, kırık dişleri ve dağınık sakalları yüzünden yaşlı görünüyordu. Adamın üzerinde o kadar çamur ve kan vardı ki herhangi bir surat özelliğini ayırt etmek imkânsızdı.

Shaun artık neler olduğunu biliyordu. Zihnindeki halka tamamlandı. Kendisi o berduştu ve Lauren hayattaydı.

"Lauren. Lütfen." diye tekrar etti alçak sesle. Kadın yaklaştı, bir kol mesafesi uzaklığındaydı ve ona baktı. Shaun da başını kaldırıp ona baktı.

Onu hastaneye getirirlerken berduşun gözlerine bakmamışlardı ama Lauren şimdi o gözlere bakınca onları tanıdı.

"Lauren." dedi Shaun tekrar. Kadın geri çekildi.

"Aman Tanrım!" dedi Lauren tek bir nefeste. Shaun'ın başı öne düştü. Nefes alıp vermek zor geliyordu. Lauren ona doğru yürüyüp uzandı. Saçlarına dokundu ama Shaun cevap vermedi. Parmaklarını karman çorman olmuş saç tutamlarına geçirince Shaun'ın irkildiğini hissetti.

Anlamadı, anlayamıyordu ama suratını onunkine yaklaştırırken Shaun'ın elleri uzandı ve kadının koluna dokundu. Yavaşça, hareket etmeye devam etmek zorunda olduğunu bilerek gücünü topladı ve tekrar Lauren'a baktı.

"Shaun? Neler oldu? Ben..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Gitmemiz gerek." dedi Shaun sadece.

***

Kısa süre sonra yoldaydılar ve kuzeye doğru gidiyorlardı. Hastaneye ait kamyonu almışlardı, Shaun her ne kadar DHL kamyonunun üstünde anahtarlar olsa da onu kullanamayacakları konusunda ısrar etmişti. Ayrıca Lauren'ı kuzey kapısından uzaklaştırmış, bunun yerine onu bir bahçeden geçirmiş ve hastaneden

kaçmak için zincirden bir çiti kırmasına neden olmuştu. Lauren ilk yarım saati sessiz bir itaat içinde geçirmişti, beyni gecenin olaylarını tekrar tekrar hatırlamakla meşguldü.

Hâlâ hastanenin kendisine sakinleşmesi için verdiği ilaçların etkisinde olduğundan sersem haldeydi ve kolu acıyordu. Shaun DC'ye gitmek için talimatları verecek kadar uyanık kalmış ama sonra tekrar bayılmıştı.

Lauren ona baktı. Bu, onun kocasıydı. Berduş. Bu Shaun'dı.

Gecenin içinde ilerledi ve Senatör Tim Strickland'ın Washington DC'deki evine doğru arabayı hızla sürdü.

DÖRDÜNCÜ KISIM

DÖNGÜLER VE CEVİZLER

"Başka bir zaman, başka bir yer, başka bir hayat,
başka bir yüz –
Ah sevgilim, seni tekrar göreceğimi biliyorum.
Ve kalbinin atışıyla başlayan bu döngü
Seni tekrar başlangıca götürür."
"Round and Around", Christopher Davison

BÖLÜM: 66

Kapı çaldığında sabahın beşiydi. Bu sabah erkenden kalkmak zorunda olacağını bilmesine rağmen iyi uyumamıştı. Profesör Landus dün gece, olaylar başlamadan önce "sıcak bölgeye" uçmak zorunda olduğunu iddia ederek makul bir saatte ayrılmıştı.

Tim Strickland ziyaretçilerini bekliyordu, gerçi ziyaretçilerinin bunu bilmesinin imkânı yoktu. Normalde hafta boyunca burada kalan yardımcısını bir hanım arkadaşının kendisini ziyarete geleceğini söyleyerek evine göndermişti. Bunun doğru olmasını kısmen diledi ama Tim'in bir yıldan fazla bir süredir düzenli bir hanım arkadaşı olmamıştı. Anouska, Louisiana'daki bir toplantıda Tim'in siyasi rakiplerinden biriyle tanıştıktan sonra adamla kaçmıştı.

Bunu gerçekten de umursamıyordu. Son on yıldır hayatındaki pek çok şey gibi bunun da olmasını bekleyecek hale gelmişti.

"Bilgi güçtür." demişti Cambridge'li profesör ona, tanışmalarının üstünden çok da fazla bir zaman geçmeden. Profesörün bir sürü bilgisi vardı; olacaklar hakkında bilgisi. Adam Dünya Tarihi Doğruluk Derneği adındaki bir kurumdan geldiğini söylemişti. Tim bu adın çok dandik olduğunu düşünmüş ama bunu söylemekten kaçınmıştı.

İlerleyen zamanlarda müstakbel Senatöre belli yardımlarda bulunuldu. Anahtar olaylar hakkında önemli bilgiler verildi. Siyasi arenadaki rakipleriyle ilgili arka plan ve tarihi bilgiler karton

dosyalarda kapısının önüne bırakıldı. Derneğin yardımıyla Tim, olaylar ve eylemler konusunda cesur tahminlerde bulunup her defasında haklı çıkıyor, bu da ona analiz ve öngörü konusunda şöhret kazandırıyordu. Şu anki ortamda kendisiyle bir bağının olduğu Başkan'ın değerli bir danışmanıydı; ikisi her zaman önemli konularda aynı fikirde gibilerdi.

Bu yüzden, bu geceliğine, evini her zamanki yardımcısı yerine bekâr, güvenilir bir doktorun alt kattaki misafir odasında kalacağı şekilde hazırlamıştı. Tim zilin çalacağını biliyordu ve bu olay için, profesörün kendisine söylediği şekilde hazırlanmıştı. Sabahlığını giyerek, son on yıldır aldığı yardımların bedeli olacak anla yüzleşmek için merdivenleri hızla indi.

Kapı açıldı ve Lauren kayınbiraderine baktı. Adamın üstünde bir sabahlık vardı ve Lauren'ın umduğundan daha az şaşırmış görünüyordu. Shaun'ın kolunu omuzlarına atmıştı ve adamın ağırlığının büyük kısmını taşıyordu. Kendisinden daha yaşlı devlet adamına özür diler gibi baktı. Bu beklenmedik ziyaretin nedenini açıklamaya hazır bir şekilde bir nefes aldı ama Senatör ondan önce davrandı.

"Lauren. İçeri girin, içeri girin. Onu oturma odasına getirsene." dedi Tim, Shaun'ın diğer kolunu kendi omzuna atarken. Kan derecikleri hastanede yapılan sargıları iyice ıslattığından dışarı taşıyordu. Shaun'ı önceden yapılmış geçici yatağa yatırdılar. Yatağın bitişiğinde boynunda bir stetoskop ve yan tarafında içinde tıbbi aletlerin durduğu bir tepsi olan bir adam vardı.

"Sırt üstü yatırın. Yavaşça..." dedi adam, makası alıp Shaun'ın gömleğini kesmeye başlarken. Lauren'ın kafası karışmış görünüyordu ama zaten tüm gece kafa karıştırıcı geçmişti. Lauren araba kullanmaktan bitkin düşmüştü ve her ne kadar hastanede biraz uyumuşsa da uykusunu tam alamamıştı.

"Lauren, içecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Tim, hiç

cevap beklemeden mutfağa giderken. Birkaç dakika sonra uzun bir bardakta portakal suyuyla geri döndü ve Lauren da bunu kana kana içti. Tim, kardeşini muayene eden adama baktı.

"Ee?"

"Birkaç travma devresi geçirmiş. Bunların hepsi tek bir kazada olmamış. Görünüşe göre burada, kolunun üst tarafında kurşun yarası gibi bir şey var. Hafif, sıyırıp geçmiş gibi. Birkaç kaburga gitmiş, üzgünüm. Bu sorun yaratacak, zaman dışında bunlara yardımcı olacak gerçekten çok fazla bir şey yok."

Lauren araya girdi. "Özür dilerim, siz kimsiniz?" diye sordu; gözlüklü, uzun boylu adama bakarak.

"Affedersin," dedi Tim, "bu, yakın arkadaşım ve kişisel doktorum Dr. Max Herringson. Sizi bekliyorduk."

"Bizi bekliyor muydunuz? Nasıl olur da bizi bekleyebilirsiniz? Tanrı aşkına neler oluyor burada?" diye sordu Lauren, kafası karışık ve biraz da öfkelenmiş halde. Tim güven verici görünmeye çalışarak ona gülümsedi.

"O iyi ellerde. Şimdi ikinizin de ihtiyacı olan şey dinlenmek. Bunu, ikiniz de uykunuzu iyice aldıktan sonra gün içinde tekrar konuşabiliriz."

"Yaralar," diyerek devam etti Dr. Herringson, sanki hiç bölünmemiş gibi, "tekrar açılmış. Sanki birden fazla araba kazası geçirmiş ve hırpalanmış gibi görünüyor."

"Bir araba kazası geçirdik, bir adama..." Sonra Lauren ne dediğini hatırladı. "Şey, hayır, yani, dün gece ona bir araba çarptı ama zaten oldukça hırpalanmış görünüyordu."

Doktor tek kaşını kaldırarak ona baktı. Tim Lauren'ı kolundan tutup yan taraftaki odaya götürdü.

"O iyi olacak. Max en iyisidir ve dediğim gibi sizi bekliyorduk. Söz veriyorum, olanları biraz sonra açıklayacağız ama ger-

çekten de şimdi biraz uyumak zorundasın."

Lauren gönülsüz bir şekilde kendisi için kabarık yastıklarla ve bir battaniyeyle hazırlanmış kanepeye uzandı. Şikâyet edip cevaplar almak istiyordu ama yolda bastıran bitkinlikle mücadele etmekten dolayı çok yorgundu. Tüm gece endişeden midesi bulanmıştı ama o her zaman Tim'i sevmiş, ona güvenmişti. Bu yüzden gözleri kendiliğinden kapanırken tekrar açmak için mücadele etmedi. Derin bir uykuya daldı.

***

Uyandığında oda güneş ışığıyla doluydu. Kaşıkların fincanların içinde şıngırdadığını duydu ve üstündeki örtüyü attı. Oturma odasına girince Tim, doktor ve Shaun'ın oturup taze demlenmiş gibi kokan birer kahve içtiklerini görüp durdu. O içeri girerken üçü de başını kaldırıp gülümsedi, gerçi Shaun'ın gülümsemesinde birkaç diş eksikti.

"Lauren!" dedi Tim gülümseyerek. "Uyandığını gördüğüme sevindim. Nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl mı hissediyorum?" diye sordu. "Her şey hakkında kafam o kadar karışık ki! Delirmiş gibi hissediyorum, işte hissettiklerim böyle."

"Teşekkür ederim." dedi Shaun birden, ayağa kalkarken. Ona çok tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Beni terk etmediğin için teşekkür ederim." Bu kesinlikle yine oydu. Her ne kadar başının etrafında hâlâ bir bandaj sarılıysa da bu yeniydi ve kendisi de iyice temizlenmişti. Shaun tıraş olmuş, duş almış ve kıyafetlerini değiştirmişti. Suratı hâlâ kesiklerle dolu ve şişti ama kan ve kir gitmişti. Dün gece o kadar çaresiz bir şekilde kendisine yalvarmış olan o aynı mavi gözler şimdi yine kendisine bakıyordu. Yine gözyaşlarıyla dolulardı.

"Shaun neler oluyor?" diye sordu, kocası anlamlı bakışlarla

kendisine doğru aksayarak yürürken. Tim ve doktor oturma odasındaki küçük koltuklarda sessizce oturuyorlardı. Tüm sabah boyunca Shaun'ın hikâyesini dinlediklerinden neler olduğunu biliyorlardı.

"Lauren, seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Ama bana neler olduğunu söyleyecek misin? Seni hastanede gördüm ve sonra sen birden çarptığımız adam oldun. Bunu anlamıyorum."

"Senin öldüğünü sandım." Shaun, asla gerçekleştiremeyeceğini düşündüğü bir kucaklamayla kollarını ona sararken bir tek bunu söyleyebildi. Lauren da ona sarıldı, sadece orada olmaktan, ona sarılmaktan, açıklamaların beklemesine izin vermekten dolayı memnun bir şekilde. Bir süre sonra konuştu.

"Geçti artık bebeğim, ben buradayım." dedi. Shaun açık açık ağlıyordu. "Hadi ama bebeğim, sümüklerin üstüme bulaştı hep." dedi Lauren biraz sonra, onu nazikçe kendinden iterken. Shaun gözyaşları arasından biraz güldü.

"Özür dilerim." dedi burnunu çekerek.

"Tamam, şimdi benim ölmemle ilgili olay nedir bakalım?"

***

Sohbet, öğleden sonrasının geri kalanı boyunca sürdü. Lauren oturup dinledi, Shaun'ın söylediklerinin pek çoğunu göründüğü gibi kabul edemedi ama Shaun onu yavaş yavaş ikna etmişti. Doktor, Lauren uyandıktan kısa süre sonra ayrılmış ama daha sonra döneceğine söz vermişti. Ona bol bol teşekkür ettiler ve Shaun son üç haftanın olaylarını ona yeniden anlatırken birkaç demlik kahve daha demlendi ve içildi.

Tim oturup hikâyeyi kaçırdığı detaylara dikkat ederek tekrar dinledi. Arada sırada Shaun'dan detaya inmesini istedi ama çoğunlukla sessizce oturup Lauren'ın da aynı zamanda hikâyenin

detaylarını anlamasına izin veriyordu. Elbette, tüm bunlar Tim için tamamıyla sürpriz değildi. Profesör ona bu konunun büyük kısmını daha önceden anlatmıştı. Shaun bitirince Lauren sessizce oturdu. Hikâyenin başlangıcını biliyordu ama geri kalanını inanılmaz bulmuştu. Shaun'ın geçmişe yolculuk yapmış olması gerçeği, yıllardır imkânsız olduğu konusunda ısrar ettiği şey, Lauren'ın da hemen kavrayabileceği bir şey değildi. En sonunda konuştuğunda Tim'in de daha önce sorduğu soruyu sordu.

"Peki, günlük şimdi nerede?"

Shaun huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "O, ah, hâlâ mağarada ya da en azından bir-iki günlüğüne daha orada olacak. Şu anda pantolonuma sıkıştırılmış halde ve ben de İspanya'ya doğru gidiyorum."

"Peki... Seni uyaramaz mıyız? Senle iletişime falan geçemez miyiz ya da gelecek tehlikelere karşı seni hazırlayamaz mıyız?"

"Hayır!" dedi Shaun kesin bir dille. "Günlüğün katı olduğu tek konu buydu. Fontéyne'in sürekli söylediği şey. Buna Bilgi Kuralı diyordu. Gerçekleştiğini bildiğiniz bir şeyi değiştiremezsiniz. Bunu denememeliyiz."

"Ama ya ben? Beni vurduğunu söylediğin adam? Bunu değiştirdin ve evren de patlamadı." dedi Lauren.

"Ah, bunu düşündüm. Kabul ediyorum, o zaman içgüdülerimle hareket ettim ama bu konuyu derinlemesine düşündüm ve aslında seni vurulurken görmediğimi fark ettim. Kapılar kapanırken döndüm, tabancanın doğrultulduğunu gördüm, sonra kapılar kapanırken iki el ateş sesi duydum. Elimden geldiğince çabuk bir şekilde tekrar yukarı çıktım ve dediğim gibi bedenler gitmişti. O kadın polis beni ipnotize etti herhalde ve senin öldüğün gerçeğini pekiştirmeye devam etti, bu yüzden ben de gerçekten sorgulamadım."

Lauren uzanıp Shaun'ın elini tuttu. "Ben buradayım." diyerek gülümsedi. Shaun da ona gülümsedi.

"Pekâlâ, siz ikiniz bir şeyleri çözmüşsünüz gibi görünüyor." dedi Lauren, Tim'e bakarak. Kayınbiraderi gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu. Onlara ne kadarını söylemesi gerektiğinden tam olarak emin değildi ama kendini tutmanın en akıllıca yaklaşım olduğuna karar verdi. O ne de olsa bir siyasetçiydi ve cevaplarında hassas bilgileri ele almak onun uzmanlaştığı bir şeydi.

"Evet, biz şey, bazı şeyleri yoluna koyduk. Ben çok meşguldüm. Niyetim sizden kaçmak değildi." diye yalan söyledi. Aslında, ne kadar zor olsa da, son birkaç yıldır niyeti tam olarak buydu. Ama şimdi bitmişti. Shaun'ın asla bilemeyeceği anlaşmaları yaparken kötü adamı oynamak zorunda kalmıştı ama bunun, sonunda iyi bir şey olması için gerekli olduğunu biliyordu.

"Hepsi doğru." dedi Shaun sonra. "Eğer burada gerçekten oturuyorsam ve sen gerçekten hayattaysan o zaman hepsi doğrudur. O günlüğe ulaşmam lazım. Onu öylece ellerine verdiğime inanamıyorum. Her şeyi beni oraya yönlendirmek için yaptılar, böylece kitabı onların ellerine verebilecektim. Geriye bakınca, ne kadar aptallık ettiğime inanamıyorum. Şimdi günlük onlarda ve David de ellerinde."

"O zaman onları durduralım!" dedi Lauren, kızgın bir şekilde. "Neden bu David denen adamı arayıp onu uyarmıyoruz?"

Shaun ona baktı. Lauren cevabı biliyordu. "Ama ya yanılıyorsan?" dedi. "Ya hepsi yanılıyorsa? Ya bir şeyleri değiştirebiliyorsan?"

"Bilmiyorum." diye cevap verdi Shaun. Bunu düşünmek zordu ve kafasında ne kadar evirip çevirse de her zaman aynı sonuca varıyordu: Bu konuda yeterince şey bilmediğini bilecek kadar

şey biliyordu. "Denesen bile bir şeyleri gerçekten değiştirebileceğinden emin değilim, çünkü bu gerçekten olmuştur. Yani, eğer şimdi kendimin Afganistan'daki dağlara gitmesini engelleseydim kendimi durdurmak için geriye gönderilmezdim, değil mi? Yani, bu çılgın bir döngü. Gerçekleştiğini bildiğin şeyleri değiştiremeyeceğin varsayımıyla hareket etmek zorundayım ama eğer gerçekleştiğini bilmiyorsan o zaman bunun gerçekleşmediğini kim söyleyebilir ki?"

"Yani, oraya tekrar mı gitmek istiyorsun? Gitmek ve arkadaşını kurtarmak?" diye sordu Lauren. "Beni terk etmene izin verebileceğimden emin değilim. Gitmene izin verebileceğimden emin değilim." dedi, zihni bu yeni gerçekliği özümsemek için genişlemeye devam ederken tekrar Shaun'ın eline uzanarak.

"Lauren benimle kalabilir." dedi Tim.

Shaun gözlerini kapatıp başını yavaşça iki yana salladı. "Başka bir şey daha var. Bu sabah sen kanepede uyurken sana bakana kadar fark etmediğim bir şey. Senin dediğin–"

BAM! Shaun'ın elleri, zihninde daha fazla görüntü acı veren bir şekilde belirip kaybolurken şakaklarına gitti.

"Bebeğim, iyi misin?" diye sordu Lauren, endişeyle.

"İyiyim. Sadece zihnim bu görüntülerle patlamaya devam ediyor. İyiyim. Biraz daha iyi gibi görünüyorlar. Kaza anından bu ana kadar gittikçe daha kötü hale geldiler ama sanki o nokta bir dağdı ve şimdi diğer taraftan aşağı iniyorum. Birbirlerinden uzaklaşıyorlar."

"Ne görüntüleri? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lauren.

"Olaylar. Nesneler. Bilmiyorum. Bazıları anı gibi duruyor ve diğerleri de gerçekleşmediğini bildiğim şeyler," Shaun durdu, "yani henüz gerçekleşmediğini."

Tim ve Lauren sessizliklerini korudular.

"Bu sabah sana baktığımdaki ani görüntü gibi. Dediğim gibi, çarptığımız berduşun ben olduğumu fark etmediğimizi sen söyledin, çünkü bu fikir o kadar imkânsızdı ki bu konuda düşünmedik bile. İşte, zihnimde belirip kaybolan görüntülerden bazıları geçmişe dönmeden hemen önceki anlardı, platformun üzerinde dikilirken. Kapı eşiğine baktığımı ve bir erkekle bir kadın gördüğümü hatırlıyorum. Adam bendim. Ve kadın... Sendin. Onlar ben ve sendi."

"Ne? Bizi gördüğünü mü söylüyorsun? Emin misin?"

"Eminim. O zaman bunu düşünmedim, ama neden düşünecektim ki zaten? Ama o bizdik Lauren, ben ve sendi, bu da..."

"Bu da seninle gelmemi istediğin anlamına geliyor." diyerek onun düşüncesini tamamladı Lauren.

"Oradaydın Lauren. Bu zaten oldu. Nedenini bilmiyorum ama sen oradaydın. Sen benle geliyorsun."

"Ya gelmemeyi seçersem?"

"Yapamazsın." Shaun cevabı apaçık verdi.

"Peki, neden yapamam?"

"Çünkü bu, bir şeyleri değiştirebilir. Bir şeyleri farklı hale getirebilir ve ben şu anda burada olamayabilirim."

"Ama şimdi buradasın!" diye üsteledi Lauren. "Hem, benim senle gelmemem senin geçmişe gönderilmeni nasıl etkiliyor ki?"

"Bilmiyorum." diye cevap verdi Shaun.

"Bak, gördün mü?"

"Hayır, yani demek istediğim tam olarak bu değil. Nasıl etkileyeceğini bilmiyorum, bu da her şeyin şu andaki gibi olamayabileceği anlamına gelir. İşte bu yüzden aynı, tamamen aynı şekilde olmalı; aksi takdirde bu an gerçekleşemez. Aksi takdirde, ben burada olamayabilirim, ben..." bu düşünceyle boğazı düğümlendi, "senin hayatını kurtaramayabilirim."

Bu cümle Lauren'ı susturdu. Hastane yatağını düşündü; tanıdığı kocasının kendilerine bir otelde yer ayırtmak için koridorda uzaklaşmasını gördüğünü. Sonra gözlerini kapattı. Daha neler olduğunu anlamadan silah sesleri duyuldu ve arabalarıyla çarptıkları berduş, bir adamı yumrukluyordu. O anı zihninde tekrar canlandırdı ve bakış açısını değiştirdi: Onu kaybetmenin kederini yaşadıktan sonra onu kurtarmak için çaresizlik içinde elinden geleni yapan Shaun'dı. Sadece buna müdahale etmek istemiyordu. O anda kendisini kurtarmak için orada olmama gibi en ufak bir olasılığı dahi göze alamazdı. Hepsi kendisine duyduğu aşktandı.

Lauren gülümsedi. Ne düşünüyordu ki?

"Özür dilerim bebeğim. Elbette senle gelirim. Elbette gelirim, sadece baş etmek gereken çok fazla şey var. Yani, senin bu kadar inatla karşı olduğu tüm bu şeylere birden inanman. Burada olman, benim burada olmam ve neler olacağını bilmen; bu, doğruyu söylediğin anlamına gelir, öyle değil mi? Demek istediğim, bunları uydurmuyorsun."

"Ben bize biraz daha kahve getireyim." dedi Tim ayağa kalkarken. İkisi de gülümseyip başlarını salladılar.

Shaun öne doğru eğildi. "Lütfen anla. Hiçbir şey beni seni tehlikeye atmaktan daha çok korkutmuyor. Senin benle gelmemen ve seni kurtarmak için geçmişe dönemeyebilecek olma olasılığım dışında hiçbir şey." Tim birkaç dakika sonra geri geldi. Sehpaya bir tepsi koydu. İçinde dumanı tüten iki fincan kahve ve üzerinde PIA(*) başharflerinin olduğu bir zarf: Pakistan Uluslararası Havayolları. Bunların yanında iki yeni pasaport vardı. Shaun zarfa, sonra Tim'e baktı. "Sen bilmiyordun. Sen nasıl oldu da... Anlamıyorum."

"Anlamak zorunda değilsin. Anlayacaksın küçük kardeşim.

(*) PIA. Pakistani International Airlines. (ç.n.)

Anlaman gerektiğinde anlayacaksın ama şimdilik, üzgünüm, sana daha fazlasını söyleyemem. Bahsettiğin Bilgi Kuralını biliyorsun?"

Shaun'ın midesi bulandı. Birden bire çok şüpheli ve çok ihanete uğramış hissetti. Ağabeyi ne biliyordu? Nasıl bilmişti? İki uçak biletini alıp inceledi. "Tim, bunlar bu gece için. Dulles Uluslararası Havaalanından."

"Bekleyen bir araba var. Sizin için çantalar hazırladım."

Lauren Shaun'ın ağabeyine döndü. Hakkında hiçbir şey bilmediği büyük bir tuzağın içine karıştığı gibi bariz bir hisse kapılmıştı.

Haklıydı da.

BÖLÜM: 67

Uçak, İslamabad'a ertesi sabah sekizi biraz geçerken indi. Shaun son bir haftada olduğundan çok daha iyi görünüyordu ama suratında, ellerinde ve kollarında hâlâ çürükler ve şişlikler vardı. Gittiği her yerde acımadan korkuya kadar değişen bakışların odağı haline geliyordu.

Tim onlara dayanıklı yürüyüş ayakkabıları ve her hava şartına uygun kıyafetler ayarlamıştı. Shaun Tesis'i tekrar bulmak için tek yolun kendisinin ve David'in önceki hallerini bulup onları takip etmek olduğunu biliyordu. Ordu tarafından nerede kurtarıldıklarını bilmiyordu ama önemli olayları ve tarihleri hatırlıyordu. Pakistan'a yarın varacaklardı. Bu da Lauren ve kendisine Hayber Geçidi'ne varmaları için fazladan bir gün veriyordu.

Bu kez tek başına gitmeyecekti. Bir koruma tutmayı ya da en azından yeni bir tabanca almayı planladı –hastaneden aşırdığı Heckler & Koch'la havaalanının güvenliğinden asla geçemeyeceğini biliyordu. İlk başta Lauren bu fikre itiraz etti ama ülkenin başkentine indikten kısa süre sonra büyük oranda faklı bu kültürde huzursuz hissedince pes etti.

"Gittiğimiz bölge biraz yabani." dedi Shaun ona, bir sürücüsü ve silahlı bir koruması olan özel bir minibüsle yola düştüklerinde. Tim yol üzerindeki çeşitli kontrol noktalarından geçebilmeleri için gereken evrakları ayarlamıştı.

Shaun ilk başta hesabında beliren gizemli para tekrar ortaya

çıkınca şaşırsa da sevindi; ayrıca Tim Shaun'ın hesabı için ikinci bir ATM kartı verince de şaşırdı. Ağabeyinin kendisinden başka neler sakladığını merak etti ama ona yine de güveniyordu.

Ancak karşı karşıya geleceği insanlara güveni yoktu. Dernek. Shaun'ı gerçekten rahatsız eden şey buydu. Dernek onu tuzağa düşürmüştü. Günlüğü kendi ellerine teslim etmesi için onu kandırmışlardı. Ama ya harita? Shaun'ın parkta Ernie'nin ayaklarının dibine kusarak çıkarttığı çeviri belge günlük ve haritanın birlikte olacağını söylüyordu. Shaun günlüğün tamamını okumuştu ama yine de Fontéyne'in diskinin nerede saklandığını ya da en son kalacağı yere ulaşıp ulaşmadığını bile bilmiyordu.

Shaun sadece haritanın Büyükbaba Dağı'ndaki mağarada gömülü olan belgelerle birlikte olduğunu ve sonra tüm bunlar başladığında Motel 6'dan kaçarlarken Shaun ve Lauren tarafından orada bırakıldığını tahmin edebiliyordu. O zaman, moteldeki olaydan sonra siyahlı adamların onları –ya da en azından onların eski hallerini- kovalamaya devam etmesi tuhaf görünüyordu. Belki de haritayı bulmuşlardı ama nereye bakacaklarını bilmiyorlardı? Belki de günlükte atladığı bir şeyler vardı?

Lauren parmaklarını Shaun'ın gözlerinin önünde şıklattı. Shaun başını sallayıp gözlerini kırpıştırdı, sonra Lauren'a baktı.

"Ne düşünüyorsun bakalım?"

"Sadece bu günlüğü neden bu kadar çok istediklerini merak ediyorum. Yani, tüm bunlar diski bulmakla alakalı. Diske giden bir harita olması gerekiyordu, günlüğün son kısmı böyle diyordu. Bu kısım başka bir dilde yazılmıştı."

"O zaman, günlük ve haritadan nasıl haberleri oldu?" diye sordu Lauren, Hayber Geçidi'nin başlangıcını oluşturan kasabaya yaklaşarak yolda hoplaya zıplaya giderlerken. Shaun arka cebinde sakladığı, çeviriyi içeren kâğıt parçasını çıkardı.

"Bu," dedi, "bir Vatikan belgesi gibi duruyor. Günlüğün son birkaç sayfasının çevirisi. Haritadan bahsediyor ve günlüğe atıfta bulunuyor. Gerçi sanırım bu İngilizce versiyonu başka bir çeviriden çeviri. Ölü Deniz yazmalarının bir parçası olarak saklanan orijinalinden çevrilmiş İtalyanca bir versiyon."

"Tek başına mı, günlüğün geri kalanı olmadan yani?"

"Yani, o bile günlükte yazanların bir kopyasıydı." diyerek farkına vardı Shaun.

"Ya günlüğün bir kopyası daha varsa?" diye sordu Lauren öylesine. Shaun bembeyaz kesildi. Bunu düşünmemişti bile.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Eğer varsa, bunun için bu kadar koşturmalarına inanmak zor geliyor."

"Aslında, şu anda günlük ellerinde, öyle değil mi?" diye iç çekti eşi.

"Hayır. Henüz değil. Yarın gece mavi zamana kadar ellerine geçmiyor."

"Mavi zaman? 'Mavi zaman' da ne oluyor?"

"Şey, özür dilerim. Bu sadece olayları düşünmek için kullandığım bir yol. Tüm bu zaman kayması olayı kafamda geçmiş ve gelecek zamanı birbirinden ayırmayı zorlaştırıyor, bu yüzden ben de bunları düzene koymak için bu yöntemi kullanıyorum. Sana doğru gelen ışık maviye kayar ve senden uzaklaşan ışık da kırmızıya kayar. Zamanı da bu şekilde düşünüyorum. Zamanda ileriye doğru hareket ettikçe geçmiş bizden uzaklaşıyor –yani kırmızı zaman oluyor. Gelecek bize doğru geliyor- yani mavi zaman."

"Sorduğum için özür dilerim." dedi Lauren gülümseyerek.

Shaun devam etti, "Bizim bakış açımıza göre, günlüğü yarına, bizim mavi zamanımıza kadar ele geçirmeyecekler ve şimdi bunu bildiğim için bunu durdurabilirim."

"Ama hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordun!" diye itiraz etti

Lauren, Shaun'dan kendi mantığına uygun davranmasını isteyerek.

"Hayır, değiştirmek değil. Benim günlüğü oraya götürmemi değil ama onların almasını engelleyeceğim. Makineler aktif hale geldiğinde, beni platformda hapsedip geçmişe gönderdiklerinde günlüğün üzerimde olduğunu biliyorum ama ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Yani, düşünüyorum da, şimdiye geldiğimde çıplaktım. Günlük üzerimde yoktu. Üzerimde hiçbir kıyafet yoktu."

"Kulağa hoş geliyor." dedi Lauren dudaklarını büzerek.

"Evet, aslında, o zaman benden hoşlanacağını hiç sanmıyorum. Muhtemelen beni tanımazdın." diyerek onunla dalga geçti Shaun.

"Öyle deme ama. Yeni, dişsiz halin hoşuma gidiyor. Ve bu arada, nereye varmaya çalıştığını hâlâ anlamadım. Günlüğün senle beraber gelmediğini sanıyorsun, öyle mi?"

Shaun bir an düşündü. Evet, aynen böyleydi.

"Sanırım benim geçmişe gönderileceğimi biliyorlardı. Kim ya da nasıl bilmiyorum ama bizi oraya yönlendirdiler, beni günlüğü oraya götürmem için kandırdılar. İnsanlara bizi kovalattılar ama tüm bu zaman boyunca benim sonunda oraya gideceğimi biliyorlardı. Bu yüzden, onlar hakkında bir şeyler biliyorum. O mağarayı nasıl bulacağımı biliyorum ve günlüğün nerede olacağını biliyorum. Onlardan önce onu ele geçirebilirim."

"Ama o silahlı adamların arkadaşının çevresini sardığını söylemedin mi?"

"Evet, şey, detayları halletmek zorunda kalacağım ama oraya gitmemizin nedeninin bu, yani kitabı geri almak olduğundan eminim. Yine de bunun neden bu kadar önemli olduğu konusunda kafam karışık gerçi. Yani, içinde ciddi bir şeyler olduğu belli ama diskin nerede olduğunu söylemiyor."

"Ama diskte neler olduğunu söylüyor, öyle değil mi? Yani, bu adamın tüm o infaz şeyini videoya kaydettiğini söyledin."

"Çarmıha germe. İsa çarmıha gerildi." diye düzeltti Shaun. Lauren onu bir süre inceledi, sonra vazgeçti.

"Belki neyi aradıklarını, diskte ne olduğunu bilmek istiyorlardır."

"Belki de. Yine de belki bir şeyleri atlamış olabileceğimi düşünüyorum. Burada disk ve haritanın bir arada olacağını söylüyor. Moteli yağmaladıklarında günlük dışında her şey ellerine geçiyor." Shaun kaşlarını çatarak bir an düşündü.

Sonra Lauren Shaun'ın düşündüğü şeyi söyledi. "Ya harita günlüğün içinde, bir şekilde saklıysa? Şifre şeklinde ya da öyle bir şeyler, bilirsin işte, her dört sayfada bir her ikinci sözcük sana haritanın tam olarak nerede olduğunu söylüyordur falan?" dedi, sanki Shaun'ın zihnini okurmuş gibi.

Shaun bu teori karşısında heyecanlanmaya başlayarak gülümsedi.

"Belki..." Lauren devam edecekti ama dikkati girdikleri şehre çekildi. Shaun öne doğru eğildi ve sürücülerinden onları en iyi otele götürmesini istedi. Bu ikisine, sadakatlerinden çok az şüphe duyacak kadar çok para ödüyordu.

"Sizi götürmek." dedi şoför. "Sizi Pearl Continental'e götürüyor ben! Çok güzel otel."

"Ve bahsedip durduğun bu derneğin izini sürmeyi denedin mi?" diye sordu Lauren Shaun'a.

"Tim'in evindeyken Google'da onları arattım. Hiçbir şey yoktu."

"Peki ya bu rahip? Dernekle nasıl iletişime geçti?" diye sordu Lauren, tüm bilgileri birleştirmeye çalışırken.

Shaun donup kaldı. Lauren Giovanni'nin dernekle iletişime

geçmesinden bahsederken geçmiş zaman kullanmıştı ama birden bire Shaun'ın aklına geldi: Bu gerçekleşmemişti. Shaun'ın gerçekliğinde, Giovanni çoktan ölmüştü. Bu olay Shaun'ın kırmızı zamanında gerçekleşmişti. Ama şimdi değil. Şimdi olaylar maviydi. Shaun geçmişte Vincenso Giovanni'nin hâlâ hayatta olacağı kadar geriye gitmişti. Shaun'ın hesaplamasına göre kendisi ve David, Cizvit rahiple yarın buluşacaklardı. Bu da demek oluyordu ki–

"Arabayı durdur!" diye seslendi. Şoför Shaun'ın sesindeki telaşı sezerek patinaj yaptı. "Hayır, yani, bir telefon. Beni telefon edebileceğim bir yere götür."

"Telefon?" diye tekrarladı şoför. Shaun evet anlamında başını salladı. Şoför cebinden bir telefon çıkarıp birden heyecan patlaması yaşayan Shaun'a uzattı.

"Hesabıma ekle." dedi Shaun, uluslararası destek operatörünün numarasını hızla tuşlarken.

"Evet, Vatikan. Hayır. Evet, Roma'daki. Gerçek olan. Vegas'taki golf kulübü değil. Teşekkürler." Bekledi. Lauren sorgular bir şekilde ona baktı ama Shaun beklemesini işaret etmek için başını sağa sola salladı.

"Evet, bon juorno. İngilizce konuşuyor musunuz?" Yine bekledi. "Evet, alo! Peder Vincenso Giovanni'yle görüşmek istiyordum. Ben... Ne? Hayır, dinleyin, bunu söylemek zorunda olduğunuzu biliyorum ama kendisine bunun Tesis'le alakalı ve acil bir durum olduğunu söyleyin. Ona deyin ki–"

Hat düştü.

"Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

"Kapattılar."

"Öyle mi? Neden Vatikan'ı arıyorsun? Giovanni'ye sorup–"

Cep telefonu çaldı. Numaraları takip ediliyordu.

Ürkütücü.

"Alo?" Shaun telefonun şoför için olabileceğini bile düşünmeden cevap verdi. Şoföre değildi zaten.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu yoğun İtalyan aksanlı bir ses.

"Kim olduğum önemli değil, size teklif edebileceğim şey önemli."

"İstediğiniz nedir?" diye sordu Giovanni, sadede gelerek.

"Dernekteki iletişime geçtiğiniz kişinin ismini istiyorum."

"Olmaz."

"O zaman oynatıcıyı alamazsınız." Sessizlik oldu.

"Sizde oynatıcı mı var?" diye sordu.

"Bende bir oynatıcı var."

"Nerede buluşmak istiyorsunuz?"

"Yarın Bay Black'le bir görüşmeniz olacak. Sizi kaldığı otele götürecek. Odada size bir şey gösterilecek. Eğer bu arzu ettiğiniz bir şeyse, o zaman müsaade isteyip Papa Hazretleriyle bir görüşmeniz olduğunu söyleyerek benimle otel lobisinde buluşacaksınız."

"Saat kaçta?"

"Tam üçte." Yine sessizlik oldu.

"Saat üç. Sizi nasıl tanıyacağım?"

"Beni tanıyacağınızı garanti ederim." Shaun telefonu kapattı.

Şoför otele yöneldi.

***

"Roma'ya gitmek mi istiyorsun, hem de yarın oraya varacaksın? Sen delirdin mi? Şimdi çıkmamız gerekirdi! O kadar yolu geri gitmek ve–"

"Henüz değil. İlk önce düzeltmem gereken tatsız bir şey var." dedi Shaun. Kendisi ve David'in önceki halleri burada Roma'ya tekrar yapacakları yolculuğa gecikecek kadar uzun beklemek zorunda kalmışlardı.

"Tatsız bir şey? Shaun–"

"Şimdi bu işin içindeyiz Lauren. Öylece gidip bizi rahat bırakacaklarını umamayız. Zaten gerçekleşmiş olan şeyleri yerine getirmek zorundayız. Yapılması gereken şeyler var. Eğer derneğin arkasında kimin olduğunu ve bu işe neden sürüklendiğimizi öğrenebilirsem o zaman bir çıkış yolu bulabilirim. Bundan kurtulabileceğimiz bir yol. Bu çılgın zaman döngüsünden çıkabileceğimiz bir yol."

"Dediklerine bir bak: 'zaten gerçekleşmiş olan şeyleri yerine getirmek'? Bunu anlamıyorum." İç çekti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu günlerde makyaj becerilerin ne âlemde?" diye sordu.

Lauren başını hafifçe yana eğdi. "İyi. Neden ki?

BÖLÜM: 68

Otel lobisinde otururken Shaun yaptıkları konusunda hiç iyi hissetmedi. Gerçi seçme hakkının olmadığını biliyordu; iki şeyden emin olması gerekiyordu. Bir: Militanlar kendisi ve David'i kaçırdıklarında gazetecinin arabasının arka koltuğunda kaldığını bildiği oynatıcıyı ele geçirmeliydi. Ve iki: geçmişteki halinin Lauren ve kendisinin Tesis'e gitmeleri için yeterince zaman bırakacak kadar geciktiğinden emin olmalıydı. Alnına dokununca iyileşen yarayı hissetti. Bu kaçırılma olayından ve dolayısıyla CNN muhabiri Craig Schwartz'ın ölümünden sorumlu olması gerçeğinden nefret ediyordu. Bu düşünce midesini bulandırdı ama bunu nasıl değiştirebilirdi ki?

Şoförüne militanları ayarlaması ve yolcular alındıktan sonra çantayı ele geçirmesi için kayda değer bir meblağ ödemişti. Sonuçları, hem gazeteci hem de tutsaklar için, biliyordu; kendisi ve David'in fena halde dayak yiyeceğini biliyordu ve Schwartz'ın öleceğini de biliyordu ama aynı zamanda bu gecikmenin kendisi ve Lauren'ın Roma'ya gidip şu anda yapmak üzere oldukları görüşmeyi yapabilmeleri için gerekli olduğunu biliyordu.

Saatine baktı. Üçe beş vardı. Lauren lobideki lavaboda hazırlık yapıyordu. O sabah oraya varmalarından bu yana gerekli aletleri edinmeyi başarmışlardı: lateks, hintyağı, gıda renklendiricisi ve boya. Ayrıca Shaun'ın Giovanni'nin o gün giydiğini hatırladığı şeye benzeyen kıyafetleri de bulmuşlardı. Sonra onu

yakmışlardı. Shaun Lauren'ın sürecin o kısmından, kıyafeti bir patlamadan sonra görüneceği şekle benzetmek için yakıp kesmekten, yırtmaktan ne kadar hoşlandığını görünce biraz huzursuz oldu. Shaun daha bunu canlandırmadan önce bile, bu numaranın işe yaramış olması gerçeğiyle cesaretlendi. Şimdi kimi kandırmaya çalışıyorlardı? Kandırmaya çalıştıkları kişi... Kendisiydi. Ve o da kandırılmıştı. Shaun bir an bile patlamanın ya da Giovanni'nin yaralarının bir oyun olabileceğini tahmin etmemişti. Adamın giydiği giysilere dikkat etmemişti; rahibin vücudundaki kabarmış, kanayan yanıkları görünce afallayıp dehşete düşmüştü. Planın işe yarayacağını biliyordu çünkü zaten yaramıştı.

Öyle umdu.

Shaun'ın bilmediği şey bombaydı. Bir araca bomba koymak için ne zamanı vardı ne de bunun nasıl yapılacağını biliyordu, bu yüzden bombanın gerçek olmasına güvenmek zorundaydı. Birileri gerçekten de Giovanni'nin ölmesini istedi. Planın amacı sadece Giovanni'nin hayatını kurtarmak değildi, aynı zamanda onun ölmesini isteyenler her kimse başarılı olduklarına onları inandırmak zorundalardı. Gerçek görünmek zorundaydı.

Shaun'ın saatindeki alarm öttü. Başını kaldırıp bakınca geniş omuzlu rahibin son basamaktan indiğini gördü. Shaun sakin görünmeye çalışarak, kendine hâkim olmaya çalışarak oturdu ama son derece gergindi.

Giovanni otel lobisindeki kalabalığı nazikçe yararak ilerledi ve yaptığını hiç sezdirmeden etrafı kolaçan etti. O bir profesyoneldi. Sevinçten havalara uçuyordu; az önce hayatı boyunca asla tanık olamayacağını düşündüğü bir şey görmüştü: birileri kodekin şifresini çözmüştü ve üstelik kullanıcısına daha önce asla ulaşılmamış bir deneyim yaşatabilen bir yöntem geliştirmişti. O çocuk bir dâhiydi.

Bu görüşme sıradışıydı. Adam saat üçte otel lobisinde demişti

ama hiçbir sinyal, hiçbir seslenme sözcüğü, hiçbir yaklaşma çeşidi vermemişti; sadece, "Beni tanıyacağınızı garanti ederim." demişti.

Ve tanıdı da. Giovanni gözleri kendisine mümkün olamayacak bir şeyi söylerken bir daha baktı. Döndü ve doğrudan adama doğru yürümeye başladı.

"Haklıymışsınız." dedi, az önce yukarıda bıraktığı suratın hırpalanmış halinin karşısındaki bir koltuğa otururken.

"Çok fazla zaman yok, bu yüzden söylediklerimi aynen yapmak zorundasınız. Anlıyor musunuz?" diye sordu Shaun ciddiyetle.

"Ben aynen karar verdiğim gibi davranırım ve başka da bir şey olmaz. Siz anladınız mı? Zamanımı boşa harcamayın." Giovanni ayağa kalktı ve gidecekti.

Lanet olsun, adam çetin cevizdi. Pazarlık masasında bir saniye bile zayıf bir pozisyonu kabul etmeyecekti.

"Öldürüleceksiniz." dedi Shaun, biraz fazla hızlı bir şekilde. Giovanni durdu, döndü ve koltuğuna tekrar oturdu.

"Nasıl öldürüleceğim?" diye sordu, sanki bu önceden beklenen bir sonuçmuş gibi.

"Arabanıza bomba koyuldu. Yaklaşık on beş dakika sonra, az önce görüştüğünüz iki adam park yerindeki bir patlama yüzünden koşarak aşağı inecekler ve sizi yerde uzanıp son nefesinizi verirken görecekler."

"Şimdi... Açık konuşalım Bay Strickland. Yukarıdaki sizdiniz, değil mi?"

Shaun cevap olarak başını yavaşça hareket ettirdi.

"Ve eğer aynı zamanda şimdi burada da olduğunuza göre o zaman gerçekten de Tesis'e gittiğinizi ve bir şekilde geçmişe gönde-

rildiğinizi farz etmek zorundayım. Bu yüzden elinizdeki bilginin doğru olduğundan hiç şüphem yok ama neden gelip bana bunu söylüyorsunuz? Eğer bu gerçekleşmişse değiştirilemez. Yani, sizin dediğiniz gibi, Bilgi Kuralı."

"Evet ve bu konuyu da düşündüm." dedi Shaun, maskesinin düşmesine izin vererek. "Tam olarak bildiklerim hakkında düşündüm. Doğru olduğunu bildiğim şeyi yerine getirmek için neler olabileceğini düşündüm ama bunun farklı bir sonucu olacaktı. Film endüstrisinde buna prodüksiyon öncesi diyorlar. Lütfen," dedi Shaun ayağa kalkarak, "beni takip edin, konuşmamıza yürürken devam edebiliriz." Giovanni ayağa kalktı ve Shaun'ı lavaboların olduğu girintiye doğru takip etti. Engelliler lavabosunun kapısına iki kez vuran Shaun, "Benim." dedi.

Kapı sonuna kadar açılınca iki adam içeri girdi. İçeriyi incelediğinde Giovanni'nin gördükleri gözlerinin seğirmesine neden oldu, şaşırdığında verdiği en belirgin tepki buydu.

"Tek bildiğim, gördüklerim. Gerçekleştiğini düşündüğüm şeyleri zihnimde bir araya getirdim ama karımın burada olması gerçekleştiğini sandığınız şeylerin her zaman öyle olmayacağının bir kanıtı. Onun vurulduğunu ve öldüğünü gördüğümü sandım ama tek gördüğüm doğrultulmuş bir silahtı ve sonra silah sesleri duydum. Görünüşe göre o kurşunlar hedefini bulmamış." dedi Shaun, Lauren'a gülümseyerek. "Vincenso, bu Lauren."

Rahip, genç kadının elini öptü. "Onur duydum."

"Şimdi, Lauren burada bazı şeyler hazırladı." diyerek söze başladı Shaun.

"Görebiliyorum." dedi, etraftaki şişeler, fırçalar ve paletlere bakarken. "Ölmüşüm gibi yapmaya niyetlisiniz. Çok zekice Bay Strickland. Ne kadar süremiz var?" dedi Giovanni, kendisine sorulması gerekmeden gömleğini çıkartırken. Lauren işe koyuldu.

"Ne kadar sürerse o kadar zamanımız var –yaklaşık on dakikadan daha uzun olmayacak şekilde.

***

Engelliler lavabosundan çıktıklarında belki on iki dakika geçmişti. Koridorda dikilen küçük bir çocuk onlara ağzı açık bir şekilde baktı. Cehennemin yangınlarından kaçıp gelmiş gibi görünen Giovanni, dönüp travma geçirmiş bir şekilde anne ve babasına koşacak çocuğa gülümseyip göz kırptı.

"Bunun araba kilidini açma düğmesinden tetiklendiğine emin misiniz?" diye sordu Shaun, dikkat çekmemeye çalışarak küçük lobide ilerlerlerken.

"Le Clerque'i tanırım. Bunu yapacak tek kişi o. Sadece onun bir tarafları yer, anlarsınız ya. Onun ekibinin yöntemlerini biliyorum. Tetik o düğme olacaktır."

Shaun tatmin oldu ve Lauren'la birlikte, şimdi iğrenç görünen yaşlı rahibin yanından uzaklaştı.

"Gerçekten de filmlerde çalışmalıymışsınız." dedi rahip Lauren'a, ikisi otel kolonlarından birinin arkasına saklanırken.

"Evet, babam da böyle düşünüyordu zaten!" diyerek güldü Lauren, becerisinden gurur duyarken. Sonra durdu. "Belki hâlâ gidebilirim."

Vincenso Raul Giovanni yeni, beyaz renkli Alfa Romeo'suna bakıp iç geçirdi. Bu arabayı seviyordu; bu, Vatikan'ın tahsis ettiklerinin en iyisiydi ve bir rüya gibiydi. Giovanni iki hızlı arama yaptı: Biri itfaiyeye ve diğeri de gelip kendilerini ambulansla almaları için kendi adamlarına. Arabasının anahtarını çıkarıp arabasına bir kez daha baktı. Sonra onu patlattı.

Patlama çok büyüktü. İçlerinden herhangi birinin beklediğinden çok daha büyüktü. Pencereler patladı, cam kırıkları uçuştu, alev topları etraftaki arabaları sardı. Bu sarsıntı Giovanni'nin

ayaklarını yerden kesti ve ayağa kalkıp Shaun'ın önceden belirlediği yere doğru sendeleyerek yürümek zorunda kaldı.

Kolonun arkasındaki Lauren, David ve kocasının merdivenlerden koşarak inmesini ve kalabalığı iterek kendilerine yol açmasını ağzı açık bir şekilde seyretti. Shaun'ın kendisine anlattıklarına zaten inansa da kocasının iki halini de aynı yerde görmek, aklını yitirecek gibi olmasına neden oldu.

Shaun'ın kalabalığı yararak ilerlemesini seyrederken onun kendisinin ölmüş olduğuna inandığı zaman hissettiği acıyı hayal etti. Lauren ona seslenip her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi her şeyden çok istedi.

Kargaşa, ambulans ve itfaiyeciler varana kadar sadece birkaç dakika sürdü. Bombanın patladığı yerde ürkütücü bir dejavu hissi yaşarlarken Shaun hiç göze görünmeden Lauren'ı aceleyle koşturarak ambulansa bindirdi. Dakikalar sonra tekrar yoldalardı ve otelden hızla uzaklaşıyorlardı.

Giovanni doğrulup suratındaki sahte suratı sökmeye başladı. "Dediğiniz gibi yaptım: Ona okumasını söyledim. Bunun ne demek olduğunu sorabilir miyim?"

Shaun Giovanni'nin adının geçtiği kâğıdı çıkardı. Rahip kâğıdı inceledi ve Ölü Deniz'deki yazmalarla birlikte bulunan ancak titiz kataloglama sürecinde sadece yakın zaman önce yeniden keşfedilen bir belgenin onay verdiği çevirisini tanıdı.

"Bunu nasıl buldunuz?" diye sordu Shaun'a, dar Roma sokaklarında hızla ilerlerken.

"Bir cevizin içinden." diye cevap verdi Shaun. "Bakın, nasıl bulduğum şu anda önemli değil. Önemli olan ne dediği. Bu belgeyi tanıyor musunuz?"

"Evet."

"Bunu başka kim gördü?"

"Çok az kişi. Gerçi tahmin edebileceğiniz gibi, Le Clerque ve adamları şu anda, benim üzerinde çalışmakta olduğum her şeye tam erişim sahibi. Bunu kesinlikle görmüştür. Tek bildiğim bunu yıllar önce görmüş olabileceği; çevirilerde o da çalıştı."

"Bahsettiği harita ve günlük; bunlar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Çok bir şey bilmiyorum korkarım. 'Caroline'in büyükbabası' derken ne kastedildiğini gerçekten keşfedememiştik. Bu çok kişisel bir gönderme gibi görünüyordu. Uzun zamandır Caroline denen bu kızı arıyorduk."

Shaun gülümsedi. Evet, bu gerçekten de çok kişiseldi. "Bu, Birleşik Devletler Kuzey Carolina'daki Büyükbaba Dağı demekti."

Giovanni, ilk kez, Shaun'a gerçekten şaşırarak baktı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü günlüğü buldum. Her şeyi buldum."

"Günlüğü buldunuz mu?" Giovanni neredeyse çığlık attı. "Onu hemen çevirtmeliyiz! Nerede? Le Clerque bunu biliyor mu?"

"Le Clerque biliyor. Büyükbaba Dağı'nda adamları vardı. Bunu çözdüler ama bir şey bulamamışlardı."

"Ve siz buldunuz?"

"Buldum."

"Şimdi nerede? Onu çevirtmeliyiz!"

"Korkarım bu mümkün değil. Dernekteki arkadaşlarınız David ve beni kandırıp onu Tesis'e götürmemizi sağladılar. Makine aktif hale geldiğinde günlük üzerimdeydi."

"O zaman günlük Tesis'te?"

"Öyle ya da öyle olacak. Ama çeviriye gerek yok. Kitap İngilizce yazılmış."

Giovanni dikkatle baktı. Sonra başını yavaşça sallamaya başladı. "Bu mantıklı sanırım. Eğer erkenden bulunursa birilerinin bunu anlamasını engellerdi. Hiç kimse o kitabı bu yüzyılın çok sonlarına kadar okuyamayacaktı. Sonra, siz..." Giovanni yutkundu. "Fontéyne günlüğünü okudunuz mu?"

"Okudum."

Giovanni duyduğu her şeyi özümserken çok sessizdi.

"Tekrar sorayım Vincenso. İstediğiniz nedir? Oynatıcı karşılığında bilgi verme bahanesiyle benimle buluşmayı kabul ettiniz. Şimdi, hayatınızı kurtardım ve size günlüğü okuduğumu söyledim. Sizin gerekçeniz ne? Saçmalamak yok ama."

Giovanni yine sessizdi. Sonra doğrudan Shaun'ın gözlerinin içine baktı ve hayatında ilk kez en özel kişisel arzusunu başka bir insanla paylaşmaya karar verdi.

"Arkadaşım. Diski ele geçirmek ve Efendimiz İsa Mesih'in yüzünü bir kez daha görmek benim arzum, en büyük gerekçem."

"Bir kez daha mı?"

"Ben... Ben gördüğüm bir şeyle çağrıldım. Bunu bilmem ve..." Giovanni sanki utanmış gibi başını öne eğdi.

"Le Clerque bu diski bulursa ne olur?" diye üsteledi Shaun.

Giovanni derin bir nefes aldı. "François Le Clerque'i uzun bir zamandır tanıyorum. Uzun bir zamandır. Papaz okulunda arkadaştık." Giovanni sanki yıllar öncesine bakıyormuş gibi uzaklara daldı. "O zeki bir adamdı... Hâlâ da öyle. Sıradışı zekâya sahip bir adam. Muhtemelen şimdiye kadar tanıdığım en zeki adam. Tutkulu ve inanılmaz derecede hırslı ama..." Giovanni başını iki yana salladı. "Bazı fikirleri vardı. Bu, siz nasıl diyorsunuz, gerçekte olanlar konusunda delice fikirleri vardı. İsa'nın çarmıhta öldüğüne inanmıyor."

"Ama kendisi bir Katolik?" diye sordu Lauren.

"Evet, evet," Giovanni elini salladı, "bu delice fikirleri kendine sakladı tabii ki. Çok azımız onun gerçekte inandığı şeyi biliyorduk; sadece bizler onu düşünme şeklinden geri döndürmeye çalışmıştık. Hayır, haklısınız, o bir Katolik'ti ama Kilise'nin öğretilerine inandığı için değil. Güç için Katolik'ti."

"Katolik olmanın güçle ne alakası var?" diye sordu Shaun. Bu dünya onun için yeniydi.

Giovanni gülümsedi. "Arkadaşım, dışarıdaki gözlemciler ne düşünürlerse düşünsünler hatırı sayılır siyasi güç sağlayan sadece üç din vardır dünyada: Yahudilik, İslam ve Hıristiyanlık. Yahudiler paralarını konuşturuyor ve tercih ettikleri adaylara mali yardım yaparak siyaseti etkiliyorlar. İslam bölünmüş bir din; Şiiler ve Sünniler birbirleriyle savaşıyorlar. Ama nükleer silaha sahip tek dini sınıf Katolikler." dedi Giovanni gülümseyerek ve sonra durdu. Anlattıklarının kavranmasına izin verdi.

"Vatikan?" dedi Shaun yavaşça. "Vatikan'ın nükleer silahı mı var?"

"Üç tane var." diye cevapladı Giovanni. "Bu, dünyadaki hükumetlerce bilinmeyen bir gerçek. Bu, sadece Vatikan'ın üst kademelerindeki birkaç çok seçkin kişi ve Le Clerque tarafından bilinen bir gerçek."

BÖLÜM: 69

"Tüm bunların Le Clerque'in bir nükleer cephaneliğin kontrolünü istediği için mi olduğunu söylüyorsunuz?"

"Müller ölüyor. Sizin bildiğiniz şekliyle Papa Pius pankreas kanserinin ileri safhasında. Bu hafta içinde emekliliğini ilan etmek niyetinde. Bunu yaptığında tüm dünyadan yüz on beş kardinalin oluşturduğu meclis toplanıp oy verecek. Yeni bir Papa seçilecek."

"Ama bu onlardan biri de olabilir, değil mi?" diyerek araya girdi Lauren.

Giovanni gülümsedi. "Korkarım bugün karar Papa'dan çok şantaj etkisiyle veriliyor. Korkarım Le Clerque'in yükselişi önceden kararlaştırılmış bir şey."

"Yani Papa olmak istiyor tamam ama neden nükleer silahların kontrolünü de istiyor?"

"O Papa ve bu cihazların kodlarını çalıştıran tek kişi o. Anlayacağınız, Le Clerque yaptığı şeye tutkuyla inanıyor. Yükselen İslam dalgasını ve onun getirdiği terörü ve nefreti dünya için bir tehlike olarak görüyor. Müslüman kardeşlerimizi Allah adıyla canavarlıklar yapan birkaç kişiden ayrı tutmuyor. O İslam'ı bir 'virüs' olarak adlandırıyor ve bir keresinde bana "dünyayı bundan arındıracağını" söylemişti. Le Clerque'in güç için duyduğu tutku katıksız. O, dünya dinlerinden birinin lideri olmak istemiyor; o, dünya dininin lideri olmak istiyor."

"Ne? Diğer dinleri ortadan kaldıracak değil ya!" diyerek araya girdi Lauren.

"Bir savaş başlatacak." dedi Shaun alçak sesle.

"Bir savaş başlatacak." diye tekrarladı Giovanni.

Shaun günlüğü ve Hamza'nın Fontéyne'e söylediklerini düşündü: "Milyonlarca kişi ölecek."

"Anlamıyorum." dedi Lauren, başını iki yana sallayarak.

"Bu nükleer silahlar nerede tutuluyor?" diye sordu Shaun.

Rahip gözlerini kapadı. "İkisi İsrail kıyısı açıklarında, bir tanesi de Roma'da."

"Bir tanesini Müslüman uluslardan birine karşı kullanacak..." dedi Shaun, noktaları birleştirerek.

"Sanırım İran'a karşı nükleer saldırı yapacak ve bundan İsrail'i sorumlu gibi gösterecek."

"İran'ın karşılık vermekten başka seçeneği kalmayacak." diye devam etti Shaun.

"Evet Bay Strickland. İsrail'e karşı saldırı düzenleyecekler ve elbette bu da İsrail'in yeminli müttefikleri Birleşik Devletler ve Britanya ve çok daha fazlasını oraya çekecek. İran, İslam'ı savunmak için İsrail ve Batı'ya karşı Müslüman kardeşlerini cihada çağıracak..."

"Üçüncü Dünya Savaşı." diyerek cümleyi tamamladı Shaun.

"Le Clerque Yahudi ve Müslümanlar'ın birbirilerini yok etmelerine izin verecek ve sonra kendi Hıristiyanlık yorumuyla dünyanın kurtarıcısı olacak."

Bunun ne demek olduğunu sindirirlerken ambulansın arkasında sessizlik oldu.

"Ya bu diski siz bulsaydınız Peder Giovanni?" diye sordu Shaun.

"Onu Papa'ya götürür ve mutlak bilgeliğinin kararına bırakır-

dım. Ama," dedikten sonra durakladı Giovanni, "bence bu diski bulmak ve kardinaller meclisine sunmak Le Clerque'in papalığa yükselmesini engellemenin tek yolu. Bu savaşı durdurmanın tek yolu bu."

Bu şimdi Shaun'a anlamlı geliyordu.

"Diskte ne olduğunu tahmin ediyor musunuz?" diye sordu Shaun.

"Ediyorum. İçinde Efendimizle yapılan röportajın olduğu fikrine güvenmek zorundayım."

"Beklenmedik bir şey oldu." dedi Shaun alçak sesle.

"Anlamadım?"

Shaun parçaları bir araya getirdi. "Korkarım diskte röportaj falan yok."

Giovanni kocaman gözlerle baktı. "Siz... Siz diski gördünüz mü?

"Hayır, ama günlüğü okudum. Öyle görünüyor ki Le Clerque diski kendisinden önce başka birinin bulması durumunda bir acil durum planı yapmıştı. Pontius Pilatus'un öldürülmesi ve İsa'nın çarmıha gerilmesinin durdurulması için bir komplo hazırladı."

Lauren Shaun'a baktı. Daha önce onun din hakkında, bunun ne kadar bağnazca bir şey olduğunu düşündüğünü söylemesi dışında, konuştuğunu hiç duymamıştı.

"O zaman Gazeteci Projesi'nin içine yerleştirdiğini söylediğiniz ajanlar, o..." Giovanni kekeledi.

"Başardı. İtalyan Delissio ve Rus Barishnikov."

"Onlar Pilatus'u mu öldüreceklerdi?"

"Başaramadılar."

"Bunu günlükten mi biliyorsunuz?"

"Bunu ve çok daha fazlasını günlükten biliyorum. Bu, yanlış ellere geçemez; içinde çok fazla bilgi var."

Giovanni'nin gözleri parladı. Bilgi takası yapan bir adam için haberler daha heyecan verici olamazdı.

"O zaman disk hâlâ en büyük umudumuz! Sizde bir oynatıcı olduğunu mu söylemiştiniz?" diye sordu Giovanni.

"Ah, şey, evet. Yarın bu zamanlar elimde olacak."

"Yanınızda değil mi?" diye sordu İtalyan, sesi hayal kırıklığına uğramış çıkıyordu.

"Hayır. David ve benim onu bırakmaya zorlandığımız yerden alıp getirecek birini görevlendirdim. Yarın bana geri getirilecek ve biz –onlar- dağlarda ilerlerken David ve diğer benle arayı kapatmak için yeterince zamanımız olacak."

"Ve bunun için, tek istediğiniz bir telefon numarası?"

"Hayır. Dernekteki tanıdığınızı istiyorum. Onlar hakkında sizin bildiğiniz her şeyi bilmek istiyorum. Onların kimin tarafında olduğunu öğrenmem gerek."

"Dernek, sanırım, hiç kimsenin tarafında değil. Onların esasında kendi çıkarları var."

"Lauren'ın öldürülmeye çalışılmasından onlar mı sorumlu?"

"Bilmiyorum."

"Şimdi de benim ölmemi mi istiyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Burada ipleri elinde tutan kim?" Derneği kim yürütüyor?" İşte bu, gerçek soruydu.

"Bay Strickland, bunlar benim bilmediğim şeyler. Onlarla iletişime geçmek için kullandığım numarayı size vereceğim. Genelde onlar bana ulaşır ama benim onlarla konuşmam gerektiğinde video dükkânının telesekreterine buluşma için istediğim zamanı ve yeri bildiren bir mesaj bırakırım ve bir aracı benle buluşur. Bu, genelde bilgi değiş tokuşu yapmak için olur ya da bu durumda olduğu gibi onlara Le Clerque hakkında bilgi vermek için. Geç-

mişte teknoloji bileşenlerini ayarlamamı ya da nüfuzumuzu belli bir hükumet üstünde kullanmamı istemek için bir toplantı rica ediyorlardı."

"Hükumet? Hangi hükumet?" diye sordu Shaun.

"Ah, hayal edebileceğinizden daha fazla hükumet. Gazeteci Projesi gezegendeki her bölgeden pek çok ülkeyi kapsıyor, gerçi bunların pek çoğu dâhil olduklarını bilmiyorlar. Onlar çoğunlukla kendi küçük bölgelerinin ötesindeki herhangi bir şeyin farkında değildirler; şuraya borcu kapayalım, burayla ticaret yapalım falan. Bu çok karmaşık bir şey... Vatikan siyaset sahnesinde kısmen tarafsız ve bu yüzden ilişkilerimiz genellikle iyi, Müslüman ülkelerle bile. Onlar bizim farklılıklarımıza kibarca saygı gösteriyorlar."

"Arayın."

"Ne? Şimdi mi?" diye sordu Giovanni ambulans ani bir sağa dönüş yaparken.

"Şimdi. Arayın." Giovanni Shaun'ın talimatı üzerine telefonunu açtı ama sonra durdu.

"Bence... Bence siz arasanız daha iyi olur Bay Strickland. Ne de olsa Le Clerque şu anda benim öldüğümü sanıyor. Bu bir avantaj olabilir. Eğer dernek gerçekten de Le Clerque'le işbirliği içindeyse o zaman avantajımızı kaybetmek istemem."

Shaun rahibin haklı olduğunu görünce başını tamam anlamında salladı. Givoanni'nin telefonunu alıp tuşlara bastı, telesekreterin devreye girmesini beklerken ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Evet."

Shaun donup kaldı. Bunun olması beklenmiyordu. Onun bir mesaj bırakması gerekiyordu. Telefonun mikrofonunu kapattı ve Giovanni'ye dudaklarını kıpırdatarak konuştu, rahipse omuzlarını silkip başını iki yana salladı.

"Şey... Orası video dükkânı mı?" diye sordu Shaun.

"Hayır Bay Strickland, burası Dünya Tarihi Doğruluk Derneği." dedi ses. Shaun'ın dehşete düştü. Giovanni ona tuzak mı kuruyordu?

Ancak Shaun sesi tanıdı, gerçi nereden olduğunu çıkaramadı. Bir adam, belki kırk ya da elli yaşlarında; genizden gelen sesle birlikte bir İngiliz aksanı. Ses sabırla, sessizce bekledi.

"Şey... Ben... Görüşmek istiyorum."

"Kabul. Nerede?"

Shaun telefonun mikrofon kısmını tekrar kapattı.

"Nerede? Onunla nerede buluşmalıyız?" diye sordu Shaun Giovanni'ye. İtalyan tekrar omuzlarını silkti, telefona cevap verilmesinden dolayı hâlâ biraz şaşkındı.

"Aaa... Kolezyum. Hayır, hayır... Circus Maximus. Ana kapıda."

"Kabul. Ne zaman?"

"Yarım saat sonra?"

"Yarım saat sonra." diye tekrarladı ses, sonra devam etti. "Kapının köşesinde oturan yanık tenli, koyu renk saçlı bir çocuk göreceksin. Başında Carolina Panthers şapkası olacak. Çocuğa yaklaş, sana bir şey verecek. Onunla ne yapman gerektiğini biliyor olacaksın. Çocuğun sana verdiği şeyi Pakistan'a götür. Yarın Peşaver'deki eski şehirde Bala Hisar Kalesi'nin gölgesinin ucunun saat altıda düştüğü yerde bir Amerikalı'yla karşılaşacaksın. Onu tanıyacaksın. İsmi Allan Johnston ve o seni olman gereken yere götürecek. Arkadaşların oynatıcıyı senin için geri getirmiş olacaklar ama onu rahibe vermemelisin. Onu Tesis'e getirmelisin."

"Bekle bir dakika, kimsin sen ve ne–"

"Beni sorgulama Shaun." dedi ses, babasının kendisini azarlarken kullandığı rahatsız edici bir tonla. "Dediğimi yap, o zaman

Lauren'la birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşarsın." Lanet olsun! Adam Lauren'ı nereden biliyordu? "Rahibi oynatıcıyı alacağına inandırıp yanında getirmelisin, ama onu rahibe vermeyeceksin. Oynatıcıyı görüp Napolyon diskini tekrar seyrettikten sonra ona eğer Le Clerque'in gerçek yüzünü Papa'ya göstermek istiyorsa seninle birlikte Tesis'e gelmesi gerektiğini söyle. Kendisine bunu söylediğimi söyleyebilirsin, ama ancak onu seninle birlikte Peşaver'e getirdikten sonra, yoksa gelmeyecektir. Ah ve David ve Shaun'a sohbetlerinin bir kısmını duyabileceğin kadar yakın olmanı tavsiye ederim, çünkü bu sefer sana daha anlamlı gelebilir." Hat kesildi.

Shaun sessizdi.

"Ne dedi?" diye sordu Lauren, Shaun'ın suratını görünce. "O... şey... Bizle buluşacak. Yarım saat sonra Circus Maximus'ta. Peder Giovanni, bu trafikte yarım saat içinde oraya varabilir miyiz?"

Giovanni gülümsedi ve sürücüye İtalyanca bir şeyler söyledi. Birden siren ve ışıklar İtalyan sokaklarını tüm görkemleriyle aydınlatıp sese boğdular ve ambulans tek bir tane değil milyonlarca hayat kurtarmak için şehrin içinde son hızla gitmeye başladı.

BÖLÜM: 70

Devasa harabenin önünde dikilen Shaun Strickland, tüm görkemiyle Circus Maximus'u inceledi. Taşları meydan okuduğu yılları gösteriyordu ve Shaun'ın zihni onu kalabalıkların kameralar yerine Roma sikkelerini tuttukları zamanlara götürdü. Sesleri, iki tekerli güçlü yarış arabaları arenayı doldururken on binlerce kişinin uğultusunu hayal etti. Orada durup bir zamanlar neredeyse çeyrek milyon insana misafirlik etme kapasitesine sahip devasa yapıya bakarken bile gösteri Shaun'ın zihninde oynuyordu.

Shaun turist ve yerli halkın kalabalığını yararak öne yürüdü. Kapının orada tek başına oturan kişi, çok tanıdık Carolina Panthers şapkası –Shaun'ın yerel futbol takımının şapkası- takan belki on iki yaşlarında bir çocuktu.

Shaun İtalyan'a benzeyen çocuğa doğru rahat bir tavırla yürüdü. "Bon juorno!" Çocuk başını önde tutmaya devam etti ama elini havaya kaldırdı. Elinde bir şey tutuyordu. Shaun bunu aldı ve çocuk ayağa kalkıp uzaklaşarak kalabalığın arasına karışırken inceledi.

Shaun nesneyi avucunda başparmağıyla evirip çevirdi, sonra döndü ve Giovanni ve Lauren'ın kendisini beklediği yere geri yürüdü.

"Ee?" diye sordu Lauren. Shaun elini uzattı. Orada, avucunda; büyük, lezzetli görünen bir ceviz vardı.

***

Giovanni Roma'dan ayrılmadan önce birkaç telefon görüşmesi yaptı ve Shaun neler söylendiğini anlamadığı için rahatsız oldu. Kendi kendine eve dönüp tüm bunlar bittiğinde, eğer o gün bir gün gelirse, bir ya da iki dil öğreneceğini söyledi.

Shaun iki hafta içinde üçüncü kez İslamabad'dan Peşaver'e seyahat ediyordu. Bu seferki farklılık yanında Lauren ve Giovanni'nin olmasıydı. Lauren onunlaydı ve Shaun bu durumda her şeye dayanabileceğini biliyordu. Onu tekrar kaybetmek dışında. Ayrıca bilgiyle de silahlanmıştı. Bilgi güçtü.

Şoförünü bıraktığı otele varmışlardı. David'in oynatıcısının bulunduğu çantayı teslim eden ve en son nakit ödemelerini alan paralı askerlerle kısa süreliğine görüştü. Mahkûmları görmesi gerekip gerekmediği sorulduğunda Shaun teklifi geri çevirdi ve onların iyi olduklarını bildiğini söyledi. Ayrıca David'i ve kendisini öldüresiye döven piçlerin kısa süre sonra bir ABD askeri bölüğü tarafından yok edileceklerini biliyordu ama bundan bahsetmekten vazgeçti.

Giovanni'yle sohbetleri bu kadar sorunsuz gitmemişti. İtalyan sadece kısa bir süreliğine bile olsa kandırılmış olması fikrine sinirlenmişti.

"Onu alamam derken ne demek istiyorsunuz? Ben size irtibat kurduğum kişinin numarasını verdim siz de bana oynatıcıyı vereceksiniz! Anlaşmamız böyleydi."

"Biliyorum, özür dilerim. Ama bunun talimatını veren sizin aracınızdı. Eğer Le Clerque'i durdurmak istiyorsanız o zaman bizle birlikte Tesis'e geleceğinizi söyledi."

"Sizinle gelmek mi? Ben mi? Tesis'e gitmek mi? Aslında..." Giovanni durdu, sonra gülümsedi. "Evet, bunun ne kadar kârlı olabileceğini anlıyorum ama bana yalan söylememeliydiniz. Yalan söylemek bir günahtır, biliyorsunuz."

"Oynatıcıyla birlikte geri dönemeyeceğinizi söyleseydim bizle birlikte Pakistan'a gelir miydiniz?"

"Aslında, hayır, sanırım gelmezdim. Pekâlâ."

"Ve biz hayatınızı kurtardık." diye ekledi Lauren.

"Evet tatlım, kurtardınız. Sanırım kızmam gereken kişi siz değilsiniz. Ben, ne de olsa, her zaman için Tesis'e gitmek istemişimdir. Orayı nasıl bulacağız?"

"Takip edeceğiz."

"Kimi takip edeceğiz?"

"Beni. Benim eski halimi, kırmızı beni. Ama önce Allan Johnston'la buluşup bunu ona vermek zorundayım." dedi, cevizi cebinden çıkararak. Cevizin ortasına tırnaklarını geçirip kabukları ayırdı. Sonra üzerinde günlüğün çevirisinin olduğu kâğıt parçasını aldı ve tam olarak asıl halindeki gibi yeniden katladı. Bunu cevizin içine yerleştirdi ve sonra da kabukları tekrar kapattı.

Lauren şüpheli görünüyordu.

"Yani, o şey gerçekten midende yaşayacak ve o kâğıt parçasını güvende tutacak?"

"Bir şey canımı sıkıyor." dedi Giovanni, Shaun başını evet anlamında sallarken. "Eğer bu, siz geri gönderildikten sonra geri aldığınız kâğıtsa ve şimdi aynı versiyonu önceki kendiniz tarafından sindirilmek üzere olan bu yiyeceğin içine koyuyorsanız, o zaman bu kâğıdın... Yani demek istediğim..."

"Bunu ben de düşündüm." dedi Shaun. "Bu, bir zaman döngüsünde takılıp kalmış. Bunu cevizden aldım ki ceviz içimdeydi ve bunu cevizden alan yine bendim ve böyle devam ediyor. Gerçek şu ki bilmiyorum. Bu da ellerimdeki bu kâğıdın kesinlikle eski olduğu anlamına geliyor."

"Bu olamaz ki!" dedi Giovanni. "Bana kâğıdı gösterdiğinizde yaptığım aramalardan biri bu çevirinin bir kopyasını almak içindi.

Bana bu belgenin var olmadığını söylediler. Bu, nasıl diyorsunuz siz? Bana kafayı yedirtecek."

"Bunun pek çok kısmının öyle yapacağından eminim."

Devasa kaleye yaklaşmışlardı. Aslı Moğollar'ın ilk hükümdarı Babür tarafından on altıncı yüzyılın ortalarında inşa ettirilen kale devasa mazgallı siperleri ve surlarıyla şehrin manzarasında heybetli varlığıyla yükseliyordu. Uzun gölgesi şehrin içlerine kadar vuruyordu ve akşam tam altıda gölgenin ucunun nereye düştüğünü bulmak üçlüyü beklediklerinden daha fazla uğraştırmıştı. Gölgenin ucu şehir meydanındaki ufak bir banka düşüyordu.

"Allan Johnston?" dedi Shaun, yassı yuvarlak taşlar üzerinde bir araya toplanmış güvercinlere ekmek atmaya devam eden güneş gözlüklü ve yeşil şapkalı kel bir adamın yanına otururken. Adamı tanıdı. "Doğru evlat. Yüzbaşı Allan Johnston. Sanırım benim için elinde bazı yemek malzemeleri var?"

Shaun cevizi uzattı.

"Peki, o zaman," dedi kolordu komutanı, "benim de sana bir hediyem var." Kahverengi paketi Shaun'a uzattı. "Kendini ve arkadaşlarını Hayber'e götürmen gerekiyor. Birimimiz Peştunlar'ı yarın sabah saat dokuzda vuracak. Esirleri bırakacağımız yere götüreceğiz ve sonra sizin için geri döneceğiz. O sırada buralarda epey hareketlilik olacak, bu yüzden pusudan uzakta durmanız gerek, yoksa sizi görür görmez vururlar. Anladın mı evlat?"

"Anladım."

"Güzel. Orada bir harita var. Üzerinde X işareti var. Sabah dokuz buçukta orada olun. Ekibim sizi olmanız gereken yere götürecek."

Shaun içinde on kurşunluk şarjörüyle yarı otomatik bir tabanca olan 9 milimetrelik ufak, mat siyah Glock'un olduğu paketi aldı.

BÖLÜM: 71

Shaun ve Lauren minibüsün ön camına tıklatılmasıyla her yerleri tutulmuş şekilde uykularından uyandılar.

Shaun'ın kendisine çok iyi para verdiği şoför ayrıca arabasını da ederinin iki katına onlara satmıştı ve Shaun bu fazladan nakit parayı seve seve ödedi. Şimdi buğulu nefesi dışarıdaki havanın bir delili olan güneşte kalmış siluet, el işaretiyle onları çağırıp yola işaret etti.

"Gezintimizi duyabiliyorum. Kulağa, bizi çoktan geçmişler gibi geliyor –Şey yapsanız iyi olur, nasıl diyorsunuz siz... Çakı gibi uyanmak?" diyerek dürttü Giovanni.

Üçlü, daha tam uyanamadan kayaların üstünden tırmanıp zıplayarak soğuk havada hızla ilerlediler. Shaun hâlâ yaralıydı, bu yüzden Lauren önden gidiyordu. En sonunda bir kayanın yanına gelince büyük bir nakliye aracının hareket ettiğini gördü.

"Hey!" diye bağırdı, kollarını sallayarak. "Hey! Beklesene!" Ama askerler çok uzaktaydılar ve motorun gürültüsü çok yüksekti.

"Gidiyorlar!" diye seslendi Lauren Giovanni'ye. Rahip hiç soru sorumadan elini ceketine attı ve ufak bir tabanca çıkarıp havaya atmadan önce emniyet mandalını kaldırdığından emin oldu. Lauren tabancayı yakaladı.

"Emniyet mandalı sol tarafta, aşağıda!" diye bağırdı rahip nefes nefese kalmış bir şekilde. Lauren elinden geldiğince dikkatle nişan alıp tetiğe bastı. Aracın yan tarafındaki bir kayadan beyaz

bir duman yükseldi ve araç durdu. Lauren tekrar ateş açınca anında kapılar açılıp içindeki askerler aşağı döküldü ve birkaç tane kayanın arkasına geçip siper aldılar. Lauren tabancayı bıraktı ve iki kolunu kaldırıp sallamaya başladı.

Shaun'ın çok geride olması ve karısını askerlere ateş açarken görmemesi iyi olmuştu; yoksa hemen oracıkta kalp krizinden ölebilirdi. Neyse ki bölük komutanı askerlerine bu çılgın kadına ateş açmamalarını emredecek kadar aklı başında biriydi.

"...ama çok farklı da sonuçlanabilirdi." dedi Shaun ona, birkaç dakika sonra aracın içinde sarsılarak giderlerken.

"Buradayız, değil mi? Ve hem zaten, senin de dediğin gibi, ben ölemem! Yani henüz değil, çünkü senle birlikte mağaraya ulaşıyorum."

"Evet ama kolunu bacağını kaybedip kaybetmediğini ya da bir kurşun yaran olup olmadığını bilmiyorum."

"Ya."

"İşte geldik!" dedi Yüzbaşı Allan Johnston, aracı park ederken. "Arkadaşlarınız tepenin üstünde, bu yüzden sessizce hareket etmenizi tavsiye ederim. Böcek yedi dakika sonra hareket edecek, bu yüzden umarım yorgunluğunuzu atmışsınızdır."

Birkaç dakika sonra nakliye aracı hareket etti ve üçü aşina olmadıkları, sert bir arazinin ortasında, yol demek için bin şahit isteyecek bir yerin yan tarafında dikilip kaldılar.

"Tamam, bu yürüyüş uzun ve zorlu olacak. Önümüzde yaklaşık sekiz saat var."

"Ama sonra Tesis'e varıyoruz, değil mi?" diye sordu Giovanni.

"Evet. Sonra onu görüyoruz. Sonra... Sonra ne olduğunu bilmiyorum." dedi Shaun. Ne kadar belli belirsiz de olsa önceden görmenin avantajıyla kendini birazcık rahat hissetmeye başlamış-

tı ve bunu kaybetmenin düşüncesi omurgasına aşina olmadığı bir sızı gönderiyordu.

"Baş ağrıların ne durumda?" diye sordu Lauren birden. Bu Shaun'ı hazırlıksız yakaladı. Muhtemelen bir süredir o büyük baş zonklamalarından birini yaşamadığı için bunu gün boyunca hiç düşünmemişti. Tuhaftı.

"Çok daha iyi, teşekkürler."

Üçlü, tepeye doğru gizlice sokulup dinledi. Hiç ses yoktu. Shaun dikkatle baktı. Buna neredeyse inanamıyordu. Gözlerinin önünde kendi kendini ete kemiğe bürünmüş bir halde, farklı bir bakış açısıyla görüyordu. Bir gözlemci olarak. Ne bu kadar uzun olduğunu ne de rahatladığı zamanlarda çıkardığı hafif kamburunu fark etmemişti. David elleri ve dizleri üstünde, böceği inceliyordu. Sonra böcek hiçbir uyarı vermeden harekete geçti. Lauren ufak elektronik yaratık bir an için havada sabit dururken bu görüntüye şaşırdı. Sonra, böcek efendisini çağıran bir köpek gibi harekete geçti, tekrar hareket etmeden önce her birkaç metrede bir kısa süre duruyordu.

Shaun Lauren'a dönüp göz kırptı. "Oyun başladı!"

BÖLÜM: 72

Sonraki dört-beş saat, azalma göstermeyen bir işkence gibiydi. Yürüyüş büyük oranda da gözlerden uzak kalmaya çalışmak gibi ek bir görevleri olduğu için Shaun'ın hatırladığından daha zordu. Eğer konuşmaları gerekirse istediklerini bir bloknota yazıp birbirlerine göstereceklerine dair sözleşmişlerdi.

Shaun şu anda hiçbir şeyi riske atmak istemiyordu. Bu yürüyüşü ilk kez yaptığı zaman meraklı ve biraz da heyecanlı hissettiğini hatırladı ama şimdi korkunç bir malum olma; kader; olayların önceden belirlenmiş olması hissi vardı. Telefondaki sesin kendisine anlattıklarını, konuşmalarını duymak için önceki kendi ve David'e yeterince yakın kalması hakkında söylediklerini hatırladı –ama zihninde sürekli sürekli dönmeye devam eden şey sesin kendisiydi. Belki de bunu bir gece bir konuşmada duymuştu ya da... Evet, internetten dinlediği konuşmalar. Bu konuşmalardan biriydi, buna emindi. Bir İngiliz aksanı. İngiltere'den hangi konuşmaları indirmişti? Oxford? Cambridge? Evet, Cambridge. O profesörün ismi neydi?

"O şey yere hiç iniyor mu?" diye fısıldadı Lauren kulağına.

"Landus(*)!" diye bağırdı Shaun birden, çok yüksek sesle. Gio-

---

(1) Lauren "iniyor mu" diye sorarken İngilizcede "to land (iniş yapmak)" filiini kullanmıştır. Bu da Shaun'ın buna benzeyen "Landus" adını hatırlamasını sağlamıştır. (ç.n.)

vanni döndü ve öldürecekmiş gibi baktı. Shaun dilini tuttu. "Özür dilerim." dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. Böcek kendisini takip edenlerin acı duyacak et ve kırılgan kemikten yapılmış olduklarını umursamadan, durmadan ilerliyordu. Uçmaya devam ediyordu. Asla çok uzağa değil ama hiç de durmuyordu.

En sonunda küçük, insansız hava aracı mağaranın ağzına girdi; üçü yavaşça takip ediyor ve Shaun'ın önceki hali ve David sanki bir aile pikniğindeymişçesine konuşup saçmalarlarken onları dinliyorlardı.

David uzamsal ve zamanla ilgili yöntemler arasındaki farkı açıklayarak sıkıştırmanın iyi taraflarını överken Shaun Lauren'ın elini ve o da Giovanni'nin elini tuttu. Karanlıkta öne doğru yürüdüler. Mağaradaki ışık ürkütücüydü ve doğru yönde gitmelerini sağlayan tek şey David'in hiç bitmeyen gevezeliğiydi.

Shaun böceğin ışıklarını hâlâ görebileceği kadar yakında kaldı ama bu ışıklar Shaun'ın hemen önündeki zift gibi karanlığı aydınlatmaya yardımcı olmuyordu. Shaun yolunu sanki devasa bir Braille yazısı okurmuş gibi el yordamıyla buluyordu. Önlerinde David detaylı açıklamasına devam ediyor, iki Shaun da dikkatle dinliyordu.

Birkaç dakika sonra sohbet tekrar durdu ve bu da Shaun'a düşünmek, yorum yapmak ve parçaları bir araya getirmek için daha fazla zaman verdi.

Çeviri belge, harita ve günlüğün bir arada olacağını söylüyordu ancak Le Clerque'in adamlarında günlükle birlikte gelen belgelerin hepsi vardi. Shaun bu yüzden haritanın günlüğün içinde olduğunu; bir şekilde şifrelenmiş olduğunu ve kendisinin bunu fark etmediğini varsaymak zorundaydı.

Lanet olsun! Eğer Le Clerque'in adamları günlüğü ele geçirirlerse aynı zamanda haritaya da sahip olacaklardı ve bu da diski

nasıl bulacaklarını öğrenecekleri anlamına geliyordu. Ve Shaun birden bire Le Clerque'in hiçbir şeyin kendisinin papalığa yükselmesine engel olmadığından emin olmak için neredeyse kesinlikle diski yok edeceğini fark etti. Disk bir kanıt, İsa'nın çarmıha gerili şekilde öldüğüne dair görüntülü bir kanıt sunuyordu; ayrıca gerçek bir mucizeyi de gösteriyordu. Bu milyonlarca insanın inançlarını doğrulayacak ve hiç kimseye zarar vermeyecekti. Bu şimdi onun için neden bu kadar önemli, diye merak etti Shaun. Sonra birden anladı.

O inanıyordu. Shaun Strickland'ın inandığı tek şey bilimsel yöntemin gücüydü. Hıristiyan, Müslüman, Yahudi, Hindu olduğunu iddia eden yüzlerce kişiyle tanışmış ve hiçbiri onu ikna edememişti. Ama şimdi bir şeyler farklıydı.

Hiçbir öğretmenin deneyim gibi olamayacağını fark etti Shaun ve şu anda onu yönlendiren şey ne zorunluluktu –gerçi Le Clerque'in nükleer savaşını durdurmak için başka bir yol göremiyordu- ne de merak –gerçi birilerinin zamanda yolculuğu başarmış olması gerçeği onun entelektüel ilgi alanının tam merkezini oluşturuyordu. Hayır, madem Lauren hayattaydı ve belki de sırf Lauren hayatta diye Shaun inanç tarafından yönlendiriliyordu.

Birden bire Lauren incik kemiğini bir kayaya çarptı.

"Ahhh!" diye bağırdı. Giovanni yıldırım hızıyla elini genç kadının ağzına kapamıştı ama tünellerin sessizliğinde bu ses sonsuza kadar yaşayacakmış gibi geldi. İki adam donup kaldı ve Lauren yere oturup sessizce ağlarken bileğini sımsıkı tuttu. Shaun da onun yanına eğilip onu sıkıca kucakladı, yüzünü omzuna gömmesine izin verdi. Onu duymuşlar mıydı? Elbette duymuşlardı. Ya Lauren her şeyi mahvettiyse?

"Tamam bebeğim." diye fısıldadı Shaun. "Sorun yok. Bizi bulmayacaklar, söz veririm. Sorun yok."

Shaun'ın kelimeleri genç kadının vücuduna yayılan korkuyu yatıştırdı. Lauren incik kemiğini sıktı ve ileriden gelen sesleri dinledi. Shaun helikoptere bağırıyor, ona gitmeye hazır olduklarını söylüyordu ama sonraki birkaç dakika boyunca araç hareket etmedi. Tam Lauren ayağa kalkmak için mücadele edip ağırlığını taşıyabileceğinden emin olurken ufak böcek tünelde ileri doğru hareket etti. İlerideki ses değişti ve Shaun bunun yaralı arkadaşını yarı taşıyarak yürüdüğü son saat olduğunu hatırladı. Bu da neredeyse vardıkları anlamına geliyordu. Bu his gerçeküstüydü, olayları olmadan önce hatırlamak. Bir dejavu halinde yaşamak. Yolculuğun son ayağı en acı verici geçen kısımdı. En sonunda Shaun yapması gereken şeyle yüz yüze gelmişti. Oraya vardıklarında ne yapabilirdi? David'in çevresindeki adamları vurmak? Günlüğe yaklaşan herkesi vurmak?

Hayır. Planı, Giovanni kapıyı korurken gizlice içeri girmekti. Daha da önemlisi rahibin Lauren'ı korumasını istiyordu. Bir kadın bir erkek iki kişi gördüğünü hatırladı, bu yüzden Lauren'ın yanında olduğunu biliyordu. Ama ondan sonra ne olduğunu bilmiyordu ve istediği son şey hem David hem de Lauren tehlikenin içindeyken bir silahlı çatışma başlatmaktı.

Durup daha iyi bir plan yapmalıydı ama bunun yerine öne doğru atıldı, o noktaya doğru, iradesinin ötesine çekildiği o zamana. Makinenin çalıştığını görmek zorundaydı. Kendinin zamanda geriye gönderildiğini görmek zorundaydı.

En sonunda Shaun durdu. Geçitte etrafına bakınınca mağaranın zemininde duran böceği gördü. Derin bir nefes aldı ve sonra, tam olarak hatırladığı gibi, o derin uğultu tekrar başladı. Kaçınılmazlığın sesi.

BÖLÜM: 73

Ürkütücü mavi bir ışık önlerindeki iki silueti aydınlatıyordu. Giovanni ve Lauren, kaya ikiye ayrılırken şaşkınlık içinde baktılar.

Böcek hareketsiz bir şekilde duruyordu ve kolu hâlâ Shaun'ın boynuna sarılı haldeki David, ışığa doğru hareket etti. Kısa süre sonra iki adam gözden kayboldular. Konuşan Giovanni oldu.

"O kapılar Çin'de yapıldı." Tek söylediği bu oldu.

"Aman Tanrım Shaun, bu da ne? Mağara açıldı."

"Evet, bunu size anlatacaktım ama sürprizi bozmak istemedim." dedi Shaun, gülümseyerek. Endişelenmeye başlıyordu. Beyni ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama buna izin vermeyecekti, şimdi değil.

Yavaşça kayanın içindeki dev kapıdan içeri baktılar. Lauren ve Giovanni'nin adeta nefesleri kesildi.

"Bu..." diye başladı Lauren.

"...güzel." diye tamamladı Giovanni.

Kapı eşiğinin yakınında, meleklere özgü mavi bir ışıkla aydınlanırken saklandılar ve imkânsızı seyrettiler. Afgan dağlarının ortasında; uzun, dolambaçlı bir tünelin sonunda; derin bir mağarada saklanmış olan şey... Buydu: Teknoloji ve doğanın buluştuğu eksiksiz ve mükemmel şehir.

"Tesis'e hoş geldiniz." dedi Shaun, dudaklarının ucu yukarı doğru kıvrıldı. Her ne kadar gülümsese de birden bire korktu. La-

uren'ın buraya kadar geleceğini bilerek güvende hissetmişti ama çok kısa süre sonra gelecek tekrar belirsiz olacaktı. Lauren'ın elini sıktı. Genç kadın ona baktı ve Shaun'ın gözlerinin pınarlarında yaşların tekrar birikmeye başladığını gördü.

"Hey!" diye fısıldadı dalga geçerek. "Seni sulu göz–" Shaun kendisini sımsıkı tutarken derin, tutkulu bir öpücükle susturuldu genç kadın. En sonunda geri çekildiğinde Lauren çakırkeyfti.

"Vay canına!" dedi nefes nefese. "Yani, bir kızın tek yapması gereken ölmek, tekrar hayata dönmek, bir rahibi ölmüş gibi göstermek, sonra da sekiz saat boyunca dağda yürüyüş yapmak öyle mi? Neden böyle söylemiyorsun ki?"

Shaun gülümsedi ve onu tekrar öptü. Çok uzun gelen bir zaman sonra konuştu. "Şimdi neler olduğunu bilmiyorum. Bundan sonrasını bilmiyorum. Ama Tanrım... Seni özledim."

"Hiçbir fikrim yoktu." diyerek onları böldü Giovanni, kapıların ardındaki dünyaya bakarak. "Ama hiç. Yani, bileşenlerin pek çoğunu biliyordum ama bu, bu... Bir mucize! Bak, işte orada." diyerek işaret etti. "Çimenler büyüyor. Ve şurada –bir sürü bina!"

"Çok yaklaşmayın." diyerek uyardı Shaun, arkadaşını kapılardan geri çekerek. "Yaklaşık beş dakika içinde o merkezdeki platforma hapsoluyorum ve kıyamet kopuyor. O sessiz binalar ve bu tırabzanların etrafındaki geçitlerden bazıları muhafızlarla doluyor."

Dakikalarca David ve Shaun'ın Tesis'i keşfetmesini seyrettiler. Shaun kendisinin merdivenlerden merkezdeki platforma tırmandığını görünce irkildi. Döne döne çıktı, gittikçe daha da yukarı ve tüm bu süre boyunca iki adam görelilik ve solucan delikleri hakkında konuştular. Shaun çığlık atmayı, kendisini bunun kocaman, pusuda bekleyen bir tuzak olduğuna dair uyarmayı her şeyden çok istiyordu.

Ama yapmadı. Yapamazdı. Buna cesaret edemedi.

Kendisinin en yukarı çıkıp o uğursuz yuvarlak platforma yürüdüğünü görürken sadece sessiz bir keder içinde seyretti.

Dırdır eden beyninin söylemeye çalıştığı şey neydi? Ne yapması gerekiyordu? Gözlerini yavaşça yukarıya doğru, uzaktaki duvarların birinde sanki herkese gözetlendiklerini hatırlatmak istermiş gibi görkemli bir şekilde asılı duran seyir platformuna kaldırdı. Shaun artık gözetlendiklerini biliyordu.

"HOŞ GELDİNİZ BAY BLACK." dedi ses. Lauren bunu duyunca sıçradı.

"Hassi..."

David'in kurcalayıp durduğu ekran şimdi açılıp aydınlandı.

Shaun kendi kendisinin, öğretmen ses tonuyla, "David, ne yaptın sen?" dediğini duydu. Sesi gerçekten de böyle mi çıkıyordu?

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapmadım!" dedi David kendini savunarak ama alçak bir pırpır sesi başlamıştı.

"SÜREÇ BAŞLATILDI." dedi ses yeniden.

"David!" Önceki Shaun, kırmızı zamandaki Shaun, aşağıya doğru seslendi. "O ekranda neler oluyor?"

Lauren kocasını sımsıkı kucakladı.

Shaun kabullenmiş bir şekilde, sessizce seyretti.

Giovanni hayretler içinde, sessizce bakıyordu.

David ekrana bakınca bir sürü rakam ve grafiğin bir belirip bir kaybolduğunu gördü. Sonra bip sesleri başladı.

"Ah... Ben, şey, sadece ekrana dokundum." dedi David, ortamdaki ışık birden maviden kırmızıya dönüşürken paniklemeye başlayarak.

"Lanet olsun! Neler oluyor?" dedi Shaun, başının yukarısındaki kemerlerde alçak sesli bir uğultu başlarken.

"KOORDİNATLAR ONAYLANDI. İKİNCİ ONAY VERİLDİ." dedi kadın, tekrar konuşunca.

Shaun seyir platformuna baktı ve bu kez hareketlilik gördü. İkinci onay verildi. Bu yanlışlıkla olmamıştı. Seni piç kurusu! Shaun tüm zihinsel iradesiyle seyir platformundaki siluete, olaya izin vermek için düğmeye basan siluete bağırdı. O siluet Le Clerque miydi?

Tam o anda hidrolik sistemin sesi mağarayı doldurdu ve zemin kattaki kapılar yana kayarak açılırken Shaun Lauren'ı geri çekti. Etrafta daire çizen iskelelerin her dört katında da duvarlardaki oyuklardan mavi-gri renkli üniformalar içindeki insan seli silahları yukarı, merkez platforma doğrultulmuş şekilde hareket etti.

Shaun platformdan kendisinin "David!" diye bağırdığını duydu.

"Neden silahlarını sana doğrultmuşlar?" dedi Lauren dişlerinin arasından. Sonra biraz daha yakından bakınca "Ve neden bu kadar yavaş hareket ediyorsun?" diye sordu.

Shaun kendisinden beş metreden fazla uzakta olmayan ama başka yöne bakan muhafızların namlularını takip etti. Hepsi de diğer Shaun'ın kaçmaya çalıştığı ama bunu acele etmeden yapıyormuş gibi göründüğü yere doğrultulmuştu. Bir başka muhafız grubu David'in etrafında bir çember oluşturdu ama hiçbiri silahlarını kaldırmadı.

"Lanet olsun Shaun, in oradan aşağı! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı David.

Sonra bir alarm şehrin her tarafında "Duuut! Duuut!" sesi çıkararak ötmeye başladı.

David tekrar "Shaun!" diye bağırdı ama mağaradaki gürültü tarafından sesi bastırıldı.

"GÖNDERİME OTUZ SANİYE." dedi aynı sakin ses.

Lauren kocasının sanki Ay'daymış gibi hareket etmesini sinirle ve dehşete düşmüş bir şekilde seyretti. Shaun'ın saçları daha hafifmiş gibi havalanıp iniyor ve hareketleri her adımda yavaşlıyordu.

"SIKIŞTIRMA TARAMASI TAMAMLANDI." Ses tekrar geldi, sonra neredeyse hiç ara vermeden saymaya başladı. "YİRMİ... ON DOKUZ... ON SEKİZ... ON YEDİ... ON ALTI..."

Platformdaki Shaun öne doğru uzandı ama sanki suyun altında gibiydi, ortamın yoğunluğuyla yeterince hızlı mücadele edemiyordu. David çığlık atıp kollarını çaresiz bir şekilde salladı.

"ON İKİ... ON BİR... ON..."

"Bundan hoşlanmadım!" Lauren Shaun'ın kulağına bağırdı. Sanki her an kaybolabilecekmiş gibi onu sımsıkı kucakladı. Shaun da huzursuz hissediyordu. Diğer halinin bulunduğu yerden seyir terasına, gülümsemeyi, şeklini sadece ana hatlarıyla görebildiği adamın kötücül, zalim, kendini beğenmiş gülümsemesini hayal ederek baktı. Piç kurusu!

Shaun, platformdaki adamın çaresizce kaçmaya çalışırken kendi hareketinin ağırlığıyla mücadele etmesini seyretmenin Le Clerque'in hoşuna gittiğini biliyordu.

"DOKUZ... SEKİZ... YEDİ... ALTI..."

Shaun ayağa kalktı ve Lauren da aynısını yaptı. Platformun çevresinde tuhaf bir bükülme oldu ve kemerlerden havayı dalgalandıran ve çarpıtan bir tür ısı dalgası yayılıyormuş gibi göründü. Tüm bunların ortasında platformdaki adam hareket etmeye çalışıyordu. Gözlerini yukarı doğru çevirdi ve kısa bir süreliğine bakışlarını kapı aralığında ele ele tutuşmuş bir şekilde dikilen Lauren ve Shaun'a odakladı.

Göz göze kaldıkları o bir ya da iki saniye boyunca Shaun

birkaç şeyi fark etti: Platformdaki Shaun yere değmiyordu; suratından düşen ter damlacıkları sabun köpükleri gibi yere doğru süzülüyor gibiydi ve en çarpıcı olan da gözleri çaresiz, hiçbir şeyi anlamayan korkuyla doluydu. Bu, o anıyı güçlü bir şekilde geri getirdi ve midesinin bulandığını hissetti. Tanrım, o kadar korkmuş ve kafası karışmıştı ki... Hepsi de sırf o yukarıdaki piçin günlüğü ele geçirmek istemesi yüzündendi, ne için? Haritanın şifresini çözmek ve haritayı bulmak amacıyla onu kullanmak için. İslamiyet'i yeryüzünden silmek için. Milyonlarca kişiyi öldürmek için.

Shaun'ın göğsü öfkeyle kabardı.

"BEŞ... DÖRT... ÜÇ... İKİ..."

Hayır. Hayır! Bunu yapamazlardı. Hayır!

"Onu koru!" dedi birden Shaun, tabancasını Giovanni'ye fırlatıp muhafızlara görünmeden ileri atılırken.

"Shaun!" diye bağırdı Lauren, kocası metal iskeleye doğru ileri atılırken.

"Zemin kat!" dedi ve her ne kadar kelimeleri mağaradaki kaosta aslında duyulamasa da platform birden bire aşağı inmeye başladı.

"BİR... SIFIR... SIKIŞTIRMA GÖNDERİMİNİ BAŞLAT."

İskele parçası aşağı doğru hareket ederken muhafızlar bunu neredeyse fark etmedi bile.

Tüm gözler platforma odaklanmıştı. Platform mağaranın büründüğü koyu kırmızıya baskın gelmek için mücadele ederken yoğun bir mavi renkle parlıyordu.

Platformdaki Shaun hareket etmeyi bırakmıştı. Sadece hareket etmeyi bırakmakla kalmamış; kelimenin her anlamıyla durmuştu. Sessiz bir çığlığın içinde donup kalırken kırmızıya dönüşüp sönmeye başladı.

Shaun Strickland'ın bedenindeki her bir parçacık ayrıldı.

Kendi kendisinin bulutu haline geldi ve bir girdap şeklinde dönmeye başladı. Varlığının ortasında kara bir delik oluşuyordu, bir atom büyüklüğünde kara bir delik, makinenin tüm gücü ve tasarımı tarafından sağlanan.

Parçacıklar hem tek başlarına ve hem de diğerlerine göre, döndüler ve sonra her biri bir diğeriyle tanımlanırken, sıkıştırma gerçekleşirken, parçacıklar kayboldu. En sonunda Shaun Thomas Strickland'ı temsil eden son parçacık, mikroskobik kara deliğin olay ufkundan içeri düştü. Nihai kızıla kaymasını gerçekleştirdi ve platformun geometrik ortasındaki atomik boyutlu solucan deliğine girip kayboldu.

Sonra Shaun gitti.

Işıklar tekrar maviye dönüp sirenler susarken Shaun merkezdeki platforma doğru çığlıklar atarak saldırdı.

Muhafızların ilki Shaun'ın yolunu kesmeyi denedi ama Shaun'ın yumruğunu çenesine yedi ve ikinci muhafızın üstüne geri geri gidip çarptı. Üçüncüsü sanki silahını kaldıracakmış gibi hareket etti ama öfke, korku ve adrenalinle hareket eden Shaun tüfeğin namlusunu tutup döndürünce onu muhafızın elinden çekti. Saldırmaya devam etti.

Dördüncü muhafız bir elini kaldırdı ama Shaun dönüşünü tamamlarken tüfeğin yay çizen dipçiğiyle buluştu. Shaun adamı hızla itip yoluna devam ederken darbe, mide bulandırıcı bir küt sesi çıkardı. Şimdi David'den sadece otuz metre kadar uzaktı ve platform da onun yaklaşık üç metre ilerisindeydi. Beşinci muhafız karnına yediği tekmeyle yere serildi ve altıncısı yediği omuz yüzünden sırt üstü arkaya fırladı.

Arkadaşının yok olmasını seyrederken travma geçiren David etrafındaki adamların oluşturduğu çemberin herkesi pataklayan, sağa sola çarpan Shaun tarafından bozulduğunu neredeyse fark

etmedi. Ancak Shaun yanından hızla geçerken David'in omzuna çarpınca David, çığlıklar atan manyağı fark etti.

Shaun kendini daha yukarı ve daha hızlı şekilde çekmek için tırabzanları kullanarak basamakları üçer üçer çıkıyordu. David'in aşağıdan seslendiğini duysa da hiç durmadan yukarı ve ileri hareket etmeye devam etti.

"Shaun? Shaun o–"

"Şimdi olmaz David–"

"Shaun! Yapma, bu bir tuzak!"

Öyle olduğunu biliyordu ama şimdi anlamıştı: Günlüğü almak ve onu o adamların ellerinden uzak tutmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu, Lauren'ı öldürmüş, Giovanniyi öldürmüş adamların ve şimdi de...

İkisi de ölü değil, diyerek kibarca araya girdi beyni. Shaun onu duymazdan geldi ve bunun yerine tekrar çığlık atmaya başladı. Kendisini en üst basamağa ve oradan da platformun üzerine taşıyacak son bir enerji patlaması hissetti.

Orada; geniş, dairesel zeminin ortasında olay olduğu zaman giydiği kıyafetler duruyordu: kot pantolonu, gömleği ve ayakkabıları. Dizlerinin üstünde ileri doğru kaydı. Gömleğinin içine dolanmış şey günlüktü. Fontéyne günlüğü. Graeme'nin günlüğü. Onun günlüğü.

"Muhafızlarımı bu kadar kötü dövmene gerek yoktu, biliyorsun." dedi mağaranın içini dolduran, özellikle bir yerden gelmeyen ama aynı anda her yerde olan bir ses. Shaun başını kaldırıp baktı. Bu sesi tanıyordu. Yavaşça ayağa kalktı, kendini sakinleştirip manzarayı inceledi.

Mavi ışık her yerde kayaları, binaları, boruları ve ekranları boyuyordu. Ama manzaraya baktığı son seferin aksine bu kez etraf boş değildi; son durumdan oldukça uzaktı. Tüm mekânı çevre-

leyen iskelelere bakındı. Her beş-altı metrede bir üniformalı muhafızlar vardı ama yerde de yüzlerce insan toplanmıştı. Pek çoğu muhafızdı ama çok daha fazlası günlük kıyafetler içinde ortaya çıkmıştı: pantolonlar, kot pantolonlar, kabanlarıyla.

Hepsinin üzerinde de geleneksel bilim insanlarının laboratuvar önlüğünü andıran soluk gri renkte birer önlük vardı. Erkek ve kadınlar, ama çocuk yok. Aslına bakılırsa hiçbiri otuz yaşın altında değildi. Ancak o zaman, çeşitli yaralarla yerde hâlâ yuvarlanan muhafızlardan birkaçını görünce, Shaun onların kendisini durdurmak için çok da mücadele etmediklerini fark etti. Ses tekrar geldi.

"Bizi görmeye geldiğin için teşekkür ederiz Bay Strickland. Ve kitabı getirdiğin için de teşekkürler; onu çok uzun bir zamandır bekliyorduk."

"Seni tanıyorum!" diyerek suçlar gibi bağırdı Shaun, kendisinin yukarısındaki seyir platformunun boyalı camlarına doğru. Artık sesi karıştırmasına imkân yoktu; bunu teorileri üzerinde çalışırken pek çok uzun gece boyunca çalışma odasında dinlemişti. Shaun'ın düşündüğü şekilde düşünen, Shaun'ın hayran olduğu ve Lauren'a yalancıktan sunum yaparken taklit ettiği birinin sesi.

Gözleri girişe doğru çevrildi. Lauren ya da Giovanni'den bir işaret yoktu. Güzel. Hiç haber olmaması iyi haberdi.

"Öyle mi? Pekâlâ, ne kadar hoş. Ben de seni tanıyorum." diye cevap verdi ses, sanki Tesis'in kendisinin tam kalbi konuşuyormuş gibi.

"Günlüğü ele geçiremezsin Landus!"

"Sanırım senin için Profesör Landus!" diye cevap verdi İngiliz aksanlı ses.

David etrafındaki bilim insanları ve muhafızlara baktı. Her biri sanki yeryüzündeki en büyük gösteriyi seyrediyorlarmış gibi kendilerini kaptırmışlardı.

"Seni tanıyorum." diye tekrarladı Shaun, bu kez sessizce. "Sen... Bana bir davetiye gönderdin." diye mırıldandı, beyni ona Cambridge'den gelen mektubun anısını gösterirken. Birden bire, flu bir fotoğraf gibi bu görüntü odak noktasına girerken her şey anlamlanmaya başladı.

"Ben... Ben seni tanıyorum." dedi Shaun tekrar. "Sen gönderdin, sen... Bana mektubu gönderen sendin. Benden Cambridge'e gelmemi istedin."

"Teorilerin etkileyiciydi, kabul etmek zorundayım." diye cevap verdi ses.

"İngiltere'ye gitmek için evimden ayrılmak zorunda bıraktın. Sen... Ben seni tanıyorum." Neredeyse kendini kaybetmiş gibi mırıldanıyordu.

"Onu bir kez dinle Strickland."

Evet, beni dinle.

"Biletleri ayırttın. Çoktan ayrılmış ve parası ödenmişti. Charlotte'dan. Neden Charlotte'dan? Masonville'in kendi havaalanı var. Ama Charlotte'dan. Uçağa binmek için çok geç kalacaktık. Arabayla gitmek zorundaydık."

"Shaun, burada neler oluyor arkadaşım?" diye seslendi aşağıdan David. Peştunlar'dan yediği dayak yüzünden hâlâ yaralıydı ve tüm bu kafa karışıklığı onu tekrar bitkin düşürüyordu.

"Bizim arabayla gitmemizi istedin. Bizim o gece araba kullanmamızı istedin. Bunu sen yaptın! Gönderdiğim mektuplara neden bir yanıt alamadım? E-postalara. Neden yıllardır bir cevap alamadım?"

"Makalelerini başka hiç kimse okumadı. Okuyamazdı da, bu çok tehlikeliydi. Ama ben onları okudum Shaun. Onları okudum ve gördüğün şeyler onun sonucu. Senin fikirlerin, senin kendi fikirlerin bunu mümkün kıldı."

"Ama ben bunun imkânsız olduğunu söylüyordum!" diye karşılık verdi Shaun, konuşmanın daha çok kendi içinde geliştiğini hissedince koca bir boşluğa konuştuğunu unutarak.

"Anahtar Shaun, anahtar! Bunun çalıştığı gördün, hatta bunu hissettin. Nasıl çalıştığını biliyorsun. Çalışmanı durdurdun çünkü anahtarı bulamadın. Senin çıkmazın."

"Onu açık tutmanın bir yolu..." dedi Shaun, hissettiği hayal kırıklığını hatırlayarak. O zafer anına iyice yaklaştığını ve tüm evrende bir solucan deliğini açık tutmak için yeterince kolektif güç olmadığını fark ettiğini. Bu solucan deliklerinin yaratılacağı teorisini ortaya atsa da bunlar, içinden herhangi bir şeyin geçmesine yetecek kadar uzun süre bozulmadan tutulamıyorlardı. Bunu deneyen her şey parçalanıp unutulmaya boyun eğerdi.

"Yanlış ölçekte düşündün Shaun. Küçük düşünmen gerekirken büyük düşündün."

Beni dinle! "Söylesene, iki bilardo topu birbirine çarpınca ne olur?" diye sordu ses, bir öğretmen gibi.

"Ne?" dedi Shaun.

"Ne olur? Neden birbirlerine çarpınca farklı yönlere giderler?"

"Çünkü..." diye düşündü Shaun, "çünkü her bir bilardo topundaki elektronlar negatif yüklüdür ve birbirlerini iterler." diye bağırdı seyir platformuna.

"Bağırmana gerek yok, seni duyabiliyorum. Beyler." Bu son kelimesiyle Tesis'te hareketlilik başladı. Muhafız olmayan diğer herkes çıktıkları yerlere geri döndüler. Sanki halka açık bu arenada ikisine biraz mahremiyet veriyorlardı.

"Ve bir koltukta otururken aslında olan şey nedir?"

Shaun yere bakıp bir an düşündü. "Ona dokunmuyorsunuzdur. Bir angström yüksekliğinde havada duruyorsunuzdur."

"Angström de nedir?" diye mırıldandı David. Yanında duran muhafızlardan biri David'i şaşırtarak gözlerini merkezdeki platformdan hiç ayırmadan cevap verdi: "Bir santimetrenin yüz milyonda birine eşit bir ölçü birimi."

"Ya." dedi David ve sustu.

"Doğru. Bir elektronun yükü. Varlığımızın ta kendisi, her şeyin yapıldığı madde. Kendi hesaplamaların sonucunda zamanda yolculuğun mikroskobik ölçekte mümkün olduğunu gördün."

"Ama bunlar açık tutulamazlar. Yeterince enerji yok."

"Anahtar Shaun: Bunu bir kez düşündün, ne olduğunu biliyorsun. Neyin parçacıkları enerji uyuşmazlığı gösterdi? Neden çıplak bir şekilde uyandın? Neden evrende eşimiz yok?"

Ve sonra Shaun'ın, daha fazla bekleyemeyen, beyni ağzının kontrolünü ele geçirip konuştu.

"Hayat."

"Evet.

"Hayat!"

"Bir şeyi canlı ve başka bir şeyi cansız kılan o bilinmeyen miktar. Bu enerjidir Shaun. Mikroskobik ölçekte hiçbir şey bunu ezemez, bir kara delik bile. Parçacık bütünlüğü bozulmaz, çünkü güç her tarafta eşittir. Hayat; bu, hayatın enerjisidir. Tanrı'nın nefesi."

"Ama bir adamı mikroskobik bir solucan deliğinden nasıl geçiriyorsun?" dedi Shaun kekeleyerek. Kendi bilinçaltı çalışmaya devam eden David birden yanan bir ampul gibi cevabı yapıştırdı. "Sıkıştırma!" dedi birden. Shaun ona bakıp kaşlarını çattı –bu onun konuşması değildi. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun." dedi ses. Ve o anda Shaun ne yapılması gerektiğini biliyor ama bunu yapmayı istemiyordu.

BÖLÜM: 74

Makinenin uğultusu durmuştu ve muhafızlar hiç ses çıkarmıyorlardı. Az önce biten kaosla karşılaştırılınca bu, ürkütücü bir sessizlikti.

Shaun sessiz bir şekilde dikiliyordu. Tüm bunları bir araya getirmek çok uzun zamanını almıştı ve şimdi midesinin bulandığını hissediyordu. Tek istediği, her şeyden daha fazla, Lauren'ı alıp Kuzey Carolina'ya geri dönmek ve kır evlerinde mutlu bir şekilde yaşamaktı. O onuncu sınıf öğrencilerine ders anlatmak bile umurunda değildi; ne de olsa onların silahları yoktu.

Yani, pek çoğunun yoktu.

Asansörün sesi bu durgunluğu bozdu. Landus aşağı iniyordu. David koşacak oldu ama etrafındaki muhafızlar silahlarını doğrultunca fikrini değiştirdi. Shaun hareket etmedi. Edemiyordu; şaşkındı. Beyni ona her şeyi anlattı ve Shaun bu fikirden uzak durdu. Neredeyse platformdan aşağı düşecekti ama alçak tırabzanlara tutundu.

Günlüğe baktı ve sembolün üzerinden parmağıyla bir kez daha geçti. Çubuk üzerinden yukarı doğru çıkıyor, sonra aşağı doğru küçük bir daire çiziyor, aynı noktaya tekrar çıkıyor, sonra da aşağı doğru büyük bir daire çiziyordu. Onun yolculuğuydu bu.

"Shaun!" diye seslendi biri. Bu Lauren'dı. O ve Giovanni muhafızlar tarafından platformun alt tarafına doğru yürütülüyorlardı. Giovanni, sanki özür dilemek istermiş gibi ona baktı ama Shaun

bunu fark etmedi. Giovanni saklandıkları yerden kendilerine doğru yaklaşan adamlara, bütün bir şarjörü boşaltmış ama bir etkisi olmamıştı; kurşunlar kurusıkıydı. Bu, önceden planlanmıştı. Her şey planlanmıştı, en ince detaya kadar. Giovanni elinde hâlâ Shaun'ın kendisine verdiği çantayı sımsıkı tutarak öne doğru ağırbaşlı bir edayla yürüdü. "Shaun, neler oluyor?" diye seslendi Lauren Shaun'a, kendisi ve Giovanni, David'in etrafında çember oluşturmuş adamların arasına girmeleri için zorlanırken. Mühendis yeni gelenlere bakınca gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

"Peder Giovanni?" diye sordu. "Ama siz... Ölmüştünüz. Bomba... Sizi gördüm!" Giovanni gülümsedi.

"Görünüşe bakılırsa Bay Black, bu yaşlı adamı sindirmek için cehennem ateşinden daha fazlası gerekiyor. Siz nasıl diyorsunuz, yaşamaya devam ediyoruz işte?

David adamın mizahını takdir etti ve hatta sadece tanıdık bir yüz gördüğü için bile mutluydu. Sonra gözleri Giovanni'nin omzundan ileriye kaydı.

"Bana onun..." Cümlesini yarıda bıraktı. Ancak Lauren yukarıdaki eşine bakıyordu. Shaun hasta gibi görünüyordu. Gözleri asansör kapısının açıldığı ve bir siluetin dışarı çıktığı, binalar arasındaki uzun iskelelerden birinin arkasına bakıyordu. Lauren, David ve Giovanni durdukları yerden o silueti göremiyorlardı ama Giovanni de sesi tanımıştı –bu, onun dernekte yıllarca konuştuğu sesti. İletişime geçtiği kişi.

Shaun onu, ya da en azından, siluetini görebiliyordu. Adam asansörden inmiş ve Lauren, David ve Giovanni'nin bir arada durduğu yere, platformun aşağısına doğru yürüyordu.

"Ama onu daha yeni buldum!" diye itiraz etti Shaun.

"Ve bu, onu koruyabilmenin tek yolu." dedi Landus, ileri doğru yürümeye devam ederken.

Shaun'ın gözleri, yaşlar yanaklarından akmaya başlarken önüne baktı. "Ama onu daha yeni buldum." diye tekrar etti sessizce.

"Üzgünüm."

Shaun ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Bunun nasıl olduğunu şimdi biliyordu. En sonunda anladı.

"Anne ve babam?" diye sordu Shaun tekrar, sesine çok ufak bir umut zerresi yansırken.

Landus yürümeye devam etti. "Onları kurtaramazsın. Hiçbir şeyi değiştiremezsin, tek bir şeyi bile."

Gözyaşları artık özgürce akıyor, Shaun'ın sıktığı çenesinden dökülüyordu.

"Onları görüp onlara elveda diyebilirsin, gerçi seni tanımayacaklardır." diye devam etti Landus. Shaun gözyaşlarının arasından birazcık gülümsedi, sonra Lauren'a baktı.

"Shaun! Neler oluyor?" diye çığlık attı kadın, histerinin eşiğinde.

"Seni o kadar çok seviyorum ki bebeğim..." dedi alçak sesle. "Özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

"Shaun! Lanet olsun, neler oluyor?" diye sordu Lauren.

Shaun ona gülümsemeye devam etti.

"Şimdi," diyerek devam etti Landus, "Rica etsem... Günlüğü verir misin?" Shaun ellerindeki kahverengi, hayvan derisiyle ciltlenmiş kitaba, sonra da yaklaşan siluete baktı. Kitabı fırlattı.

"Hayır!" diye bağırdı Giovanni günlük havada uçarken. "Shaun, harita!" Shaun yaşlı rahibe bakıp derin bir nefes aldı.

"Sorun yok Peder." Başını kaldırıp baktı. "Bunu anlamam uzun zamanımı aldı ama şimdi anlıyorum. Harita hep günlükle birlikteydi, tıpkı yazıldığı gibi." Durdu.

"Ne demek istiyorsun? Anlamıyorum." dedi rahip, günlük göremediği bir yere düşerken.

Shaun derin bir nefes aldı. Her şeyi anlıyordu. En sonunda anlıyordu. Gözlerini kapadı ve başını iki yana sallayarak konuştu: "Ben haritayım."

Sessizlik.

Başka hiç kimse anlamadı.

"Bilgi Kuralı. Belgenin çevirisi. Her şey. Şimdi anlıyorum. Bunun neden benim başıma geldiğini anlıyorum. Hatta bir çocukken bir basketbol topu yerine neden o kitabın hediye edildiğini bile. Başka türlü olamazdı, değil mi?"

"Hayır." dedi Landus, en son binanın etrafını dolaşıp değerli günlüğü eline alırken. "Başka türlü olamazdı."

"Ne demek istiyorsun arkadaşım? Anlamıyorum!" dedi David, beynini son hızda çalıştırırken.

"Gördüğüm her şeyi görmek zorundaydım. Okuduğum her şeyi okumak zorundaydım. Bildiğim her şeyi bilmek zorundaydım. Her şeyi tam olarak olduğu şekliyle yaşamak zorundayım, çünkü; o şekilde olmuştu. İnanabilmemin tek yolu buydu. İnanmak zorundaydım. Çok uzun yıllar inanmadım ama buna mecburdum. Harita, günlüğün içinde değil. Bu bir şifre ya da çizim değil. Bir mağarada saklı bir parşömen parçası değil. Tüm bunlar çok tehlikeli olurdu, çok riskli olurdu. Harita benim. Disk benim olmasına karar verdiğim yerde olacak. Fontéyne'e koymasını söylediğim yer neresiyse orada olacak. Doğru değil mi Profesör?"

"Doğru." dedi adam ışığa doğru adım atarken. Lauren ve David'in bekledikleri gibi görünmüyordu. Daha uzun ve daha zayıftı. Saçları bir zamanlar kumlu kahverengiymiş ama artık siyah-beyaz kırçıllıydı. Tüvit bir ceketle gri takım elbise giymişti ve her santimiyle bir İngiliz profesörü gibi görünüyordu. Elindeki, ince işçiliğe sahip ve üstünde bir Roma kartalının başı olan altın yüzükten ışıklar yansıyordu. David o yüzüğün daha önce

Napolyon'un kaçışı videosunda Fontéyne tarafından takıldığını görmüştü.

Profesör, üçlünün etrafındaki muhafızlar kendisinin geçmesine izin vermek için iki yana ayrılırken, onları seyrediyordu. Lauren şimdi elinde günlük olan adamı inceledi. Tüm bunlardan, bunları ayarlamaktan sorumlu adamı. Yaşına göre yakışıklıydı, Lauren onun kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti. Fiziksel anlamda zinde görünüyordu. Güçlü ve kararlı duruyordu. Ve... Tanıdık görünüyordu.

Kendisine kristal mavisi gözlerle ve boş bir ifadeyle bakan adama baktı. Bu adam, Shaun'dı.

BÖLÜM: 75

"Aman Tanrım!" dedi Lauren, nefes nefese.

"Vay anasını arkadaş." dedi David.

Giovanni gülümsedi.

"Tesis'e hoş geldiniz." dedi Landus. "Hemen döneceğim."

Platformdaki Shaun'a geri döndü. "Şimdi," dedi, "Bunun olduğunu biliyorsun, buna değeceğini biliyorsun. Bilgi Kuralı bozulmaz. Mutlaktır. Hiçbir şeyi değiştirme, tek bir şeyi bile."

"Ama bir sürü insan ölüyor." diyerek başladı Shaun, başını iki yana sallayarak.

"Bu senin elinde olan bir şey değil. Bunu engellememelisin." dedi Landus, sert bir şekilde. "Bunu engellemeyeceksin."

Tam o anda Lauren aksanın kaybolduğunu fark etti. Artık bir İngiliz profesörün kibar konuşması gitmiş, yerine Kuzey Carolina'lı bir öğretmenin rahat ve daha az etkileyici aksanı gelmişti.

"Shaun," dedi Landus güven verircesine, "Her şey düzelecek." Shaun sessizdi. Sonra: "Ne kadar sürecek?"

"On beş yıl, aşağı yukarı." dedi Landus, düz bir sesle.

"Aşağı yukarı ama ne kadar?" diye sordu Shaun sesinde hiçbir güven tınısı olmadan.

"Ah... Aşağı yukarı biraz." dedi Landus, sonra Lauren'a yan bir bakış atıp göz kırparak. "Tüm sırlarımızı şimdi ortaya dökmek istemeyiz, değil mi?"

Landus döndü. "Beyler." dedi, sanki havaya konuşur gibi. Birden Tesis'teki ışıklar maviden kırmızıya döndü ve tüm manzara bir kez daha ürkütücü, diğer dünyaya aitmiş gibi duran bir parıltıyla boyandı. "Bekle!" diye seslendi platformdaki Shaun.

"Hayır, yeterince uzun zamandır bekliyorum!" diye karşılık verdi Landus. "Ne kadar beklediğimi hayal edemezsin Shaun, ama edeceksin. Hayal etmekten fazlasını yapacaksın. Bileceksin. Zahmetli bekleyişimin her saniyesini yaşayacak ve ben olduğun zaman anlayacaksın. Sen de aynısını yapacaksın."

Landus ileri doğru yürümeye başladı ama sonra durdu. "Ah," dedi, "Az kalsın unutuyordum. David, sakıncası yoksa. Uçakta yazdığın teknik şartnameler hâlâ yanında mı? Şifrelemeyle ilgili olan?"

David'in kafası karışmış gibiydi ama sonra uluslararası havayolları firması tarafından ikram edilen alkol hizmetiyle kendini kaybetmeden kısa süre önce, ceplerine tıkıştırdığı sayfaları hatırladı. Üstünü yoklayıp sayfaları çıkardı. Bunlara bir süre baktı, sonra Landus'a uzatmadan önce kâğıtları düzeltti. Landus bunları gülümseyerek aldı ve düzgün, sıkı bir rulo haline getirdi. Sonra cebinden büyük, bej renkli bir ceviz çıkardı. Bunu ikiye ayırdı ve içine kâğıdı koyup tekrar kapattı.

"SÜREÇ BAŞLATILDI." Hoparlörlerden kadının sesi geldi.

"Bu kez havuçlu kek yok, özür dilerim, ama buna ihtiyacın olacak." Landus döndü ve tek bir harekette cevizi beysbol topu atar gibi Shaun'ın bulunduğu platforma, yaklaşık elli metre yukarı fırlattı. David ona baktı. Shaun uçtan geriye doğru hareket ediyordu. Yavaş bir şekilde. Doğal olamayacak kadar yavaş bir şekilde. Platformda yaratılan yoğun yerçekimsel alan, zamanın dışarıdaki dünyaya kıyasla yavaşlamasına neden oluyordu. Shaun'a göre dışarıdaki dünyada her şey çok hızlı gelişiyordu.

"KOORDİNATLAR ONAYLANDI." dedi kadın, sesi mağarayı doldururken. Landus David'in birkaç dakika önce uğursuz bir şekilde incelediği ve birkaç dizi rakama bastığı panele doğru yürüdü.

Ceviz yukarıdaki platforma doğru gitti ama Shaun onu yakalama fırsatı bulamadan onun yanından geçip gidecekmiş gibi görünüyordu. Kötü bir atış.

"İKİNCİ ONAY VERİLDİ." dedi ses tekrar.

Sonra tuhaf bir şey oldu.

Ceviz kemerlerin çevresini geçtiği anda büyük oranda yavaşladı, sanki havada bir çocuğun balonu gibi hareket ediyordu. Shaun onu yakalamak için koşturdu ve Landus onu fırlattığında kendi bakış açısından mermi gibi göründükten sonra normal bir hıza kavuşmasına minnettardı. Kadının sesini duydu. Çoktan yirmiden geriye saymaya başlamış ve Shaun cevizi ağzına koyup göğsüne vurarak pürüzsüz kabı boğazından aşağı kaydırdığında on beşe ulaşmıştı. Beyni ona başka bir şey daha söylemeye çalışıyordu ve şu andan itibaren onu dinleyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Tabii ya –hafıza kaybı. Shaun etrafına delirmiş gibi bakınca platformun merkezine yakın bir yerde öylece duran ufak bir jilet gördü. Her detay planlanmıştı.

"ON... DOKUZ... SEKİZ..." Kadın hızlanıyordu. Koşarak jileti aldı, sonra, hiç tereddüt etmeden kolunu çizmeye başladı. Dışarıdan, attığı çığlık yavaş ve boğuk olarak duyuluyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Lauren panik içinde.

Cevap veren David'di. "Yazıyor. Kolunu keserek KUS kelimesini yazıyor, böylece uyandığında ne yapması gerektiğini bilecek. Acı dikkatini oraya çekecek ve kusunca cevizi ve içindeki kâğıtları görecek."

"Bu, hafızasını geri getirecek mi?" diye sordu Giovanni.

"Evet. Nasıl işe yaradığından emin değilim ama evet."

"Kendi zamanından," dedi Landus, bulunduğu konsolun önünden, "bir şeylerle bilinçli iletişime geçmesi için onu zorladığından, işe yarıyor. İnsan beyni hassas bir şeydir ve kendisine sunulan gerçeklik ne olursa olsun ona uyum sağlar. Geçmişte sahip olduğu inançlarından uyanması için sarsılması gerekir."

"YEDİ... ALTI... BEŞ... DÖRT..."

"Lauren!" diye bağırdı Shaun tekrar ve platformun dışına doğru koştu ya da koşmayı denedi. Kendini o kadar ağırlaşmış hissediyordu ki...

"ÜÇ... İKİ..." Lauren'ın çemberin merkezinde dikildiğini gördü. Her şey çok hızlı hareket ediyordu. Bunu istemiyordu, onu tekrar özlemek istemiyordu, onu görememeyi, ona dokunamamayı, on beş yıl daha onu öpememeyi istemiyordu. Bu, müebbet hapisten daha kötüydü; bu cehennemdi. Geri sayım sıfıra ulaştığında ve bir çizgili sincabınkini andıran ses, "SIKIŞTIRMA GÖNDERİMİNİ BAŞLAT." dediğinde Shaun tüm gücüyle ona doğru uzandı.

Dondu. Lauren'ın onu tanıdığı haliyle kocasını son gördüğü an buydu. Havada donup kalmış, gözlerinde çaresizlikle kendisine doğru uzanırken. Sonra, sadece dakikalar önce gördükleri gibi, adamın molekülleri birbirinden ayrıldı. Sonra moleküllerin içindeki atomlar, sonra da titreşen ışıklar ayrıldı.

Bulut bir girdap oluşturarak döndü ama Lauren bakamıyordu. Başını Giovanni'nin göğsüne gömip gözlerini sımsıkı kapadı. Bitmişti. Gözlerini tekrar açtığında Tesis tekrar mavi ışıkla yıkanıyordu. Lauren başını kaldırıp baktı. Giovanni genç kadının omuzlarına attığı kolunu bırakıp onun ilerisine baktı.

Lauren, dikkati kendi arkasına odaklanmış David'e döndü. Yavaşça, dikkatle, arkasına döndü.

Landus tüvit ceketini çıkarmıştı ve altında mavi yakalı bir gömlek vardı. Kollarını dirseklerinin hemen aşağısına kadar katlamıştı ve Lauren kolunun iç tarafında bir yara izi olduğunu fark etti. Bu, bir kelimeydi: KUS.

Önündeki adamı gözleri en son onun suratında duracak şekilde inceledi. Nefes aldı. Sadece nefes aldı. Onun nefes sesinden başka hiçbir ses yoktu.

"Benim bebeğim." dedi Shaun.

Lauren sadece nefes aldı.

Shaun yavaşça ileri doğru yürüdü. Lauren geri çekildi. Shaun durdu. "Lauren. Benim."

Lauren ürpererek ona baktı. "Ben... Ben... Sadece... Ben bilmiyorum."

Shaun öne doğru adım atıp genç kadının hemen önünde durdu. Göz göze geldiler. Lauren onun suratını inceledi.

Profesör Maxwell S Landus, Shaun Strickland, yirmi bir yıldır ilk kez ağlamaya başladı. Yavaşça, anlamlı bir şekilde, Lauren'ın gözlerinin içine bakarak konuştu.

"İşte. Bitti. Bildiğim her şey gerçekleşti. Şimdi, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim... Tanrım, özledim seni–"

Lauren'ın dudakları kendi dudaklarıyla buluştu. Lauren'ın dudakları sıcaktı, tatlıydı. O anda, yirmi yıldan fazla süren planlama, bekleme, fedakârlık, cehennem buna değmişti. O an sonsuzluk kadar uzun sürdü ve Shaun bunun her anını varlığının tümüyle içti. Özgürdü.

***

Rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre sonra David yalandan öksürdü. "Öhöm... Ah... Bölüyorum ama... Şey, biliyorsunuz... Ama sadece merak ettim de şimdi bize ne olacak? Öldürülecek miyiz?" diye sordu.

Landus geri çekildi. David'e bakarak sırıttı.

"Seni öldürmek mi? O zaman seni sıkıştırma teknolojimiz hakkında nasıl eğitiriz?"

David'in şiş gözleri kocaman açıldı.

"Sen ciddi misin?" dedi, kendisine az önce Noel Baba'nın kızağında bir tur atabileceği söylenmiş bir çocuğun sesiyle.

"Aslında, ilk önce seni sanal üçboyutlu kodek geliştirme gibi ufak bir şeyle başlatmak zorundayız." Giovanni'nin elindeki çantaya işaret etti. "Gerçi görüyorum da bununla zaten biraz oynamışsın. Napolyon'u televizyonda sevdin mi? Onu bizim sinemamızda görmelisin!" David'in beti benzi attı.

"Diski," dedi, "benim oynatıcım gibi oynatan bir sinemanız mı var?"

"Aslında, senin tasarımın üstünde birkaç geliştirme yapıldı – gözlük yok mesela." dedi Shaun.

"Geliştirmeler? O kodek muhteşemdi ama benim onu oynatmak için tasarladığım şey kusursuzdu! Kim onun üzerinde geliştirme yapabilir ki?"

"Ben." Cevabı veren, David'in arkasındaki bir sesti. Bütün dikkatler Shaun'ın ileride dönüştüğü profesöre odaklandığı için onun yaklaştığını hiç kimse görmemişti. David adama bakmak için döndü. Kısacık kesilmiş saçlara ve Shaun'ın önceki halinin sahip olduğu aynı biçimli ve sağlıklı görünen fiziğe sahipti. Suratında gözlük yoktu ama irislerin büyümüş kahverengisi taktığı lensleri belli ediyordu. David Black kendisine meydan okuyan adama bakınca on beş yıl sonra benzeyeceği kişiyi gördü.

"Vay vay, şu cesarete bakar mısınız?" dedi yeni gelen adam. "Gerçekten de David, bu karın kaslarına kavuşmak için yapman gereken ilk şey o yüksek şekerli içeceği bırakmak ve belki de arada sırada çömelme hareketleri yapmak."

David sadece bakıyordu. Buna hazırlanmamıştı. Önündeki adam kesinlikle kendisiydi ama parlak, gösterişli hali. Adam, David'in televizyondaki o baştan yarat programlarından birine katılmaya hak kazanırsa görüneceğini hayal ettiği kişiydi.

"Ben... Şey... Yani..."

"Ah, işte geliyor." dedi adam.

"Bu bir... Ben... Iıı..." Anlamlı bir cümleyi tamamlamak yerine David altına işedi. Daha yaşlı hali gözlerini devirdi.

"Merak etme, hem Shaun hem de ben ajanları soktuğumuz eğitimin büyük kısmına katıldık. Siniraltı programlamaya yazdığım büyük komut dizilerinden biri senin bu ufak sorununu hallediyor. Evet, gerçekten de düşündüğün kadar kötü kokuyor."

David kıpkırmızı kesildi.

David'in daha yaşlı hali, "Ama endişelenme. Hayatının en güzel kafa karışıklığını yaşamak üzeresin arkadaşım. Burada bile herkes bana Dr. Black diye sesleniyor." dedi David'in çalışmaları hakkında konuşurken sergilediği coşkuyla ama Dr. Black daha oturaklı, daha ölçülüydü.

Ne yapacağını bilemeyen David kendini tanıtmak istermiş gibi elini uzattı. Doktor teslimiyet duygusu içinde ellerini havaya kaldırarak geri adım attı.

"Hey arkadaşım, bunu kendine saklayabilirsin. Shaun'ın sürekli şikâyetçi olduğu o lanet olası baş ağrılarından istemiyorum. Kural bir: Asla dokunamayız. Bunu asla yapmadığımızı bilmem gerçeği, bunun olamayacağı anlamına gelmez. Yani sanırım. Bu konu üzerinde hâlâ çalışıyoruz."

"Dokunursanız ne olur?" dedi Giovanni, kendini bu gösteriye kaptırarak.

Dr. Black ona döndü. "Aslında, bir Doppler etkisi oluyor diyelim. Uzay-zaman dalgaları işin içine ediyorlar ve ah... Özür

dilerim peder. Uzay-zamanda dalgalanırlar, bunlar da kendilerini olaya giden ve olaydan uzaklaşan baş ağrılarının çok çok büyük patlamaları şeklinde gösteriyorlar. Bu konuda gerçekten edindiğimiz tek deneyim Max'ın... Ah... Yani Shaun'ın deneyimiydi, kendisine araba çarptığında gelecekteki halinin nabzını kontrol ettiği için."

Lauren hatırlarken gözlerini kıstı. "Bununla ilgili bir şeyler söylemiştin."

Shaun gülümsedi ve üç parmağını kaldırdı. "Bu parmak uçlarımda olduğunu düşündüğüm kabarcıklar. Berduşun nabzını kontrol ettiğimde tenine dokundum. Gelecekteki halimin özünün bir kısmı bana geçti. Mucizevi bir şekilde, günlük üzerimdeyken araba bana çarpınca kabarcıklar kayboldu. Nabzımı kontrol ettirdiğimde o öz bana geri geçti."

"Bu inanılmaz!" dedi rahip, heyecandan dolayı aksanı daha da belirginleşirken.

"Klassss!" David'in bir araya getirip söyleyebildiği tek şey bu oldu, hâlâ önündeki adama bakıyordu.

"Bu yüzden, kural bir: Dokunmuyoruz." diye devam etti Dr. Black. "Kural iki: Ben her zaman haklıyım. Aklına gelen orijinal her düşünceyi ilk önce ben düşündüm, gerçekten. İlk başta benim bilmediğim ya da düşünmediğim ama senin düşünebildiğin ya da bilebildiğin hiçbir şey yok."

"Ama ben–"

"David, dinle, çünkü bunu bir defa söyleyeceğim: Kibrini yen ve sindir. Sana söylediğim her şeyi kabul etmek zorundasın, çünkü öğrenecek o kadar çok şeyin var ki hayal bile edemezsin. Şansına, öğreneceğin ilk şey bizim hızlandırılmış öğrenme ve sinirsel programlama teknolojimiz hakkında. Ama önce..."

Dr. Black etraflarında çember oluşturmuş muhafızlardan biri-

ne döndü. "Eric, arkadaşımızı götür de bir duş alıp yeni bir pantolon giysin."

David itiraz edecek oldu ama sonra şu anda yapmak istediği sohbeti yapmak, sormayı çok istediği soruları sormak için uygun bir durumda olmadığını fark etti. Oradan uzaklaşırken etrafına bakındı ve son altı yıldır tutkusunun, hayatının son yıllarını kırmaya çalışarak geçirdiği kodeki geliştiren adamla tanışmak olduğunu hatırladı. Kendisinin daha önce çok kereler hissetmesine izin vermediği çok kuvvetli bir şey hissetti. Tüm bunları yapan kişinin kendisi olduğunu fark edince içini nadir bir his, sıcacık bir his kapladı. Kendisini bu kadar şaşırtan kodeki kendisi icat etmişti. Hissettiği şey katıksız gururdu. Zihni korkuyla karışık saygı ve merakla doldu ve tüm bunlarda kendisinin de eli olduğu düşüncesiyle koltukları kabardı. Ardından, az önce altını ıslattığını hatırladı.

"Şimdi," dedi Shaun, David'in muhafızla birlikte gitmesini seyrederken, "Peder Giovanni. En sonunda burada bize katılabilmenize çok memnun oldum." Dönüp rahibe baktı.

"Onun sen olduğuna inanamıyorum neredeyse." dedi rahip. Shaun'ın suratını daha önce görmüştü elbette; onu yıllarca görmüştü. Bu adam Giovanni'nin Dünya Tarihi Doğruluk Derneği'ndeki tek bağlantısıydı. Dernekten her zaman daha büyük bir varlık, bir kararı haber vermek için Giovanni'den aldığı bilgileri bildirmek zorunda olduğu bir kuruluş olarak bahseden bu adam –Bu adam dernekti. Giovanni bu konuyu asla çok fazla düşünmemişti ama şimdi anlıyordu. Bunun ne kadar zekice olduğunu fark etti. Shaun da onun düşüncelerini okuyor gibiydi.

"Bir sırrı bu şekilde korumak daha kolay." dedi Shaun, gülümseyerek. Shaun'ın üstlendiği görevin büyüklüğünün farkına varınca Giovanni'nin suratında boş bir ifade belirdi. Sonra, bu düşünceyi devam ettirdi. Shaun derneğin arkasındaki karar verici

merciiydi, bu da onun Le Clerque'le bile isteye arkadaşlık yaptığı anlamına geliyordu. O, bazı ağza alınmaz eylemlere destek vermişti. Giovanni anlayamıyordu.

"Peder, yıllar içinde elinizden gelen en büyük desteği verdiniz. Bu destek için size büyük teşekkürlerimi sunuyorum."

"Ama Vatikan'daki yetkili kişiniz olmaktan alındım. Kalbinde sadece kendi çıkarları olduğuna güvence verebileceğim bir adamla iş yapıyorsunuz şimdi. O adam sadece yeni bir Kilise, kendi kilisesini kurmakla ve milyonlarca insanı öldürecek bir savaş başlatmakla ilgileniyor. O adam insanları öldürdü. Beni öldürmeye çalıştı ve bunu engelleyen kendinizdiniz, ama başkaları da vardı. Hakkında bilmeniz gereken şeyler, durdurmadığınız ölümler var. Sizin destek verdiğiniz cinayetler..."

Shaun Lauren'ın gözlerini üzerinde hissetti ve konuşurken dikkatliydi.

"Peder, son yirmi yıldır hiç kimsenin gelmediği bir pozisyondayım. Papa Nicholas vefat ettikten sonra Vatikan'ın resmi sözcülüğünden alınacağınızı ve Le Clerque'le muhatap olacağımı biliyordum. Mesele şu ki Le Clerque benim onu tanıdığımı bilmiyordu. Ajan listesini çalmak ve Pilatus'u öldürmek için bizim askeri programımıza iki ajanını sızdırdı. Pek çok insanın ölümüne müsaade etti ve bu konulardan haberimin olduğu doğru. Onları durdurmadığım da doğru."

Lauren kocasından ufak bir adım atarak uzaklaştı. Bu adamın, kendisi olmadan bütün bir hayat sürmüş olması gerçeği su üstüne çıkmaya başlıyordu.

"Bunlar doğru. Korkunç bir şeyin olacağını bilmenin nasıl bir şey olacağını size, herhangi birine açıklayamam. Bunu mutlak şekilde bilmek ve bu konuda bir şeyler yapacak güce sahip olmak ve yapmamayı seçmek. Ama benim için bunlar geçmişte kaldı.

Burada adlandırdığımız şekilde bunlar benim kırmızı zamanımdaydı. Onlar benden uzaklaşıyorlardı. Benim için onlar çoktan gerçekleşmişlerdi ve bu yüzden müdahale edemezdim, bu onların gerçekleştiğinden emin olmak anlamına gelse bile."

"Birilerini öldürdün mü?" Lauren az önce tanıştığı adama, bir zamanlar kocası olan adama dikkatle baktı.

"Hayır." dedi Shaun dikkatle. "Hiç kimseyi öldürmedim. Kendi karar verme sürecimden sorumluluğu çıkarmak için elimden geleni yaptım ama bazen korkunç, berbat şeylerin olmasına izin verdiğim doğru. Ama anlamalısın: Seçim şansım yoktu. Eğer bir şeyi, herhangi bir şeyi, değiştirseydim o zaman şu anda gerçekleşenler, bir araya gelmemiz, gerçekleşmeyebilirdi. Kendi bilgimin hapishanesindeydim."

Giovanni bunu hayal etmeye çalıştı ama bu fikirle mücadele etti.

"Bakın," dedi Shaun İtalyan rahibe doğru adım atarak, "izin vermediğim hiçbir şey gerçekleşmedi. Le Clerque izin vermediğim hiçbir şey çalmadı. Zaten ölü olduğunu bilmediğim hiç kimsenin zarar görmesine izin verilmedi. Ama herhangi bir şeyin farklı olması riskini alamazdım; yaptığımız şey çok önemli. Benim için tüm bunlar kırmızı zamandı." Lauren'a döndü. "Seni tekrar görmek, seninle olmak çok önemli." Sonra Giovanni'nin elindeki çantaya işaret etti. "Görüyorsunuz ya Peder, ben sözümü tuttum. Oynatıcı sizde. Ama sizin için bir şeyim daha var."

Shaun elini cebine attı. Elini çıkardığında bozuk para büyüklüğünde bir disk tutuyordu.

"Gördüğünüz Napolyon filmi hoşunuza gitti, değil mi?" diye sordu Shaun.

"Ben... Yani... Zamanda yolculuğun mümkün olduğunu Papa Hazretlerine kanıtlamak için ihtiyacım olan tek şey bu, o zaman Le Clerque'in Kilise için bir hain olduğuna inanacak."

"Anlıyorum. O zaman sanırım bu filmi de almak isteyebilirsiniz Peder. Sizin çok ilginizi çekecektir. Bunu Müller'e götürün ve uygun gördüğü şekilde değerlendirmesine izin verin."

Giovanni'nin gözleri Shaun'ın elindeki ufak diski görünce yuvalarından fırladı. Bunu umut etmeye cesaret edememişti ama o soruyu sormaya karar verdi. Sormak zorunda değildi –Shaun başını zaten olur anlamında yavaşça sallıyordu.

"Bu kadar zamandır bu sizde miydi?" diye sordu Giovanni.

"Alın. Bu artık sizin sorumluluğunuz." Bunu söyledikten sonra diski Giovanni'nin avcuna bıraktı. "Benim görevim tamamlandı." dedi Shaun, kader buymuş der gibi. Sanki tüm evrenin yükü omuzlarından kalkmış gibi Shaun birden bire daha hafiflemiş göründü. Daha derin nefes aldı ve hepsinin gözlerinin önünde sanki birkaç yaş daha gençleşmiş gibi göründü.

"Bu kadar zamandır?" diye tekrar sordu Giovanni.

"Evet, bu kadar zamandır. Nerede olacağını biliyordum, unuttunuz mu? Yirmi bir yıl önce uyandığımda yaptığım ilk şey bu oldu. Yani, birkaç giysi bulduktan sonra... Zaten onlar da çok uzun dayanmadı çünkü neredeyse hemen kustum ve cevizimi buldum. Onu neredeyse kaçıracaktım. Bu çok ironik olurdu.

"Yaptığım ilk şey diskin nerede olacağına karar vermekti ve sonra gidip onu oraya koydum. O andan itibaren kilitli kaldım. Bu, diskin yeri konusunda fikrimi değiştiremeyeceğim anlamına geliyordu; devam edip Tesis'i inşa etmemeye karar da veremiyordum, çünkü disk elimde olduğu için bu, her şey gerçekleşmiş demek oluyordu. Etkinin tepkiyi yaratması yerine tepkinin etkiyi yaratması tuhaf. Geçtiğimiz yirmi bir yıl içinde özgür irademle çok az hareket edebildim. Ne yapılması gerektiğini biliyordum ve hiçbir şeyin bunun gerçekleşmesini engellemediğinden emin olmak zorundaydım. Shaun'ın makalelerinden hiçbirinin kendi

giden klasöründen daha uzağa gitmediğinden emin olmak. Hiçbir zaman bir üniversiteden burs almadığından emin olmak. Her şey olması beklendiği zaman oldu. Yeni karakterimi yaratmak ve Shaun'ın Profesör Landus'un çalışmalarından haberdar olduğundan emin olmak; Cambridge'de bir kariyer yapmak ve tüm bunları başarmamda yardımına ihtiyaç duyacağım kişileri ayarlamak. Başkanların seçilmelerini sağlamak, ihtiyacım olan sermayeyi kazanmak için akıllıca yatırımlar yapmak ve spor olaylarında birkaç kere büyük bahisler oynamak. Açıklanabilecek daha bir sürü detay var Peder ama şunu bilin: Artık işler benim kontrolümden çıktı. Şimdi her şey size bağlı. Elinizdeki şey iki bin yıldan daha fazla bir zamandır devam etmekte olan bir şeyin sonucu. İşte bu, hepsi bu, tüm bunların nedeni bu ve ben kendi payıma düşeni yaptım. Şimdi sadece eşimi eve götürmek ve benden alınan hayatı yaşamak istiyorum."

Elini Lauren'a uzattı ama genç kadın onu çekinerek kabul etti.

"Bana biraz zaman vermek zorundasın." dedi yavaşça.

"Biliyorum." diye cevap verdi Shaun.

BÖLÜM: 76

Üç gün sonra Kardinal Vincenso Raul Giovanni, Vatikan Şehri'nden çok da uzakta olmayan en sevdiği kafede güneşte oturuyordu. Ekstra koyu Americano'sunu bitirip ağzını sildi. O farklı bir adamdı. Daha önce tarihte sadece iki kere insanlar rahibin şu anda olduğu gibi tamamen dönüşüm geçirmişti. Onlardan biri Giovanni'nin az önce seyrettiği diski seyretmişti; diğeri de onu yapmıştı. İkisi de suratı biliyordu.

Giovanni derin bir nefes aldı, sonra Vatikan'a doğru yürüdü. Sabahın erken saatleriydi ve rahip kapılardan geçerken güneş şehrin en uzun zirvelerinden içeri süzülmeye yeni başlıyordu.

"Papa Hazretleriyle bir randevum vardı." dedi Giovanni, Papa'nın teşrifatçısına yaklaşırken. Adam başını kaldırıp gülümsedi.

"Ah, Peder Giovanni, kendisi sizi bekliyor." diye cevapladı adam. "Lütfen, doğrudan geçin." Giovanni yanında sıradan görünümlü siyah-gümüş renkli bir çantayla yürüdü. Son otuz üç yıldır derinlemesine öğrendiği koridorlarda ilerledi ama şimdi farklı görünüyorlardı. Papa'nın özel odasının dışında formaliteleri tamamlayınca Papa Hazretlerinin kapılarından kendine güven ve kararlılıkla girdi.

Kardinal Joseph Müller, seçilmiş Papa XIII. Pius, elinde bir dolmakalemle geniş, maun bir masada tek başına oturuyordu. Tebliğlerinin pek çoğunu elde yazmayı ve sonra da sekreterinin bunları bilgisayara girmesini tercih ediyordu ve şimdi de koyu,

siyah mürekkeple emeklilik konuşmasını kaleme alıyordu. İnce çerçeveli gözlüklerinin üstünden rahibin yaklaşmasını seyretti.

"Ah, hoş geldin Vincenso!" dedi Papa, İtalyanca. "Seni görmek ne kadar güzel. Birlikte zaman geçirmeyeli epey oldu, değil mi?"

"Öyle Papa Hazretleri."

"Lütfen Vincenso, buna gerek yok."

"Özür dilerim Joseph, ama senle konuşmam gereken konu, tam olarak yapmak üzere seçildiğin liderliği yapmanı gerektirecek. Aslında, şimdiye kadar papalık makamının kutsal yanılmazlığını bundan daha fazla gerektiren başka hiçbir an olmamıştır."

Müller arkadaşının ses tonunu duyunca kalemini bıraktı.

"Aklında bir şeyler mi var?" diye sordu Papa Pius. Giovanni cevap olarak çantasını masaya koyup açtı.

"Bu da nedir?" diye sordu Müller.

"Papa Hazretleri, beni dinlemeniz için birkaç dakikanızı isteyeceğim. Söyleyeceklerim konusunda kararınızı vermeden önce beni tam olarak dinlemenizi istiyorum." dedi Giovanni. "Size söyleyeceklerim ve bu masadaki alet aracılığıyla göstereceklerim açık görüşlü olmanızı ve aklı zorlayan bazı fikirleri kabul etmeye hazır olmanızı gerektirecek. Bu, hayatınızda şimdiye kadar gerçekleşmiş en önemli şey olacak." Durdu. "Evet, çok açık görüşlü olmak. Sizce bunu yapabilir misiniz?"

Müller'e yıllardır bu şekilde konuşulmamıştı ve bu, tüm dikkatini topladı. Yazmakta olduğu konuşmayı kenara itti ve masanın üstünde parmaklarını birbirine kenetledi. Tüm dikkatini Giovanni'ye verdi.

"Lütfen Vincenso, başla."

Vincenso Raul Giovanni başladı ve sonraki on iki saat boyunca, akşamın ortalarına kadar, Papa'nın dikkatini elinde tuttu. Di-

ğer tüm randevular iptal edildi ya da ertelendi. Giovanni Papa'nın odasından o akşam saat sekizde çıktığında güneş, koridor pencerelerinden içeri koyu renk ışıklarını düşürüyordu. Giovanni bir tamamlanmışlık havasıyla diğer rahiplerin yanından geçerek koridorları ters yönde bir kez daha yürüdü. Şimdi Shaun Strickland'ın diski kendisine teslim ettiğinde nasıl hissettiğini biliyordu. Daha büyük bir şeyde kendi rolünü başarıyla oynadığını bilmek ruhuna ferahlık getiriyordu.

Giovanni bir köşeyi dönüp büyük kanadın daha aşağıdaki gösterişli koridorlarından birine girerken Kardinal François Le Clerque'in karşı yönden geldiğini gördü. Yanında iki asistanı vardı, biri kardinalin ırklarla ilgili hoşgörü üzerine bir vaazını not alıyordu. Kardinal kendinden kıdemce aşağıdaki rahibe bakmadan konuşuyordu. Koridorun ilerisine baktığında hiç konuşmadı. Le Clerque donup kaldı.

Kendisine doğru yürüyen adam bir hayaletti. O anda binlerce gerçek, Fransız'ın kafasında yanıp söndü. Araba tamamen tahrip edilmişti; ajanları Giovanni'nin korkunç bir şekilde yandığını ve ölü bir şekilde ambulansla götürüldüğünü rapor etmişlerdi. Le Clerque işin doğru düzgün tamamlandığından emin olmak için yerel sağlık kuruluşlarına "ziyaretçiler" göndermişti ama adamları Giovanni'nin kabul edildiği hastanenin izini bulamamışlardı.

Şimdi, o anda Le Clerque neden olduğunu biliyordu.

Giovanni mesafeyi kapatmaya devam etti, Le Clerque'in koridorun karşı tarafında belirmesi İtalyan'nın yürüyüşünü bir parça bile değiştirmedi. Kısa bir duraklamanın ardından Fransız, yürümesine devam etti. Le Clerque'in gözleri İtalyan'ın taşıdığı çantaya öylesine kayarken aralarında ancak beş metre kadar bir mesafe vardı. François Le Clerque dehşete düştü. Nasıl yapmıştı? Oynatıcı kendi kişisel kasasında güvenceye alınmıştı. İtalyan'ın taşıdığı şeyin aynı çanta olmasına imkân yoktu ama tıpatıp aynı

görünüyordu. Hem Giovanni'nin Vatikan'ın bu kısmında ne işi vardı? Onu görevi buranın dışında–

Sonra hepsini bir araya getirdi.

Papa.

Giovanni Papa'yı görmüştü. Ama nasıl? Ona gösterecek hiçbir şeyi yoktu –disk bulunamamıştı ve Müller bu akşam emekliliğini duyuracaktı.

Şişman Fransız kardinal yürüyüşünü hızlandırdı, sonra Giovanni'ye doğru koşmaya başladı. Bir an birbirlerine dikkatle baktılar; François kafa karışıklığı ve panikle, Giovanni ise her şeyi bilir bir gönül ferahlığıyla.

"Kardinal hazretleri! Kardinal hazretleri!" diyerek kekeledi kafası karışık asistanlar, güçlükle yürüyen kardinallerinin arkasından koşarlarken.

Giovanni ileri doğru yürümeye devam etti. Görevi tamamlanmıştı.

Her şey olacağına varacaktı.

BÖLÜM: 77

"Bu harika." dedi Shaun, hayatının en iyi elmalı tatlısını yerken. Son yirmi bir yıldır kendisine söz verdiği gibi dönüşü üzerine yaptığı ilk şey;Lauren'a bir poşet taze elma almak oldu ve bu işi sonraki birkaç hafta boyunca tekrarlamıştı.

"Onu daha yememen gerekiyordu!" diyerek azarladı Lauren onu, konukları gelmeden önce Şükran Günü hindisi için garnitürleri hazırlamaya çalışırken mutfakta bir oraya, bir buraya koşturarak.

Shaun bir tanesinde arkadaşı X7 tarafından kendisine verilen altın Roma yüzüğünün takılı olduğu parmaklarından, düşüncesiz davranışının artıklarını emerken sırıttı. Bu yüzük Fontéyne ailesinde nesillerdir aktarılıyordu ve Graeme bunu Shaun'a görevine başlamadan hemen önce vermişti.

Eski hali kendisini, yirmi bir yıl öncesine gönderdiğinden beri Shaun, bu hayatı tekrar yaşamanın hayalini kurmuştu. İngiltere'de çıplak, kafası karışık ve kolundaki kesiklerden dolayı acı içinde uyanmıştı. Ancak kısa süre sonra hatırlamış ve Lauren'ı tekrar kaybetmenin acısına rağmen yapılması gerekenleri yapmaya koyulmuştu. Son on dokuz yıldır Profesör Landus'tu ve inanılmaz tahminler ve inanılmaz bilimle kendini göstermişti. Çığır açan fikirler üretmiş ve o fikirleri gerçeğe dönüştürmek için ihtiyacı olan kaynaklara ve insanlara erişmişti.

Elbette erişebildiği daha pek çok şey vardı. Para kaynaklarını

sağlama ve kendini yeniden oluşturma görevlerini tamamlayınca her şey yeterince çabuk başladı. Shaun Strickland, Maxwell S Landus olmuştu, çünkü; dönüşeceği kişinin o olduğunu zaten biliyordu; Shaun'ın aslında hiç seçme hakkının olmadığını öğrenmek zorunda kaldığı ilk yer bu olmuştu. Bahisçilerle birkaç futbol maçında iyi iş çıkardı ve sonra bildiği her şeyin bir listesini yaptı. Her seçim sonucunu, dünya olaylarını, spor zaferlerini, haber değeri taşıyan her olayı. Kendisini geçmişi hatırlamaya yönelik hipnotik terapiye soktu ve daha da fazlasını hatırlayabildi. Bu derleme onun kutsal kitabı haline geldi.

Bir sesin, "İleri düzey Afganistan dağ yürüyüşü sınıfınıza kaydolmak istiyorum." dediğini duyması altı yıl önceydi.

Masasından başını kaldırıp daha zayıf, daha ciddi görünümlü, henüz var olmayan bir Tesis'te eğitim ve öğrenmeyle geçen altı yılı yeni bitirmiş bir David Black'in gözlerine bakmıştı. Shaun onu beklememişti ama David geldiğinde yaşadığı sevinç çok büyüktü. David, Tesis'ten Profesör Landus'un hazırlıklarına ciddiyetle başlamasına olanak tanıyan talimatlar ve bilgilerle gelmişti. Tim büyük destekçisi, en güvendiği müttefiki ve arkadaşı olmuştu.

Asıl zorluk kendini disipline sokmaktı. Kendisini Kuzey Carolina'daki evinin kapısına gidip Lauren'ı kollarına almaktan alıkoymak. Elbette yapmamıştı ama çifti yakından takip etmişti. Ne kadar aptal olduğunu ve kendisine tahammül ettiği için karısını daha da çok sevdiğini fark etmemişti. Gerçi tüm bunlara rağmen en sonunda bunlara değeceğini biliyordu. Eğer Bilgi Kuralına uyarsa o zaman onunla tekrar bir arada olacağını biliyordu. Bunu görmüş ve bu yüzden çalışmalarına devam etmek için ilham almıştı. Ayrıca milyonlarca insanın, her ne kadar bundan haberleri olmasa da, ona güvendiğini biliyordu.

Şimdi, önceden tadına baktığı bu gecenin tatlısının döküntü-

lerini yalarken her şeyin harcanan emeğe değer olduğunu hissetti. Masonville Lisesi'ne tekrar uyum sağlamak zorlu bir iş olmuştu. Saçlarını boyamış ve önceki hafta ayrıldığı zamanki gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı ama öğrencilerinin arkasından konuştuklarını biliyordu. Aynı adam olmadığı açıktı.

Öğretmenliği gözle görülür ölçüde iyileşmişti, ancak, daha kişisel sorunlarla kendisine gelen çocukları yönlendirmek ve onlara danışmanlık yapma becerisi de.

Bu gece arkadaşlarını bir aydan daha fazla bir zaman sonra ilk kez görecekti. David kısa süre sonra gelecekti, daha yaşlı David'in boş zamanlarını sıkıştırma algoritmaları yazarak geçiren İspanyalı bir araştırmacı bilim insanı olan, eşi de. "Herkes için biri var." diye düşünmüştü Shaun, ikisi arasında ateşlenen havaifişekleri gördüğünde. "Bu dünyada 00000010(*) çeşit insan var, bu ikili değeri anlayanlar ve anlamayanlar."

Şu anda bir pazar günü saat yaklaşık beş buçuktu ve arka taraftaki beysbol maçı Shaun'ı özellikle ilgilendiriyordu. Bu, on yıldan fazla bir zamandır Shaun'ın sonucunu bilmediği ilk Beysbol Oyunları Serisiydi.

Yine de bahis oynamaya karar vermişti, esasen de bu kez olası kaybın heyecanı olduğu için. Paraya ihtiyacı yoktu. Hayır; para, artık hakkında bir daha asla endişelenmek zorunda olmayacağı bir şeydi. Asla.

Muhtemelen bir süredir skoru duymadığı için ne sorun olduğunu görmek amacıyla oturma odasına yürüdü. Gördüğü şey, ısırdığı elmayı ağzından düşürmesine neden oldu.

(*) Bu sayı ikili sayı sisteminde 2'ye eşittir. (ç.n.)

BÖLÜM: 78

Sekiz yaşındaki Diego, Mannuel Quito hastanesinin bekleme salonunda anne ve babasıyla kıpırdanarak oturuyordu. Sıkıntıdan kıpırdanmıyordu ama daha çok televizyondaki şeye kendini kaptırdığı için böyleydi. O kadar heyecanlanmıştı ki sakin oturamıyordu. Anne ve babası da gözlerini ekrana dikmişlerdi, son iki saattir yapmaya devam ettikleri gibi. Bekleme odasındaki diğer herkes gibi. Program başladığından beri hastalardan hiçbiri çağrı düğmelerine basmamış, hiçbiri şikâyet etmemişti. Hepsi de, en azından o anlığına, çeşitli hastalıklarını unutarak, oturmuş seyrediyorlardı.

İlk başta Diego, hareketlilikten dolayı bunu sevdi. Adam, aslanlarla mücadele etmeye başlar başlamaz dikkatini vermeye başlamıştı. Ancak asıl konu; bunun filme alınış şekliydi –daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişti. Olaylar gerçekleşirken onları yaşıyormuş gibi hissetti. Üzgün adamı, kırbaçladıklarında bu hoşuna gitmedi. Başını çevirmek istemiş ama yapmamıştı. Babasının bunu seyretmesine izin vermemesini, bunun çok fazla şiddet içerdiğini söylemesini bekledi ama babası bunu yapmadı. Şimdi seyrederken, adamlar İspanyolca konuşuyorlardı.

***

Elizabeth Jones, televizyondan nefret ederdi. Onun getirdiği haberlerden nefret ederdi, bir kardinalin Vatikan'ın çatısından kendini ölüme bırakmasının korkunç trajedisini duyduğu bu sa-

bah gibi. Adam Fransızdı, öyle demişlerdi ve Elizabeth Fransızları sevmezdi. Ne de Almanları, siyahileri ya da Asyalıları. Özellikle televizyonu sevmezdi ama bugün farklıydı. Bugün İngiliz televizyonlarında daha önce hiç olmamış bir şey oluyordu ve bu, kadının dikkatini çekmişti. İşe gitmek için bineceği metroyu kaçırmıştı, çünkü; ne kadar denese de ekrandan gözlerini ayıramıyordu. Bu, bir İngiliz yapımıydı; bundan emindi, ama görüntüler taze ve yeniydi ve inanılmaz derecede bağımlılık yapıcıydı. Hastalık yüzünden işe gidemeyeceğini haber vermeyi denedi ama telefonda kimseye ulaşamıyordu.

***

Miyako Matsui, sevgilisiyle uzanıyordu. Tadaka Yamishita evleneceği adamdı, bundan emindi. İyi bir aileden geliyordu, yatırım bankacısı olarak saygıdeğer bir işi vardı ve şehrin üst taraflarındaki bir Tokyo apartmanının otuz ikinci katında yaşıyordu. Böyle hafta sonlarında onunla kalmayı seviyordu çünkü; şehrin gece manzarası onu tahrik etmede asla başarısız olmuyordu. Maviler, yeşiller, kırmızılar ve sarılar hayat ve enerjiden oluşan canlı bir duvar halısı gibi duruyordu. Özellikle bu yüz altmış dört ekran televizyona bayılıyordu. Pencerenin önünde duruyordu ve karanlık gökyüzünün bulanık fonuyla çerçeveleniyordu. Seviştikten sonra genellikle bir film seyrederlerdi ama bu gece televizyonda inanılmaz bir şey vardı. İçinde Amerikalı olduğunu düşündüğü oyuncular vardı ama mükemmel Japonca konuşuyorlardı. Ana dili Japonca olup bu kadar para harcanan bir şey göreli çok uzun zaman olmuştu ama bu yeni teknik son teknolojiydi ve Japon animasyoncuların ve film yapımcılarının bu konuda ünlü olduklarını biliyordu. Tadaka'ya daha da sokuldu ve söylenenleri korkuyla karışık bir saygı içinde dinledi.

***

Graeme Fontéyne, Kudüs'ün kenarındaki bir mağarada tek

başına oturuyordu. Yaklaşık iki saattir oturmuş düşünüyordu. Birkaç gün önceki olayları tekrar tekrar hayalinde canlandırıyordu. Demir çiviler, adamın avuçlarını delip geçmişti, âlimler arasında düşünüldüğü gibi bileklerini değil. Hiç kimsenin kaydetmediği bir şey de yağmur yağmasıydı; bütün gece yağmur yağmış ve gök gürlemişti.

Annesi, diğer takipçileriyle birlikte oradaydı ama muhafızlar onları geride tutmuşlardı. Graeme, adamın yan tarafına batan mızrağı almıştı. Romalı muhafız, bedeni kaldırmaya yardım ederken onu bir kayanın üstüne koymuş ve Graeme de onu alıp tuniğinin altına saklayabilmek için üç parçaya bölmüştü.

Net bir şekilde düşünemiyordu. Şimdiye kadar hiç böyle olmamıştı. Elini esnetip parmaklarını büktü. Hepsi yerindeydi. Parmaklarının hepsi yerindeydi. İçlerinden birinde, alevlerin ışığında dans eden, ince bir şekilde işlenmiş altın bir yüzük vardı. Bu Pilatus'un yüzüğüydü ve Vali'nin hayatını kurtardığı için minnettarlığının göstergesiydi. Graeme, bu yüzüğü daha önce görmüş ve sahiplenmişti, büyükbabasından bir hediye olarak. Graeme bunu gelecek nesillere aktaracaktı.

Şu anda ne yapması gerektiğinden emin değildi, bu yüzden sadece oturuyordu. Saat geç olmuştu ve hava karanlıktı; Malbool Mishca'yı da alıp dinlenebilmeleri için bir hana götürmüştü. Bu yüzden şimdi Graeme tek başına oturuyor ve alevler arada sırada mağaranın içine esen hafif rüzgârdan dolayı dans ederken onları seyrediyordu. Dilini dalgın bir şekilde dişlerinin arkasına değdirdi, her hareketiyle kaydı başlatıp durduruyordu. Her şeyi kaydetmişti ve şimdi alevlerin dansından başka kaydedecek hiçbir şey yoktu.

"Elin nasıl oldu?"

Ses onu ürküttü.

Graeme etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Hiç kimse onun buraya geldiğini bilmiyordu. Sadece birkaç saniye sonra, sorunun İngilizce olduğunu fark etti. Bir ajan.

"Sana hiç teşekkür etmedim." dedi ses tekrar ve bu kez Graeme onun nereden geldiğini anladı. Bir siluet ışığa doğru yürürken, mağaranın arkasındaki gölgelere dikkatle baktı. Gölgeler adamın suratında dans edip titreşti ve alevlerin turuncu ışığı adamın yanık tenine canlılık verdi. Graeme geri geri gitti ve kayıp düştü. Kalbi küt küt atmaya başlarken, çok tanıdık olan o adrenalin dalgası sistemini doldurdu. Gerçi bu kez bu, Graeme Fontéyne'e tanıdık olmayan bir şekilde geldi: Korkuyla.

"Rahat ol." dedi adam. "Sorun yok. Senin burada olma nedenin bu, öyle değil mi?" Adam şimdi yumuşak ve bakımlı görünen sakalının arasından gülümsedi. Aslında dalgalı saçlı, kahverengi gözlü adamla ilgili her şey parlıyordu. Graeme, bu adamı daha önce çok ciddi yaralar ve eziklerle görmüştü, üç gün bile olmamıştı. Aynı adamın bu parlayan hali imkânsız bir şeydi.

"Hepimiz kendi rolümüzü oynamak zorundayız. Seninki ve benimki Graeme, iç içe geçmişler. Sen kendi görevini tamamlamalısın ve ben de kendiminkini tamamlamalıyım." Bunu kulağa çok kolay gelecek bir hale getirmişti.

Graeme'nin kalbi biraz olsun sakinleşti ve korkunun yanına saygı hissi de geldi. Adam Graeme'nin ismini kullanmıştı. Gerçek ismini. Bu eski zamanda kullandığı ismi değil, annesinin bundan iki bin yıl sonra kendisine vereceği ismi.

"Gel, yanıma otur. Bana sormak istediğin bir sürü soru var. Haksız mıyım?" diye sordu Joshua. Ben Jacob, İsa dedikleri adam. "Ama önce sana teşekkür etmek istiyorum." dedi kibar bir şekilde.

"Düştüğünüzde... Düştüğünüzde yardım... Yardım ettiğim

için mi?" dedi Graeme kekeleyerek, titrek de olsa sesi çıkmıştı.

"Onu öldürmediğin için. Öldürmek istediğini biliyorum. Kendini tuttuğun için teşekkürler." dedi İsa. Graeme, İsa'yı kırbaçlayan ve pişmanlık ya da acıma duymadan sürekli ileri iten muhafızı düşündü.

"Şimdi, lütfen yanıma otur. Senden sormanın istendiği her şeyi sor. Ayrıca kendi merak ettiğin her ne varsa onları da sor."

Graeme şaşkınlıktan dili tutulmuş bir şekilde oturdu. Karşısındaki adamın gözlerine bakınca orada kötülüğe dair bir iz bulamadı. Yargılama ya da kandırmaya dair bir işaret. Sadece sonsuz sabır görüyordu. Adamın acelesi yoktu. Graeme kendini topladı, zihninde düzenlenmiş dosyalar üzerinde parmağını gezdirdi ve sorularını oluşturdu. Pek çok soru vardı ve bunları sırasıyla hatırlamasına izin veren şey Tesis'in ileri hafıza tekniklerinden biriydi: Soracakları bilim, felsefe ve anlamla ilgili sorulardı.

Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

***

Kardinaller meclisi, sessizlik içinde oturuyordu. Görevlerini yapmaları için bir araya çağrılmışlardı. Daha önce sadece bir kez bir papa, papalıktan emekli olduğunu ilan etmişti. Müller kanserin sağlığını kötüleştirdiğini ve bunun sonucunda da artık liderlik yapamayacak hale geldiğini belirtmişti.

İlk vardıklarında pek çoğu kime oy vereceklerini zaten biliyorlardı ve müzakere günleri boyunca sadece oturmaya hazırlanmışlardı –ama şimdi Le Clerque ölüydü. Büyük bir vicdan azabı çektiği için kendisini Vatikan'ın çatısından atmıştı ya da böyle rapor edilmişti.

Bu seans öncekilerden daha uzun sürmüştü. On üç saat. Bu saatlerin on ikisi az önce biten sunumu seyrederek geçmişti. Artık oylamaya gerek yoktu. Kilise'ye, radikal anlamda farklı bir

Kilise'ye liderlik edecek adam, ekrandan konuşan kişi tarafından çoktan dillendirilmişti. Bu, kendisine "Beni insanlarıma götür." diyerek seslenilen adamdı.

***

Kapı çaldı. Shaun televizyonun başından kalkıp kapıyı açmaya gitti. Hindi, soslar ve çatal bıçak takımıyla süslü bir şekilde hazırlanmış yemek masasının ortasına, gururla yerleştirilmişti. Besleyici ve yumuşacık etin ve fırınlanmış patateslerin kokusu odayı doldurmuştu. Kapı sonuna kadar açılınca Shaun konuklarına gülümsedi. Yaşlı David'i kucakladı ve içeri girmesini söyleyerek gülümsedi. David'in eşi Anna'nın yanağına da kucaklaşırken ufak bir öpücük kondurdu. Sonra Shaun David'e, genç David'e, kişisel olarak yıllardır tanımadığı David'e baktı. Küçük David, Shaun öne çıkıp kendisini de kucaklamadan önce huzursuz bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

"Selam! Eğitim nasıl gidiyor?" diye sordu Shaun, David'i içeri alırken.

"Ah arkadaşım, bu... İnanılmaz. Ben... Hiçbir fikrim yoktu. Yani, sen inanılmazsın. Ben..." dedi David kekeleyerek.

"Sakinleş!" David'in kaburgalarına şakacıktan dirsek attı. Mühendis geri çekildi ve Shaun'ın yaşadığı yeri görmek için içeri doğru yürüdü. Mütevazı ancak rahat bir Kuzey Carolina evi... David son birkaç aydır Tesis'te çalışıp yaşıyordu ve bu, onun ilk dışarı çıkışıydı.

Bu yeni Shaun'la, tanımadığı bir adamla tanıştığı için gergindi. İnsanlık tarihinde duyulmamış bir başarıya imza atmak için kendisinin büyük haliyle çalışmış bu adamla... Ve onun en büyük arzusu neydi? Karısı ve arkadaşlarıyla oturup hindi yemek.

Hepsi de Lauren'la selamlaşıp hazırladığı ziyafetten dolayı onu tebrik ettikten sonra oturdular. Onu ayrıca Strickland ailesi-

nin, çok da uzak olmayan bir gelecekte aralarına katılacak olan, yeni üyesi için de tebrik ettiler. Shaun televizyonu kapatmak üzere masadan kalkmak için müsaade istedi.

"...bu kadar, doğru ya da değil. Bilim dediğiniz şey bir yöntemdir, bir nesne değil. Bu, nesneleri test etme, onları tanımlama şeklidir. Bu keşfetmenize ve ileri gitmenize izin veren bir yapıdır.

"Bu mesajı dünyaya yaymak için seçtiğim yolu ele alın mesela. Bilim, bir araya gelip gruplar oluşturmuş kırmızı, yeşil ve mavi noktalar, değişen yoğunluklardaki bir katot tarafından aydınlatılan fosforlar ya da piksel renklerinin sınırlı bir sayısını gösteren akışkan kristaller olduğunu söyleyecektir. Din ekrandan bir adım geri çekilip, "Bu bir suratın resmidir." diyecektir. İkisi de doğru, ancak aynı şeye farklı açılardan bakıyorlar. Nesneler oldukları gibidir; onları değiştiren şey, sadece sizin onları tanımlama ve anlama şeklinizdir. Bunlar..."

Shaun, sessize al düğmesine bastı. Bu gösteriyi daha önce görmüştü ve tekrar göreceğini biliyordu. Masaya tekrar oturdu. Şimdilik arkadaşlarıyla gecenin tadını çıkaracaktı. Sohbetin ne olacağını ya da neler olacağını bilmediği bir gecenin. Her şeyin mümkün olduğu bir gecenin. Ancak bir şey kesindi: Gecenin içindeki bir hırsız gibi sessiz bir şekilde, "İsa'nın İkinci Gelişi" gerçekleşmişti. Şu anda dünyanın her yerinde, aynı anda oynuyordu. Herkesin kendi dilinde duyup böylece anlayabileceği şekilde. Shaun kendi rolünü oynadığını ve her şeyin tamamlandığını biliyordu. Yarın, dünyanın farklı bir yer olacağını biliyordu.

Teşekkürler

Bu kitabın gerçeğe dönüşmesinde teşekkür etmek istediğim pek çok insan var:

Beni hayata getirdiğiniz için anne ve baba, size teşekkür ediyorum. Siz o yavrulama sürecine girmeseydiniz bunu yapamazdım. Ah ve bundan sonra gelen tüm destekleriniz için de teşekkürler. Bana inandığı için kardeşim Brett'e de teşekkürler.

İnancınız ve gayretli çalışmanız için Hachette'deki ekibe: Vanessa, Matt, Kate, Shaun, Nicola, Claire ve perde arkasında yorulmadan çalışan herkese. Aksiyon hikâyelerindeki kahramanlarından daha cesur olan Matthew Reilly'ye özellikle teşekkürler.

Bana hoşgörü gösteren, destek ve cesaret veren muhteşem, becerikli Sarah'ıma. Her durumu "harika gösterme" filtresi görevi gören Gavin, Eddy ve Lindz'e; ilk yazdığım taslakları okumak için zaman ayıran herkese –yazım hatalarıma sabrınız ve hikâyeye olan hevesiniz tahmin edebileceğinizden daha çok yardımcı oldu. Eğer atladığım biri varsa içtenlikle özür diliyor, suçu küçük beynime atıyorum –karnıma yumruk atabilirsiniz. (Dikkat, çelik gibi karın kaslarım var!)

Yazdıklarımı hemen okuyarak gerçek zamanlı yorumlar gönderen; Guida'ya ve bunu okuma cesareti gösteren diğer herkese teşekkürler: Vera, Lissa, Sean, Naari, Chris, Bethany, Jesse, Liena, Katie, Adam, Grace, Lyn, Alex, Sam, Chelsea, Nils, (benim ağız ishali olduğumu söyleyen) çok sevdiğim merhum Joe Amca,

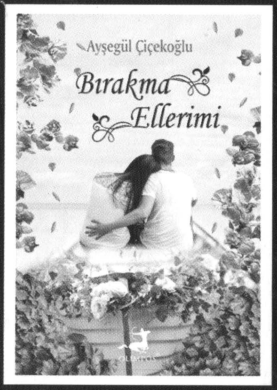
Kate, Hannah, Emilijo, Brendon, Christina, John, Bec, Ian, Miranda, Jed, Riley, Michelle, Brendan, Natalie – sonsuza kadar kalplerimizde yaşayacaksın-, Dimi, Sam, Laura, Mel, Caz, Ken ve diğerleri –kim olduğunuzu siz biliyorsunuz. (Gördünüz mü konuyu nasıl bağladım?)

Paul Davies ve Bay Berto Einstein'in dehalarına teşekkürler –sizin yüzünüzden bir zaman makinesi icat etmek istedim. Chris De Burgh'un müzikal imgelerine teşekkürler, sayfalarıma duygu ilham ediyorsunuz. Şarkı sözlerini kullanmama izin verdiği için Kenny Thompson'a teşekkürler.

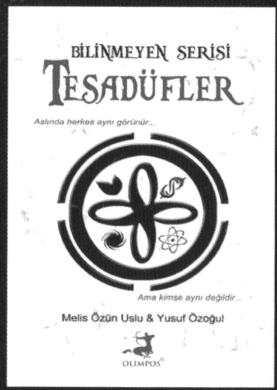
Son olarak sizlere teşekkür ediyorum sevgili okurlar. İçtenlikle umuyorum ki benim yazmaktan zevk aldığım kadar siz de okurken zevk almışsınızdır. Neler düşündüğünüzü bana söyleyin! Yazacak daha çok şey var.

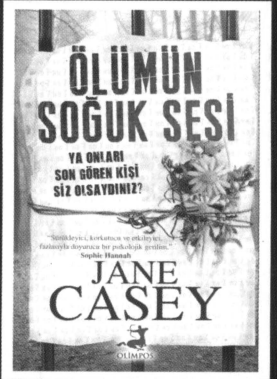
OLİMPOS YAYINLARI'NDAN

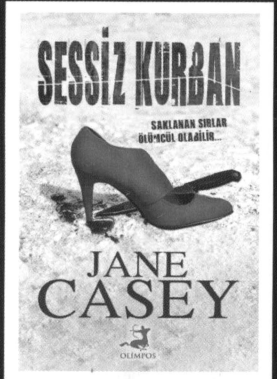
Bir Solukta Okuyacağınız Kitaplar...

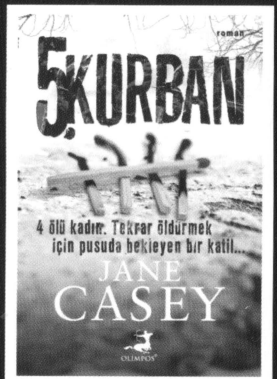

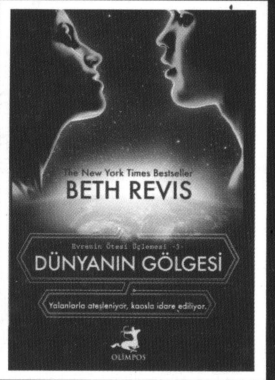

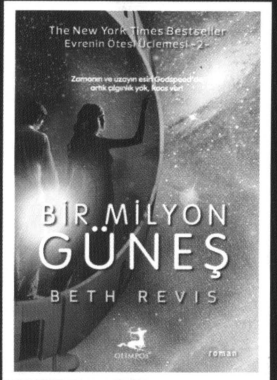

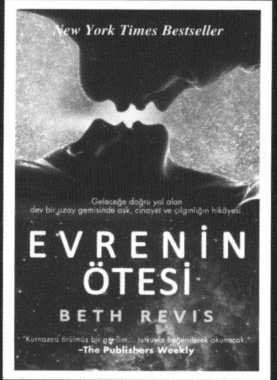

twiter.com/olimposyayin **www.olimposyayinlari.com** facebook.com/olimposyayinlari

İngiltere, Yorkshire'da doğan Scott Baker üç yaşındayken anne-babası ve ağabeyiyle Avustralya'ya taşınmıştır. Televizyon reklamları, müzik videoları, kurumsal videolar ve DVD'ler üreterek film ve televizyon endüstrisinde kariyer yapmaktadır. Scott bağımsız bir yönetmen ve editör olarak çalışmakta ayrıca Dijital Video Teknolojileri alanında uzmanlaşmaktadır –***Dawson's Creek*** dizisinden Hobbit filmine kadar her şeyde çalıştığı Mac Platformundaki Dijital Video Uygulamalarında Avustralya'nın önde gelen uzmanlarındandır. Ayrıca dergilere makaleler ve eleştiriler yazmakta, iş akışı ve sorun çözme konularında film yapım şirketlerine danışmanlık yapmakta, seminerler ve atölyeler düzenlemektedir. Avustralya Devlet Üniversitesi'nde ders vermekte ve Apple'ın Avustralya'daki film ve televizyon uygulamaları için "Usta Eğitmen" olarak görev yapmaya devam etmektedir. Kayıp Denklemler yazarın yayımlanan ilk romanıdır.

OLİMPOS®

KAYIP DENKLEMLER

SCOTT BAKER

İNANÇ, TARİH, BİLİM VE AŞK
BU AKSİYON-MACERA KİTABINDA ÇARPIŞIYOR

Lise öğretmeni Shaun Strickland yıllardır üzerinde çalıştığı uzay ve zaman arasındaki ilişki üzerine bir konuşma yapması için Cambridge Üniversitesi'den son dakikada bir davet alınca büyük şaşkınlık yaşar. Bu, onun için büyük bir fırsattır. Ancak eşiyle birlikte uçaklarını yakalamak için North Carolina'da yolculuk yaparlarken arabaları çalıların arasından fırlayan bir şeye çarpar. O andan itibaren akıl almaz bir sır çözülmeye başlar.

Tuhaf bir paket tüm bunları çözecek anahtar gibi görünür. Mührü kıran Shaun İbranice, Yunanca ve Aramice dillerinde yazılmış, eski zamanlardan kalma bir deste el yazması bulur. Ama sayfalar arasında başka bir şey daha vardır: mükemmel bir İngilizceyle yazılmış, görünüşe göre yaklaşık iki bin yıldır hava almayacak bir şekilde mühürlü kalmış ve tarihi değiştirecek olağanüstü bir hikâye anlatan kitap.

Kısa süre sonra Shaun başkalarının da kitabın peşinde olduğunu keşfeder ve bu kişiler hiçbir şeyin kendilerine engel olmasına asla izin vermeyeceklerdir.

TÜM CEVAPLARI ALANA KADAR
SİZE SAYFALARI ÇEVİRTECEK,
HEYECAN DOLU BİR İLK ROMAN.

facebook.com/olimposyayinlari
ISBN: 978-605-9176-01-9
9 786059 176019
OLİMPOS
₺27
www.olimposyayinlari.com